

Giới thiệu Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân

Trong tác phẩm Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân của tác giả Yên Ba Giang Nam, bạn sẽ được thưởng thức truyện ngôn tình sắc đầy thú vị. Đại tỷ: Tướng công ta là con trai trưởng của hầu phủ, rường cột nước nhà. Trầm Cẩm: Tướng công ta không nạp thiếp. Nhị tỷ: đúng là tướng phủ gốc thê, tướng công ta dòng dõi thư hương, gia thế thanh quý. Trầm Cẩm: Tướng công ta không nạp thiếp. Tứ muội: Tướng công ta có tài Trạng Nguyên, ba năm thi đỗ. Trầm Cẩm: Tướng công ta không nạp thiếp. Ngũ muội: Tướng công ta trong truyện online vô cùng tuần mĩ phong lưu, dịu dàng sắc sảo. Trầm Cẩm: Tướng công ta không nạp thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trầm Cẩm thêu mũi cuối cùng xong, cẩn thận cắt sợi chỉ, kiểm tra thật cẩn thận lần cuối mặt may mới hiện ý cười.

Nha hoàn vẫn đứng cạnh cười nói, “Cô nương thêu rất tốt, Vương phi chắc chắn sẽ thích.”

Trầm Cẩm mỉm môi cười, lại không để lời của nha hoàn vào tai, nếu nàng thêu thế này đã tốt, vậy tú nương trong vương phủ thì sao?

Trần trắc phi nghe tiếng nha hoàn vén rèm bước vào, nói, “Thêu tốt lắm sao, cho ta xem xem.”

“Mẫu thân.” Trầm Cẩm nghe vậy đứng tránh ra, có chút bất an hỏi, “Không biết Mẫu phi có thích hay không nữa.”

“Nha đầu ngọc.” Trần trắc phi liếc nhìn mọi người trong phòng, cho nha hoàn hầu hạ ra ngoài, chỉ để lại Lý ma ma, mới cầm tay nữ nhi nói, “Vương phi xuất thân Triệu gia, lại gả cho Thụy vương gia, có cái gì chưa thấy qua? Cho dù con thêu càng tinh xảo thì như thế nào.”

Trầm Cẩm cắn môi dưới, nàng lập tức hiểu được ý của mẫu thân, đưa Vương phi chỉ là đưa tấm lòng. Trần trắc phi thờ dãi, “Đều do mẫu thân không chịu thua, nếu là... Con cũng không cần còn nhỏ đã phải học mấy thứ này.”

“Mẫu thân.” Trầm Cẩm dựa sát vào lòng Trần trắc phi, nũng nịu nói, “Nữ nhi không nhỏ.”

Trần trắc phi cười gõ đầu Trầm Cẩm, “Được rồi, ra ngoài ngắm hoa đi, hôm nay Vương phi ban cho hai bồn thược dược, hoa tươi tắn rất xinh.”

“Vâng.” Trầm Cẩm tuổi còn nhỏ, đúng thời điểm còn mê chơi, nghe vậy liền cười khanh khách đứng lên khỏi người Trần trắc phi hỏi, “Con có thể ra hoa viên dạo không?”

“Đi đi.” Trần trắc phi không hay ra khỏi viện nhưng lại không ép buộc nữ nhi.

Trầm Cẩm liền gọi theo nha hoàn ra ngoài đi dạo, chờ Trầm Cẩm đi rồi nữ cười trên mặt Trần trắc phi liền biến mất, nàng nhìn khăn tay nữ nhi thêu, thờ dãi một hồi, lúc này mới tiếp lời lúc trước còn không nói hết, “Đều do ta không chịu thua không khiến Vương gia thích, mới khiến cho Cẩm nương còn nhỏ đã phải nghĩ biện pháp lấy lòng người khác, Hứa thị... Quên đi.”

Thụy vương là đệ đệ cùng mẫu duy nhất của đương kim Thánh Thượng, vương phủ không chỉ lớn mà còn trang hoàn rất đẹp, Trầm Cẩm thích nhất là tiểu lương đình cạnh hồ sen, đặc biệt vào tháng sáu, hoa sen trong hồ vừa nở càng thêm xinh đẹp.

Có điều hôm nay không khéo, trong đình đã có người, là Vương phi đích nữ Đại tỷ Trầm Kỳ, trong lúc Trầm Cẩm còn đang do dự, không biết có nên tiến lên quấy rầy hay không thì đại nha hoàn của Trầm Kỳ đã chủ động mời Trầm Cẩm vào đình.

“Đến rồi sao còn không vào?” Trầm Kỳ nhìn thấy Trầm Cẩm liền vẫy vẫy tay, gọi nàng ngồi bên cạnh, tự tay cầm bánh đậu đỏ củ từ đặt vào tay Trầm Cẩm mới hỏi.

Trầm Cẩm bóc lớp giấy bên ngoài, cười nói, “Bởi vì không biết Đại tỷ đang làm cái gì, muội sợ làm phiền Đại tỷ.”

Trầm Kỳ nghe vậy cười, nàng là con lớn trong nhà, bên dưới còn có bốn muội muội, chỉ có Tam muội muội này tính tình ôn hòa cẩn thận, giống như tiểu bạch thỏ nàng dưỡng hồi trước, không chỉ mềm mềm mà lá gan còn rất nhỏ, có điều cũng không trách nàng, ai bảo trong phủ Trần trắc phi giống như người trong suốt, rất ít khi ra khỏi viện.

Phòng bếp nhỏ của Vương phi làm điểm tâm rất ngon, bánh đậu đỏ củ từ ngon vô cùng, bánh còn mang theo mùi sữa lại không ngán, Trầm Cẩm ăn vui vẻ, cái miệng nhỏ nhắn lên lên xuống xuống, ánh mắt loay loay, Trầm Kỳ cũng không thấy phiền lòng, chờ Trầm Cẩm ăn xong lại cho nàng cái nữa.

Đổi lại Trầm Cẩm ngọt ngào cười, “Cảm ơn Đại tỷ.”

Trầm Kỳ nhéo nhéo mặt Trầm Cẩm, quả nhiên mềm nhũn, “Ăn đi.”

“Hóa ra Đại tỷ cùng Tam muội muội trốn trong này nói chuyện.” Trầm Từ từ xa đã thấy Trầm Kỳ cùng Trầm Cẩm nên dẫn muội muội Trầm Tĩnh lại đây, Trầm Từ mặc một thân váy hoa đỏ thắm, đầu cài trâm phượng vàng ròng, trên trâm còn khảm ngọc chói mắt, vừa hoa diễm vừa có vẻ tục tũn, lại không che được vẻ đẹp của Trầm Từ, không khó tưởng tượng chờ Trầm Từ lớn thêm vài tuổi sẽ là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Trầm Tĩnh đi sau Trầm Từ một thân váy dài xanh ngọc, đầu cài trâm minh châu, mặc dù không có chói mắt như Trầm Từ lại hơn ở vài phần tươi sáng.

Nhìn thấy hai người, Trầm Cẩm buông điểm tâm đang ăn dở, chào hai người trước, “Nhị tỷ tỷ, Tứ muội muội.”

So sánh với Trầm Từ và Trầm Tĩnh thì dung mạo thanh tú của Trầm Cẩm sẽ không bằng, có điều nàng thừa hưởng được làn da vừa mềm vừa trắng từ mẹ, hơn nữa lại có đôi mắt hạnh long lanh, so với toàn bộ Trầm gia đều là mắt hoa đào lại trở nên đặc biệt, ánh mắt của nàng trong sáng thuần khiết như muốn làm người đối diện lòng mềm nhũn, chợt thấy nàng không bằng tỷ muội nhưng lại khiến người khác thương, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Vài người chào hỏi xong mới ngồi xuống, Trầm Kỳ phân phó nha hoàn rót trà cho hai người mới nói, “Phòng bếp vừa làm vài món điểm tâm mới, các muội cũng nếm thử.” Cũng chỉ nói một câu chứ không tự tay đưa cho các nàng như đối với Trầm Cẩm.

“Cám ơn Đại tỷ tỷ.” Trầm Tĩnh cầm một miếng điểm tâm hình hoa, cười nói, “Vẫn là người của Mẫu phi tay nghề tốt, điểm tâm làm thật đẹp mắt, khiến người ta tiếc ăn.”

Trầm Cẩm như không có hiểu ý tứ trong lời của Trầm Tĩnh, lấy miếng điểm tâm đang ăn dở tiếp tục ngồi bên cạnh cắn từng miếng, ngẫu nhiên còn ngất vài miếng cho cá trong hồ, nhìn một đám cá đủ màu sắc tranh nhau ăn tạt hồ thích chí lắm, giống như tỷ tỷ muội muội trong nhà vậy.

Trầm Từ cầm chén trà uống một ngụm, nhìn thấy vòng châu san hô Trầm Kỳ mang ở cổ tay, ngẩng đầu nhìn trên tai Trầm Kỳ, quả nhiên là nguyên bộ trang sức san hô, lúc trước nàng nghe nói trong cung thường một bộ trang sức san hô đỏ liền làm nũng muốn Thụy vương cho, nhưng Thụy vương lại không đồng ý, không ngờ hôm nay lại thấy Trầm Kỳ đeo, còn như tùy ý mang.

Ánh mắt Trầm Từ quá mức rõ ràng, không chỉ nói tới Trầm Cẩm vẫn luôn cẩn thận quan sát quanh mình, ngay cả Trầm Kỳ không để mắt hai thứ muội cũng chú ý tới, ánh mắt đảo qua vòng tay trên cổ tay liền sáng tỏ, trong lòng không khỏi cười lạnh, buông quạt tròn, trực tiếp kéo bàn tay mềm Trầm Cẩm qua đeo giúp nàng, “Ta thấy quần áo muội trang nhã, cho muội vòng tay này chơi.”

Trong lòng Trầm Cẩm không khỏi âm thầm kêu khổ, nàng đã trốn đi nuôi cá, sao còn liên lụy đến nàng, nhưng là lúc này cũng không tiện nói nhiều, chỉ giờ cô tay lay động, hạt châu san hô màu đỏ mang trên tay nàng đẹp miễn bàn, vui vẻ nói, “Cám ơn Đại tỷ, muội vừa nhìn đã thích.” Dù sao vòng tay này đã là của nàng, đắc tội Trầm Từ vẫn tốt hơn đắc tội Trầm Kỳ.

“Tam muội muội thật đúng là biết hàng, thứ này ở trong cung vốn là trân phẩm.” Trầm Từ siết chặt khăn tay, rõ ràng khó thở trên mặt lại cố tình mang theo tươi cười, “Muội phải cẩn thận dùng cho tốt, đừng đánh mất, sợ là Trắc phi cũng chưa bao giờ thấy thứ tốt như thế này đâu.”

Lời này quá chua khiến da đầu Trầm Cẩm thấy đau, có điều đúng là Nhị tỷ rất thích đồ gì màu đỏ, còn kém chút tự biến mình thành đèn lồng.

Trầm Kỳ cười nói, “Nhà chúng ta thế này muốn cái gì chả được, thứ này cũng tạm, nếu đánh mất ta sẽ cho Tam muội muội thứ tốt hơn là được.” Ngụ ý châm chọc Trầm Từ kiến thức hạn hẹp.

Trầm Từ biến sắc, bỗng nhiên cười nói, “Đại tỷ giáo huấn phải, có điều muội nghe nói Mẫu phi đang làm mai cho tỷ tỷ, thứ này chớ không phải là Mẫu phi chuẩn bị riêng cho...”

Trầm Cẩm tròn tròn mắt, sao nàng không biết việc này, hóa ra Đại tỷ đang bàn chuyện hôn nhân, dùng đã dùng đã không đúng, chuyện này không phải chuyện cô nương các nàng có thể nói, nếu Vương phi biết sẽ bị phạt nặng.

Quả nhiên Trầm Kỳ nhủ này, Trầm Tĩnh cũng phát hiện không xong, nhanh chóng kéo tay áo Trầm Từ, Trầm Từ không để ý, nói tiếp, “Để tỷ tỷ đeo cho không khí vui mừng không phải sao?”

“Người đâu.” Trầm Kỳ không hề động dậy, sắc mặt bình tĩnh nói, “Trời nha hoàn bà tử của Nhị muội muội lại cho ta.” Nói xong liền đứng lên, Trầm Cẩm chỉ cảm thấy hôm nay ra cửa vận xui đập vào đầu, không có việc gì lại đi ra ngoài làm gì, sợ là sẽ gây phiền toái cho mẫu thân, Trầm Kỳ tự nhiên không sợ Trầm Từ, nhưng Trầm Cẩm sợ, hơn nữa Vương phi nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, không chỉ có nha hoàn bà tử bên người Nhị tỷ, ngay cả Hứa trắc phi cũng sẽ phải bị phạt.

“Đại tỷ ngươi muốn làm gì.” Trầm Từ tức giận bật dậy, vừa vội vừa tức nói, hôm nay nếu bị Trầm Kỳ trói hết người bên mình sợ là ngày mai nàng sẽ trở thành trò cười trong phủ.

Trầm Tĩnh nhanh chóng nói, “Đại tỷ, Nhị tỷ hay nói đùa, để Nhị tỷ xin lỗi tỷ là được, việc này cho qua đi.”

Trầm Từ cũng không thèm nhìn các nàng, vịn tay nha hoàn đi ra ngoài, “Nhị muội muội đi với ta đến chỗ mẫu thân thôi.” Sau đó nhìn thoáng qua Trầm Cẩm, thấy Trầm Cẩm ánh mắt tròn tròn, giống như động vật nhỏ bị kinh hãi, trong lòng không khỏi mềm nhũn, hạ giọng nói, “Tam muội muội cùng Tứ muội muội về trước đi.”

Trầm Cẩm đáp, “Vâng.” Xoay người chuẩn bị ra ngoài, có thể thấy không tốt lại nhanh chóng dừng bước, nói, “Vây Đại tỷ, Nhị tỷ, Tứ muội muội ta đi trước.” Nói xong chờ Trầm Kỳ gật đầu mới mang theo nha hoàn ly khai.

Trầm Tĩnh nghĩ nghĩ, quyết định về tìm mẫu thân tới cứu người, âm thầm liếc mắt nhìn Trầm Từ mới rời đi.

Trầm Cẩm lo lắng cực kỳ, trực tiếp vào phòng chính tìm Trần trắc phi, bắt chắp trong phòng nha hoàn, vội chui vào trong lòng mẫu thân, ôm chặt lưng bà, cái mũi nhỏ hít hít nghe mùi vị thân nhiên tỏa ra từ bà mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, việc này vẫn nên nói cho mẫu thân trước để đề phòng, Trần trắc phi nhìn thấy nữ nhi nhào vào lòng liền nhẹ nhàng vỗ về nàng, phân phó, “Lý ma ma đi pha chén nước mật.”

“Mẫu thân, con vừa mới ở...” Trầm Cẩm thấp giọng kể lại chuyện tình sau đó kéo vòng tay san hô trên tay xuống bỏ vào tay Trần trắc phi, hỏi, “Làm sao bây giờ?”

Trần trắc phi cũng trầm hận trong lòng, Đại cô nương cùng Nhị cô nương đấu nhau sao cũng được sao lại kéo nữ nhi liên lụy, chỉ sợ ngày mai đi thư phòng nữ nhi sẽ chịu ủy khuất, Nhị cô nương cũng không biết nhớ, cho dù Hứa trắc phi có được sủng ái thế nào đi chăng nữa, hậu viện này đương gia chủ mẫu cũng là Vương phi.

Có điều cũng không có nói cho nữ nhi biết miễn dọa nàng sợ, “Không phải sợ, sự tình hôm nay không liên quan gì đến con, xuyên châu này là Đại cô nương tặng, con cứ mang đi, ta còn chưa bao giờ thấy vòng châu san hô nào xinh đẹp thế này, đúng lúc hợp với bộ váy vàng nhạt mới của con.”

Trầm Cẩm nhào ra khỏi người mẫu thân, bụng chén uống một nửa nước mật, “Con cũng thấy rất đẹp, đúng rồi bánh đậu đỏ củ từ kia ngon lắm.”

“Nha đầu ngốc, thích thì bảo hôm nay phòng bếp làm đưa tới.” Trần trắc phi nheo nheo tai nữ nhi, cười nói.

Trầm Cẩm vừa định nói thì thấy Lý ma ma bước vào, ánh mắt lộ vài phần lo lắng, “Phu nhân, Vương phi phái người thỉnh Tam cô nương đi qua, nói là muốn hỏi mấy câu.”

“Mẫu thân?” Trầm Cẩm cắn môi hồng hồng.

Trần trắc phi vỗ vỗ tay nàng, “Đừng hoảng hốt, Vương phi hỏi cái gì, con cứ nói sự thật là được.” Nghĩ một lúc vẫn thấy lo lắng, đứng dậy nắm tay nữ nhi, “Ta đi với con.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lúc Trần trắc phi dẫn Trầm Cẩm qua mới phát hiện, không chỉ có Thụy vương phi ngay cả Thụy vương đều ngồi ngay ngắn trong phòng, Trầm Từ đang tựa vào người Hứa trắc phi khóc, Trầm Tĩnh đứng bên cạnh yên lặng rơi lệ.

Trầm Kỳ ngồi bên cạnh Thụy vương phi thấy Trần trắc phi cùng Trầm Cẩm thì gật đầu chào, Thụy vương thấy Trần trắc phi thì nhủ mảy, Trần trắc phi cùng Trầm Cẩm vẫn an xong, Thụy vương phi liền mở miệng nói, “Trần thị cùng Tam nha ngồi xuống đi, Thủy Hi dâng trà.”

Thụy vương không hề rằng, tuy rằng hấn sủng ái Hứa trắc phi nhưng chuyện hậu viện rất ít khi mở miệng, đều giao cho Thụy vương phi xử lý, hơn nữa Thụy vương phi cho tới giờ chưa làm hấn thất vọng lần nào.

Trầm Cẩm ngồi bên cạnh Trần trắc phi, cúi đầu không chủ động nói chuyện, nàng tuy cũng là nữ nhi của Thụy vương nhưng lúc có thể nhìn thấy Thụy vương rất ít, chủ yếu là nghe Nhị tỷ Trầm Từ nói, hôm nay Phụ vương tặng cái gì, ngày mai Phụ vương thưởng cái gì, từ lúc đầu ghen tị đến sau chỉ à, Phụ vương lại phá của.

Giọng Thụy vương phi thực ôn hòa, hỏi, “Tam nha đầu, Vương gia cùng ta gọi con tới là muốn hỏi con vài chuyện.”

“Dạ, Mẫu phi.” Trầm Cẩm thế này mới ngẩng đầu, nhìn về phía Thụy vương phi.

Thụy vương phi hỏi, “Con kể lại chuyện xảy ra ở hoa viên là được rồi.”

“Vâng.” Có mọc đầu tường chưa từng có kết cục tốt, nghĩ đến chuyện hôm nay nghe được ở hoa viên, Trầm Cẩm khép hờ mi, kể lại chuyện tình, nàng cũng không thêm mắm thêm muối, chỉ thành thành thật thật nói ra chuyện mình nghe được thấy được, nhưng người ta nói nói cũng có kỷ xảo, có những việc chỉ cần thay đổi chút trình tự, hiệu quả sẽ khác nhau, Trầm Cẩm lặng lẽ hướng về phía Vương phi.

Trầm Cẩm có chút lo lắng nhìn Trầm Từ đang khóc đàng trước, nói tiếp, “Sau đó con đi về trước.”

Thụy vương từ đầu đã đoán được nguyên nhân, sợ là Trầm Từ thấy Trầm Kỳ đeo bộ trang sức san hô lúc trước Trầm Từ đòi, Thụy vương chưa cho không phải bởi vì luyến tiếc mà lúc vừa ban thưởng Thụy vương phi đã nói để lại cho Trầm Kỳ, bởi vì Trầm Kỳ đã đến tuổi xuất môn, không chỉ đồ cưới

còn phụ kiện quần áo xuất môn đều phải chuẩn bị.

Mà Thụy vương tuy rằng thương Trầm Tử, nhưng Trầm Kỳ mới đích nữ, lại là trưởng nữ, tự nhiên mọi chuyện đều ưu tiên Trầm Kỳ trước, có điều Thụy vương cũng cho người đi phía nam chọn mua đồ, cố ý phân phó mua nhiều thứ Trầm Tử thích.

Nhưng nay đã náo loạn lên, một bên là đoàn trang chính phi, một bên là dịu dàng hiền ý lại xinh đẹp Hứa trắc phi, Thụy vương trong lòng biết việc này nếu thật sự truy cứu sẽ là Trầm Tử sai, rốt cuộc cũng là nữ nhi mình thương lâu nay, Thụy vương trực tiếp nhủ mảy nói, “Trần thị, người giáo dục nữ nhi thế à.”

Chuyện này quả thực là tai bay vạ gió, Trần trắc phi cũng không nói gì để biện giải, nhanh chóng đứng dậy quỳ xuống, Trầm Cẩm hai mắt rung rung cũng nhanh chóng đứng dậy quỳ gối bên cạnh Trần trắc phi.

Thụy vương phi liếc mắt nhìn nữ nhi đang muốn mở miệng, Trầm Kỳ mím môi rốt cuộc không có hé răng, Trầm Cẩm cố nén lệ, mở miệng nói, “Đều là lỗi của nữ nhi.”

Thụy vương ho khan một tiếng, nhìn về phía Thụy vương phi nói, “Vương phi, nàng xem thế nào?”

Thụy vương phi liếc giận Thụy vương, dịu dàng nói, “Trần thị cùng Tam nha đầu đứng lên đi, đều chuyện nhỏ, tỷ muội trong nhà sao nói ai đúng ai sai.”

Trần trắc phi thế này mới mở miệng nói, “Vâng.” Nàng cảm thấy lúc trước không bằng sinh nữ nhi xong liền bệnh chết, đem nữ nhi đưa đến đường bên cạnh Vương phi, rõ ràng cùng là thứ nữ của Vương gia, dựa vào cái gì chuyện xấu đều hất lên người mẹ con các nàng.

Hứa trắc phi lúc này mới mở miệng nói, “Trần muội muội, người đừng ngại tỷ tỷ nhiều chuyện, Tam cô nương rõ ràng làm muội muội, nhìn thấy hai tỷ tỷ cãi nhau cũng không biết khuyên, hơn nữa đều là nữ nhi của Vương gia, sao thấy cái gì cũng muốn lấy về mình, may là ở trong nhà, nếu ở bên ngoài thì đã mất mặt Vương gia.” Nói xong thở dài, “Tứ nhi không quen nhìn mới nói hai câu, nha đầu kia thuở nhỏ đã là đứa thẳng tính lại còn thích quan tâm chuyện này chuyện nọ, nàng cũng lo lắng cho tỷ tỷ Đại cô nương thôi.”

Lời này còn kém nói thẳng, Trầm Cẩm là đứa nhỏ kiến thức hạn hẹp, thấy Trầm Kỳ có thứ tốt liền muốn lấy, mà Trầm Tử cũng chỉ là quan tâm tỷ tỷ Trầm Kỳ nên mới nói vài câu, đáng tiếc ăn nói vụng về mới khiến người ta cảm thấy nói không xuôi tai, đem trách nhiệm đổ hết lên người Trầm Cẩm, quả thực là chỉ vào mũi Trầm Cẩm mắng nàng ưa gây chuyện.

Trần trắc phi sắc mặt thay đổi, có ủy khuất nàng thế nào nàng cũng chịu nhưng nếu đụng đến nữ nhi của nàng lại không được, có điều không đợi nàng mở miệng, Trầm Cẩm liền chủ động đứng lên, ánh mắt Hứa trắc phi chợt lóe, chỉ cần hôm nay Trầm Cẩm dám chống đối nàng một câu, nàng có thể đem chậu nước bẩn hất lên người Trầm Cẩm, không thể khiến nữ nhi mình có thanh danh không tốt.

Ai biết Trầm Cẩm căn bản không để ý tới Hứa trắc phi, ngược lại nói với Trầm Kỳ, “Hôm nay chuyện này đều là lỗi của muội, Đại tỷ thương muội mới cho muội vòng tay, ai biết lại gây ra nhiều chuyện thế này, Đại tỷ vòng tay nay đã là của muội, có phải muội có thể làm chủ đứng không?”

Trầm Kỳ nhìn ánh mắt rung rung của Tam muội muội, gật đầu nói, “Việc này không trách được muội, là ta thấy Tam muội muội đáng yêu mới cho muội, hiện tại của muội tự nhiên muội làm chủ.”

Trầm Cẩm cười với Trầm Kỳ, trên mặt lộ hai má lúm khiến người ta cảm thấy lòng chưa xót muốn rơi lệ, lại thương nàng còn nhỏ đáng yêu.

Ngay cả Thụy vương trong lòng cũng có chút khó chịu, nói đến chuyện này người vô tội là Trầm Cẩm, cho dù không thích Trần trắc phi, Trầm Cẩm cũng là nữ nhi của hắn, rõ ràng chuyện vừa rồi đã giải quyết, Hứa thị lại cố tình không thuận theo không buông tha, trong lòng Thụy vương cũng có chút mất hứng.

Trầm Cẩm tháo vòng tay xuống, ngón tay trắng nõn sờ nó vài lần, mới nhìn về phía Hứa trắc phi cùng Trầm Tử bên cạnh, nói, “Nhị tỷ tỷ không cần khóc nữa, muội không biết Nhị tỷ tỷ yêu thích vòng tay này, muội đưa cho Nhị tỷ tỷ là được, Phụ vương, Mẫu phi ngày thường vốn thương yêu tỷ muội chúng ta, bọn họ nhìn thấy sẽ đau lòng.”

Thụy vương vừa nghe thì ngật ra một lúc, vừa nãy hắn nghĩ tam nữ nhi sẽ khóc nhưng lại cố nhịn là vì lý do này? Thế này thật ngu ngốc, chẳng lẽ không biết đứa nhỏ khóc luôn có đường ăn sao?

Thụy vương phi bên cạnh thở dài, nhẹ giọng nói, “Nha đầu ngốc.” Lời này người khác không nghe nhưng Thụy vương ngồi bên cạnh nàng lại nghe rõ ràng.

Trầm Tĩnh thấy không tốt, nhanh chóng nói, “Tam tỷ không cần hiểu lầm, Nhị tỷ không phải bởi vì vòng tay này đâu.”

“Ừ, vậy là tốt rồi.” Trầm Cẩm không có phản bác, ngược lại bước về phía trước vài bước, trực tiếp nhét vòng tay vào tay Trầm Tử, nói, “Coi như muội muội đưa cho tỷ tỷ.”

Trầm Cẩm vừa nói Trầm Tử đã dừng khóc lắng nghe, nàng chỉ cố ý khóc khiến Thụy vương đau lòng, nhưng sau đó vòng tay bị nhét vào, cứ như vậy giống như nàng xác nhận bởi vì vòng tay này mới khóc, tới tay thì không khóc nữa, Trầm Tử nghĩ đến khả năng đó, lại thấy sắc mặt của Thụy vương trở nên khó coi, hất mạnh tay nói, “Ta không cần.”

Vòng châu đỏ tươi lạch cạch rơi xuống, Trầm Cẩm thân mình run rẩy, ngồi bệnh xuống sàn, nàng tuổi còn nhỏ thân mình xương cốt còn chưa nảy nỏ, còn mang vẻ mập mạp của trẻ con, lúc ngồi xồm chỉ nhỏ nhỏ một khối, phá lệ chọc người triu mến, chỉ thấy nàng nhặt vòng tay kia lên nhưng không đứng lên

ngay mà vùng trộm dùng tay áo xoa xoa mặt, như đang che dấu, nhưng Thụy vương cùng Thụy vương phi ngồi ở chỗ cao, tuy không thấy rõ mặt Trầm Cẩm nhưng động tác nhỏ đó lại nhìn thấy rõ ràng.

Trầm Tử nhanh chóng đứng lên nói, “Ta không có ý, vừa rồi. Vừa rồi kinh ngạc nên trượt tay.” Lời này cũng miễn cưỡng xem như giải thích.

“Dạ.” Trầm Cẩm đứng lên, vòng hạt châu san hô đặt trên khăn tay của nàng, lau khô xong liền đưa cho Trầm Tử lần nữa, “Đưa cho Nhị tỷ.”

Trầm Tử nhìn về phía mẫu thân, lại không biết Hứa trắc phi trong lòng cũng thâm hận, không ngờ Trần thị vốn là hủ nút thế nhưng lại dưỡng ra một nữ nhi gian xảo, do nàng nhất thời không đề các nàng trong lòng cho nên hôm nay mới ăn đau khổ, chỉ phải nói, “Còn không cảm ơn Tam cô nương.”

“Cảm ơn Tam muội muội.” Trầm Tử cắn răng tiếp nhận, mở miệng nói.

Trầm Cẩm lắc lắc đầu, một lần nữa lui về bên người Trần trắc phi, cúi đầu không thêm nhắc lại.

“Được rồi, đều lui ra đi.” Thụy vương mở miệng nói.

Hứa trắc phi mang theo hai nữ nhi hành lễ rồi rời đi, Trần trắc phi dẫn Trầm Cẩm theo sau, lúc ngang qua cửa chính viện, Hứa trắc phi cười cười nói, “Xem ra xưa giờ ta đã coi thường Trần muội muội.” Nói xong quay đầu bước đi.

Trần trắc phi kéo tay nữ nhi, lúc này Trầm Cẩm đầu còn trấn định như vừa rồi, không chỉ sắc mặt trắng xanh ngay cả bàn tay nhỏ bé cũng lạnh lẽo, “Con đứa nhỏ này...” Trần trắc phi đau lòng, chỉ đành kéo nàng bước nhanh về viện.

Mọi người đi rồi, Thụy vương phi mới nhìn nữ nhi nói, “Hôm nay phạt con sao ba lần Nữ giới.”

“Dạ.” Trầm Kỳ không dám nhiều lời, đồng ý ngay.

“Đi đi.” Thụy vương phi thế này mới nói.

Trầm Kỳ hành lễ với Thụy vương và Thụy vương phi rồi lui xuống, Thụy vương phi nhìn Thụy vương nói, “Vương gia hôm nay xử sự không công bằng, thiên vị quá nhiều.”

Thụy vương trong lòng cũng hồi hận, lại xấu hổ không thừa nhận, thật ra Thụy vương phi chỉ nói một câu rồi không nhắc lại, “Hứa thị dạy dỗ Nhị nha đầu mang tâm tư gia đình nhỏ, còn không bằng Tam nha đầu lúc nhỏ.”

“Không bằng Vương phi dưỡng bên cạnh nàng?” Thụy vương biết thế, Hứa thị tuy rằng dịu dàng hiền ý nhưng xuất thân thấp sẽ không dạy dỗ nữ nhi tốt.

Thụy vương phi thở dài, “Gần đây ta bận chuyện Kỳ Nhi làm sao có thời gian, lại nói dẫn theo Nhị nha đầu, thế Tứ nha đầu cùng Ngũ nha đầu ta mang theo luôn hay là không mang theo?”

“Không bằng đem Hạo ca đưa đến bên người Vương phi?” Thụy vương lại muốn nói đến tiểu nhi tử của Hứa thị, nếu tiểu nhi tử bị dạy dỗ hư thì hẳn mới hối hận thật.

Bản thân Thụy vương phi còn hai người con, sao có khả năng nhận thêm phiền toái, có điều chuyện này cũng không thể nói rõ, chỉ mở miệng nói, “Vương gia tốt của ta ơi, ngài để ta nghỉ ngơi chút đi, Hạo ca còn nhỏ, đang là lúc không thể rời mẫu thân, chờ lớn thêm chút nữa thì đưa đến tiền viện, đến lúc đó có Vương gia cùng sư phó tự mình dạy, không kém đâu mà lo.”

Thụy vương cũng chỉ suy nghĩ nhất thời, không thành cũng không nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Thụy vương phi nói, “Mấy hôm nay ta đã thỉnh vài ma ma trong cung, đến lúc đó sẽ dạy dỗ các cô nương là được.”

Thấy Thụy vương gật đầu, Thụy vương phi rù mi mắt, mở miệng nói, “Thật ra Tam nha đầu, Tứ nha đầu ngay cả Ngũ nha đầu nhỏ tuổi nhất đều là hài tử ngoan ngoãn, chỉ có Nhị nha đầu. ... Vương gia ta biết ngài thích Hứa thị nhưng Tam nha đầu cũng là nữ nhi của ngài, Tam nha đầu còn nhỏ mà đã phải chịu ủy khuất.”

Thụy vương có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, Thụy vương phi nói tiếp, “Trong khoảng thời gian này người ta không khỏe, hạ nhân trong phủ nịnh cao đáp thấp, ta thấy quần áo của Trần thị và Tam nha đầu đều là quần áo cũ năm ngoái, trên trên đầu Trần thị cũng đã cũ.”

“Việc này không trách nàng được.” Thụy vương nhíu mày, trong lòng hẳn đương nhiên hiểu bởi vì Vương phi đạo này sức khỏe kém nên chuyện tình trong phủ phần lớn đều giao cho Hứa thị, cũng tại Hứa thị xuất thân nhà nghèo, không có kiến thức.

Thụy vương phi cười nói, “Trong cung vừa mới thường mấy sắp vải tơ ta cảm thấy màu sắc khá hợp với Tam nha đầu, không bằng đều ban cho nàng.”

“Nàng làm chủ là được.” Thụy vương tuy đã nói với Hứa thị vài trong cung ban lần này màu sắc khá đẹp, định cho ba nữ nhi, nhưng bởi vì chuyện hôm nay Thụy vương quyết định lạnh nhạt Hứa thị, “Ta còn ba hộp bảo thạch, cho Kỳ Nhi hai hộp, cho Cẩm nhi một hộp.”

Thụy vương phi đều đồng ý, nói chuyện thêm một lát rồi Thụy vương đi về, không bao lâu liền sai người mang ba hộp bảo thạch tới, Thụy vương phi mở ra nhìn, màu sắc đẹp mắt, bà không giữ lại hai hộp cho nữ nhi như Thụy vương nói, mà gọi Trầm Kỳ tới hỏi, “Đã biết sai chưa?”

“Nữ nhi biết sai rồi.” Trầm Kỳ cúi đầu trả lời.

Thụy vương phi mở miệng nói, “Đây là ba hộp bảo thạch, Phụ vương con nói cho con hai hộp, cho Tam muội muội con một hộp.”

“Hai hộp của nữ nhi cũng cho Tam muội muội đi.” Trầm Kỳ không thiếu mấy thứ này, “Hôm nay Tam muội muội đã phải chịu thiệt.”

Lúc này Thụy vương phi mới gật đầu, “Con tự mình đưa đi.”

“Vâng.” Trầm Kỳ thấy mẫu thân dịu giọng mới dựa vào người bà làm nũng, “Mẫu thân, hôm nay con quá nóng vội, sau này sẽ không thế nữa.”

Thụy vương phi chỉ có một nữ nhi, tự nhiên sẽ nuông chiều, nghe vậy gỡ nhẹ trán nàng, “Con so đo với bọn họ làm gì.”

Trầm Kỳ hừ một tiếng, “Con thấy chướng mắt, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào đồ đạc của con, cho dù con có vứt cũng không cho nàng ta.”

Thụy vương phi không nói gì thêm chỉ vuốt ve mặt nữ nhi, trong lòng tự có tính toán, Hứa thị ý vào bản thân được Vương gia thích, ba nữ nhi của nàng ta cũng không tốt đẹp gì, dám so đo với nữ nhi của nàng trước mặt Vương gia, làm mà không sợ bị trả thù, Hứa thị đã quên việc hôn nhân của nữ nhi đều nằm trong tay Thụy vương phi, “Để mấy hôm nữa rồi nói.”

“Đúng rồi, ta thấy đích trưởng tử nhà Vĩnh Nhạc hầu rất tốt.” Thụy vương phi dịu dàng nói, “Vĩnh Nhạc hầu phu nhân ta cũng quen, không chỉ là người hiền lành, còn quan hệ với ta khá tốt, con gả qua đó chắc chắn nàng sẽ chiều cố con.”

Trầm Kỳ đỏ mặt, “Sao mẫu thân lại nói với con chuyện này.”

“Tự nhiên phải nói với con.” Thụy vương phi cười nói, “Ta chỉ có một nữ nhi là con đương nhiên mong con vui vẻ bình an cả đời.”

“Mẫu thân làm chủ là được.” Trầm Kỳ nhỏ giọng nói.

Thụy vương phi cười nói, “Ta cũng đã gặp đứa nhỏ kia rồi, là người ôn trọng, chờ ta với Phụ vương con thương lượng ổn thỏa, sự tình định ra, Vĩnh Nhạc hầu sẽ thỉnh phong cho đích trưởng tử, đến lúc đó con gả qua sẽ là thế tử phu nhân.”

Trầm Kỳ lên tiếng, mặt đỏ rần rần, “Con đi tặng đồ cho Tam muội muội.”

Thụy vương phi gật đầu, không nói gì nữa, Trầm Kỳ ôm ba hộp bảo thạch ra ngoài.

Thúy Hi lúc này mới vào nhà thấp giọng nói, “Vương gia đi di viên.” Di viên là nơi thị thiếp của Thụy vương ở.

Thụy vương phi nghe, Thúy Hi nói tiếp, “Là một tiểu nha hoàn trong viện hôm trước dâng trà đã nghe được vài câu, nô tỳ đã cho người giam nàng ta.”

“Đánh mười bản tử, nếu nàng ta một lòng hướng về Hứa thị thì đưa đến viện Hứa thị hầu hạ.” Thụy vương phi mở miệng, giọng nói vẫn ôn hòa như cũ.

Thúy Hi rung mình, sợ là nha đầu kia đưa đến chỗ Hứa thị không bao lâu sẽ không còn mạng, có điều Thúy Hi không có nhiều lời, ngược lại nhỏ giọng nói chuyện trong viện của Trần trắc phi, nghe Trầm Cẩm theo cho nàng khăn tay chỉ khẽ gật đầu, chờ Thúy Hi nói xong mới phân phó, “Lát nữa người gọi người đem vải qua, mang bộ trang sức hồ điệp điểm thúy đưa cho Trần thị, nói cho Trần thị biết năm ngày nữa ta sẽ mang Tam nha đầu đi Vĩnh Nhạc hầu phủ, cũng bảo tú phòng tăng cường làm quần áo cho Tam nha đầu.”

“Vâng.”

Trong Mặc Vân viện, Trần thị vui vẻ nhìn nữ nhi đang ngủ say, dịch chăn cho nàng, lại phân phó nha hoàn hảo hảo hầu hạ, xong mới vịn tay Lý ma ma rồi đi, “Lý ma ma, hôm nay...”

“Phu nhân lần này coi như nhân họa đắc phúc.” Lý ma ma nghĩ lại lúc Thúy Hi đến truyền lời, “Vương phi muốn đề bạt Tam cô nương.”

“Ừ, ngày mai ta phải nói chuyện rõ ràng với Cẩm nương, theo Vương phi ra ngoài không được nghịch ngợm.” Trần thị cười nói, “Đúng rồi, còn phải làm gấp mấy bộ quần áo cho Cẩm nương.”

Thụy vương phi chỉ dẫn theo nữ nhi nhà mình mà không dẫn Nhị cô nương, trong lòng Trần thị hiểu sợ là Hứa thị sẽ hận thấu hai mẹ con nàng, nhưng chỉ

cần có thể lấy lòng Vương phi cho dù nàng chịu chút ủy khuất có là gì đâu, chỉ hy vọng Vương phi có thể nhớ tới nàng nghe lời mà tìm cho Cẩm nương một cuộc hôn nhân tốt.

“Cô nương còn nhỏ không thích hợp dùng màu hoa lệ quá, lão nô thấy khước thủy lam tố sắc kia rất thích hợp.” Lý ma ma cười nói, “Vừa lúc hợp với bộ trang sức lí ngư bộ điều Vương phi vừa thưởng.”

“Màu sắc có chìm quá không?” Trần thị suy nghĩ một lát nói.

Lý ma ma tiếp lời, “Vây ta lại dùng màu hồng lục làm vậy...”

Trầm Cẩm không biết những chuyện này, buổi sáng nàng tỉnh dậy, rửa mặt chải đầu, “Hôm nay búi song bình kê, dùng trăm hồ điệp Mẫu phi mới cho hôm qua cài.”

Đồ Thụy vương phi tặng mặc kệ là cái gì hôm nay đi thỉnh an đều phải dùng, Trần thị hôm qua bàn bạc chuyện quần áo với Lý ma ma hơi muộn nên ngủ dậy trễ, vì thế tới chậm, lúc đến nơi thấy nữ nhi đã chuẩn bị tốt, gạt đầu nói, “Nên như thế, cài đồ Vương phi đưa cho, Vương phi thấy sẽ vui.”

Trầm Cẩm nghĩ người như Vương phi sẽ không để việc ấy ở trong lòng nhưng trên mặt vẫn cười khanh khách nói, “Con biết rồi.”

Trần trắc phi lại kiểm tra một hồi mới để cho Trầm Cẩm cầm khăn thêu tặng cho Vương phi đi thỉnh an, Thụy vương phi đã sớm miễn các Trắc phi thiếp thất đi thỉnh an, cũng không yêu cầu nữ nhi mỗi ngày đều đi, Hứa trắc phi cứ năm ngày mới cho ba nữ nhi đi một lần, tiểu nhi tử không cho đi lần nào, còn Trần trắc phi cho dù trời gió trời mưa cũng sẽ ngoan tâm bảo nữ nhi đi, rốt cục cũng nhận được hồi báo.

Lúc Trầm Cẩm đến Thụy vương phi đang trang điểm, Thụy vương phi gọi người dẫn Trầm Cẩm vào, cười nói, “Đứa nhỏ này sao không ngủ thêm lát nữa?”

“Đã tỉnh ngủ rồi ạ.” Trầm Cẩm ở chỗ Vương phi rất ít nói, chỉ cần Vương gia qua đêm ở đây thì sẽ đến muộn một chốc, bình thường thì đến sớm, hơn nữa tự biết đều không có dùng cơm ở chỗ này bởi vì Vương gia đều đến chỗ Vương phi dùng điểm tâm, cho nên bình thường đều là Vương phi dẫn theo ba người con của nàng.

Trầm Kỳ tới thấy Trầm Cẩm liền cười nói, “Ta biết Tam muội muội sẽ đến sớm mà, hôm nay mẫu thân đặc biệt dặn nhà bếp làm trân châu phục linh cao, ngẫu phần quế hoa cao, muội ở lại cùng dùng cơm đi.”

“Giời lành mồm lành miệng.” Thụy vương phi cũng thấy tốt, nghe vậy cười nói.

“Cám ơn Mẫu phi.” Trầm Cẩm biết đều nhận lời, lúc này mà còn từ chối về viện mới là thiếu tâm nhân, “Con thích ăn ngọt nhưng mẫu thân không cho con ăn nhiều, nói con béo.”

“Con còn nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn, nếu thích thì bảo phòng bếp làm là được nhưng đừng nên dùng quá nhiều.” Thụy vương phi dịu dàng dặn dò.

“Dạ.” Trầm Cẩm cười đáp ứng, hai lúm đồng tiền nhỏ phá lệ đáng yêu, “Con có thêu cho Mẫu phi một cái khăn tay, thêu không tốt, Mẫu phi đừng ghét bỏ.”

“Mau đem tới ta coi.” Thụy vương phi nghe thế cười sung sướng, thúc giục nói, giống như là căn bản không biết chuyện này.

Nha hoàn bên người Thụy vương phi nhận từ tay Trầm Cẩm, hai tay dâng cho Thụy vương phi, Thụy vương phi cầm trong tay xem cẩn thận, “Thêu rất tốt.” Nói xong liền lấy khăn tay trên người xuống, trực tiếp dùng khăn Trầm Cẩm thêu.

“Muội muội khi nào đó cũng thêu cho ta cái đi.” Trầm Kỳ ở một bên cười nói.

“Được, chỉ cần tỷ tỷ không chê là được.” Trầm Cẩm nghe Trầm Kỳ gọi nàng là muội muội, rất thức thời sửa lại xưng hô.

Thụy vương phi cười nói, “Chỉ biết khi dễ muội muội con thôi, Cẩm nha đầu đừng nghe lời nàng, đừng để bản thân mệt nhọc.”

Trầm Kỳ đỡ Thụy vương phi chậm rãi ra ngoài, lúc ngang qua Trầm Cẩm nha hoàn bên cạnh Thụy vương phi liền thối lui, nàng nắm tay Trầm Cẩm, trách không được Trần thị nói Trầm Cẩm béo, nàng sinh ra xương nhỏ cho nên không phải béo mà người khá nhiều thịt.

Trầm Cẩm bị Thụy vương phi nắm tay trong lòng giật thót nhưng phản ứng cũng không chậm, theo Thụy vương phi ra ngoài, nói, “Không mệt đâu ạ, con thêu từ từ, có điều mẫu thân luôn nói con lười phí.”

“Vi sao?” Trầm Kỳ tò mò hỏi.

Trầm Cẩm đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Ta thêu cái gì cũng... đều béo.”

Thụy vương phi nghe xong nhất thời không có phản ứng kịp, lúc đến đại sảnh chờ Thụy vương mới rút khăn tay ra nhìn kỹ, sau đó liền cười, Trầm Kỳ cũng qua nhìn, vừa nhìn đã thấy béo, Trầm Cẩm thêu hoa sen trong hồ, không chỉ lá sen tròn tròn ngay cả cá chép cũng mập hơn cá chép bình thường.

Lúc Thụy vương vào nghe cả phòng tràn đầy tiếng cười, nhìn thấy Trầm Kỳ đang vui đùa với Trầm Cẩm, Thụy vương phi ngồi trong phòng không chỉ nặc kệ các nàng mà còn cười không ngừng, cảnh này vừa ấm áp lại vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Trầm Kỳ đang tuổi xuân lại xinh đẹp, Trầm Cẩm còn nhỏ đáng yêu, mặt đỏ hây hây đôi mắt long lanh, tuy dung nhan không bằng nữ nhi khác nhưng bù lại một đôi mắt hạnh khiến người ta cảm thấy vừa vô tội vừa xinh đẹp.

Mà Thụy vương phi cũng rất đẹp, có điều ngày thường luôn đoan trang, thiếu vài phần dịu dàng, lúc này lại khiến người ta kinh diễm.

“Có chuyện gì mà vui thế?” Thụy vương bước vào hỏi.

Thật ra Thụy vương phi đã sớm biết thời gian Thụy vương hay đến, Trầm Kỳ cùng Trầm Cẩm nhanh chóng tách ra, có chút ngượng ngùng gọi, “Phụ vương.”

“Ha ha.” Thụy vương không giận, ngồi bên cạnh Thụy vương phi, “Các con cũng ngồi đi.”

Trầm Kỳ, Trầm Cẩm thế này mới ngồi xuống, Thụy vương thấy hai nữ nhi có chút khấn trương, liền cười hỏi, “Vừa rồi sao cười vui thế?”

“Cầm nha đầu thêu cho ta cái khăn tay.” Thụy vương phi chủ động lấy khăn tay ra sau đó chỉ vào lá sen, hoa sen cho Thụy vương xem, “Vương gia có nhìn thấy gì không?”

Thụy vương từng thấy biết bao trân phẩm, Trầm Cẩm thêu tự nhiên kém hơn tú nương, thậm chí còn kém hơn cô nương nhà bình thường, nhưng mà Trầm Cẩm cũng chỉ hơn mười tuổi lại có thân phận cho nên thế này cũng không tệ, Trầm Kỳ lớn tuổi nhất cũng không như nàng, “Ừ... Ta cảm thấy lá sen với cá có phải hơi mập hay không?”

“Xem đi, Phụ vương cũng nói như vậy.” Trầm Kỳ chọc chọc Trầm Cẩm cười nói, “Vừa rồi con nói muội muội không có chịu đâu.”

Thụy vương cười nói, “Thêu tốt lắm nhưng đừng để bản thân mệt.”

Trầm Cẩm vốn bị Thụy vương lăng quên nay được khen một câu đã đỏ mặt rần rần, “Phụ vương, con cũng thêu cho người cái gì đó nhé.”

Thụy vương sững sốt, đúng là chưa từng có nữ nhi nào làm cho hấn cái gì, lại thấy nét mặt chờ mong lo lắng của Trầm Cẩm nên cười ửng lờ, “Được.”

Thụy vương phi bên cạnh cười nói, “Vẫn là Cầm nha đầu tri kỷ.”

Trầm Kỳ nói, “Muội muội đừng quên của ta đấy.”

“Không quên đâu.” Trầm Cẩm cọ cọ người Trầm Kỳ, cam đoan, “Tỷ tỷ tốt nhất.”

“Ngao lắm.” Trầm Kỳ đắc ý nhìn Thụy vương, cái dạng này ngược lại càng khiến Thụy vương yêu thích, dù sao hấn chỉ có một đích nữ là nàng.

Hai con trai Thụy vương phi bình thường đều ở trong cung, cho dù ngày nghỉ về nhà cũng chỉ ở tiền viện, cho nên lúc ăn cơm chỉ có bốn người bọn họ, lại không để hạ nhân hầu hạ, hôm nay Trầm Kỳ luôn chiều cổ Trầm Cẩm, Trầm Cẩm ăn cái gì cũng đáng yêu, nàng ăn cái gì cái miệng nhỏ lên lên xuống xuống đều đặn, tư thế cũng thực quy củ, nhưng lại làm người khác nhìn thực thư thái, khẩu vị tốt hơn ngày thường, ngay cả Thụy vương cũng dùng nhiều hơn một chén cháo.

Dùng điểm tâm xong Trầm Kỳ liền dẫn Trầm Cẩm đi học, Thụy vương chuyên môn thỉnh tiên sinh đến dạy các nàng, không mong các nàng trở thành tài nữ chỉ mong các nàng hiểu lý lẽ.

Bởi vì không cần vào triều, Thụy vương trong lòng lại nhớ đến khung cảnh vui vẻ lúc vào cửa, nhện không được cầm tay Thụy vương phi, Thụy vương phi đỏ mặt hơi cúi đầu, mang theo phong tình bình thường không có.

Trong phòng mọi người lặng lẽ ra ngoài, Thụy vương trong lòng không kìm chế được kéo Thụy vương phi thân thiết, Thụy vương phi cũng không cự tuyệt...

Trầm Tử hôm nay không đến, Trầm Tĩnh mang theo muội muội Trầm Dung tới, Trầm Dung nhỏ tuổi nhất nhưng tiên sinh nói nàng trời sinh thông minh, giỏi đánh đàn cho nên học thiên về mảng này.

Trầm Tĩnh thấy Trầm Kỳ với Trầm Cẩm cùng đến, ánh mắt tối đi vài phần, lập tức nở nụ cười, chủ động chào, “Đại tỷ tỷ, Tam tỷ tỷ.”

Trầm Dung theo Trầm Tĩnh chào xong thì ngồi bên cạnh xem cầm phổ, tuy nhỏ nhưng lại có vài phần cảm giác tài nữ thanh cao.

Chương trình học của các nàng không giống nhau, học kém nhất là Trầm Cẩm với Trầm Từ, có điều Trầm Từ bộ dạng xinh đẹp cho nên cuối cùng chỉ có Trầm Cẩm không đứng, dĩ vãng phu tử tuy không cố ý khó xử Trầm Cẩm nhưng cũng không dụng tâm nhiều, hôm nay thấy Trầm Kỳ tự mình dắt nàng đến, trong lòng hơi kinh ngạc nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Giữa trưa Trầm Cẩm cũng không có theo Trầm Kỳ về chính viện, Trần trắc phi ở trong viện chờ nàng, nhìn thấy nữ nhi liền cười, dịu dàng nói, “Sao đi nhanh thế, đồ mồ hôi cả rồi.” Nói xong rút khăn tay xoa xoa trán Trầm Cẩm.

“Mẫu thân.” Trầm Cẩm ánh mắt long lanh, mặt cũng đỏ bừng, phá lệ đáng yêu.

Trần trắc phi vốn đang muốn hỏi vài câu nhưng nhìn thấy nữ nhi như vậy trong lòng lại hiểu. Dẫn nữ nhi vào phòng, sai hạ nhân bưng nước ấm cho Trầm Cẩm tẩy rửa.

“Mẫu thân...” Trầm Cẩm rửa mặt xong liền nhào vào lòng Trần trắc phi.

Trần trắc phi vẫn giống trước đây bưng nước đưa đến miệng nàng, Trầm Cẩm uống xong nói, “Sao vẫn là nước ấm ạ.”

“Vừa trở về sao có thể uống lạnh.” Trần trắc phi đau lòng Trầm Cẩm nhưng vấn đề liên quan đến thân thể Trầm Cẩm vaanc luôn phá lệ chú ý, “Được rồi ăn com thôi.”

“Vâng.” Đồ ăn ở đây tự nhiên không được phong phú như chính viện, nhưng vẫn không kém cái gì, dù sao Trầm Cẩm đều thấy có cá có thịt có đồ ăn có canh, hương vị cũng không tệ lắm, Trần trắc phi tuy rằng không được sung ái, rốt cuộc cũng sinh cho Thụy vương một nữ nhi, lại là trắc phi, phòng bếp cũng không dám chậm trễ.

Có điều không biết có phải ảo giác hay không, Trầm Cẩm thấy đồ ăn hôm nay khác so với ngày xưa, hương vị càng hợp khẩu vị nàng.

Trầm Cẩm biết sợ là có quan hệ với những thứ hôm qua Thụy vương phi cùng Thụy vương ban thưởng, nàng thấy không sao, trước kia phòng bếp chưa từng cất xén các nàng, đều dựa theo phân lệ đưa đến, muốn ăn cái gì nói cho phòng bếp bọn họ đi làm, nay chẳng qua càng dụng tâm mà thôi.

Ăn com xong, Trần trắc phi liền dẫn Trầm Cẩm đi dạo vài vòng trong tiểu viện, xong mới cho nàng về phòng nghỉ ngơi, vì Thụy vương đã lâu chưa tới sân này cho nên Trầm Cẩm có đôi khi ngủ cùng mẫu thân, Trần trắc phi cũng dung túng nàng, hôm nay hai mẹ con hai nàng nằm trên giường, Trầm Cẩm nhỏ giọng đem chuyện ở chính viện nói cho Trần trắc phi.

Trần trắc phi sờ đầu Trầm Cẩm đầu nói, “Nếu Vương phi đối với con tốt, con phải nghe lời hiếu kính Vương phi biết không?”

“Biết ạ.” Trầm Cẩm mở miệng nói, “Con muốn làm cho Mẫu phi một cái mặt nạ*.”

*Cái này: Link giống băng đô mình hay đeo trên đầu

“Vậy thì làm.” Trần trắc phi dịu dàng nói, “Mẫu thân từ từ dạy con.”

“Còn có hà bao của tỷ tỷ nữa.” Trầm Cẩm nhắm mắt lại than thở.

“Được.” Trần trắc phi cười nói, “Mẫu thân còn khúc vải màu sắc hợp, đến lúc đó lấy cho con.”

“Còn có Phụ vương...” Trầm Cẩm mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

“Được.” Trần trắc phi nghiêng người vỗ về nữ nhi nói, “Ngủ đi, tỉnh rồi nói sau.”

“Vâng.” Trầm Cẩm lúc này mới yên tâm ngủ.

Thụy Hi thừa dịp Thụy vương phi tắm rửa nói rõ chuyện trong viện Trần trắc phi, Thụy vương phi hài lòng, nàng cũng không muốn dượng sói trong nhà, “Không cần chải, hơi kéo là được rồi.”

“Dạ.” Thụy Hi hầu hạ Thụy vương phi xong liền đi Thụy vương phi ra ngoài.

Thụy vương cũng rửa mặt chải đầu xong, nhìn thấy Thụy vương phi liền chủ động bước đến giúp nàng ngồi bên cạnh, nha hoàn mới bưng đồ ăn lên, Thụy vương khó có được tự tay bốc bát canh đưa cho Thụy vương phi.

Thụy vương phi cũng gấp món Thụy vương thích ăn cho hắn, hai người trong lúc nhất thời thể nhưng còn thân mật hơn so với lúc tân hôn.

Dùng bữa xong, Thụy vương liền nghỉ trưa ở chỗ Thụy vương phi, nằm trên giường rồi Thụy vương phi mới mở miệng, “Vương gia, qua mấy ngày này ta mang theo Cẩm nha đầu đi Vĩnh Nhạc hầu phủ.”

“Nàng quyết định là được.” Nam nhân ăn uống no say nói gì cũng đồng ý.

“Nhị nha đầu bộ dạng xuất chúng, Tứ nha đầu cũng có chút danh tiếng, Ngũ nha đầu còn nhỏ không vội, chẳng qua Cẩm nha đầu... Cho dù nàng nhu thuận chúng ta cũng không thể nói trắng ra cho người ta biết, tóm lại phải dẫn nàng ra ngoài gặp người nhiều mới tốt cho việc lựa chọn hôn nhân sau này.” Thụy vương phi hòa nhã nói, “Người cũng biết hàng năm ngày mùa hè ta tinh thần không tốt, Cẩm nha đầu nhỏ tuổi mà vẫn luôn chiều cố ta, mang nhiều cô nương đi ta sợ không chăm sóc hết được.”

“Ta biết.” Thụy vương nói, “Chúng ta thành thân đã nhiều năm, nàng xử lý chuyện hậu viện rất tốt, yên tâm đi.”

Thụy vương biết Thụy vương phi nói nhiều như vậy là sợ hấn cảm thấy chính mình bất công, Thụy vương chưa từng nghĩ như vậy, hấn hiểu được Hứa thị sinh ba nữ nhi không lo gả, mà tam nữ nhi... Thật đúng là không đủ xuất sắc, Vương phi tính toán cho nàng nhiều hơn chút cũng đúng.

“Còn có, Vương gia người nói, nữ nhi xuất giá, chúng ta nên xuất bao nhiêu bạc đặt mua đồ cưới thì thích hợp?” Thụy vương phi mở miệng hỏi, “Kỳ Nhi là đích nữ, tóm lại phải nhiều hơn chút.”

Thụy vương nghe xong không chỉ không cảm thấy không đúng mà lòng còn thầm đồng ý, lại nói đại nữ nhi gả cho người ta cũng không phải nhà bình thường, đồ cưới ít sẽ bị chê cười, suy tư một lát nói, “Đến lúc đó trong cung có thể thưởng cho không ít, nữ nhi của ta đều sẽ được phong quận chúa, quá ít sẽ không đẹp mặt, Kỳ Nhi là đích nữ vậy thì năm vạn lượng, còn lại bốn nha đầu mỗi người ba vạn lượng.”

“Vâng.” Thụy vương phi trong lòng vừa lòng, “Kỳ Nhi thì không cần lo lắng, nhưng thật ra Nhị nha đầu cùng Cẩm nha đầu nên sớm bắt đầu chuẩn bị mới tốt.”

“Nàng làm chủ là tốt rồi.” Thụy vương cười nói.

Thụy vương phi cũng không nói nữa, tuy rằng đều là ba vạn lượng nhưng ba vạn lượng có thể mua thứ gì cũng không giống nhau, vài dật lỗi thời tam vạn lượng cùng cửa hàng ruộng tốt ba vạn lượng khác biệt rất lớn, Thụy vương phi cũng không muốn sau khi nữ nhi xuất giá ba nữ nhi do Hứa thị sinh suốt ngày ở trước mặt Vương gia khoe mẽ, cho nên lúc này mới đưa Trầm Cẩm ra, Trần trắc phi biết được lại không nói cho Trầm Cẩm, ngược lại bảo Trầm Cẩm hảo hảo hiếu thuận mình, đây mới là người thông minh chân chính.

Mà Hứa thị? Hiện tại vui vẻ ngông cuồng, chờ sau này sẽ có lúc nàng khóc.

Cho nên mặc kệ Hứa trắc phi có khoe khoang nàng ta điều khiển được Thụy vương, Thụy vương phi chưa bao giờ giận bởi vì nàng căn bản không để Hứa trắc phi vào mắt, đối thủ không cùng cấp bậc cũng là chuyện khiến người ta phiền muộn.

Thụy vương đã nhiều ngày ở chỗ Thụy vương phi, Hứa thị đứng ngồi không yên, có điều cũng không thể tự mình đi, bảo ba nữ nhi buổi sáng đi thỉnh an Thụy vương phi.

Lúc không phát hiện, Thụy vương còn không có cảm thấy gì, nhưng vừa nhìn thấy hấn bỗng nhiên nghĩ tới, hấn ở đây lâu nay trừ bỏ đại nữ nhi cùng tam nữ nhi mỗi ngày đều đến chỗ Thụy vương phi thỉnh an, ba nữ nhi của Hứa thị là lần đầu đến đây, nghĩ như vậy hấn liền nhủ mảy, cảm thấy Hứa thị quá mức không hiểu chuyện.

Thụy vương phi lại không để ý, còn phân phó người đi chuẩn bị những thứ bọn Trầm Tứ thích ăn, Thụy vương nghe Thụy vương phi không giận lại cảm thán quá nhiên cưới vợ nên cưới vợ hiền, “Các người ngày thường cũng không tới thỉnh an Vương phi sao?”

Vừa nói ra không đợi Trầm Tứ các nàng mở miệng, Thụy vương phi đã nói, “Là ta không cho các nàng đến, đều đang lúc lớn, ngủ nhiều mới tốt.” Nói xong còn giận liếc Thụy vương, “Không được dọa bọn nhỏ.”

Thụy vương thấy vương phi như vậy, bất mãn trong lòng càng lớn, Trầm Cẩm cúi đầu lui bên cạnh, cảm thấy trong vương phủ người lợi hại nhất quả nhiên là Thụy vương phi, giống như mẫu thân nói chỉ cần Thụy vương phi thích cho dù Thụy vương không thích cũng không làm được gì, hơn nữa Hứa thị tuy rằng phong quang vẫn bị Thụy vương phi ép tới gắt gao, việc này không chỉ liên quan đến vấn đề thân phận mà còn ở tài trí.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Vì hôm nay xuất môn với Vương phi nên Trầm Cẩm mặc chiếc quần lụa mỏng mới tinh, cổ tay áo và váy thêu bướm bướm nhiều màu, lúc đi những chú bướm này như đang bay vậy, trên cổ đeo vòng vàng chế tác hình bướm, trên cánh còn được khắc bảo thạch nhiều loại nhỏ nhỏ, trên đầu chỉ cài trâm hồ điệp đánh từ bảo thạch Thụy vương cho, cánh bướm khá tinh xảo nên vừa thấy tựa như có chú bướm thật đang đậu trên tóc.

Ban đầu Trầm Tứ không chú ý tới bộ dạng Trầm Cẩm, Trầm Tĩnh đứng bên cạnh đá nàng một cái nàng mới nhìn, nhất thời nhướn mày muốn nói thì lại bị Trầm Tĩnh vụng trộm ngăn trở lại.

Thụy vương phi cho người dọn điểm tâm, Trầm Tử không cam lòng nhưng vì mẫu thân đã dặn dò cộng với vừa rồi Trầm Tĩnh nhắc nhở cho nên khó nói, trông mắt chuyển loạn vài vòng rồi trong lòng đã có ý định.

Trầm Cẩm cảm thấy hôm nay bọn Trầm Tử chuyên môn đến sợ là có chuyện kỳ quái, Hứa trác phi có được tin tức gì chẳng? Không có khả năng, hay là... Trầm Cẩm ngẩng đầu liếc Thụy vương phi, Thụy vương phi đang kéo tay Trầm Dung, hỏi nàng bình thường làm gì, nghe nàng luyện cầm bị cầm cắt tay thì dặn dò Trầm Dung chú ý thân thể, còn phân phó nha hoàn hầu hạ Trầm Dung, đúng là bộ dạng từ mẫu.

Tới lúc ăn cơm Thụy vương phi ngồi bên cạnh Thụy vương, Trầm Kỳ tự nhiên ngồi phía bên kia của Thụy vương, Trầm Cẩm như thường ngày ngồi bên cạnh Thụy vương phi, Trầm Tử, Trầm Tĩnh cùng Trầm Dung theo thứ tự ngồi bên cạnh Trầm Kỳ.

Thật ra theo lý thuyết Trầm Cẩm phải ngồi bên cạnh Trầm Tử, có điều mọi khi bốn người bọn họ lúc ăn cơm đều sắp xếp như hôm nay, Thụy vương tập thành thói quen nên không thấy kỳ quái, còn Thụy vương phi thì đặc biệt hài lòng, còn tự tay gấp một cái tam tiên bao* cho Trầm Cẩm.

*三鲜包: bánh bao hoya, mọi người có thể copy cụm này vào google hình ảnh để xem.

Trầm Kỳ cũng có phong phạm của đại tỷ, luôn chiều cổ bọn Trầm Tử dùng cơm, Thụy vương nhìn thấy rất hài lòng.

Mọi người dùng cơm xong, Thụy vương phi nhìn quần áo Trầm Cẩm nói, “Hôm nay sáng sớm trời trở lạnh đi ra ngoài bị gió thổi thì không hay, Thúy Hi đi tìm Trần trác phi lấy cái áo choàng cho Cẩm nha đầu.”

Trầm Cẩm ngồi bên cạnh Thụy vương phi làm nũng nói, “Con quên mất, cảm ơn Mẫu phi.” Chả trách hôm nay mẫu thân không bảo nha hoàn cầm áo choàng, lúc ấy thấy lạ giờ thì đã hiểu, nếu Thụy vương phi muốn làm từ mẫu thì nàng sẽ phối hợp cho tốt, cho Thụy vương phi cơ hội biểu hiện, nàng cái hiểu cái không, nghĩ chờ về hỏi mẫu thân sau vậy.

Trầm Tử nghe Thụy vương phi nói xong ánh mắt tròn tròn, sao nàng không biết Trầm Cẩm sẽ được ra ngoài, lại nói Trầm Cẩm sẽ đi ra ngoài với ai, còn không phải Thụy vương phi sao? Nhớ lại nàng từng nghe người ta nói Thụy vương phi chuẩn bị đi Vinh Nhạc hầu phủ, suy đi tính lại nếu chất vấn trực tiếp sẽ chọc Thụy vương không vui, cúi đầu suy tư một lát, lúc ngẩng đầu trên mặt lộ vẻ hăm dọa và khát vọng, “Tam muội muội quần áo hôm nay của muội thật xinh đẹp, còn có trang sức sao ta chưa thấy bao giờ? Mới làm sao?”

Trầm Cẩm đỏ mặt, mím môi có chút ngượng ngùng cười cười, như đang thẹn thùng niết khăn tay, không nói gì.

Trầm Tử thấy thế thiếu chút nữa xông lên nhéo Trầm Cẩm vài cái, nàng nhìn trông mong về phía Thụy vương, lại nhìn về phía Thụy vương phi nói, “Mẫu phi chuẩn bị đưa muội muội ra ngoài sao? Nhưng sao tỷ muội chúng ta không được đi?” Tuy hỏi Thụy vương phi nhưng thực tế là đang cáo trạng với Thụy vương.

Thụy vương sắc mặt đen thui, Trầm Tử thấy thế trong lòng đắc ý, tiếp tục nói, “Mẫu phi muốn dẫn Tam muội muội đi đâu? Ta với hai muội muội lâu lắm rồi chưa ra ngoài, có thể mang bọn ta đi cùng không?”

“Nhị muội muội, mẫu thân cũng không dẫn ta ra ngoài.” Trầm Kỳ cười dịu dàng, “Hiện tại mẫu thân chỉ tâm tâm niệm niệm Tam muội muội thôi.”

Trầm Cẩm ở bên cạnh giả đơn thuần, nàng phát hiện Đại tỷ quả nhiên lợi hại hơn ngày xưa, sợ là Thụy vương phi đã nói trước và Thụy vương đồng ý, cho nên lời này vào tai Thụy vương giống như nàng đang giúp Trầm Tử giải vây, nhưng vào tai Trầm Tử lại giống như nàng đang giúp Thụy vương phi giải thích với Thụy vương, Trầm Tử sao có thể cam tâm.

Hai mắt Trầm Tử đỏ lên, khóc như hoa lê rất đáng thương, “Mẫu phi, có phải Tử nhi chọc ngài giận không, ngài tha thứ cho Tử nhi đi, cho dù ngài giận Tử nhi, Tĩnh nhi và Dung nhi vô tội mà.”

Thụy vương phi thờ dãi nói, “Nhị nha đầu, con không còn nhỏ nữa, thân là vương phủ quý nữ thì chớ học người ta xuất thân nhà nghèo, hờ cái là khóc sụt sùi, sẽ đánh mất thể diện của Phụ vương con, Thúy Nha đi thỉnh Nhị cô nương vào nội thất rửa mặt chải đầu.”

“Khóc cái gì mà khóc.” Thụy vương không kiên nhẫn quát, “Đó là ta cho Trầm Cẩm, Hứa thị dạy nữ nhi thế nào vậy...”

“Vương gia.” Thụy vương phi kéo ống tay áo Thụy vương ngắt lời, “Đừng nói về mẫu thân mấy đứa nhỏ trước mặt các nàng.”

Trầm Cẩm ở bên cạnh lắng nghe, hiện tại nàng xác định sợ rằng Thụy vương phi đã hiểu quá rõ tính cách của Hứa trác phi và ba đứa nhỏ của nàng, trận hôm nay không thiếu sự giật dây của Thụy vương phi, hơn nữa lời vừa rồi tưởng chừng như khuyên Thụy vương thật ra đã đẩy Hứa thị xuống hố chết.

“Được rồi, đi về trước đi.” Thụy vương phi như có chút khó xử, sau đó thấp giọng khuyên Thụy vương, “Vài ngày nữa ma ma trong cung sẽ đến, dạy dỗ nhiều hơn thì được.”

“Mới mấy người nghiêm khắc ấy, dạy dỗ thật cẩn thận, đừng có ăn nói như hôm nay.” Thụy vương nhàu mày nói, “Cũng không như Kỳ Nhi.”

Lời này vừa ra ngay cả Trầm Tĩnh và Trầm Dung cũng đỏ mặt, cùng lời kéo Trầm Tử đi ra, Trầm Cẩm lúc này mới thấy mục đích của Thụy vương phi, chỉ sợ chờ nàng cùng Thụy vương phi trở về, mọi người trong phủ đều sẽ biết bọn Trầm Tử bị Thụy vương mắng khóc đi ra ngoài.

Thụy vương phi? Cái đó và Thụy vương phi có quan hệ gì, Thụy vương phi đoan trang ôn hòa, sao có thể khi dễ thứ nữ.

Chả trách mẫu thân bảo Thụy vương phi mới là nữ nhân thông minh nhất.

Thụy vương cũng không ở lâu, hẳn có chuyện phải làm, chuẩn bị thỉnh phong hào cho đại nữ nhi, sau đó còn phải đề chuyện thế tử phủ Vĩnh Nhạc hầu, miễn cho nữ nhi gả qua, bên kia mới thỉnh thế tử, nhân tình này không đưa được.

Thụy vương phi dẫn Trầm Cẩm đi Vĩnh Nhạc hầu phủ, trên đường không dặn dò gì, thật ra bà cũng đang làm cuộc khảo sát tâm lý, nếu Trầm Cẩm làm không tốt lần sau sẽ không dẫn nàng xuất môn.

Ai biết Trầm Cẩm tuy không thích nói chuyện nhìn có vẻ ngượng ngùng nhưng làm người xử thế thoải mái, hơn nữa nói xong chuyện hôn nhân với Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, Thụy vương phi càng thêm thích Trầm Cẩm.

Rất nhanh ma ma trong cung tới, nếu Thụy vương đã mở miệng, Thụy vương phi tự nhiên sẽ không khiến hấn thất vọng, cho Trầm Từ ma ma nghiêm khắc nhất, thủ đoạn trong cung cho dù bị phạt cũng nhìn không ra, ma ma dạy Trầm Cẩm tuy nghiêm khắc nhưng thái độ ôn hòa, Trần trắc phi nhìn vài lần càng thêm cảm kích, suốt đêm làm bộ quần áo thêu hoa văn mây trắng đưa cho Thụy vương phi, không vì cái gì chỉ nói cho Thụy vương phi rằng nàng cảm kích.

Một ngày lại một ngày trôi qua, xuân đi thu đến, thoáng cái đã đến lúc Trầm Kỳ xuất giá, bởi vì việc hôn nhân của Trầm Kỳ công khóa đã dừng hơn một tháng, Trầm Cẩm cùng bọn Trầm Từ cách khá xa, lại bận học quy củ cho nên lâu rồi không gặp.

Trầm Cẩm đưa cho Trầm Kỳ một bộ mười hai chiếc khăn tay do chính nàng thêu, tuy thêu cái gì vẫn mượt mà nhưng lại tinh xảo hơn rất nhiều so với dĩ vãng, “Tỷ tỷ, tỷ đừng quên muối.”

Trầm Kỳ mặc dù có tâm tư lợi dụng Trầm Cẩm, rốt cuộc vẫn có chút cảm tình, lại nghĩ lập tức mình sẽ rời gia đình này, ánh mắt đỏ lên kéo tay Trầm Cẩm nói, “Tam muội muội, về sau có rảnh thì tìm tỷ tỷ chơi.”

“Vâng.” Trầm Cẩm đồng ý, “Tỷ tỷ hôm nay là tân nương tử, đừng khóc không đẹp.”

Trầm Kỳ nhẹ nhàng bẹo má Trầm Cẩm, còn muốn nói gì đó thì Trầm Từ, Trầm Tĩnh và Trầm Dung vào, các nàng cũng tặng vài vật dụng nho nhỏ, không biết do lâu rồi không gặp hay ảo giác của bản thân, Trầm Cẩm thấy Trầm Từ dường như chất phác không ít, nàng vốn xinh đẹp, dĩ vãng mặc dù có chút không phân rõ phải trái cho nên hơi có vẻ chói mắt, nay... Còn Trầm Tĩnh, luôn luôn một loại cảm giác khó nắm bắt, Trầm Dung còn nhỏ không nhìn ra cái gì có điều hôm nay cũng có chút tiên diễm.

Trầm Kỳ xuất giá, các nàng không thể ra hậu viện, thân đệ đệ Trầm Hiền của Trầm Kỳ công nàng xuất môn, bốn người các nàng quan hệ không tốt, không có chuyện gì nói đều tự đi về.

Làm Thụy vương nữ nhi, trước khi xuất giá Thụy vương đều thỉnh phong, Trầm Kỳ dùng thân phận quận chúa xuất giá, gả hầu phủ thế tử, hơn mười dặm hồng trang, có thể nói cực kỳ phong cảnh.

Trầm Cẩm thấy, tuy hâm mộ nhưng không ghen tị, bởi vì nàng hiểu bản thân cũng sẽ không kém đi đâu, Thụy vương không đến nổi, Thụy vương phi lại càng không dẫn đi ở việc nhỏ này.

Trần trắc phi ở tiền sảnh chiếu cố Thụy vương phi, Trầm Cẩm dùng cơm xong nàng mới về tới nơi, Trầm Cẩm bảo nha hoàn lấy nước ấm cho Trần trắc phi ngâm chân, Trần trắc phi nhìn nữ nhi ngày một lớn, cảm thán, “Hôm nay ta đã thấy vị thế tử kia, quả nhiên tuân thủ lịch sự, không biết nữ nhi của ta trưởng thành, Vương phi sẽ tìm cho con người như thế nào, không cầu phú quý hiển hách, đối xử tốt với nữ nhi của ta, có thể làm cho nữ nhi của ta bình an hi nhạc là tốt rồi.”

“Mẫu thân.” Trầm Cẩm mặt đỏ hây hây, nàng nay mới có mười ba, nói chuyện này có hơi sớm, “Trên con còn có Nhị tỷ tỷ mà.”

Trần trắc phi chỉ cười, không tiếp lời, trước kia ba người Trầm Từ luôn ăn hiếp nữ nhi ngoan nhà mình, dựa vào tác phong của Hứa thị, Thụy vương phi sẽ hào hào chọn nhà chồng cho Trầm Từ, sẽ không để cho người ta có chuyện để nói, lại sẽ làm cho Trầm Từ khổ mà không nói được.

Có điều những lời này Trần trắc phi không tính nói cho nữ nhi, nàng lau khô chân nằm trên nhuyễn tháp, nhìn nữ nhi cảm thấy mềm đằm chân cho mình, trong lòng mềm nhũn, chỉ cần có thể làm cho nữ nhi gả vui vẻ, mười mấy năm uly khuất của nàng cũng không phí.

“Đại tỷ tỷ con mới gả, trong lòng Vương phi chắc rất khổ sở, con phải quan tâm Vương phi nhiều hơn biết không?” Trần trắc phi dịu dàng dặn dò, “Không được bướng bỉnh khiến Vương phi phiền lòng.”

“Con biết rồi.” Trầm Cẩm nhu thuận đồng ý, “Thời gian trước con làm mặt nạ cho Mẫu phi sắp xong rồi, mấy ngày nữa con sẽ làm cho xong.”

“Ngao lăm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Không biết do ma ma dạy dỗ quy củ tốt hay là Trầm Tử trường thành, hoặc do Trầm Kỳ xuất giá, Trầm Tử thành người sáng nhất trong phủ mà quan hệ của nàng ta và Trầm Cẩm dịu đi một phần, Trầm Cẩm lại thấy khả năng do Thụy vương phi đối xử tốt với nàng cho nên Hứa trắc phi dần dò Trầm Tử, không cho nàng ăn hiếp bản thân nữa.

Đặc biệt trong khoảng thời gian này kinh thành xảy ra chuyện lớn khiến tỷ muội các nàng có đề tài bàn tán.

Trầm Tử cảm quát tròn thấy lão sư chưa đến, hạ giọng nói, “Các người có nghe chuyện gì không? Nghe nói Vĩnh Ninh Bá thắng trận, đang về kinh.”

“Trời ạ.” Trầm Dung kinh hô một tiếng vội vàng che miệng, sợ tới mức hoa dung thất sắc.

Trầm Tĩnh lớn tuổi hơn cũng rung mình, “Đáng sợ, nghe nói Vĩnh Ninh Bá không chỉ thích ăn thịt tươi, mỗi ngày còn uống mấy bát máu địch nhân.”

“Ghê quá đi.” Trầm Dung nhanh chóng ngắt lời, “Tứ tỷ tỷ đừng nói nữa, sợ quá, hấn về làm gì không biết.”

Trầm Tử từ chỗ Hứa trắc phi biết tin, nói, “Là Thánh Thượng triệu hấn về, chuẩn bị tứ hôn cho hấn, để thưởng lần thắng trận này đây.”

“Tứ hôn?” Trầm Tĩnh tròn tròn hai mắt, “Cô nương nhà ai không muốn sống nữa mới đồng ý gả cho hấn, hấn khắc chết biết bao nhiêu vị hôn thê rồi.”

Ngay cả Trầm Cẩm cũng nuốt vài ngụm nước miếng, thật sự thanh danh của Vĩnh Ninh Bá rất vang dội, vừa định hỏi thì sư phụ đến, các nàng nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, không dám nói gì.

Trần trắc phi đã từng vô số lần nghĩ tới chuyện nữ nhi xuất giá nhưng chưa từng nghĩ rằng chuyện sẽ đến mau, mặt nàng tái nhợt nhìn Thụy vương, Thụy vương phi và Hứa trắc phi vui sướng khi người khác gặp họa ở bên cạnh, “Vương gia... Người nói để Cẩm nương gả cho ai?”

Trong lòng Thụy vương có chút xấu hổ, mấy năm nay hấn tuy không còn thích Hứa thị nhiều như trước nhưng so với Trần thị thì Hứa thị khiến hấn vui vẻ hơn, cho nên lúc Hứa thị khóc lóc cộng với nữ nhi bộ dạng điềm đạm đáng yêu đã đồng ý.

Thụy vương phi thâm hận, tuy đối xử tốt với Trầm Cẩm với mục đích không đơn thuần nhưng rất cuộc dẫn theo bên cạnh vài năm, sau khi Trầm Kỳ xuất giá Trầm Cẩm lại thường xuyên bôi nàng, khăn tay, túi hương, mặt ngạch, giấy đều làm cho nàng không ít, bản thân không khoẻ luôn hầu hạ bên giường, Thụy vương phi cũng có cảm tình, thậm chí ở chính viện còn chuyên môn dọn một phòng cho Trầm Cẩm buổi chiều nghỉ ngơi, nhưng thừa dịp mùa đông này nàng bị cảm, cơ thể không khoẻ khiến Hứa thị dò Thụy vương quyết định thế này...

“Khụ khụ...” Thụy vương phi nhện không được dùng khăn tay che miệng ho, nhìn Thụy vương phi ốm yếu, trong lòng Thụy vương càng thêm áy náy và xấu hổ, hôm qua sau khi Hoàng huynh phân phó, lúc về hơi trễ nên hấn tới chỗ Hứa thị nghỉ, lúc ấy ba nữ nhi với nữ tử đều ở, Thụy vương nhìn mấy đứa nhỏ nhất thời kể lại chuyện Hoàng huynh chuẩn bị chỉ hôn, Hứa thị biết liền nào loạn, ba nữ nhi với nữ tử khóc không ngừng, Thụy vương nhất thời mềm lòng đã đồng ý.

“Trần muội muội, nếu Vương gia đã quyết định thì người đừng khiến Vương gia khó xử nữa.” Hứa thị nhàn nhã nói, “Nên nhanh chóng chuẩn bị đồ cưới cho Tam cô nương mới tốt.”

Trần trắc phi căm tức nhìn Hứa thị, sao có thể có người ác độc như thế, vừa định mở miệng đã bị Thụy vương phi ngăn, Thụy vương phi nói, “Trần thị, rút cho ta chén nước.”

“Vương phi...” Trần trắc phi nhìn về phía Thụy vương phi, đáy mắt mang ý khản cầu.

Thụy vương phi nói, “Đi.” Nàng hiểu rõ Thụy vương, lúc này Thụy vương áy náy trong lòng nhưng nếu Trần thị với Hứa thị cãi nhau ngược lại sẽ khiến Thụy vương mất kiên nhẫn.

Trần trắc phi cúi đầu rót nước cho Thụy vương phi, sau đó hầu Thụy vương phi uống, Thụy vương phi lúc này mới nói, “Vương gia, Nhị nha đầu đã có đối tượng chưa? Sao đã đến phiên Tam nha đầu?”

Thụy vương ho khan vài tiếng, không biết trả lời thế nào, Hứa thị nói, “Vương gia đau lòng Tam cô nương, vị Sờ tướng quân kia tuổi trẻ đã có chiến công, Sờ gia lại toàn người có công...”

Thụy vương phi nhìn Hứa thị, ngắt lời nàng, “Hứa thị, có phải người cũng cần mời ma ma dạy cho biết thế nào là một Trắc phi không?”

Hứa thị biến sắc nhưng nghĩ việc hôn nhân không rơi vào đầu nữ nhi nhà mình lại vui vẻ.

Hiện tại Trần thị rất muốn bóp chết Hứa thị, Sờ gia nhờ chiến công mà nhận tước vị, Sờ Tu Minh lại kế thừa tước Vĩnh Ninh Bá khi còn trẻ, nhưng hấn khắc thê, hấn đã đánh thân ba lần, ba cô nương đó không bệnh chết thì chết ngoài ý muốn, người cuối cùng vừa trao đổi vật không bao lâu, vị cô nương đó ra ngoài dâng hương thì xe ngựa xảy ra chuyện, ngay cả thi thể lưu lại cũng không toàn vẹn.

Không chỉ Sờ Tu Minh, tức phụ của Sờ gia nhiều người chết sớm, người ta nói do Sờ gia giết quá nhiều người nên bị báo ứng.

Lần này Sờ Tu Minh đại phá Cao Li, đắc thắng trở về, sắp hồi kinh giao tù binh, Thánh Thượng quyết định chỉ hôn cho hấn, dù sao hấn còn trẻ Thánh

Thượng vẫn cần dùng người, tăng tước vị không thích hợp cho lắm.

Nhưng đương kim Thánh Thượng không có nữ nhi tuổi tác thích hợp cho nên chuyện này rút vào đầu đồng bào đệ đệ Thụy vương, ai bảo Thụy vương nhiều nữ nhi, sau khi nói cho Thụy vương, bảo Thụy vương về nhà quyết định cho nữ nhi nào xuất giá, rồi nói để hấn hạ chỉ.

Mặc kệ tuổi tác hay vị thứ thì Nhị cô nương Trầm Tử do Hứa thị sinh thích hợp nhất, ban đầu Thụy vương cũng quyết định cho nàng đi nhưng lỡ miệng nói ra, lại bị bọn Hứa thị khóc đến mềm lòng, hơn nữa còn có tiểu nhi tử cho nên lòng dạ thay đổi...

“Hứa thị, nếu người thấy Sở gia tốt thì sao không gả nữ nhi của người đi.” Trần thị rút cuộc nhìn không được khóc, “Cầm nương còn chưa đủ mười bốn.”

Thụy vương nghe vậy nhú mày, hấn thấy Trần thị quả nhiên không nói được câu nào hay, chớ không phải nàng ta có oán niệm với hấn?

Thụy vương phi cực kỳ chán ghét Hứa thị dám nhúng tay vào việc hôn nhân của nữ nhi trong phủ, mở miệng nói, “Trần thị, ta biết người chỉ có một nữ nhi nên đau lòng nàng.” Thụy vương đã dâng tấu chương, không thể nào thay đổi được, hiện tại việc cần phải làm là lợi dụng sự áy náy của Thụy vương lấy nhiều đồ cưới hơn cho Cầm nha đầu, “Thôi đi, các người lui ra trước, ta có chuyện muốn nói với Vương gia.”

Hứa thị cảm thấy mỹ mãn ra ngoài, Trần thị mặt xám như tro tàn, ra đến sân Hứa thị còn cười nói, “Chúc mừng Trần muội muội, Sở tướng quân trẻ tuổi tài cao, Tam cô nương sẽ nhanh chóng thành Bá phu nhân.”

Trần thị hung tợn nhìn Hứa thị nói, “Người làm trời nhìn, Hứa thị người đừng đắc ý.” Nói xong liền bỏ đi.

Hứa thị không tức giận chỉ hừ một tiếng, “Đừng đắc ý, còn không biết có thể bình an đến lúc xuất giá hay không đâu.” May mà Thụy vương nói lộ ra, mỗi lần nghĩ nữ nhi thiếu chút nữa gả cho tên sát thần kia là Hứa thị đều cảm thấy kinh hồn táng đảm, về tới hậu viện thấy ba người Trầm Tử chờ nàng ở cửa, vừa nhìn thấy Hứa thị liền truy hỏi, “Mẫu thân, thế nào?”

Nhìn nữ nhi như hoa như ngọc, Hứa thị cười đắc ý, “Yên tâm đi.”

Trầm Tử thở ra một hơi, bước tới kéo cánh tay Hứa thị, “Suýt chút nữa hù chết nữ nhi, nữ nhi nghe nói Vĩnh Ninh Bá kia bề ngoài dọa người, giết người không chớp mắt còn hung thần ác sát.”

Trầm Tĩnh cũng nhẹ nhàng thở ra, “Đúng vậy, nữ nhi cũng nghe nói, nói vị hôn thê thứ ba của hấn không phải bỏ mình ngoài ý muốn mà là hấn không hài lòng với vẻ ngoài của vị hôn thê nên mới giết nàng ta.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Trầm Dung cũng phụ họa, “Nghe nói hấn cả đời chỉ biết giết người.”

“Dù sao không phải ta gả là tốt rồi.” Trầm Tử cười nói, “Không biết Tam muội muội có thể sống đến ngày xuất giá không?”

Ngược với tiếng cười tiếng hoan hô trong viện Hứa trác phi, phía Trần trác phi chỉ thấy trời sắp sụp xuống, nàng ôm nữ nhi khóc thật thương tâm, cố nín nhịn lâu nay chỉ vì nữ nhi nhưng nay ngay cả chút hy vọng nhỏ nhoi cũng không còn, Hứa thị thật khinh người quá đáng.

“Mẫu thân.” Trầm Cầm còn chưa biết chuyện gì, hôm nay sau khi thỉnh an Thụy vương phi thì đi học, ai ngờ về lại nghe Thúy Hi mời Trần trác phi đến chính viện, chờ lâu lắm mẫu thân mới về thì lại khóc thành thế này, Trầm Cầm chả biết làm sao.

“Nữ nhi đáng thương của ta.” Trần trác phi khóc đứt ruột đứt gan, Lý ma ma cũng không còn sự ôn trọng ngày xưa, khóc không ngừng.

“Mẫu thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trầm Cầm lo lắng, liên tục truy hỏi.

“Phụ vương nhẫn tâm của con muốn gả con cho Thiên sát cô tình*, bọn họ muốn lấy mạng hai mẹ con chúng ta mà.” Trần trác phi từng nghe về chuyện của Sở gia, ngoài kia họ đồn Sở Tu Minh như Chung Quý, hơn nữa vui buồn thất thường sở thích duy nhất là giết người, ngay cả địch nhân nhìn thấy cũng bị dọa sợ vỡ mật.

*Thiên sát cô tình: một loại sao chiếu mạng, những người thân xung quanh người này đều sẽ gặp tai họa

Quan trọng là Sở Tu Minh quanh năm trấn thủ biên cương, căn bản không có người giáo dục, một người đáng sợ như vậy... Ngấm lại nữ nhi của mình, Trần trác phi càng khổ sở không chịu nổi.

“Thiên sát cô tình?” Trầm Cầm vẫn chưa hiểu ý Trần trác phi, “Mẫu thân, con phải gả cho người ta? Nhị tỷ còn chưa đính thân mà, sao có khả năng đến phiên con.”

“Bọn lòng dạ độc ác đó, tìm Phụ vương con cũng đủ ác, muốn giết mẹ con chúng ta, ta chỉ có bảo bối duy nhất là con thôi.” Trần trác phi tuy thấy không có khả năng nhưng vẫn hy vọng Thụy vương phi có thể ngăn cản Thụy vương.

“Mẫu thân...” Trầm Cầm hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lý ma ma rút cuộc cũng tỉnh táo lại, thấy Trần trác phi khóc đến nổi nói không ra lời nên rót cho bà cốc nước, sau đó chậm rãi kể lại mọi chuyện.

“Vĩnh Ninh Bá?” Cho dù Trầm Cầm là tiểu thư khuê các cũng từng nghe thanh danh của Vĩnh Ninh Bá, Vĩnh Ninh Bá Sở Tu Minh là đề tài nóng ở kinh

thành, nghe nói hần từ nhỏ đã ra chiến trường giết người vô số, lớn lên ở biên cương nên tính tình táo bạo, ai không hợp ý sẽ giết người để xả giận, thậm chí không có ai dám hầu hạ hần.

Ban đầu Lý gia cô nương đính thân với Vĩnh Ninh Bá, vừa nhìn thấy bức họa Vĩnh Ninh Bá không bao lâu liền hậm hực mà chết, nghe đồn nàng ta sợ quá mới chết.

Lúc này sắc mặt Trầm Cẩm cũng không mấy tốt đẹp, “Phụ vương đã quyết định rồi sao?”

“Vương gia nói tấu chương đã đưa lên trên.” Lý ma ma cúi đầu không đành lòng nhìn về mặt Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm chỉ thấy cả người mềm nhũn, trước mắt một màn đen tối, “Vi sao lại là con. . .” Khuôn mặt phẫn nộ của nàng nay trắng bệch.

Trần trắc phi thấy bộ dạng của nữ nhi liền ngừng khóc, “Cẩm nương đừng sợ, bọn họ dám bức con mẫu thân liền tự sát trước cửa vương phủ.”

Trầm Cẩm nhìn mẫu thân, nước mắt không ngừng rơi, “Mẫu thân, nữ nhi sợ.” Trầm Cẩm còn chưa đủ mười bốn tuổi, có nói gì thì cũng chỉ là đứa nhỏ.

Trần trắc phi ôm Trầm Cẩm, hai mẹ con khóc ròng.

“Vương gia, nếu người đã định chuyện của Cẩm nha đầu, vậy thừa dịp Hoàng thượng còn chưa hạ chỉ, định việc hôn nhân của Nhị nha đầu đi.” Thụy vương phi dịu dàng nói, “Nếu không người ngoài sẽ nhìn vương phủ của chúng ta ra sao?”

Thụy vương bây giờ mới nghĩ tới chuyện này, thở dài nói, “Việc này cũng là ta làm sai.”

“Hứa thị sinh Hạo ca nên Vương gia thiên vị nhiều chút là phải.” Thụy vương phi dịu giọng, “Nhưng Trần thị cũng thật đáng thương, chỉ có một nữ nhi duy nhất, Vương gia đã gặp Vĩnh Ninh Bá kia chưa?”

“Lúc còn nhỏ có gặp, sau đó hần theo lão Vĩnh Ninh Bá đi biên cương, mười mấy năm không hồi kinh.” Thụy vương nhớ đến những lời đồn về Vĩnh Ninh Bá, “Có vài tin đồn có lẽ là thật.”

“Vương gia, chuyện này Cẩm nha đầu vốn chịu thiệt, đồ cưới của Cẩm nha đầu nên chuẩn bị thế nào đây?” Thụy vương phi nói, “Trước đây tính bốn người các nàng mỗi người ba vạn lượng nhưng nay. . . Mặc kệ Vĩnh Ninh Bá như thế nào, Hoàng thượng sẽ trọng dụng, nhà chúng ta gả thứ nữ qua vốn đã không nên, đồ cưới chỉ có ba vạn có khinh bạc quá không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Ý của Vương phi là?” Thụy vương nhìn về phía Thụy vương phi hỏi.

Thụy vương phi nói, “Không quy củ không đạo đức, tuy Hứa thị thương con nhưng làm mà không nói.” Thụy vương phi dịu dàng tiếp tục, “Đồ cưới của ba người Trầm Từ mỗi người lấy ra một vạn lượng, gộp thành năm vạn lượng sắm đồ cưới cho Cẩm nha đầu, một vạn lượng để cho nàng làm tiền riêng.”

Thụy vương nghe vậy không nói gì.

Thụy vương phi nói, “Trước khi xuất giá các nàng đều sẽ được phong quận chúa, trong cung sẽ an bài đồ cưới cho các nàng, có điều sợ các nàng về sau không được tự tại như lúc còn ở nhà nên mới cho thêm tiền, Vương gia cũng biết thanh danh của vị Vĩnh Ninh Bá kia, Cẩm nha đầu. . .”

“Cứ làm như lời Vương phi.” Thụy vương cũng nghĩ đến vấn đề này, lại nhớ tới mấy thứ Trầm Cẩm làm cho hần, Trầm Cẩm là nữ nhi duy nhất tặng đồ cho hần, ngẫm đến hà bao, đai lưng với tất lại mềm lòng.

Thụy vương phi nói tiếp, “Hứa thị không thể không phạt nhưng do nàng sinh Hạo ca cho nên không thể công khai phạt nàng.”

“Chuyện hậu viện đều giao cho nàng.” Thụy vương không để ý trả lời.

Thụy vương phi lại dịu dàng nói, “Vậy thì phạt nàng bế môn ba tháng trong viện.”

“Ừ.” Thụy vương đồng ý.

Thụy vương phi nói, “Vương gia đừng có mềm lòng mà bỏ qua.”

“Yên tâm” Thụy vương thích Hứa thị phần lớn là do Hứa thị theo hần đã lâu nên có chút tình cảm, có điều giờ tuổi đã lớn, trong phủ lại có không ít người mới, ba tháng không tới chỗ Hứa thị thôi mà.

“Còn việc hôn nhân của Nhị nha đầu.” Thụy vương phi nói, “Nếu thánh chỉ chỉ hôn cho Cẩm nha đầu ban xuống mà Nhị nha đầu còn chưa định việc hôn nhân sợ rằng không hay, sẽ có người nói Vương gia, hơn nữa chuyện mai mối của Nhị nha đầu sau này chỉ sợ... Vương gia thương Nhị nha đầu nhưng người bên ngoài không biết.”

Thụy vương cau mày không nói.

Thụy vương phi đứng dậy đi lấy tờ danh sách, “Trong này đều là những người có ý với Nhị nha đầu, ta vốn nghĩ Nhị nha đầu còn nhỏ nên chưa có hỏi thăm, nay chờ không được rồi.”

Thụy vương lấy danh sách, trên đó viết tên năm người, dưới đó là gia thế và thứ tự trong nhà, suy tư một lát liền đứng dậy tới bàn sách gạch tên hai người, còn lại ba người, “Chọn một người trong ba người này.”

“Không bằng kêu Hứa thị tới?” Thụy vương phi mở miệng nói.

“Vương phi quyết định đi.” Thụy vương đáp.

Thụy vương phi nói, “Dù sao cũng là chuyện chung thân đại sự của Nhị nha đầu, vốn Nhị nha đầu xuất sắc nay thiệt thòi cho nàng.”

“Được.” Thụy vương thấy Thụy vương phi suy nghĩ thấu đáo mọi việc càng thấy việc Hứa thị chỉ biết khóc nháo chẳng ra làm sao.

Lúc này Thụy vương phi mới bảo Thúy Hi gọi Hứa thị đến, Hứa thị vừa về không bao lâu vội vàng sửa soạn liền chạy tới, nếu chỉ có mình Vương phi nàng sẽ không thể, Vương gia cũng có mặt nên nàng không dám chậm trễ.

Lúc đến mới biết đang nói tới chuyện hôn nhân của nữ nhi, nhưng nhìn tên của ba người kia nàng liền bất mãn, nũng nịu kêu, “Vương gia...” Nàng cảm thấy nữ nhi không chỉ xinh đẹp lại còn là nữ nhi của Thụy vương, gả cho công hầu phủ đều được nhưng hiện tại danh sách chỉ toàn người gì đâu.

“Chỉ có ba người này.” Thụy vương nhìn Hứa thị nói, “Vương phi cho người xem là cho người mặt mũi, nếu người không muốn thì...”

“Hứa thị.” Thụy vương phi mở miệng, “Ta thấy nhà thứ ba rất tốt.”

Nhà kia dòng dõi không cao hơn nữa làm mai là tiểu nhi tử trong nhà nhưng trong nhà phú quý, đương gia chủ mẫu lại là xuất thân hoàng thượng.

“Từ nương xuất giá sẽ được phong quận chúa, nhà này thân phận quá thấp không xứng.” Hứa thị trực tiếp cự tuyệt, Thụy vương phi không nói nữa.

“Nhanh lên.” Thụy vương mất kiên nhẫn thúc giục.

Hứa thị biết việc này không cứu vãn được, chỉ có thể cúi đầu xem lại, lúc thấy Trịnh gia hai mắt sáng lên, “Ta cảm thấy Trịnh gia đại thiếu gia không tồi.”

“Trịnh gia dòng dõi thư hương, đến thế hệ này đã hơn trăm năm, nhà hần thanh quý...” Thụy vương phi nói, “Hơn nữa đại thiếu gia là trưởng tử, thế tử của hần phủ làm tông phụ, quân gia.”

Thụy vương hiểu ý tứ của Thụy vương phi hơi không hài lòng, nhưng hần chưa kịp mở miệng thì Hứa thị nghe hai chữ tông phụ với quân gia liền động lòng, đời này nàng chịu thiệt bởi thân phận tiểu thiếp, nữ nhi là Vương gia chỉ nữ lại có xuất thân quận chúa, gả đến Trịnh gia coi như gả thấp, bọn họ tuyệt không dám ăn hiếp, “Trịnh gia này đi.”

“Vương gia?” Thụy vương phi hỏi ý Thụy vương.

Thụy vương trầm tư, nếu tam nữ nhi gả cho Vĩnh Ninh Bá vậy nữ nhi không thể gả đến nhà quyền quý hay thế gia, Trịnh gia thế hệ này vẫn chưa có người xuất sĩ, cũng thích hợp, “Cứ như vậy đi.”

“Tốt, ta sẽ cho người đưa tin cho Trịnh phu nhân, ngày mai gọi bọn họ tới để Nhị nha đầu vụng trộm gặp mặt, ưng ý thì trao đổi tin vật, chọn thời điểm tốt nhanh chóng định việc hôn nhân này.” Thụy vương phi cười nói, “Hứa thị, người bị phạt cấm túc ba tháng, sau khi về trong vòng ba tháng không được đi ra ngoài.”

“Vương gia...” Hứa thị nhìn về phía Thụy vương.

Thụy vương phát tay, Hứa thị còn muốn nói chỉ thấy sắc mặt Thụy vương trầm xuống mới hành lễ lui ra.

Chờ Hứa thị đi Thụy vương phi liền cười nói, “Vương gia cũng mau đi công việc đi, bên này của ta không còn việc gì nữa.”

“Tối ta sẽ đến chỗ nàng.” Thụy vương hòa nhã nói.

Thụy vương phi đồng ý, đứng lên tự mình tiễn Thụy vương, sau đó bảo Thúy Hi đi gặp mẫu thân Trầm Cẩm Trầm trắc phi, nếu sự tình đã định, Trầm trắc phi không nên khóc nháo, bắt đầu yên lặng chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi.

Thánh chỉ chỉ hôn nhanh chóng ban xuống, những nhà có nữ nhi vừa tuổi gả cho Vĩnh Ninh Bá thờ phào nhẹ nhõm, lại cảm thán Thụy vương quả nhiên trung tâm với Thánh Thượng, việc này cũng nhận.

Sau trận khóc Trầm Cẩm chỉ có thể chấp nhận, điểm tốt đương nhiên có, trước tiên nàng được phong quận chúa, trong cung còn ban thưởng nhiều thứ, ngay cả chuyện của hồi môn mẫu thân cũng kể cho nàng.

Trầm Cẩm không phải người hay oán trời trách đất, chuyện đã chấp nhận nên nàng bắt đầu chậm rãi chuẩn bị đồ cưới, đa phần đều do hạ nhân trong vương phủ làm, nàng vẫn muốn chuẩn bị vài thứ.

Trần trắc phi đồng ý, “Tuy việc hôn nhân này không phải do con chọn nhưng sau này chính con sống, sống tốt hay không tốt đều phải dựa vào cố gắng của con.”

Sau khi thánh chỉ ban xuống, Trầm Kỳ xuất giá rồi cũng về nhà một chuyến, tính khuyên Trầm Cẩm lại phát hiện Trầm Cẩm đã nghĩ thông.

Dưới sự an bài của Thụy vương phi Trầm Từ vùng trộm ngấm Trịnh gia đại công tử, Trịnh gia đại công tử bộ dạng hào hoa phong nhã, tài hoa xuất chúng, ngay cả Thụy vương nói chuyện với hắn cũng vừa lòng, không phải chuyện chức vị mà ở phương diện văn học.

Chuyện Trầm Từ dính thân với Trịnh gia đại công tử nhanh chóng truyền ra ngoài, hai nhà vô cùng náo nhiệt trao đổi canh thiếp.

Ngày Vĩnh Ninh Bá hồi kinh nộp tù binh, kinh thành vô cùng náo nhiệt, ngay cả những tiểu thư khuê các bình thường ít xuất môn cũng ngồi đầy từ lâu, dù sao đây cũng là chuyện lớn, bọn họ đều nghe đồn về Vĩnh Ninh Bá nhưng chưa gặp người thật.

Trong phủ Thụy vương lại im lặng không phát người ra ngoài bởi đã nhận được tin nửa đường Vĩnh Ninh Bá đã trở về biên quan, thượng thư thỉnh tội.

Thánh Thượng không có ý trách tội, dù sao Vĩnh Ninh Bá vì an ổn của biên quan, cho dù hắn muốn trách tội cũng phải trách mấy tên man di không có giáo dục.

Giá y của Trầm Cẩm hay Trầm Từ đều do tú nương chuyên môn làm, lúc này Trầm Từ mặc y phục bách điệp xuyên hoa ngồi trong phòng Trầm Cẩm, nói, “Tam muội muội, sau khi nguoi gả tới biên quan nhớ viết thư hồi kinh kể cho tỷ muội chúng ta cảnh sắc biên quan nhé.”

Là nữ nhi Thụy vương cho nên các nàng sớm có được tin, chỉ sợ vài năm tới Vĩnh Ninh Bá không thể hồi kinh, vì thế lúc thành thân sợ rằng Vĩnh Ninh Bá không thể về, Thánh Thượng trực tiếp đưa Trầm Cẩm tới biên quan xuất giá.

“Nghe nói Hoàng bá phụ sẽ dùng nghi thức công chúa để đưa thân, Tam muội muội thật may mắn.” Trầm Từ thấy Trầm Cẩm không nói gì liền cười nói, “Từ tôn thất nữ nhi đi hòa thân còn chưa có ai có vinh quang đó đâu.”

Trầm Cẩm đang thêu túi hương, không ngẩng đầu hỏi, “Mẫu phi bảo Nhị tỷ thêu bao gối đã làm chưa? Nhị tỷ sắp xuất giá, chuẩn bị ra sao rồi?”

Trầm Từ biến sắc, nàng đã biết chuyện đồ cưới của mình bị giam mới bắt đầu trong lòng, vì thế nên ngày nào nàng cũng tìm Trầm Cẩm gây chuyện, “Tam muội muội nên quan tâm tới mình nhiều hơn mới tốt, không biết khi nào Vĩnh Ninh Bá mới hồi kinh được, biên quan thiếu ăn thiếu mặc, Tam muội muội chuẩn bị nhiều hơn đi.”

“Cám ơn Nhị tỷ quan tâm.” Trầm Cẩm cuối cùng cũng ngẩng đầu nói, “Nhị tỷ còn chuyện gì không?”

Trầm Từ nhũ mào, “Nguoi chuẩn bị đồ đi ta?”

Trầm Cẩm cười cầm kim vào túi nói, “Không phải, ta chuẩn bị đi vấn an Mẫu phi, không biết Nhị tỷ có muốn đi chung không?”

“Nếu Mẫu phi có việc thì thôi.” Trầm Từ đứng dậy, “Ta có việc đi trước, cơ hội gặp mặt của tỷ muội chúng ta không còn nhiều, ngày mai ta lại đến tìm nguoi ôn chuyện.”

Trầm Từ đi rồi ý cười trên mặt Trầm Cẩm liền biến mất, lời vừa rồi nàng lừa Trầm Từ, thật ra Trần trắc phi đang ở chỗ Thụy vương phi, kinh thành cũng có Vĩnh Ninh Bá phủ, theo lý thuyết sẽ thành thân ở phủ Vĩnh Ninh Bá nhưng gần đây Man tộc rung chuyển, biên quan không thể thiếu Vĩnh Ninh Bá, gần tới hôn kỳ Thánh Thượng thương nghị với Thụy vương, trực tiếp đưa Trầm Cẩm đến biên quan, không cần Vĩnh Ninh Bá về kinh.

Cho nên chuyện đồ cưới gặp chút khó khăn, cần lựa chọn lại lần nữa, có thứ đưa đến Vĩnh Ninh Bá phủ, ví dụ như gia cụ lớn trong nhà, có thứ lại theo Trầm Cẩm ra đi.

Vì tất cả mọi người đang bận lo cho đồ cưới của Trầm Cẩm nên đồ cưới của Trầm Từ bị bỏ qua, ai bảo các nàng thành thân gần nhau, Trầm Từ tự nhiên sinh bất mãn trong lòng, Trầm Từ vẫn cho rằng mình mạnh hơn Trầm Cẩm nhưng đồ cưới của mình không bằng Trầm Cẩm, nay mọi người trong phủ ai cũng chỉ lo cho Trầm Cẩm.

Đáng tiếc Thụy vương hạ mệnh lệnh, Trầm Từ không dám tìm Thụy vương với Thụy vương phi nên chỉ có thể cả ngày tìm Trầm Cẩm gây phiền toái, từ chuyện Vĩnh Ninh Bá giết người đến chuyện biên quan hoàn cảnh sống ác liệt, nói đi nói lại, từ lúc đầu hoảng hốt đến giờ Trầm Cẩm chỉ cảm thấy chết lặng.

Chương 8

Thân là nữ nhi của Thụy vương, Trầm Tử lấy thân phận quận chúa xuất giá đáng lý ra phải nhận được sự hâm mộ của mọi người nhưng hâm mộ ở đây chỉ tương đối bởi mọi người bận chú ý tới Trầm Cẩm lấy nghi thức công chúa đưa gả, tuy mọi người có nghe đồn về Vĩnh Ninh Bá nhưng hẳn vẫn rất thần bí, đồ cưới của Trầm Cẩm một bộ phận được đưa đến phủ Vĩnh Ninh Bá, một bộ phận theo Trầm Cẩm đưa đến biên quan.

Trầm Cẩm ngồi kiệu hoa ra khỏi cửa thành liền đổi sang ngồi xe ngựa, sau đó đổi thành đường thủy, tiếp tục ngồi xe ngựa, ở trên đường trên dưới ba tháng mới đến biên quan.

Trừ việc không thể tùy tiện đi lại ra thì cuộc sống của Trầm Cẩm không có gì khó khăn, nàng vốn im lặng nên lúc ở trên xe ngựa thì xem sách.

Vì lo lắng chuyện đi đường nên gả y của Trầm Cẩm có hai bộ, một bộ mặc lúc ở kinh thành, một bộ dày hơn mặc ở biên quan, cái này không dư thừa chút nào, bọn họ không trực tiếp vào biên quan mà đợi người của Vĩnh Ninh Bá đến đón ở thành trấn gần nhất.

Sáng sớm Trầm Cẩm đã được bà mối đánh thức, thay bộ gả y dày kia sau đó lẳng lặng ngồi bên trong trạm dịch chờ Vĩnh Ninh Bá tới đón dâu.

Về Vĩnh Ninh Bá có rất nhiều lời đồn, đồn hẳn ăn thịt sống cũng không còn mới mẻ như xưa, Trầm Cẩm bắt đầu suy nghĩ từ rất sớm, Vĩnh Ninh Bá là người như thế nào, sau khi thành thân nàng sẽ sống như thế nào, nếu tính tình Vĩnh Ninh Bá không tốt thì nàng phải làm sao, Vĩnh Ninh Bá hình dáng dọa người thì nàng phải làm thế nào, Vĩnh Ninh Bá ăn thịt tươi sống thì nàng có phải ăn chung không? Có điều chỉ nghĩ tới việc ăn thịt sống Trầm Cẩm đã tiêu diệt ngay ý niệm trong đầu, nàng cảm thấy nhìn Vĩnh Ninh Bá ăn là được rồi.

Tuy suy nghĩ nhiều nhưng Trầm Cẩm chưa bao giờ nghĩ tới nàng không được gặp Vĩnh Ninh Bá!

Vĩnh Ninh Bá không chỉ chưa tới đón dâu, thậm chí còn không có ở biên thành, vì hẳn mang binh đi đánh Man tộc cho nên tới đón Trầm Cẩm là đệ đệ còn chưa đủ mười tuổi của Vĩnh Ninh Bá – Sở Tu Viễn.

Hơn nữa Sở Tu Viễn đã được huynh trưởng Sở Tu Minh dẫn dò dẫn theo thân binh trong phủ đến nâng tân nương cùng đồ cưới vào thành, còn nha hoàn hồi môn không dẫn theo một ai.

Trước khi Trầm Cẩm gả tới trong phủ chỉ có hai vị chủ nhân là Sở Tu Minh và Sở Tu Viễn, sau khi Trầm Cẩm gả tới trong phủ vẫn chỉ có hai chủ nhân như cũ, ngày nào Trầm Cẩm chưa được Sở Tu Minh thừa nhận thì hạ nhân trong phủ sẽ không nhận nàng là chủ.

Không phải bọn họ ăn hiếp Trầm Cẩm mà do cảm giác không hợp, phủ đệ ở biên thành tự nhiên không xa hoa như kinh thành, được cái diện tích rất lớn, Trầm Cẩm ở chủ viện trong phủ, đồ cưới sau khi hồi ý kiến Trầm Cẩm đã được người an trí thỏa đáng.

Trong phủ cũng an bài người hầu hạ Trầm Cẩm, người ở đây khác kinh thành nam nữ gì cũng đều cao, không nói nhiều làm việc nhanh nhẹn lưu loát, chỉ khi Trầm Cẩm chủ động hỏi họ mới trả lời nàng.

Ở Thụy vương phủ, cận thân nha hoàn của Trầm Cẩm mặc dù không đầy người lã la tứ lạng nhưng cũng không kém bao nhiêu, Trầm Cẩm phát hiện người bên này rất ít khi mặc váy dài, quần áo chủ yếu là vải bố, trang sức cũng rất ít.

Hoàn cảnh lạ lẫm, không có ai quen thuộc bên cạnh khiến Trầm Cẩm luống cuống, biểu hiện rõ ràng là Trầm Cẩm gầy hẳn đi.

Hiện tại cận thân nha hoàn của Trầm Cẩm một người tên Hi Nhạc một người tên An Bình, nha hoàn hồi môn Trầm Cẩm mang đến đã sớm trở lại kinh thành.

Trầm Cẩm không phải người thích gây khó dễ hạ nhân, ngược lại vì ở Thụy vương phủ không được sủng ái, khiến nàng càng thêm dè dặt, may gả tới đây là nàng, nếu đổi thành Trầm Tử chỉ sợ đã gây chuyện từ sớm.

Mà Hi Nhạc với An Bình lại không có cừu oán với Trầm Cẩm, nhìn Trầm Cẩm ngày ngày ủ rũ không đành lòng, Hi Nhạc An Bình tìm Vương tổng quản hỏi, “Vương tiên sinh, đối xử với phu nhân như vậy có phải không được hay?” Vương tổng quản không chỉ là quân sự trong phủ mà còn là quân sư của Sở Tu Minh, vì trong phủ không ai quản gia nên ông mới ở lại trong phủ giúp Vĩnh Ninh Bá đề ý nội vụ.

“Chúng ta thiếu ăn hay thiếu mặc?” Vương tổng quản hỏi ngược lại, thật ra hẳn không đồng ý Sở Tu Minh cưới một thê tử nhu nhược, vì ở nơi này khi gặp chiến sự nữ nhân cũng phải ra chiến trường, Vĩnh Ninh Bá phu nhân không chỉ là danh xưng mà những lúc Vĩnh Ninh Bá không có mặt là người thay thế, “Do phu nhân sợ lạnh đấy, ta đã cho người mua gấp đôi than cho phu nhân sưởi ấm.”

Hi Nhạc chỉ là nha hoàn không nói được Vương tổng quản, nghe vậy nói, “Cũng không phải phu nhân không muốn gả cho tướng quân.” Nàng là người biên thành được đặc biệt tuyển chọn để hầu hạ Trầm Cẩm, trong mắt bọn họ Sở Tu Minh là tướng quân dẫn dắt bọn họ thắng trận chứ không phải Vĩnh Ninh Bá.

Ngay cả ngoài phủ đề biện là Tướng quân phủ chứ không phải phủ Vĩnh Ninh Bá.

Tuy Hi Nhạc nói giúp Trầm Cẩm vài câu nhưng cũng không làm quá, trong mắt nàng quan trọng nhất vẫn là huynh đệ hai người Sở Tu Minh.

Thật ra Trầm Cẩm gây thuẫn tủy chỉ vì không thích ứng, cả thức ăn lẫn thời tiết đều khiến nàng cảm thấy không thoải mái, tuy Trầm Cẩm nhớ mẫu thân trộm khóc đôi lần nhưng nàng không phải người yếu đuối.

Vừa tới đây Trầm Cẩm không dám đi loạn do kinh thành đồn Vĩnh Ninh Bá quá mức đáng sợ, nhưng hơn một tháng sau Trầm Cẩm bỗng nhiên cảm thấy không đáng sợ như mình nghĩ, giống như động vật nhỏ đến nơi hoàn toàn xa lạ, ban đầu cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, chỉ cần một chút động tĩnh cũng có thể khiến nó sợ tới mức lùi về trong mai.

Nhưng dần dần đến lúc nó ý thức được nơi này an toàn sẽ chậm rãi vươn móng vuốt, sau đó nhẹ nhõm thử xem xét.

Trầm Cẩm đúng là như thế, sau hơn một tháng ăn những thứ không hợp khẩu vị, Trầm Cẩm đột nhiên hỏi, “Hi Nhạc, bình thường các người ăn cái gì?”

Hi Nhạc không ngờ Trầm Cẩm sẽ chủ động nói chuyện với nàng, nghe vậy trả lời, “Chúng ta không quen ăn gạo nhưng lại thích mì.”

“À?” Sau khi Trầm Cẩm gây mất của nàng trở nên lớn hơn, hơn nữa long lanh lóng lánh, lúc nhìn người khác giống như sóc con đang ăn cỏ.

Hi Nhạc và An Bình liền mềm lòng với Trầm Cẩm, thời gian trước Trầm Cẩm luôn không có tinh thần, các nàng cũng không nhiều lời, lại nói nam nữ biên thành ai cũng tính tình hào sảng, Hi Nhạc rót cho Trầm Cẩm chén nước cười nói, “Ta thích ăn mì sợi, An Bình thích ăn bánh nướng thịt.”

“Có ngon không?” Trầm Cẩm chờ mong nhìn Hi Nhạc.

Hi Nhạc nói, “Ta thấy ngon, mì sợi dùng xương dê hầm lấy nước cốt, bên trên đặt thịt thái lát mỏng cùng với ít tiêu cay bỏ bên trên, không chỉ ngon mà còn dễ no.”

“Ta thấy thịt bò ngon hơn.” An Bình cuốn chăn phơi nắng trở về nói, “Đặc biệt là thịt bò nướng, sau đó lại ăn bánh nước vàng bên ngoài, ngon lắm.”

“Thật sao?” Trầm Cẩm càng thêm mong đợi, “Ngon thật à?”

“Đúng vậy.” An Bình cười nói, “Đặc biệt là chỗ Kiều lão đầu ở phía tây thành, thơm ngon cực kỳ.”

Trầm Cẩm không nói gì, chỉ dùng ánh mắt long lanh lóng lánh nhìn các nàng, “Hình như ngon lắm.”

Hi Nhạc và An Bình cho dù có tri độn hơn nữa cũng nhìn ra ý tứ của Trầm Cẩm, hai người liếc nhau, Hi Nhạc nói, “Có điều vị hơi nồng, phu nhân có lẽ sẽ ăn không quen.”

Mặt Trầm Cẩm nhất thời lộ vẻ thất vọng, “Ta thật sự không thể ăn à?”

“Được rồi, ta sẽ bảo đệ đệ ta ra ngoài mua vài cái về, nếu phu nhân không thích thì chúng ta sẽ ăn.” An Bình nhìn bộ dạng của Trầm Cẩm nhất thời mềm lòng nói.

Mặt Trầm Cẩm lộ vẻ kinh hi, sau đó không ngừng dùng ánh mắt thúc giục An Bình, còn hỏi, “Bao nhiêu tiền một cái? Nhiều thịt thế có đắt không?”

“Không đắt.” Hi Nhạc cười nói, “Ồ đây thịt nhiều hơn hoa quả rau xanh.”

Trầm Cẩm kiên trì lấy bạc đưa cho An Bình, nói, “Đừng để người ta biết nhé.”

“Vì sao?” Hi Nhạc hỏi, “Phu nhân mua thứ gì có thể dận dò người ta mà.”

Trầm Cẩm đỏ mặt, ngón tay vẽ vòng tròn trên váy, “Không được đâu, ngoại nhân biết ta tham ăn sẽ cười ta.”

Hi Nhạc An Bình không khỏi nở nụ cười, trong lòng thân thiết hơn với Trầm Cẩm vài phần, các nàng căn bản không phát hiện cạm bẫy trong câu nói của Trầm Cẩm, câu đầu tiên đã đem Hi Nhạc và An Bình thành người nhà, trong khoảng thời gian này Trầm Cẩm luôn vụng trộm quan sát tính cách hai cận thân nhà hoàn này, phát hiện các nàng không giống người ở kinh thành trong lòng mưu ma chước quỷ, thu mua là không có khả năng, mẫu thân nói ân uy phải dùng đúng hoàn cảnh.

Cho nên Trầm Cẩm thay đổi phương pháp, nàng không biết Vĩnh Ninh Bá khi nào thì về nhưng nàng hy vọng Vĩnh Ninh Bá về càng muộn càng tốt, để nàng có thời gian tìm hiểu cục diện trong phủ, không cầu bọn họ thêm tôn trọng thêm nghe lời chỉ cần chiếm được hảo cảm của những người này là tốt rồi.

Cái gì Quận chúa, cái gì Bá phu nhân trước mặt những người ở đây đều không dùng được, sau khi họ không lưu tình đuổi nha hoàn hồi môn đi Trầm Cẩm liền phát hiện dân phong nơi này khác xa kinh thành, dùng thân phận đề người vô dụng, hơn nữa ở đây nàng tứ cố vô thân, nếu Trầm Cẩm dám gây khó dễ cho họ nói không chừng không bao lâu nàng sẽ bệnh chết vì không hợp khí hậu ấy chứ...

Thánh Thượng và Thụy vương sẽ vì nàng mà trở mặt với Vĩnh Ninh Bá? Ngẫm lại không có khả năng, lại nói nàng bệnh chết vì không hợp khí hậu có

quan hệ gì tới Vĩnh Ninh Bá.

Chỉ sợ đến lúc đó đau lòng chỉ có mẫu thân mình.

Bắt ngờ Trầm Cẩm phát hiện bánh nướng thịt của An Bình rất ngon, bên ngoài mặt bánh nướng vàng bên trong nhồi thịt ướp gia vị, bánh lớn chừng hai bàn tay Trầm Cẩm, nàng ăn tận một cái rưỡi, thật ra nàng tính ăn luôn nửa còn lại nhưng có lẽ nàng ăn nhiều hơn mọi khi dọa An Bình và Hi Nhạc, hai người sống chết ngăn không cho Trầm Cẩm ăn còn cam đoan ngày mai sẽ mua tiếp cho nàng, Trầm Cẩm mới lưu luyến buông tha ý định ăn nửa cái kia.

Vì Trầm Cẩm nhất thời không không chế được, buổi tối lúc ăn cơm đồ ăn làm riêng cho nàng không ăn được miếng nào, toàn bộ đều vào bụng An Bình với Hi Nhạc, còn nàng vuốt cái bụng ăn quá no đi lại trong phòng vài vòng để tiêu thực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Vương tổng quản phải lo rất nhiều chuyện, không chỉ việc nội vụ của tướng quân phủ còn có chuyện hậu cần trong quân, cho nên đến lúc hẳn chú ý thấy điều bất thường ở chỗ Trầm Cẩm đã là cuối tháng, thời điểm kiểm toán, hẳn phát hiện chi tiêu của Trầm Cẩm khác so với trước, đặc biệt là phòng bếp.

Đồ ăn của Trầm Cẩm do phòng bếp nhỏ trong viện nấu, bọn họ tuy không chào đón tướng quân phu nhân Trầm Cẩm nhưng không lưu lại nhược điểm rõ ràng, họ còn mời riêng một đầu bếp biết làm món ăn kinh thành cho phòng bếp nhỏ của Trầm Cẩm.

Hơn nữa cho dù đang mùa đông nhưng rau xanh các loại cho Trầm Cẩm chưa có ngày nào thiếu, chi tiêu cho những thứ này tự nhiên rất lớn, có điều tướng quân phủ không thiếu tiền.

Nhưng Vương tổng quản phát hiện chi phí cho Trầm Cẩm giảm ít nhất một nửa nên gọi riêng An Bình tới mới biết Trầm Cẩm đòi đồ ăn hàng ngày.

“Phu nhân rất thích ăn thịt bò.” An Bình mở miệng nói, “Còn có bánh nướng nhà Kiều lão đầu.”

Vương tổng quản hỏi, “Khẩu vị của phu nhân thế nào?”

“Tốt lắm.” An Bình kể chi tiết đồ ăn hàng ngày của Trầm Cẩm, thấy sắc mặt của Vương tổng quản có chút kỳ quái, hỏi, “Vương tổng quản, sao vậy?”

Tin tức bị làm sao vậy, bảo thể gia tiểu thư ở kinh thành hàng ngày chỉ ăn có tí, chỉ thích món ăn nhẹ không thích ăn thịt, tướng quân phu nhân của bọn họ sao lại không thịt không vui thể này.

“Không có chuyện gì.” Vương tổng quản nói, “Phu nhân thích cái gì thì cứ thỏa mãn.”

“Vâng.” An Bình tiếp, “Hôm nay phu nhân chuẩn bị ăn đồ nguội, đúng rồi phu nhân có hỏi nàng có thể ra ngoài đi dạo không?”

Vương tổng quản nhũn mày, hay phu nhân muốn lên lút truyền tin cho kinh thành? Nghĩ như thế nhưng lại nói, “Dẫn theo người đảm bảo an toàn thì được.”

An Bình cười nói, “Được, ta sẽ an bài.”

Vương tổng quản hỏi, “Phu nhân là người như thế nào?”

“Rất dễ hầu hạ.” An Bình suy nghĩ một lát nói, “Giống như không chú ý tới cái gì hết.” Lời này đủ uyển chuyển, “Đối với cái gì cũng ngạc nhiên.”

“Ngươi chú ý tới phu nhân nhiều vào.” Vương tổng quản trầm giọng nói, “Phu nhân còn nhỏ, ngươi nhớ chú ý, nhớ nhắc nhở.”

“Ta đã biết.” An Bình đồng ý.

Vương tổng quản lại dặn dò vài việc rồi cho An Bình về, An Bình đi tới cửa bỗng nhiên nói, “Vương tổng quản, thật ra ta thấy phu nhân rất đơn thuần.”

“Chẳng lẽ ngươi đã quên vị biểu tiểu thư kia?” Vương tổng quản lạnh giọng nói, “Khi đó biểu tiểu thư cũng rất đơn thuần.”

An Bình muốn nói Trầm Cẩm không giống với biểu tiểu thư nhưng lại không biết nói như thế nào nên chào rồi ra ngoài.

Lúc này Trầm Cẩm đang ở trong viện chơi ném bao cát với Hi Nhạc, nàng như vốn không chú ý An Bình ra ngoài, không ngừng gọi tới gọi lui tránh né bao cát, tiếng cười của nàng không lớn lại dễ nghe, mỗi lần thoát được lại đắc ý dào dạt hết lên, “Hi Nhạc đại ngốc, không ném được ta.”

Sau khi sống chung một thời gian Hi Nhạc đã hiểu tính Trầm Cẩm, nghe thế chỉ cười, chỉ vì không đành lòng nhìn ánh mắt thất vọng của Trầm Cẩm khi bị ném trứng chứ làm sao các nàng có thể không ném trứng người chứ, chỉ chơi cùng Trầm Cẩm mới vậy thôi.

An Bình tới phòng bếp bung trà táo đỏ đến, nói, “Phu nhân, uống chút trà nóng rồi chơi tiếp.”

“Ừ.” Trầm Cẩm đồng ý, nàng cũng hơi mệt nên chạy nhanh tới, có điều An Bình không cho nàng uống, mà dẫn nàng vào phòng, tiểu nha hoàn đã pha nước ấm hầu hạ Trầm Cẩm rửa mặt chải đầu, chờ tẩy rửa xong, trà táo đỏ nguội vừa phải, Trầm Cẩm mới được bung chén trà uống từng ngụm.

An Bình chờ sau khi Trầm Cẩm ăn cơm tối xong mới nói cho Trầm Cẩm biết nàng có thể ra ngoài đi dạo, đôi mắt Trầm Cẩm sáng lên, vui vẻ ra mặt, nàng nhanh chóng kéo Hi Nhạc tìm quần áo đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, không phải váy dài thêu hoa kinh thành hay mặc mà là kiểu phổ biến bên này, dễ di chuyển cô tay áo được buộc chặt, ở trên là áo ngắn, váy ở dưới vừa tới mắt cá chân, dễ hoạt động, giấy cũng là loại ngắn chứ không phải giấy thêu.

Chỗ xinh nhất của bộ đồ là đai lưng chừng bàn tay, đai lưng kia nhan sắc điểm lệ, bên trên còn thêu trang sức màu bạc.

Có một số việc chỉ cần có lần đầu thì sẽ có rất nhiều lần sau, giống như Trầm Cẩm, trên đường cái biên thành ở đâu cũng có thể thấy thiếu nữ ở hàng quán nhỏ ven đường, nơi này chỉ cần có người đi cùng thì cô gái nào cũng có thể vui chơi tùy thích.

Tuy Trầm Cẩm rất mong chờ việc xuất môn nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn có chút lo lắng, có điều sau khi nhìn thấy tình cảnh náo nhiệt ở ngoài, những lo lắng này liền biến mất, giống như chú thỏ được thả ra khỏi lồng sắt, vui vẻ chơi đùa khắp nơi.

Thật ra mà nói Trầm Cẩm thích cuộc sống ở biên thành hơn, ở kinh thành tuy cảm ý ngọc thực nhưng nàng sống rất dè dặt, trong vương phủ ai cũng không dám đắc tội, Vương phi và Hứa trắc phi nàng không dám đắc tội ai, trong số các tỷ muội nàng sống một mình nhất.

Hơn nữa Trầm Cẩm luôn luôn phải nghiền ngẫm tâm tư của Vương phi, trở thành người có ích cho Vương phi.

Nhưng ở biên thành, tuy mọi người trong phủ không ai coi Trầm Cẩm nàng là Vĩnh Ninh Bá phu nhân, nhưng chỉ cần bản thân không chạm vào điểm mấu chốt bọn họ sẽ không xuống tay với nàng, hơn nữa ở trong phủ nàng sống thực tự tại, với đệ đệ của Vĩnh Ninh Bá ai cũng không can thiệp ai.

Trừ đệ đệ của Vĩnh Ninh Bá, trong phủ người có thân phận lớn nhất là Trầm Cẩm, ít nhất về vấn đề thể diện thì nàng vẫn có, cho nên nàng không cần phải nghiền ngẫm tâm tư người khác, không cần đi lấy lòng ai.

Lấy lòng thật sự có ích à? Giống như Thụy vương gia, chẳng lẽ Trầm Cẩm thật sự không bằng bọn Trầm Từ? Bọn Trầm Từ đã có ai thêm cái gì cho Thụy vương chưa, nhưng... lúc cần hy sinh, Thụy vương vẫn đẩy Trầm Cẩm ra, Thụy vương phi cũng không nói giúp Trầm Cẩm một câu.

Trầm Cẩm chơi rất vui, hai má nàng đỏ bừng, mặt trong suốt long lanh, đến lúc về còn bàn với An Bình lúc nào thì ra ngoài chơi nữa.

Sau hơn gần một tháng Trầm Cẩm ra ngoài chơi nhiều lần, thị vệ do Vương tổng quản an bài âm thầm theo dõi thực thất vọng phát hiện Vĩnh Ninh Bá phu nhân thật sự chỉ đơn thuần ra ngoài chơi, đừng nói chuyện trộm đưa tin về kinh, ngay cả một câu dư thừa cũng không có, viết thư đều từ chỗ An Bình đưa đến chỗ Vương tổng quản.

Đến lễ mừng năm mới, Trầm Cẩm lần nữa thấy đệ đệ của Vĩnh Ninh Bá Sở Tu Viễn, từ miệng nha hoàn nàng biết qua năm nay hắn mới tám tuổi, có điều nhìn hắn rất cao, Sở Tu Viễn không thích cười, nhìn thấy Trầm Cẩm cũng chỉ gật đầu kêu một tiếng tẩu tử rồi không nói gì nữa.

Trầm Cẩm không quen Sở Tu Viễn nên cho dù cùng ăn cơm cũng không nói chuyện, lúc ăn xong bỗng nhiên Sở Tu Viễn nói, “Tẩu tử, đại ca sắp về rồi.”

“A?” Trầm Cẩm nhất thời không phản ứng, chuẩn bị hỏi thì Sở Tu Viễn đã vội vàng dẫn người ra ngoài.

An Bình lại hiểu ý Sở Tu Viễn, cười nói, “Thiếu gia đang an ủi phu nhân đấy.”

“À.” Trầm Cẩm hơi híp mắt, hàng mi dày chớp chớp, nhưng không có nói mấy câu như hy vọng Vĩnh Ninh Bá về, chỉ vô cùng thẹn thùng nói, “Ta hơi sợ.”

“Phu nhân sợ cái gì?” Hi Nhạc đỡ tay Trầm Cẩm đi về viện, hỏi.

Vì Vĩnh Ninh Bá không ở nhà nên tuy đang lễ mừng năm mới, đèn lồng đỏ treo khắp nơi nhưng trong phủ không có không khí vui mừng, ngoại trừ việc nhiều đồ trang trí màu sắc ra thì không khác gì ngày thường.

“Vĩnh Ninh Bá lợi hại lắm đúng không, ở kinh thành ta nghe rất nhiều đồn đại về hắn.” Trầm Cẩm như đang kể về anh hùng trong lòng vậy, cần đôi môi hồng nói, “Ta chân tay vùng về sợ khiến Vĩnh Ninh Bá không vui.”

“Sao phu nhân vẫn xưng hô tướng quân như vậy?” An Bình nhìn bộ dạng Trầm Cẩm, khuyên nhủ.

Trầm Cẩm cúi đầu, đôi gầy thêu màu hồng nhạt đá đá trên mặt đất, “Ta ngại.”

Hi Nhạc cười nói, “Phu nhân yên tâm đi, tướng quân là người tốt.”

Trầm Cẩm mong chờ nhìn Hi Nhạc, Hi Nhạc không nhìn được liền kể vài chuyện về Vĩnh Ninh Bá cho Trầm Cẩm, An Bình do dự một lát vẫn không ngăn cản, ngay cả nhị thiếu gia cũng kể tin tức của tướng quân cho phu nhân, người trong phủ bắt đầu tiếp nhận phu nhân rồi, đây là chuyện tốt, để phu nhân hiểu tướng quân hơn, tránh tới lúc gặp quá mức xa lạ.

Nhờ tin Vĩnh Ninh Bá sắp về mà không khí trong phủ tốt hơn, ngay cả Vương tổng quản cũng cười nhiều hơn, có điều không ai ngờ Man tộc còn nhanh hơn Vĩnh Ninh Bá.

Có thể nói biên thành toàn dân đều là binh lính, Vĩnh Ninh Bá ra ngoài vẫn để lại người trấn thủ, vốn sẽ không có vấn đề gì nhưng lần này Man tộc dường như nắm chắc phần thắng, thế tới rào rạt, người biên thành đã quen với chiến tranh nên không loạn.

Vấn đề an toàn trong phủ không có vấn đề, chỉ có Trầm Cẩm không hề xuất môn, trong phủ cũng chứa lương thực, bọn hạ nhân cũng không bối rối, Sở Tu Viễn không có trong phủ mà theo Vương tổng quản ra ngoài.

Trầm Cẩm chưa từng trải qua chiến tranh, càng chưa từng gần khu vực chiến đấu như hôm nay, nàng không biết tình hình bên ngoài ra sao, nàng không hiểu nhưng nàng có thể nhìn ra, sắc mặt của An Bình và Hi Nhạc càng ngày càng nghiêm túc, hình như tình hình không được lạc quan cho lắm.

“Chờ tướng quân về sẽ tốt thôi.” An Bình cắn răng nói, “Bọn phản đồ này.”

Trầm Cẩm không biết bản thân có nên hỏi không, mà An Bình cũng không phải nói với Trầm Cẩm, nhìn thoáng An Bình và Hi Nhạc đang nhỏ giọng nói chuyện với hạ nhân ở bên ngoài, Trầm Cẩm do dự một lát, rốt cuộc vẫn không mở miệng.

Thật ra Trầm Cẩm chỉ đang lo lắng, thậm chí không biết mình nên làm gì vì chưa từng có ai nói cho nàng biết trong tình huống này phải làm thế nào, sợ rằng ngay cả Thụy vương cũng chưa từng chân chính trải qua chiến tranh, hay gần chiến trường như nàng.

Hơn nữa Trầm Cẩm lần đầu tiên nhận thức được địa vị của Vĩnh Ninh Bá trong lòng những người ở đây, bọn họ đều tin rằng Vĩnh Ninh Bá sẽ về, sau đó sẽ an toàn, trên thực tế đã hơn nửa tháng không có tin tức của Vĩnh Ninh Bá rồi.

“Phu nhân, nhị thiếu gia bị thương.” Hi Nhạc vội vã chạy vào.

Trầm Cẩm nhìn Hi Nhạc, nàng đang thêu hoa, trong tay còn cầm kim, nghe vậy hỏi, “Sao lại thế?”

Hi Nhạc nói, “Không rõ lắm, chỉ nghe nói bị trúng tên.”

Thật ra Trầm Cẩm rất muốn hỏi, nói cho nàng thì có ích gì? Nhưng nàng nhìn không có hỏi, “Nhanh đi tìm, trong đồ cưới của ta có cây nhân sâm, không cần biết có dùng được hay không vẫn phải chuẩn bị trước.”

“Vâng.” Hi Nhạc nghe xong, vội chạy đi.

Mặt An Bình có vẻ do dự, nói, “Phu nhân...” Nhưng chỉ kêu một tiếng rồi không nói tiếp, Vương tổng quản bảo các nàng tới vì thế các nàng không biết nói như thế nào cho tốt.

Trầm Cẩm cười miễn cưỡng, từ xưa giờ nàng luôn hiểu người có thân có có lạ, nàng không biết vì sao hôm nay lại nói cho nàng biết chuyện Sở Tu Viễn bị thương, nhưng...nàng cảm thấy bọn họ cần nàng làm chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Rốt cuộc Trầm Cẩm linh cảm không sai, nàng chưa vào nhà đã nghe thấy tiếng khắc khẩu ở trong, nàng không nghe Vương tổng quản nói gì, chỉ nghe Sở Tu Viễn nổi giận nói, “Không bao giờ có chuyện đó.”

An Bình gõ cửa, ngắt lời bên trong, nhanh chóng có người ở trong ra mở cửa, đây là lần đầu tiên Trầm Cẩm đến phòng Sở Tu Viễn, khác với phòng của Trầm Cẩm, phòng của Sở Tu Viễn không có vật gì quý trọng, chỉ có vài món binh khí và mấy quyển sách, trên giường không dùng gấm vóc mà dùng chăn bông dày.

Sở Tu Viễn bị thương dựa ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt thấy Trầm Cẩm vào nói, “Ai cho người đến, đi về.”

Vương quân gia lại không nói gì, Trầm Cẩm nhìn bộ dạng Sở Tu Viễn không có giận, nàng cảm thấy người thiếu niên này không tồi, dịu dàng hỏi nói, “Ta có không ít thuốc bổ, ta đã cho người cầm một ít đến, tổng quản xem có thể dùng cái gì không, thiếu cứ nói với ta.”

“Tạ phu nhân.” Vương quân gia mở miệng.

Ánh mắt Sở Tu Viễn bỗng nhiên đỏ hoe, “Người về dọn dẹp đi, đến tối ta sẽ cho người đưa người đi.”

Ánh mắt Vương quân gia lộ vẻ không đồng ý nhưng không nói gì.

Nghe thế trái tim Trầm Cẩm giật thót, nàng rất muốn đồng ý vì nàng tin Sở Tu Viễn nói sẽ giữ lời, nhưng nếu đồng ý thì nàng có thể đi đâu? Nếu trở lại Thụy vương phủ ở kinh thành, chỉ sợ Thụy vương mắc kệ vì thanh danh hay không thể đắc tội Vĩnh Ninh Bá cũng sẽ đuổi nàng về đây, chỉ có thể chết bệnh... Thụy vương sẽ không quản ở biên thành đánh giặc hay lý do gì.

Suy nghĩ trong chớp mắt, người ngoài không nhìn ra điều gì, Trầm Cẩm chỉ nói, “Ta sẽ không đi đâu hết, để Vương quân gia an bài người đưa đi trước đi.”

Vương quân gia nghe thế vẻ mặt dịu đi không ít, đối với Trầm Cẩm cũng xem trọng hơn liếc mắt một cái, Sở Tu Viễn nói thẳng, “Người Sở gia ta không thể không chiến mà chạy.”

“Đệ vẫn còn bé, hơn nữa lại bị thương.” Giọng Trầm Cẩm nhỏ nhẹ dịu dàng, nàng ở biên thành sau khi ăn ngon chơi đùa vui vẻ có cao lên một tí, thời gian trước gầy đi hiện tại lại mượt mà, vì xương bé nên nhìn nàng không béo mà chỉ có cảm giác vừa lòng, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt long lanh, vừa nhìn đã thấy đáng yêu, “Có gì ta có thể giúp không?”

Trầm Cẩm biết bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ kêu bản thân lại đây, chờ người khác mở miệng, nàng bị động đồng ý, còn không bằng chủ động hỏi.

Vương quân gia và Sở Tu Viễn liếc nhau, kể sơ về tình huống ở biên thành, giống như suy đoán của Trầm Cẩm, tình hình bây giờ không tốt tí nào, đáng lý ra Sở Tu Minh phải dẫn người về từ sớm nhưng không biết gặp chuyện gì chậm trễ đến nay vẫn chưa về, mà thời gian trước Man tộc công thành không ngờ trong thành lại có gian tế, tướng lĩnh ở lại trấn thủ biên thành không chết trên chiến trường mà chết trong tay gian tế.

Lúc nhắc đến gian tế mặt mày cả Vương quân gia lẫn Sở Tu Viễn đều rất khó xem, Trầm Cẩm không hiểu về chiến tranh nhưng nàng phỏng đoán lòng người nhiều lần, trong nháy mắt Trầm Cẩm đã hoài nghi, gian tế kia không phải do Man tộc an bài mà là... vì đoán ra nên Trầm Cẩm toát mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng trở nên rất khó xem.

Có điều Vương quân gia và Sở Tu Viễn chỉ nghĩ Trầm Cẩm bị lời bọn họ dọa nên không để ý.

“Ta đã phái người cầu viện, có điều viện quân tới giờ vẫn không tới.” Vương quân gia trầm giọng nói.

Trầm Cẩm đã đoán ra Vương quân gia tìm nàng tới làm gì, lại ngoài ý muốn, nhìn Sở Tu Viễn đang bị thương lại nhìn Vương quân gia, Vương quân gia cũng không còn cách nào khác, có điều thấy Trầm Cẩm đoán được ý mình, trong lòng có chút áy náy, nhưng trong lòng Vương tổng quản trừ tướng quân và nhị thiếu gia không có gì không thể hy sinh, kể cả bản thân hắn, hắn phải thay tướng quân bảo vệ biên thành.

Phong tục ở biên thành không giống kinh thành, nơi này toàn dân đều là lính, không chỉ nam nhân ngay cả nữ nhân cũng có thể cầm vũ khí chiến đấu, khi biên thành không có tướng lĩnh, cần một người đứng ra dẫn dắt mọi người đối kháng với Man tộc.

Dựa vào địa vị của Vĩnh Ninh Bá trong lòng người ở biên thành, tất cả mọi người nguyện ý nghe lời Sở Tu Viễn, nhưng nay Sở Tu Viễn trọng thương, cho dù Trầm Cẩm không biết lúc đó có bao nhiêu nguy hiểm bây giờ cũng có thể nhìn ra hắn bị thương rất nặng, trong phòng không dấu được mùi máu tươi, trên mặt không có chút máu, ngay cả nói chuyện cũng không có lực.

Hiện tại phải có người đứng ra thay thế Sở Tu Viễn, tình huống bây giờ ở biên thành tương quan với Vĩnh Ninh Bá, người có thân phận có thể khiến mọi người nghe lệnh chỉ còn lại vị Vĩnh Ninh Bá phu nhân vừa cưới về không bao lâu này.

Thân phận quận chúa của Trầm Cẩm không có tác dụng gì nhưng chỉ cần thân phận Vĩnh Ninh Bá phu nhân là đủ.

“Ta sẽ phái người bảo vệ phu nhân.” Vương quân gia nói.

Khỏe mặt Trầm Cẩm giật giật, nếu bảo vệ có ích thì Sở Tu Viễn sao có thể bị thương nặng như hôm nay, nhìn ánh mắt Trầm Cẩm Vương quân gia cũng có chút chột dạ, nhớ tới thái độ của bọn họ với Trầm Cẩm thái độ liền mềm mỏng hơn, “Hơn nữa không cần phu nhân ra chiến trường, chỉ cần tượng trưng tí thôi.”

“Ta biết rồi.” Trầm Cẩm nuốt vài ngụm nước miếng mới nói, “Ta hiểu ý người.”

“Đưa tẩu tử đi.” Sở Tu Viễn mở miệng nói, “Đây là chuyện của nam nhân.”

Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Viễn, lúc này nàng đặc biệt tỉnh táo, nếu Sở Tu Viễn có thể đi lại thì bọn họ tuyệt đối sẽ không để mình đứng ra, nếu bản thân đứng trước mặt mọi người bị dọa ngã đi sẽ thành đã kích trí mạng, chuyện này không phải không có khả năng xảy ra, đời này của Trầm Cẩm vũ khí sắc bén nhất nàng từng đụng tới chính là cái kéo.

Vương quân gia nói, “Phu nhân, chỉ cần chống đỡ tới khi tướng quân về thôi.”

Trầm Cẩm cắn răng nói, “Được, có điều các người cũng phải đáp ứng một yêu cầu của ta.”

“Tẩu tử...” Sở Tu Viễn mặt mày xấu hổ, hần mang binh ra khỏi thành vốn định đánh lén quân địch nhưng lại bị phát hiện, hộ vệ xung quanh liều chết cứu hần trở về, nhưng hần không chỉ trúng tên ở vai và bụng, ngay cả đùi cũng bị thương, căn bản không động đậy được, hần biết Sở gia phải có người ra ngoài chống đỡ, trước giờ hần vẫn làm tốt lắm... Nếu không biến thành không thể chống đỡ được đến bây giờ còn chưa bị phá.

Nhưng hiện tại... Sở Tu Viễn trọng thương sắp chết đều không khóc, lúc này hai mắt lại đỏ hoe, “Tẩu tử cứ nói.”

“Cho dù sau này ra sao, ta chết hay sống, Vĩnh Ninh Bá phải thỉnh phong cho mẫu thân ta.” Trầm Cẩm sợ chết, rất sợ rất sợ, càng sợ sau này mẫu thân sống khổ sở, mẫu thân chỉ có một nữ nhi là nàng, nếu nàng chết vậy mẫu thân sẽ không còn chút hy vọng nào, “Cũng phải nghĩ cách để mẫu thân ta dưỡng một đứa con dưới danh nghĩa con vợ kế.”

Lúc bình thường nghe yêu cầu này Vương quân gia nhất định sẽ hoài nghi Trầm Cẩm bụng dạ khó lường, nhưng hiện tại lại không mở miệng ngăn cản, Sở Tu Viễn trầm giọng nói, “Được, ta thay ca ta đáp ứng tâu.”

Trầm Cẩm gật đầu, “Đường thương cho tốt.” Nói xong nhìn về phía Vương quân gia, “Cần ta làm như thế nào, ông cứ nói với ta.”

Vương tổng quản gật đầu, nói cụ thể tình hình biến thành lúc này cho Trầm Cẩm, lúc trước Trầm Cẩm không biết, nay đã biết liền trở nên hào phóng, dẫn theo Vương tổng quản tới chỗ đặt đồ cưới của nàng, lấy hết dược liệu trong đó ra, còn có hương liệu vài vốc, có điều vài dẹt hồi môn của Trầm Cẩm chủ yếu là tơ lụa, trong hoàn cảnh hiện tại không có tác dụng gì, nhưng toàn bộ hương liệu đều bị Vương tổng quản mang đi.

Việc Trầm Cẩm phải làm cũng không khó, chỉ cần đứng ra làm người dẫn đầu, việc lãnh binh kháng địch không tới phiên nàng, tự nhiên có mưu sĩ như Vương tổng quản đi, có điều Trầm Cẩm vẫn viết mấy phong thư truyền tin, có đưa đến kinh thành cho Thụy vương, dùng thân phận quận chúa trình tấu chương tâu tình huống ở biên thành...

Tất cả những chuyện này đều do Vương tổng quản yêu cầu, Trầm Cẩm chỉ cần sao lại, đóng con dấu quận chúa lên.

Lại nói quận chúa cũng là hoàng thân quốc thích, so với những người sau này được phong tước vị khác nhau.

Nếu có cơ hội lựa chọn, Trầm Cẩm tuyệt đối sẽ không đứng ra, vì tình huống ở Thụy vương phủ nên Trầm Cẩm từ nhỏ đã dưỡng thành tính cách không tranh không giành dễ thỏa mãn, nhưng hôm nay nàng không thể không đứng ra.

Uy tín của Vĩnh Ninh Bá trong giờ phút này Trầm Cẩm đã chân chính nhận thức, chỉ dựa vào thân phận Vĩnh Ninh Bá phu nhân, binh lính biên thành hay dân chúng đều đối với nàng thực tôn trọng, đối với mọi quyết định của nàng đều không hỏi gì chỉ cần chấp hành, cho dù phải chết...

Trách nhiệm ư? Trầm Cẩm không biết, nàng đỡ đầu nói lại những lời Vương tổng quản nói cho nàng, từng mệnh lệnh lần lượt được chấp hành, hiện tại thủ thành không chỉ có chiến sĩ mà còn có rất nhiều dân chúng, tất cả nam nhân đều cầm vũ khí, tất cả nữ nhân đều tự giác bắt đầu chăm sóc người bị thương, lương thực tồn trong nhà đều được bọn họ đem ra cung cấp cho những người chiến đấu.

Người già và trẻ nhỏ nhóm lửa nấu cơm, nữ nhân trẻ tuổi đem người bị thương đưa về phía sau, nơi này dường như không phân biệt nam nữ, nếu không có An Bình ở một bên đỡ nàng, Trầm Cẩm sẽ không trụ được, miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, thi thể chất thành đồng, lòng bàn chân lộ ra bên ngoài đều bị máu nhiễm đỏ.

Vương tổng quản cũng không khó xử Trầm Cẩm, ít nhất không có yêu cầu Trầm Cẩm đứng trên tường thành, Trầm Cẩm mặc quần áo cưỡi ngựa, sắc mặt trắng bệch, An Bình thậm chí còn hoài nghi nàng sẽ ngất xỉu.

Nhưng Trầm Cẩm vẫn chống đỡ được, chiến sự càng ngày càng khàn trương, Man tộc như chiếm được tin tức gì, bọn họ tiến công càng thêm mãnh liệt.

Man tộc dùng lừa vận chuyển cây tạo thành ngư lương đạo* bắc qua sông đào, rồi tiến hành công thành...

*鱼梁道 – ngư lương đạo: cái này là cái kiểu như cầu bắc qua sông đào quanh tường thành, beta bảo sẽ tìm hiểu và nói rõ sau =))

Vì ngăn cản Man tộc, kỵ binh còn sót lại của biên thành lần lượt ra ngoài, thậm chí cuối cùng không còn kỵ binh, những hần tử biết cưỡi ngựa biết rõ bản thân đi sẽ chết cũng chủ động dắt ngựa trong nhà, trầm mặc hợp thành đội ngũ xông ra ngoài, bọn họ đều biết bản thân sẽ chết nhưng không thể để Man tộc đánh vỡ tường thành, không thể để Man tộc dựng được ngư lương đạo, phía sau tường thành này là cha mẹ bọn họ, người phụ nữ của bọn họ đứa nhỏ của bọn họ...

Cung ở biên thành dùng hết bọn họ liền chuyển qua dùng đá để công kích, lăn cây đóng nhiều đinh xuống, nghiền địch quân thành bánh thịt, cho dù chỉ dùng sơ thì những cây đinh dài cũng có thể chọc rất nhiều lỗ máu, sau đó lại dùng ròng rọc kéo chúng về.

Lăn cây rất lợi hại rất hữu dụng có điều tiêu hao lớn, số lượng còn có thể dùng rất ít, cho dù có đóng đinh lên cũng không kịp đóng nhiều được.

Chiến tranh tàn khốc, người chưa từng trải qua sẽ không thể nào hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11

Đến lúc nữ nhân cũng phải cảm vũ khí đứng trên tường thành chém giết, lần đầu tiên Trầm Cẩm chủ động mở miệng, “Đưa người già, trẻ nhỏ với chiến sĩ bị thương trên chiến trường đến tướng quân phủ đi.”

Trầm Cẩm đã biết ở biên thành không có Vinh Ninh Bá phủ, Sở Tu Viễn trọng thương chưa lành cũng được người khác đỡ đến phòng hội nghị.

Chiến báo một tờ rồi một tờ gửi đến kinh thành nhưng không có ai được phái tới cứu viện, ngay cả thư của Trầm Cẩm cũng như đá chìm đáy biển, Thụy vương dường như đã quên nữ nhi là nàng.

Trong tướng quân phủ cơ hồ trống trơn giống nhà dân trong biên thành, những thứ có thể sử dụng đều đem đi dùng, ngay cả gia cụ cũng bị bỏ ra nhóm lửa, gỗ từ đàn, gỗ kê sí, chẳng ai để ý chúng, tóm lại đều là gỗ dùng để nấu nước nóng hắt lên người Man tộc.

Bọn Vương tổng quân sử dụng hết tất cả biện pháp, biên thành có thể gần ba tháng không bị công phá dựa vào không chỉ binh lính ở đây.

Lương thực đã được quản lý thống nhất, Vương tổng quân không sai người đoạt lương thực mà mọi người đều tự giác đem lương thực ở nhà đến cửa tướng quân phủ.

Rất nhiều người già và trẻ nhỏ bắt đầu tự giác tiết kiệm thức ăn, đồ ăn mỗi ngày của Trầm Cẩm cũng được định lượng, ban đầu Trầm Cẩm ăn giống những người bị thương, ăn bánh bao vừa nhỏ vừa thô, sau Trầm Cẩm phát hiện thì không chịu ăn nữa, bắt đầu ăn giống mọi người.

Lúc đầu Trầm Cẩm chỉ cảm thấy ngay cả nuốt cũng khó khăn, có điều người ta khi quá đói thì cái gì cũng có thể ăn.

Cánh tay phải của Vương quân gia bị chặt đứt, chỉ được băng bó sơ sơ, lúc này mặt mày xám trắng nói, “Nhiều nhất chỉ có thể chịu bảy ngày nữa, nếu không có viện binh...”

“Không có viện binh.” Không biết từ lúc nào Sở Tu Viễn đã trưởng thành, thiếu niên nói ca ca sẽ về nay đã biến mất, “Hoàng đế muốn chúng ta chết.”

“Tướng quân sẽ trở về.” Vương quân gia nói.

Sở Tu Viễn không nhìn được nữa hai mắt đỏ lên nói, “Bọn họ dự mưu lâu rồi, từ lâu rồi... Nếu ca ca không có chuyện gì thì đã sớm trở lại, nhưng đến nay vẫn không có tin tức, chỉ sợ...” Bốn chữ lạnh lẽo từ nhiều rồi cuộc không thể thoát ra.

Trầm Cẩm không biết nói gì cho phải, thậm chí nàng hoài nghi Hoàng thượng giả nàng qua là một cái bẫy, thừa dịp đưa đầu liên lạc với gian tế bên này sau đó lại cấu kết với Man tộc... Lúc đầu nàng còn nghĩ không biết Thụy vương có biết hay không nhưng sau nàng cảm thấy mặc kệ Thụy vương có biết hay không đều không có ý nghĩa.

Sở Tu Viễn nhìn Trầm Cẩm nói, “Tẩu tử, trong vương phủ có xây mật thất, mấy ngày tới tẩu tử trốn vào đó đi.”

Vương quân gia cũng nói, “Trong mật thất có đủ lương thực chống đỡ cho đến khi tướng quân về tới nơi, khi Man tộc công thành ta sẽ cho người hỏa thiêu tướng quân phủ, đến lúc đó bọn họ sẽ không phát hiện thiếu ai, vị trí thông gió của mật thất đặc thù, khói dầy cũng không tràn ngai.”

“Phương pháp mở mật thất chỉ có huynh trưởng biết, bên trong cũng có thể mở ra, đến lúc đó trừ khi huynh trưởng về tẩu tử không thể đi ra.” Giọng Sở Tu Viễn khàn khàn.

Trầm Cẩm gạt gạt mi mắt cuối cùng nói, “Để trẻ nhỏ trốn vào đi.” Không phải nàng không sợ chết hoặc đại nghĩa gì mà Trầm Cẩm hiểu được, nàng chết thì mẫu thân có thể được càng nhiều chỗ tốt, nếu nàng sống thì khi Vinh Ninh Bá về sẽ nghĩ như thế nào? Đệ đệ của hân, thuộc hạ của hân đều chết phút cuối cùng, thê tử trên danh nghĩa là Trầm Cẩm lại tham sống sợ chết trốn đi.

Đặc biệt thân phận đáng xấu hổ của nàng, người làm ra việc này... Cho dù lúc trước Sở Tu Viễn đề phòng không cho đội ngũ đưa đầu vào biên thành cũng khó đảm bảo bọn họ không truyền tin tức tới.

Chỉ sợ Vinh Ninh Bá đã sớm hận chết nàng, còn nếu trở lại kinh thành? Kinh thành làm sao còn có chỗ cho nàng dung thân, Trầm Cẩm không thông minh nhưng nàng nhìn thấu.

Quan trọng nhất chưa tới phút cuối cùng Trầm Cẩm không muốn buông hy vọng, nếu bọn họ có thể chống đỡ được cho đến lúc Vinh Ninh Bá về, hy vọng xem nàng cứu tử nhất sinh Vinh Ninh Bá sẽ cho nàng chút thể diện và đường sống.

“Trước tiên để người già, trẻ nhỏ và người bị thương tới tướng quân phủ.” Trầm Cẩm mở miệng nói, “Sau đó để trẻ nhỏ trốn vào mật thất.”

Vương quân gia nhìn Trầm Cẩm, bỗng nhiên nói, “Cứ làm như lời phu nhân.”

Sở Tu Viễn cũng nói, “Tẩu tử yên tâm, ta nhất định sẽ che chở tẩu, cho dù chết cũng chết phía trước tẩu.”

Hai mắt Trầm Cẩm đỏ lên, cổ nén nước mắt gât đầu nói, “Được.”

Trải qua khoảng thời gian ở chung, quan hệ của Trầm Cẩm và Sở Tu Viễn hòa hợp không ít, ngay cả sự chán ghét với Vương quân gia lúc trước cũng biến mất, Trầm Cẩm nhìn cánh tay không còn của Vương quân gia, nâng nhớ chữ của Vương quân gia đẹp lắm, hồi lễ mừng năm mới không ít dân chúng biến thành đến cầu Vương quân gia viết câu đối xuân.

Hi Nhạc cũng cầu, còn đưa cho Trầm Cẩm xem, chữ kia không hề thua kém người kinh thành, còn hơn bọn họ vài phần khí khái, nhưng cánh tay phải viết chữ đã bị man binh chém đứt chỉ vì cứu một đứa nhỏ đưa cơm cho binh lính.

Lúc này ân oán nhỏ không còn quan trọng nữa, lại nói Trầm Cẩm cũng không ngốc, sau khi thấy thái độ của triều đình nàng đã hiểu vì sao Vương quân gia phòng bị nàng, có điều vẫn không thương tổn tính mạng nàng hay để người khác khi nhục nàng, cái gì nên cho đều cho.

Vương quân gia nhanh chóng gọi thân tín tới, kể rõ sự tình, “Phu nhân thiện tâm, sợ rằng không nghĩ nhiều, nhưng... Mật thất không thể trốn nhiều người, hơn nữa không có tính cách âm, chỉ có thể chọn trẻ nhỏ đủ tuổi vào.”

“Đủ tuổi?” Trầm Cẩm nhìn Vương quân gia.

Vương quân gia nói, “Sau sáu tuổi.”

“Nhưng mà...” Trầm Cẩm nghĩ còn có nhiều đứa nhỏ như vậy.

Sở Tu Viễn tuy nhỏ hơn nhưng hiểu chiến tranh tàn khốc hơn so với Trầm Cẩm, “Tẩu tử, không có biện pháp nào khác, nhỏ quá trước tiên không nói có thể chống được đến khi huynh trưởng về hay không, chỉ vạn nhất thành phá, bọn họ khóc nháo dẫn mọi rợ tới, vậy một người cũng không bảo đảm được.”

“Mật thất mặc dù có cửa thông gió nhưng vì không để người khác chú ý nên không mở lớn, chỉ có thể cung cấp cuộc sống hằng ngày, vạn nhất có người chết ở trong, sợ là...” Vương quân gia không nói tiếp Trầm Cẩm cũng hiểu được, thì thể hư thối sẽ dễ khiến người ta nhiễm bệnh.

“Nhưng phải nói với dân chúng thế nào?” Trầm Cẩm không tự giác nhìn An Bình, tẩu tử An Bình năm trước mới sinh thêm con trai nhà hần, ca ca An Bình đã sớm chết trên tường thành.

“Phu nhân.” Ngược lại An Bình hiểu rõ hơn Trầm Cẩm, nói, “Mọi người trong thành đều là người thân của chúng ta, để nhiều người thân sống sót đương nhiên phải có hy sinh.”

“Phu nhân quá mức mềm lòng.” Vương quân gia nói, “Không bằng để ta nói.”

“Ta làm.” Trầm Cẩm mở miệng nói, “Ta cũng muốn làm gì đó.”

“Phu nhân đã làm quá nhiều rồi.” An Bình cười nói.

Trầm Cẩm lắc đầu, nhìn Sở Tu Viễn nói, “Đệ nghỉ ngơi trước đi, ta còn một ít a giao*, bảo người nấu cho đệ với quân gia ăn đi.”

*阿胶 – a giao: là một loại cao làm từ da ngựa bỏ máu, có hơn ba nghìn năm lịch sử khự... dành cho phụ nữ... link

“Ta không sao tẩu tử.” Sở Tu Viễn cười nói, “Yên tâm đi, huynh trưởng sẽ về.”

Trầm Cẩm cười gât đầu, không nói thêm gì nữa, mẫu thân từng dạy nàng chuyện quân gia nhưng chưa bao giờ dạy nàng lúc chiến loạn nên quân gia như thế nào, có điều lúc này không cần chú ý nhiều thế, trực tiếp mở cửa lớn tướng quân phủ để người già, trẻ nhỏ và người bị thương vào, những người bị thương này đều không nhúc nhích được, lúc này chỉ cần có thể động bọn họ đều canh giữ trên tường thành, phần lớn đều cùng địch nhân đồng quy vu tận, cho nên trong biến thành không có người nào có vết thương nhẹ hết.

Mà những người bị trọng thương mấy ngày trước bắt đầu tuyệt thực, bị người ta cứng rắn buộc mới ăn một ít.

Sở Tu Viễn và Trầm Cẩm cùng đến, dù sao vị trí cụ thể của mật thất chỉ có Sở Tu Viễn biết, chống được đến hiện tại, không chỉ người già hay trẻ nhỏ, ngay cả quần áo của Trầm Cẩm cũng thực bẩn, trên quần áo toàn vết máu và bùn đất.

Trầm Cẩm nhìn mọi người bỗng nhiên mở miệng nói, “Nếu không có viện quân chi sợ chúng ta chỉ có thể chống đỡ được bảy ngày nữa.” Nàng cảm thấy nói thẳng cho dân chúng biết tin này không tốt nhưng Vương quân gia với Sở Tu Viễn đều đồng ý việc nói thẳng, bởi vì không cần dấu, hiện tại ngay cả nữ nhân cũng lên tường thành.

“Tướng quân phủ có một mật thất, bây giờ sẽ chọn trẻ nhỏ đủ tuổi trốn vào, nếu... thật sự bị bọn họ đồ thành, tướng quân về cũng không vui về gì.” Giọng Trầm Cẩm mang theo cảm giác nhỏ nhẹ dịu dàng.

Sở Tu Viễn đứng dậy, mạnh mẽ quỳ xuống, “Là Sở gia ta không thể bảo vệ tốt mọi người.”

“Thiếu tướng quân!” Trải qua khoảng thời gian này, những người ở đây không còn kêu Sở Tu Viễn là nhị thiếu gia nữa mà gọi hần là thiếu tướng quân, một hình thức thừa nhận khác, “Ta và tẩu tử chắc chắn chống đỡ đến phút cuối cùng! Thành còn người còn, thành phá người mất.”

“Thiếu tướng quân.” Tất cả những người có thể động đều khóc nói với Sở Tu Viễn đang quỳ, Trầm Cẩm và người tướng quân phủ quỳ phía sau Sở Tu Viễn, không mở miệng.

“Thiếu tướng quân, cậu với phu nhân nên vào mới phải! Chờ tướng quân về thiếu tướng quân nhớ báo thù cho chúng ta là được rồi.”

“Đúng vậy, thiếu tướng quân...”

“Không cần nói nữa.” Sở Tu Viễn đứng lên, trước tiên nâng Trầm Cẩm dậy, sau đó nâng từng người già trong thành lên, “Sở gia ta chỉ làm quý chết trận tuyệt không có người sống tạm bợ.”

“Phu nhân còn nhỏ mà, để phu nhân trốn vào đi.” Có người nhìn Trầm Cẩm đề nghị.

Trầm Cẩm nói, “Ta cũng là người Sở gia.” Một câu ngăn miệng mọi người.

Vương quân gia lúc này đã xem Trầm Cẩm là người một nhà, mở miệng nói, “Đây là đề nghị của phu nhân, phu nhân vốn định để tất cả trẻ nhỏ trốn vào, có điều...” Vương tổng quân nói đại khái lý do.

Có người ôm trẻ nhỏ nhỏ giọng khóc nhưng ai cũng hiểu Vương quân gia nói đúng, rốt cuộc Trầm Cẩm không đành lòng nói, “Chỉ để ngừa vạn nhất thôi, còn chưa tới bước này.”

“Phu nhân yên tâm, chúng ta biết.” Một lão nhân hơn năm mươi tuổi đứng ra nói, “Để ta chọn người, các người có oán hãy oán lão hán ta.”

“Thiếu tướng quân và phu nhân đều để đường sống cho chúng ta, ai có thể oán hận.”

“Tướng quân nhất định sẽ về.”

Bọn Trầm Cẩm không có ở lại, bên ngoài còn có rất nhiều chuyện cần bố trí, bỗng nhiên Sở Tu Viễn đưa cho Trầm Cẩm một cây chùy thủ, không có nói gì.

Trầm Cẩm sững sốt, nhìn Sở Tu Viễn, Sở Tu Viễn để chùy thủ vào tay Trầm Cẩm, “Tẩu tử, cầm để ngừa vạn nhất.”

An Bình cũng nói, “Phu nhân, bọn Man tộc không phải người, súc sinh cũng không bằng.”

Trầm Cẩm liền hiểu, nắm chặt chùy thủ nói, “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Đứa nhỏ được chọn đứa lớn nhất chỉ mười một mười hai tuổi, nhỏ nhất cũng chỉ năm sáu tuổi, có bé trai bé gái, bọn nó đều rất khỏe mạnh, Sở Tu Viễn dẫn bọn họ xuống mật thất, mật thất nằm ngay dưới hoa viên phòng khách, lương thực, nước uống, chăn bông các loại, thứ gì có thể chuẩn bị đều được đưa xuống dưới.

Đồ ăn nếu tiết kiệm có thể chống đỡ được một tháng, Sở Tu Viễn cẩn thận dạy bọn họ phương pháp mở mật thất từ bên trong sau đó đóng cửa mật thất.

Vì ở dưới đất nên chỉ ban ngày mới có chút ánh sáng, thậm chí dẫn dò bọn họ không thể tùy ý thấp nền.

Ngoài ra Sở Tu Viễn còn an bài những người này nếu thành phá thì trực tiếp phóng hỏa thiêu tướng quân phủ, như vậy có thể che dấu bọn nhỏ từ năm đến mười hai tuổi, bọn man binh sẽ không tìm nữa.

Những người ở lại đều chuẩn bị chịu chết, may mắn trời không tuyệt đường người, ngày thứ tư sau khi bọn nhỏ trốn vào mật thất truyền đến tin tốt.

Rất lâu sau này, Trầm Cẩm vẫn nhớ rõ ngày hôm đó, soái kỳ đón gió tung bay phấp phới giống như đèn lồng nhỏ được người ta treo trên gậy trúc, Man tộc đang công thành đều ngừng tay, như nổi điên bỏ chạy về phía sau.

“Là tướng quân...”

“Tướng quân đã về!”

Tiếng hoan hô không ngừng truyền tới từ tường thành, bọn họ nhìn soái kỳ có người quý trên đất khóc rống, có người ôm nhau thét chói tai... Tướng quân đã về, bọn họ an toàn rồi!

“Ra ngoài giết bọn chúng!” Không biết ai là người đầu tiên hô to nhưng nhanh chóng hòa làm một mảnh, ai còn sống đều cầm vũ khí, Sở Tu Viễn sai người mở cửa thành, đi đầu xông ra ngoài, phối hợp với quân của Vĩnh Ninh Bá giáp công Man tộc...

“Không sợ đó là bẫy à?” Từ hai ngày trước Trầm Cẩm với An Bình bắt đầu giúp đỡ chăm sóc người bị thương, cho nên tự nhiên nàng nghe tiếng reo hò, hỏi.

Vương quân gia nói, “Cho dù là bẫy thì sao?”

Trầm Cẩm phát hiện trong khoảng thời gian này Vương quân gia cô ý vô tình dạy nàng rất nhiều thứ, nghe vậy sùng sốt rồi cúi đầu tiếp tục nấu thuốc, đúng vậy, cho dù đó là bẫy thì sao chứ, dù sao tình hình cũng không thể kém hơn bây giờ.

“Đã về thật à...” Trầm Cẩm có cảm giác không chân thật.

An Bình mạnh mẽ ẩn giấu một nam nhân muốn ra ngoài chiến đấu xuống đất, dùng rượu mạnh rửa miệng vết thương của hắn, nói, “Ngoan ngoan cho ta.”

“Ta muốn đi chiến đấu với tướng quân.” Trên người nam nhân này vết thương to nhỏ không ít, nghiêm trọng nhất là bụng.

An Bình nhấn một cái trên miệng vết thương của hắn không chút lưu tình, chờ hắn la lên vì đau mới nói, “Người đi tìm chết thì có.”

“Có chết ta cũng muốn chết trên chiến trường.” Nam nhân gãy dựa nói.

Thật ra hắn không lớn chỉ mới mười sáu, mười bảy tuổi, Trầm Cẩm đi qua nói, “Người chết đã quá nhiều, còn sống tướng quân còn có chỗ dùng.”

Vương quân gia không mở miệng nhưng rõ ràng cũng đồng ý, lời Trầm Cẩm khiến không ít người đỏ mắt.

Vĩnh Ninh Bá không chỉ giải vây cho biên thành, đánh lui man binh, đuổi giết khiến quân lính tan rã, giết địch vô số bắt làm tù binh mấy trăm người mới ngừng truy kích.

Có điều không phải chuyện này đã xong, biên thành sau cuộc chiến tổn hại nặng nề, vật tư thiếu thốn, việc an táng binh lính khiến mọi người lại bận rộn.

Tiếng khóc vốn chưa bao giờ ngừng...

Biên thành tuy nói không có mười thì cũng tám chín người một nhà nhưng không có hộ nào cả nhà còn sống, ngay đến cả những người bình thường hay gây phiền toái như kẻ móc túi vào giờ phút đó cũng chọn chết trận.

Có nhà thậm chí nam nhân đều chết hết, nữ nhân cũng cầm lấy vũ khí giết địch, vài người già không còn sức cũng lên tường thành, ôm man binh nhảy xuống đồng quy vu tạn...

Sau này Trầm Cẩm mới biết quân của Vĩnh Ninh Bá cầm hàng dài đèn lồng giống đầu người là không ít thủ lĩnh Man tộc, để hiển tế tộc nhân bọn họ giết tất cả bất kể nam nữ già trẻ.

Tàn nhẫn ư? Nếu vẫn còn là Trầm Cẩm của Thụy vương phủ nhất định nàng sẽ cảm thấy tàn nhẫn và sợ hãi nhưng Trầm Cẩm đã trải qua chiến tranh lại cảm thấy may mắn, may mà tướng quân gấp trở về kịp thời, nếu biên thành bị công phá, những đầu người bị treo lên này sẽ biến thành bọn họ.

Cho đến tận ngày thứ ba Trầm Cẩm mới nhìn thấy Vĩnh Ninh Bá, toàn thân khô ráp màu sắc biến dạng không thể nhận ra, khuôn mặt to lớn ánh mắt lợi hại, nhìn Trầm Cẩm từ trên cao, Trầm Cẩm đang ngồi xổm bên giếng cùng vài người giặt vải bông, vì dùng để băng bó cho bị thương nên sau khi giặt sạch còn phải nấu qua nước sôi một lần.

Lúc nhìn thấy Vĩnh Ninh Bá Trầm Cẩm căn bản không nhận ra, vẫn là An Bình kêu lên, “Tướng quân...”

Hóa ra Vĩnh Ninh Bá không có đáng sợ như vẫn tưởng... Không biết trải qua chuyện vừa rồi khiến lá gan Trầm Cẩm lớn hơn hay là do nàng nghe quá nhiều đồn đại cảm thấy Vĩnh Ninh Bá hẳn là đáng sợ hơn nhiều nên nhất thời chưa phản ứng kịp, có chút ngơ ngác nhìn Vĩnh Ninh Bá.

Mọi người đang giặt đồ đều bỏ đồ xuống quỹ hành lễ, Trầm Cẩm đang ngồi thấy tình huống đột ngột xảy ra hơi bất ngờ.

Có điều Trầm Cẩm nhanh chóng có phản ứng, đứng dậy phúc thân thỉnh an Vĩnh Ninh Bá, “Tướng quân.”

“Đều đứng lên đi.” Chỉ có Vương quân gia đi sau Vĩnh Ninh Bá, hắn cười nhìn Trầm Cẩm, “Phu nhân, ta tới đón nàng.”

“Tạ phu quân.” Trầm Cẩm nhanh chóng sửa lại xưng hô.

Rất lâu sau này, khi Vĩnh Ninh Bá tán gẫu với Trầm Cẩm có nhắc đến lần đầu tiên gặp mặt, Vĩnh Ninh Bá nói lúc ấy thấy Trầm Cẩm nhỏ xíu, nếu không phải Vương quân gia chỉ cho hắn, hắn sẽ không bao giờ nghĩ tới, không ngờ Trầm Cẩm có dũng khí đứng ra, lại truy hỏi ẩn tượng về hắn của Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm mới nói thật, lúc ấy ấy à... Trầm Cẩm chỉ hy vọng Vĩnh Ninh Bá đừng cười, lúc đó cười càng khó coi và dữ tợn hơn.

Lúc này thì Vĩnh Ninh Bá còn chưa biết, thậm chí hắn còn vươn tay ra, Trầm Cẩm từ chối một chút mới bỏ tay nàng vào tay hắn, tay nàng không còn mềm mịn như lúc mới đến, vì vừa phải giặt vải bông trong nước lạnh, vừa dùng nước nóng tẩy nên tay nàng không chỉ sưng đỏ mà còn lở loét, trông rất khó coi nhưng Vĩnh Ninh Bá không để ý, ngược lại nắm chặt tay nàng.

Hôm nay Vĩnh Ninh Bá tự mình tới đón Trầm Cẩm đại biểu thái độ của hắn, từ giờ phút này Trầm Cẩm mới chính thức trở thành một thành viên của Sở gia, thê tử được Vĩnh Ninh Bá thừa nhận.

Có điều Vĩnh Ninh Bá chỉ đón Trầm Cẩm về tướng quân phủ sau đó tiếp tục ra ngoài, An Bình vẫn bên cạnh Trầm Cẩm, còn Hi Nhạc... đã chết trên tay Man tộc.

Bọn nhỏ đã ra khỏi mật thất, Vĩnh Ninh Bá về không chỉ giải vây cho biên thành còn trở thành chỗ dựa tinh thần cho mọi người.

Ngày thứ tư, tất cả những người còn sống có thể đi lại đều thay áo tang, đi tế những người chết.

Ngày này, Trầm Cẩm đứng bên cạnh Sở Tu Viễn, binh lính Vĩnh Ninh Bá dẫn về áp giải tù binh, đói bụng bốn ngày liền nên bọn họ không có sức lực phản kháng, bọn họ bị trói quỳ gối trước mộ.

Toàn bộ những người chết trận được chôn cùng nhau, tên của bọn họ được khắc vào tấm bia đá, tên này Vĩnh Ninh Bá tự mình sao chép, đây xem như truyền thống ở biên thành, bên này chiến sự không ngừng cho nên luôn tìm người chôn một nơi phong thủy tốt, chỗ tốt nhất để cho người chết trận, còn những ai chết bệnh hoặc chết già sẽ chôn xung quanh.

Ngày lễ ngày tết, người biên thành sẽ tự giác đến đây tế người chết.

Rượu đổ vào đất xong Vĩnh Ninh Bá trầm giọng nói, “Huyết tế.”

Giọng hắn vừa vang lên đầu của tù binh liền bị chặt bỏ, chính tể đặt trước mộ phần, “Ta Sở Tu Minh thề với trời, sẽ có một ngày dùng máu tươi của tất cả người Man tộc để tế chiến sĩ đã khuất.”

“Giết!”

“Giết! Giết!”

Mất ai cũng đỏ hồng, mùi máu tươi nồng đậm không khiến người khác sợ hãi ngược lại còn khơi dậy cừu hận trong lòng họ, giờ khắc này nam nữ già trẻ, ai nấy đều hô vang, đỉnh tai nhức óc...

Ngay cả Sở Tu Viễn cũng kêu đến khản giọng, Trầm Cẩm nhìn nam nhân đứng trước mặt, cho dù diện mạo hắn dữ tợn, khủng bố nhưng hắn là nam nhân đỉnh thiên lập địa, đây là thượng phu của nàng sao? Một người khác hoàn toàn Thụy vương, có trách nhiệm hơn... Nếu thật sự hắn thích ăn thịt tươi, Trầm Cẩm cảm thấy nàng có thể thử với hắn, không biết làm tươi như cá thì thịt tươi ăn có ngon không nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Trầm Cẩm nhìn nam tử trước mắt một thân cẩm bào, mặt mày như ngọc phong tư trác tuyệt, tròn tròn mắt, sau đó nhìn Sở Tu Viễn đang nói chuyện với nam nhân kia, lại ngoảnh đầu nhìn An Bình, cuối cùng lại nhìn nam nhân, vẫn không thể tin được nam nhân này chính là Vĩnh Ninh Bá, giống như cuồng thảo bỗng nhiên biến thành chữ tiểu triện vậy*...

* cuồng thảo và tiểu triện là hai loại chữ viết, nói nôm na dễ hiểu là chuyển từ kiểu chữ gà bới sang chữ đẹp đi thi quốc gia ấy v

Nam nhân chú ý tới biểu tình của Trầm Cẩm, ánh mắt có chút nghi ngờ lại có chút rối rắm khiến hắn bật cười, nói, “Phu nhân, chẳng lẽ không nhận ra vi phu sao?”

Cho tới giờ chưa có quen biết không! Trầm Cẩm mím môi không nói nhưng nàng không biết, mặt nàng không dấu được chuyện gì, nam nhân cười ha ha.

Sắc mặt Sở Tu Viễn tái nhợt nhưng vẫn cười nói, “Tẩu tử, hắn thật sự là đại ca đấy.”

Mặt đầu có như Chung Quý, tính cách tàn ngược, thích ăn thịt tươi ngày ngày uống máu người, không có việc gì thì giết người làm vui đâu?

Sở Tu Minh ngồi đối diện Trầm Cẩm không đáp lời, sau khi cười xong Sở Tu Minh mới nói, “Sáu ngày nữa binh mã của triều đình sẽ tới.”

“Hừ, đánh trận xong hết rồi, tôi còn ích lợi gì.” Sở Tu Viễn cá giận nói.

“Bọn họ không đến vật tư biết làm sao?” So với Sở Tu Viễn Sở Tu Minh lại rất bình tĩnh, lúc hắn ngồi giống như người trong tranh vậy, Trầm Cẩm thấy nếu tiểu thư khuê các trong kinh thành nhìn thấy Sở Tu Minh không biết có hối hận không.

Hơn nữa nhìn cách giơ tay nhắc chân của hắn giống như đã từng đọc sách... Càng nhìn càng thấy Sở Tu Minh không giống tướng quân mà tựa như một quý công tử vậy.

Nhìn thê tử lại thất thần, Sở Tu Minh bất đắc dĩ thở dài, liếc đệ đệ, Sở Tu Viễn nhún vai, hắn ở chung với tẩu tử chưa lâu nhưng không thấy Trầm Cẩm có tật xấu này, “Tẩu tử?”

“Tẩu tử?” Giọng Sở Tu Viễn lớn hơn.

Trầm Cẩm sững sờ rồi nhìn Sở Tu Viễn, khuôn mặt vất vả dường như được xúi đã gầy đi, nay mắt nàng lại tròn lại to lên rồi, “Sao vậy?”

Sở Tu Minh cười nói, “Phu nhân đang nghĩ gì thế?”

Khỏe mặt Trầm Cẩm giật giật, mặt đỏ lên, nàng không thể không biết xấu hổ nói cho Sở Tu Minh biết bản thân đang nghĩ gì được, “Không nghĩ gì hết.”

Sở Tu Minh không hỏi nữa chỉ nói, “Chờ khi người của triều đình đến, phu nhân giúp vi phu tiếp đãi họ được không?”

“Ta?” Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh, trên mặt viết hai chữ không muốn.

Sở Tu Minh làm như không thấy, nói, “Đúng thế, vi phu với đệ đệ trọng thương không thể ra khỏi giường, trong phủ người có thể làm chủ chỉ còn phu nhân, chỉ có thể làm phiền phu nhân.”

Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh trọng thương không thể đứng dậy lại nhìn Sở Tu Viễn, mới đồng ý, “À.” Một lát lại hỏi, “Cần ta làm cái gì?”

Sở Tu Minh đáp, “Ta sẽ bảo Triệu ma ma nói cho nàng.”

“Được.” Trầm Cẩm gật đầu.

Sở Tu Minh nói, “Vậy ăn cơm đi.”

Tình huống hiện tại, cho dù là tướng quân phủ thì thức ăn cũng không thể tinh xảo được, có điều trên bàn lại không thiếu thịt, đều là thịt ngựa, chiến mã chết khi chém giết đều được mang về, ai cũng được phần thịt ngựa, con ngựa nào bị thương nhưng không phế được chăm sóc trong doanh trại, đó đều là hảo mã.

Thịt ngựa rất khó ăn, đặc biệt là loại thịt ngựa chiến này, không chỉ mùi khó ăn mà thịt cũng cứng, Trầm Cẩm ăn thử một miếng rồi sau không ăn nữa.

Chiến sự đã xong, Trầm Cẩm lại trở nên yếu ớt, nàng không muốn lãng phí lương thực nhưng không thể buộc bản thân ăn đồ ăn khó nuốt được.

Hai huynh đệ Sở Tu Minh với Sở Tu Viễn lại ăn ngon lành, còn Trầm Cẩm chỉ ăn bánh bao với dưa muối và uống canh, chờ bọn họ ăn xong An Bình bưng một chén canh hầm từ phòng bếp tới cho Sở Tu Viễn.

“Tẩu tử...” Nhiều ngày nay Sở Tu Viễn đều một mình được một chén này, “Ta thấy ta tốt lắm rồi.”

“Bỏ máu.” Trầm Cẩm nói, “Ta hỏi đại phu rồi, đệ chịu khó chút sẽ tốt thôi.”

A giao đối với nữ nhân rất bổ dưỡng nên trong đồ cưới của Trầm Cẩm không hề thiếu, có điều nó hơi khó uống, đồ cưới của Trầm Cẩm đa phần đều dùng hết cả, riêng a giao chỉ còn lại một nửa, Sở Tu Viễn lại bị thương rất nặng lại không tinh dưỡng cho tốt, hiện tại còn trẻ không sao nhưng lúc về già sẽ toàn thân bệnh tật.

Trầm Cẩm hỏi đại phu xong bắt đầu mỗi ngày đúng hạn hầm a giao cho Sở Tu Viễn uống bổ máu, thấy Sở Tu Viễn đau khổ uống hết liền khuyên, “Chờ ít hôm nữa thuốc bổ khác đưa tới ta sẽ đổi cho đệ.”

Sở Tu Viễn biết tấm lòng của Trầm Cẩm, có điều thứ này hắn thấy chỉ nên cho nữ nhân, trong nhà người nhìn nhu nhược nhất rõ ràng là Trầm Cẩm.

Chờ Sở Tu Viễn uống xong, Trầm Cẩm mới đứng lên nói, “Ta về trước.”

“Mấy ngày này mọi người bận rộn không ngưng tay, nàng dọn đến viện của ta ở đi.” Sở Tu Minh mở miệng nói, “Có cái gì nàng hãy thu dọn trước.”

Trầm Cẩm liền đỏ mặt, nàng quên mất chuyện này, căn môi dưới không trả lời liền ra ngoài.

Lúc phát sinh chiến sự, Sở Tu Minh nói Triệu ma ma không ở biên thành, mới qua năm bà đã rời biên thành đi thăm người thân, hai ngày trước mới mua rất nhiều lương thực về.

Triệu ma ma nhìn chỉ mới trên dưới bốn mươi tuổi, bộ dáng hiền lành, nghe nói bà vốn là đại nha hoàn bên cạnh mẫu thân hai huynh đệ Sở Tu Minh, sau khi Sở phu nhân mất còn dùng sữa nuôi Sở Tu Viễn nên trong tướng quân phủ rất có thể diện.

Trầm Cẩm lại chưa giao tiếp với bà lần nào, Trầm Cẩm vừa gả tới Triệu ma ma không ở bên cạnh hầu hạ, sau bà lại đi thăm người thân.

Triệu ma ma được dặn dò ở trong sân chờ Trầm Cẩm, thấy Trầm Cẩm liền đứng dậy hành lễ, “Phu nhân.”

Trầm Cẩm cười gật đầu nói, “Phiền toái ma ma.”

Triệu ma ma nói, “Có thể hầu hạ phu nhân là vinh hạnh của lão nô.”

“An Bình rót cho ma ma chén trà.” Trầm Cẩm không tiếp lời chỉ phân phó một câu.

“Vâng.” An Bình hành lễ rồi ra ngoài chuẩn bị.

Trầm Cẩm nói, “Ma ma ngồi xuống trước đi.”

Triệu ma ma chờ Trầm Cẩm ngồi rồi mới ngồi xuống, Trầm Cẩm nhìn tư thái của Triệu ma ma ánh mắt thâm trầm, lúc Sở Tu Minh gọi nàng là Triệu ma ma Trầm Cẩm đã hoài nghi, người có thể xưng là ma ma bình thường đều từng dùng sữa nuôi chủ nhân, tình huống thứ hai là người từ trong cung ra.

Xem ra Triệu ma ma khả năng chiếm loại thứ hai, vì tư thế ngồi và lễ tiết của bà không phải hạ nhân bình thường có thể luyện thành, khi xưa Thụy vương phi mời vài ma ma trong cung đến dạy dỗ mấy tỷ muội Trầm Cẩm, Trầm Cẩm học chuyên tâm nên đối với chuyện này khá quen thuộc, vừa nhìn đã lập tức nhận ra.

Có điều Trầm Cẩm cảm thấy Triệu ma ma hơi khác những ma ma khi xưa dạy này, dường như Triệu ma ma nhìn dứt khoát tự nhiên hơn, lễ nghi khi trước nàng học rườm rà hơn, chú trọng tiểu tiết hơn.

Mặc dù nghi ngờ nhưng Trầm Cẩm không mở miệng hỏi, dù hiện tại tướng quân phủ tỏ thái độ tiếp nhận nàng nhưng còn không giống nhau, nàng là nữ nhi của Thụy vương, quận chúa của triều đình, biên thành và triều đình không có hòa hợp như ở kinh thành thấy.

An Bình nhanh chóng bung nước trà vào, đưa cho Trầm Cẩm chén nước đường đỏ, đường đỏ do Triệu ma ma mang về, An Bình biết thời gian hàng tháng của Trầm Cẩm, lần này rõ ràng nên đến lại vẫn chưa có đến, cho nên An Bình tìm quản gia xin đường đỏ để Trầm Cẩm uống.

Triệu ma ma thoáng nhìn trong lòng đã có tính toán, Sở Tu Minh bảo bà đến không chỉ để dạy riêng Trầm Cẩm vài chuyện còn phải giúp nàng điều dưỡng thân mình, đặc biệt là tay của Trầm Cẩm.

“Phu nhân thừa dịp còn nóng nên uống chút.” An Bình dịu dàng khuyên nhủ.

Trầm Cẩm gật đầu, thứ này trước đây không hiếm nhưng hiện nay lại trở thành của hiếm ở biên thành, hai tay bung chén nước đường đỏ uống mấy ngụm mới cười nói, “Ma ma hãy dạy ta nếu sứ giả của triều đình đến thì ta nên tiếp đãi họ thế nào?”

Triệu ma ma hơi béo, nhìn thực ôn hòa, bà bung trà nhấp một ngụm, để bên cạnh, nghe Trầm Cẩm hỏi mới đáp, “Vì sao phu nhân phải lo lắng nên tiếp đãi bọn họ ra sao?”

“Bọn họ do Hoàng thượng phái tới.” Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma, hỏi, “Đại diện cho Hoàng thượng.”

Triệu ma ma không nói Trầm Cẩm nghĩ sai hay không chỉ nói, “Vây thân phận của phu nhân là gì?”

Trầm Cẩm sững sốt liền hiểu ý của Triệu ma ma, nàng là hoàng thân quốc thích, không nói tới tước vị quận chúa, trọng phu nàng là Vĩnh Ninh Bá đại tướng trấn thủ một phương.

“Hơn nữa chuyện lần này nếu phu nhân dùng rượu với thức ăn ngon thái độ ôn hòa chiêu đãi bọn hắn, triều đình mới lo lắng thật sự.” Triệu ma ma ôn hòa nói.

“Ta đã hiểu.” Trầm Cẩm mỉm cười.

“Trong thành cũng có trạm dịch, để bọn họ ở đó là được.” Triệu ma ma thấy Trầm Cẩm hiểu liền cười nói, “Phu nhân lấy thân phận của ngươì, kiêu ngạo một chút mới đúng, cho dù ở kinh thành cũng không có nhiều người có thể khiến phu nhân cúi đầu.”

Khóe mắt Trầm Cẩm giật giật, nói, “Ta sẽ cố gắng.”

Kiều ngạo à? Trầm Cẩm nhớ tới bộ dạng của Trầm Tử, nếu đổi thành bản thân? Cảm thấy hơi... không được tự nhiên.

Triệu ma ma biết thân phận Trầm Cẩm, tuy là nữ nhi của Thụy vương nhưng có thể ‘bị gả’ đến đây chỉ sợ không được yêu thương, Triệu ma ma thấy huynh đệ Sở Tu Minh chỗ nào cũng tốt song thanh danh bên ngoài của hai người lại không tốt, xem ra nàng phải dạy dỗ nhiều, có điều chỉ bằng sự chiếu cố của Trầm Cẩm với Sở Tu Viễn, Triệu ma ma cam tâm tình nguyện thay nàng làm lưng vác.

Hơn nữa Triệu ma ma nghe người ta nói biểu hiện ở biên thành của Trầm Cẩm, bà thấy Trầm Cẩm là người thông minh có thể cải tạo...

Triệu ma ma nhanh chóng muốn thu hồi đánh giá về Trầm Cẩm, bà nhận ra Trầm Cẩm vô cùng hoàn mỹ ứng với câu, con thỏ nóng nảy cũng có thể cắn người, Trầm Cẩm tựa như một chú thỏ nhỏ, chỉ lúc nguy cấp mới có thể đứng lên, lúc bình thường thì mềm nhũn, cho dù bị người khác túm lỗ tai chọc bụng cũng không giận, nhiều nhất là đổi nơi khác tiếp tục lười.

Có điều lúc con báo đứng sau lưng con thỏ, muốn kéo lỗ tai? Chọc bụng? Ha ha, con báo đó sẽ cắn chết người trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Sau lần đầu tiên ăn chung với Sở Tu Minh, Trầm Cẩm phát hiện mỗi lần ăn cơm, trước mặt nàng sẽ có thêm một chén nhỏ, có đôi khi là trứng chưng có đôi khi là cá kho, lần trước còn ăn không biết là thịt chim gì, mấy món đó không nhiều nhưng vẫn đủ cho Trầm Cẩm ăn.

Ban đầu Trầm Cẩm vô cùng ngượng ngùng, luôn cảm thấy Sở Tu Minh với Sở Tu Viễn ăn thịt ngựa khó ăn còn nàng giống như đang ăn mảnh, cuối cùng vẫn là Sở Tu Viễn mở miệng, “Tẩu tử, tẩu cứ ăn mấy thứ đó đi, nhiều đó không đủ cho hai chúng ta nhét kê rằng, mình tẩu ăn thôi.” Hắn nhìn lướt huynh trưởng đang giả vờ không chú ý tới tình huống bên này, mấy thứ này đều do đại ca hắn sáng sớm mỗi ngày kiểm về.

Có khi đối với người ta, có khi là ra khỏi thành bắt về, mất rất nhiều công phu, không phải Sở Tu Minh tiếc để người nhà ăn mà có thể tìm được những thứ này không dễ dàng tí nào.

Trầm Cẩm với bọn họ bất đồng, thịt ngựa tuy khó ăn nhưng bọn họ ăn thành quen mới có thể nuốt được, còn tẩu tử Trầm Cẩm này, Sở Tu Viễn cũng không biết nói sao cho phải, thời gian Man tộc vây thành đồ ăn còn khó ăn hơn thịt ngựa nàng vẫn ăn ngon lành, không yếu ớt chút nào, bây giờ thói quen tiêu thụ lại toát ra.

Có điều Trầm Cẩm thế này cũng không khiến người ta chán ghét, ít nhất nàng không muốn ăn sẽ không ăn, có thứ nàng thích ăn sẽ không so đo tính toán khiến người khác khó xử.

Sở Tu Viễn nuốt thức ăn, lại liếc mắt nhìn huynh trưởng, chỉ sợ cái gì cũng không yêu cầu thế này ngược lại càng khiến huynh trưởng cưng chiều hơn, cho dù có phải mất nhiều thời gian tìm biện pháp kiếm mấy thứ đồ ăn này, lúc Trầm Cẩm ăn đồ trong bát hai mắt long lanh thật đúng là giống con mèo trắng hồi trước nuôi trong nhà.

Mỗi lần chén có gì Trầm Cẩm đều chia làm ba phần, cho dù Sở Tu Viễn nói không đủ cho bọn họ ăn một miếng vẫn sẽ bỏ vào chén bọn họ, khi có món gì không chia được ví dụ như cá nhỏ thì Trầm Cẩm ăn một mình hoặc để cho Sở Tu Viễn.

Cái này còn phải xem có phải đồ ăn nàng thích hay không, nếu thích nàng sẽ giữ lại, mang theo chút thỏa mãn và đặc ý nhỏ nhỏ, không thích thì để cho Sở Tu Viễn, có thể bồi bổ chút ít cho hắn.

Tâm tư cẩn thận của Trầm Cẩm ai cũng hiểu, người ta liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu, mang theo chút giáo hoạt và ý muốn thân thiết, không lâu sau khi Trầm Cẩm đem miếng cuối cùng cho Sở Tu Viễn, cười nói, “Tẩu tử, lại là thứ tẩu không thích ăn à?”

“Không phải.” Trầm Cẩm không bao giờ thừa nhận, mặt mang vẻ ta muốn tốt cho người nói, “Ta thấy sắc mặt đệ hơi xấu, đệ nên bồi bổ nhiều.”

Thật ra Sở Tu Minh không nói nhiều, đa phần đều nhìn bọn họ nói chuyện, qua mấy ngày ở chung Trầm Cẩm phát hiện Sở Tu Minh ở bên ngoài một kiểu, trong nhà một kiểu khác, trước mặt người quen một kiểu, trước mặt người ngoài một kiểu, không biết bắt đầu từ lúc nào cho dù có nàng ở đó Sở Tu Minh cũng rất ít nói chuyện, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh lắng nghe.

Mặt mày hắn vốn trong trẻo lạnh lùng, diện mạo tốt nên lúc ngồi không nói chuyện Trầm Cẩm đều cảm thấy tiên khí lượn lờ xung quanh người hắn, có điều Trầm Cẩm không nói cảm giác này cho ai.

Hôm sứ giả triều đình tới bữa trưa Trầm Cẩm vừa ăn món gà hầm nấm, hơn nửa nắm hương ở trong đĩa vô bụng Trầm Cẩm, còn thịt gà nàng chỉ ăn hai cái cánh, phần còn lại để hết cho Sở Tu Minh với Sở Tu Viễn.

“Đến rồi à.” Trầm Cẩm quên mất hôm nay đúng hẹn tính ngày bọn họ tới, bữa trưa ăn no quá nên bị Triệu ma ma buộc đi lại vài vòng trong sân, lúc này hơi buồn ngủ, mấy ngày nay trời nắng đẹp, An Bình đem chăn đệm ra phơi nắng, vừa mềm vừa ấm, cho nên lúc nằm lên giường thì không muốn nhích.

Triệu ma ma tự nhiên đã thấy, việc này và việc vừa rồi bà bắt Trầm Cẩm đi vài vòng trong viện khác nhau, vừa giúp trải giường vừa nói, “Phu nhân nghỉ ngơi một lúc đi, sứ giả cũng có người chiêu đãi rồi, bọn họ vừa tới còn phải rửa mặt chải đầu nghỉ chân một lát.”

Trầm Cẩm nghe vậy hai mắt sáng lên, nói, “Vẫn là ma ma lo lắng chu toàn.” Không cần An Bình hầu hạ nàng tự thay quần áo, đổ xuống giường, chân này đã phơi nắng kỹ, tay ấn lên đều có thể lưu lại dấu.

Triệu ma ma nhìn bộ dáng Trầm Cẩm trong lòng cảm thán nàng vẫn còn là đứa nhỏ, dịch chân lại mở màn giường ra, nói, “Lão nô ở ngay bên ngoài, phu nhân có việc thì kêu lão nô.”

“Ừ.” Hai mắt Trầm Cẩm đã nhắm lại, đáp một tiếng rồi không nói nữa, nàng làm thế này Sở Tu Minh sẽ hài lòng đi, ngáp một cái, Trầm Cẩm mơ mơ màng màng ngủ.

Trầm Cẩm bị Triệu ma ma đánh thức, vừa mở mắt Triệu ma ma đã bảo An Bình bưng nước đường đồ tơi, uống một chén xong nàng đã hoàn toàn tỉnh táo, An Bình đã chuẩn bị nước sẵn sàng, Trầm Cẩm rửa mặt chải đầu, mặc dù không trang trọng nhưng cũng tinh tế hơn so với ngày thường, có điều cũng chỉ tinh tế tương đối.

Mấy món đồ phẩm chất quận chúa một cái cũng không mang.

Trước khi Triệu ma ma gọi Trầm Cẩm đã bảo người gọi sứ giả đến đại thánh chờ, chờ chuẩn bị xong bọn họ đợi cũng mất nửa ngày, lúc Trầm Cẩm ra sắc mặt ai nấy đều khó coi.

Trầm Cẩm nhìn thoáng qua vẫn không để ý, nàng cảm thấy hai người kia thật ngu ngốc, cũng không ngần ngại hiện tại đang đứng trên địa bàn của ai, dám mặt nặng mày nhẹ với nàng, cho dù lúc trước nàng là quận chúa gả vào đây cũng không dám tự cao tự đại.

Hai người bọn họ không ngờ Trầm Cẩm đến, bọn họ còn tưởng Vĩnh Ninh Bá sẽ tiếp kiến, không ai ngờ lại là một thiếu nữ, đây không phải là lần đầu tiên thay Thánh Thượng ban chỉ nhưng lại là lần đầu tiên chịu đãi ngộ thế này.

“Phu nhân, hai vị này là đại nhân đến từ kinh thành.” An Bình chờ Trầm Cẩm ngồi xuống, rót cho nàng chén trà rồi mới nói.

Trầm Cẩm chớp mắt liếc mắt nhìn hai người một cái rồi mới nói, “Hai vị đại nhân tới hơi muộn.”

Triệu ma ma đứng sau Trầm Cẩm nghe vậy hai mắt sáng lên, một câu này hai nghĩa dùng vô cùng tốt, không chỉ nói hôm nay bọn họ đến muộn còn nói cứu viện đến muộn.

“Giờ lành đã qua cho dù ta có tâm tiếp chỉ cũng không dám tiếp, đây chính là đại bất kính đối với Thánh Thượng, nếu để Phụ vương biết sẽ mắng ta không quy củ.” Lần đầu tiên sau khi đến đây Trầm Cẩm nhắc tới và dùng danh Thụy vương, “Được rồi, về đi, sáng mai lại đến nhưng đừng có đến muộn nữa.”

Trầm Cẩm thân sắc như đang dạn dò và lo lắng nhưng ý tứ bọn họ không phải không tiếp chỉ mà hai người kia chậm trễ giờ lành không thể tiếp, không có quan hệ nào tới bọn họ, nói xong Trầm Cẩm liền đứng dậy đi về.

Một phen này ngay cả cơ hội phản ứng cũng không cho hai vị sứ giả, Triệu ma ma lại càng thêm xem trọng Trầm Cẩm, không hổ là quận chúa trong kinh thành, khí thế thật lớn.

Ai biết lúc đỡ tay Trầm Cẩm ra ngoài, Triệu ma ma liền phát hiện hai tay Trầm Cẩm lạnh lẽo, lòng bàn tay đầy mồ hôi, phát hiện chuyện này khiến khốc mắt Triệu ma ma rút gân, bà nghĩ cả đời này bà chắc không nhìn thấu phu nhân mất thôi, rõ ràng nghe nói lúc chăm sóc thương binh toàn là người thiếu tay thiếu chân, bụng rách hết cả ra, ngay cả bà vào một lần còn sợ chết khiếp.

Nhưng vị phu nhân yếu ớt này không hoảng hốt, còn tự tay chăm sóc không ít bệnh nhân, vài bông thấm đầy máu không biết giặt sạch bao nhiêu lần.

Ai nghĩ việc nhỏ thế này đã sợ tới mức hai tay lạnh lẽo, còn đổ mồ hôi lạnh, bà không biết nên nói thế nào mới tốt nữa.

“Ma ma, vừa rồi ta biểu hiện thế nào?” Sau khi về phòng Trầm Cẩm có chút đắc ý nói.

“Phu nhân biểu hiện vô cùng tốt.” Triệu ma ma chọn quên hai tay nhỏ bé lạnh lẽo kia đi, nói, “Phu nhân cứ tiếp tục như vậy là được.”

Trầm Cẩm mỉm môi muốn nhin nhưng nhin không được lại lộ vẻ tươi cười, hai lúm đồng tiền trên mặt như ẩn như hiện, ngay cả hai mắt cũng lóe sáng lập lòe, “Ta học Mẫu phi đấy.”

Học cái gì? Biểu hiện hay là tư thái kia? Triệu ma ma nhìn Trầm Cẩm còn muốn hỏi thì phát hiện Trầm Cẩm không chuẩn bị nói tiếp mà đi tìm tờ lụa, hiện tại đồ cưới của nàng chỉ có thể tìm được loại này, bị người ta ghét bỏ không thể băng bó lại khó giữ ấm, “Ma ma, người xem khúc màu thiên thanh này theo mặt quạt được không? Cứ từ từ làm chờ trời nóng để phu quân với đệ đệ mỗi người một cái.”

“Lão nô thấy vô cùng tốt.” Được rồi, Triệu ma ma chỉ ở bên cạnh Trầm Cẩm không được một tháng, bà lại thấy số lần bất đắc dĩ nhiều hơn nửa đời trước vô số lần.

Sau này Triệu ma ma mới từ miệng An Bình biết sự thật, Trầm Cẩm ở doanh trại chăm sóc thương binh là thật, nhưng chờ sau khi về phòng sẽ vừa nôn vừa khóc, sợ tới mức hai tay run cầm cập, có điều chuyện này quá chật vật nên An Bình ngượng ngùng nói cho tướng quân biết, sợ hấn chương mắt Trầm Cẩm.

Triệu ma ma lại một lần nữa cảm thấy, phỏng chừng vị phu nhân này không phải con thỏ mà là con rùa mới đúng, phản ứng thật sự đủ trì độn, bị người ta

đánh nửa ngày mới chậm rì rì vươn đầu ra liếc mắt một cái, còn tướng quân? Phòng chừng chính là cái vỏ rùa kia, dám đánh Trầm Cẩm cho người ném thử tư vị đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Ngày hôm sau tướng quân phủ quy củ tiếp thánh chỉ, có điều Sở Tu Minh sắc mặt tái nhợt toàn thân mùi thuốc và mùi máu tươi như bị thương rất nặng đến nay còn chưa khỏi hẳn, Sở Tu Viễn căn bản không có ra ngoài, theo lời Trầm Cẩm Sở Tu Viễn bị thương quá nặng, không thể di chuyển được, đại phu nói hiện tại lộn xộn sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Hai sứ giả bất mãn trong lòng lại không thể buộc Sở Tu Viễn không quan tâm tính mạng đứng dậy được.

Trầm Cẩm giúp Sở Tu Minh ‘trọng thương’ tiếp thánh chỉ xong, Sở Tu Minh được người khác đỡ vào phòng nghỉ ngơi, còn Trầm Cẩm nhìn đồ được ban thưởng từng thứ từng thứ khiêng vào tướng quân phủ.

Đều là vàng bạc châu báu, còn thưởng ruộng tốt biệt viện, ngay cả Trầm Cẩm cũng có mấy bộ trang sức ngọc ban và không ít vải dệt, một thứ hữu dụng cũng không có, ruộng tốt biệt viện đều ở kinh thành, trang sức vải dệt Trầm Cẩm không thiếu, vàng bạc châu báu chỉ có thể nhìn không thể ăn, bọn họ cần lương thực, được liệu một thứ cũng không có.

Trầm Cẩm nhìn mấy thứ kia nhập khẩu, đột nhiên hỏi, “Lương thảo đâu?”

Sứ giả biết thân phận Trầm Cẩm, hôm qua lại lãnh hội sự lợi hại của Trầm Cẩm, hôm nay kính cẩn nghe lời không ít, “Lương thảo vật tư Thánh Thượng đã hạ lệnh cho hộ bộ chuẩn bị, sắp tới sẽ vận chuyển đến biên thành.”

Cho dù Trầm Cẩm không làm tri huyện cũng biết sắp tới đúng là khó mà nói cho nên nhìn sứ giả hỏi, “Sau đó thì sao?”

Sứ giả vẻ mặt nghi hoặc, sau đó cái gì?

“Sắp tới là khi nào?” Trầm Cẩm hỏi.

Sứ giả liền đáp, “Hạ quan không biết.”

Trầm Cẩm gật đầu, sứ giả vừa thở dài nhẹ nhõm chợt nghe gặp Trầm Cẩm vô cùng ngây thơ nói, “Vậy người viết thư về hỏi đi.”

Hỏi cái gì? Hỏi hoàng đế hay hỏi hộ bộ thượng thư? Mặc kệ ý Trầm Cẩm bảo hỏi ai bọn hắn cũng không thể chọc!

Trầm Cẩm như không biết sứ giả đang khó xử, “Nhân tiện giúp ta gửi cho Phụ vương, Mẫu phi và hai tỷ tỷ đã xuất giá mấy phong thư, dù sao tấu chương của các người cũng phải đưa về kinh thành.”

Lúc này sứ giả liền hiểu, ý Trầm Cẩm bảo bọn họ hỏi Hoàng thượng.

“Hơn nữa ta nhớ tấu chương sẽ tới nhanh hơn so với thư từ bình thường.” Trầm Cẩm nhìn hai sứ giả sắc mặt khó coi, nhún mày hỏi, “Sao vậy? Các người không muốn gửi giúp ta à?”

Thật ra Trầm Cẩm nhún mày không đáng sợ chút nào. ngược lại còn có vẻ đáng yêu, dù sao hai mắt nàng tròn xoe bộ dáng chưa thoát tính trẻ con, nhưng trong mắt hai vị sứ giả lại như thể không biết, sứ giả cúi đầu nói, “Thánh Thượng có mệnh, bảo ta làm xong liền hoá tốc hồi kinh.”

“Viết thư lại không chậm trễ thời gian.” Trầm Cẩm mở miệng nói, “Người đâu, chuẩn bị giấy bút hầu hạ hai vị đại nhân.”

Nói xong liền thấy hạ nhân trong phủ đóng cửa lớn tướng quân phủ lại, sau đó chuẩn bị bàn với giấy và bút mực, còn thực tri kỷ trải giấy ra sẵn sàng, “Mời hai vị đại nhân.”

Trầm Cẩm nói, “Vậy hai vị đại nhân viết đi, ta cũng phải vào viết thư cho Phụ vương.” Nói xong liền xoay người ly khai, vì phải tiếp chỉ nên hôm nay nàng mặc chính trang Bá phu nhân, đi đứng không tiện nhưng hai vị sứ giả cũng không dám bước tới ngăn cản.

“Bá phu nhân đừng bước, không bằng chờ ta về trạm dịch rồi viết?” Sứ giả cất cao giọng nói.

Trầm Cẩm không trả lời chỉ nhìn Triệu ma ma, Triệu ma ma đầu cũng không nâng một tí, nói, “Phu nhân từ sáng sớm đã chưa ăn gì, lão nô đã sai người chuẩn bị cháo táo đỏ rồi.”

Gần gây có vài thương nhân tin tức linh thông đã bắt đầu vận chuyển hàng hóa sang bên này, lại có Sở Tu Minh an bài người mua đồ ở phụ cận, thức ăn ở tướng quân phủ tốt hơn thời gian trước rất nhiều, ít nhất Trầm Cẩm không cần nhìn bọn họ mỗi ngày ăn thịt ngựa .

“Ừ.” Trầm Cẩm quyết đoán nhét hai vị sứ giả ra đằng sau ốt.

An Bình không đi theo Trầm Cẩm mà lưu lại nhìn hai vị sứ giả, cười khanh khách, thái độ cung kính hỏi, “Không biết hai vị sứ giả cần nô tỳ thông tri phòng bếp chuẩn bị cơm trưa không?”

Nguy ý không viết xong đừng mong có thể đi? Sao có thể chứ.

Lúc Trầm Cẩm về phát hiện Sở Tu Minh đang ngồi trong viện của nàng, hai mắt tròn tròn nhìn Sở Tu Minh hỏi, “Sao chàng lại ở đây.”

Sở Tu Minh nhướng mắt, không trả lời, Triệu ma ma cười nói, “Lão nô đi giục phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.” Nói xong bước đi, vì biên thành cần trùng kiến nên rất nhiều chỗ cần người, cho nên cho dù là viện của Trầm Cẩm cũng chỉ có vài người, chờ Triệu ma ma đi tiểu viện chỉ còn lại Sở Tu Minh và Trầm Cẩm.

Đây là lần đầu tiên Trầm Cẩm ở một mình với Sở Tu Minh, trong lòng có chút khẩn trương, thấy Sở Tu Minh chỉ nhìn mình không mở miệng Trầm Cẩm vẫn nhìn ra ý Sở Tu Minh.

Trầm Cẩm ở Thụy vương phủ có thể ở bên cạnh Thụy vương phi, chọc Thụy vương phi thích bởi vì nàng có mắt nhìn người, Thụy vương phi còn chưa mở miệng nàng đã có thể đem thứ Thụy vương phi muốn hoặc cần đến, Thụy vương phi thích uống nước trà ấm, thích đồ ăn nào nàng đều biết.

Bắt đầu có lúc sai, sau liền thuần thực hơn, cho nên Sở Tu Minh thế này Trầm Cẩm liền hiểu đứng đó không chượng ngại.

Sở Tu Minh sớm đã có cảm giác nhưng vì đệ đệ ở đây nên hắn không biểu hiện ra ngoài, hôm nay đã xác định, đối với tình cảnh của Trầm Cẩm ở Thụy vương phủ cũng có sở đoán, mắt nhìn người và sự cẩn thận này không phải trời sinh có thể có mà là quanh năm suốt tháng mới rèn luyện ra.

Trầm Cẩm thân là thứ nữ của Thụy vương có thể luyện ra bản lĩnh này có thể thấy ở Thụy vương phủ nàng sống không vui vẻ gì, hơn nữa Sở Tu Minh nghe Vương quân gia nói biểu hiện của Trầm Cẩm sau khi đến biên thành trong lòng liền hiểu, có điều chuyện này không thể hỏi trực tiếp, chờ sau này từ từ quan sát là được.

“Ngồi xuống đi.” Sở Tu Minh không khó ở chung, hắn lại càng không giống lời đồn đãi giết người như ngóc, không biết có phải Trầm Cẩm nhìn nhầm không chứ nàng luôn có cảm giác ánh mắt của Sở Tu Minh không chỉ trong trẻo, lạnh lùng mà còn u buồn thản nhiên, khí chất như thế khiến hắn hấp dẫn người khác.

“Vâng.” Trầm Cẩm lên tiếng, mới ngồi bên cạnh Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh như không thấy Trầm Cẩm thật cẩn thận, cười hỏi, “Vừa rồi hai sứ giả kia có làm khó dễ nàng không?”

Trầm Cẩm bị nụ cười của Sở Tu Minh làm hoa mắt, mở miệng đáp, “Không có, có điều ta bảo bọn họ viết thư về hỏi lương thảo khi nào có thể đưa tới, thuận tiện giúp ta đưa mấy phong thư cho Phụ vương.” Như hỏi ý kiến Sở Tu Minh, “Chàng thấy ta làm đúng không?”

Đã có người kể lại chuyện Trầm Cẩm ở trước viện cho Sở Tu Minh, nghe vậy nói, “Nàng làm cả rồi, nếu ta nói không đúng thì sao?”

Trầm Cẩm sắc mặt trắng nhợt, chớp chớp mắt, “Vậy làm sao bây giờ...”

“Ta nói đùa thôi.” Sở Tu Minh thấy bộ dáng Trầm Cẩm liền hạ giọng dịu dàng nói, “Yên tâm đi, nàng làm tốt lắm.”

Trầm Cẩm há miệng, muốn trừng Sở Tu Minh vài lần lại không dám, cuối cùng vẫn cúi đầu không hé răng.

Sở Tu Minh cười khế, đề hai tay Trầm Cẩm, nắm ngón tay hắn thon dài, lớn hơn tay Trầm Cẩm nhiều, lập tức đã bao trọn tay Trầm Cẩm, Trầm Cẩm hoảng hốt muốn rút tay lại phát hiện rút không ra, Sở Tu Minh nhẹ nhàng nhéo một cái nói, “Đừng giận.”

“Không có.” Trầm Cẩm mặt đỏ hây hây, tuy ngẩng đầu nhưng ánh mắt vẫn không dám dừng trên mặt Sở Tu Minh.

“Vậy nàng chuẩn bị viết cái gì cho nhạc phụ?” Sở Tu Minh hỏi.

Trầm Cẩm thế này mới nói, “Xin đồ, Mẫu phi nói nếu ta thiếu cái gì có thể viết thư về nhà, bọn họ sẽ đưa tới cho ta.” Nói còn mang theo đắc ý nho nhỏ, “Ta muốn một ít thuốc bổ, hương liệu, còn muốn nói ta ăn không quen thức ăn ở đây đề bọn họ đưa ít rau quả khô, mứt hoa quả, thịt hun khói... Ta rất thích món chân giò hun khói năm trước Đại tỷ phu đưa cho Mẫu phi, vừa ngọt vừa thơm, nướng hay hầm ăn hương vị cũng ngon, không biết lần này viết thư cho Đại tỷ nàng có thể đưa tới cho ta một ít hy không.”

Sở Tu Minh nghe Trầm Cẩm nhỏ giọng nói không ngừng, không có chút không bình tĩnh nào, ngược lại có vài phần hứng thú.

“Ta thấy đệ đệ sẽ thích loại chân giò hun khói này cho coi.” Trầm Cẩm sợ Sở Tu Minh thấy bản thân tham ăn nên kéo Sở Tu Viễn ra đỡ, “Còn có tôm khô to bằng bàn tay, mặc dù hơi mặn nhưng nếu nấu thêm với rau sẽ ngon lắm, phu quân chàng nhất định sẽ thích...”*

*Cảm ơn ss Trang Ngổ vì câu trên :-< gặp người cật hóa làm mình gặp khó khăn trong việc tìm đồ ăn *khóc ròng*

Ánh mắt Sở Tu Minh nhìn Trầm Cẩm thực nhu hòa, chờ nàng ngừng lại liền nheo mắt Trầm Cẩm, quả nhiên xúc cảm rất tốt, nếu béo lên chút khẳng định càng tốt, “Mau lớn lên nhanh đi.”

“A?” Tay Trầm Cẩm rốt cục cũng được giải phóng, bụm mặt, về mặt nghi hoặc nhìn Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh không trả lời mà nhìn Triệu ma ma đang cầm thực hộp với nha hoàn đứng bên ngoài, “Đỡ phu nhân đi vào thay quần áo đi.” Chính trang Bá phu nhân tuy hoa lệ nhưng ăn cơm không tiện.

Triệu ma ma giao thực hộp trong tay cho nha hoàn bên cạnh rồi mới tiến vào nói, “Dạ.” Sau đó giúp Trầm Cẩm vào phòng trong.

Nha hoàn được Sở Tu Minh gật đầu mới bước vào bắt đầu dọn đồ ăn.

Trầm Cẩm trải qua trao đổi vừa rồi cảm thấy Sở Tu Minh thực dịu dàng, đối xử với nàng rất tốt, nhớ tới lúc Sở Tu Minh nắm tay nàng khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, cắn môi dưới, ánh mắt lộ ra mấy phần ngượng ngùng, Triệu ma ma nhìn thấy, trên mặt càng thêm mấy phần ý cười, nói, “Hôm nay tướng quân đặc biệt dặn riêng phòng bếp chưng bánh xốp, lão nô đi xem, bên trong không chỉ bỏ táo còn có ít nhân hạch đào nữa.”

“Thật hả?” Hai mắt Trầm Cẩm sáng rực, quên ngượng ngùng, ngược lại về mặt chờ mong nhìn Triệu ma ma.

Khóe mắt Triệu ma ma co giật, chẳng lẽ trọng điểm không phải là tướng quân cố ý dặn dò sao?

“Đúng vậy.” Triệu ma ma động tác lưu loát giúp Trầm Cẩm gỡ đồ trang sức trên đầu, nói, “Tướng quân cử người mua nhân hạch đào, không phải hôm qua phu nhân nói muốn ăn nhân hạch đào sao?”

“Trên mặt có nho khô không?” Trầm Cẩm hỏi tiếp.

Tay cầm quần áo của Triệu ma ma hơi dừng, nói, “Có, tướng quân biết phu nhân thích ăn cho nên đặc biệt dặn phòng bếp, bên trong có nho khô.”

“Tốt quá.” Trầm Cẩm tươi cười, lấy quần áo tự mình mặc, giọng thúc giục, “Vậy ma ma nhanh lên, bánh xốp ăn nóng mới ngon, lúc trước ta ở kinh thành có ăn vài lần, đáng tiếc Mẫu phi không thích ăn món này, ta phải ăn sáng với Mẫu phi nên chỉ được ném vài lần thôi.”

Lần này không chỉ khóe mắt Triệu ma ma co giật mà ngay cả khóe miệng cũng rút gân, bà thấy con đường tướng quân đại nhân chờ phu nhân lớn lên thực xa xôi, lặng lẽ thờ dài, lại nhìn bóng dáng Trầm Cẩm, thật sự rầu người mà, khi nào bà mới có thể ẩm tiêu chủ tử? Cảm giác hèn ‘ngày không xa’ càng xa càng xa ~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ngay khi Trầm Cẩm mặc quần áo xong Triệu ma ma nói, “Phu nhân, lão nô có câu này không biết có nên nói hay không.”

“Ma ma cứ nói.” Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma đáp.

Triệu ma ma suy tư một chốc mới nói, “Vừa nãy lão nô ở ngoài có nghe thấy vài lời của phu nhân, lão nô biết phu nhân một lòng vì tướng quân mới muốn viết thư về kinh, xin mấy thứ để giảm căng thẳng cho biên thành.”

Trầm Cẩm cắn môi dưới, nhỏ giọng hỏi, “Ta làm sai rồi à?”

“Phu nhân có lòng tốt.” Triệu ma ma hầu hạ Trầm Cẩm một thời gian cũng hiểu tâm tư đơn thuần của nàng, quả là không có ý tứ khác, “Nhưng người khác nghe vạ nhất nghĩ phu nhân sống khổ sở hoặc e ngại tướng quân phủ...” Nói không dứt câu ý tứ cũng rất rõ ràng.

Sắc mặt Trầm Cẩm trắng nhợt, ngay cả mắt cũng đỏ lên, “Ta không có ý này.”

“Lão nô biết.” Triệu ma ma an ủi, “Sau này phu nhân chú ý hơn là được.” Bà là thật lòng nghĩ cho Trầm Cẩm mới có thể nhắc nhở như thế.

Trầm Cẩm hiểu, gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

“Phu nhân nên giải thích cho tướng quân biết.” Triệu ma ma nhỏ giọng nói, “Kệ người ta thấy thế nào, tướng quân hiểu tấm lòng của phu nhân mới là điều quan trọng nhất.”

“Được.” Trầm Cẩm không phải người không biết tốt xấu, trong lòng nàng hiểu ý tốt của Triệu ma ma, nàng không nói tiếp nhưng trong lòng ghi nhớ sự chăm sóc của Triệu ma ma, chờ sau này có cơ hội báo đáp sau.

Triệu ma ma lại chuẩn bị nước hầu hạ Trầm Cẩm tẩy rửa, không thấy gì dị thường mới đỡ Trầm Cẩm ra ngoài.

Vì Sở Tu Minh ngồi trong sân không di chuyển nên đồ ăn dọn trên bàn đá, do Trầm Cẩm chưa ra nên vẫn chưa mở.

Thấy Trầm Cẩm với Triệu ma ma tới, nha hoàn mới xốc màn che, dọn món ăn đầy đủ, Sở Tu Minh không để người ở lại hầu hạ, chờ dọn xong mới cho người lui ra.

Trầm Cẩm ăn bánh xốp bản thân tâm tâm niệm niệm, quả thật như lời Triệu ma ma, bên trong có táo đỏ, nhân hạch đào và nho khô, còn có mùi sữa thơm, cháo kê táo đỏ chúc nấu nhuyễn mềm, ăn sáng ngon miệng hơn mọi ngày, mặc dù Trầm Cẩm có tâm sự nhưng vẫn ăn uống vui vẻ, mặt mày giãn ra, đùa nàng không dừng lại một phút.

Sở Tu Minh không thích ăn đồ ngọt, hôm nay không biết do nhìn Trầm Cẩm ăn ngon hay đầu bếp làm ngon mà hắn ăn nhiều hơn mọi ngày một chén cháo, chờ ăn xong nha hoàn canh giữ ở ngoài nhanh chóng dọn dẹp, Trầm Cẩm nhớ tới lời nhắc nhở của Triệu ma ma, cẩn mật, nhìn trộm Sở Tu Minh vài lần, thấy vẻ mặt hắn không tồi, hình như tâm trạng rất tốt mới mở miệng nói, “Phu quân, ta viết thư cho Mẫu phi xin nhiều thứ là vì ta tham ăn, không có ý gì khác, chàng đừng nghĩ nhiều. . . Nếu, nếu chàng không thích, ta sẽ không xin nữa, còn thuốc bổ. . . biến thành không thể có sớm, chỗ Thánh Thượng không biết khi nào mới đưa tới. . .”

Trầm Cẩm lời lẽ lộn xộn giải thích, vẻ mặt lo lắng, đầu tiên Sở Tu Minh hơi sừng sốt sau đó bất đắc dĩ cười cười, chờ Trầm Cẩm không biết nên nói thêm gì mới búng ngón tay lên trán nàng nói, “Yên tâm đi, phu quân nàng không nhỏ mọn vậy đâu, muốn cái gì cứ việc xin, có tức phụ bàn tay hướng ra ngoài, ta vui vẻ còn không kịp sao lại giận được chứ.”

“Thật?” Trầm Cẩm hai mắt sáng lên, trông mong nhìn Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh lại búng trán nàng, “Không được nghi ngờ lời của phu quân nàng.”

Lúc này Trầm Cẩm mới giật mình ôm trán, cau mũi nói, “Đau mà. . . Đừng có búng.”

“Ai bảo nàng nghĩ đông nghĩ tây.” Tuy Sở Tu Minh nói thế, cũng biết vừa rồi bản thân không dùng lực nhưng vẫn cầm tay Trầm Cẩm, xoa xoa cho nàng “Được rồi, đi viết thư đi, nhớ chân giò hun khói của nàng, tôm khô cũng đừng quên.”

“Vâng.” Trầm Cẩm cười hai mắt cong cong vô cùng đáng yêu, đứng dậy nói, “Ma ma, chúng ta về.”

“Ta tìm Triệu ma ma có việc.” Sở Tu Minh nói.

Trầm Cẩm nhủ mày nhìn Triệu ma ma, Triệu ma ma cười nói, “Phu nhân về trước, lát nữa lão nô sẽ qua hầu hạ phu nhân.”

Thật ra không phải Trầm Cẩm lo không có ai hầu hạ, nàng hơi lo lắng, nghe thế mới gật đầu đi về.

Sở Tu Minh thấy bộ dạng Trầm Cẩm không nói gì thêm, chờ Trầm Cẩm đi rồi mới nhìn Triệu ma ma nói, “Ma ma, ta cho bà ở bên cạnh phu nhân là hảo hảo chăm sóc phu nhân.”

Triệu ma ma lập tức hiểu ý Sở Tu Minh, hắn đã đoán được vừa rồi lúc về mình nói chuyện viết thư với phu nhân.

“Ta thấy hiện tại phu nhân rất tốt, sau này ma ma trông nom đừng để phu nhân bị người ta ăn hiếp thôi là được rồi.” Sở Tu Minh dặn dò.

“Lão nô hiểu.” Nói tới đây Triệu ma ma sao còn không rõ, tướng quân thích tính cách phu nhân hiện tại cho nên không cần chỉ dạy phu nhân, chỉ cần đừng để ai ăn hiếp phu nhân, phu nhân ăn hiếp người khác? Không sao, có tướng quân đại nhân làm chỗ dựa cho phu nhân rồi, tùy tiện ăn hiếp người khác để phu nhân vui vẻ là được.

Triệu ma ma không biết nói gì cho phải, tướng quân đang nuôi thê tử hay nuôi nữ nhi vậy.

“Phu nhân còn nhỏ quá nên khiến người ta nhìn mà thương.” Triệu ma ma nghiêng ngẫm tâm tư tướng quân nói.

Sở Tu Minh gật đầu đồng ý, “Hiểu lý lẽ là được rồi, bà thấy bình thường phu nhân thích cái gì?”

Triệu ma ma cúi đầu, quả nhiên lời này hợp lòng tướng quân, được rồi, cứ cho là nuôi nữ nhi đi, dù sao tướng quân thích giọng điệu này, “Lão nô thấy phu nhân thích động vật, nghe nha đầu An Bình nói, lúc trước phu nhân có nuôi mấy con thỏ, sau vì chiến sự. . . đã đưa cho người bị thương bồi bổ.”

Sở Tu Minh đứng dậy lên tiếng, “Ta biết rồi.” Dừng một lát hắn lại như đang lăm bầm lâu bầu với Triệu ma ma, “Xem như Sở gia nợ nàng, tương lai không biết ra sao, thắng thì tốt nếu thua. . . Tóm lại hiện tại cứ để nàng sống vui vẻ thoải mái.”

Nhìn bóng lưng Sở Tu Minh, Triệu ma ma thở dài, trong lòng đã hiểu ý tướng quân, tới phòng bếp bưng một chén nước táo đỏ rồi mới về phòng, ai ngờ Trầm Cẩm không ở thư phòng viết thư mà đang ngồi trong phòng, thấy bà mới nùng nịu nói, “Ma ma, bà mau tìm giúp ta giấy hoa mai đặt ở đâu. Ta tìm hoài không thấy.”

Phu nhân ngọc này, Triệu ma ma biết Trầm Cẩm lo cho mình mới chờ ở đây, cố tình tìm bừa có, bà không nhẫn tâm vạch trần chỉ nói, “Chờ lâu nô đi tìm cho phu nhân, phu nhân ăn mấy miếng táo đỏ trước đi.”

“Ừ.” Trầm Cẩm đồng ý liền đi về phía thư phòng, “Mẫu phi làm người phong nhã cho nên cần dùng giấy hoa mai viết, thư thiêm* mấy hôm trước ta làm đâu? Tìm để vào hộp gấm làm lễ vật đưa Mẫu phi.”

*thư thiêm: kẹp sách làm bằng thẻ tre

Triệu ma ma thấy lễ quá mỏng liền nói, “Không bằng lấy thêm ít trang sức? Tuy không tinh xảo như kinh thành nhưng cũng có chút thú vị.”

Trầm Cẩm nghĩ một hồi nói, “Cũng tốt, lát nữa ta đi chọn mấy thứ tặng cho Mẫu phi, Mẫu phi yêu thích thanh lịch, Đại tỷ thích san hô, nên lễ đưa Mẫu phi cho thêm mấy thứ san hô, tỷ muội khác thì không tặng.”

“Tướng quân chinh chiến nhiều năm, kỳ trân dị bảo không thiếu.” Triệu ma ma nghe lời Trầm Cẩm uyển chuyển khuyên nhủ, bà nghe ý tứ Trầm Cẩm lễ đưa cho Đại tỷ đặt chung với lễ cho Mẫu phi.

Trầm Cẩm cười nói, “Ma ma tự ta biết làm thế nào.”

Triệu ma ma nhớ lời Sở Tu Minh dặn thì không khuyên nữa, “Vậy Thụy vương gia thì sao?”

“Ta nhớ phu quân giết mấy thủ lĩnh Man tộc đúng không? Bọn họ có bội đao dất hồng phải không? Chọn một cái gắn nhiều bảo thạch đưa đi.” Trầm Cẩm cười khanh khách nói, “Phụ vương nhất định sẽ thích.”

Triệu ma ma nghĩ nam nhân đều sùng võ, đây là chiến lợi phẩm lấy của địch nhân, đưa cho Thụy vương gia coi như thích hợp, có điều bà vẫn hoài nghi, chớ không phải vì đao này chiếm được không tốn tiền mua phu nhân mới chọn chứ?

“Lại chọn một cái đưa cho Thánh Thượng.” Trầm Cẩm nói tiếp.

Triệu ma ma trải giấy hoa mai ra bàn, nói, “Phu nhân nghĩ chu toàn.”

Trầm Cẩm cười rộ lên có chút đắc ý nói, “Mấy thứ kia cất ở kho phòng không chỉ chiếm diện tích còn phí công bảo dưỡng, không bằng đưa đến kinh thành đổi mấy thứ thực dụng.”

Triệu ma ma đoán được tâm tư Trầm Cẩm lại không đắc ý, Trầm Cẩm tiếp, “Mấy hôm trước đệ đệ oán giận phu quân lại đem mấy thứ này về, ném thì tiếc tặng người lại không ai muốn, ta thấy không thể trách ai được, ai bảo phu quân đánh giặc quá lợi hại làm chi, ta nói nhé ngày lễ ngày tết còn có chúc thọ, đều đưa mấy thứ này là được.”

Cũng không phải thứ gì to tát, chẳng lẽ phu nhân nghĩ Thánh Thượng sẽ hiếm lạ à?

“Trừ bội đao, ta nghe nói còn có rìu1, phù2 các loại, hàng năm đưa mấy thứ này cộng thêm mấy thứ khác nữa là đủ.” Trầm Cẩm với loại chuyện này tính toán rất tỉ mỉ, người ta thường hay lui tới Thụy vương phủ, có điều Trần trắc phi với Trầm Cẩm lại không giống chỗ Hứa trắc phi lúc nào cũng được Vương gia ban thưởng, hơn nữa Trần trắc phi gia thế lại bình thường.

Xuất môn gặp khách hay ở trong phủ đãi khách, quần áo không thể lộng lẫy nếu không truyền ra sẽ bị người ta chê cười, khi đó Trầm Cẩm còn chưa được Thụy vương phi chăm lo, những chuyện này đều theo phân lệ của vương phủ, phân lệ so với gia đình bình thường xem như xa xỉ nhưng hoàn cảnh như Thụy vương phủ làm sao đủ dùng.

Chờ Trầm Cẩm lớn hơn chút, Trần trắc phi liền tiết kiệm phần của mình cho Trầm Cẩm mới vừa đủ cho Trầm Cẩm, không thể như bọn Trầm Tử, Trần trắc phi thường xuyên lấy trang sức cũ ra đánh lại hoặc cải biến để xài, quần áo cũng thế.

Trầm Cẩm đều ghi nhớ, luôn đau lòng Trần trắc phi, nhưng hai mẹ con nàng đều không có biện pháp, nhận lễ hay đáp lễ cho người ta đều tính toán tỉ mỉ, có thứ qua tay rồi sau đó đưa ra ngoài, có điều chuyện này cũng cần kỹ xảo, cho người nào không có quan hệ với người tặng lễ nếu không bị người ta nhìn ra thì không hay.

Triệu ma ma nghe Trầm Cẩm vừa liên miên cần nhẫn vừa viết thư vừa kể chuyện cũ, giọng Trầm Cẩm không có sự oán trách hay khó chịu nào, ngược lại còn mang theo sự đắc ý nho nhỏ, “Lần đó ta lấy bảo thạch trên vòng tay trộn với vàng đánh cây trám, các nàng không nhìn ra còn khen trám của ta xinh nữa, cho nên mấy thứ phủ chúng ta không dùng thì đổi phương thức tặng xuất đi...”

Giọng Trầm Cẩm mang theo cảm giác mềm nhẹ, không cố ý nhưng lại như đang làm nũng, nghe giọng nàng Triệu ma ma luôn cảm giác như có con sóc nhỏ đang lựa chọn đồ trong nhà, phía sau con sóc nhỏ đó có con sư tử ngồi vẫy vẫy đuôi ném khối bảo thạch ra ngoài, sau đó chờ sóc nhỏ lấy về lại ném ra, rồi lại lấy về...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17

Quả Trầm Cầm chuẩn bị đưa đến kinh thành không thể đưa đi chung với thư theo trạm dịch nên sau khi chuẩn bị xong thì viết danh mục quả tặng đặt chung với thư, dán thư cẩn thận rồi Trầm Cầm mới rửa tay ăn táo đỏ.

Táo đỏ này không bỏ hạt, là Trầm Cầm đặc biệt yêu cầu, nàng thích chậm rãi ăn hết thịt táo rồi sau đó mút hạt trong miệng, ăn sạch thịt táo còn sót lại trên hạt, không biết có phải ảo giác không chứ Trầm Cầm thấy tảng thịt quả kia còn ngon hơn thịt dày ở ngoài.

Từ sau khi Triệu ma ma đến, Trầm Cầm không còn được ăn táo đỏ còn hạt nữa, giống như khi còn ở Thụy vương phủ trong kinh thành, ăn hoa quả gì thì phòng bếp đều cắt thành miếng nhỏ chỉ có thể dùng kim bạc cầm lên ăn, chỉ có cam và vài là có thể ăn cả quả, còn phải vô cùng chú ý, cầm tay áo che để phun hạt vào khăn tay, vô cùng phiền toái, hơn nữa hành vi mút hạt quả tuyệt đối không được phép.

Táo đỏ hôm nay lại không bỏ hạt, ban đầu Trầm Cầm tưởng Triệu ma ma quên, len lén nhìn Triệu ma ma vài lần, thấy Triệu ma ma không chú ý đang dọn dẹp đồ đạc, mắt híp lại mút hạt trong miệng, lại lấy quả táo đỏ khác tiếp tục cắn, sau đó tay trái giấu mấy hạt táo, tay phải cũng giấu mấy hạt, quả không hồ là bàn tay mềm mại, giấu đồ mà vẫn nhìn tự nhiên đẹp mắt.

Triệu ma ma thấy cả, lúc dọn ống đựng bút tay hơi ngừng, nếu không phải hôm nay tướng quân dặn dò, chỉ sợ Trầm Cầm sẽ vẫn không được ăn táo đỏ còn hạt.

Có điều nhìn Trầm Cầm ăn một quả liền len lén liếc bà một cái, bà vừa động miệng Trầm Cầm lập tức không động, ngay cả hạt châu nhỏ thêu trên giày cũng không lung lay đồng dạng lo lắng như chủ, Triệu ma ma tuyệt không thừa nhận bà có ý đi qua đi lại trước mặt Trầm Cầm.

“Phu nhân, ngâm lâu lắm rồi nhả ra đi.” Triệu ma ma rời thư phòng đi gọi cho An ở tiền viện Bình bồng nhiên nói, sau đó nhìn thoáng qua bát hạt đi một nửa, “Mấy hạt kia hết ngọt rồi đó.”

Hai mắt Trầm Cầm tròn tròn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên lại lập tức ngậm chặt, liếm liếm hạt táo theo bản năng, ngơ ngác nhìn Triệu ma ma ra ngoài.

Chờ Triệu ma ma dẫn An Bình vào hai má Trầm Cầm đỏ rực, hạt táo giấu trong tay đã được bỏ vào bát, đặt song song trên bàn với bát đựng táo đỏ.

“An Bình, bọn họ viết tấu chương xong chưa?” Không đợi Triệu ma ma nói Trầm Cầm đã chủ động hỏi.

An Bình không biết chuyện vừa rồi ở thư phòng, nói, “Chưa viết xong, nô tỳ bảo phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho hai vị đại nhân, bây giờ hai vị đại nhân đang ăn cơm.” Phòng bếp còn một ít thịt ngựa muối mặn, không ai chịu ăn, đúng lúc hâm lại cho hai vị sứ giả cùng hạ nhân bọn họ mang theo.

Trầm Cầm nhú mày nói, “Sao lâu thế, ta viết sáu bảy phong thư, bọn họ chỉ viết một cái tấu chương mà cũng chưa viết xong nữa.”

An Bình cười nói, “Sợ rằng hai vị đại nhân không biết như thế nào cho tốt, dù sao bọn họ vừa mới tới biên thành, không biết tình hình chỗ chúng ta.”

Trầm Cầm nghĩ cũng đúng, “Phải rồi, khi quân là tội lớn, nếu viết sai bọn họ phải chịu trách nhiệm, vậy đi, ma ma đi hỏi phu quân, chàng có cấp dưới nào hay văn chữ tốt, viết mẫu cho bọn họ một tờ, hai vị đại nhân chỉ cần sửa lại rồi sao chép thôi.”

Triệu ma ma cung kính đáp lời, hóa ra bà đã xem thường phu nhân, tuy việc nhỏ phu nhân còn mơ hồ nhưng việc lớn lại phân rõ ràng, “Lão nô đi ngay.”

Trầm Cầm nhanh chóng gật đầu nói, “Ma ma thuận tiện cho người báo cho hai vị đại nhân, sau khi ngủ dậy ta sẽ đi thăm bọn họ.”

“Dạ.” Triệu ma ma đồng ý, thấy Trầm Cầm không còn phân phó gì mới lui ra.

Trầm Cầm nghe thấy tiếng đóng cửa, thờ dài nhẹ nhõm, vẫy vẫy tay với An Bình, “Mau tới, táo hôm nay ngọt lắm.”

An Bình cười nói, “Sao phu nhân lại chột dạ thế?”

“Ta không phun hạt táo bị ma ma phát hiện, có điều An Bình ngơ ngác tới đúng lúc, ta lại dặn ma ma ra ngoài, chờ tới tới ma ma sẽ quên chuyện này, không nhắc tới ta nữa.” Trầm Cầm có chút đắc ý nói.

An Bình không nghĩ Triệu ma ma sẽ quên, mà hạt táo không phải Triệu ma ma cố ý để lại sao?

Triệu ma ma yên lặng rút bàn tay chuẩn bị gõ cửa, bà mới vừa ra khỏi phòng đã sực nhớ quên cầm thư Trầm Cầm viết gửi theo đường trạm dịch, ai biết lại nghe thấy những lời này, quả nhiên vẫn không nên ôm nhiều hy vọng với phu nhân đúng không? Thờ dài, Triệu ma ma nghĩ tí nữa kêu một tiểu nha đầu tới lấy cho rồi.

Vì Triệu ma ma không có ở đây, Trầm Cầm chia táo đỏ ăn với An Bình, An Bình hầu hạ Trầm Cầm súc miệng, không nhịn được hỏi, “Ta nghe nói mỗi lần khoa cử xong, Trạng Nguyên, Bảng Nhãn với Thám Hoa sẽ điếu phở đúng không?”

“Đúng thế.” Trầm Cẩm thay giày ngủ mềm hơn, ôm chần ngồi trên giường, chần của nàng là của hồi môn mang từ kinh thành tới, Trần trắc phi tự tay khâu cho nàng, là hai con cá chép thêu trên gấm sống động như thật, Trần trắc phi tú công rất tốt, đáng tiếc Trầm Cẩm không được di truyền.

“Phu nhân kể nghe đi.” An Bình tuy ôn trọng nhưng thực tế tuổi cũng không lớn, lại chưa từng tới kinh thành nên vô cùng tò mò với chuyện này là hẳn nhiên, có điều Trầm Cẩm không hay xuất môn, đường xá kinh thành còn không quen thuộc bằng biên thành, không có gì hay để kể, chuyện hôm nay An Bình hỏi nàng lại biết.

Trầm Cẩm đổi tư thế, An Bình đặt gối mềm sau lưng để nàng dựa thoải mái, Trầm Cẩm vẫn không mở miệng, liếc mắt nhìn gối mềm sau lưng, An Bình bắt đầu kể, “Mai ta sẽ làm cho phu nhân cái đệm dựa lớn hơn, làm theo lời phu nhân vừa mềm vừa nhẹ vừa to để phu nhân dựa thích ý.”

“Được.” Trầm Cẩm lúc này mới chịu nói, “Ta có xem một lần, là Đại tỷ ta dẫn ta đi...”

Sở Tu Minh ở cửa ngăn Triệu ma ma muốn đi thông báo, khoa tay múa chân đặt tay lên môi ý bảo im lặng, bản thân tới bàn đá trong sân ngồi nhìn phòng ngủ Trầm Cẩm, giọng Trầm Cẩm với An Bình không lớn, Triệu ma ma đứng gần chỉ có thể nghe đại khái, Sở Tu Minh tai thính mất tính, lại luyện võ nên nghe không sót từ nào.

Khỏe mắt Triệu ma ma rút gân, nhìn tướng quân mặt không đỏ tím không đập nhanh đang ngồi nghe lén, bà cảm thấy có lỗi với lão gia và phu nhân sớm thế.

“Trạng Nguyên là lão già thật à?” An Bình truy vấn.

Trầm Cẩm gạt đầu thật mạnh, “Lúc ấy ta cũng gạt mình, giả thế cho dù Đậu Trạng Nguyên có khả năng làm quan bao lâu? Nhưng mà gia điểm kia làm thịt gà ngon lắm, hình như chiến trước sau đó sao lại, vừa lạ vừa ngọt, Đại tỷ không cho ta ăn nhiều, còn nói đồ ăn bên ngoài không sạch, một mâm đồ ăn chỉ ăn mấy đĩa, thực lãng phí...” Nhìn biểu tình của An Bình mới bắt đầu kể, “À, được rồi tiếp tục nói về Trạng Nguyên, râu của lão trắng hết cả rồi.”

An Bình tò mò, “Vậy Bàng Nhân thì sao? Không thể cũng là lão già chứ?” Do dự một lát mới hỏi, “Món gà kia ngon lắm à?”

“Ừ.” Trầm Cẩm không chút do dự đáp, “Ta nghĩ đồ ăn có bỏ mật, ngon vô cùng, đáng tiếc tỷ tỷ không chịu ăn... Bàng nhân à, ta không có ấn tượng gì, có điều ta nhớ Thám Hoa, nghe nói Thám Hoa năm nào cũng anh tuấn nhất trong ba người.”

“Thật sự anh tuấn?” An Bình lại truy vấn.

Thật ra Trầm Cẩm không nhớ, với lại nàng ngồi ở lầu hai, lại không thể úp sập ở cửa sổ xem, còn phải thừa dịp Đại tỷ không chú ý ăn thêm mấy miếng thịt gà, “Hình như thế.”

“Vậy so với tướng quân thì sao?” An Bình nghe Trầm Cẩm đáp mới hỏi.

Trầm Cẩm không chút do dự nói, “Đương nhiên là tướng quân.”

Ngoài cửa Sở Tu Minh quang minh chính đại nghe lén ánh mắt lộ mấy phần ý cười.

“Ta không thấy rõ mặt Thám Hoa kia.” Trầm Cẩm cộ lên đệm dựa mềm mềm đằng sau, nói, “Có điều, ta thấy tướng quân không giống với tướng tượng của ta!”

Sở Tu Minh không tự giác ngồi thẳng người.

“Ta còn nghĩ tướng quân lưng hùm vai gấu, mặt như chuông đồng lại đầy râu, làn da ngăm đen khuôn mặt dữ tợn...” Trầm Cẩm sàng lọc tuyển chọn những đồn đại nàng nghe tổng kết một lần, “Tính tình táo bạo lấy việc giết người làm vui, mỗi ngày phải uống ba bát máu tươi dị tộc, ăn thịt tươi, ngẫu nhiên còn có thể ăn thịt người...”

Triệu ma ma nghe câu được câu không nhưng bà vẫn nhẹ nhàng bước hai bước sang bên, cách Sở Tu Minh hơi xa chút, lần sau bà phải nhắc nhở phu nhân, không nên nói xấu sau lưng ai, một ngày nói hai lần đều bị đương sự nghe được, vận khí gì thế không biết.

Sở Tu Minh nghe xong lại trầm tư, thê tử xinh đẹp của mình hình dung không phải đang miêu tả yêu ma quỷ quái trong dã sử tạp ký hay sao?

“Sao phu nhân lại nghĩ thế?” An Bình kinh ngạc, không thể tin nhìn Trầm Cẩm

Trầm Cẩm vô tội đối diện với An Bình, nói, “Ta còn nghe nhiều hơn thế kia, cái gì ghế dựa trong phủ Vĩnh Ninh Bá đều là đầu người, Vĩnh Ninh Bá thích nhất ăn nhiều...”

An Bình càng nghe càng bị hấp dẫn, Sở Tu Minh ở cửa phòng nghe Trầm Cẩm bắt đầu nói đến những chuyện dọa trẻ con ở kinh thành về Vĩnh Ninh Bá, thiếu chút nữa đem tranh vẽ dán lên cửa trừ quỷ trấn trạch, không phải không muốn dán mà do chưa thấy người thật nên không có tranh dán.

Trầm Cẩm kể chuyện Sở Tu Minh một mình đang đêm xông vào ổ thổ phi, hét lớn một tiếng khiến tất cả thổ phi bị dọa đến quỳ xuống đất cầu xin tha kêu khóc không ngừng, hất một tay cầm đại đao chém rơi bảy trăm tám mươi sáu cái đầu, ngay cả trẻ con mới sinh cũng không tha, hôm đó đông tổ cả đêm...

Tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên khiến Trầm Cẩm và An Bình giật nảy mình, chỉ thấy cửa phòng ngủ chậm chậm đẩy ra, Sở Tu Minh toàn thân cảm bảo đứng ở cửa, còn có Triệu ma ma về mặt rồi rầm.

Sở Tu Minh bước tới, đầu tiên liếc An Bình một cái, An Bình lập tức đứng lên, hành lễ nói, “Tướng quân.”

Trầm Cẩm chỉ mặc quần lót hồng nhạt dưới chăn, nàng nhìn Sở Tu Minh lại nhìn Triệu ma ma, chân mày giắt giắt hỏi, “Phu quân, chàng tới khi nào vậy?”

Sở Tu Minh không trả lời mà nhìn Triệu ma ma, Triệu ma ma nói, “Phu nhân nghỉ ngơi sớm đi, lão nô cáo lui trước, lão nô sẽ đưa thư của phu nhân cho hai vị đại nhân từ kinh thành tới, cam đoan khiến bọn họ đưa đi cùng tầu chương.”

An Bình cũng phản ứng kịp thời, “Nô tỳ cáo lui.” Nói xong liền cùng Triệu ma ma lui ra ngoài, còn rất tri kỷ đóng cửa phòng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Trầm Cẩm sắp khóc tới nơi, Sở Tu Minh nhìn cả người Trầm Cẩm lùi hết vào trong chăn, lấy tay vuốt tóc nàng, nói, “Nếu nghe nói ta đáng sợ thế, sao nàng còn muốn gả qua đây?”

“Không thể không gả mà...” Trầm Cẩm khụt khịt mũi, len lén nhìn Sở Tu Minh, phát hiện hắn không giận, lại nhìn vài lần nữa để xác nhận mới vụng trộm dịch ra ngoài, lộ đầu, cổ và bả vai ra khỏi chăn, to gan hỏi, “Chàng đứng ở cửa khi nào vậy?”

Sở Tu Minh nghiêng người ngồi ở mép giường, chỉ có tiểu ngọc tử này lúc này rồi còn ăn ngay nói thật, như nàng nói, gả cho hắn chỉ do bất đắc dĩ, không thể không gả, tuy lời thật lòng nhưng nghe vẫn có chút không thoải mái, lấy tay gõ trán Trầm Cẩm một cái mới đáp, “Từ lúc Trạng Nguyên đi dạo phố.”

Không phải ngay từ đầu rồi sao! Trầm Cẩm tròn tròn mắt, nhìn Sở Tu Minh có ý khiển trách, sao có thể nghe lén người ta nói lâu thế được, rõ ràng nhìn bộ dạng quân tử sao lại có hành vi tiểu nhân thế cơ chứ!

Trầm Cẩm tuy chưa nói ra lời nhưng trên mặt viết rõ ràng mấy điều muốn nói, Sở Tu Minh không nhận được lại búng trán nàng, cường ngạnh ấn nàng về giường, khiến giữa hai chân mày có dấu tay đỏ, không đau nhưng cảm giác hơi kỳ quái, Trầm Cẩm ngây ngốc nhìn Sở Tu Minh.

“Nhắm mắt.” Sở Tu Minh nói.

Trầm Cẩm theo bản năng nhắm hai mắt lại, giọng Sở Tu Minh thanh rất êm tai, “Chờ nàng tỉnh lại kể cho An Bình nghe ta ban đêm xông vào trại thổ phi giết bảy trăm tám mươi sáu người như thế nào.”

Hai má Trầm Cẩm đỏ ửng, hai tay nắm chặt chăn, nhắm mắt lại rịt người vào chăn, nói sau lưng người ta còn bị đương sự nghe được, loại cảm giác này thẹn quá đi mất thôi...

“Đừng rồi, một người cho dù không ngừng huy đao cũng không thể một đêm chặt bảy trăm tám mươi sáu đầu người được, không tính người ta sẽ mệt mà lưỡi đao sẽ cùn trước.” Sở Tu Minh đứng cạnh giường, rốt cục không khó xử Trầm Cẩm nữa, hần sợ nói hết Trầm Cẩm không ghen chết trong chăn thì cũng mắc cỡ chết, “Hơn nữa tận bảy trăm tám mươi sáu người trong trại thổ phi, một mình ta không dám xông vào.” Nói xong Sở Tu Minh nhẹ nhàng néo néo mặt Trầm Cẩm, kéo mạn giường giúp nàng rồi mới đi.

Trầm Cẩm nghe tiếng đóng cửa mới chui ra khỏi ổ chăn, trừng mắt nhìn vron tay sờ trán, lại sờ lỗ tai nóng ran của mình, giọng tướng quân thật là dễ nghe... Có điều sao hắn lại để ý con số bảy trăm tám mươi sáu thế nhỉ? Có phải bất mãn vì mình chỉ mới nói có bảy trăm tám mươi sáu người không?

Đứng lên ném gối mềm sang bên cạnh mới chui vào chăn lần nữa, ngáp một cái mơ mơ màng màng nghĩ, tướng quân đến đây tỏ vẻ hôm nay hài lòng nàng đúng không, cho nên rút cuộc hài lòng cái gì đâu? Ngẫm nghĩ lại chuyện hôm nay, tướng quân thấy nàng an bài sứ giả tốt đúng không?

Trầm Cẩm thấy bản thân đã hiểu, nếu hài lòng thì nàng sẽ không cản trở thành người thứ bảy trăm tám mươi bảy...

Lần này Trầm Cẩm ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, Triệu ma ma canh giữ bên ngoài nghe thấy động tĩnh liền phản phó An Bình tới phòng bếp nhỏ bung sữa dê tới, còn bỏ thêm hạnh nhân để khử mùi tanh, biên thành dạo này khôi phục như trước, thức ăn của tướng quân phủ cũng đi lên theo, Trầm Cẩm khôi phục việc gọi món ăn tùy thích mỗi ngày.

Uống một chén sữa dê xong Trầm Cẩm mới xuống giường, vì mặt trời sắp xuống núi nên mọi người choàng cho Trầm Cẩm vẫn còn mê muội một cái áo khoát mới khoan thai đi ngủ tới tiền viện.

Hai vị sứ giả còn chưa viết xong, không biết hạ nhân sơ sẩy hay do nguyên nhân khác mà không ai lấy ghế cho bọn hán ngồi, đứng từ sáng tới giờ, hai người kia sắp chống đỡ không được rồi.

Lúc thấy Trầm Cẩm sắc mặt rất khó coi, thậm chí còn có biểu tình khuất nhục, Trầm Cẩm trước tiên nhìn bốn món ăn một món canh lạnh ngắt đặt bên lạnh, bốn món ăn đều là món mặn, món duy nhất xem như thức ăn chay là cải trắng xào thịt, nhưng căn bản không bị động vào chút nào, nhúu mày nói, “Các ngươi viết tấu chương xong chưa?”

“Cho dù Quận chúa làm nhục hạ quan thế nào đi nữa, hạ quan cũng sẽ không khuất phục.” Một vị sứ giả nói, vị còn lại tuy rằng không nói gì nhưng trên mặt viết hai chữ đồng ý.

Trầm Cẩm lại nhúu mày nói, “Không cần gọi ta là quận chúa, sau khi xuất giá các ngươi có thể gọi ta là Bá phu nhân.”

“Bá phu nhân, ngươi không cần nói đông nói tây.” Sứ giả trầm giọng nói, “Chờ chúng ta hồi kinh, nhất định sẽ bẩm báo Thánh Thượng.”

Trầm Cẩm nghi hoặc nhìn hai người phẫn nộ phun ra cả hai mắt, tự hỏi bản thân đã làm gì gọi là làm nhục bọn họ, tận bốn món ăn một canh với cơm, thời gian trước ba người bọn họ chỉ được ăn hai món, một đĩa thịt ngựa một đĩa dưa muối.

Quan văn từ kinh thành đến thật sự là không thể ăn khổ, Trầm Cẩm thở dài trong lòng nói, “Biên thành lạnh khủng khiếp, bốn món mặn một canh các ngươi còn chưa thỏa mãn à?”

“Quên đi, nếu không muốn ăn thì dọn đi.” Không đợi bọn họ mở miệng, Trầm Cẩm đã nói, “Đúng rồi, hai vị viết tấu chương xong chưa?”

“Ngươi...” Sứ giả bị chọc giận điên rồi, ánh mắt Trầm Cẩm nhìn bọn họ như nhìn hải tặc không hiểu chuyện kiêu ăn dối vậy, “Thứ này mà cho người ăn à, vừa chua xót...”

Nửa câu sau nuốt ngược vào trong sau khi nhìn thấy hạ nhân trong phủ tướng quân chăm chú nhìn bọn họ, hạ nhân của tướng quân phủ không giống hạ nhân trong kinh thành, nam hay nữ đều đã từng ra chiến trường, là người đã từng thấy máu người.

Mặt Trầm Cẩm trầm xuống nói, “Làm càn! Trong phủ từ phu quân đến thủ vệ đều ăn thứ này.”

Vĩnh Ninh Bá ăn thứ này? Hai sứ giả liếc nhau, rõ ràng không tin, Trầm Cẩm thật sự tức giận, nhìn thoáng qua đồ ăn nguội lạnh bên cạnh, quay đầu nhìn Triệu ma ma hỏi, “Không phải ta nói phu quân bảo cấp dưới viết một bảng cho hai vị đại nhân sao chép sao?”

Triệu ma ma sắc mặt bình tĩnh trả lời, “Lão nô tự tay đưa cho hai vị đại nhân, để ngay trên bàn, bên dưới còn kèm theo mấy lá thư phu nhân viết cho Thụy vương gia.”

Trầm Cẩm nhìn hai khuôn mặt như màu gỉ sét, suy tư một lát nói, “Ta hiểu rồi.”

Ngươi hiểu cái gì? Không chỉ hai vị sứ giả không hiểu ra sao, ngay cả bọn người Triệu ma ma cũng không rõ rốt cuộc Trầm Cẩm đang nói cái gì.

“Cũng không lạ các ngươi không muốn viết, ta nghe Mẫu phi nói, văn nhân đều có cái gọi là khí khái, các ngươi không muốn sao chép văn của người khác.” Lúc này Trầm Cẩm đã hiểu ra chỗ sai lầm của mình, thái độ vô cùng tốt nói, “Là ta suy nghĩ không chu toàn, có điều các ngươi cũng không nên lãng phí lương thực.”

Hai vị sứ giả quả thực muốn phun một ngụm máu, trọng điểm căn bản không phải bọn họ không muốn chép lại mà là bọn họ không muốn viết, viết rồi về sẽ bị hoàng đế thu thập, nhưng nhìn về mặt thành khẩn của Trầm Cẩm... Bực mình quá đi mất, bọn họ đã lãnh hội cảm giác ông nói gà bà nói vịt với võ tướng của quan lại trên triều rồi, nếu không bị tức chết, có thể sống trở về, sau này bọn họ sẽ đối xử tốt với võ tướng.

“Quên đi, An Bình bảo người ta đưa hai vị về khách sạn...” Trầm Cẩm nhớ hai vị đại nhân từ kinh tới này ghét điều kiện ở trạm dịch nên đòi ở khách sạn, nàng từng nghe Triệu ma ma đề cập nhưng không nhớ tên khách sạn nên hàm hồ cho qua chuyện.

Hai vị sứ giả còn tưởng Trầm Cẩm thiết tình tình ngộ, nhất thời hai mắt sáng lên, “Bá phu nhân, có câu nói biết sai mà sửa.”

“Đúng thế.” Trầm Cẩm thực đồng ý gật đầu, “Các ngươi đã hiểu lãng phí lương thực là không đúng, vậy thì An Bình bảo người đem bốn món mặn một canh thu dọn cho hai vị đại nhân mang theo, hai vị đại nhân không nên lãng phí.”

An Bình nghe xong nhanh chóng dẫn tiểu nha hoàn bắt đầu thu thập, còn tri kỷ chọn vài vị đại hán lưng hùm vai gấu đến hộ tống hai vị sứ giả, tuy số lượng không bằng người từ kinh thành tới nhưng binh lính ở biên thành đã trải qua vô số trận chiến, một người có thể giải quyết ít nhất năm người ở kinh thành, lại nói biên thành toàn dân đều là binh, vung tay lên nhảy mắt một phát tiểu phiến* liền biến thành binh lính.

*tiểu phiến: kẻ lừa đảo, lừa gạt

Trầm Cẩm nói tiếp, “Phiền toái các vị, lát nữa các ngươi tới khách sạn ráng đợi, chờ hai vị đại nhân viết xong tấu chương thì đưa tới trạm dịch cùng với thư ta viết về nhà.”

“Phu nhân yên tâm, chuyện nhỏ này cứ giao cho chúng ta.” Thủ lĩnh thị vệ mặt mày nghiêm túc nói.

Trầm Cẩm thở dài, “Cũng do ta vừa rồi suy nghĩ không đủ chu toàn, khiến hai vị sứ giả chịu thiệt thòi, các ngươi nhớ giúp ta bồi tội.” Nói xong liền nhìn

An Bình, “Lấy mấy lượng cho mấy thị vệ, các người cũng đừng đứng ngốc ở đây chờ hai vị đại nhân, văn nhân phải làm ra vẻ hồi lâu mới có thể hạ bút, mấy lượng bạc này ta mời chư vị uống rượu.”

An Bình nhanh nhẩu đáp lời, “Phu nhân yên tâm.”

Trầm Cẩm nghĩ lại thấy bản thân xử lý chu toàn, không còn chuyện gì khác nên kết thúc, “Cứ thế mà làm.”

Sở Tu Minh và Sở Tu Viễn ở thư phòng nghe hạ nhân bẩm báo xong đều dờ khóc dờ cười, sợ rằng Trầm Cẩm tự cho bản thân an bài sẵn sóc sẽ khiến hai sứ giả hận hấn thấu xương, Sở Tu Viễn mở miệng, “Ca, trước khi huynh về tàu tử không có như thế...” Như thế là thế nào? Hấn không thể tìm ra từ nào để hình dung cho đúng.

Sở Tu Minh hơi híp mắt, viết xong chữ cuối cùng mới ngừng bút đặt sang bên, nếu không có lớp chai dày trong lòng bàn tay thì căn bản không giống tay một võ tướng, giống quý công tử được nuông chiều hơn, “Đó là vì nàng không nói lời nào thôi.”

Sở Tu Viễn nghĩ cũng đúng, trước khi Sở Tu Minh về, Trầm Cẩm nói chuyện với hấn không quá năm câu, ấn tượng của hấn với tàu tử bây giờ mới chính thức bắt đầu, trước kia? Hấn chỉ nhớ tới người yên lặng đứng phía sau nha hoàn thôi, “Tàu tử gây không ít.”

Gây không ít? Sở Tu Minh nhớ lại cảm giác mềm mịn lúc trưa, nếu béo thêm chút sẽ càng mềm nhũ, chờ chút nữa hỏi Triệu ma ma, làm thế nào để dưỡng béo tiểu kiều thể...khụ là dưỡng khỏe mạnh hơn.

Sở Tu Viễn nhìn huynh trưởng đang lâm vào trầm tư, vừa rồi hấn không nói vấn đề gì khó suy nghĩ mà, “Ca, huynh đang nghĩ gì thế?”

Tiểu nương tử của hấn hình như rất sợ lạnh, trong phủ có mấy miếng da chồn bạc, hình như không đủ làm một bộ quần áo, chờ mùa đông năm nay bắt đầu lại đi săn mấy khối da hay đi đổi với người ta một ít vậy, dùng da trắng trắng mềm mềm vậy tiểu nương tử lại... .

Sở Tu Minh ánh mắt lóe lóe, thần sắc không thay đổi, bình tĩnh nói, “Buổi tối bảo phòng bếp nướng một con thỏ ăn, cho thêm ít mật.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Vì Sở Tu Minh dặn trẻ nên phòng bếp không chuẩn bị thoải, buổi tối Trầm Cẩm lại được ăn gà nướng, thịt vừa ngon lại còn ngọt, Trầm Cẩm ăn đến hai mắt neho lại, tướng ăn của nàng thực thanh tú, cho dù trực tiếp cầm chân gà gặm cũng không bôi dầu mỡ lên mặt, quan trọng nhất là nàng ăn rất nhanh.

Sở Tu Minh thấy cái miệng nhỏ của Trầm Cẩm cắn chân gà, hai má nâng lên rồi hạ xuống, sau đó nuốt xuống rồi lặp lại động tác này, ăn một cái chân gà hai cái cánh xong, nàng hơi do dự nhìn cái chân gà còn lại, suy nghĩ rồi mới lấy khăn An Bình chuẩn bị sẵn lau miệng, lại ăn một chén cháo nhỏ.

“No rồi?” Trước mặt Sở Tu Minh và Sở Tu Viễn cũng có một con gà nướng, có điều lớn hơn của Trầm Cẩm nhiều, như là gà cha với gà con vậy.

Trầm Cẩm thỏa mãn gật đầu, “Ăn không vô nữa.”

Sở Tu Minh cũng đã nhìn ra, nếu không dựa theo bộ dạng của Trầm Cẩm thì đã ăn sạch con gà rồi, vì thế hấn bụng con gà của Trầm Cẩm tới chỗ mình, chia chân gà cho Sở Tu Viễn rồi ăn phần còn lại bị Trầm Cẩm ghét bỏ không ăn.

Trầm Cẩm mặt đỏ hây hây, nhìn Sở Tu Minh bỗng nhiên nói, “Thật ra ta thấy mình còn có thể ăn một miếng da gà nữa.”

Da gà mới là chỗ ăn ngon nhất của gà nướng, Trầm Cẩm trông mong nhìn Sở Tu Minh, từ hôm bị Sở Tu Minh nghe lén nàng nói chuyện với An Bình lại không bị trừng phạt, lá gan của Trầm Cẩm lớn to hơn, giống như một con mèo nuôi trong nhà, vươn móng vuốt cong ra thử, thấy chủ nhân không giận lại cong ra thêm chút nữa, vẫn không giận, tiếp tục cong đến khi chủ nhân sùng ái sợ sờ đầu... Ngày ra oai gây chuyện chuẩn bị tới rồi!

Sở Tu Minh còn không biết sao? Hấn nhận ra chút giao hoạt nho nhỏ của Trầm Cẩm từ sớm, dù sao lúc nàng mới tới biên thành đã thế rồi, có điều trong này có sự có ý dụng từng hoặc chế tạo cơ hội cho Trầm Cẩm của Sở Tu Minh hay không khó mà nói được.

Trầm Cẩm mất mấy tháng từ lúc gả lại đây mới đạt được mục đích, còn hiện tại chỉ cần hơn mười ngày...

Sở Tu Minh nhường mảy liếc Trầm Cẩm, ánh mắt hấn mang theo sự trong trẻo nhưng lạnh lùng, lúc chăm chú nhìn một người như trong cả trời đất này có thể vào mắt hấn duy chỉ một mình người, ánh mắt quét qua bụng nhỏ của Trầm Cẩm, Trầm Cẩm không tự chủ thẳng lưng hóp bụng, sau đó nín thở nhìn Sở Tu Minh.

“Ha ha ha!” Tiếng cười phát ra từ phía Sở Tu Viễn, “Tẩu từ...”

Ngay cả nha hoàn trong phòng cũng lộ vẻ tươi cười, Trầm Cẩm hơi mê mang nhìn Sở Tu Viễn lại bỏ lơ khóe miệng hơi nhếch trăm năm khó gặp của Sở Tu Minh, tươi sáng mà ngẩn ngui, như ánh mặt trời chiếu trên mặt băng.

Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Viễn đang cười không ngừng, lại nhìn kẻ khí chất cao thượng như tiên nhân không nhiễm bụi trần, thật ra đã ăn hơn hai con gà nướng Sở Tu Minh, đôi môi hồng nộn mấp máy, ừm khua nhìn Triệu ma ma nhưng Triệu ma ma còn đang kinh ngạc vì nụ cười của Sở Tu Minh nên không chú ý tới Trầm Cẩm, điều này càng khiến Trầm Cẩm ừm khua, chỉ có thể nhìn An Bình.

An Bình vừa định nhắc nhở thì lại thấy Trầm Cẩm không nín thở được nữa liền thở dốc một hơi, bụng nhỏ cũng phình ra, vì ghen khí một buổi nên hai má nàng đỏ ửng, ngay cả ánh mắt cũng long lanh lóng lánh.

Triệu ma ma nhanh chóng phản ứng kịp thời, thấy bộ dạng đáng thương của Trầm Cẩm bị người ta ăn hiếp, lương tâm trời dậy nói, “Phụ nhân, không phải ngài dặn phòng bếp hầm canh cho hai vị thiếu gia à? Để lão nô đi báo họ bung lên ngay nhé?”

“Ừ.” Trầm Cẩm nhanh chóng đồng ý, sau đó tiếp lời, “Ta có hỏi phòng bếp, vừa hay có...” Bắt đầu nói sang chuyện khác, nói một hồi lại nhập tâm vào thật, Triệu ma ma bung canh lên, Trầm Cẩm tự tay múc canh cho bọn hắn, “Mẫu phi ta nói mấy thứ này đều rất dinh dưỡng, dùng để hầm canh dưỡng thân thể.”

Sở Tu Viễn uống thử một ngụm, khóe mắt rút gân, canh này cũng không phải khó uống mà vị của nó thật kỳ lạ, không thể dùng từ nào để hình dung được.

Sở Tu Minh lại tao nhã từng muỗng từng muỗng uống hết, chờ hần uống xong Trầm Cẩm lại múc chén nữa, còn vô cùng nhiệt tình nhìn Sở Tu Viễn, rốt cuộc Sở Tu Viễn không có定力 như Sở Tu Minh, càng uống càng chậm, không khó uống nhưng hắn không thể cắn răng uống mấy thứ kỳ quái không rõ ràng được, cho nên Trầm Cẩm đáng tiếc vô cùng múc nửa chén còn lại dành cho Sở Tu Viễn.

Trầm Cẩm lại không để bọn họ uống, Trầm Cẩm cười đáng yêu nói, “Tốt quá hoá dở, ngày khác ta sẽ lại hầm canh cho hai người.”

Sở Tu Minh uống hết ngụm cuối cùng mới buông thìa, không nói gì chỉ gật đầu đồng ý, Sở Tu Viễn có ý cự tuyệt nhưng nhìn ánh mắt Trầm Cẩm lại không đành lòng, thôi đi dù uống vào không chết nhưng còn có huynh trưởng chịu tội cùng, nói, “Vậy đành làm phiền tiểu tử.” Lúc nói câu này quả thực lòng đang rỉ máu.

Buổi tối Trầm Cẩm ăn hơi nhiều nên lúc về Triệu ma ma đỡ nàng đi chậm rãi, nói, “Phụ nhân, có vài loại thuốc tuy rất bổ dưỡng nhưng nếu nấu chung...”

“Yên tâm đi ma ma.” Lúc ra ngoài Trầm Cẩm mới nhớ hôm nay nàng mặc váy thắt lưng cao, không thể nhìn thấy bụng được, “Lúc trước khi hầm canh cho Phụ vương ta có hỏi Thái y rồi, Thái y nói mấy thứ này đều ôn tính không khiến người khác hư thân vì bổ nhiều dầu, vì thế uống chúng không có vấn đề gì.”

Triệu ma ma cũng biết, nếu không làm sao bà để Trầm Cẩm hầm loạn đủ thứ cho Sở Tu Minh với Sở Tu Viễn uống chứ, có điều cái món canh vừa đáng vừa chua lại trộn linh tinh đủ thứ này uống mà ngon được à?

“Trừ vị hơi khó uống ra thì không có chỗ xấu nào hết.” Trầm Cẩm nói thực tự nhiên.

Triệu ma ma nhìn Trầm Cẩm, rất muốn nói cô cũng biết vị khó uống?

Trầm Cẩm không giấu diếm rất thẳng thắn nói, “Sau khi ta được dưỡng bên cạnh Mẫu phi, mỗi lần Hứa trắc phi với con bà ta khiến mẫu thân ta tức giận, ta sẽ thừa dịp Phụ vương đến chỗ Mẫu phi ăn cơm, tự thân xuống bếp hầm canh bỏ cho Phụ vương.”

“...” Triệu ma ma lại nhìn Trầm Cẩm, bà biết Trầm Cẩm nói Mẫu phi chỉ Thụy vương phi, mẫu thân mới là mẹ đẻ nàng Trần trắc phi.

Trầm Cẩm cười thật trong sáng đáng yêu, lại còn có chút đắc ý và kiêu ngạo nho nhỏ, “Phụ vương và Mẫu phi rất cảm động, lần nào Mẫu phi cũng khuyên Phụ vương uống thêm vài bát.”

Triệu ma ma vốn muốn hỏi Thụy vương phi đã uống canh kia bao giờ chưa nhưng chợt nhớ Trầm Cẩm đã nói lúc đang ăn, canh này do Thụy vương phi dạy nàng nấu, “Vậy Hứa trắc phi thì sao?”

Trầm Cẩm nghi hoặc nhìn Triệu ma ma hỏi, “Ta có Phụ vương, có Mẫu phi còn có mẹ đẻ, vì sao phải quan tâm tới Hứa trắc phi? Bà ta lại còn đối xử không tốt với ta.”

Huống chi Trầm Cẩm tuy không thích Hứa trắc phi nhưng cho tới giờ nàng chưa từng hận bà ấy, vì nàng thấy tất cả sai lầm đều do Thụy vương, cuối cùng cũng do Thụy vương nạp mẫu thân, lại cùng mẫu thân sinh nàng nhưng lại không làm tròn trách nhiệm của một người đàn ông và trách nhiệm của một người cha.

Triệu ma ma không hỏi nữa, bà nghĩ mình phải chôn chuyện này tận đáy lòng, dù sao trừ việc khó uống ra thì loại canh này quả thật dưỡng thân, hơn nữa cho dù bà nói mà tướng quân không cảm kích thì khổ nữa.

Không biết vì sao, Triệu ma ma lại hình dung cảnh một con báo ngủ bên cạnh con thỏ, thừa dịp báo đang ngủ say nó vươn móng vuốt cổ sức chọc bạn báo vài cái rồi nhanh chóng nhắm mắt về mặt vô tội giả bộ ngủ, khi giả bộ biến thành ngủ thật thì bạn báo vốn đang ngủ say lại mở mắt ra bắt đết đi lại

sùng nịch liếm liếm lỗ tai bạn thỏ đang mộng đẹp, vườn móng vuốt đẩy bạn thỏ vào trong lòng, tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, đối với bạn thỏ mà nói tổn rất nhiều sức mới hoàn thành việc chọc ghẹo nhưng ngược lại đối với bạn bảo chỉ như gãi ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hai vị sứ giả bị đưa khỏi tướng quân phủ liền bị Trầm Cẩm vứt sau đầu, chuyện còn lại không liên quan đến nàng, lúc này Trầm Cẩm đang ngồi trong thư phòng, vừa nói chuyện với Triệu ma ma vừa vẽ vẽ trên giấy, “Ta thấy trong viện nên trồng hai loại cây đào với lựu.” Quả đào với lựu là hai loại trái cây Trầm Cẩm thích ăn, hơn nữa hoa đào còn có thể làm điểm tâm, nghe bảo còn có loại rượu hoa đào gì đó nữa.

Triệu ma ma ngẫm nghĩ lựu với đào ngụ ý tốt, một cái nhiều con nhiều cháu một cái cát tường trường thọ, liền tán thưởng, “Phu nhân ánh mắt vô cùng tốt.”

Trầm Cẩm vẽ bốn vòng, viết lên trên hai chữ đào và lựu, “Bên này có thể trồng ít nhỏ.”

Triệu ma ma gật đầu, nho cũng ngụ ý nhiều con nhiều cháu... Ừa, ánh mắt bà bỗng nhiên trở nên khó lường, hay phu nhân muốn sinh trẻ con? Cũng có khả năng này, An Bình từng nói phu nhân thích động vật nhỏ, sinh nhiều cũng tốt, Sở gia người ít quá.

Thân mình phu nhân gầy yếu quá nên tầm bổ nhiều hơn mới được, chuyện sinh con không vội, ít nhất chờ phu nhân lớn thêm chút nữa đã...

Không biết có phải Triệu ma ma ở chung với Trầm Cẩm lâu, không biết sao lại hiểu từ chuyện thích sang chuyện sinh con nữa.

“Bên này làm cái ao nhỏ được không?” Trầm Cẩm ánh mắt long lanh hỏi, khi trước ở Thụy vương phủ, nàng vô cùng hâm mộ con đường quanh ao nhỏ trong viện Hứa trắc phi, bên trong không chỉ nuôi cá còn nuôi rùa, Trầm Cẩm muốn ngắm cá chỉ có thể ra hoa viên lớn trong nhà.

Triệu ma ma ngẫm liền khuyên, “Vào đông nước lạnh, không tốt cho cơ thể phu nhân.”

Trầm Cẩm hơi thất vọng ậm ừ, nàng biết đây là tốt cho nàng liền cười nói, “Không sao, dù sao ở hoa viên cũng có.” Hơn nữa trong phủ chỉ có mình nàng muốn ngắm cá, cũng không khác khi còn ở Thụy vương phủ là mấy, mỗi lần Trầm Cẩm muốn đi đều phải chọn lúc bọn Trầm Từ không đi.

Nghĩ thế Trầm Cẩm lại thỏa mãn, “Vậy ta có thể vòng chỗ này lại nuôi mấy con thỏ.”

Triệu ma ma không đành lòng thấy Trầm Cẩm thất vọng, nghĩ nghĩ mới đề nghị, “Hay ăn cơm trưa xong, phu nhân hỏi tướng quân, không chừng tướng quân có biện pháp.”

Tướng quân từng bảo phu nhân dọn dẹp chuẩn bị chuyển đến sân bên kia ở, Trầm Cẩm thấy Sở Tu Minh nói xong rồi không nhắc lại nên cũng không đề trong lòng, nhưng Triệu ma ma lại nhớ rõ ràng, lại nói bà hiểu rõ tính Sở Tu Minh, những người đề ý hoặc thứ gì yêu thích đề ở gần mắt thấy tai nghe mới có thể an tâm.

Trầm Cẩm cười cười không nhắc chuyện ao nhỏ nữa, chỉ nói, “Không biết đến khi nào mới có thợ tu sửa.”

Lúc man tộc vây thành, để bảo vệ cửa thành thứ gì có thể xài được đều dùng, lúc ấy ngay cả gia cụ cũng không biết bị hủy bao nhiêu chứ đừng nói tới hoa cỏ cây cối, đồ dùng trong phòng Trầm Cẩm đều được mua thêm dần dần gần đây, cho dù hình thức hay công năng đều không bằng đồ hồi môn của Trầm Cẩm nhưng dùng cũng không đến nỗi nào.

Trầm Cẩm không vì thế mà thấy thiệt thòi, dù sao nàng biết Sở Tu Minh có thể vừa mới đánh giặc xong không bao lâu đã cho nàng mấy thứ này đã tốn không ít công sức, hơn nữa những thứ này đều là đồ mới, không phải đồ cũ người khác dùng rồi, nàng là người biết vừa đủ không đòi hỏi nhiều.

“Lúc nô tỳ đưa hai vị đại nhân về có dạo ở ngoài một vòng.” An Bình buông việc trong tay nói, “Đã tu sửa bảy, tám phần rồi, trễ nhất là tháng sau công tượng có thể đến phủ ta.”

Trầm Cẩm nghe thế liền cười, hai má lúm đồng tiền vừa xinh đẹp vừa ngọt ngào, “Thế thì tốt quá, không biết Kiều lão đầu còn bán bánh nướng không nữa.”

Nếu Sở Tu Minh không hạ lệnh tất cả công tượng tăng cường tu bổ nhà cửa dân chúng biên thành trước thì tướng quân phủ cũng sẽ không còn thê thảm cho đến giờ.

An Bình cười nói, “Chờ mấy ngày Kiều lão đầu khai trương, nô tỳ sẽ đi mua cho phu nhân.”

Quả nhiên Trầm Cẩm cười càng vui vẻ hơn, Triệu ma ma tính chọn thêm cho Trầm Cẩm một vài nha hoàn, sau khi Hi Nhạc mất chỉ còn mình An Bình, hơi neo người.

“Thật ra sau khi có chợ có nhiều món ăn mới lắm, ta còn thấy có người nướng sâu ăn.” An Bình nhớ rõ ràng, khi đó nàng hoảng sợ vô cùng.

Trầm Cẩm tròn tròn mắt, môi trên hơi mở, vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc nói, “Sâu gì?”

“Đen tuyền, cái loại hay thấy ngoài đồng ấy.” Lúc bấy giờ An Bình mới chợt nhớ ra, chỉ sợ Trầm Cẩm chưa thấy bao nhiêu sâu, cũng không ai rảnh bắt đủ loại sâu tới cho nàng xem, “Ta nhớ còn có ve sâu nướng nữa.”

Trầm Cẩm cau mũi, hơi rời rắm hỏi, “Ăn có ngon không?”

Triệu ma ma có tâm muốn tướng quân và phu nhân gần gũi nhau hơn liền nói, “Phu nhân muốn biết cứ hỏi tướng quân ấy.”

“Phu quân từng ăn sâu rồi à?” Trầm Cẩm biểu tình càng rời rắm, mày hơi nhăn lại, chẳng lẽ họ đồn thật, phu quân thích ăn mấy thứ kì kì quái quái, vì bọn họ ăn cơm chung nên chàng vì ta mới cần răn nhin?

Triệu ma ma không biết tâm tư Trầm Cẩm, cười nói, “Tướng quân từng ăn nhiều thứ lắm, lúc hành quân làm sao chú ý nhiều thứ được.”

Quả nhiên, tuy Trầm Cẩm thấy Sở Tu Minh thích ăn mấy thứ có chút kỳ quái... lại còn tận tình chăm sóc người khác, chỉ cần không bắt nàng ăn, nàng không có ý kiến, nếu muốn nàng ăn thật thì không biết đầu bếp ở đây có biết cách làm gỏi cá sông để làm thịt tươi cho nàng không nhỉ.

Triệu ma ma vốn tưởng sau khi nghe xong Trầm Cẩm sẽ hai mắt long lanh chờ mong bà kể thêm nhiều chuyện về tướng quân, nhưng không ngờ nụ cười của Trầm Cẩm lại biến mất, như đang gặp chuyện gì khó xử, hai mắt mờ mịt, rõ ràng không chú ý nghe bà nói chuyện.

Triệu ma ma có chút bất đắc dĩ, An Bình thấy lại hiểu được lòng Triệu ma ma, hơn nữa nàng hầu hạ Trầm Cẩm lâu hơn nên biết cho dù Trầm Cẩm đang ngăn người cũng có thể nghe được, cười nói, “Phu nhân, chợ còn có nhiều chỗ chơi lắm, lần trước nô tỳ còn thấy người ta bán cún con nữa.”

“À?” Quả nhiên nghe An Bình nói xong liền vui mừng hỏi, “Thật không?”

An Bình đáp, “Thật, rất đáng yêu, có điều cha không cho nô tỳ mua, nói nhà ta nhỏ không có chỗ nuôi.”

Trầm Cẩm giật mình nói, “Sân của ta rộng nè.”

“Nếu phu nhân thích cứ nói với tướng quân, tướng quân sẽ dẫn phu nhân đi.” An Bình cười nói.

Trầm Cẩm nghe vậy hơi do dự, “Có phiền phức quá không?”

Triệu ma ma hiểu chủ ý của An Bình, liền tiếp lời, “Phu nhân yên tâm, cho dù phu nhân không đi tướng quân cũng phải đi, nửa năm một lần đại thị*, mỗi tháng một lần tiểu thị*, vừa hay sắp đến phiên đại thị, náo nhiệt vô cùng, dân chúng biến thành ai cũng từng đi.”

*họp chợ lớn nhỏ ấy mà

Trầm Cẩm nghe bảo thuận tiện dẫn mình theo nên an lòng nói, “Ta sẽ nói với tướng quân.”

Triệu ma ma hòa nhã nói, “Giờ tướng quân không có trong phủ, không bằng chờ ăn tối xong rồi nói?”

Trầm Cẩm nhớ hôm nay Sở Tu Minh và Sở Tu Viễn ra ngoài làm việc, ở địa giới biên thành chỉ cần Sở Tu Minh không muốn thì những người từ kinh thành tới không có cách nào có thể phát hiện tung tích bọn họ.

May mà An Bình nhắc tới chuyện biên thành, Trầm Cẩm không nhắc lại chuyện vừa rồi, chỉ truy vấn, “An Bình đáng yêu, trừ họp chợ còn có chuyện gì vui không?”

An Bình không nhớ nhiều chuyện thế, nàng cũng chỉ tới đó có một lần, “Rất nhiều, hơn nữa ở đó có thể dùng lá trà hay muối để trao đổi với người khác, đến lúc đó phu nhân tự đi dạo, giờ ta nói trước sẽ mất hấp dẫn.”

Trầm Cẩm biết thế liền gật đầu nói, “Được.”

“Chỉ bằng hôm nay phu nhân kể tiếp chuyện ngày đó tướng quân chặt bảy trăm tám mươi sáu đầu người đi?” Chuyện mới nghe kể có một nửa, An Bình tò mò chết đi được, “Vội lại hôm nay tướng quân không có nhà.”

Trầm Cẩm động tâm nhưng vẫn liếc trộm Triệu ma ma một cái, hai cái, ba cái... Khóe mắt Triệu ma ma giật giật, “Lão nô đi xem phòng bếp làm bánh phù dung thế nào rồi.”

“Ma ma vất vả.” An Bình nhanh chóng tiếp lời, “Tối ta sẽ bóp vai cho ma ma.”

Vừa đóng cửa lại Triệu ma ma đã nghe giọng mềm nhỏ của Trầm Cẩm truyền từ trong ra, “Tướng quân huy đao chặt bảy mươi tám đầu người xong...”

“Phu nhân, không phải bảy trăm tám mươi sáu cái à?” An Bình truy vấn.

Trầm Cẩm lắc quai hàm mới nói, “Là tướng quân nói, một người chặt nhiều đầu người thế sẽ mệt nên ta giảm số lượng cho hần.”

“À.” An Bình cảm thấy không đúng nhưng cụ thể không đúng chỗ nào thì không biết.

Ngoài cửa Triệu ma ma thầm lặng nâng tay xoa xoa khoe mắt, cũng không phải chém roi đầu người thật, mà cho dù có chém bay bảy nghìn tám trăm sáu mươi sáu người thì đã sao, tướng quân cũng thật là, sao lại ngồi nói mấy chuyện này với phu nhân cơ chứ.

Sở Tu Minh với Sở Tu Viễn buổi chiều về, đúng lúc Trầm Cẩm ngủ trưa tỉnh dậy, bị Triệu ma ma chặn dò bảo An Bình cầm ít bánh phù dung để hai người mang đi.

Triệu ma ma nhìn bộ quần áo màu xanh lam Trầm Cẩm mặc không biết sao lại cảm thấy áy náy, giống như bà tự tay tẩy rửa thô trắng sạch sẽ rồi trang trí xinh đẹp đặt lên bàn cho bạn bảo nào đó, mà bạn bảo thì...

Lại đưa tay xoa khoe mắt, Triệu ma ma nghĩ chắc tối qua mình ngủ không ngon, rõ ràng quần áo màu xanh lam, đâu có liên quan gì tới thô trắng đâu.

Sở Tu Viễn đã về phòng mình nghỉ ngơi, vết thương cũ quá nặng, cho dù đỡ hơn nhưng vẫn phải dưỡng lại từ từ, còn Sở Tu Minh đang đọc thư, nghe hạ nhân bẩm báo liền bỏ thư trên bàn.

“Phu quân.” Đây là lần đầu tiên Trầm Cẩm chủ động tìm Sở Tu Minh, nằng rất ít khi đến sân của Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh đáp một tiếng, mặt không biểu tình, có điều Trầm Cẩm thấy ý cười trong mắt hần mới xác định Sở Tu Minh không thấy phản cảm việc nằng đến viện tìm hần, “Ma ma làm bánh phù dung, phu quân có muốn ăn thử không?”

“Được.” Không dùng hạ nhân, Sở Tu Minh dẫn Trầm Cẩm vào trong phòng, Triệu ma ma ý bảo An Ninh giao thực hộp cho Trầm Cẩm rồi hai người không đi theo.

Trầm Cẩm cầm thực hộp theo sau Sở Tu Minh, hần đi không nhanh nên Trầm Cẩm không chỉ đi chậm còn trộm nhìn bốn phía xung quanh, xem quá nhập tâm nên không chú ý Sở Tu Minh dừng bước, đang đi thì bị một ngón tay nhẹ nhàng ngăn trên trán.

“A?” Chân Trầm Cẩm đã bước về phía trước lại ngoan ngoãn thu về, “Phu quân sao thế?”

Sở Tu Minh buông ngón tay, cầm thực hộp trong tay Trầm Cẩm, “Nếu thích thì ta dẫn nằng đi dạo.”

“Có thể à?” Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh trông mong, giống chú mèo nhỏ đang chờ đút com vậy, cũng chỉ có lúc này mới thành thành thật thật bộ dạng nhu thuận nghe lời.

Khuôn mặt luôn trong treo lạnh lùng của Sở Tu Minh nhu hòa không ít, một tay cầm thực hộp, một tay đưa tới chỗ Trầm Cẩm, Trầm Cẩm vô cùng vui mừng đặt tay nằng vào tay Sở Tu Minh, tuy nói nam nữ hữu biệt nhưng Sở Tu Minh là phu quân của nằng... Tuy thế, hai má Trầm Cẩm vẫn đỏ ửng.

Nếu Triệu ma ma thấy sẽ không thấy áy náy nữa vì chú thỏ này của chúng ta không đợi người khác dâng lên cho bạn bảo đã tự mình dâng tới trước mặt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

“Muốn đi xem họp chợ?” Sở Tu Minh chờ Trầm Cẩm nói hết chuyện họp chợ nghe bảo có chỗ nào ăn, chỗ nào chơi, còn có thể mua thú nuôi xong mới hỏi.

Trầm Cẩm cầm một miếng bánh phù dung lấy lòng Sở Tu Minh, lại bụng ảm lá trà đã ngâm bảy tám phần rót cho hần một ly, mới nói, “Phu quân, dẫn ta đi cùng được không?” Giọng mềm nhũn mang theo ý làm nũng, như móng vuốt mèo nhẹ nhàng cào cào vào lòng người vậy.

Sở Tu Minh chậm rãi bụng ly trà uống một ngụm, lại ăn miếng bánh phù dung rồi mới nói, “Được.”

Hạnh phúc tới quá nhanh khiến Trầm Cẩm chưa phản ứng kịp, chờ ý thức được Sở Tu Minh đồng ý mới lộ hai lúm đồng tiền, “Phu quân tốt nhất.”

Đáy mắt Sở Tu Minh hiện ý cười, cho dù Trầm Cẩm không mở miệng hần cũng chuẩn bị dẫn nằng theo, biên thành đang trùng tu, hiện giờ tướng quân phủ không tìm được người đến tu sửa khiến Trầm Cẩm không có chỗ nào chơi, hàng ngày chỉ có thể ở trong phòng ngáy ngốc, Triệu ma ma nói xa nói

gần vài lần rồi, cho dù Trầm Cẩm không oán giận cũng khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Trầm Cẩm đạt được mục đích nên không tiếp tục lấy lòng Sở Tu Minh, cảm thấy mỹ mãn ăn bánh phù dung, nước trà cũng do Sở Tu Minh rót cho nàng. “Đúng rồi, kinh thành đồn rất nhiều về ta à?”

“Ừ.” Trầm Cẩm nuốt miếng bánh trong miệng, nói, “Có rất nhiều, đáng sợ lắm.”

Tuy Sở Tu Minh không nói gì nhưng đáy mắt vẫn lộ cho nàng chút ý tứ, Trầm Cẩm ngẫm nghĩ nói, “Đặc biệt lần phu quân hồi kinh giao tù binh, nửa đường lại rời đi ấy.”

Không đợi Sở Tu Minh hỏi Trầm Cẩm đã chọn vài lời đồn kể hần nghe, Sở Tu Minh đặt nửa đĩa điểm tâm còn lại cách xa Trầm Cẩm, nàng theo bản năng cảm điểm tâm lại không thấy nhưng không chú ý bởi còn đắm chìm trong việc kể chuyện, lại còn trộm vui vẻ, “Nói phu quân mặt mày dữ tợn, vị hôn thê đầu tiên mới nhìn thấy bức họa phu quân đã bị hù chết, người thứ hai hình như bị bệnh chết, người thứ ba do phu quân không hài lòng diện mạo của nàng nên giết chết...”

“Nếu phu quân về kinh thành, những chuyện đồn đại này sẽ bị động biến mất.” Mắt Trầm Cẩm là mắt hạnh, nhìn vừa long lanh vừa vô tội, “Sợ rằng Nhị tỷ sẽ hối hận dữ lắm, còn nói phu quân thích uống máu người, ăn thịt người sống, một ngày không giết người sẽ ngứa ngáy khó chịu, phu quân chàng thích ăn sâu à?”

Cho dù Sở Tu Minh nghe thấy nhiều lời bất lợi bản thân sắc mặt cũng chưa từng thay đổi, có điều khi nghe câu cuối của Trầm Cẩm lại búng trán nàng, “Sao ta lại thích ăn sâu chứ?”

“Vậy chàng ăn thử rồi hả?” Trầm Cẩm lại hỏi.

Sở Tu Minh hơi hí mắt, “Thử rồi, ngay cả thịt chuột cũng từng ăn rồi.”

Trầm Cẩm vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn Sở Tu Minh, ánh mắt thúc giục, Sở Tu Minh không còn cách nào khác phải mở miệng nói, “Năm ấy ta nếm mùi thất bại, chỉ còn hơn mười người trốn trong rừng, đói bụng thì tự nhiên cái gì cũng ăn được.”

Một chuyện cửu tử nhất sinh thế mà Sở Tu Minh nói ra vô cùng đơn giản, Trầm Cẩm như không ý thức được sự mạo hiểm lúc đó, chỉ nói, “May mà ta không cần phải ăn sâu hay thịt chuột.”

Nhìn bộ dạng Trầm Cẩm vui sướng khi người gặp họa, Sở Tu Minh lại búng trán nàng, lúc này chẳng phải nên hỏi sao hần lại thua hoặc lúc đó hần có bị thương không à? Có điều bị Trầm Cẩm nháo thế buồn bã đã biến mất.

“Mấy chuyện đồn đại này bắt đầu từ sáu, bảy năm trước.” Trầm Cẩm suy tư, “Chờ đến khi ta biết thì mọi người đều biết cả, có điều khi đó còn chưa nhiều với quá đáng như hiện nay thôi.”

Sở Tu Minh chớp mắt nhìn Trầm Cẩm, hần còn tưởng tiểu thê tử của hần muốn truyền bá vài chuyện ở biên thành chứ.

Trầm Cẩm lắc quai hàm nói, “Ồ đây không ai tin, người kinh thành chưa ai gặp chàng, hàng ngày lại không có chuyện gì để nói nên mới tìm chuyện nói, người biên thành bẽ bộn nhiều việc, làm sao có thời gian tám chuyện linh tinh.”

Sở Tu Minh nhớ chuyện giết bảy trăm tám mươi sáu người đã lừa được ai chưa từng thấy chuyện giết người.

Trầm Cẩm thủ thi không ít chuyện, chuyện có ích rất nhiều, chuyện vô ích càng nhiều hơn, “Kỳ quái thiệt, trong kinh không có đồn gì về tiểu thúc hết.” Tiểu thúc trong miệng nàng là Sở Tu Viễn.

Ánh mắt Sở Tu Minh hiện mấy phần châm chọc rồi nhanh chóng biến mất khiến Trầm Cẩm tưởng mình nhìn nhầm nên không để ý, nếu phu quân không muốn để nàng biết, vậy không biết mới tốt, vì sắp tới bữa tối nên Trầm Cẩm không về mà ở lại chỗ Sở Tu Minh, đi dạo trong sảnh với hần, Sở Tu Viễn đến thấy bọn họ liền cười nói, “Đại ca, tàu tử.”

“Ừ.” Sở Tu Minh lên tiếng, ngay lúc nha hoàn bưng nước tới cho bọn họ rửa tay, An Bình cũng chuẩn bị nước cho Trầm Cẩm, hai người rửa xong mới ngồi xuống, Sở Tu Viễn đã ngồi bên cạnh Sở Tu Minh.

Nha hoàn nhanh chóng dọn đồ ăn, lúc nhìn thấy một bàn gà nướng hai mắt nàng sáng rực, từ sớm nàng đã ngửi thấy mùi mật ngọt với vị gà, nàng múc cho mỗi người một chén cháo rồi mới dùng đũa gắp một miếng gà ăn, gà được dân sơ rồi ướp gia vị thêm mật, còn ngon hơn món gà từng ăn hồi trước, cháo được nấu nhuyễn thơm lừng, ngon không tả nổi.

Chờ ăn xong Sở Tu Minh cảm tay đất Trầm Cẩm về viện, trong lòng Trầm Cẩm hiểu con người phu quân tốt liền bỏ qua việc lần trước hần nghe lén nàng, ban đêm lúc ngâm chân bằng ngải cứu còn cảm thán với Triệu ma ma, “Phu quân là người tốt.”

Triệu ma ma không biết nói gì cho phải, ngày thường kể đủ loại chuyện tốt của tướng quân Trầm Cẩm đều có thể ngăn ngó không chú ý, hôm nay chỉ cần một món ăn đã có thể khiến Trầm Cẩm cảm thán nửa ngày, An Bình cười nói, “Phu nhân thích là tốt rồi.”

“Thật ra ta từng ăn một món khác, thịt kia không chỉ vừa mềm vừa béo mà còn được ướp nhiều loại gia vị ăn ngon lắm.” Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma một cách trông mong, vừa miêu tả cẩn thận hương vị món ăn, còn kén nói thẳng, Triệu ma ma nhanh đi nói với tướng quân, không chừng mấy bữa nữa món này sẽ xuất hiện trên bàn ăn, lòng Trầm Cẩm liền thỏa mãn ngọt ngào.

An Bình và Triệu ma ma đều nhận ra ý Trầm Cẩm, Triệu ma ma mở miệng, “Nếu phu nhân mở miệng, tướng quân nhất định sẽ dận dò hạ nhân.”

“Không được đâu.” Trầm Cẩm không chút nghĩ ngợi đáp, “Thế thì trông ta tham ăn quá.”

Không chỉ Triệu ma ma ngay cả An Bình đều không chống đỡ được, chẳng lẽ không tự mình mở miệng thì sẽ không có vẻ tham ăn à?

Triệu ma ma vừa buồn cười vừa không biết làm sao, chỉ đành phải nói, “Được rồi, lão nô đã biết.”

Trầm Cẩm thỏa mãn mỉm cười ngọt ngào, có điều buổi tối ngủ nàng bị đau bụng đến tỉnh, không biết do mục đích đạt thành hay do trong khoảng thời gian này Triệu ma ma điều trị có hiệu quả khiến nguyệt sự tạm ngừng lâu nay của Trầm Cẩm đột nhiên đến, đừng nói chỉ tới thịt béo nữa, lần này nguyệt sự khiến nàng đau tới mức mặt mày trắng bệch, mỗi ngày chỉ có thể ôm lò sưởi tay nằm trên giường bị Triệu ma ma đút uống nước đường đỏ, ăn đồ ăn không được bỏ hạt tiêu càng thêm thống khổ.

May là nguyệt sự hết trước ngày họp chợ mở, cả người khoan khoái, trời còn chưa sáng đã bị Triệu ma ma gọi dậy, mơ mơ màng màng uống một chén sữa dê hạnh nhân mới tỉnh táo, phối hợp thay quần áo rửa mặt chải đầu, hôm nay An Bình chỉ bó tóc đơn giản cho Trầm Cẩm sau đó dùng ngân quan cố định, mặc quần áo màu lam trông nhẹ nhàng khoan khoái, cuối cùng choàng cho nàng thêm cái áo choàng rồi mới đưa Trầm Cẩm xuất môn, Sở Tu Minh mặc quần áo nâu đã đứng đợi bên ngoài, lúc thấy Trầm Cẩm liền vươn tay, tay Trầm Cẩm chui ra khỏi áo choàng đặt vào tay Sở Tu Minh.

Tay Sở Tu Minh nóng ấm xua tan cảm giác lạnh lẽo sáng sớm, hân đội mũ lạp cho Trầm Cẩm rồi mới nắm tay nàng ra ngoài, Triệu ma ma thấy thế liền đưa bọc nhỏ mang theo cho An Bình, An Bình xách đi theo phía sau Trầm Cẩm, hôm nay nàng không đi theo, nàng đã xin nghỉ chuẩn bị về thăm nhà.

Quần áo hôm nay Trầm Cẩm màu nhạt nhưng chi tiết lại tinh xảo, như tay áo, bên trong cổ tay thêu một chú bướm, vì được buộc chặt nên càng khiến cổ tay nàng trông tinh tế hơn, ở ngoài là áo ngắn tay, trên còn thêu hoa cỏ các loại, mới nhìn giống như một chú bướm bay từ bụi hoa ra.

Họp chợ mở cách biên thành không xa, cưỡi ngựa hơn một canh giờ là tới, Trầm Cẩm ngồi chung ngựa với Sở Tu Minh, Sở Tu Minh bế Trầm Cẩm lên ngựa rồi nhận áo choàng từ gã sai vặt mới ngồi lên phía sau Trầm Cẩm, một tay nắm dây cương, An Bình đưa đồ Triệu ma ma chuẩn bị cho Trầm Cẩm.

Sở Tu Minh giúp Trầm Cẩm điều chỉnh chỗ ngồi, để nàng ngồi thoải mái mới dùng áo choàng của mình bao nàng vào trong, tay kia cột nút áo choàng, sau đó ôm chặt Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm có vẻ không vui mở một nút áo, đầu chui ra, nói, “Ta không thể nhìn thấy bên ngoài.”

Sở Tu Viễn cũng lên ngựa, ở ngay cạnh Sở Tu Minh nghe thế liền nói, “Tàu tử, đại ca sợ ngựa chạy sẽ khiến tàu hứng gió.”

Trầm Cẩm mới biết mình hiểu lầm Sở Tu Minh, ngón tay mềm mềm quét lên mu bàn tay Sở Tu Minh vài cái, nói, “Thế lát nữa ta lại chui vào.”

Sở Tu Minh không giận, thấy tất cả mọi người đều chuẩn bị tốt mới ra lệnh, “Đi.” Sau đó ấn Trầm Cẩm vào trong lòng, xác định Trầm Cẩm cột chặt nút áo choàng mới giục ngựa đi trước.

Trầm Cẩm đã từng cưỡi ngựa nhưng khi đó chỉ ngồi rồi được hạ nhân kéo đi vài vòng, sau đó Vương phi không cho phép cưỡi thêm lần nào, nói cô nương cưỡi ngựa không hay, chân sẽ trở nên khó coi, rồi cuộc nàng không kiềm chế được tò mò lại mở một nút áo, nhìn hé hé phong cảnh bên ngoài, hôm nay biên thành đặc biệt im lặng.

Chờ ngựa chạy ra khỏi cửa thành, Trầm Cẩm phát hiện không còn gì để xem, gió thổi vào mặt hơi khó chịu mới ngoan ngoãn trốn vào trong lòng Sở Tu Minh, lại thấy đôi bụng nên mở gói đồ Triệu ma ma chuẩn bị, lấy thịt với điểm tâm chuẩn bị sẵn bao trong giấy dầu chậm rãi ăn.

Sở Tu Minh với Sở Tu Viễn sống vai đi trước, theo sau là người hầu trong phủ, dần dần mọi người đông hơn, đều đi họp chợ, tốc độ đám người Sở Tu Minh liền chậm lại.

Sở Tu Viễn vốn định nói chuyện với Sở Tu Minh nhưng lại thấy áo choàng của huynh trưởng nhà mình giật giật, sau khi giật giật có một cánh tay chui ra, trong tay nắm một miếng thịt, sau đó hướng về phía mặt Sở Tu Minh, ánh mắt Sở Tu Minh trở nên bất đắc dĩ, đương lúc Sở Tu Viễn nghĩ huynh trưởng sẽ cự tuyệt liền thấy hân cúi đầu ăn khối thịt kia, sau đó vỗ vỗ vị trí đầu người trong áo choàng, ngay sau đó cánh tay rút trở về, đổi thành đầu chui ra ngoài.

Sở Tu Minh không ấn nàng về, ngược lại điều khiển ngựa chạy chậm hơn, Sở Tu Viễn nhìn Sở Tu Minh lại quay sang nhìn Trầm Cẩm, bỗng nhiên nghĩ, khối thịt kia không phải tàu tử dùng để hối lộ huynh trưởng mình đấy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Dọc đường đi ngoài người ra thì không còn gì để ngắm, tựa vào lòng Sở Tu Minh, lại bị áo choàng bọc ầm áp, chỉ chốc lát Trầm Cẩm đã mệt nhọc, lấy tay xoa nhẹ hai mắt, nàng lại chui đầu vào trong áo choàng lần nữa, lần này không cần Sở Tu Minh, tự nàng bọc mình trong bóng tối áo choàng, sau đó cả người dựa vào lòng Sở Tu Minh bắt đầu buồn ngủ, Sở Tu Minh mặc cảm bảo nhìn cao gầy nhưng lúc tựa vào thật sẽ phát hiện người hấn không gây chút nào, không chỉ ầm áp mà còn cứng rắn, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh không tự giác cọ cọ vào người hấn.

Cánh tay Sở Tu Minh chợt dừng lại rồi mới nhẹ nhàng néo thắt lưng Trầm Cẩm, ‘Chát’ Trầm Cẩm sắp ngủ, phát tay vỗ mu bàn tay Sở Tu Minh, vặn vẹo cơ thể, hằm hằm hồ hồ than thở nói, “Ngựa, đáng ghét...”

Nói một câu chi trích lại như đang làm nũng, Sở Tu Minh cúi đầu cảm đặt trên đầu Trầm Cẩm, nhẹ nhàng cọ cọ vài cái, “Cô ngốc này sao còn chưa lớn.” Giọng hấn nhỏ nhẹ, Trầm Cẩm lại ngủ mất nên không nghe thấy.

Chờ đến lúc Trầm Cẩm bị đánh thức bọn họ đã đến ngoài chợ, nơi này dùng để nghỉ chân với gựa ngựa, Sở Tu Viễn xuống ngựa hỏi, “Ca, tẩu tử đâu?”

“Ngủ rồi.” Sở Tu Minh đáp.

Sở Tu Viễn chớp mắt vài cái nhỏ giọng nói, “Không phải ca không đành lòng gọi tẩu tử dậy đấy chứ?”

Sở Tu Minh cười cười liếc Sở Tu Viễn, Sở Tu Viễn nháy mắt không dám nói lung tung, trước đây hấn từng bị Sở Tu Minh dạy dỗ vô số lần sợ gần chết, Sở Tu Minh thả dây cương, đồng thời buông lỏng tay ôm thắt lưng Trầm Cẩm, đôi thành hai tay ôm thắt lưng nàng, sau đó... tư thái thực tao nhã xoay người xuống ngựa.

Sở Tu Viễn theo bản năng che hai ánh mắt, tuy hấn không nhìn thấy tình hình trong áo choàng nhưng Trầm Cẩm không tình cờ thế đột nhiên ôm nàng xuống ngựa có được không thể không biết?

Tiếng kinh hô mềm yếu truyền ra từ trong áo choàng, Trầm Cẩm đang ngủ ngon bỗng nhiên cảm giác như mình đang ngã xuống đất, mắt chưa mở đã kêu lên, sau đó xoay người ôm chặt Sở Tu Minh, ngay cả chân cũng quắp lấy người Sở Tu Minh, Sở Tu Minh thực săn sóc kéo áo choàng che mỏng nhỏ của Trầm Cẩm, sau đó nói, “Đi thôi.”

Sở Tu Viễn, bọn thị vệ, “...”

Luôn thấy không đứng chỗ nào đó nhưng đó lại là huynh trưởng, tướng quân, thôi quên đi, dù sao có áo choàng nên chả thấy gì, vài thị vệ đi gựa ngựa, để hai người ở lại trông ngựa, bọn họ thay phiên nhau đổi.

Trầm Cẩm nhờ thế hoàn toàn tỉnh lại, “A...” Nàng thấy lạ lạ chỗ nào đó, “Chờ chút!”

Sở Tu Minh nghe liền dừng lại, Trầm Cẩm nhận ra mình đang ngồi trên tay Sở Tu Minh liền đỏ mặt, “Để ta xuống dưới.”

“Ừ.” Sở Tu Minh ánh mắt lóe lóe, mới dùng tay kia giúp nàng xuống đứng vững trên mặt đất, không đợi Trầm Cẩm lại mở miệng đã chủ động mở nút áo choàng, sau đó cởi áo choàng ra, lại giúp Trầm Cẩm cởi áo choàng của nàng, nếu muốn đi dạo thoải mái có mấy thứ này sẽ vướng bận, đưa hai cái áo choàng cho thị vệ.

Không biết Trầm Cẩm ngại vì bản thân ngủ mất hay chuyện vừa rồi mà mặt mày đỏ ửng không thôi, “Đến rồi à.”

“Tẩu tử, đã tỉnh ngủ?” Sở Tu Viễn đứng bên cạnh cười nói.

Trầm Cẩm trừng mắt nhìn Sở Tu Viễn nhưng lại không có lực chán nể, Sở Tu Minh nhẹ nhàng đảo qua khiến Sở Tu Viễn quyết đoán thu hồi mặt cười, nói, “Đứng rồi, ta muốn nói với tẩu tử tiếng, ta đi dạo trước, tẩu với đại ca đi chơi vui vẻ.” Nói xong liền dẫn hai thị vệ còn lại đi, nhất thời chỉ còn lại hai người Trầm Cẩm và Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh ngẩng đầu giúp Trầm Cẩm sửa sang tóc tai quần áo, mới cầm tay Trầm Cẩm hỏi, “Đói bụng chưa?”

“Không đói.” Trầm Cẩm nghiêng đầu ngẫm nghĩ, Sở Tu Minh liếc mắt một cái đã nhận ra hiện giờ Trầm Cẩm còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, cho nên phản ứng chậm chạp, cũng không hỏi lại liền nắm tay nàng vào chợ, lúc vào cửa giao hai mươi đồng tiền, vào đây cho dù có mua hay không mỗi người vẫn phải giao mười đồng tiền, người bán phải đăng ký sau đó thuê quầy hàng, tùy vào chỗ bán mà có giá thuê khác nhau, công việc dọn dẹp hay bảo vệ đều cần người và chi phí, tiền từ đây mà ra.

Trong chợ náo nhiệt vô cùng, cả người Trầm Cẩm liền tỉnh, nhanh chóng quên chuyện lúc mới xuống ngựa, “Phu quân, nhiều người quá.”

Sở Tu Minh lên tiếng, hôm nay muốn mua gì đều dẫn Sở Tu Viễn, hấn chỉ dẫn Trầm Cẩm đi chơi, “Đi từ từ đừng cuống.”

“Vâng.” Trầm Cẩm sau khi vào chợ thì nụ cười chưa bao giờ tắt, người đi chợ rất nhiều, có bán có mua lại có người đi chơi như bọn họ, hơn nữa có không ít người ăn mặc kỳ quái, Trầm Cẩm nhìn thấy người lộ cả cánh tay, có cô gái đeo rất nhiều chuông bạc, còn có người mặc đồ kèm lưng áo rộng như váy...

Có cô nương hoạt bát vô cùng, đi tuốt đằng trước, người nhà theo bên cạnh, phát hiện Trầm Cẩm đang nhìn nàng còn cười lắc lắc tay nghe đinh đinh

đang đang không ngừng, Trầm Cẩm cười lại với nàng ta, nếu ở kinh thành mà mặc như thế chắc chắn sẽ bị người ta nhạo báng nhục mạ nhưng ở đây lại thích hợp, giống như một nồi lẩu thập cẩm, có đủ loại kiểu đáng đồ ăn cùng hội tụ, không khiến người ta thấy cổ quái mà là cảm giác hòa hợp.

Trầm Cẩm kéo tay Sở Tu Minh, nói, “Hơi đói!”

Sở Tu Minh cúi đầu nhìn Trầm Cẩm, ánh mắt kia viết rõ ràng mấy chữ không phải vừa rồi bảo không đói à? Trầm Cẩm đỏ mặt, không thể nói nàng muốn xem đồ ăn được, “Cứ đói bụng đây.”

“Ừ.” Giọng Sở Tu Minh rất êm tai, đặc biệt lúc mang theo vài phần sùng nịch, như rượu hoa đào đã ủ nhiều năm vừa thơm vừa say lòng người, Sở Tu Minh dẫn Trầm Cẩm tới hàng ăn, vừa đi vừa giải thích, “Chợ chia làm bốn khu, dựa theo bốn như câu ‘ăn, mặc, ở, đi lại’ để chia.”

“Có thể ở lại qua đêm á?” Trầm Cẩm thấy Sở Tu Minh chịu nói, nhanh chóng hỏi thêm

Sở Tu Minh đáp, “Chợ mở một tháng lận.” Sau đó liếc Trầm Cẩm, “Không phải nàng muốn ở lại chỗ này chứ.”

“Sao không được?” Trầm Cẩm truy vấn, nàng thấy một ngày không đủ thời gian chơi.

Vì người càng lúc càng đông nên Sở Tu Minh ôm Trầm Cẩm vào trong ngực, che chở nàng đi tới khu ăn uống, “Nàng xem ở đây có bao nhiêu người, chợ lớn thế này chỉ có một chỗ nghỉ chân.” Hắn không có nói hết, không phải nói dọa Trầm Cẩm mà khi xưa hắn với Sở Tu Viễn có ở lại một đêm, cả đời khó quên.

Trầm Cẩm trừng mắt nhìn, lại nhìn mọi người chung quanh, lặng yên giết chết ý định ở lại, không phải mở tận một tháng à, phu quân sẽ dẫn nàng đi nữa thì? Ngắc đầu liếc Sở Tu Minh, vì được hắn ôm vào lòng nên chỉ có thể thấy cằm của Sở Tu Minh, hơn nữa Trầm Cẩm chú ý thấy không ít cô nương trộm nhìn Sở Tu Minh, cũng có nhiều người công khai nhìn, đáng tiếc nam nhân này là phu quân của nàng rồi, nghĩ thế Trầm Cẩm lại đắc ý, không khỏi lại cọ cọ lên ngực Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh dừng cước bộ cúi đầu nhìn nàng, vỗ nhẹ sau lưng nàng, “Nhịn chút nữa, sắp tới rồi.”

Úi cha, nàng thật không biết xấu hổ, nhưng đây là phu quân của nàng, đây lại là chỗ đặc biệt, hơn nữa không chỉ có hai người bọn họ như thế, rất nhiều trượng phu bảo vệ thể diện của mình mà... Ừa, hồi nãy phu quân nói gì đó... Nhịn cái gì?

Quên đi kệ vậy, cái sạp kia nhiều người vây quanh quá, bán cái gì thế nhỉ, vừa nghĩ vừa lên tiếng, lúc đi ngang qua cái sạp kia còn ngoái đầu lại nhìn nhưng vì vóc dáng nhỏ bé nên chả nhìn thấy gì.

Sở Tu Minh nghĩ Trầm Cẩm đói bụng nhưng sợ đi nhanh quá Trầm Cẩm sẽ theo không kịp, vừa định cúi đầu hỏi nàng có cần ăn ít thịt trước không thì thấy vẻ mặt hâm mộ của Trầm Cẩm lại còn liên tục ngoái đầu lại, Sở Tu Minh cũng dừng bước quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy có nam nhân hai tay giang ra che cho thể tử, để thể tử lướt qua đám đông nhìn vào trong, Sở Tu Minh ánh mắt lóe lóe, hỏi, “Thích lắm à?”

“Vâng.” Trầm Cẩm cũng chú ý Sở Tu Minh ngừng lại, nàng chỉ cái sạp có nhiều người vây quanh kia, “Bên kia.” Nhìn Sở Tu Minh trông mong, muốn kéo hắn qua xem thử.

Ai biết Sở Tu Minh hiểu lầm, làm biểu tình ở ngoài nàng lại làm nũng thế ta thực không biết làm sao, động tác thuần thục nhanh chóng bế Trầm Cẩm lên, không đợi Trầm Cẩm phản ứng đã bị Sở Tu Minh đặt ngồi vững vàng trên vai hắn, hai tay ôm chân nàng, bấy giờ Trầm Cẩm mới giật mình hét một tiếng, Sở Tu Minh hỏi, “Được chưa, đi thôi.”

“Nhưng mà...” Trầm Cẩm hai má cháy phừng phừng, “Nhưng mà...không phải như thế...”

“Giang tay sẽ chặn đường người khác, thế này tiện hơn.” Sở Tu Minh lại điều chỉnh vị trí Trầm Cẩm, xác định nàng ngồi ổn mới nói, “Ngồi yên đấy, đi đây.”

Trầm Cẩm không được tự nhiên giật giật chân, nàng sợ tất cả mọi người đang chê cười nàng, lần này không chỉ đỏ mặt ngay cả cổ cũng đỏ rực, “Không tốt đâu...” Giọng nói mềm nhũn không có chút thuyết phục nào.

Sở Tu Minh không thấy chỗ nào không tốt, ngược lại còn nghĩ vậy mới hay, Trầm Cẩm chưa phát hiện chứ Sở Tu Minh nhạy cảm nhận ra. Kể từ lúc bọn họ vào chợ có không ít ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Trầm Cẩm, làn da Trầm Cẩm trắng nõn, ánh mắt trong suốt xinh đẹp, thuần khiết đáng yêu lại tràn đầy sức sống, Trầm Cẩm ngồi trên vai hắn sẽ càng khiến nhiều người chú ý tới nàng nhưng cũng tuyên bố cho mọi người, tiểu nữ nhân này là của hắn, như tâm tình muốn cất giữ lại muốn khoe khoang của báo đực vậy.

Trầm Cẩm sắp khóc tới nơi lại bỗng nhiên phát hiện sau khi nàng ngồi trên vai Sở Tu Minh cũng có không ít nữ nhân ngồi trên vai nam nhân, hơn nữa nơi này tầm nhìn tốt, cho dù có rất nhiều người vây quanh quầy hàng nàng cũng có thể thấy bên trong có cái gì, nước mắt chưa rơi xuống đã biến mất, Trầm Cẩm bắt đầu hào hứng đánh giá bốn phía, ủa, người bên kia không có tóc! Đợi đã, hình như nàng nghĩ thấy mùi thịt nướng...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Trầm Cẩm ngồi trên ghế gỗ vừa thổi cho bát nóng vừa cố gắng nuốt thịt trong miệng, trên bàn nhỏ trước mặt nàng có một tấm giấy dầu, bên trên đầy thịt nướng cắt thành miếng nhỏ, cứ ăn một miếng là Trầm Cẩm lại cay không chịu nổi, mặt với mũi đỏ rực, nhờ giọng oán giận với Sở Tu Minh, “Cay quá đi...” Nàng cứ tưởng bản thân ăn được tiêu nên lúc chủ quán thịt hỏi nàng liên bảo muốn ăn cay, nàng thích ăn hạt tiêu nên dặn có thể bỏ nhiều vào!

“Nhỏ ra đi.” Sở Tu Minh không biết làm sao, còn đưa tay ra trước mặt nàng.

Một tay Trầm Cẩm cầm que xiên, một tay che miệng, tăng nhanh tốc độ nhai nuốt, Trầm Cẩm không thể nhỏ đồ ăn ra ngoài, đã thế còn phun ra trên tay Sở Tu Minh càng không thể.

Sở Tu Minh cũng không miễn cưỡng, rót một chén trà lạnh chờ Trầm Cẩm nuốt xong thịt thì đưa tới miệng nàng, Trầm Cẩm nhanh chóng hợp mấy ngụm, miệng nàng bị thiếu cháy rồi, trong miệng vừa cay vừa nóng, uống hết Sở Tu Minh lại rót cho nàng chén nữa, sau đó đưa chén cho nàng cầm để Trầm Cẩm tự uống, hần cầm xiên thịt Trầm Cẩm đang ăn dở cúi đầu cắn ăn.

Ở kinh thành hay ở phủ tướng quân Trầm Cẩm ăn hạt tiêu là loại mua riêng cho nên không cay lắm, không những thế hạt tiêu trồng ở địa phương khác nhau thì vị cũng khác nhau, tướng quân phủ mua hạt tiêu thì vị cay là thứ yếu còn ở ngoài hạt tiêu phải thật cay, Sở Tu Minh biết nhưng Trầm Cẩm không biết, chẳng qua vì sao lại không nói cho Trầm Cẩm biết... Nhìn hai mắt Trầm Cẩm đỏ lên như thỏ trắng, ánh mắt Sở Tu Minh càng thêm nhu hòa, “Dặn bọn họ nướng cái khác không có hạt tiêu cho nàng.”

“Vâng.” Trầm Cẩm uống hai chén trà mà vẫn thấy miệng khó chịu, lại rót chén thứ ba, “Bỏ ít thôi.” Ở biên thành dưỡng thành thói quen không lãng phí thức ăn, không giống Thụy vương phủ ở kinh thành, mỗi lần ăn cơm đều có rất nhiều đồ ăn nhưng mỗi món chỉ ăn vài đĩa tượng trưng, lãng phí vô cùng, “Phu quân, cay lắm, ta ăn không được.”

Sở Tu Minh ngăn Trầm Cẩm, hần tới chỗ chủ quán thịt nướng ở cách vách, bảo nàng pha một chén trà hạnh nhân lớn, bên trên còn bỏ thêm hai loại hạt vừng đen trắng đan xen được giã nhuyễn*, còn có son tra**...trông rất bắt mắt, “Uống cái này đi.” Sở Tu Minh dọn dẹp bàn rồi mới đưa tới cho Trầm Cẩm, trà hạnh nhân còn nóng, uống ngụm thứ nhất miệng càng khó chịu nhưng vị vừa chua vừa ngọt, Trầm Cẩm uống liền mấy hớp vị cay trong miệng biết mất dần.

* có thể xem hình ảnh này để hình dung, link

** son tra: táo mèo/táo gai

“Ngon quá.” Trầm Cẩm cười thỏa mãn, tiếp tục nũng nịu nói, “Không muốn ăn loại nhiều hạt tiêu này đâu.”

Sở Tu Minh thờ dài bất đắc dĩ, dùng xiên trúc cắm thịt nướng bị Trầm Cẩm ghét bỏ ăn, nói, “Có chỗ dân cư khẩu vị nặng nên nàng ăn không quen.”

“Lần sau muốn ăn cái gì ta sẽ hỏi chàng trước.” Trầm Cẩm rất chân chó nhu thuận nói.

Sở Tu Minh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, như bị Trầm Cẩm yêu cầu mới bất đắc dĩ đồng ý.

Thịt nướng mới được dọn lên, Trầm Cẩm cầm xiên trúc lại bắt đầu ăn, nhìn Sở Tu Minh hỏi, “Chàng không sợ cay à?”

Sở Tu Minh nhìn thịt nướng đầy hạt tiêu, lại nhìn thịt trước mặt Trầm Cẩm không có hạt tiêu, cuối cùng chớp mắt nhìn Trầm Cẩm, Trầm Cẩm nhanh chóng hai tay bưng chén trà hạnh nhân uống một nửa lấy lòng hần, “Phu quân tốt nhất, uống cái này sẽ không cay nữa đâu.”

Hai người ăn hết thịt nướng, chia nhau một chén trà hạnh nhân mới tiếp tục đi dạo, lần này Sở Tu Minh không ôm Trầm Cẩm ngồi trên vai hần mà nắm tay dẫn nàng đi thừ đồ ăn vặt ven đường, vì có rất nhiều món nên mỗi món mua một ít, Sở Tu Minh không cho Trầm Cẩm ăn nhiều nên còn lại đều vào bụng Sở Tu Minh, cho dù Sở Tu Minh có cố gắng cũng không thể ăn nổi nữa liền kéo Trầm Cẩm vẫn lưu luyến không chịu đi tới chỗ khác.

Chợ phân ‘ăn, mặc, ở, đi lại’, ‘mặc’ không phải chỉ có vải dệt, quần áo mà tất cả những vật dụng có thể dùng đều có, Trầm Cẩm thấy ở đây không chỉ bán da còn bán hương liệu thậm chí được liệu, nhìn bên ngoài phẩm chất nhân sâm không được tốt nhưng đã quý giá vô cùng, nó chỉ to bằng ngón chân cái, “Ta nhớ trong đồ cưới của Mẫu phi có một cây nhân sâm quý lắm.” Trầm Cẩm nhỏ giọng nói, “Khi đó đại ca bệnh nặng, Mẫu phi liền cắt nhân sâm hầm canh, Thái y nói nếu không có cây nhân sâm kia thì đại ca chỉ sợ không cứu được.”

*** Cảm ơn cô Cốc đã chỉ điểm đoạn trên

Giọng Trầm Cẩm thực bình tĩnh, có điều đoạn ký ức này khắc sâu, vì lúc đại ca bệnh nặng cả Thụy vương phủ lòng người bất an, ngay cả đồ ăn của Trần trắc phi và Trầm Cẩm cũng chỉ làm cho có lệ, đó là lần đầu tiên Trầm Cẩm ăn thức ăn lạnh nhưng không ai dám nhắc, đại ca Trầm Hiên không chỉ là con trai trưởng còn là trưởng tử, người Thụy vương với Thụy vương phi coi trọng nhất, sau khi bệnh khỏi Thụy vương dâng tấu phong thế tử.

Sở Tu Minh lên tiếng, “Sao lại bệnh nặng thế?”

“Ta không biết.” Trầm Cẩm đi sát Sở Tu Minh, thỉnh thoảng kéo hắn lại tới chỗ quầy hàng xem mấy thứ tình xảo, “Ta nhớ... được nâng từ ngoài về...” Khi đó nàng còn nhỏ, ký ức mơ hồ, “Ta nghe Đại tỷ nhắc tới một lần, hình như ra ngoài với hoàng tử nào đó, dùng hơn một nửa gốc nhân sâm kia, lại dưỡng một thời gian rất lâu, có điều thân thể đại ca vẫn hơi hư nhược, hàng năm lúc thu đông Mẫu phi luôn luôn lo lắng.”

Tuy đều là con trai con gái Thụy vương nhưng Trầm Cẩm là thứ nữ nên không thể tiến cung, rất ít gặp mặt hoàng tử công chúa, còn Trầm Kỳ, Trầm Hiên và Trầm Hi lại thường xuyên giao tiếp với những người đó, tiến cung trò chuyện với Hoàng thái hậu, Hoàng hậu, mỗi lần về đều có ban thưởng, đôi khi là trang sức mới trong cung, có khi là điểm tâm, “Mỗi lần Đại tỷ ở trong cung về đều phân chia đồ ban thưởng, mỗi lần thế hôm sau đều phải cẩn thận Nhị tỷ, nàng ghen tị Đại tỷ nhưng lại không dám tìm Đại tỷ gây sự.” Nói xong còn cau mày, “Đáng ghét lắm.”

Trầm Cẩm không nói rõ nhưng Sở Tu Minh hiểu, không dám tìm Đại tỷ gây sự vậy làm thế nào xả? Không thể bực tức với muội muội ruột thịt thì tất nhiên sẽ kiềm Trầm Cẩm trút giận, khiến Trầm Cẩm chán ghét cũng không lạ, nghe Trầm Cẩm nói Sở Tu Minh hơi đau lòng, “Sau này sẽ không thế nữa.”

Chuyện này được che dấu kỹ, Trầm Hiên ra ngoài với hoàng tử về thiếu chút nữa mất mạng, sợ là đã gặp chuyện gì, nếu có liên quan tới hoàng tử thì thú vị đây.

Trầm Cẩm cười hai mắt loạn loạn, “Ta cũng không ngây ngốc để Nhị tỷ ăn hiếp, có Đại tỷ mà, sau khi Đại tỷ xuất giá ta được Vương phi dưỡng bên cạnh.” Trong đó có bao nhiêu vất vả và chua xót Trầm Cẩm không nói, nàng chịu nhiều thiệt thòi mới bắt đầu ghi nhớ, “Hơn nữa sau khi tin ta sẽ gả cho phu quân truyền ra, trong cung thường ban cho ta nhiều thứ lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Sở Tu Minh nhìn tiểu kiều thế dễ dàng thỏa mãn không tiếp lời nàng, nắm tay dắt nàng đến quầy bán da hoi, “Có da chồn trắng không?”

Chủ quầy là một nam nhân vừa đen vừa cao lớn, bên cạnh hắn là một nữ nhân nhỏ bé, ngũ quan của nữ nhân đó không quá tinh xảo làn da cũng không trắng nhưng lại mang cho người khác cảm giác thoải mái, như đóa hoa chớm nở xinh đẹp điểm lệ mà rực lửa, lúc cười lộ mang theo cảm giác sang sảng, “Chuẩn bị cho tiểu nương tử cạnh người à? Có da chồn trắng, không biết khách nhân muốn mấy mảnh?”

“Có tất cả mấy mảnh?” Sở Tu Minh hỏi.

“Vậy xem hàng trước đi.” Nữ nhân nháy mắt với nam nhân phía sau, hắn quay lưng lúi từ dưới sạp lên đủ loại da chồn trắng, “Là chồn mới săn vào mùa đông, vừa dày vừa mềm.”

Sở Tu Minh cũng nhận ra, da của nhà hắn rất tốt, hơn nữa được sơ chế sạch sẽ, Trầm Cẩm nhìn da nhưng mềm mềm đầy sạp hai mắt sáng rực, muốn sờ thử lại ngượng ngùng, đến khi da chồn trắng được mang ra thì không nhịn được nữa, lấy tay gãi gãi cào cào lòng bàn tay Sở Tu Minh, thấy Sở Tu Minh không có phản ứng lại cào vài cái nữa, nàng chưa từng nhìn thấy nhiều da thế này.

Thụy vương phủ hàng năm đều được phân da theo lệ, không giống Hứa trắc phi đặc sủng được Thụy vương lên cho nhiều hơn, Trầm Cẩm dưỡng cạnh Thụy vương phi cũng có nhưng Thụy vương phi còn phải cho nữ nhi với hai con trai, Sở Tu Minh cúi đầu nhìn Trầm Cẩm, Trầm Cẩm nói, “Có quý giá quá không?”

“Không đâu.” Sở Tu Minh hỏi, “Thích mấy thứ đó lắm à?”

“Ừ.” Trầm Cẩm đáp, “Da của mẫu thân đều cho ta cả.”

Sở Tu Minh nói, “Vậy mua nhiều thêm chút tặng cho nhạc mẫu.” Thật ra vốn trong kho phòng còn không ít nhưng lúc thành bị vây đã bị xài hết, hiện tại chỉ có mấy mảnh hắn mới mang về, vì bận đánh trận nên không phải da nào cũng mang về, chỉ lấy mấy thứ trân quý về thôi.

Trầm Cẩm lại không biết kho phòng ở nhà có, Sở Tu Minh mới nhận ra chìa khóa kho phòng còn chưa đưa cho Trầm Cẩm, ở biên thành thứ nhiều nhất là da, ngược lại vải dệt lại quý hơn da rất nhiều, hắn muốn làm cho Trầm Cẩm một chiếc áo choàng da chồn trắng nên mới phải mua thêm ở ngoài, nếu Trầm Cẩm thích da thế thì chờ sang năm trời lạnh sẵn nhiều về, trải đầy phòng thật dày nhất định Trầm Cẩm sẽ thích, Sở Tu Minh không nói cho nàng biết kế hoạch, chờ trời lạnh cho nàng ngạc nhiên, “Có tổng cộng bao nhiêu da chồn trắng?”

“Bốn mảnh.” Nữ nhân đáp, “Thứ này giao hoạt không dễ bắt.”

Sở Tu Minh lại hỏi, “Bao nhiêu tiền?”

“Không cần tiền, muốn trà với muối.” Nữ nhân sớm nhận ra hai người không phải người bình thường, trà với muối do triều đình quản chế, muốn mua phải mua ở chỗ quan phủ, mà bọn họ không mua được muối quan, chỉ có thể mua muối tư hoặc chờ họp chợ trao đổi.

Sở Tu Minh không bắt ngờ chỉ gật đầu hỏi, “Bao nhiêu?”

Nữ nhân ra giá, Sở Tu Minh nhú mày, “Cao, trời chuyển âm rồi, năm nay không cần dùng nữa.” Chuyện này đúng lại cũng có chỗ không đúng, da chỉ cần sơ chế tốt thì có thể bảo quản hai năm, đặc biệt là da chồn trắng.

“Có thể thương lượng.” Nữ nhân nói, nàng nhìn Trầm Cẩm về mặt vô tội lại nhìn Sở Tu Minh, thâm oán, quả nhiên mấy tên mặt trắng không đáng tin chút nào, không phải nói nam nhân Thiên Khải rất sĩ diện, thích thể hiện trước mặt nữ nhân sao!

Lúc này Sở Tu Minh mới nói tiếp, “Lấy thêm nữa đi để bọn ta chọn.”

Nữ nhân nghe thế bảo nam nhân vào lấy thêm da tốt ra, Sở Tu Minh cúi đầu nhìn Trầm Cẩm nói, “Tự nàng chọn cho nhạc mẫu đi.”

“Vâng.” Giọng Trầm Cẩm vừa nhẹ vừa trong, vừa rồi nàng mê mải nghe Sở Tu Minh trao đổi với người ta, khẩu âm của nữ nhân kia rất nặng, lúc đầu nàng còn có thể mơ hồ đoán ý nhưng sau Sở Tu Minh nói tiếng địa phương nào đấy thì hai người nói cái gì nàng không hiểu, lúc Sở Tu Minh nói chuyện với Trầm Cẩm lại đổi trở về nên nàng hiểu được.

Trầm Cẩm không chỉ chọn cho mẫu thân mà còn chọn cho Thụy vương với Thụy vương phi bởi mẫu thân còn ở Thụy vương phủ, tóm lại không thoát khỏi sự chiếu cố của Thụy vương phi, nàng không cầu mong Thụy vương chiếu cố mẫu thân, với lại mẫu thân cũng không cần.

Chờ Trầm Cẩm chọn lựa xong, Sở Tu Minh lại chọn thêm ít nữa, sau đó thương lượng vài câu với hai người kia rồi dắt Trầm Cẩm đi, Trầm Cẩm ngoan ngoãn đi theo, còn dịu dàng khuyên, “Còn nhiều chỗ bán da lắm, chúng ta cứ từ từ chọn.” Nàng tưởng giao dịch không thành, Sở Tu Minh đành từ bỏ.

Sở Tu Minh dừng bước chân cười nói, “Yên tâm đi, số da đó đều là của nàng, ta bảo bọn họ đưa đến tướng quân phủ ở biên thành.”

Trầm Cẩm âm ừ không hỏi thêm gì, Sở Tu Minh lại lục tục mua thêm không ít, có cái dùng bạc thanh toán trực tiếp, còn mấy thứ như da thì để người ta đưa tới tướng quân phủ, sau thấy Trầm Cẩm mệt mỏi lại ôm Trầm Cẩm ngồi trên vai, có kinh nghiệm một lần nên Trầm Cẩm ngồi càng thoải mái, còn nhàn nhã quấy chân.

Sở Tu Minh nhanh chóng mua sắm xong, tiến về khu vực bán động vật, chỗ này không chỉ bán ngựa còn bán động vật sống còn nhỏ, Trầm Cẩm ngồi trên cao thấy Sở Tu Viễn, cúi đầu chỉ cho Sở Tu Minh, Sở Tu Minh liền dẫn nàng qua đó.

Sở Tu Viễn thấy Sở Tu Minh với Trầm Cẩm thì cả người ngáy ngẩn, ngửa đầu nhìn tầu từ trước rồi mới nhìn huynh trưởng, cuối cùng nhìn hai thị vệ phía sau, huynh trưởng hẳn đang bị người ta cười đầu cười cổ phải không?

Sắc mặt Sở Tu Minh hết sức bình tĩnh, biểu tình Trầm Cẩm cũng thực đương nhiên, Sở Tu Viễn nhận thấy bản thân không nên kinh hô ra tiếng thì hơn, chờ Sở Tu Minh ôm Trầm Cẩm xuống dưới mới chủ động nói, “Đại ca, ở đây có con ngựa cái sắp sinh, chào giá cao lại không biết giống ngựa đực, huynh tới xem thử.”

“Ừ.” Tuy Sở Tu Minh thả Trầm Cẩm xuống lại vẫn không buông tay nàng ra, con ngựa cái kia được nhốt một mình, bụng đã lộ rõ, nhìn như sắp sinh, lần đầu tiên Trầm Cẩm nhìn thấy, mùi xung quanh khá khó chịu, Sở Tu Minh dẫn nàng tới chỗ này sau cùng là đứng.

Cách khá xa nên nhìn không ra cái gì, Sở Tu Minh ngẩng lại buông tay Trầm Cẩm nói, “Không phải muốn mua con gì nuôi hả? Để Tu Viễn dẫn nàng đi chọn nhé.”

“Ta ở đây chờ chàng.” Trầm Cẩm nhu thuận đáp lời.

Sở Tu Minh nghe thế lòng ấm áp hẳn, vừa muốn nói thì nghe Sở Tu Viễn chen vào, “Tầu từ, bên kia có bán thỏ trắng, đệ mới thấy ấy, thỏ còn nhỏ không bằng bàn tay đệ luôn.”

Hai mắt Trầm Cẩm rực sáng, càng thêm nhu thuận nhỏ giọng nói, “Phu quân đi đi, ta ở đây sẽ khiến chàng phân tâm, xong việc nhớ tìm ta với Tu Viễn.”

Sở Tu Minh nhìn bộ dạng vô tội của Trầm Cẩm mà hết đường chống đỡ, ngừng một lát mới nói, “Đi đi.”

“Đại ca yên tâm, ta sẽ xem chừng tầu từ.” Sở Tu Viễn cam đoan.

Sở Tu Minh phát phát tay, Trầm Cẩm vui vẻ đi với Sở Tu Viễn còn vọng lại đoạn thúc giục, “Nhanh lên, lỡ bị người ta mua mất thì sao.”

“Tầu từ yên tâm, nó ăn nhiều lại không tới hai lạng thịt, không có ai cần đâu.” Sở Tu Viễn nói.

Sở Tu Minh bình tĩnh nói, “Đi.”

Lưu lại hai thị vệ vô cùng đồng tình nhìn bóng dáng tướng quân, lại quay đầu nhìn tướng quân phu nhân không một chút lưu luyến, thì ra trong lòng phu nhân địa vị của tướng quân còn không bằng một con thỏ con, hai người nhìn nhau rồi mới theo tướng quân đi vào.

Vì chỗ này toàn bán động vật sống nên khó tránh khỏi có phân động vật, lúc đi với Sở Tu Minh hẳn luôn chọn chỗ sạch sẽ đi hoặc ôm Trầm Cẩm qua,

còn Sở Tu Viễn lại không chú ý những thứ này, chân Trầm Cẩm đạp lên đủ thứ, quả thực không dám nghĩ những thứ đó là cái gì.

Có điều cảm giác không thoải mái biến mất ngay khi nhìn thấy con thỏ mà Sở Tu Viễn nói, chú thỏ này thực đáng yêu, lỗ tai ngắn hơn so với thỏ bình thường, đuôi càng ngắn hơn, mắt vừa lớn vừa tròn, lông toàn thân mềm mại một màu, nhìn giống như chuẩn bị thay lông, bụng màu trắng, tai với mắt nâu đen, chân màu vàng, mấy con thỏ lớn hơn thì ngồi, bốn năm con còn nhỏ nằm bên cạnh chúng. Sở Tu Viễn nói, “Tàu đừng thấy giờ lông chúng khó coi, chờ đông tới sẽ biến thành màu trắng, hơn nữa mấy con này còn nhỏ, chắc sinh ra chưa được hai mươi ngày.”

“Tiểu huynh đệ thật hiểu biết.” Người bán thỏ nói, “Vốn định bán da ai ngờ thỏ sinh, không thể giết được, nhà ta lại không muốn nuôi nên đem bán, thỏ mẹ sinh trên đường, mấy nhóc này mới được mười một ngày thôi.”

“Sao đệ biết chúng nó chưa tới hai mươi ngày?” Trầm Cẩm tò mò hỏi.

“Vì sau hai mươi ngày rồi thì thỏ lớn sẽ không gần bọn chúng thế nữa.” Sở Tu Viễn đáp, “Tàu từ muốn mua không?”

Người bán thỏ nghe xưng hô của Sở Tu Viễn mới biết cô gái này đã thành thân, hắn còn tưởng đây là hai đứa nhỏ tới chơi.

“Ta có thể sờ bọn nó được không?” Trầm Cẩm nhìn người bán thỏ hỏi.

“Đừng để chúng nó khiến cô nương bị thương.” Người bán đáp, chỉ sợ không ai đành lòng cự tuyệt cô nương đáng yêu thế này đâu, có điều thành thân sớm quá, thật đáng tiếc, chắc gã tới nhà giàu chứ không cũng không thể nuôi thiếu nữ đẹp thế.

Trầm Cẩm gật đầu, hai mắt mở to, Sở Tu Viễn thiếu chút phì cười vì hai con thỏ lớn trong lồng sắt cũng mở to hai mắt nhìn Trầm Cẩm, bọn họ như đang trao đổi qua lồng sắt, mắt vừa tròn vừa sáng. Trầm Cẩm vươn tay chọc chọc con thỏ qua lồng sắt rồi lập tức rút tay về, nhìn con thỏ chăm chăm, thấy nó không phản ứng mới đuôi tay chọc tiếp, lần này con thỏ có phản ứng, chú thỏ bị chọc chậm rì rì giật mình, sau đó dùng cái đuôi ngắn cùn đối mặt với Trầm Cẩm.

“Bao nhiêu tiền?” Trầm Cẩm yêu thích ra mặt, nàng quyết định về sẽ lấy nhiều loại cỏ xanh cho thỏ ăn, con thỏ này còn thay đổi màu lông nữa kìa!

Nàng nhớ hai câu trong bài “Doãn hi trạch”, “Mưa chiều mờ mịt gà xuân gáy. Cỏ thu rậm rạp thỏ trắng nhảy”*. Đúng là miêu tả loại thỏ này.

* Chân thành cảm ơn ss Trang Ngổ về câu thơ trên. T_____T cầu mong tác giả đừng cho thêm thơ văn nữa, ghét lắm.

Người bán thỏ không đòi nhiều, ra một cái giá, Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Viễn, Sở Tu Viễn gật đầu nói, “Chúng ta mua.”

Không đợi Sở Tu Viễn trả tiền Trầm Cẩm đã thanh toán, Sở Tu Viễn không tranh trả nhưng sau khi Trầm Cẩm đưa tiền xong thì chủ động ôm thỏ, thỏ này nhìn nho nhỏ vậy thôi chứ không nhẹ, nếu để Trầm Cẩm ôm bị huynh trưởng nhà mình thấy, về không xử lý hắn mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Lúc Sở Tu Minh xong việc tìm thấy Sở Tu Viễn và Trầm Cẩm chỉ thấy Sở Tu Viễn đang cảm lồng sắt nói, “Đại ca nhất định sẽ không cho tàu nuôi đâu.”

“Vì sao?” Trầm Cẩm nhìn chú cún con trong rổ, toàn thân lông trắng tinh bộ dạng khờ khạo vô cùng đáng yêu, “Vì sao phu quân không cho ta nuôi?” Nàng vẫn còn cúi đầu, ánh mắt vô tội nhìn Sở Tu Viễn.

“Con cún này trưởng thành sẽ to lắm.” Sở Tu Viễn đáp, “Tàu không thấy móng vuốt nó dày thế kia à?”

Trầm Cẩm không phải người không biết phân biệt đúng sai, “Đại ca ta cũng nuôi được mà.”

“Vị tiểu nương tử này, chi bằng ngươi hỏi ý phu quân rồi hãy quyết định?” Người bán chó dò hỏi, “Đây là chó nhà ta sinh, tuy không phải giống quý hiếm gì nhưng có thể nuôi thả.”

“Sao thế?” Sở Tu Minh đã tới nơi hỏi.

Trầm Cẩm thấy phu quân liền mong chờ nói, “Phu quân, ta có thể nuôi cún con được không?”

“Đại ca.” Sở Tu Viễn cũng rất thích chú cún này nhưng sợ nuôi lớn rồi lại làm Trầm Cẩm bị thương.

Sở Tu Minh không trả lời ngay mà tới xem chú cún kia trước, nó không còn vô hại như lúc này, lông toàn thân dựng đứng lên, nhỏ giọng rên ư ừ với Sở

Tu Minh, nó cảm giác thấy sự uy hiếp, “Đại ca phối với sói à?”

Trầm Cẩm phát hiện nàng lại không hiểu Sở Tu Viễn đang nói gì, hơn nữa khẩu âm lần này khác với lúc mua da, “Phu quân lợi hại thật.”

“Đại ca biết nói tiếng địa phương nhiều nơi lắm.” Sở Tu Viễn nhỏ giọng thì thầm, “Đệ còn chưa nghe hiểu tiếng dân vùng duyên hải.”

Trầm Cẩm gật đầu, “Ta cũng không hiểu.” Thật ra nàng từng nghe người ta nói tiếng này rồi nhưng chỉ biết đó là tiếng quan thoại.

“Đúng vậy.” Người bán chó nghe thế mặt chuyển ý chân thành, người có thể nói tiếng bọn họ bình thường đều là băng hữu, hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn thấy cún con giống thế này, đa phần thời gian đều như nửa chết nửa sống, “Ta cũng không lừa ngươi, chó mẹ sinh được ba con, đây là đứa yếu ớt nhất, màu lông cũng không được tốt.” Màu trắng trông thì đẹp nhưng dễ bị phát hiện, vào rừng không tốt bằng chó lông thẫm màu.

Sở Tu Minh gật đầu, nắm cổ cún kéo lên quan sát, cún kia và Sở Tu Minh đôi bên nhìn nhau một hồi rồi kêu ư ừ, ngoan ngoãn hơn lúc trước nhiều khiến Trầm Cẩm đứng bên cạnh thấy tròn mắt há hốc mồm, sau đó Sở Tu Minh để cún cho Trầm Cẩm ôm vào lòng, nó sủa hai tiếng rồi nhìn Trầm Cẩm, cúi đầu liếm tay Trầm Cẩm, Trầm Cẩm thấy cún con vừa mềm vừa béo, trừ hai mắt với mũi màu đen còn lại toàn thân trắng muốt, giống hệt cục bông.

Sở Tu Viễn cũng thích lắm, bước tới sờ sờ, nó lại biến thành cún con ngoan ngoãn nằm trong lòng Trầm Cẩm, không thèm để ý tới Sở Tu Viễn, khôi phục tình trạng lúc Sở Tu Minh chưa tới.

“Con chó này thông minh lắm, ta sẽ mua.” Sở Tu Minh nói.

Người bán không nhiều lời, báo giá, Sở Tu Minh thanh toán bạc, sau đó nhận lấy rô tre từ tay người bán chó.

“Về thôi.” Sở Tu Minh nhìn trời bắt đầu tối nói thẳng.

Trầm Cẩm mua thả lại mua cún vô cùng thỏa mãn, gật đầu nói, “Ừ.”

Sở Tu Minh thấy hai tay Trầm Cẩm ôm cún con ánh mắt hơi tối đi, sau khi đưa rô không cho Sở Tu Viễn liền ôm vai Trầm Cẩm, nửa ôm nàng đi, còn Sở Tu Viễn ở phía sau một tay xách lồng sắt một tay cầm rô, con thỏ vừa rồi còn ngoan ngoãn không biết sao bây giờ bắt đầu nhảy lung tung, tiểu bậy bạ khiến quần áo Sở Tu Viễn vừa bẩn vừa thối.

Trầm Cẩm ôm cún ngồi phía trước Sở Tu Minh, đáng tiếc hôm nay không thể mang thỏ về chung, bọn họ mua khá nhiều đồ nên mượn vài cỗ xe ngựa ngày mai đưa đồ đến tướng quân phủ ở biên thành, đây là xe chuyên chở giúp người biên thành vận chuyển hàng hóa từ chợ về, đương nhiên cũng có người ngồi.

Dùng tay vuốt lông mềm trên người cún con, Trầm Cẩm hí hóp mắt không hỏi có nghề như thế, vì sao Sở Tu Minh để mấy tiểu thương kia đưa đồ đến tướng quân phủ, chợ này rất cuộc do ai quản lý, Trầm Cẩm phát hiện lúc họp chợ phiên có thể phát hiện không ít tin tức, nàng nghe có người thảo luận có một bộ lạc xảy ra chiến tranh nên lần này họp chợ không ai đến, không chỉ có nhiều đó còn có rất nhiều lời người ta nói Trầm Cẩm nghe không hiểu nhưng Sở Tu Minh thì sao?

Trầm Cẩm chọc chọc bụng cún, phu quân quả thực thần bí, lần đầu tiên gặp mặt vẻ mặt như đại hổ với môn thần pha trộn, sau đó trước mặt người ngoài bộ dạng sang sảng không tâm cơ, trong phủ trầm lặng ít nói... Còn có biểu hiện kiêu ngạo như tiên nhân không nhiễm khói bụi nhân gian, luôn cảm giác... nhéo nhéo đuôi cún, Trầm Cẩm không nghĩ nữa, dù sao mặc kệ thế nào nàng đều đã gả cho nam nhân này, hơn nữa nam nhân này đặt nàng ngồi trên vai, che chở nàng thay nàng che gió chắn mưa, thế là đủ rồi, đứng rồi còn có thể mua cún cho nàng, nghe lên nàng nói chuyện lại nghiêm trang sửa sai cho nàng, còn bảo phòng bếp làm đồ ăn cho nàng...

“Phu quân, Triệu ma ma sẽ để phần cơm cho chúng ta chứ?” Trầm Cẩm ôm cún tránh phía trong áo choàng của Sở Tu Minh hỏi.

Sở Tu Minh ừ một tiếng không nói tiếp, vì ngựa chạy nhanh nên mở miệng ra sẽ hứng đầy bụi đất.

Trầm Cẩm thỏa mãn tựa vào lòng Sở Tu Minh, nhéo nhéo đuôi cún, nó mắt kiên nhẫn lác lác, Trầm Cẩm ngẫm nghĩ lại hỏi, “Phu quân chàng nói xem nên đặt tên gì cho cún đây?”

Sở Tu Minh vốn chưa kịp trả lời hắn đã phát hiện, đôi khi tiểu kiều thế không phải đang hỏi hắn thật, “Không bằng kêu Tiểu Bất Điểm đi.”

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe tên này khóe mắt Sở Tu Minh vẫn co giật vài cái, Trầm Cẩm còn đang biểu hiện tâm nguyện của mình, “Tuy Tu Viễn nói nó sẽ trưởng thành to lớn nhưng ta vẫn hy vọng nó đừng lớn quá nếu không ta sẽ không ôm được.”

“Tiểu Bất Điểm, ngươi không thể lớn quá nhé, nhưng mà cho dù ngươi trưởng thành ta cũng sẽ thích ngươi.” Trầm Cẩm vừa sờ bụng gãi cằm cún con vừa thì thầm to nhỏ.

Trước khi mặt trời xuống núi mọi người đã chạy về tới biên thành tướng quân phủ, lần này Sở Tu Minh không ăn hiếp Trầm Cẩm nữa, mở áo choàng trước rồi bản thân tự xuống sau đó mới bế Trầm Cẩm xuống, nói, “Đề nó tự chạy theo.”

“Vâng.” Trầm Cẩm bế cả đoạn đường nên tay cũng mỏi, liền ngồi xỏm xuống thả Tiểu Bất Điểm ra, Tiểu Bất Điểm tới chỗ lạ nên trong lòng cảnh giác bám chặt bên chân Trầm Cẩm, không chạy lung tung.

Sở Tu Viễn nhìn chú cún con giống như quả cầu tuyết hỏi, “Ca, không để người huấn luyện nuôi một thời gian trước hả?”

“Không cần.” Sở Tu Minh đáp, “Để ta.”

Sở Tu Viễn nhìn bộ dáng cún con cười nói, “Chó này mà đường kị sau này trưởng thành sẽ thành chó ngoan.”

“Ừ.” Sở Tu Minh cũng phát hiện, quan trọng nhất là con chó này rất thông minh, thuần dưỡng tốt để cạnh Trầm Cẩm có thể che chở nàng, có điều trụ cột hơi kém, đường khó khăn còn phí tiền.

“Đúng rồi, nên đặt cho nó cái tên uy phong chút.” Sở Tu Viễn ánh mắt hy vọng, “Tàu từ sau này ta đi săn thú, tàu cho ta mượn dùng nhé.”

“Được.” Trầm Cẩm nghe bảo cún không bị mang đi liền cười nói, “Nó có tên rồi.”

Sở Tu Viễn hỏi, “Tên gì thế?”

“Tiểu Bát Điểm.” Trầm Cẩm vui vẻ nói, “Đệ bảo nó sẽ lớn lắm, ta lại hy vọng nó nhỏ để ta có thể ôm.”

Sở Tu Viễn nhìn Sở Tu Minh, ánh mắt lộ vẻ chỉ trích, “Ca, huynh thấy tên đó thế nào?”

“Tốt lắm.” Sở Tu Minh không thèm liếc Sở Tu Viễn một cái, “Chó của phu nhân gọi gì cũng được.”

“Tàu từ, gọi Lai Phúc hay Chiêu Tài cũng được.” Sở Tu Minh ám ức thay con cún, chó này còn lớn, nhìn chân nó thì biết, vừa thô vừa lớn, móng vuốt còn dày.

Trầm Cẩm cười ngọt ngào, không chút do dự cự tuyệt, “Không cần, Lai Phúc, Chiêu Tài nghe không hay.”

Sở Tu Viễn nghĩ mình không nên dẫn nó đi săn thú, nhất định sẽ bị người ta cười nhạo.

Trong phủ đã chuẩn bị nước ấm sẵn sàng, Sở Tu Viễn thực u buồn liếc Tiểu Bát Điểm rồi tự về viện tẩy rửa, còn Sở Tu Minh đưa Trầm Cẩm về, đến cửa viện, “Ta dẫn Tiểu Bát Điểm đi trước.”

“Không thể ở trong viện ta sao?” Trầm Cẩm lưu luyến hỏi.

Sở Tu Minh nhường mày, “Nàng nuôi được không?”

Trầm Cẩm nuôi không được, ngồi xuống vuốt vuốt đầu nó, ôm tới cho Sở Tu Minh mới nói, “Vây được rồi, chàng đừng kéo cổ nó nữa.”

Sở Tu Minh không đáp, Trầm Cẩm đi vài bước lại ngoảnh đầu nhìn, chờ Trầm Cẩm vào trong Sở Tu Minh liền nắm cổ cún đi về viện mình, mau mau báo công tượng đầy nhanh tốc độ thôi, vợ chồng mà ở xa nhau thế này ra thế thống gì.

Tiểu Bát Điểm biết Sở Tu Minh không dễ chọc, nhận mệnh giả cún chết không nhúc nhích bị nhấc đi, cái đuôi ngẫu nhiên sẽ quẫy vài cái mới khiến người ta biết nó còn sống.

Triệu ma ma cười nói, “Nếu phu nhân tiếc thì cứ tới viện tướng quân thăm.”

“À.” Trầm Cẩm lên tiếng, “Đúng rồi chỗ phu quân có chỗ cho nó ngủ không?”

Nào ai biết tướng quân với phu nhân ra ngoài sẽ ôm chó về nên trong phủ không có ai chuẩn bị ổ chó, Triệu ma ma nói, “Phu nhân yên tâm, tí nữa lão nô phân phó người đi tìm đệm giường nhỏ xếp chỗ cho nó ngủ.”

Trầm Cẩm ngẫm nghĩ liền lấy gối dựa mềm trên giường An Bình vừa làm xong không bao lâu giao cho An Bình dọn dờ, “Mau đưa cho tướng quân, bảo để cún ngủ, mềm lắm.”

An Bình đáp Trầm Cẩm mới đi tẩy rửa, cả ngày đi đường không chỉ quần áo giày bần, người nàng cũng nhiễm bụi.

Triệu ma ma vừa gọi đầu cho Trầm Cẩm vừa nói, “Hôm nay hai sứ giả đại nhân phái người đến truyền lời, chuẩn bị hai ngày nữa sẽ lên đường hồi kinh phục mệnh.”

“Nhưng phu quân mua mấy mảnh da, ta chuẩn bị đưa đến kinh thành cho Mẫu phi một ít, ngày mai bọn họ mới đưa tới, sợ sẽ không kịp để bọn họ thuận tiện mang về luôn.” Trầm Cẩm nói, “Không bằng chúng ta thương lượng với bọn họ chờ thêm mấy ngày nữa?”

“Vây lão nô sẽ cho người đi truyền lời.” Triệu ma ma đáp, hai người kia về càng trễ càng có lợi cho tướng quân phủ, hơn nữa tấu chương của tướng quân hẳn là đã tới kinh thành, nhưng hai vị đại nhân kia đầu tiên bị Trầm Cẩm quang minh chính đại nhốt tại tướng quân phủ, sau lại phái người trông giữ nên không kịp viết mật tín gửi về kinh thành, huống chi bọn họ chưa tìm hiểu được chút tin tức gì của tướng quân phủ, đẹp nhất là Trầm Cẩm không ý thức được nàng đã giúp tướng quân rất nhiều.

Chương 26

Trầm Cẩm ngáp, “Có hơi mệt.”

“Lão nô đã bảo phòng bếp nấu cháo, lát nữa phu nhân ăn một ít rồi hãy đi nghỉ.” Triệu ma ma nói, “Tướng quân đã phân phó phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu đầy đủ, sau này phu nhân không cần tới tiền viện ăn cơm với bọn họ nữa.”

Trầm Cẩm đáp, “Đúng rồi, ta có mua một con thỏ trắng, bảo hạ nhân dọn dẹp chỗ hồi xưa ta nuôi thỏ, chờ khi nào họ giao thỏ tới thì nuôi ở đó.”

“Lão nô đã biết.” Triệu ma ma thấy Trầm Cẩm mệt mỏi liền nhanh chóng dọn dẹp, giúp Trầm Cẩm thay thường phục, An Bình đưa đệm xong về, “An Bình, người lau tóc cho phu nhân, ta đi trải giường.”

“Vâng.” An Bình đáp, cẩn thận lau khô tóc cho Trầm Cẩm, sau khi ăn chén cháo nóng tinh thần Trầm Cẩm đỡ hơn.

Trầm Cẩm ăn xong, tóc cũng khô, về phòng rửa mặt sạch sẽ, An Bình cột sơ tóc của nàng, Trầm Cẩm đã có thể nằm lên giường nghỉ ngơi, sau khi nằm trên giường Trầm Cẩm lại không mệt nhọc như nàng tưởng, lại hỏi, “An Bình, hôm nay người về nhà mọi người có khỏe không?”

“Tốt ạ.” An Bình cách chân bóp chân cho Trầm Cẩm, nói, “Phòng ở tu sửa xong rồi.”

“Nhà Hi Nhạc...có khỏe không?” Trầm Cẩm do dự hỏi.

Từ sau khi Hi Nhạc chết, trừ lúc biên thành được giải vây Trầm Cẩm cho người đưa cho nhà Hi Nhạc ít bạc thì không đề cập tới Hi Nhạc lần nào, An Bình tưởng Trầm Cẩm đã quên nàng ta hoặc vẫn còn giận, dù sao khi đó Hi Nhạc vì mọi người ở nhà, lúc Man tộc công thành không lâu liền khóc xin Trầm Cẩm cho về, cuối cùng trên đường đưa cơm cho đại ca bị tên lạc bắn trúng bỏ mình, hiện tại nghe Trầm Cẩm nhắc tới, cánh mũi ề ề nói, “Cũng được ạ, có được liệu phu nhân thưởng nên đại ca Hi Nhạc được cứu...đệ đệ của Hi Nhạc cũng khỏe mạnh hơn nhiều.”

“Ừ.” Trầm Cẩm nhắm hai mắt, “An Bình ta đi ngủ.”

An Bình ngừng tay, nói, “Phu nhân mau ngủ đi, chờ phu nhân ngủ rồi ta sẽ đi.”

“À.” Trầm Cẩm lên tiếng, nghiêng người mơ mơ màng màng ngủ.

Lúc nửa tỉnh nửa mê dường như Trầm Cẩm nghe tiếng Sở Tu Minh nhưng vì quá mệt nhọc nàng không tài nào mở mắt được, vẫn tiếp tục ngủ.

Sở Tu Minh tới đưa thuốc, Triệu ma ma nói, “Tướng quân yên tâm, phu nhân ăn tối rồi mới đi nghỉ.”

“Thuốc này để bà thoa cho nàng.” Sở Tu Minh nhỏ giọng dặn dò, “Hôm nay là lần đầu tiên phu nhân cưỡi ngựa, sợ rằng ngày mai không khoẻ.”

Triệu ma ma hiểu nhận thuốc nói, “Lão nô đã biết.”

Sở Tu Minh gật đầu nhìn An Bình bên cạnh, “Chuyện nhà người ta đã biết, phải hầu hạ phu nhân cho tốt.”

Hai mắt An Bình đỏ lên nói, “Dạ.”

Sở Tu Minh không nói gì thêm nhưng Triệu ma ma lấy bản vẽ hôm trước Trầm Cẩm phác thảo ra, Sở Tu Minh nhìn rồi ghi tạc trong lòng, Triệu ma ma mở miệng, “Phu nhân vốn định đào một ao nhỏ trong sân nhưng bị lão nô khuyên đừng, nước ao âm hàn nếu ở gần quá đối với thân thể phu nhân không tốt.”

“Ta biết rồi.” Sở Tu Minh trả bản nháp cho Triệu ma ma, không nói gì nữa ra về.

Trong lòng lại cân nhắc, trong viện trồng nhiều loại cây có thể kết quả, khác với Triệu ma ma, Sở Tu Minh vừa thấy danh mục đánh dấu của Trầm Cẩm đã hiểu ý nàng.

Ao nhỏ không phải để nuôi cá tôm lâu lâu đổi món chứ?

Có điều không thể gần phòng ngủ, vậy thì mở rộng sân bên cạnh...Sở Tu Minh suy nghĩ đầu vào đấy rồi tính toán trong lòng, sau khi về liền tới thư phòng phác họa lại.

Trầm Cẩm phát hiện thời gian này Sở Tu Minh bỗng nhiên bận rộn vô cùng, ngay cả Sở Tu Viễn cũng không thấy bóng dáng, Trầm Cẩm mừng rỡ, thỏ trắng đã chuyển tới, nuôi ở góc sân sáng sủa, hơn nữa đất gỗ khác xa ngày xưa Trầm Cẩm nuôi, dù sao lúc đó địa vị của nàng ở trong phủ vẫn còn cần hô, không thể yêu cầu nhiều, còn hiện tại không cần nàng nói, tất cả mọi người đều chăm sóc thỏa đáng.

Chú thỏ trắng này không chỉ có ổ bằng gỗ xinh đẹp, ở trong còn được lót cỏ khô và đệm êm, ở ngoài có đồ ăn và rau xanh, hàng ngày được quét dọn sạch sẽ.

Mỗi ngày sáng tinh dậy sau khi ăn sáng xong Trầm Cẩm sẽ đi bộ đến chỗ thỏ con, thỏ mẹ thỏ con chạy qua chạy lại trong ổ, Tiểu Bất Điểm thoải mái gác đầu vào trong, thân mình ở ngoài nhìn chúng nó.

Mới đầu mỗi lần Tiểu Bất Điểm xuất hiện đều khiến bọn nó sợ hãi, hiện tại đã thành thói quen mỗi ngày trời sáng sẽ có thiên địch tới chiếm ổ.

Hàng ngày đến giờ, thỏ con chạy theo thỏ mẹ đi dạo, chạy chỗ này chạy chỗ kia, hạ nhân trong phủ lấy cái trắng băm nhỏ và vài thứ rau khác cho bọn nó ăn, chờ khi Tiểu Bất Điểm từ viện tướng quân chạy tới sẽ mở cửa chuồng để Tiểu Bất Điểm vào.

Có Tiểu Bất Điểm ở đó thì không cần khóa chuồng thỏ, lần trước thỏ mẹ muốn chạy ra ngoài thì Tiểu Bất Điểm vốn đang ngủ say phóng theo nó ra ngoài, vọt tới trước mặt rồi sủa vài tiếng, dọa thỏ mẹ sợ run nhanh chóng chạy về ổ.

Thật ra hiện giờ Tiểu Bất Điểm còn nhỏ hơn hai con thỏ lớn nhưng khí thế lớn mạnh, mỗi khi có Tiểu Bất Điểm nằm ở đó cho dù không khóa chuồng bọn thỏ cũng không dám chạy ra ngoài, dù sao chuồng thỏ rộng lớn đủ cho chúng nó chơi đùa.

Tiểu Bất Điểm sẽ thừa dịp Trầm Cẩm chưa ra ngoài ngủ một giấc, chờ Trầm Cẩm ra sẽ chơi với nàng, trước khi mặt trời xuống núi lại ngoan ngoãn về viện Sở Tu Minh, lần đầu tiên Trầm Cẩm còn sợ nó đi lạc, lén theo phía sau lại phát hiện Tiểu Bất Điểm ký hiệu dọc đường, ngửi ngửi rồi đi về.

Đã được vận chuyển tới, Trầm Cẩm lấy mấy mảnh chọn cho mẫu thân ra đóng gói rồi đưa tới chỗ hai sứ giả ở, ngay khi biết có thể về kinh sứ giả thậm chí không đợi tướng quân phủ tổ chức tiệc tiễn khách đã đóng gói đồ đạc cả đêm, ngày hôm sau trời chưa sáng đã đi.

Thậm chí cả đường không dám nghỉ ngơi, chỉ sợ Trầm Cẩm nói một câu lại cho người bắt bọn họ về lại.

Lúc này tấu chương của Sở Tu Minh đã được dâng đến tay Thành đế, tấu chương không nhắc đến chuyện trọng thương, hơn nữa chữ viết tinh tế, Thành đế nhìn hồi lâu lại bảo người lấy tấu chương cũ của Sở Tu Minh ra xem, sau đó mỉm cười hài lòng, cho dù Sở Tu Minh cực lực che dấu nhưng có mấy chỗ hạ bút hơi nhẹ.

“Có người nói: Tranh chữ của thi văn đều có trung khí bên trong...” Thành đế dùng móng tay chỉ vào hai chỗ trong tấu chương của Sở Tu Minh, nhiều chữ thế kia mà hắn có thể chuẩn xác tìm ra hai nơi, có thể thấy hắn khá coi trọng tấu chương của Sở Tu Minh, cũng có thể nói hắn kiêng kỵ Sở Tu Minh, nửa câu sau hắn không nói tiếp, “Chữ của Vĩnh Ninh Bá tốt thật.”

Thái giám đứng cạnh Thành đế nghe thế không dám mở miệng, có điều trong lòng yên lặng bổ sung câu Thành đế chưa nói hết, “Tranh chữ của thi văn đều có trung khí bên trong, tri thức thể hiện con người.”

Tấu chương ước chừng có hơn một ngàn chữ, Thành đế lại có thể tìm ra hai nơi.

“Có điều... không thể do Vĩnh Ninh Bá ra về.” Thành đế ném tấu chương sang bên cạnh, “Người nói xem sao Sở gia lại làm thế nhỉ.”

Lý Phúc hầu hạ Thành đế mười mấy năm tự biết lúc này Thành đế không yêu cầu câu trả lời, chỉ làm như mình không nghe thấy gì.

“Quên đi, đợi bọn kia về rồi sẽ biết.” Thành đế cười nói, ánh mắt lại lộ vẻ tàn khốc.

Thành đế chưa đợi người về đã nhận được thư từ trạm dịch đưa tới, tấu chương cho Thành đế hay thư Trầm Cẩm viết cho nhà Thụy vương đều bị đưa đến chỗ Thành đế, Thành đế ra lệnh mở thư xem, sau khi xem xong bóp thái dương, “Lý Phúc kêu Thụy vương vào đây.”

“Dạ.” Lý Phúc cũng rất tò mò Vĩnh Ninh Bá phụ nhân viết cái gì, Thành đế xem xong cũng chịu không nổi.

Đúng lúc Thụy vương vào cung vấn an Hoàng thái hậu cho nên nhanh chóng vào ngự thư phòng, Thành đế đưa thư của Trầm Cẩm viết cho Thụy vương, không có chút áy náy nào khi xem trước thư nhà đệ đệ, ngược lại nói, “Vĩnh Ninh Bá vì trăm trăn thủ biên thành, uy hiếp dị tộc, trăm vạn phần quan tâm tới thân thể Vĩnh Ninh Bá, tiên đế có bảy người con chỉ còn lại hai người chúng ta.”

“Thần sợ hãi.” Thụy vương nhanh chân quỳ xuống cúi đầu nói.

“Nhanh đứng lên, huynh đệ chúng ta sao lại khách khí thế.” Thành đế thấy bộ dáng Thụy vương thâm vừa lòng, ngoài miệng lại nói, “Nữ nhi của đệ cũng như nữ nhi của ta, Giang Nam vừa tiến cống gấm vóc, Lý Phúc phân ra một nửa để Thụy vương mang về.”

“Tạ hoàng huynh ban thưởng.” Thụy vương cung kính đáp lời sau đó mới đứng dậy.

Thụy vương rời cung, ngồi trên xe ngựa đọc thư Trầm Cẩm, sau khi xem xong cũng bóp thái dương, cất thư Trầm Cẩm viết cho Thụy vương phi, Trần trắc phi, nhìn thư Trầm Cẩm viết cho hắn, nội dung đơn giản dễ hiểu, ân cần thăm hỏi cả nhà, còn nói bản thân ở biên thành hết thấy đều tốt, bảo Thụy vương yên tâm, còn nói đã tìm một thanh bảo đao tặng Thụy vương, không còn nội dung gì khác.

Về tới Thụy vương phủ, Thụy vương đem thư tới sân của Thụy vương phi, đúng lúc Trần trắc phi đang nói chuyện với Thụy vương phi, chờ hai người hành lễ xong Thụy vương đưa thư ra nói, “Tam nha đầu gói thư, đưa đi chung với tấu chương cho hoàng huynh.”

“Thật à?” Thụy vương phi về mặt tươi cười, tiếp nhận thư.

Hai mắt Trần trắc phi lộ rõ niềm vui nhưng không dám mở miệng, Thụy vương phi kéo tay Trần trắc phi, chủ động đưa thư Trầm Cẩm viết cho bà, hai người liền không coi ai ra chăm chú đọc thư.

Thụy vương đứng bên cạnh bắt đầu đi bưng trà uống.

“Cầm nha đầu thật đúng là...” Thụy vương phi đọc thư liền cười, Trầm Cẩm viết thư cho hai bà ước chừng hơn mười trang, mất khoảng thời gian uống hai chén trà mới xem xong, Thụy vương phi thấy Trần trắc phi cũng đọc xong liền kéo bà nói, “Người xem nàng còn đang oán giận hai sứ giả, câu nào cũng nhắc tới chuyện biên thành bị lỗ thịt, có điều...” Thụy vương phi không nói hết câu, ở kinh thành có thứ gì tốt mà chưa ăn làm sao có thể vui vẻ vì được ăn thịt ngựa, nhớ tới lá thư cầu cứu Trầm Cẩm gửi về lần trước Thụy vương phi liền đau lòng, rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ thương yêu mấy năm, lá thư kia Trần trắc phi không biết, trong phủ chỉ có Thụy vương và Thụy vương phi biết.

Trần trắc phi hơi lo, “May Vương phi không chê nha đầu kia, sau khi đến biên thành tính tình nàng lại hoang dã thế, lại dám oán giận hai vị sứ giả.” Như sợ Thụy vương trách tội, chậm rãi giải thích, “Nó là đứa keo kiệt, không bằng chờ quà về, đưa quà của ta...”

“Được rồi.” Thụy vương phi xem xong danh mục quà tặng lại không thấy Trầm Cẩm có cái gì không đúng, ngắt lời Trần trắc phi, “Cầm nha đầu mới tới biên thành, hạ nhân đều bị đưa về, sợ rằng mấy thứ này mất không ít tâm tư, Vương gia ta còn chưa thấy bảo đao Cầm nha đầu nói, chờ lúc nào đồ về tới nơi nhớ để ta xem trước đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thụy vương phi và Trần trắc phi tâm sự hồi lâu rồi Trần trắc phi cáo lui, chỉ còn lại hai người Thụy vương và Thụy vương phi, Thụy vương cho mọi người lui ra mới kể lại những lời Thành đế nói cho Thụy vương phi nghe, “Nàng nghĩ hoàng huynh có ý gì?”

“Cho dù hoàng huynh có ý gì cũng kệ cứ nghe theo là được.” Thụy vương phi hòa nhã nói, “Lúc hồi âm ta sẽ hỏi Cầm nha đầu thêm chuyện biên thành và Vĩnh Ninh Bá, việc này Vương gia không cần ra mặt.”

“Vương phi nói phải.” Thụy vương mở miệng, “Nhưng mà Cầm nha đầu cũng thật là, sao có thể đòi đồ trực tiếp vậy chứ.”

Thụy vương phi không xem thư Trầm Cẩm viết cho Trầm Kỳ nên không hiểu ý, Thụy vương liền kể sơ nội dung, đột nhiên Thụy vương phi đỏ mặt, yên lặng rơi lệ, Thụy vương kinh hãi hỏi, “Vương phi làm sao thế?”

“Vương gia bắt công quá, các nàng là chị em ruột, muốn cái gì thì cứ hỏi thẳng sao lại phải giả vờ giả vịt như người ngoài? Ta không biết Nhị nha đầu sẽ nghĩ thế nào chứ Kỳ Nhi chắc chán thích.” Thụy vương phi lấy khăn tay xoa nước mắt ở khóe mắt, “Hơn nữa Vương gia chú ý thư Cầm nha đầu xin cái gì, toàn là nhu yếu phẩm, nếu không phải biên thành quá nghèo khổ sao nó có thể mở miệng xin chứ?”

Thụy vương nghe Thụy vương phi khóc kể trong lòng hơi áy náy nói, “Đúng là ta suy nghĩ không chu đáo.”

“Vương gia, lúc trước Man tộc vây thành, thư cầu cứu của Cầm nha đầu chữ chữ đều nhiễm máu nhưng hôm nay... người xem nó có oán giận hay khóc kể câu nào không?” Thụy vương phi tiếp tục, “Không từ mà biết, phu quân Nhị nha đầu chỉ nạp một tiểu thiếp mà nó đã về nhà khóc nháo bảo Vương gia làm chủ, còn Cầm nha đầu thì sao? Có gây phiền toái cho Vương gia không? Lúc Cầm nha đầu ở trong phủ thích ăn thích uống, món nào không tình té sẽ không ăn, nay chỉ xin mấy món...” Như không nói tiếp được nữa, tựa vào bàn khóc nức nở.

Lòng Thụy vương chưa xót, ngắm lại Trầm Cẩm ở biên thành có thể nói là cừ tử nhất sinh, bị Man tộc vây khổn lâu thế lại ăn không ít đau khổ nhưng không nói một câu, ngược lại chuẩn bị quà cáp cho bọn họ, nhất thời lòng tràn đầy yêu thương, cũng hiểu Trầm Cẩm từ âm ỉ quá mức, bản thân Thụy vương do Hứa trắc phi cầu mãi nên mềm lòng muốn dạy dỗ con rể thứ hai bây giờ lại quyết tâm, “Đừng khóc, chuẩn bị thêm nhiều thứ nữa gửi cho Cầm nha đầu, trong cung vừa thường không ít gấm vóc cũng đưa nhiều nhiều cho nó, Cầm nha đầu một mình ở biên thành sợ là không có ai hiểu chuyện bên cạnh.”

Thụy vương phi biết có khi tốt quá hoá cùi bắp, nghe khuyên xong không khóc tiếp, gọi người bưng nước đến trang điểm lại, lần này không đánh phấn chỉ rửa mặt rồi đi ra nói, “Vừa rồi ta... chỉ nghĩ tới chuyện Cầm nha đầu ở bên kia ăn không đủ no mặc không đủ ấm lòng lại đau, hận không thể thay nó chịu khổ.”

“Ta hiểu mà.” Thụy vương an ủi.

Thụy vương phi nói, “Sợ rằng ở đó gian nan, không bằng chuẩn bị thêm nhiều dược liệu cho Cầm nha đầu, còn có tiền bạc, bên người nó không có ai thân cận khó tránh khỏi phải thương hạ nhân nhiều.”

“Được.” Lúc này Thụy vương nghe cái gì cũng ừ.

Thụy vương phi chậm rãi tiếp lời, “Không phải xưa giờ Vương gia luôn cầu nhau chuyện thiếu một thanh bảo đao à? Không ngờ chỉ nói đùa một câu mà Cẩm nha đầu lại ghi tạc trong lòng, ta coi thử nói đây là bội đao của thủ lĩnh Man tộc, Cẩm nha đầu lại không đưa thứ tốt nhất hiến cho Thánh Thượng, trộm giữ lại cho Vương gia...không biết Thánh Thượng có trách tội không nữa.”

Thụy vương nghe Thụy vương phi nói thế nở nụ cười, “Yên tâm đi, hoàng huynh không có nhỏ mọn thế đâu.”

Thụy vương phi ánh mắt lóe lóe không đáp lời, chỉ mỉm cười dịu dàng.

Chờ Thụy vương đi, Thụy Hi mới đổi chén trà táo đỏ nóng khác cho Thụy vương phi, Thụy vương phi bưng uống mấy ngụm buông chén, dẫn Thụy Hi vào nội thất, “Tìm thùng gỗ đàn của ta ra đây.”

Thụy Hi vâng dạ, lấy thùng gỗ Thụy vương phi yêu cầu, Thụy vương phi mở ra nhìn thoáng qua, bên trong đầy ngân phiếu, híp mắt nói, “Đến lúc đó giấu thùng này trong gạo tẻ đưa cho Cẩm nha đầu.”

“Vương phi...” Thụy Hi kinh ngạc nhìn Thụy vương phi, đây là toàn bộ tích lũy của Thụy vương phi, chừng năm mươi vạn lượng.

Thụy vương phi không nói gì, chỉ sợ Thụy vương không rõ của cải trong phủ bằng Thụy vương phi, hơn nữa tiền này không phải cho Trầm Cẩm, chỉ có kẻ ngốc như Thụy vương mới nghĩ Thành đế độ lượng, nhớ đến đưa con lớn, Thụy vương phi nhắm mắt, nói, “Cứ làm theo lời ta.”

“Dạ.” Thụy Hi không dám nói tiếp.

Thụy Hi thu dọn danh mục quà tặng cho Thụy vương phi nói, “Sợ là Hứa trắc phi sẽ náo loạn.”

Thụy vương phi cười khê, “Con bé Cẩm nha đầu này.” Tặng lễ chỉ tặng cho Thụy vương, Thụy vương phi với Trần trắc phi, nhưng trong lễ cho Thụy vương phi đại bộ phận cho ba đứa con bà, đúng là yêu hận rõ ràng, một chút tiện nghi cũng không chịu cho bọn Hứa trắc phi, nhưng mà Thụy vương phi lại không thấy Trầm Cẩm keo kiệt, ngược lại trong lòng càng yên tâm, nếu không cũng sẽ không đưa chừng đó tiền cho Trầm Cẩm dưới danh nghĩa này, “Mà cũng khổ cho đứa nhỏ này, bảo người chép một bản danh mục quà tặng đưa cho Kỳ Nhi, tự nhiên nó sẽ hiểu.”

Trầm Cẩm người trong lòng Thụy vương phi nghĩ đang chịu khổ, chỉ thích ăn món rau nhẹ lúc này đang ăn lẩu, thịt dê non trong nồi nước xoay vòng vòng, cho dù không cần khuấy cũng thơm ngào ngạt, bên cạnh là hạt tiêu trong phủ chuẩn bị riêng cho nàng.

Thời gian này Sở Tu Viễn bận chuyện ở ngoài nên đến hơn trước, một đĩa thịt lớn bỏ vào nồi, chờ chín liền cầm cúi ăn, đối muốn ngất tới nơi, Sở Tu Minh vẫn tư thái tao nhã nhưng chiếc đũa của hắn như dao, vừa nhanh vừa chuẩn, thịt vừa chín đã bị hắn gấp.

Trầm Cẩm ăn đến hai má đỏ phừng phừng, mũi ra mồ hôi, nàng không chỉ thích ăn thịt dê mà còn thích ăn đậu hũ, vừa mềm vừa ngọt hơi dính chút hạt tiêu, ăn ngon muốn chết.

Ăn lẩu xong lại phải rửa mặt chải đầu, sau khi ăn no Trầm Cẩm ngồi trên ghế, hai tay bưng chén trà son tra nói, “Mấy món này ngon quá đi mất.”

“Không phải kinh thành nhiều món ngon hơn à?” Sở Tu Viễn ăn no tới nỗi bụng tròn xoe hỏi.

Trầm Cẩm cảm thán, “Đúng thế nhưng không ăn được, mỗi bữa đều theo phân lệ, chỉ được ăn mấy món, muốn ăn món mới phải tự đưa tiền, không giống ở đây muốn ăn cái gì chỉ cần nói một câu.” Đây chính là cảm giác làm đương gia, quả thực không thể tốt hơn!

“Đáng thương quá.” Sở Tu Viễn cảm thán, “Tẩu tử còn muốn ăn gì cứ bảo phòng bếp làm, dù trong phủ không có cũng cứ nói cho đại ca, cái gì cũng có thể tìm cho tẩu.”

Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh, ánh mắt chờ mong, “Khi xưa ta có nghe Đại tỷ kể, bọn họ ở trong cung được ăn thịt hươu nướng, thịt hươu cắt thành miếng lớn nướng than chín, còn thoa mật hoa quế...”

“Chờ mùa đông năm nay đã.” Sở Tu Minh nói.

Trầm Cẩm thỏa mãn, cười nói, “Phu quân chàng tốt nhất!”

“Thời gian này nàng ngoan ngoãn ở trong phủ.” Sở Tu Minh nói.

Trầm Cẩm gật đầu, “Vâng.”

Ngày mai Sở Tu Viễn sẽ theo huynh trưởng xuất môn một thời gian, thấy anh trai và chị dâu nói chuyện liền đứng lên nói, “Đệ về trước đây.”

Sở Tu Minh gật đầu, Sở Tu Viễn chào Trầm Cẩm rồi ra về, Sở Tu Minh đứng dậy nói, “Đi dạo lát đi.”

“Dạ.” Trầm Cẩm đứng lên, nhìn tay Sở Tu Minh rồi đưa tay nàng qua bỏ vào tay hắn, Sở Tu Minh dẫn Trầm Cẩm ra ngoài, Triệu ma ma và An Bình không đi theo.

“Ta để Tiểu Bất Điểm lại cho nàng.” Sở Tu Minh lên tiếng trước.

Trầm Cẩm thực nhu thuận nói, “Ừ, mỗi ngày ta sẽ chơi với Tiểu Bất Điểm và bọn thỏ con là được rồi, phu quân yên tâm ta sẽ không đi lung tung.”

Sở Tu Minh gật đầu, “Công tượng được an bài hết rồi, thời gian tới bọn họ sẽ vào phủ, nàng đừng sang đây, ta sẽ dặn bọn họ không được tới gần sân của nàng.”

“Dạ.” Trầm Cẩm vâng dạ lại không hỏi khi nào sẽ tu sửa sân của nàng, muốn thừa dịp huynh đệ Sở Tu Minh không ở nhà dọn dẹp lại.

Trời chưa sáng Sở Tu Minh đã đi, lúc Trầm Cẩm tỉnh lại bọn họ đã đi xa lắm rồi, Trầm Cẩm ăn sáng xong mới chơi với tụi Tiểu Bất Điểm, sau đó hỏi, “Ma ma, bà nói xem phu quân có thể gặp nguy hiểm gì không?”

“Không đâu.” Triệu ma ma cười an ủi, “Phu nhân yên tâm đi.”

Trầm Cẩm gật đầu, trông mắt đảo qua đảo lại, “Vậy phu quân có dặn dò gì không?”

“Phu nhân hỏi cái gì?” Triệu ma ma nghi hoặc hỏi.

Trầm Cẩm cười nói, “Ví dụ như không cho ta ra ngoài chơi chẳng hạn?”

Triệu ma ma cười đáp, “Không có, tướng quân bảo tất cả mọi người trong phủ nghe lời phu nhân.”

Trầm Cẩm thấy mỹ mãn, hỏi xong không nói gì nữa, ngày đầu tiên Sở Tu Minh đi nàng ngoan ngoãn ở trong phủ chơi với thỏ rồi chơi với Tiểu Bất Điểm, ngủ trưa tỉnh lại hỏi Triệu ma ma số đo của Sở Tu Minh với Sở Tu Viễn, chọn vải chuẩn bị làm quần áo cho bọn họ.

Hôm sau vẫn như cũ, sáng sớm ngày thứ ba Trầm Cẩm dậy sớm thay quần áo mang theo An Bình ra ngoài, rất nhiều người biên thành nhận ra Trầm Cẩm, thấy Trầm Cẩm dẫn An Bình ra đều chào hỏi, còn tặng cho Trầm Cẩm ít đồ ăn ở nhà.

Sở Tu Minh và Sở Tu Viễn không có nhà, Trầm Cẩm là lão đại, triệt để quên lời hứa với Sở Tu Minh, ngày ngày dẫn An Bình đi chơi khắp nơi.

Gần đây chẳng biết Triệu ma ma đang làm gì, chỉ dặn dò An Bình mấy câu rồi không xen vào nữa.

Thật ra Trầm Cẩm nhận thấy mọi người trong phủ từ sau khi Sở Tu Minh đi đều kỳ kỳ quái quái, ngày nào cũng bề bộn nhiều việc nhưng không ai nói cho Trầm Cẩm, Trầm Cẩm cũng không hỏi bởi mọi người ai cũng vui vẻ không lo lắng.

Điều khiến Trầm Cẩm vui vẻ nhất là sau khi tới biên thành nàng cao lớn thêm rất nhiều, mấy ngày trước Triệu ma ma giúp Trầm Cẩm thay quần áo phát hiện nên đi tìm quần áo ở kinh thành của Trầm Cẩm, vậy nào cũng ngắn đi.

Không chỉ cơ thể cao lên, ngay cả áo cũ vốn vừa người hiện tại mặc bó sát, quần áo thô đều là quần áo mới, Trầm Cẩm đã bảo người cắt quần áo đem theo từ kinh thành lúc mới đến, mặc toàn quần áo mới làm theo kiểu ở biên thành, quần áo ở biên thành vốn rộng thùng thình nên không phát hiện ra, chuyện này khiến Trầm Cẩm vui sướng vô cùng.

Huynh đệ Sở Tu Minh và Sở Tu Viễn ra ngoài không có bao nhiêu người biết, chờ tới lúc Trầm Cẩm chơi đủ cảm thấy nhớ Sở Tu Minh thì bọn họ đã ra ngoài gần một tháng, đi đâu làm gì không ai biết, chỉ sợ chỉ có quản gia và Triệu ma ma biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Khi hai huynh đệ Sở Tu Minh về công tượng đã hoàn thành công việc rời khỏi tướng quân phủ, sân Trầm Cẩm ở không có công tượng đến sửa chữa.

Không chỉ thế mỗi ngày đều có hạ nhân ra ra vào vào sân của Sở Tu Minh, cho dù hấn về cũng không ngừng lại, mặt An Bình và Triệu ma ma lúc nào cũng vui vẻ.

Trầm Cẩm ngồi bên cửa sổ nhìn bên ngoài trong lòng đoán ra, lại thấy suy đoán của bản thân hơi... không thực tế nhưng vẫn khó tránh chờ mong.

Trầm Cẩm vẫn không hiểu tâm tư Thành đế, sau khi thu được tấu chương của hai sứ giả không bao lâu lương thảo, quân nhu đã được vận chuyển tới, mềm lòng với biên thành? Trầm Cẩm nghĩ không có khả năng, có nhiều chuyện nàng không tài nào hiểu được, như vì sao biên thành bị vây khốn lâu thế mà triều đình không phái người tới ứng cứu bọn họ.

Biên thành thất thủ không chỉ có nghĩa toàn bộ người dân biên thành bị giết mà đồng nghĩa với việc Thiên Khải gặp nguy hiểm, biên thành là địa phương trọng yếu bảo vệ Thiên Khải, Thành đế không thể nào không biết, sợ công cao chấn chủ à?

Trầm Cẩm không dám nghĩ tiếp.

“Phu nhân, Thụy vương phủ phái người mang đồ tới.” An Bình nghe tiểu nha hoàn truyền lời liền ra ngoài, nghe tiểu tư nói xong vội vàng chạy vào nói.

Trầm Cẩm quay phắt đầu lại nhìn An Bình, công cao chấn chủ gì gì đó đều bị vứt ra sau đầu, cũng do Trầm Cẩm rảnh rồi không có việc gì làm mới bắt đầu cân nhắc chuyện này, “Đi.”

“Nghe bảo Thụy vương phi còn phái quân sự tới.” An Bình đỡ tay Trầm Cẩm ra ngoài, nhỏ giọng nói, “Phu nhân có muốn gặp không?”

“Có.” Trầm Cẩm đáp, “Chắc Mẫu phi đã nhận được đồ ta gửi, không biết Đại tỷ sinh con trai hay con gái, trước khi ta xuất giá Đại tỷ đã mang thai.”

An Bình thấy Trầm Cẩm tươi cười mới nói tiếp, “Lát nữa phu nhân hỏi sẽ biết.”

Thụy vương phi phái nhị quân sự ở Thụy vương phủ tới, là quân sự hồi môn Thụy vương phi mang theo, đoán rằng Trầm Cẩm muốn gặp người cho nên hạ nhân tướng quân phủ đã để nhị quân sự chờ ở phòng khách.

Lúc Trầm Cẩm tới nhị quân sự nhanh chóng buông chén trà hành lễ, “Thỉnh an Bá phu nhân.”

“Mau đứng lên.” Trầm Cẩm cười nói, “Mẫu phi có nhận được thư của ta không? Đại tỷ sinh con trai hay con gái?”

Nhị quân sự không vội đáp lời, chờ Trầm Cẩm ngồi xuống mới đứng dậy cung kính nói, “Bẩm Bá phu nhân, Vương phi với Trần trắc phi, Thế tử phi đều viết thư cho Bá phu nhân.” Nói xong hai tay dâng hộp gỗ trên bàn.

An Bình bước qua nhận hộp gỗ đưa cho Trầm Cẩm, Trầm Cẩm mở nhìn, bên trong có một sấp thư, cười không khép miệng, ngón tay sờ thư một lát mới miễn cưỡng chịu đựng hỏi, “Thế Đại tỷ thì sao?”

Nhị quân sự về mặt bị thống, quỳ trên mặt đất khóc nói, “Bẩm Bá phu nhân, Thế tử phi đẻ non.”

“Cái gì!” Trầm Cẩm sắc mặt trắng nhợt, nhìn nhị quân sự, “Sao lại thế.”

Nhị quân sự không dám mở miệng, Triệu ma ma lại nhìn ra, chỉ sợ có tâm lý đề phòng Vĩnh Nhạc hầu phủ, bưng trà táo đỏ cho Trầm Cẩm, dịu dàng khuyên nhủ, “Phu nhân cứ từ từ, sợ rằng quân sự Thụy vương phủ cũng không cách nào biết chuyện ở Vĩnh Nhạc hầu phủ.” Cho dù biết cũng không thể nói.

Trầm Cẩm uống một ngụm mới nói, “Nhị quân sự mau đứng lên, ta nóng vội quá rồi.”

Nhị quân sự lau nước mắt đứng lên nói, “Thế tử phi cũng thường xuyên nhắc Bá phu nhân, nói ở vương phủ quan hệ với Bá phu nhân tốt nhất, nếu Thế tử phi biết Bá phu nhân quan tâm nàng thế này chắc chắn ấm lòng.”

Trầm Cẩm nhớ lúc ấy Đại tỷ vô cùng chờ mong đứa nhỏ sinh ra, trước khi xuất giá nàng làm đồ lót cho đứa nhỏ, hỏi mẫu thân mới biết làn da tiểu hài tử mềm mại nên không thêu thêm gì lên trên, còn giấu kỹ đầu sợi chỉ... nhưng sao đứa nhỏ lại mất? Bên người Đại tỷ không phải có người do Mẫu phi an bài sao?

“Nghe Thúy Hỉ nói, Vương phi với Trắc phi cùng xem thư của Bá phu nhân, còn khóc một lúc, còn lấy gạo bích ngạnh ngự cống được ban thưởng ra đưa cho Bá phu nhân.” Nhị quân sự nói.

Trầm Cẩm sùng sốt mới nói, “An Bình với nhị quân sự cùng đem thùng gạo bích ngạnh kia đến phòng ta.” Thụy vương phi không phải người nói lời vô nghĩa, mỗi câu đều có ý của bà, đặc biệt để nhị quân sự đem gạo này đến sợ rằng không đơn giản.

“Dạ.” An Bình không hỏi gì vâng dạ đồng ý.

Nhị quân sự lấy danh mục quà tặng đưa cho An Bình, An Bình đưa cho Trầm Cẩm, “Vương phi, Trần trắc phi, Thế tử phi, Hứa trắc phi với Tứ cô nương, Ngũ cô nương đều tặng lễ cho cô nương.”

“Ừ.” Trầm Cẩm nghe vậy nói, “Trừ đồ ăn đưa đến phòng bếp, còn lại đều đưa đến trong viện ta.”

Nhị quân sự không nói gì nữa, An Bình dẫn nhị quân sự ra ngoài, đi theo nhìn chăm chăm thùng gạo bích ngạnh kia, Trầm Cẩm không đứng lên về sân mà ngồi ngốc ra đây một hồi mới nói, “Ma ma, phu quân đang làm gì thế?”

“Bẩm phu nhân, chắc tướng quân đang ở thư phòng, hôm nay không có chuyện quan trọng.” Triệu ma ma hiểu ý Trầm Cẩm, nói.

Trầm Cẩm lên tiếng, tự ôm hộp thư nói, “Bảo người truyền lời cho phu quân đến viện ta có việc.”

“Vâng.” Triệu ma ma phân phó một tiểu tư, bản thân đi theo Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm mang theo Triệu ma ma về, lúc về không vui như lúc đến, “Đứa nhỏ sao lại không còn nhỉ?”

Triệu ma ma hòa nhã nói, “Không bằng chờ phu nhân về xem thư Thế tử phi viết, chắc Thế tử phi đã viết lý do trong đó.”

“Đại tỷ thành thân nhiều năm mới có thai.” Trầm Cẩm hai tay ôm chặt hộp gỗ, “Vô cùng quý giá, Mẫu phi không chỉ an bài người chăm sóc mà còn mời mấy ma ma biết y thuật trong cung ra...”

Triệu ma ma không biết nói thế nào cho phải, bà rời kinh thành đã nhiều năm nên không biết tình hình hiện giờ ở Vinh Nhạc hầu phủ, có điều theo biểu hiện của nhị quân sự có thể thấy chuyện này không đơn giản.

Sở Tu Minh biết kinh thành đưa đồ đến nhưng không ngờ Trầm Cẩm sẽ kêu hán qua xem, buông quyển sách trên tay, hán đi tới chỗ Trầm Cẩm.

Nếu Trầm Cẩm vào sân viện của Sở Tu Minh hiện tại chắc chắn sẽ ngạc nhiên bởi vì nơi này chỗ nào cũng dựa theo ý nàng mà xây dựng, thậm chí ở góc còn vây một chỗ để nuôi thú, còn tinh xảo hơn suy nghĩ của Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm về tới phòng ngủ liền mở hòm ra ngay, lấy thư Trầm Kỳ trước, Trầm Kỳ rất quan tâm tình hình của Trầm Cẩm, còn nói thẳng nếu muốn cái gì cứ nói với nàng, cảm ơn quà của Trầm Cẩm mặc dù còn chưa thấy nhưng xem danh mục đã thấy món nào cũng tri kỷ, Trầm Kỳ không đề cập chuyện nàng ở Vinh Nhạc hầu phủ, cuối cùng mới viết chuyện đứa nhỏ.

Chỉ nói lúc đứa nhỏ ra là một nam anh đã thành hình còn không nói gì thêm, lá thư lại ắn ắn có nước mắt.

Cho dù Trầm Kỳ không nói Trầm Cẩm cũng đoán được đại khái, nàng chưa kịp rơi lệ Sở Tu Minh đã tới, hán còn dẫn Tiểu Bất Điểm theo, nhìn Tiểu Bất Điểm đang chạy tới chỗ mình, Trầm Cẩm ngừng đầu nhìn Sở Tu Minh toàn thân cảm bào màu ngà, khổ sở và bi thương mới trời lên lập tức bị ép về.

Trầm Cẩm nghĩ khóc mất mặt quá nên sụt sịt mũi nén khóc, Sở Tu Minh liếc Triệu ma ma phát tay, Triệu ma ma hành lễ rồi lui ra, Trầm Cẩm nói, “Ma ma, bảo người khiêng thùng gạo bích nganh vào đây, mang danh mục quà tặng theo, cái gì nên cất thì cất, nên dùng thì dùng, đồ ăn đưa hết tới phòng bếp, tối nay ăn hải sản.”

“Vâng.” Triệu ma ma đồng ý cả, thấy Trầm Cẩm không dặn dò gì nữa mới ra ngoài.

Trầm Cẩm bỏ thư vào hòm rồi xoa người ôm Tiểu Bất Điểm vào lòng, mới nhìn Sở Tu Minh, tuy vừa không khóc nhưng mắt Trầm Cẩm vẫn còn hồng, trông hơi tội nghiệp, Sở Tu Minh chớp mắt nhìn lá thư đã mở.

“Tự chàng đọc đi.” Trầm Cẩm nói xong liền nhét thư vào tay Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh không cự tuyệt, không thấy việc đọc thư của tiểu nương tử nhà mình có gì không đúng, Trầm Cẩm cũng thấy cho Sở Tu Minh xem không có việc gì cả, ngược lại ôm Tiểu Bất Điểm lên khán, lấy tú cầu ném cho nó, để nó tự chơi, ai ngờ Tiểu Bất Điểm găm tú cầu ra ngoài, Trầm Cẩm dựa cửa sổ nhìn ra mới phát hiện nó tới chuồng thú, nàng không xen vào nữa.

Trầm Cẩm lại mở thư của Thụy vương phi, Thụy vương phi dặn nàng phải chăm sóc bản thân cho tốt, cũng phải chăm sóc Sở Tu Minh, nói một ít chuyện nhà, đều là chuyện nhà chứ không nói thêm chuyện gì khác, Trầm Cẩm hơi nghi hoặc nói, “Mẫu phi sao thế? Hồi trước Mẫu phi không thế này... nhưng giờ thư toàn nhắc chuyện nhà ai cưới con dâu, nhà ai nạp tiểu thiếp, nhà ai cưới kẻ thất, còn có chuyện Thánh Thượng tuyển phi cho các hoàng tử...”

Sở Tu Minh đã xem xong thư Trầm Kỳ viết, nghe Trầm Cẩm nói, ánh mắt lóe lóe nhìn nàng, Trầm Cẩm thức thời đưa thư cho Sở Tu Minh, đọc xong Sở Tu Minh thâm khẳng định, thư này quả nhiên không phải viết cho Trầm Cẩm mà viết cho hán, thông qua chuyện nhà mà Thụy vương phi kể Sở Tu Minh đã phác họa đại khái sơ đồ quan hệ mới nhất trong kinh thành, có điều vì sao Thụy vương phi lại làm thế này, hay là nàng đã biết chuyện gì đó?

Trầm Cẩm đưa thư cho Sở Tu Minh xong không xen vào nữa mà mở thư Trần trắc phi đọc, Trần trắc phi chỉ nói bà ở Thụy vương phủ tốt cả, bảo Trầm Cẩm phải chăm sóc bản thân cho tốt, không cho Trầm Cẩm lại tặng đồ cho bà, sau này cho dù có đưa cũng chỉ cần đưa cho Thụy vương và Thụy vương phi, còn lại toàn lời dặn dò Trầm Cẩm, còn làm mấy bộ quần áo cho Trầm Cẩm, vì không biết hiện giờ Trầm Cẩm bao lớn nên chỉ có thể đánh giá mà làm, đều làm lớn hơn tí, bảo Trầm Cẩm thấy không vừa thì sửa lại...

Lòng mẹ thương con, Trần trắc phi thậm chí không dám hỏi Trầm Cẩm ở biên thành sống thế nào, sợ hỏi nhiều khiến Trầm Cẩm khổ sở.

Đọc thư xong Trầm Cẩm không nhịn được nữa rơi nước mắt.

Lúc Trầm Cẩm khóc rất lặng yên không tiếng động, yên lặng cúi đầu rơi lệ, còn thường xuyên cầm khăn tay lau nước mắt, trông yếu ớt lại đáng thương.

Sở Tu Minh ngồi cạnh Trầm Cẩm, vuốt mặt Trầm Cẩm nói, “Không phải nàng muốn tìm đứa nhỏ dưỡng dưới danh nghĩa mẫu thân nàng sao?”

“Không cần nữ nhi.” Trầm Cẩm vừa khóc vừa yêu cầu, nong đậm giọng mũi, “Mẫu thân chỉ cần mình ta là nữ nhi là đủ rồi.”

Sở Tu Minh lên tiếng, “Ta sẽ an bài.”

“À.” Trầm Cẩm vẫn khóc không ngừng, “Ta muốn mẫu thân.”

Sở Tu Minh đau lòng nhưng hán không phải người giỏi an ủi, Trầm Cẩm chủ động dựa vào lòng Sở Tu Minh, nước mắt chui hết vào quần áo hán, “Mẫu thân chưa bao giờ buộc ta uống trà táo đỏ, chỉ làm kẹo táo đỏ cho ta ăn...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sau khi đọc thư xong Trầm Cẩm gọi Triệu ma ma vào, khuôn thùng gạo vài vài món đồ đặt trên bàn, chủ yếu là gạo bích ngạnh Thụy vương phi gửi và quần áo do Trần trắc phi làm.

Hạ nhân đưa đồ vào rồi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Triệu ma ma, An Bình và hai nha hoàn hầu hạ.

“Triệu ma ma, hộp nào của mẫu thân?” Trầm Cẩm nhìn hộp to hộp nhỏ đầy bàn hỏi.

Triệu ma ma lục hộp dán thẻ Trần trắc phi, Trầm Cẩm bước qua mở ra.

Mẹ con tâm linh tương thông, Trần trắc phi làm quần áo vừa người Trầm Cẩm, trang phục hè vừa vặn còn quần áo thu đông thì rộng hơn đồ mùa hè, cho dù Trầm Cẩm có lớn hơn thì chỉ cần sửa chút là mặc được.

Hơn nữa Trần trắc phi không may theo kiểu lưu hành ở kinh thành mà là kiểu ở biên thành, có điều hình thức mới mẻ độc đáo hơn, không biết Trần trắc phi làm sao biết được.

Trầm Cẩm thử xong bảo An Bình thu dọn rồi mới đựng tới thùng gạo bích ngạnh, bên trên có dán nhãn, Trầm Cẩm xé nhãn mở thùng ra, gạo được bỏ vào bao, Trầm Cẩm tháo bao gạo, chuẩn bị sức tay vào tìm, “Tôi nay ăn cái này.”

Triệu ma ma cười nói, “Đề lão nô dọn phòng bếp.”

Trầm Cẩm gạt đầu, xắn tay áo lên để lộ cánh tay trắng nõn, vốn Trầm Cẩm trông không béo, mang cảm giác khôe khoắn, có điều đây chỉ là bề ngoài, Sở Tu Minh từng ôm Trầm Cẩm nên biết, thật ra người Trầm Cẩm thịt nhiều mềm nhũn.

Cánh tay nàng không phải loại gầy da bọc xương mà là loại châu tròn ngọc sáng, Trầm Cẩm sức tay vào túi gạo, tìm hồi lâu rồi mê mải nhìn Sở Tu Minh, “Mẫu phi trên ta hả?”

Sở Tu Minh nhướn mày nhìn Trầm Cẩm, Trầm Cẩm ngoan ngoãn lui ra sau, Sở Tu Minh vén tay áo, vói tay vào nhanh chóng rút một hộp gỗ ra, sau đó đưa hộp gỗ cho Trầm Cẩm, bản thân tới chỗ bồn đồng cạnh bàn rửa tay, “Ồ dưới đây.”

Tuy chỉ nói ba chữ nhưng Trầm Cẩm vẫn hiểu ánh mắt và ám chỉ của Sở Tu Minh, do tay nàng ngắn quá nên tìm không ra thôi!

Thở phì phì hừ một tiếng, Trầm Cẩm đề hộp gỗ lên bàn trang điểm, bên trên có khóa nhỏ, “Chìa khóa đâu?”

Sở Tu Minh đang lau khô tay nghe thế nhìn Trầm Cẩm, “Hỏi ta?”

“Ừ.” Trầm Cẩm đương nhiên nói.

Sở Tu Minh ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Đem hộp trang sức Thụy vương phi đưa tới lên đây.” Lời này nói với Triệu ma ma đứng đối diện, bản thân hắn tới chỗ Trầm Cẩm nhìn cái khóa nhỏ tinh xảo kia, trên khóa có một đóa hoa mai.

Trầm Cẩm cũng nhìn theo, còn thử kéo nó nhưng cái khóa nhìn nhỏ lại rắn chắc vô cùng.

Triệu ma ma nhanh chóng tìm ra hộp trang sức, Sở Tu Minh thấy Trầm Cẩm còn đang nghiên cứu ổ khóa nên tự mở hộp trang sức tìm, hộp dạng ba tầng, phía dưới có ngăn kéo nhỏ.

Sở Tu Minh xem xét cẩn thận rồi tìm ra một đôi vòng tai hình hoa mai, sau đó đưa cho Trầm Cẩm, Trầm Cẩm cảm thử liền mở khóa, trong hộp gỗ đầy ngân phiếu, có chính có lẻ, Trầm Cẩm lấy ra đếm sơ chừng năm mươi vạn lượng, đồ cưới của nàng tính ra chưa đến mười vạn lượng nữa.

Trầm Cẩm ngây dại rồi nhìn Sở Tu Minh lại nhìn ngân phiếu, “Cái này cho ta hả?”

Sở Tu Minh cũng không ngờ Thụy vương phi sẽ làm thế này, tuy lúc đọc thư hắn đã đoán sơ sơ nhưng vẫn không thể xác nhận thái độ của Thụy vương phi, sợ rằng bạc ở Thụy vương phủ cũng không nhiều thế này, Thụy vương mặc dù có tiền nhưng rất nhiều thứ không thể động, như đồ ngự ban hay thôn trang các loại, Thụy vương chỉ có thể thu thuế hàng năm nhưng không được quyền buôn bán.

Mà trong cung ban thưởng thường không trực tiếp cho bạc, Sở Tu Minh thậm chí hoài nghi số tiền này Thụy vương không biết đến.

Nữ nhân như Thụy vương phi gả cho Thụy vương đúng là đáng tiếc.

Trầm Cẩm sờ sờ ngân phiếu rồi bỏ vào lại hộp gỗ, sau đó khóa lại đưa cả hộp cả chìa khóa cho Sở Tu Minh nói, “Cất đi, chàng nhận bạc của Mẫu phi ta thì phải đối xử tốt với ta.”

Sở Tu Minh cũng nhận ra số bạc này Thụy vương phi thông qua Trầm Cẩm đưa cho bản thân, ánh mắt hơi híp nhưng vẫn không từ chối nhận lấy hộp gỗ.

Không chỉ Thụy vương phi ngay cả Trần trắc phi cũng chuẩn bị quà cho Sở Tu Minh, nhưng khác với Thụy vương phi, Trần trắc phi hoàn toàn vì nữ nhi, chỉ mong Sở Tu Minh có thể đối xử tốt với nữ nhi như vậy đủ rồi.

Buổi tối Trầm Cẩm không được ăn hải sản nàng muốn vì những thứ này phải sơ chế lâu, toàn là đồ khô cá, phòng bếp làm món khác, dù sao những thứ này sớm hay muộn cũng sẽ được ăn nên Trầm Cẩm không để ý mấy.

Trời tối nhanh nên còn nhiều đồ không thể dọn kịp, những thứ còn lại Trầm Cẩm chọn lựa phân phát cho mọi người, chờ hôm sau thịnh an xong sẽ phân.

Ngoài Sở Tu Minh và Sở Tu Viễn, Triệu ma ma, An Bình hay Vương tổng quản bị mất cánh tay phải đều có phần, tiểu tư hôm nay ôm đồ chạy tới chạy lui, không ngừng bê đồ từ phòng Trầm Cẩm đi các viện.

Trầm Cẩm không phải người tiêu tiền như nước nhưng cũng không phải người keo kiệt, ngay cả Vương quản gia cũng được một khúc gấm ngự ban, càng không phải nói An Bình hay Triệu ma ma, nàng còn chọn màu phù hợp với An Bình.

Đưa đồ xong Trầm Cẩm vốn định kêu nhị quản gia tới hỏi chuyện nhưng nha hoàn đi về báo nhị quản gia bị Sở Tu Minh gọi đi rồi, An Bình bên cạnh cười nói, “Phu nhân muốn biết trong kinh sao không hỏi nô tỳ?”

“Ngươi biết à?” Trầm Cẩm kinh hi nhìn An Bình.

An Bình cười nói, “Mấy hôm nay nô tỳ an bài tiểu nha đầu, tiểu tư nói chuyện với tiểu tư, bà tử từ kinh thành, hỏi thăm được không ít chuyện.”

Triệu ma ma cũng biết chuyện này, bà cũng bày mưu đặt kế không ít, sợ có chuyện nhị quản gia không tiện nói nên nha hoàn tiểu tư trong phủ mang đồ ăn và rượu tới hỏi thăm tin tức.

An Bình đáp, “Nô tỳ nghe nói Nhị tỳ của phu nhân gả cho Trịnh gia đại công tử, Trịnh gia đại công tử đầy bụng kinh luân.”

Trầm Cẩm cũng biết Trầm Từ gả vào Trịnh gia, nghe nói gia đình ấy thanh quý lắm, Trịnh gia đại công tử thi từ ca phú không gì không giỏi, không ít tiểu thư cất giá thi tập của hắn.

Nhưng mà học vấn của Trầm Từ... lúc trước các nàng cùng đi học, vì hai người tuổi tác gần nhau nên phu từ dạy chung một giáo trình, tài nữ thì Trầm Từ không tới nhưng cũng không dốt đặc cán mai, cho dù gả đến nhà khác coi như không sai nhưng Trịnh gia...

Trầm Cẩm mong chờ cảnh hàng ngày Trầm Từ ngâm thi đối thơ với Trịnh gia đại thiếu gia.

An Bình nói tiếp, “Nghe nói Trịnh gia đại thiếu gia thích nhất chuyện hồng tỵ thêm hương*...” Không nói hết câu, “Nhị tỳ của phu nhân lấy thân phận quận chúa gả đi, khó tránh khỏi... nghe nói nàng khóc chạy về vương phủ tìm Vương gia làm chủ.”

*Hồng tỵ thêm hương: thành ngữ cổ, đại ý là thư sinh trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan bên cạnh giúp đốt lò hương. Ý chỉ những người có nữ nhân xinh đẹp bên cạnh.

Trầm Cẩm hỏi, “Phụ vương có ra mặt không?”

“Không có.” An Bình nói, “Ở lại hai ba ngày rồi bị Vương gia phái người đưa về Trịnh gia.”

Trầm Cẩm nghĩ với tính cách của Thụy vương, Hứa trắc phi và Trầm Từ cùng khóc kể sợ là Thụy vương sẽ ra mặt giúp Trầm Từ, không thành chắc do Thụy vương phi ngăn trở? Vậy là đã hiểu, gật đầu nói, “Còn gì nữa không?”

“Nô tỳ nghe nói có một bà tử sau khi uống rượu say mắng Vĩnh Nhạc hầu thế tử.” An Bình biết Trầm Cẩm lo cho Trầm Kỳ hơn nên đặc biệt chú ý chuyện này, “Nói trông Vĩnh Nhạc hầu thế tử tốt lại vô liêm sỉ nhất, ngay cả Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cũng là kẻ lòng dạ độc ác.”

Trầm Cẩm nhủ mày nói, “Không đúng.” Nàng nhớ trước khi xuất giá Đại tỳ sống rất tốt, hơn nữa quan hệ với Đại tỳ phu hoàn hảo, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân với Thụy vương phi quen biết, hai người vốn là bạn tốt mà.

An Bình nói, “Nghe nói sau khi phu nhân xuất giá không lâu Vĩnh Nhạc hầu thế tử nạp thiếp, là biểu muội thanh mai trúc mã của hắn.”

Trầm Cẩm nhủ mày, “Đại tỳ bắt đầu khổ sở? Tỳ phu bạc đãi nàng à?”

Triệu ma ma nhìn Trầm Cẩm nói, “Phu nhân nghĩ đơn giản quá, không phải Vĩnh Nhạc hầu thế tử không tốt mà có thể là quá tốt nên Đại tỳ của phu nhân mới sống khổ sở.”

Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma, Triệu ma ma nói, “An Bình có hỏi thăm được thân thế của vị biểu muội kia không?”

“Nô tỳ nghe nói nàng là nữ nhi của thứ muội Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, nhà bên kia có chuyện không còn thân nhân khác nên tìm chỗ nương tựa là Vĩnh Nhạc hầu phu nhân.” An Bình bổ sung.

Triệu ma ma mới nói, “Chắc thế tử đối xử ôn hòa với mọi người, mà tính ôn hòa này không dành cho thế tử phu nhân, còn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân mặc dù là bạn tốt của Vương phi nhưng thân thích vẫn hơn, khó tránh khỏi hơi bất công, không chỉ thế, trong mắt người ngoài thấp thỏm kia cơ khổ vô y còn thế tử phu nhân là Thụy vương đích nữ, gia thế hiển quý lại là thân phận quận chúa, lại là thế tử chính phi, so sánh hai người khó tránh khỏi thấy thấp thỏm đáng thương hơn.”

Trầm Cẩm nhếch môi, hồi lâu mới nói, “Ta biết rồi.”

Tuy Triệu ma ma do Sở Tu Minh phái tới hầu hạ Trầm Cẩm nhưng ở chung lâu ngày có tình cảm, thiết tình nói, “Cho nên phu nhân phải nhớ đôi khi vạn không thể mềm lòng, nếu lúc biểu muội kia vừa đến xin Vĩnh Nhạc hầu phu giúp đỡ, Thế tử phi có thể quyết tâm đưa bạc phái ra ngoài thì sẽ không có nhiều chuyện thế này.”

Trầm Cẩm hỏi, “Nhờ Hầu phu nhân với thế tử giận thì?”

Triệu ma ma hỏi ngược lại, “Người khác tức giận với bản thân tức giận, cái nào tốt hơn?”

Trầm Cẩm trừng mắt, nhìn Triệu ma ma vài lần mới gật đầu nói, “Ta biết rồi, đúng rồi phu quân có biểu muội không?”

Triệu ma ma hiếm hoi vui mừng nói, “Tướng quân cũng có biểu muội bà con xa, trước đây còn muốn ngả vào lòng tướng quân, sau đó...”

Trầm Cẩm hỏi, “Đi rồi à?”

“Đúng thế.” Triệu ma ma nói.

Trầm Cẩm gật đầu, “Vậy không cần nhắc tới nàng, còn có ai khác không?”

An Bình hỏi, “Phu nhân không lo lắng à? Biểu cô nương rất đẹp đấy.”

“Vì các người đều nói hồi xưa mà.” Trầm Cẩm thấy Triệu ma ma và An Bình thật khó hiểu, “Nếu lúc trước có gì thật sẽ không tới phiên ta gả tới đây, với tính của phu quân nếu muốn cưới ai còn có thể đợi chỉ hôn à? Hơn nữa trong phủ hiện giờ không có người này, chắc đã xảy ra chuyện gì đó, hơn nữa đây là lần đầu tiên ta nghe người khác nhắc tới chỉ sợ đó không phải chuyện tốt đẹp gì, nếu thế ta lại càng không cần lo lắng.”

Triệu ma ma nghĩ nói không chừng phu nhân đại trí giả ngu.

Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma và An Bình như bị điểm huyệt, hơi đắc ý và kiêu ngạo nói, “Ta rất thông minh đấy nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tướng quân phu nhân thông minh vô cùng – Trầm Cẩm, đang đối diện với gả y trước mắt ngăn người, Triệu ma ma cười nói, “Phu nhân thử xem?”

“Nguyệt Hoa cảm?” Không phải lần đầu tiên Trầm Cẩm thấy Nguyệt Hoa cảm nhưng lại là lần đầu tiên thấy Nguyệt Hoa đẹp như hôm nay, Nguyệt Hoa cảm cực kỳ trân quý, đến cả Thụy vương phủ cũng chỉ có Trầm Kỳ mới có một cái váy làm từ Nguyệt Hoa cảm, màu đỏ tươi chứ không phải sắc hồng thuần.

Trầm Cẩm từng thấy Trầm Kỳ mặc, lúc đi đường lưu lại bóng người mờ ảo như tạo hình từ ánh trăng, bộ gả y màu hồng này treo trên mắc áo khiến người khác đui mù, càng khỏi nói những thứ được thêu ở trên.

“Đúng thế.” Triệu ma ma không ngạc nhiên khi Trầm Cẩm có thể nhận ra, cười nói, “Tướng quân làm riêng cho phu nhân đó, phu nhân thử đi?”

Lúc Trầm Cẩm gả tới đây mặc hai bộ gả y do tú nương trong cung làm, dùng tơ lụa tốt nhất và chỉ vàng tinh tế thêu thành, nhưng so với bộ Nguyệt Hoa cảm này như món ăn do ngự trù tỉ mỉ chế biến so với món chính do đầu bếp đầu đường nấu vậy, một bên tinh xảo một bên thực dụng, nhớ tới sức nặng của hai bộ gả y trước đây tới giờ Trầm Cẩm còn sợ hãi, mặc bộ ấy xong không thể động đậy, tóc cũng bị kéo muốn đứt từng sợi!

“Phu nhân không vui à?” An Bình không thấy Trầm Cẩm kinh hãi, hỏi.

Trầm Cẩm mờ mịt nhìn An Bình nói, “Thích.” Không có nữ nhân nào có thể cự tuyệt Nguyệt Hoa cảm! Đến cả Thụy vương phi được một tấm Nguyệt Hoa cảm cũng cất giấu cẩn thận, chờ Trầm Kỳ đến tuổi mới tuyển tú nương tính toán tỉ mỉ may váy cho Trầm Kỳ.

Triệu ma ma ngẫm nghĩ rồi nói, “Phu nhân không vui vì đạo gần đây tướng quân không có nhiều thời gian gặp phu nhân sao?”

Nhắc tới chuyện này Trầm Cẩm lại ủy khuất, nói, “Hắn cảm đồ mẫu thân tự tay làm, cũng đáp ứng bảo phòng bếp làm kẹo táo đỏ cho ta nhưng đến nay mới đổi trà táo đỏ thành canh táo đỏ thôi.”

Triệu ma ma nói, “Vị mấy ngày trước phu nhân ăn nhiều tôm cá hải sản tươi, phu nhân lại sắp tới tháng, phu nhân muốn đau giống lần trước hả?”

Khóe miệng Trầm Cẩm giật giật, hơi chột dạ, “Nhưng rõ ràng đã hứa làm kẹo táo đỏ mà.”

Triệu ma ma không thể bảo đó là giáo huấn tướng quân cho phu nhân, chỉ phải nói, “Chẳng lẽ Phu nhân không tò mò vì sao tướng quân lâu rồi không tới?”

Trầm Cẩm nhìn một cách ghét bỏ chén canh táo đỏ, nói, “Mẫu thân từng nói trước khi thành thân, nam nữ không thể gặp mặt.”

Triệu ma ma nghe vậy cười nói, “Phu nhân không trách tướng quân là tốt rồi.”

“Ta còn tưởng phu quân ra ngoài ấy.” Trầm Cẩm không để ý chuyện Sở Tu Minh không tới, dù sao Sở Tu Minh thần thần bí bí xuất môn làm việc không phải lần một lần hai, nhưng hôm nay thấy gả y... Trong lòng có âm ập lại thấy có chút chua xót, còn có chút ủy khuất.

Quả nhiên con người không thể cung chiều, rõ ràng lúc mới gả bên cạnh không có ai tri kỷ, còn bị người trong phủ phòng bị, ngay cả nghi thức vốn có cũng không có nhưng khi đó nàng không thấy thiệt thòi.

Thậm chí sau này sống thoải mái hơn không chỉ thỏa mãn còn có chút đắc ý, rất muốn nói cho Trầm Từ biết nàng sống tốt lắm, tự tại hơn nhiều so với ở kinh thành, trừ chuyện nhớ mẫu thân thì không có chỗ nào không vừa lòng.

Sau đó gặp Sở Tu Minh, Sở Tu Minh đối xử rất tốt với nàng, đối với Trầm Cẩm mà nói giống như kinh hi vậy, rõ ràng chỉ mua một cái bánh bao lão bản lại tặng nàng một bàn đồ ăn sáng khiến Trầm Cẩm không chỉ thỏa mãn mà còn rất vui vẻ.

Nhưng hôm nay lúc nhìn thấy bộ gả y làm từ Nguyệt Hoa cảm Trầm Cẩm lại cảm thấy ủy khuất, cúi đầu hai mắt đỏ lên, không biết vì sao Trầm Cẩm lại nhớ tới lời mẫu thân lúc bé.

Khi đó Trầm Cẩm cảm thấy bất công thay mẫu thân, cũng từng hỏi mẫu thân, Phụ vương đối xử với bà như thế, bà có thấy ủy khuất không?

Mẫu thân chỉ cười cười nói, “Ta chỉ thấy ủy khuất cho con ta.”

Trầm Cẩm khi đó đã dưỡng cạnh Thụy vương phi, cuộc sống cũng tốt hơn, ít nhất không có hạ nhân dám chậm trễ nàng, lại bởi vì hay tặng đồ cho Thụy vương nên lúc Thụy vương thưởng quà cho ba đứa con của Hứa trắc phi ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ tới nàng, cho nàng một phần.

Trầm Cẩm hỏi tiếp, vậy bản thân mẫu thân thì sao? Có ủy khuất không?

Mẫu thân đã nói thế nào?

“Không ủy khuất, hàng ngày cảm y ngọc thực, con người phải biết đủ.”

Lúc ấy Trầm Cẩm dựa sát vào lòng Trần trắc phi, truy vấn thế có lúc nào mẫu thân thấy ủy khuất chưa?

Câu trả lời của mẫu thân đến nay Trầm Cẩm vẫn nhớ rõ nhưng vẫn không hiểu, còn hiện tại... hình như nàng đã hiểu cảm giác của mẫu thân.

“Khi còn ở với ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu của con, chỉ cần hình thức quần áo không hợp ý hoặc món nào không hợp khẩu vị ta đều cảm thấy ủy khuất, sau đó... ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu con không còn, ta vào vương phủ thì không bao giờ cảm thấy ủy khuất nữa.”

Trầm Cẩm biết ý mẫu thân không phải nói mọi việc trong vương phủ đều hợp lòng bà mà là đã không còn người cung chiều người không còn ai quan tâm người, thế thì người sẽ không ủy khuất nữa bởi vì cho dù có ủy khuất cũng sẽ không có ai hiểu ý thương người.

Nhớ tới mẫu thân, Trầm Cẩm sụt sịt mũi lại không khóc, thật ra hôm trước nàng nói dối Sở Tu Minh, nàng bảo chỉ muốn mẫu thân có mình nàng là nữ nhi là già, nàng muốn mẫu thân nuôi một đứa con trai dưới danh nghĩa con vợ kế, đợi sau này thế tử kế thừa tước vị Thụy vương thì có thể ở riêng, đến lúc đó thứ xuất đệ đệ có thể đưa mẫu thân ra ngoài, không cần thứ xuất đệ đệ nuôi mẫu thân nàng có thể đưa mẫu thân đi.

Nếu mẫu thân không muốn ở tướng quân phủ, nàng có thể mua cho mẫu thân một cái sân, sau đó mua hạ nhân hầu hạ mẫu thân, để mẫu thân không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống, có thể tự mình làm đương gia.

Ở biên thành không có ai dám ăn hiếp mẫu thân, tuy ở đây không có phồn hoa như kinh thành nhưng Trầm Cẩm nghĩ mẫu thân nhất định sẽ thích.

Yên lặng uống hết chén canh táo đỏ Trầm Cẩm mới nói, “Ta thích lắm.” Cho dù nàng có ủy khuất cũng sẽ không tùy hứng, mà cho dù có tùy hứng với

Triệu ma ma hay An Bình cũng không có ích gì, “Cho nên ta quyết định tự nấu canh cho phu quân. . .Tướng quân.”

An Bình sững sốt hỏi, “Sao đột nhiên Phu nhân lại xưng tướng quân là tướng quân?”

Câu này mới nghe có vẻ kỳ quái nhưng Trầm Cẩm lại hiểu, “Vì ta còn chưa gả cho hấn mà.” Lấy tay chia chia gả y, “Ta muốn thử.”

Triệu ma ma biết không đúng nhưng không định sửa, cười nói, “Thế để lão nô hầu hạ phu nhân.”

Trầm Cẩm gạt đầu, bộ quần áo này dựa theo dáng người hiện tại của Trầm Cẩm làm nên mặc vừa khít, lúc mang giày Trầm Cẩm mới phát hiện, trên giày gắn đồng châu, đồng châu trắng như nhiễm sắc đỏ của hồng y, lúc bước đi đồng châu mang cảm giác ôn nhuận sáng bóng.

Còn Nguyệt Hoa cầm lại sáng lạn loá mắt, hơi hơi động sẽ tràn ánh sáng, từ tĩnh đến động là một loại xinh đẹp cực hạn không cách nào hình dung, lại không khiến người khác thấy chói mắt, giống như hải ánh trắng xuống nhuộm thành bộ gả y này vậy.

Trầm Cẩm dạo một vòng, nhìn bản thân trong gương đồng, nếu mẫu thân có thể ở đây thì tốt, thấy bộ gả y này mẫu thân nhất định sẽ vui mừng, “Tối nhất định ta sẽ dùng tâm nấu canh bổ cho tướng quân.”

Khỏe mắt Triệu ma ma rút gân, chẳng lẽ bà hiểu sai ý, phu nhân nấu canh bổ quả thực do cảm động?

An Bình lôi một cái hộp ra nói, “Phu nhân còn có cái này nữa.”

Lúc hòm mở ra chỉ thấy bên trong tròn bộ trang sức, khéo léo hơn cả trong cung, lại càng thêm đẹp để quý giá, không biết sao quần áo chỉ thêu hoa với trang sức cũng tránh làm hình phượng, dựa theo phẩm cấp của Trầm Cẩm có thể mang thất vĩ phượng trâm, lúc nàng gả đến cũng cài thất vĩ phượng trâm.

Trầm Cẩm cảm vòng trang sức hình hoa, đóa hoa được chế tác vô cùng tinh xảo, bên trên gắn ngọc ruby, viên lớn viên nhỏ đều cùng một màu, hai bên dài ở giữa ngắn, trâm với vòng đều sử dụng cùng một loại ngọc, vòng tay cũng cùng loại, chỉ riêng hai cái này đã trân quý hơn đầy đầu trang sức lúc Trầm Cẩm gả đến đây.

Sở Tu Minh không chỉ chuẩn bị hai loại, mỗi món đều không kém vòng trang sức kia, hiện tại những thứ này bày trước mặt Trầm Cẩm, trong đầu Trầm Cẩm chỉ có hai chữ, vô giá.

Nàng thoáng thấy Sở Tu Minh tốt, canh chỉ cần nấu nửa bát thôi, không cần đầy bát.

An Bình nhìn mấy thứ này cũng hâm mộ, không nữ nhân nào có thể cự tuyệt mấy thứ này, không phải chúng hiếm có khó tìm mà chúng đại biểu tấm lòng và sự coi trọng của phu gia.

“Phu nhân nghĩ gì thế?” An Bình thấy Trầm Cẩm lại bắt đầu ngần người liền cười hỏi.

“Quả nhiên con người dễ bị làm hư mà.” Giọng Trầm Cẩm rất nhỏ, An Bình đứng cạnh nàng cũng không nghe rõ.

An Bình nghĩ hoặc nhìn Trầm Cẩm, Trầm Cẩm cười đến mặt mày cong cong, hai lúm đồng tiền hiện ra, “Ta rất thích, chỉ thấy hơi bó sát tí thôi.”

Triệu ma ma chú ý chỗ ngực Trầm Cẩm, bà đề nghị dặn tú nương thả lỏng ra chút, không ngờ giờ mặc vẫn hơi bó, không thể buộc chặt được, có điều vậy càng chứng tỏ thất lưng nàng nhỏ, ngực nở, vẻ mặt tươi cười, mang cảm giác dụ hoặc không nói nên lời, đừng nói nam nhân ngay Triệu ma ma nhìn cũng cảm thấy lòng ngứa ngáy, muốn ôm vào lòng hảo hảo vuốt ve, bà định bảo tú nương thả lỏng thêm lần nữa nhưng lại đổi chủ ý nói, “Thất lưng hay ở dưới? Lão nô thấy vừa lắm.”

“Không phải.” Trầm Cẩm đỏ mặt ngượng ngùng, không thể nói chỗ ngực được, chỗ này cũng mới lớn thêm không lâu, “Là. . .”

Không cho Trầm Cẩm nói, Triệu ma ma cười nói, “Lão nô thấy hình như phu nhân cao hơn đây, để dặn tú nương sửa lại chiều dài váy chút, tránh làm không kịp.”

“Không phải ở đó.” Cổ Trầm Cẩm đỏ như mặt rồi.

Triệu ma ma ngoảnh đầu không nhìn Trầm Cẩm, nhìn An Bình hỏi, “An Bình thấy phu nhân mặc vừa không?”

“Vừa lắm.” An Bình còn chưa trải sự đời không biết biết thứ này, chỉ thấy Trầm Cẩm mặc hợp vô cùng, “Phu nhân thật xinh đẹp.”

“Váy đi.” Triệu ma ma nói, “Phu nhân cởi ra để ta bảo người sửa độ dài váy là ổn.”

Trầm Cẩm nhìn hai người nghĩ có phải nàng ảo giác thấy chật không, dù sao cũng không chật lắm, không nói thêm gì nữa để An Bình và Triệu ma ma giúp cởi đồ.

Triệu ma ma treo quần áo xong bảo nha hoàn nâng giá treo đưa ra ngoài sửa chữa.

“Phu nhân mới bảo nấu canh tướng quân mà?” Triệu ma ma không muốn Trầm Cẩm tiếp tục suy nghĩ chuyện quần áo nên cười hỏi.

Trầm Cẩm gật đầu, quả nhiên bị dẫn dắt rời lực chú ý nói, “Vậy bây giờ đi.”

An Bình cười nói, “Để nô tỳ đi cùng phu nhân.”

Triệu ma ma nói, “Vậy lão nô ở lại dọn dẹp.”

“Được.” Trầm Cẩm liền dẫn An Bình tới phòng bếp nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Sở Tu Minh chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy rồi mới báo cho Trầm Cẩm, ngày hoàng đạo cũng chọn ngày gần nhất, mặc dù không có nghi thức công chúa nhưng Sở Tu Minh mở tiệc chiêu đãi toàn bộ dân chúng biên thành.

Tướng quân phủ chưa bao giờ náo nhiệt như bây giờ, bên ngoài bày tiệc dài không thấy cuối, tất cả khách điểm ở biên thành đều ngừng kinh doanh, phòng bếp tự giác đến tướng quân phủ hỗ trợ.

Mặc kệ trong nhà có tiền hay không có tiền ai cũng chuẩn bị hạ lễ tân hôn cho tướng quân với tướng quân phu nhân, không phải thứ gì đáng giá, thậm chí còn là kẹo mạch nha nhà làm.

Toàn bộ hạ nhân phủ tướng quân mặc đồ mới, niềm vui phát ra từ nội tâm, cho dù chân không chạm đất cổ họng đau thì nụ cười vẫn không dứt.

Trầm Cẩm xuất giá từ tướng quân phủ, kiệu sẽ diễu hành một vòng quanh thành, nàng đã thay bộ gả y chế từ Nguyệt Hoa cẩm, tóc vấn lên, đồ trang sức quý giá xinh đẹp cũng mang vào.

Sở Tu Viễn hôm nay cũng một thân cẩm bào nhưng không phải màu đỏ, đứng ngoài cửa kêu, “Tẩu tử chuẩn bị xong chưa?”

Trầm Cẩm nhìn gương đồng lần cuối, chỉ thấy bóng người mơ mơ hồ hồ, vỗ vỗ mặt, Triệu ma ma làm tục chải tóc còn đau hơn ở Thụy vương phủ nhiều, sẽ sưng đỏ cho coi.

An Bình cầm khay đựng khăn voan đỏ, khăn thêu sen tịnh đế, bốn phía gắn bảo thạch đỏ.

Trầm Cẩm lại nhìn Triệu ma ma, nhìn đến mức Triệu ma ma không hiểu ra sao, Trầm Cẩm mở miệng, “Mẫu thân ta nói trước lúc xuất giá phải trang điểm, khi nào vào kiệu đối bụng có thể ăn chút gì đó chống đỡ một thời gian.”

Triệu ma ma không còn gì để chống đỡ, Trầm Cẩm hoài nghi hỏi, “Ma ma quên chuẩn bị à?”

Thật ra Triệu ma ma có chuẩn bị, tưởng chờ Trầm Cẩm đội khăn voan xong sẽ vụng trộm giấu người khác đưa cho nàng, không ngờ Trầm Cẩm lại trực tiếp đòi, Trầm Cẩm giấu trong tay áo mới cười nói, “Ta đi rồi sẽ về ngay.”

Câu này không sai nhưng nghe sao cũng thấy không được tự nhiên, có điều Triệu ma ma không truy cứu kéo chậm trễ ngày tốt giờ lành, nói, “Lão nô đã bảo phòng bếp nấu cháo hoa quế ngân nhĩ bách hợp cho phu nhân rồi.”

Lúc này Trầm Cẩm mới rút rề gật đầu, ý bảo có thể, Triệu ma ma dùng hai tay lấy khăn voan đội lên cho Trầm Cẩm, lại sửa sang xong mới nói, “Thiếu tướng quân có thể vào.”

Vì chân tân nương không thể chạm đất tránh điềm xấu nên sau khi Trầm Cẩm thay giày mới sẽ ngồi yên trên giường, thật ra không nên để Sở Tu Viễn công nàng ra ngoài, hẳn phải để huynh đệ của Trầm Cẩm công, cho dù không có huynh đệ cũng phải là lưng của bà tử nhưng Sở Tu Viễn chủ động yêu cầu, Sở Tu Minh lại không từ chối.

Lúc ở kinh thành, Trầm Cẩm được con trai trưởng của Thụy vương phi, đại ca nàng Trầm Hiên công lên kiệu hoa, sau đó lại được bà tử công từ kiệu hoa lên xe ngựa, hiện tại đối thành Sở Tu Viễn, Trầm Cẩm không ngại, bọn họ không hợp quy củ nhiều chỗ lắm, thêm chỗ nữa cũng chẳng kém gì.

Trầm Cẩm dựa vào lưng Sở Tu Viễn, Sở Tu Viễn còn nhỏ nhưng khí lực lớn, công Trầm Cẩm đi ổn định, hẳn nói, “Tẩu tử, đại ca nhất định sẽ đối xử tốt với tẩu.”

“Ừ.” Trầm Cẩm đáp, nhỏ giọng nói, “Trường tẩu như mẹ, ta cũng sẽ chăm sóc đệ.”

Sở Tu Viễn cười không nói gì thêm, Sở Tu Minh đã dẫn người đứng ở cửa sân, toàn thân hi phục đỏ tươi càng khiến Sở Tu Minh thêm tuần tú tao nhã, vì

là ngày vui nên mặt mày vắng lặng trước đây biến mất, Sở Tu Viễn và Sở Tu Minh nhìn nhau cười, sau đó đưa Trầm Cẩm vào kiệu hoa.

Bà mới đứng cạnh hồ lò cát tường, Sở Tu Minh vỗ vai Sở Tu Viễn rồi dẫn đầu ra ngoài, kiệu hoa theo sau hân.

Hôm nay Sở Tu Minh đôi tuần mã màu trắng, chờ kiệu hoa nâng ra hân liền xoay người lên ngựa.

Ngồi trong kiệu hoa không thoải mái chút nào, Trầm Cẩm nghe bên ngoài thổi kèn, mặt mày đỏ ửng không biến mất, ánh mắt cũng trở nên trong suốt, chút vui sướng thêm phần ngượng ngùng còn có tình cảm ôm ấp của thiếu nữ, dọc đường đi chỗ nào cũng có người phát tiền mừng với bánh kẹo cưới, tiếng hoan hô của hải tử vang khắp nơi, toàn bộ biên thành như đang trong lễ mừng năm mới, mọi người tự phát treo băng đỏ và đèn lồng đỏ ở nhà.

Người biên thành thật tâm hoan nghênh Trầm Cẩm, dù sao Trầm Cẩm từng đồng sinh cộng tử với bọn họ, thời điểm sắp tuyệt vọng lại nhường đường sống cho bọn nhỏ.

Ban đầu Trầm Cẩm còn hưng phấn nhưng sau khi ngồi lâu không còn chuyện gì thú vị nữa, vì nàng chỉ có thể nghe không thể nhìn thấy gì, lấy đồ ăn Triệu ma ma chuẩn bị trong tay áo ra ăn, mở bao giấy dầu thấy bên trong có mấy miếng điểm tâm lớn bằng móng tay cái, Trầm Cẩm nhéo một miếng bỏ vào miệng, vì nó quá nhỏ vừa bỏ vào miệng liền tan nên không thể biết vị gì, Trầm Cẩm lấy cả miếng ăn, quả nhiên thế này đã nghiền hơn, dần dần lá gan lớn, bỏ vào miệng nhiều hơn, hai má phình ra rồi lên lồm xướng.

Sở Tu Minh nghe người bên đường không ngừng hét tướng quân phu nhân, rồng giọng chúc phúc, trong lòng nhảy nhót bỗng nhiên giờ tay lên.

Sau khi Trầm Cẩm nuốt hưng trí bừng bừng mở bao điểm tâm khác, hai mắt híp lại, vừa rồi là đậu xanh bạc hà, đây là... là bách quả cao nàng thích ăn, hương vị ngọt ngào êm ái, Trầm Cẩm cảm thấy hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của nàng, nổi lòng tham bỏ ba miếng bách quả cao vào miệng, Trầm Cẩm lại mở một bao giấy dầu khác, ủa, sao bên ngoài im lặng thế nhỉ? Triệu ma ma còn làm cả bánh củ từ, Trầm Cẩm nhéo một miếng tiếp tục bỏ vào miệng, quên việc tự hỏi sao bên ngoài lại im lặng.

Sở Tu Minh nghĩ hôm nay là ngày vui hân và Trầm Cẩm thành thân, sở hữu vinh quang hân đều phải chia sẻ với Trầm Cẩm, để nàng biết sự hoan nghênh và niềm yêu thích của người dân biên thành dành cho nàng, nên xoay người xuống ngựa, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người bước tới chỗ kiệu hoa.

Trong kiệu hoa, Trầm Cẩm đem bách quả cao và bánh củ từ ăn với nhau, hai miếng bách quả cao với hai miếng bánh củ từ, nàng mới thử, ăn chung bốn miếng không thành vấn đề, hương vị hai loại điểm tâm dung hợp lại quả nhiên mỹ vị, chờ về rồi nên bảo đầu bếp...

Mở cửa kiệu, nhắc mình kiệu hoa lên Sở Tu Minh nhìn điểm tâm đặt trên đùi Trầm Cẩm, lại nhìn đôi tay nhỏ bé đang bận rộn, vì phải che khăn voan nên Trầm Cẩm không chú ý rằng Sở Tu Minh đã đến, miệng ăn bách quả cao và bánh củ từ, Trầm Cẩm quyết định mở tiếp bao nữa xem nó là vị gì, bỗng nhiên xuyên qua khăn voan thấy một đôi giày cùng vạt áo đỏ, vạt áo kia nhìn thực quen mắt, giống đực gả y của nàng...

Sở Tu Minh không biết nên khóc hay nên cười, người ở ngoài không biết chuyện bên trong, thấy Sở Tu Minh mở cửa kiệu nên kinh hô thành tiếng, ngay sau đó tiếng trầm trồ khen ngợi với tiếng chúc phúc vang lên, Sở Tu Minh cười khẽ thành tiếng, rõ ràng đang trong hoàn cảnh tranh cãi ầm ĩ nhưng tiếng Sở Tu Minh vẫn truyền hết sức rõ ràng vào tai Trầm Cẩm, như cộng lòng chim quẹt nhẹ vào tai nàng, tìm đập thỉnh thoảng, không đau cũng không khó chịu mà ngứa ngáy nói không nên lời.

“Tiểu nương tử nóng vội thật.” Sở Tu Minh cười nói, bước vào kiệu, lập tức bế Trầm Cẩm vào lòng, Trầm Cẩm kinh hô một tiếng, điểm tâm trên đùi rớt trong kiệu, còn mấy miếng văng ra ngoài, một tay Trầm Cẩm đề khăn voan, một tay nắm thứ gì đấy, khăn trương quá nên không kịp nhìn nó là cái gì.

Sở Tu Minh bế Trầm Cẩm ra ngoài, hai viên đồng châu thêu trên đôi giày đỏ rung lên hạ xuống theo chốc người triu mến.

Dân phong biên thành vốn bưng hân và tự tại, nữ nhân có thể ra chiến trường, không giống kinh thành không thể xuất đầu lộ diện, nên hành động của Sở Tu Minh khiến mọi người hoan hô nhảy nhót, “Chúc tướng quân và tướng quân phu nhân vĩnh kết đồng tâm, sớm sinh quý tử, bạc đầu giai lão, sinh tử không rời!”

Không biết ai bắt đầu hô lên trước, đến lúc Trầm Cẩm phản ứng kịp thì tất cả mọi người đồng thanh hô vang rồi, không chỉ to vang rõ ràng mà còn đồng đều như có người an bài từ trước vậy.

Trầm Cẩm nắm chặt cái gì trong tay chẳng biết, cố gắng nuốt điểm tâm trong miệng nhưng lại phát hiện càng nuốt càng nuốt không được, càng khiến Trầm Cẩm hoảng sợ là Sở Tu Minh tựa vào đùi nàng thì thầm bên tai nàng, “Phu nhân, có nghe tiếng mọi người không?”

“Phu nhân, cho dù sau này chúng ta ở đâu thì biên thành luôn là nhà của chúng ta.” Sở Tu Minh ôm Trầm Cẩm lên ngựa, bản thân ngồi phía sau ôm thắt lưng nàng, “Ở đây nàng có thể tự do tự tại, không bị câu thúc, chúng ta cùng sinh cùng tử cùng vinh nhục, cho dù có xảy ra chuyện gì ta đều sẽ che chắn cho nàng, chúng ta cùng đối mặt với mọi chuyện được không?”

Trầm Cẩm gật đầu, càng tốt hơn nếu chẳng đồng ý chờ ta ăn xong điểm tâm trong miệng rồi hãy nói tiếp, khi đó ta nhất định sẽ thật ngọt ngào dựa vào lòng chẳng nói một câu ta cũng thế.

“Ta xúc khăn lên đây.” Sở Tu Minh chuyển tay ôm thắt lưng Trầm Cẩm sang nắm tay nàng, tay còn lại nắm khăn voan, “Chúng ta cùng nhìn xem mọi người chuẩn bị thế nào?”

Chờ chút đã, không tốt chút nào, thả khăn xuống đi, đợi ta nuốt rồi chẳng hãy xúc lên, chúng ta vẫn có thể hảo hảo làm vợ chồng, sau này ta sẽ không nấu canh bỏ cho chàng uống nữa...

Một tay Trầm Cẩm còn đang cầm cái gì đấy theo bản năng không buông ra, tay kia bị Sở Tu Minh nắm không động đậy được, miệng còn đầy điểm tâm nói không ra tiếng, vì cả người bị Sở Tu Minh ôm nên không thể động đậy được, chỉ có thể trừng mắt nhìn khăn voan bị Sở Tu Minh xốc lên, nàng ngồi nghiêng người nên về mặt lên án ánh mắt tròn vo rơi vào nửa mặt bên phải của Sở Tu Minh, sau đó là cổ hần, vừa rồi Sở Tu Minh còn cố gắng nói thêm vài câu để dành thời gian cho Trầm Cẩm nuốt hết điểm tâm trong miệng, nhưng Sở Tu Minh có thần cơ diệu toán thể nào đi chăng nữa cũng không thể ngờ Trầm Cẩm tham ăn một lần ăn tận mấy miếng nên nửa ngày cũng không nuốt hết được.

Bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng, Sở Tu Minh cúi đầu hôn Trầm Cẩm, sau đó tách miệng nàng ra, dùng đầu lưỡi đưa điểm tâm nàng chưa ăn xong vào miệng mình sau đó mới buông Trầm Cẩm ra, lúc này hai mắt Trầm Cẩm long lánh như sắp chảy nước đến nơi, không chỉ mặt mày ngay cả cổ cũng đỏ bừng, cả người vùi vào lòng Sở Tu Minh, Sở Tu Minh nuốt điểm tâm, cảm giác trên cổ Trầm Cẩm nhỏ giọng nói, “Ngọt lắm.” Không biết đang nói điểm tâm hay nói Trầm Cẩm nữa...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Triệu ma ma không biết chuyện này, bà chỉ thương Trầm Cẩm, chăm sóc Trầm Cẩm lâu ngày khó tránh khỏi có cảm giác gả nữ nhi nên mới chuẩn bị nhiều loại điểm tâm để nàng lót dạ.

Sở Tu Minh ôm Trầm Cẩm cười ngượng cả đường về tướng quân phủ, khăn trùm đầu của Trầm Cẩm đưa cho bà mỗi, ban đầu Trầm Cẩm còn trốn trong lòng Sở Tu Minh nhưng không lâu sau nhện không được nữa thử thò đầu ra nhìn.

Mới đầu còn hơi thẹn thùng, chỉ liếc mắt một cái liền trốn vào lòng Sở Tu Minh, dần dần biến từ liếc một mắt sang liếc hai mắt rồi thành ba mắt, cuối cùng tựa vào Sở Tu Minh không né nữa, đôi khi còn vẫy bàn tay nhỏ bé trắng nõn chào hỏi người quen.

Trầm Cẩm quen biết khá nhiều người, người được chào dĩ nhiên vui sướng, người chung quanh thì ghen tị, bọn họ cũng muốn phu nhân vẫy tay chào mà, mọi người tự giác theo sau ngựa Sở Tu Minh chậm rãi tới tướng quân phủ.

“Ừa, ta phát hiện phu nhân toàn chào chủ tiệm đồ ăn thôi hả?” Có người nghi ngờ nói.

Người bên cạnh phân bác, “Không có khả năng đó đâu.”

“Người coi người vừa rồi phu nhân vẫy tay là lão Kiều bán bánh nướng, bánh nướng nhà hần thơm lắm, còn người kia là chủ tiệm canh thịt bò, nghe nói canh đó là món ăn gia truyền đấy, thịt kia vừa mềm vừa thơm, người phía trước bán táo phở ở đầu phố...”

“Phu nhân từ kinh thành gả tới đây, có món ngon nào mà chưa ăn, chắc trùng hợp thôi.” Một người khác nói, “Phu nhân là quận chúa, cháu gái hoàng đế đấy nhé.”

“Cũng đúng.” Người kia bị thuyết phục, “Trùng hợp thật.”

Đến tướng quân phủ pháo được đốt vang, Sở Tu Minh bế Trầm Cẩm xuống ngựa, chậu than đã được chuẩn bị sẵn sàng, Trầm Cẩm bước qua thật cẩn thận, vốn phải là Sở Tu Minh dắt Trầm Cẩm đi bái đường, ai ngờ Sở Tu Minh bế Trầm Cẩm lên đi vào trong.

Dân chúng biến thành theo tới tự nhiên có hạ nhân trong phủ tiếp đãi.

Hai tay Trầm Cẩm ôm cổ Sở Tu Minh, nhìn Sở Tu Viễn, Triệu ma ma, An Bình, Vương quản gia... còn có một số người nàng không biết... Những người này đều tươi cười, nàng bỗng nhiên nói, “Ta cũng thế.”

“Hả?” Sở Tu Minh cúi đầu nhìn Trầm Cẩm, thông minh như hần đột nhiên cũng không hiểu ý Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm dán mặt vào ngực Sở Tu Minh không chịu mở miệng, Sở Tu Minh cũng không hỏi lại.

Hi đường trang hoàng đẹp mắt, hai người bái thiên địa, Sở gia không còn trưởng bối, hỏi Trầm Cẩm nàng bảo không kiêng kị nên xuất hiện ở trên cao đường là linh vị của cha mẹ Sở Tu Minh.

Sợ rằng toàn bộ Thiên Khai này chỉ có một mình Trầm Cẩm là tân nương duy nhất không đội khăn voan đã bái thiên địa, cũng là tân nương đầu tiên bái thiên địa xong bị chú rể dẫn ra ngoài gặp khách.

Sở Tu Minh dẫn Trầm Cẩm gặp khách không phải người ngoài, đều là huynh đệ sinh tử sa trường, tuy hần là tướng quân nhưng cũng chỉ là con người, bên dưới đứng không ít võ quan.

Vài người trấn thủ địa phương khác, chỉ cho người đưa hạ lễ tới.

Những người này thấy Sở Tu Minh dẫn Trần Cẩm ra, có người tâm tư đơn thuần chỉ cảm thấy Sở Tu Minh vô cùng coi trọng bọn họ, chỉ sợ bọn họ quê mùa dọa tướng quân phu nhân nững nịu, người thông minh lại thăm hiểu tướng quân rất coi trọng phu nhân, đang giới thiệu cho bọn họ quen nhau.

Quả nhiên Sở Tu Minh dắt Trần Cẩm giới thiệu với từng người, mới đầu còn lo Trần Cẩm sẽ sợ hãi những người này, sau chỉ thấy Trần Cẩm thân hình nhỏ bé đứng trước mặt bọn họ cầm ly kính rượu, không sợ hãi chút nào, biểu hiện tự nhiên hào phóng, còn khuyên bọn họ uống nhiều ăn nhiều khiến không ít người thoải mái hơn, lúc nói chuyện giọng cũng khôi phục như bình thường, không cần phải cố ý nhỏ giọng nói sợ dọa Trần Cẩm khóc mọi người sẽ khó xử.

Trần Cẩm lộ vẻ đắc ý nhìn Sở Tu Minh, thật ra Sở Tu Minh đã sớm đoán được Trần Cẩm sẽ không sợ, nếu sợ thì từ lúc đi chợ phiên nàng đã sợ rồi, ở đó không chỉ có tráng hán mà còn có dị tộc có màu mắt và màu tóc khác hẳn người thường.

Sở Tu Minh phát hiện tiểu nương từ nhà mình vừa ngốc vừa to gan nhưng đôi khi chỉ cần nghe một động tĩnh nhỏ thì sợ muốn chết rụt đầu lại ngay, không biết nên nói gì cho phải nữa.

Rượu để Trần Cẩm uống là rượu hoa quế nhẹ nhất, hơn nữa lúc kính rượu dùng ly bạch ngọc tinh xảo, ly kia khéo léo đẹp mắt, mỗi lần rót An Bình chỉ rót nửa ly, chỉ ít thể thôi nhưng kính rượu một vòng xong hai má Trần Cẩm đã đỏ rực, ánh mắt trong suốt long lanh, còn thường xuyên nhìn chằm chằm Sở Tu Minh ngẩn người.

Làn da Trần Cẩm vừa sáng vừa trắng không chút tỳ vết, như mỹ ngọc tốt nhất, hơi dùng lực đã để lại vết xanh tím, lại mềm lại mịn, lúc nàng ở Thụy vương phủ mặc dù không có toàn thân khí thể như Trần Kỳ, cũng không có mỹ mạo như Trần Tử nhưng đến Thụy vương phi cũng từng khen, Trần Cẩm da thịt trắng nõn, còn môi ma ma giáo dưỡng chuyên môn đến bảo dưỡng da cho nàng, hàng ngày thích uống sữa dê là thói quen dưỡng thành từ đó.

“Phu quân...” Sau khi uống rượu Trần Cẩm rất thích làm nũng, bị Sở Tu Minh ôm vào ngực, nững nịu kêu, “Đói bụng.”

Ở biên quan lâu ngày, bọn võ tướng vốn quen nhìn nữ nhân hiền ngang nóng bỏng nay thấy bộ dạng Trần Cẩm, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi rục rịch, cảm giác không giống bình thường, ánh mắt không tự giác liếc tới chỗ Trần Cẩm mãi, Sở Tu Minh tự nhiên chú ý thấy, hơn nữa hẳn là nam nhân càng hiểu lòng nam nhân, ôm Trần Cẩm ấn vào lòng, ánh mắt quét một vòng quanh các huynh đệ cũng là cấp dưới, sau đó kêu người rót ba bát rượu, uống xong liền ôm Trần Cẩm ra ngoài.

“Ha ha ha ha xem tướng quân gấp chưa kia.”

“Đương nhiên phải nóng lòng rồi, nếu người cười tức phụ như thế thì còn gấp hơn tướng quân ấy chứ.”

“Thiếu tướng quân lại đây cùng uống nào.”

“Ha ha ha thiếu tướng quân không biết đâu, mau tới uống rượu đi.”

Mọi người thấy Sở Tu Viễn đều chủ động tới tiếp đón, nụ cười của Sở Tu Viễn tương tự như Sở Tu Minh, “Ca ta để ta lại uống rượu với mọi người, có điều mọi người nói ta không hiểu, để ngày mai ta đi hỏi ca ta, ta nghĩ nhất định huynh ấy sẽ biết.”

Tiếng kêu rên cầu xin tha thứ vang lên khắp nơi, không lâu sau biến thành tiếng vung quyền cười đùa.

Về mặt Sở Tu Minh thực bình tĩnh, đáy mắt mang vẻ vui mừng không dấu được, ngay cả bước chân cũng nhanh hơn so với bình thường, bọn Triệu ma ma đã chờ ở hi phòng nhưng không ngờ Sở Tu Minh về nhanh thế, hơn nữa còn ôm Trần Cẩm về, hơi lo lắng hỏi, “Phu nhân không thoải mái sao?”

Vốn Triệu ma ma không đồng ý để Trần Cẩm gặp bọn võ tướng sớm thế, những võ tướng này không có gì ý xấu nhưng mặt mày thô cuồng, phu nhân vốn nững nịu, vạn nhất bị dọa thì làm sao, có điều Sở Tu Minh đã quyết định nên bà không phản đối.

Nghe tiếng Triệu ma ma, đầu Trần Cẩm gãy khỏi lòng Sở Tu Minh, làm nũng nói, “Ma ma, ta muốn ăn chè hạt sen ngân nhĩ bách hợp.”

Giọng Trần Cẩm vốn nhỏ nhẹ, lúc làm nũng lại thêm cảm giác mềm yếu dịu dàng, âm cuối hơi kéo dài, vô cùng đáng yêu.

Thấy Trần Cẩm không sao Triệu ma ma thờ ra nói, “Phu nhân uống rượu giao bôi xong thì có thể ăn.”

“À.” Phản ứng của Trần Cẩm hơi chậm, ngẫm nghĩ một hồi mới nói, “Phu quân uống rượu giao bôi thôi...sau đó ăn.”

Sở Tu Minh buông Trần Cẩm xuống, giọng khàn khàn nói, “Được.” Sau đó dẫn Trần Cẩm tới ngồi trên hi giường.

Trên giường có rải táo đỏ, hoa tươi, long nhãn và hạt sen, trùng hợp chỗ Trần Cẩm ngồi có long nhãn, “Ừ.” Trần Cẩm hơi nghi hoặc sờ soạng nửa ngày, lượm được trái long nhãn, nàng uống hơi nhiều rượu nhưng vẫn nhận ra, muốn lột nhãn ăn.

Triệu ma ma bung rượu tới nhanh chóng chụp trái nhãn, sau đó nói, “Phu nhân, chờ chút nữa sẽ có đồ ăn ngon.”

Trần Cẩm hơi tủi thân đáp lời, Sở Tu Minh cầm ly rượu đặt vào tay Trần Cẩm, sau đó tự bung ly của mình lên, Trần Cẩm trừng mắt nhìn, ánh mắt hướng lên mặt Sở Tu Minh, sau đó mỉm cười ngọt ngào nói, “Phu quân.”

Sở Tu Minh đáp lại rồi nhìn Triệu ma ma nói, “Dẫn người ra ngoài hết đi.”

Triệu ma ma sững sốt rồi mới nói, “Dạ.” Sau đó dẫn hạ nhân trong phòng ra ngoài.

Chờ cửa đóng lại Sở Tu Minh nói, “Ngoan, tới uống rượu.”

“A.” Trầm Cẩm ngẩng ngời cười nói, “Ta biết, ma ma đã dạy ta.” Sau đó chủ động uống rượu giao bôi với Sở Tu Minh, nhìn Sở Tu Minh hết sức mong chờ, thì ra sau khi dạy xong cái gì Triệu ma ma đều sẽ cho nàng một loại điểm tâm dễ thưởng.

Sở Tu Minh không phải Triệu ma ma, cũng không biết thói quen của Triệu ma ma, chỉ nhìn vẻ mặt chờ mong của Trầm Cẩm đã cảm thấy yết hầu khô khan, lấy cái ly trong tay Trầm Cẩm bỏ lại bàn, sau đó khóa cửa lại rồi mới vào trong lần nữa, thấy Trầm Cẩm đang ngồi trên giường cời quần áo một cách không thoải mái, hỏi, “Sao thế?”

“Quần áo hơi chật.” Trầm Cẩm tủi thân oán giận nói, “Ma ma còn nói không chật.” Nàng uống nhiều rượu nên cả người nóng hầm hập, quần áo hơi chật nên chỗ ngực thấy không thoải mái.

Ánh mắt Sở Tu Minh rơi vào ngực nàng rồi xuống thất lưng nhỏ bên dưới, bước tới nắm hai tay Trầm Cẩm, dịu dàng hỏi, “Chật chỗ nào?”

Vì đã uống rượu nên Trầm Cẩm không biết thẹn thùng nói, “Chỗ ngực ấy.”

“Ta xoa xoa cho nàng nhé?” Sở Tu Minh ánh mắt dừng ở chỗ Trầm Cẩm nói chật, dưới sự phụ trợ của Nguyệt Hoa cầm hai vị trí kia càng trở nên mê hoặc.

Trầm Cẩm suy tư, còn chưa kịp phản ứng thì Sở Tu Minh đã ôm nàng lên giường, tay xoa nắn chỗ kia, Nguyệt Hoa cảm không chỉ có màu sắc tươi đẹp còn rất mềm mại, nhưng thứ bên dưới càng mềm hơn, Trầm Cẩm hít một hơi nhỏ, vịn vẹo người nói, “Kỳ quái, a, không muốn đâu...”

“Ngoan, ta cời cho nàng sẽ không chật nữa.”

“Đau...” Trầm Cẩm càng vịn vẹo kịch liệt, khóc lên, “Đau quá...”

Sở Tu Minh còn chưa hành động mà Trầm Cẩm đã khóc, khóc khóc rồi móc ra từ trên giường một quả táo, Trầm Cẩm vốn định vứt thứ khiến mình đau xuống dưới nhưng lại phát hiện đó là đồ ăn, sụt sịt mũi không khóc, liền cắn quả táo đỏ cho tới hạt rồi mới vứt đi, còn muốn tìm tiếp đã bị Sở Tu Minh không thể nhìn được nữa kiễng lên, dùng ba thành công lực thổi bay vị trí móng nàng, khiến Trầm Cẩm tủi thân.

Sau khi xuống giường, một tay Sở Tu Minh xốc chăn đệm lên, vứt tất cả những thứ rải trên giường xuống rồi mới trải lại, sau đó đặt Trầm Cẩm lên giường, Trầm Cẩm vừa ăn táo đỏ xong, miệng còn vron mùi táo ngọt hòa cùng mùi rượu.

“A...Đau...Huhu...”

“Ngoan nào, sẽ không đau nữa đâu.”

Không biết qua bao lâu, trên giường lại vang lên tiếng Trầm Cẩm cầu xin tha thứ, nhỏ tới mức không có chút lực uy hiếp nào, “Không được, thất lưng đau, huhu, đừng tới nữa...đừng cắn ta...Huhu ta đói bụng...”

“Sẽ cho nàng ăn no.”

“Hu hu hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Sáng hôm nay Trầm Cẩm không thể đứng dậy được, Sở Tu Minh ôm đi tắm, ăn sáng cũng ăn trên giường, Triệu ma ma dọn dẹp giường sạch sẽ.

“Phu nhân không ăn chung với tướng quân thật hả?” Triệu ma ma nấu cháo táo đỏ cho Trầm Cẩm, bà cũng không ngờ ngay sáng hôm đầu tiên sau tân hôn tướng quân lại bị phu nhân đuổi ra khỏi phòng, nhớ tới bộ dáng không biết làm sao của tướng quân Triệu ma ma âm thầm buồn cười.

Hai má Trầm Cẩm phỉm hồng, hai mắt trong suốt ẩn tình, đôi môi mềm của nàng nay hơi sưng đỏ, hai mắt có dấu vết đã khóc, Triệu ma ma nhắc tới Sở Tu Minh khiến nàng nhớ tới chuyện đêm qua, vừa thẹn thùng vừa đau xót, Sở Tu Minh thừa dịp nàng uống rượu lừa nàng nói nhiều lời thẹn muốn chết đi

được.

Triệu ma ma thấy Trầm Cẩm thế chỉ cười không nói gì nữa, chiếu cổ nàng ăn sáng, “Tướng quân dặn phòng bếp bữa trưa nấu chân giò hun khói, còn chuẩn bị cả gà nấu tiêu cay phụ nhân thích nữa.”

Mắt Trầm Cẩm rực sáng, không tự chủ ngồi dậy nhưng lập tức thất lưng đau nhức lại đổ lên gối mềm, không chỉ nơi thất lưng ngay cả địa phương khó mở miệng cũng đau rất không thôi, hai chân mềm nhũn vô lực.

Đáy mắt Triệu ma ma tràn ngập ý cười, trong lòng tính toán khi nào thì bà có thể bỗng tiểu thiếu gia, cũng không cần gấp gáp, tốt nhất cứ chờ Trầm Cẩm lớn thêm ít tuổi, đến lúc đó sẽ ôn hòa hơn.

Lúc Sở Tu Minh vào không biết Triệu ma ma nói gì mà Trầm Cẩm cười không ngừng, đồ ăn đã dọn xuống, gối mềm sau lưng Trầm Cẩm trông nhỏ xinh lắm, nàng thấy Sở Tu Minh cả cổ cả mặt đều đỏ lên, nhìn đáng yêu lại đáng thương.

Triệu ma ma cười cười, biết điều lui ra ngoài, Sở Tu Minh ngồi bên giường, nắm tay Trầm Cẩm nói, “Sao lại không nhìn ta?”

Trầm Cẩm ngoảnh đầu nhìn phía trong giường, bây giờ mới chú ý giá giường dùng gỗ lê chế thành, vô cùng tinh xảo, Sở Tu Minh cười khê thành tiếng, “Bảo bối của ta, chúng ta thân thiết vốn là chuyện phu thê thường tình, không cần thẹn thùng.”

“Không được nói.” Trầm Cẩm bịt miệng Sở Tu Minh, trước khi xuất giá mẫu thân có cho nàng xem sách vốn đã đủ xấu hổ rồi, nhưng mà... cũng không đa dạng thế, thực mắc cỡ chết người.

Sở Tu Minh hôn một cái vào lòng bàn tay Trầm Cẩm, “Để ta xoa bóp cho nàng nhé.”

Trầm Cẩm gật đầu, tựa vào giường, nàng chỉ mặc trung y ngắn màu đỏ thêu hoa do Trần trắc phi may riêng cho, vì để mặc ngủ nên may hơi rộng, lúc mới ga tới không có cơ hội mặc, giờ mới bị Triệu ma ma đào ra.

Trần trắc phi lo lắng chu toàn mọi bề, tấm lòng mẹ thương con hận không thể cùng tới biên quan để chăm sóc nữ nhi, giống như bà không quên chuẩn bị lễ vật cho Sở Tu Minh, không phải vì thân phận Vĩnh Ninh Bá của Sở Tu Minh mà chỉ muốn lấy lòng hắn, mong hắn có thể đối xử tử tế với nữ nhi.

Chỉ sợ Trần trắc phi cũng chẳng ngờ nữ nhi trông ngây ngây ngốc ngốc của mình lại có phúc, hợp mắt Sở Tu Minh, được sủng nết lá gan lớn không ít, chính Thụy vương phi cũng chưa bao giờ dám đuổi Thụy vương ra khỏi phòng.

Trầm Cẩm được Sở Tu Minh xoa bóp rất thoải mái, nhỏ giọng hừ hừ hai tiếng rồi mới oán giận, “Đừng tưởng ta uống rượu không nhớ, hôm qua chàng đánh ta.”

“Hử?” Ngón tay xinh đẹp của Sở Tu Minh chậm rãi ấn trên lưng Trầm Cẩm, “Đánh nàng?”

Trầm Cẩm vừa định tiếp tục nói, chợt nghe Sở Tu Minh nói tiếp, “Thế thì sao nào? Lần tới còn không nghe lời sẽ còn đánh nàng.”

“...” Lần đầu tiên Trầm Cẩm bị người khác nói cho cứng họng không biết chống đỡ thế nào, quay đầu lại về mặt lên án nhìn Sở Tu Minh, có cảm giác Sở Tu Minh trở thành người khác vậy, sao có thể vô lại thế chứ.

Sở Tu Minh nhướn mày, nghiêm túc hỏi, “Có nghe không?”

Khóe mắt Trầm Cẩm giật giật, tủi thân nói, “Còn không chịu phân rõ phải trái...” Rõ ràng đang lên án nhưng giọng mềm nhũn như đang làm nũng.

Sở Tu Minh cười xoa đầu Trầm Cẩm, chưa ra khỏi giường nên nàng không vấn tóc, chỉ cột sau lưng, thấy Sở Tu Minh cười, lo lắng của Trầm Cẩm lại trôi đi, “Không được trưng bộ mặt này ra.”

“Được rồi.” Sở Tu Minh không đùa Trầm Cẩm, “Khá hơn chút nào không?”

Trầm Cẩm nhẹ nhàng xoay người thử, thoải mái hơn rồi, gật đầu nói, “Ta gọi Triệu ma ma vào giúp ta rửa mặt chải đầu.”

Sở Tu Minh đồng ý, Trầm Cẩm không biết lúc này Sở Tu Minh ấn thất lưng cho nàng đã dùng nội lực, bùa cứu mệnh lại được dùng trên chiếc thất lưng nhỏ nhỏ, nếu bị người ta biết chắc chắn sẽ bị mắng phá của.

Triệu ma ma nhanh chóng dẫn nha hoàn An Bình theo vào, Trầm Cẩm ngồi trước bàn trang điểm mới phát hiện trong phòng dùng gương thủy ngân, cao cơ hồ soi rõ cả người Trầm Cẩm.

Gương này nàng đã thấy trong đồ cưới của Trầm Kỳ nhưng không có lớn thế này!

Trầm Cẩm thích thú nhìn bản thân trong gương, Sở Tu Minh ngồi bên cạnh nhìn tiểu nương tử nhà mình trang điểm cho rằng, da Trầm Cẩm sáng bóng không thoa thêm phấn, hai má đỏ ửng tự nhiên, môi không tô son mà đỏ, đôi mắt hạnh to tròn trong sáng vô tội nhưng do vừa mới động phòng nên tự nhiên toát ra vài phần kiều mị, mê hoặc nói không nên lời.

Triệu ma ma và An Bình lâu nay tự nhiên biết nên trang điểm cho Trầm Cẩm thế nào, chỉ gắn trâm hồ điệp giữa tóc, một viên trân châu tròn tròn hồng nhạt lúng lúng giữa trán.*

*loại trang sức này là bộ điều, kiểu trâm cài gắn trên búi tóc có dây gắn đá thông trước trán ấy

1425854554_967321380.310x310

Sở Tu Minh bắt đầu mất kiên nhẫn, trông mắt hiện ý cười, đôi khi hần nghĩ nếu phụ thân và huynh trưởng còn sống sợ rằng hắn sẽ lựa chọn loại cuộc sống khác chứ không phải như bây giờ sống không phải là chính mình.

Có đôi khi Sở Tu Minh quên mất con người vốn có của mình, hần nhớ huynh trưởng từng nói, đệ đệ nhà mình là một người lười nhác lại âm tình bất định.

“Xong rồi.” Trầm Cẩm tự chọn vòng tay để đeo, đứng lên nhìn Sở Tu Minh hỏi, “Chàng muốn dẫn ta đi đâu?”

Sở Tu Minh ánh mắt lóe lên rồi khôi phục bình thường ngay, cũng đứng lên nắm tay Trầm Cẩm nói, “Dẫn nàng đi xem kho phòng trong nhà.”

“À à.” Trầm Cẩm ậm ừ, lên nhìn Sở Tu Minh mấy lần, mới rồi quá nhanh tựa như nhìn lầm, nếu Sở Tu Minh không muốn nói Trầm Cẩm cũng chỉ làm không phát hiện.

Sở Tu Minh nói, “Sở gia trâm thủ biên quan hơn mười năm cho nên có rất nhiều đồ để ở đây.”

Trầm Cẩm gật gù đầu, hạt trâm châu giữa trán theo động tác của nàng lắc lư, “Cái gương thủy ngân kia cũng thế à?”

“Đồ cưới của mẫu thân ta.” Sở Tu Minh giải thích.

Trầm Cẩm vừa định gật đầu liền ngậm ngẫn cả người, kéo tay Sở Tu Minh nói, “Thế thì cất đi.”

Sở Tu Minh thấy tóc Trầm Cẩm đã vấn lên, tiếc thật không thể vuốt tóc nàng, hòa nhã nói, “Mẫu thân nói để dành cho con dâu.”

Trầm Cẩm à một tiếng, không biết nên nói gì, mắt nhìn xung quanh, vừa nhìn đã thấy sân này chỗ nào cũng giống tưởng tượng của nàng, thậm chí còn tốt hơn mơ ước của nàng nữa, Sở Tu Minh theo Trầm Cẩm thả chậm bước chân nói, “Thích không?”

“Thích.” Trầm Cẩm vui vẻ đến mức không biết nói gì, chẳng trách công tước chỉ ở đây, hóa ra Sở Tu Minh sớm tính cả rồi.

Sở Tu Minh im lặng dẫn Trầm Cẩm đến kho phòng, “Nhớ đường, sau này muốn gì cứ tới đây lấy, chờ chút nữa ta bảo Triệu ma ma đem sổ sách kho phòng tới cho nàng.”

“Vâng.” Trầm Cẩm vâng dạ.

Mở cửa lớn kho phòng ra xong Sở Tu Minh bỏ chùm chìa khóa vào tay Trầm Cẩm, sau đó bàn tay to của hắn nắm tay Trầm Cẩm nói, “Của nàng hết.”

Khóe miệng Trầm Cẩm giật giật, trong lòng ảm áp, lúm đồng tiền hiện cả ra hỏi, “Chàng có giấu tiền riêng không?” Thái độ đương nhiên.

“A.” Sở Tu Minh bị chọc cười, sợ là Trầm Cẩm cũng không chú ý bất an nơi đây mất mình, như chuột đang thử mèo, muốn điều võ dương oai lại sợ bị cự tuyệt khi dễ, “Về sẽ cho nàng xem, cả hòm tiền trong phủ cũng kiểm tra luôn.”

“Không muốn quản đâu.” Trầm Cẩm chiếm được đáp án vừa lòng thoải mái cả người, tiếp tục theo Sở Tu Minh vào trong.

“Vậy mặc kệ.” Sở Tu Minh không chút để ý nói, “Cứ giao cho Vương quân gia.”

Trầm Cẩm lúc này mới vui vẻ, thấy Triệu ma ma không theo vào liền rút tay ra cả người bám sau lưng Sở Tu Minh, bị hắn kéo đi, Sở Tu Minh trở tay ôm thắt lưng nàng tránh một tiếp tục nói, “Tóm lại phải nghe lời.”

“Vâng.” Trầm Cẩm ngoan ngoãn đồng ý.

Chờ đến cửa trong Trầm Cẩm mới trượt khỏi người Sở Tu Minh, Sở Tu Minh dạy Trầm Cẩm cách nhận biết chìa khóa, mở cửa ra mới nói, “Chỗ này là đồ cưới của bà cố ta.”

Trầm Cẩm nhìn đồ bên trong, đều là đồ gia dụng lớn, thậm chí còn có một đôi bình hoa sứ men xanh cao nửa người, xem hết một lượt Sở Tu Minh lại dẫn nàng tới kho phòng khác, cuối cùng tới chỗ để đồ cưới của mẫu thân Sở Tu Minh.

Buông lư lưng chạm rồng khắc hoa trong tay, Trầm Cẩm phát hiện những thứ còn lại trong kho phòng đều là đồ dùng lớn hoặc có ấn ký trong cung, ví dụ như chiếc lư hương này, nếu đây là đồ cưới của toàn bộ nữ quyến Sở gia vậy hần phải còn có rất nhiều đồ gia dụng bé và trang sức.

Sở Tu Minh nói, “Còn có ít vài dẹt, nhân dịp này dọn dẹp đã chuyển tới kho phòng trong phủ.”

“À.” Trầm Cẩm không hoài nghi lời nói dối của Sở Tu Minh, nếu hần nói đây là toàn bộ đồ cưới thì chính là toàn bộ, chính xác là toàn bộ những thứ còn lại, nhưng những thứ kia đi nơi nào?

Không biết sao Trầm Cẩm bỗng nhớ tới năm mười vạn lượng bạc Thụy vương phi đưa, suy đoán không ngờ tới hiện ra, hay là Sở Tu Minh thiếu bạc?

Mấy thứ kia bị đổi thành bạc cả rồi? Những thứ còn lại này không tiện bán hoặc không thể bán?

Nhưng Sở Tu Minh cần nhiều bạc thế để làm gì?

Sở Tu Minh thấy thi thoảng Trầm Cẩm lại len lén liếc hắn, vẻ mặt nghi ngờ, bỗng nhiên nhớ tới lời phụ thân từng nói, đừng bao giờ khinh thường nữ nhân, đôi khi các nàng nguyện ý tin lời nói dối của người do họ cam tâm tình nguyện để người lừa, lúc các nàng không muốn người sẽ biết các nàng rốt cuộc thông minh trí tuệ ra sao.

“Bây giờ chưa phải lúc nói cho nàng biết, không cần đoán nữa.” Sở Tu Minh lại nắm tay Trầm Cẩm nói.

Quả nhiên Trầm Cẩm thôi không nghi ngờ, vô tội đối diện Sở Tu Minh, Sở Tu Minh véo nhẹ mũi nàng nói, “Nha đầu ngốc.”

“Ta cho chàng biết, ta thông minh lắm.” Trầm Cẩm cau mũi phản bác, “Đừng bảo ta ngốc nữa.”

Sở Tu Minh dắt Trầm Cẩm ra ngoài, “Trưa ăn gà ngũ vị hương nhé.”

Trầm Cẩm mỉm cười, vẻ mặt lên án nhìn Sở Tu Minh, Sở Tu Minh không chớp mắt tiếp tục bước đi, hít sâu mấy lần, ngực phập phồng lên xuống, lát sau mới ra khỏi khỏi phòng tui thân nói, “So với phu quân thì ta ngốc hơn chút.” Còn cố ý nhấn mạnh chỉ ít hơn tí thôi.

Sở Tu Minh rốt cuộc cười to thành tiếng khiến Trầm Cẩm tức đến dậm chân lại không thể làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Võ tướng đưa lễ đều khá thực dụng, Trầm Cẩm chọn mấy thứ mới mẻ rồi giao cho Sở Tu Minh xử lý, nàng vốn sinh ra và lớn lên ở vương phủ nên chẳng thiếu cái gì, còn bảo Triệu ma ma dọn những thứ không dùng đưa cho Sở Tu Minh, bạc cũng không để lại, dù sao tháng nào trong phủ cũng phân bạc theo phân lệ, nhiều đó đã đủ cho Trầm Cẩm chi tiêu.

Chuyện này khiến Sở Tu Minh thấy ấm lòng lại vừa dở khóc dở cười, sai người nhận lấy, tiểu nương tử thật sự quá coi thường hắn rồi.

Có điều Sở Tu Minh không có giải thích, buổi tối hảo hảo yêu thương thiếu nữ nhỏ bé xinh đẹp cho đến khi khiến nàng khóc mới dỗ cho ngủ.

So sánh với biên thành nùng tình mật ý thì kinh thành lại không bình tĩnh được, Thành đế nhìn mật báo trong tay rồi ném mạnh xuống đất, hất đồ đồ đặc trên bàn, nói, “Bọn họ muốn làm gì! Muốn tạo phản à? Trong mắt còn có hoàng đế là Trầm hay không!”

Lý công công chẳng dám thờ ơ, “Không được.” Thành đế đứng dậy đi tới đi lui trong thư phòng, “Không thể để người Sở gia tiếp tục chường quân binh quyền, bọn hỗn đản này chỉ nhận người Sở gia, không thèm để tâm vào mắt, phải nghĩ cách khiến Vĩnh Ninh Bá hồi kinh.”

Vĩnh Ninh Bá hồi kinh như lão hổ bị rút răng nhưng đến Lý công công cũng biết thế nên Sở Tu Minh sẽ không dễ dàng giao thiệp với kinh thành, giống lúc trước, vất vả lắm mới tìm được cơ hội khiến Sở Tu Minh không thể cự tuyệt để hắn trở về, ai biết nửa đường Sở Tu Minh đã đánh trả lại Thành đế, Man tộc xâm chiếm, cho dù Thành đế kiên trì bảo Sở Tu Minh hồi kinh, chỉ sợ đại thần ai cũng phản đối.

“Không phải Sở gia luôn trung quân ái quốc à? Sao đến phiên trẫm lại biến thành thế này.” Thành đế cắn răng cả giận nói, “Trời sinh phản cốt quả thực đại nghịch bất đạo...” (trong xương cốt từ lúc sinh ra đã có ý làm phản -_-)

Lý công công cúi đầu không dám nói, bỗng nhiên Thành đế dừng bước, sắc mặt biến đổi, “Lý Phúc, người nói có phải Sở Tu Minh còn nhớ chuyện...”

Lý công công không dám tiếp lời, Thành đế cũng không tiếp tục, chẳng qua sắc mặt càng kém, “Lúc trước bảo đảm không còn lưu lại gì...”

“Dạ.” Lý công công mở miệng, “Tổng cộng bảy mươi ba người, bao gồm...”

Thành đế nghe thế gật đầu, nói, “Tra lại, thân thích bằng hữu của tất cả hạ nhân đều phải tẩy trừ lần nữa cho ta.”

Lý công công vâng dạ, từ sau khi Thành đế đăng cơ đã tẩy trừ không biết bao nhiêu lần, đừng nói thân thích bằng hữu, ngay cả hàng xóm cùng thôn cũng bị tẩy trừ sạch sẽ, có điều Lý Phúc thâm hiểu Thành đế tính tình đa nghi lại tự phụ, hẳn tuyệt đối không thể nói câu phản đối.

“Phải khiến Sở Tu Minh về.” Nhưng Thành đế còn không yên tâm, cắn răng nói, “Phải về, Lý Phúc người có chủ ý gì không?”

Lý Phúc cúi đầu nói, “Nô tài ngu dốt.”

“Không trách người.” Thành đế thở dài nói, “Sở Tu Minh kia giáo hoạt lắm, gọi Trần thừa tướng đến đây.”

Lý Phúc biết nếu hiện tại đề xuất ý kiến cho Thành đế có thể được khen ngợi nhưng sau này mặc kệ có thành hay không đều sẽ trở thành ấn tượng xấu trong lòng Thành đế.

Thành đồng nghĩa với tâm cơ âm trầm, không thành đồng nghĩa với làm việc bất lực, có thể tồn tại lâu bên cạnh Thành đế, Lý Phúc không bị lười tình cảm mê hoặc, dựa vào sự thông minh nhạy bén của hắn, biết khi nào thì không thể thông minh để Thành đế yên tâm.

Trần thừa tướng là phụ thân của Hoàng hậu Thành đế, cũng là công thần lớn nhất giúp Thành đế có thể đăng cơ, ở trong cung có mấy phần thể diện, rất nhanh đã tới.

Thành đế chờ Trần thừa tướng hành lễ xong mới kêu đứng dậy hỏi, “Thừa tướng có biện pháp nào khiến Sở Tu Minh không thể không hồi kinh không?”

Trần thừa tướng nhíu mày suy tư một lát rồi nói, “Vi thần nhớ hình như sắp đến sinh nhật Thụy vương.” Hắn hiểu kiêng kị của Thành đế đối với Sở gia, chính xác là kiêng kị uy vọng trong quân của Sở gia, từ sau khi đăng cơ vì dễ suy yếu Sở gia, chèn ép thế lực của võ quan mà địa vị của võ quan trên triều càng giảm sút không bằng văn thần, mâu thuẫn giữa hai người không giảm mà còn sâu sắc thêm.

“Có tác dụng không?” Đại thọ trước của Thành đế hạ chỉ để Sở Tu Minh về, Sở Tu Minh còn không về, Thụy vương chẳng qua chỉ là một Vương gia không có thực quyền.

Trần thừa tướng nói, “Vĩnh Ninh Bá phu nhân là con gái Thụy vương, sinh nhật phụ thân phải về mừng thọ.”

“Trẫm muốn Vĩnh Ninh Bá về kìa.” Thành đế không cho rằng Sở Tu Minh sẽ vì một nữ nhân mà hồi kinh.

Trần thừa tướng hơi hít mắt, cung kính nói, “Bệ hạ, Vĩnh Ninh Bá phu nhân từng thay Vĩnh Ninh Bá từ thủ biên thành, tình cảm giữa hai người không giống bình thường, chúng ta chỉ thử xem sao, nếu không thành cũng có thể đồn Vĩnh Ninh Bá không tuân hiếu đạo, đối xử tệ bạc với nhạc phụ và chính thê, Vĩnh Ninh Bá phu nhân quên mình vì đại nghĩa, bệ hạ nên ngợi khen ma ma cả và ma ma đẻ mới phải.”

Thành đế đã hiểu ý Trần thừa tướng, hai mắt sáng lên cười nói, “Nên thế, hạ chỉ tuyên Thụy vương phi với...”

Lý công công bên cạnh nhỏ giọng nói, “Vĩnh Ninh Bá phu nhân do Thụy vương Trắc phi Trần thị sinh.”

“Tuyên Thụy vương phi và Trần trắc phi tiến cung, bảo Hoàng hậu của trẫm chiêu đãi hai người cho tốt, ở lại trong cung cho đến khi Vĩnh Ninh Bá phu nhân hồi kinh.” Thành đế trầm giọng nói.

Trần thừa tướng và Lý Phúc đều biết điều này không hợp lý, Hoàng hậu lại là nữ nhi của Trần thừa tướng nên không muốn nữ nhi khó xử, nói, “Bệ hạ, vi thần cảm thấy để Thụy vương phi và Trần trắc phi hầu hạ Thái hậu đúng hơn.”

Hai người kia đều là con dâu Thái hậu, ở cạnh Thái hậu mới danh chính ngôn thuận.

Ánh mắt Thành đế lóe lóe mới cười nói, “Thừa tướng lo lắng chu toàn, ở chỗ Thái hậu đi, bảo các nàng ngày mai tiến cung, lát nữa Lý Phúc tới Thụy vương phủ ban chỉ.”

“Dạ.” Thái độ của Lý Phúc càng thêm cung kính, tóm lại để Thụy vương phi và Trần trắc phi trở thành con tin, nếu Vĩnh Ninh Bá không cho phu nhân trở về, Thụy vương phi và Trần trắc phi có chuyện gì thì Vĩnh Ninh Bá phu nhân sẽ hận Vĩnh Ninh Bá, gia đình không yên sẽ ảnh hưởng tới Vĩnh Ninh Bá, dù sao Vĩnh Ninh Bá cũng phải thường xuyên ra chiến trường.

Hiện tại chỉ sợ Vĩnh Ninh Bá không dám tùy ý làm gì Vĩnh Ninh Bá phu nhân vì bảo vệ biên thành cũng có công của Vĩnh Ninh Bá phu nhân.

Thành đế nhìn Trần thừa tướng, cười nói, “Chất nữ này của Trẫm ngày thường không nhìn ra lại lợi hại thật.”

Trần thừa tướng hiểu ý Thành đế, bảo hắn âm thầm rải lời ca ngợi Trẫm Cảm nhưng đồng thời phải đem công lao đổ lên người Thành đế, “Vĩnh Ninh Bá phu nhân không hổ là hoàng gia huyết mạch, bệ hạ thân phong quận chúa.”

Quả nhiên Thành đế vừa lòng gật đầu, để Trần thừa tướng chấp bút viết thánh chỉ, lại phái người đi tìm Thái hậu, để Thái hậu hạ ý chỉ tuyên Thụy vương phi và Trần trắc phi vào cung thị tậ*. (*chăm sóc người ốm)

Lý Phúc không dám trì hoãn, lập tức cầm thánh chỉ tới Thụy vương phủ, nghe thánh chỉ xong lòng Thụy vương tràn đầy nghi hoặc, vẫn phải cung kính tiếp ý chỉ, sao Thành đế lại quan tâm tới sinh nhật hắn, còn bảo sẽ thay hắn mở tiệc chiêu đãi trong cung, không phải chính thọ mà, hai năm trước lúc chính thọ Thành đế cũng chỉ thưởng ít đồ chứ mấy.

Ngay sau đó nghe ý chỉ của Thái hậu, Thụy vương không nghĩ chuyện chúc thọ nữa, truy vấn, “Mẫu hậu không sao chứ?”

“Bẩm Vương gia, Thái hậu không sao, chẳng qua lòng buồn bức nên hạ chỉ mời hai vị phu nhân tiến cung.” Lý Phúc đầy mặt ý cười nói.

Thụy vương vụng trộm đưa hà bao cho Lý công công, Thụy vương phi dịu dàng, mặt mày có chút lo lắng nói, “Không bằng giờ chúng ta hãy thu thập tiến cung, mẫu hậu...”

Lý Phúc nhìn thái độ của Thụy vương phi lại nhéo thử hà bao trong tay mới nói, “Vương phi không cần sốt ruột, ngày mai trong cung sẽ cho xe tới đón hai vị.”

Thụy vương gật đầu nói, “Vương phi và Trần thị nhanh về thu dọn đồ, sáng sớm ngày mai ta cũng tiến cung thỉnh an mẫu hậu.”

“Vâng.” Thụy vương phi thấy Thụy vương nói thế lại không nói gì.

Hứa trắc phi không cam lòng, vì sao Thái hậu chỉ tuyên gọi Thụy vương phi và Trần thị, Trần thị là cái gì, ngón tay dùng sức xé khăn tay, cắn chặt răng không nói.

Chờ tiền Lý Phúc đi Thụy vương theo Thụy vương phi về chính viện, Hứa trắc phi với Trần trắc phi theo sau, Trần trắc phi hoảng loạn, lễ mừng năm mới hàng năm bà vẫn an Thái hậu không nói quá hai câu, sao hôm nay lại chỉ tên bà.

Đến chính viện, Hứa trắc phi nhin không được nữa nói trước, “Vương gia, chi bằng để Tứ nha đầu và Ngũ nha đầu theo Vương phi thị tạt cho Thái hậu, hai đứa nó không có tài gì chỉ có cái miệng ngọt, Trần muội muội ngày thường không thích nói chuyện, có Tứ nha đầu và Ngũ nha đầu đỡ đàn sẽ tốt hơn.”

Trần trắc phi cúi đầu không hé răng, Thụy vương phi cười cười liếc nhìn Hứa trắc phi, quá ngu xuẩn, còn tưởng đây là chuyện tốt muốn tham gia cho được, Trần thị còn không ưng đi kìa, Thụy vương phi không quan tâm tới Hứa trắc phi.

Thụy vương cũng không phải người ngu xuẩn, thâm hiểu sợ rằng đã xảy ra chuyện gì, nghe Hứa trắc phi nói xong quả thực giận đến mức muốn đánh người, “Người cút về Hái Đường viện đi.”

Hứa trắc phi sùng sốt, không dám nói thêm cúi đầu nhanh chóng hành lễ ra ngoài, vừa ra khỏi chính viện liền đỏ mắt, trong lòng vừa hận vừa xấu hổ.

Thụy vương nhìn Trần trắc phi, lại nhìn Thụy vương phi nói, “Các người... chờ thêm hai ngày ta sẽ tìm cách đón các người về.”

Thụy vương phi mỉm môi cười, Thụy vương có đồng tạt xấu nhưng có thể nói những lời này đã đáng quý lắm rồi, “Vương gia không cần lo lắng, ta với Trần thị sẽ ở trong cung hảo hảo hầu hạ mẫu hậu.”

“Ngày mai ta sẽ cùng các người tiến cung, nhờ mẫu hậu chăm sóc các người.” Khóe miệng Thụy vương giật giật, thật ra hắn đã đoán được chi sợ là đây là chủ ý của Thành đế, nếu không mẫu hậu luôn ăn chay niệm phật sao lại hạ ý chỉ thế kia, “Không vất vả lắm đâu, mẫu hậu đã có người hầu hạ, hơn nữa bình thường bà hay ở tiểu phật đường.”

Thụy vương phi dụ dàng đồng ý, Thụy vương còn nói thêm mấy câu rồi ra về, Thụy vương phi mới nhìn Trần trắc phi nói, “Người cũng đừng nghĩ nhiều, đi về dọn ít đồ thường dùng, tiến cung theo cạnh ta, chọn mấy bộ quần áo trắng trong thuần khiết ấy.”

Trần trắc phi vâng dạ, thấy Thụy vương phi không dặn dò gì nữa mới ly khai.

Thụy vương phi hơi híp mắt, bảo Thúy Hi dọn dẹp rồi mới tựa vào tháp mỹ nhân, cười lạnh trong lòng, đúng là thủ đoạn đàn bà.

Sau khi thánh chỉ tới biên thành Trầm Cẩm vừa vội vừa tức, về tới phòng oán giận nói, “Chuyện gì đây, sao mẫu thân lại bị gọi vào cung, lỡ cung nhân ăn hiếp mẫu thân thì sao?”

Sở Tu Minh lại bình tĩnh nói, “Chờ nàng hồi kinh, Mẫu phi và mẫu thân nàng sẽ được về Thụy vương phủ.”

Trầm Cẩm tròn tròn mắt, miệng giật giật, Sở Tu Minh lại nghe Trầm Cẩm nói rõ ràng, sao lại giống thủ đoạn của Hứa trắc phi thế không biết.

Sở Tu Minh nghe xong liền cười, trong lòng Trầm Cẩm người luôn cố tình gây sự và thủ đoạn kém cỏi là Hứa trắc phi, thủ đoạn của Thành đế bị Trầm Cẩm ghét bỏ, không biết nếu Thành đế biết trong lòng sẽ có cảm giác gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Bây giờ Sở Tu Minh đang ở thư phòng với mấy vị quân sư, Sở Tu Viễn ngồi bên cạnh chỉ nghe chứ không nói, cho đến khi nghe hắn nói, “Ta sẽ về kinh với phu nhân.”

“Ca, huynh có biết Thành đế tính làm gì...” Sở Tu Viễn mở miệng.

Sở Tu Minh nhìn Sở Tu Viễn nói, “Biết nên ta mới phải về kinh.”

Vương quán gia nhú mày nói, “Chuyện này quá mạo hiểm.”

Sở Tu Viễn gật đầu thật mạnh, “Ca, huynh với tâu tử đừng ai về.”

Sở Tu Minh phất tay cho người trong phòng lui ra, chỉ còn lại huynh đệ hai người, không nói ngay lại đến cửa sổ đẩy cửa sổ ra nói, “Ta phải về, không còn phương pháp nào khác cả.”

“Nhưng mà...” Sở Tu Viễn cắn răng nắm chặt nắm đấm nói, “Thế thì người phải về là đệ mới phải.”

“Đệ về làm gì?” Sở Tu Minh nhường mày cười nói, “Đệ là ấu tử của Sở gia, đệ đệ của Sở Tu Minh thôi.”

Sở Tu Viễn há miệng muốn nói nhưng dưới ánh mắt của Sở Tu Minh lại nói không ra lời.

“Yên tâm đi.” Sở Tu Minh không nhìn Sở Tu Viễn nữa, tiếp lời, “Nhiều nhất chỉ ba tháng, cho dù ta không nhắc thì Thành đế cũng phải để ta rời kinh thành.”

Sở Tu Viễn quật cường nhìn Sở Tu Minh, chờ Sở Tu Minh giải thích, Sở Tu Minh lại không nói thêm, “Gọi nhóm Vương quán gia vào.”

“Ca, huynh nhất định sẽ về phải không?” Sở Tu Viễn nắm chặt tay hỏi.

Sở Tu Minh tươi cười vô cùng tự tin và ngạo nghễ, không trả lời, Sở Tu Viễn yên lòng sau đó ngoan ngoãn ra ngoài gọi người vô, trả không gian lại cho nhóm Vương quán gia. Nhìn tình cảm của huynh đệ bọn họ, những người này không ai để ý, ngược lại còn an ủi Sở Tu Viễn vài câu.

Mọi người ngồi an ổn, Sở Tu Minh liền dặn dò mọi việc, vài người nghe xong trong lòng chấn động. Sở Tu Viễn cười nói, “Ca, sao huynh có thể biết tin tức này từ mấy tiểu thương kia thế?”

“Lúc ấy đã bảo đệ nghe cho kỹ, giờ ngồi nghĩ lại đi.” Sở Tu Minh không trả lời trực tiếp, chỉ bảo, “Coi như đó là công khóa hôm nay của đệ.”

Khỏe mắt Sở Tu Viễn rút gân, hưng phấn vừa rồi biến mất không thấy bóng dáng, bắt đầu ngồi nhớ lại mọi việc.

Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, Sở Tu Minh chỉ nói ý chính, mọi người nhanh chóng góp ý bàn luận hoàn thiện kế hoạch, đến tối tiểu tư đưa cơm tới thì bọn họ mới nghỉ ngơi.

Bữa tối do Trầm Cẩm dẫn phòng bếp nấu đúng giờ đưa tới, mỗi người đều được một phần giống nhau, sắc hương vị đủ cả, cả nhóm ăn xong lại tiếp tục thấp đèn bàn luận cho đến giờ Sửu mới ổn thỏa, chuyện còn lại mỗi người một việc tùy theo chức trách của bản thân.

Sở Tu Viễn còn tưởng bản thân thoát nạn ai ngờ Sở Tu Minh lại nói, “Trễ rồi, nhanh về ngủ đi, giờ Mùi đến thư phòng.”

“Vâng.” Sở Tu Viễn biết Sở Tu Minh đều muốn tốt cho hắn, yếu xù đồng ý.

Sở Tu Minh mặc kệ hắn, bảo tiểu tư cầm đèn lồng dẫn đường về chính viện, lúc hắn về Trầm Cẩm đang ngủ, khuôn mặt mượt mà, véo nhẹ mũi Trầm Cẩm mới cười ra gian ngoài rửa mặt, không kêu người hầu hạ, tự cởi quần áo leo lên giường.

Trầm Cẩm mấp máy môi, cảm giác bên cạnh có người nên buông gối mềm trong lòng ra sau đó lăn vào lòng Sở Tu Minh, Sở Tu Minh ôm tiểu kiều thế, thở ra, vì gia đình này hắn phải hồi kinh.

Hơn nữa chuyện hồi kinh không thể tránh, bọn họ không còn đường nào khác, phải liên lạc với người lưu lại lúc trước, không biết còn được bao nhiêu người đáng tin, có thể còn lại bao nhiêu người cũng không biết, quan trọng nhất là... Sở Tu Minh híp mắt, từ từ nhắm lại, nhéo nhéo mũi, mệt kiệt nha.

Không phải không có cách khác nhưng dân chúng thiên hạ vô tội, bên ngoài lại có cường địch như hổ rình mồi, nếu bọn họ loạn trước chịu khổ vẫn là dân chúng vô tội, Sở gia từ lúc Thiên Khải kiến quốc đến nay luôn trấn thủ biên quan, không biết đã trải qua bao nhiêu năm, ngay cả Sở Tu Minh cũng chẳng rõ có bao nhiêu phần mộ tổ tiên Sở gia chỉ chôn quần áo và di vật.

Người Trầm Cẩm vừa mềm vừa ấm, ôm vào ngực vô cùng thoải mái, Sở Tu Minh hít thở chậm lại, còn có tức phụ yếu ớt này nữa, nếu không có hắn che chở nhờ đến kinh thành bị người ta ăn hiếp thì biết làm sao, mới nghĩ tới đã khiến áp lực trong lòng biến mất, chỉ còn lại hương vị sùng nịnh bất đắc dĩ.

Do hàng ngày Trầm Cẩm đều uống sữa dê nên người luôn thơm mùi sữa, ôm một lát Sở Tu Minh đã thiếp đi.

Sở Tu Minh nghỉ ngơi có quy luật, cho dù ngủ trễ thế nào thì đến giờ vẫn thức dậy luyện võ, còn Trầm Cẩm trừ khi có người gọi còn nếu không nàng sẽ ngủ cho đến lúc đói bụng mới mở mắt.

Triệu ma ma hầu hạ thành thói quen đã sớm chuẩn bị nước ấm, không phải cho Sở Tu Minh dùng, sau khi luyện võ xong Sở Tu Minh sẽ dùng nước giếng tắm rửa, nước này cho Trầm Cẩm, được lau mặt bằng khăn ấm Trầm Cẩm thoải mái hừ hừ hai tiếng, tiếng Tiểu Bất Diêm vọng từ bên ngoài vào, lúc này mới mơ mơ màng màng mở to mắt.

Trầm Cẩm che miệng ngáp, sau đó cọ vài cái vào gối đầu, sau khi thành thân đồ đạc trong phòng Sở Tu Minh thay đổi khá nhiều, ví dụ như ngọc chạm bị đổi thành gối mềm, cọ lên thoải mái vô cùng.

Triệu ma ma và An Bình hầu hạ Trầm Cẩm rửa mặt xong sẽ bưng sữa dê pha hạnh nhân đến, Trầm Cẩm hai tay bưng bát uống từng ngụm nhỏ, khó tránh khỏi vương ít sữa trên khóe môi, Sở Tu Minh thay cầm bảo màu tối vào thấy bộ dáng Trầm Cẩm cười nói, “Phu nhân nên xem cảnh Tiểu Bất Điểm uống sữa đi.”

Trầm Cẩm còn chưa tỉnh hẳn, chần chờ nhìn Sở Tu Minh nhưng vẫn không ngừng uống sữa, sau khi uống xong mới tỉnh táo, Triệu ma ma cầm khăn tay lau miệng cho Trầm Cẩm, cười nói, “Phu nhân hôm nay mặc quần lụa mỏng màu vàng nhạt kia nhé?”

“Ừ.” Trầm Cẩm không có ý kiến, thật ra trừ lúc ăn uống thì Trầm Cẩm không cầu kì ở phương diện nào.

Sở Tu Minh nói, “Chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi, ta sẽ hồi kinh chúc thọ nhạc phụ với nàng.”

“A?” Trầm Cẩm tròn tròn mắt ngạc nhiên nhìn Sở Tu Minh hỏi, “Phu quân, chàng...” Choáng váng hả?

Ba chữ sau Trầm Cẩm không dám nói, sợ bị Sở Tu Minh ghim thù, buổi tối ra sức xử lý nàng.

Sở Tu Minh không nghĩ nhiều thế, chỉ vuốt ve má Trầm Cẩm nói, “Yên tâm, nhiều nhất chỉ nửa năm, phu quân sẽ dẫn nàng du ngoạn phương nam rồi về.”

Trầm Cẩm vẫn hoài nghi nhìn Sở Tu Minh, nàng không ngốc, thái độ của Thành đế với nơi đây nàng đã rõ, suýt chút nữa mạng cũng không còn! Chửi thù đã chuẩn bị sẵn sàng, còn đi hỏi thăm người ta làm cách nào để chết ít đau đớn nữa.

Tuy nói phải trung quân nhưng trong lòng Trầm Cẩm Thành đế chẳng có địa vị gì, nàng cảm thấy bản thân bị Thành đế hại thê thảm, đầu tiên không minh bạch giả nàng lại đây, lại thừa dịp nàng xuất giá an bài nội ứng, cuối cùng còn không cứu nàng!

Biên thành có bao nhiêu trọng yếu không cần người khác nói Trầm Cẩm cũng biết, nếu biên thành phá kinh thành cũng không được an toàn nhưng Thành đế lại không chịu cứu người, hiện tại lại giam lỏng Mẫu phi và mẫu thân nàng trong cung, giống y đúc hành vi của Hứa trắc phi, trước đây muốn ăn hiếp mẫu thân, không ăn hiếp được thì nhốt nàng trong viện bà ta mãi cho tới khi mẫu thân đến đón, bà ta sẽ khoe khoang rồi nhục nhã mẫu thân một hồi mới chịu để hai mẹ con nàng về!

Sau này Hứa trắc phi bị Thụy vương phi thu thập, không dám tiếp tục sử dụng chiêu đó nữa, đổi cách ép buộc khác, còn Thành đế ấy thế mà lại dùng thủ đoạn mà Hứa trắc phi không dùng được nữa.

Sở Tu Minh phát hiện Trầm Cẩm lại bắt đầu ngăn người, không biết hôn nàng đã bay tới đâu, thờ dài, gõ trán nàng, không có hấn trông nom sao được, không cẩn thận lúc trở lại kinh thành bị người ta lừa đi mất thời, nói, “Lúc nào tới phương nam sẽ dẫn nàng đi ăn tôm cá hải sản tươi.”

Trầm Cẩm đảo tròn mắt, “Phu quân, ta thấy chúng ta ở kinh thành nửa năm thì lâu quá, nên tới phương nam sớm hơn, như thế có thể chơi thêm một thời gian rồi hãy về biên thành.”

Sở Tu Minh cười nói, “Được.”

Trầm Cẩm thỏa mãn, không suy nghĩ nữa, nàng nghĩ chuyện mà Sở Tu Minh đã định sẽ không thành vấn đề, nàng chỉ cần thành thành thật thật nghe lời thôi, “Nhưng nhờ sau này hấn lại nhốt Mẫu phi và mẫu thân ta trong cung thì biết làm sao?”

“Ta sẽ giải quyết.” Sở Tu Minh nói.

Trầm Cẩm gật đầu, quả nhiên không còn chuyện phiền não, sau đó thay quần áo bắt đầu phân phó Triệu ma ma dọn đồ, hơn nửa lần này hồi kinh còn phải chuẩn bị quà cho mọi người trong nhà, nghĩ thôi đã thấy đau đầu, nàng đau đầu thì liền kéo Triệu ma ma cầm nhẫn liền miên nửa ngày, kể sở thích của mọi người trong nhà rồi buông tay mặc kệ.

Tướng quân phủ mới mời được một đầu bếp nữ cho nên gần đây Trầm Cẩm luôn ở phòng bếp, có điều lúc này nàng không ở phòng bếp mà đang kéo Sở Tu Minh hỏi, “Phu quân, bọn thỏ với Tiểu Bất Điểm của ta làm sao đây? Còn con ngựa sắp sinh của chàng nữa?”

Sở Tu Minh đã sớm tính, “Có thể dẫn Tiểu Bất Điểm theo.” Hấn đã dạy dỗ Tiểu Bất Điểm, để nó theo Trầm Cẩm có thể che chở lúc cần thiết, “Bọn thỏ với ngựa không thể mang theo, để ở nhà có người chăm, nàng muốn dẫn ai theo?”

“An Bình với Triệu ma ma có được không?” Trầm Cẩm hỏi.

Sở Tu Minh gật đầu, “Nhị đệ không đi, tới chừng đó để nó chăm bọn thỏ.”

Trầm Cẩm đồng ý, “Đệ ấy sẽ không ăn cỏ của ta chứ?” Sở Tu Viễn ghét mấy con thỏ này nhất nhà.

Sở Tu Minh cười nói, “Nó không dám đâu.”

Chỉ mấy chữ đã khiến Trầm Cẩm yên tâm, lại vào trong viện chơi cùng Tiểu Bất Điểm.

Triệu ma ma nhận thấy lòng tướng quân phu nhân thật sự quá nhỏ, chỉ nói cho bà biết Thụy vương phi thích màu tối, Đại tỷ thích màu đỏ, mẫu thân thích mặc đồ có lông thú còn không nói thêm gì, ít ra lần trước lúc chuẩn bị bà có lưu ý, không biết có phải ảo giác của bà không chứ bà luôn cảm thấy từ sau khi gả cho tướng quân phu nhân càng ngày càng... nhỏ nhen.

“Không phải bị tướng quân nuôi ngu đi đấy chứ...” Sau này sinh con sẽ ngốc thành thế nào nữa đây, Triệu ma ma ngẫm mà đau đầu, có điều bây giờ có đau đầu thế nào bà cũng phải xốc lại tinh thần đi dọn dẹp.

An Bình vờ như không nghe Triệu ma ma hỏi, “Ma ma, quần áo của phu nhân mang đi hết à?”

“Không cần mang theo nhiều, đem bộ Nguyệt Hoa cầm, phù quang cầm, thu mình quyền... Thôi để ta dọn cho, có thứ ở kinh thành không mua được, hơn nữa không biết hiện tại ở đó thịnh hành hình thức gì, mang vài theo khi nào tới kinh thành tìm tú nương làm” Triệu ma ma nói.

An Bình vâng dạ, “Ma ma, ta nghĩ phu nhân biến thành như hiện tại không chỉ có công của tướng quân thôi đâu.” Nói xong nhanh chân chạy đi trước khi Triệu ma ma nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Tuy Sở Tu Minh nói chuẩn bị hồi kinh nhưng không phải nói về là có thể về ngay, với chức quan của hắn muốn về kinh phải thỉnh chỉ, điểm ấy hết sức dễ dàng, Thành đế còn ước gì hắn về nhanh nhanh, hạ chỉ đồng ý rẹt rẹt. Sau đó để Sở Tu Minh an tâm còn vận chuyển không ít lương thảo, quân nhu đến, kèm theo vài quan văn, nghe nói lưu lại giúp xử lý việc vật vãn, tránh khi Sở Tu Minh đi khiến biên thành không có người làm chủ bị người khác quấy rầy, nói trắng ra là đến giám thị, biết địa vị của Sở gia trong lòng võ tướng nên chẳng dám phái võ tướng lại đây.

Sở Tu Minh quy củ tạ ơn, không giống Thành đế lo vài quan văn này sẽ chết bất đắc kỳ tử, ngược lại tìm chỗ nuôi người khá tốt, đúng là nuôi, giống như nuôi heo ấy, mỗi ngày áo cơm không thiếu nhưng muốn ra ngoài thì không có cửa đâu, hàng tháng đều viết tấu chương dâng cho triều đình, luôn có mấy tráng hán giám thị ngày đêm, viết cho tốt, viết xong chúng ta đem tới trạm dịch giúp người.

Không cần Sở Tu Minh phái người trông nom dân chúng biên thành cũng tự giác đề phòng, quan sát, bọn họ không phải kẻ ngốc, lúc Man tộc vây thành họ hạn Thành để thấu xương, với họ chỉ cần Sở Tu Minh thật sự vung tay hô một tiếng khởi nghĩa vũ trang thì ai cũng sẽ ủng hộ.

Triệu ma ma chậm rãi thu dọn hơn mười xe đồ, lúc thấy hạ nhân lục tục dọn ra Trầm Cẩm sợ ngây người. Từ trước đến giờ nàng luôn nghĩ phu quân vì cuộc sống mà phải tiêu tán cả gia tài, nay sự thật bỗng nhiên tát nàng một cái thật đau, thật ra phu quân của ta không khốn cùng, ngược lại... có vẻ rất giàu có?

Đợi tới khi Trầm Cẩm nằm trong lòng Sở Tu Minh mới dè dặt nói với Sở Tu Minh những thứ như Nguyệt Hoa cầm, Phù Quang cầm... đều quá quý giá, liền bị Sở Tu Minh sửa trị thật nặng một hồi, “Yên tâm, cho dù có nuôi thêm con thỏ nữa ta vẫn có bạc.”

Trầm Cẩm tỉnh cả người, “Chàng muốn giết thỏ của ta?”

“Sao ta lại muốn giết thỏ của nàng?” Sở Tu Minh đẩy Trầm Cẩm lại vào lòng.

“Không phải chàng nói nuôi một con thỏ sao?” Trầm Cẩm truy vấn, “Nhưng mà ta có mấy con thỏ con, chúng nó còn có thể sinh rất nhiều thỏ con nữa.”

Lần đầu tiên Sở Tu Minh bị người khác nói cho cứng miệng, không thể bảo con thỏ trong miệng hắn khác với thỏ trong miệng Trầm Cẩm được, chỉ cười nói, “Nếu ta không có bạc thì hôm thành thân sao có thể đãi tiệc lớn thế được.”

Trầm Cẩm trừng mắt nhìn, “À.” Nàng quên mất, lại nhớ tới bộ trang sức, Trầm Cẩm đổi tư thế thoải mái hơn sau đó nhắm mắt ngủ.

Sở Tu Minh nhìn Trầm Cẩm vô tâm vô tư không biết nên cảm thán nàng đơn thuần hay mơ mơ hồ hồ nữa, toàn chú ý những điểm không nên chú ý, có điều ngửi hương thơm ngào ngạt từ người tức phụ, Sở Tu Minh cũng nhắm mắt ngủ.

Triệu ma ma lại chọn cho Trầm Cẩm thêm một nha hoàn, trông không lớn tuổi lắm, gầy tong teo bộ dạng gầy yếu, đổi tên theo An Bình gọi là An Ninh. Hơn nữa dường như An Bình quen An Ninh, chủ động để nàng làm thiệp thân nha hoàn cho Trầm Cẩm, An Bình chuyển sang chú ý đồ dùng của Trầm Cẩm, Trầm Cẩm xuất môn đều để An Ninh đi theo.

Ban đầu Trầm Cẩm còn không biết sao lại sắp xếp thế này, sau đó khi thấy An Ninh một tay nâng sư tử đá cao bằng nửa cánh cửa thì ánh mắt nàng nhìn An Ninh liền thay đổi, buổi tối trộm nói với Sở Tu Minh, “Tảng đá cao to thế mà chỉ cần nhắc là lên liền.”

Sở Tu Minh kéo hai tay Trầm Cẩm ra sau lưng, gần đây hắn rất bận, chỉ có thể nói chuyện với Trầm Cẩm vào buổi tối, hắn rất thích nghe Trầm Cẩm nói

bởi vì không cần hao tâm tổn sức suy nghĩ còn có thể cười giải trí, cả người thoải mái hẳn, “Nàng bảo nàng ta có thể ôm trên người à?”

“Bốn, năm nam nhân trưởng thành quyền cước bình thường hợp lại cũng không phải là đối thủ của An Ninh.” Sở Tu Minh nhắm mắt lại nói.

Trầm Cẩm mắt sáng rực lên sau đó tự mình cười, “Phu quân chàng thật tốt.”

“Ta với nàng mà còn phải nói mấy chuyện này?” Đỗ Sở Tu Minh không đơn giản bằng hai từ thật tốt, chẳng qua hắn nghe Triệu ma ma nói Trầm Cẩm đã chọn vải và chỉ cùng màu chuẩn bị thêu thứ gì đó cho hắn.

Trầm Cẩm bắt đầu gà gât chuyện gì cũng bị vớt sau óc, “Mệt rồi đi ngủ thôi.”

“Trước khi đến kinh thành hy vọng ta có thể nhìn thấy đồ nướng từ làm.” Sở Tu Minh không tiếp tục hỏi chỉ định kỳ hạn.

Hiện giờ Tiểu Bất Điểm bắt đầu trưởng thành, Trầm Cẩm không thể ôm nó được nữa, Sở Tu Minh còn nói Tiểu Bất Điểm còn có thể cao lớn thêm, cuối cùng lúc hoàn toàn trưởng thành có thể còn cao hơn Trầm Cẩm.

Chờ mọi thứ đã chuẩn bị xong, sự vụ ở biên thành được giao vào tay Sở Tu Viễn. Sở Tu Viễn gần như được thủ thành tướng trông từ nhỏ đến lớn, hơn nữa với dòng họ của mình thủ thành tướng tự nhiên nguyện ý nghe hắn phân phó, trong phủ còn có quân sư mưu sĩ, dân chúng biên thành từng đồng sinh cộng tử với Sở Tu Viễn, hẳn lại không phải người tự cao tự đại, cho nên có Sở Tu Viễn ở biên thành, dù Thành đế có phái tới thêm nhiều người như thế nào cũng vô dụng, chỉ thêm người bị nuôi nhốt thôi mà.

Chờ đến lúc phải đi thật không ngờ Triệu ma ma đem theo không ít đồ, may có Thành đế sợ Sở Tu Minh đổi ý nửa đường nên phái thị vệ tới đón, Sở Tu Minh liền để bọn thị vệ giúp vận chuyển, hắn dẫn theo hơn hai mươi hạ nhân lên đường.

Có thể bị Thành đế phái tới đều là tâm phúc, hơn nữa không ít trong số đó là đệ tử chi thứ của đại thần trong triều, tiếc để đệ tử trực hệ đến chịu khổ, còn chi thứ muốn có tiền đồ luôn phải quanh co vòng vèo.

Nhưng cho dù là chi thứ bọn họ cũng chưa từng vất vả thế này, Sở Tu Minh xem bọn họ là thô sử hạ nhân để sai bảo, còn không đưa tiền công, lương khô phải tự chuẩn bị.

Hồ hơn nữa là Sở Tu Minh chẳng dọa người như đồn đại chút nào, con người tuấn mỹ nhã nhặn, chỉ có hơi trong trẻo lạnh lùng thôi, không giống tướng quân trấn thủ biên thành giết địch vô số gì cả! So ra hắn còn nổi bật hơn bọn họ.

So với họ, hơn hai mươi người Sở Tu Minh dẫn theo thoải mái hơn nhiều, chuyện cần làm khá ít, chỉ cần bảo vệ tốt tướng quân và tướng quân phu nhân, không có việc gì thì chuẩn bị món ăn thôn quê để đãi bọn họ là đủ.

Ban đầu Trầm Cẩm ngồi xe ngựa, sau đó được Sở Tu Minh ôm cùng cưỡi ngựa, để tiện Trầm Cẩm luôn mặc trang phục kỵ mã. Bọn họ lại không vội vào kinh, hàng ngày chọn lúc ít nóng mới đi nên không khổ mấy, lại còn thường xuyên có món ăn dân dã thành ra lại cao hơn so với lúc ở biên thành.

Tiểu Bất Điểm không chịu cả ngày ngồi xe, thường hay chạy theo đoàn ngựa. Không biết vì sao những con ngựa này đều sợ nó, nó lại như đã thành tinh, chuyên môn dọa ngựa của thị vệ, nếu không phải thị vệ có bản lĩnh phòng thân thì đã bị tức điên roi xuống đất rồi.

Trầm Cẩm cảm thấy ngượng ngùng, còn bảo An Bình tặng thịt cho những người đó để xoa dịu, về liền giáo huấn Tiểu Bất Điểm thật nặng, “Không được lộn xộn, bọn họ bảo vệ đồ đặc nhà chúng ta, lỡ như làm lũ ngựa sợ hãi hỏng đồ thì sao? Bọn họ mà làm hỏng đồ đặc, chẳng còn gì thì đến xương cũng chẳng có cho mày ăn...” Nói liên miên cần nhắc giáo huấn, Tiểu Bất Điểm nằm trên đất, chân trước bịt lỗ tai.

Khiến bọn thị vệ vốn có chút cảm động ghen khuất, lời này ý là bọn họ không quan trọng bằng đồ đặc hay do bọn họ suy nghĩ nhiều, Trầm Cẩm đúng là không có ý thể, chỉ dùng hình ảnh minh họa thôi mà.

Sở Tu Minh rất nuông chiều Trầm Cẩm, điểm này mọi người ở biên thành đều biết, thị vệ đi theo họ thời gian qua cũng biết. Mỗi khi đến chỗ phồn hoa, bọn họ luôn phải nghỉ ngơi mấy ngày để Sở Tu Minh dẫn Trầm Cẩm đi du ngoạn, hơn nữa lúc ở ngoài nấu món dân dã luôn để Trầm Cẩm ăn, có một lần bọn họ đã thấy Trầm Cẩm ăn không hết chân giò nướng nên đưa cho Sở Tu Minh ăn giúp.

Có mấy người trợn mắt há hốc mồm ngay tại trận, nhà ai cũng đều nam nhân ăn trước còn lại mới để nữ nhân ăn, làm sao có kiểu thê tử ăn không nổi nữa thì để trượng phu ăn chứ, đặc biệt trượng phu này còn quyền cao chức trọng.

Ấy thế mà tướng quân lại chịu, còn vô cùng tự nhiên. Tất cả những người theo từ biên thành chẳng ai ngạc nhiên, ngược lại còn làm vẻ đương nhiên. Ma ma phục vụ tướng quân phu nhân chẳng nói một câu không được, còn bảo phu nhân ăn nhiều nhớ lát nữa uống một viên thuốc Sơn Tra tiêu thực.

Trầm Cẩm ghét ăn chua nhất, chua chua ngọt ngọt lại thích, mà phải ngọt nhiều hơn chua. Dĩ vãng ở kinh thành không thể lựa chọn trái cây ăn, trừ lúc ở chỗ Thụy vương phi có thể ăn đồ ngon, thì lúc ở viện của Trần trắc phi hai mẹ con chẳng được phân thứ gì tươi mới, dù sao vẫn hơn những những thiếp thất không có danh phận đến trái cây còn chẳng có.

Cho nên Trầm Cẩm không kén chọn, có thể ăn là tốt rồi. Từ khi đến biên thành vì chủng loại có hạn, hơn nữa do hoàn cảnh nên trái cây đều ngọt nên Trầm Cẩm thích lắm, Triệu ma ma và An Bình còn tưởng không có nhiều chọn lựa nên Trầm Cẩm thích tất nhưng hóa ra không phải.

Sở Tu Minh lại là kẻ nuông chiều tức phụ, dọc đường cho dù có đắt cũng mua những thứ mới mẻ cho Trầm Cẩm ăn, từ lúc Trầm Cẩm phát hiện nhà bọn họ không thiếu bạc thì bắt đầu ăn thả phanh, đôi khi khó tránh khỏi tham ăn. Triệu ma ma lại không ngờ thấy nàng thất vọng thành ra mắt nhắm mắt mở,

kết quả là có ngày nằng ăn đến thượng thổ hạ tã, nằm ba ngày mới khỏe. Từ đó về sau Triệu ma ma liền mua Sơn Tra để đại phu làm thành thuốc viên, chỉ cần Trầm Cẩm ăn hơi nhiều sẽ bắt Trầm Cẩm ăn một viên.

Thuốc viên Sơn Tra không phải dược, ăn sẽ không hại thân thể lại còn có lợi cho nên không ai thấy không tốt, nhưng chỉ khổ Trầm Cẩm, nằng không thích ăn chua. Triệu ma ma còn không cho đại phu bỏ thêm đường, bà không nỡ thấy Trầm Cẩm thất vọng, sẽ để Trầm Cẩm tự mình nhớ kỹ.

Lần này Sở Tu Minh không đứng về phía Trầm Cẩm, còn giúp Triệu ma ma trông chừng.

Đến kinh thành lúc trời đã vào thu, hơn nửa Trầm Cẩm ngủ mà vào thành. Vì việc tư tiền kinh nên Thành đế không muốn cho Sở Tu Minh mặt mũi, thành ra không ai giống trống khua chiêng tới đón, lúc đó không ít người ngăn người vì Sở Tu Minh xuất chúng, lại không nghĩ hẳn là Vĩnh Ninh Bá, mãi cho tới khi xe ngựa đi thẳng vào phủ Vĩnh Ninh Bá cũng không có ai đoán Sở Tu Minh chính là Vĩnh Ninh Bá, cũng do đồn đãi quá mức thành công mà ra.

Tuy Sở gia hàng năm trấn thủ biên thành nhưng Vĩnh Ninh Bá phủ ở kinh thành vẫn có người. Mặc kệ là người của ai cũng không dám chậm trễ bọn họ, vì tin tức có từ sớm, ngại mặt mũi Thành đế phải phái người tu sửa hoàn thiện lần nữa, Sở Tu Minh không khách khí yêu cầu đủ thứ, còn hoa lệ phú quý hơn tướng quân phủ ở biên thành.

Hơn nửa Vĩnh Ninh Bá phủ không hề thiếu hạ nhân, nha hoàn hầu hạ ở chính viện người người xinh đẹp, béo mập gầy yếu không thiếu loại nào, các nằng vốn có nghe đồn về Vĩnh Ninh Bá nên ngấm không tình nguyện, ai ngờ thấy Sở Tu Minh thật lại không tự giác đỏ mặt, động tác càng thêm tuyệt đẹp dụ hoặc mấy phần.

Xe ngựa dừng ở cửa chính viện, Sở Tu Minh không thèm liếc những người này một cái, leo lên ôm người bị áo choàng lớn bao phủ toàn thân xuống xe. Người nọ giật giật như hơi từ chối, bị bao như kén tấm ấy, sau đó một bàn tay trắng nõn từ dưới áo choàng chui ra vỗ bả vai Sở Tu Minh vài cái, Sở Tu Minh liền điều chỉnh tư thế, sau đó cái tay kia rút về, người dưới áo choàng giật giật lộ ra một đôi giày thêu tinh xảo khảm ngọc, nhoáng lên một cái lại tiếp tục ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Triệu ma ma theo sau bước xuống xe ngựa, liếc mắt một cái đã nhìn ra toan tính của những người này, không đổi sắc mặt. Nếu Sở Tu Minh háo sắc thì Thành đế sẽ không kiêng kị hẳn như bây giờ. Triệu ma ma khinh thường Thành đế, Thành đế là vua của một nước lại dùng thủ đoạn của nữ nhân, không chỉ keo kiệt còn hạ lưu.

Đến kinh thành lúc chạng vạng thành ra Sở Tu Minh không cho đánh thức Trầm Cẩm, sáng hôm sau Sở Tu Minh dậy cũng không cho ai đánh thức nằng, tự hần đi luyện võ.

Người từ biên thành theo biết thói quen của Sở Tu Minh nhưng người ở phủ Vĩnh Ninh Bá lại không biết, những nha hoàn này sáng sớm đã trang điểm xinh đẹp, cũng không ngờ biết lấy cơ đưa nước rửa mặt đi vào. An Ninh phát hiện từ sớm lặng lẽ nói cho Triệu ma ma, Triệu ma ma cười lạnh một tiếng, chỉ nói, “Không cần phải xen vào.”

Trầm Cẩm bừng tỉnh do tiếng thét chói tai bên ngoài, Trầm Cẩm nếu còn không tỉnh thì không phải ngủ say mà ngủ chết luôn rồi.

Triệu ma ma không ngờ bà còn chưa ra tay thì đã thế này, chỉ mặc kệ nhanh chóng chạy vào xem Trầm Cẩm, sợ khiến nằng sợ hãi.

Trầm Cẩm tỉnh cả người, tuyệt không mơ hồ, “Sao thế này?”

Triệu ma ma nói, “Do lão nô sơ sẩy, hôm qua cho Tiểu Bất Điểm ở ngoài nên sáng sớm đã theo mùi chạy tới đây.”

Trầm Cẩm nghe tiếng kêu la bên ngoài, nhú mày, Triệu ma ma lại nói, “An Ninh, người đi xem thử, đừng để ai bị thương.”

Là người làm chó bị thương hay chó cắn người bị thương Triệu ma ma không nói, An Ninh cũng không hỏi.

Sở Tu Minh ở ngay viện cách vách cũng bị kinh động, về chán ghét hiện trong mắt, cất binh khí xong liền đi về, do phải luyện võ nên hần mặc đồ bó gọn, càng hiện rõ dáng người thon dài, mặt mày như họa.

Thấy Sở Tu Minh những nha hoàn đang kêu thảm thiết lấy tay bịt mắt, có người dùng tay áo che nửa mặt, có người hai mắt nhắm lệ lưng trông nhìn Sở Tu Minh.

Tiểu Bất Điểm ngồi dưới đất dùng chân sau gãi lỗ tai, thấy Sở Tu Minh liền lắc lắc đuôi, sủa vài tiếng hưng phấn.

Lúc này Tiểu Bất Điểm không có chỗ nào đáng sợ, ngược lại trông rất đáng yêu, trừ việc cái đầu hơi lớn, lúc hơi nghiêng đầu le lưỡi trông hẳn là vô tội.

Ngược với lúc gặp các nàng mới tới, dựng lông nhe răng khiến đàn nha hoàn tưởng gặp sói thật.

Sở Tu Minh không thèm liếc mắt nhìn, tới chỗ Tiểu Bất Điểm vỗ vỗ đầu nó rồi dẫn nó vào trong. An Ninh đứng lúc đi ra, chờ Sở Tu Minh vào rồi mới nhìn một đám nha hoàn hoa dung thất sắc trong viện nói, “Dẫn hết đi.”

Không đợi An Ninh nói câu thứ hai những bà tử hộ về từ biên thành mang đến đã tiến lên ném tất cả các nàng ra ngoài.

Lúc Sở Tu Minh vào, Triệu ma ma đang hầu hạ Trầm Cẩm rửa mặt chải đầu, còn Trầm Cẩm đang ngăn người trước gương đồng, nhìn thấy Sở Tu Minh lại hỏi, “Quấy nhiễu phu quân hả?”

“Lũ trâu nhảy nhót thôi.” Sở Tu Minh nói, sau đó để tiểu tư đưa nước rửa mặt.

Triệu ma ma hòa nhã nói, “Phu nhân có tính toán gì không?”

Trầm Cẩm ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói, “Phòng bếp đã thu dọn xong chưa?”

Khỏe miệng Triệu ma ma rút gân, nói, “Đã dọn dẹp xong và thay người chúng ta mang đến, hôm nay sợ không kịp, phu nhân muốn ăn gì cứ dặn, bữa trưa sẽ bảo người làm.”

“Ma ma xem rồi làm.” Trầm Cẩm nói, “Phu quân không cần tiến cung sao?”

Sở Tu Minh không lo lắng như Triệu ma ma, nghe vậy nói, “Trễ chút nữa sẽ đi, chắc hôm nay Thụy vương phi hồi phủ.”

Trầm Cẩm quên chuyện vừa rồi nói, “Thế hôm nay dọn dẹp xong đưa bá thiếp, ngày mai phải đi thăm.” Nàng tuy biết đi theo Thụy vương phi mẫu thân chắc chắn bình yên vô sự nhưng vẫn không yên lòng, tự mình nhìn thấy sẽ an tâm hơn, “Phu quân có đi không?”

“Đi chứ.” Sở Tu Minh cười nói, “Ta phải xem nơi nương tử lớn lên.”

Trầm Cẩm cũng cười, bắt đầu kể chuyện ở Thụy Vương phủ cho Sở Tu Minh nghe, ví dụ như hồ nước trong hoa viên.

Chờ tới lúc ăn cơm mới ngừng lại được, sau đó giúp Sở Tu Minh thay triều phục, lười vận thất lưng nói, “Triệu ma ma, gọi tất cả hạ nhân trong phủ đến tiền thính.”

“Vâng.” Triệu ma ma không hỏi nhiều, ý tướng quân bảo mọi việc trong phủ giao hết cho phu nhân, bà chỉ cần ở bên cạnh phụ tá, tuyệt không thể khoa tay múa chân.

An Bình và An Ninh không biết Trầm Cẩm tính làm gì chỉ biết đứng hai bên Trầm Cẩm, tới giờ liền tới tiền thính, hôm nay Triệu ma ma để Trầm Cẩm mặc quần áo màu đỏ tươi, mặc dù không phải Nguyệt Hoa cẩm nhưng cũng không kém, vì mặc ở nhà nên cũng không có rườm rà lắm.

Sau khi tới tiền thính, vài quân sự trong phủ đứng đằng trước, nha hoàn tiểu tư và thô sử bà tử dựa theo danh sách đều bị kêu lại đây.

Mọi người vừa thấy Trầm Cẩm đã thả lỏng, do Trầm Cẩm mặt nộ, đôi mắt hạnh long lánh, môi mềm đỏ mọng, trông đã biết là người mềm lòng, nói cách khác chính là dễ lừa gạt.

Trầm Cẩm chẳng thèm xem danh sách, chỉ hỏi, “Ai là con của hạ nhân trong phủ tướng quân thì bước ra.”

Đúng là không có ai, bởi căn cơ của Sở gia đều ở biên thành, Vĩnh Ninh Bá phủ ở kinh thành không an bài người nào, Trầm Cẩm cảm thấy sự tình đơn giản không ít, sau đó lại đưa danh sách cho Triệu ma ma nói, “Ma ma xem có ai quen không?”

Triệu ma ma nghe thế lật tùy tiện vài tờ rồi nói, “Lão nô rồi kinh đã lâu không quen ai cả.”

Trầm Cẩm nghe vậy gật đầu nói, “Vậy thì tốt rồi, được rồi, đem sổ sách ra đây.”

Các quân sự thăm hiểu đây là quá trình bắt buộc, sau khi biết Vĩnh Ninh Bá sẽ hồi kinh, tất cả sổ sách đều được làm lại bảo đảm không có chỗ nào sai sót. Chi tiêu của Vĩnh Ninh Bá phủ dựa vào bổng lộc của Vĩnh Ninh Bá, có điều Thành đế sai người đem bổng lộc của Vĩnh Ninh Bá đến Vĩnh Ninh Bá phủ, người trong phủ phát hiện Vĩnh Ninh Bá ở biên quan mặc kệ chuyện này, lá gan nuôi lớn không thèm đưa tới biên thành, còn lên khẩu không ít tiền từ thôn trang Thành đế ban cho.

An Bình thu sổ sách, Trầm Cẩm hỏi, “Còn gì nữa không?”

Đại quân gia cung kính nói, “Không có, tất cả sổ sách đều ở phòng thu chi, phu nhân phải phái người đi kiểm kê, đây là sổ cái.”

Trầm Cẩm gật đầu nói thẳng, “Người đầu dẫn mấy quân gia này tới... tìm sân nào trống dẫn vào, chiều đãi tốt, Triệu quân sự đi kiểm toán, nếu không có vấn đề gì thì đưa họ về nhà.”

Có vấn đề thì sao? Quản sự trong phủ chưa kịp hỏi đã bị thị vệ biến thành dẫn đi .

Triệu quản sự do Sở Tu Minh dẫn theo, Trầm Cẩm sớm biết Sở Tu Minh là người keo kiệt mang thù, việc ở Vĩnh Ninh Bá phủ hấn lười quản, đã không phải người nhà nếu muốn chết sẽ chiều bọn họ, đến lúc đó tính toán hết một lần luôn cho gọn.

“Vâng.” Triệu quản sự không hỏi nhiều, tiểu đồ đệ bên cạnh tiếp nhận sổ cái và chìa khóa phòng thu chi đứng ra phía sau Triệu quản sự.

Trầm Cẩm nói, “Nếu mang không hết thì tới. . .Thụy vương phủ mượn thêm người, ta sẽ nói trước với Mẫu phi.”

“Vâng.” Triệu quản sự vẫn không nhiều lời.

Trầm Cẩm cũng không đề ý, nói, “Vậy ông đi đi, xem xem thiếu bao nhiêu người cứ nói với ta.”

Triệu quản sự hành lễ rồi dẫn đồ đệ ra ngoài.

“Ai hầu hạ ở chính viện?” Trầm Cẩm hỏi.

Nói xong có mấy nha hoàn cúi đầu bước ra.

Trầm Cẩm nhìn ước chừng hơn hai mươi nha hoàn mỹ mạo, các nàng không trang điểm xinh đẹp như lúc sáng sớm, quần áo trên người khá mộc mạc, “Đều xinh đẹp.” Đây là ăn ngay nói thật, “Triệu ma ma, lấy khế ước bán thân của các nàng tới đây, mỗi người cho năm lượng bạc đưa đi.”

“Phu nhân. . .”

Mới nói xong mấy nha hoàn đó đều quỳ xuống khóc cầu, “Phu nhân, nô tỳ nhất định sẽ trung tâm hầu hạ phu nhân và Vĩnh Ninh Bá , tuyệt không dám. . .”

“Xem, đều vui quá mà khóc.” Trầm Cẩm kết luận, “Không cần quá cảm kích ta, thế thì mỗi người thêm nửa lượng bạc nữa, coi như đồ cưới Vĩnh Ninh Bá phủ cho, xinh đẹp thế này không cần lo gả không được.”

Không đợi các nàng tiếp tục khóc la, An Ninh đã bước qua ném hai nha hoàn muốn ôm Trầm Cẩm ra ngoài. Trầm Cẩm thất vọng thở dài, An Ninh lợi hại như vậy sau này phải chọn người thế nào mới xứng đôi chứ, sâu chết người mà.

Triệu ma ma lạnh giọng nói, “Chẳng lẽ đều điếc hết à, không nghe thấy mệnh lệnh của phu nhân?” Lời này nói với thô sử bà tử, “Phù Vĩnh Ninh Bá không giữ thứ người vô dụng.”

Có bà tử tay mang vòng vàng nói, “Phu nhân thế này sợ không hay, có vài người do bộ hạ ban thưởng, chờ Vĩnh Ninh Bá về rồi hãy xử lý tốt hơn.” Bà ta thấy Trầm Cẩm ghen tuông quá mạnh, không nghĩ đây là chủ ý của Vĩnh Ninh Bá.

Trầm Cẩm nghe thế nhìn qua nói, “Nếu người khác đưa còn khó xử lý hơn, yên tâm đi, chỗ Hoàng Bá có ta nói.”

Bà tử kia trừng lớn mắt, lúc này mới nhớ ra Vĩnh Ninh Bá phu nhân là quận chúa, hoàng thân quốc thích, không thể dùng Thánh Thượng và Vĩnh Ninh Bá áp nàng.

Không có người dám nêu ý kiến, cứ hai thô sử bà tử kẹp một nha hoàn xinh đẹp đi ra ngoài.

Trầm Cẩm lại nhìn về phía những nha hoàn diện mạo bình thường nói, “Các người không xinh đẹp như các nàng, thế thì Triệu ma ma cho mỗi người cho bảy lượng bạc cộng với khế ước bán thân, cho các người thêm tiền mua đồ cưới sẽ chọn được người tốt hơn.”

Không đúng! Có nha hoàn giấu mình trong nhóm nha hoàn diện mạo bình thường rồi rấm, sao lại thành kết quả này? Cho thêm bạc rồi đuổi đi?

“Ta nguyện ý hầu hạ phu nhân.” Các nàng thông minh hơn, nghĩ Trầm Cẩm sợ có người dụ dỗ Sở Tu Minh nên mới làm thế, lần này chỉ nói Trầm Cẩm không nhắc tới Sở Tu Minh, với cả các nàng diện mạo đều bình thường, chắc sẽ không chướng mắt.

Trầm Cẩm nói, “Không cần, ta có người hầu hạ rồi.”

Nói xong liền phát tay, nhóm thô sử bà tử hoảng loạn, không dám chậm trễ, nhanh chóng cưỡng ép đưa người ra ngoài.

Bấy giờ chỉ còn lại ít tiểu nha hoàn nhỏ tuổi, Trầm Cẩm không nói cho bọn họ thành thân, chỉ nói, “Các người đăng ký đi ai còn nhớ nhà mình ở đâu, không cần các người chuộc thân, mỗi người nhận tám lượng bạc rồi về nhà đi.”

“Nô tỳ không có nhà.” Tiểu nha hoàn không tới bảy tuổi quỳ trên đất khóc nói, “Mong phu nhân thương hại, nương nô tỳ mất sớm, cha nô tỳ lại cưới. . .” Thân thể cực kì đáng thương, quả thực nghe mà khiến người khác đau lòng rơi lệ.

“Đáng thương.” Trầm Cẩm cảm thán, đang lúc mọi người nghĩ Trầm Cẩm sẽ giữ lại cô bé này, chợt nghe thấy nàng nói, “Đã thế thì đưa đi học nghề, trong nhà không có ai đáng tin thì phải dựa vào chính mình.” Trầm Cẩm thực chân thành nói, “Còn ai muốn học nghề không? Không có ai à? Vậy ra ngoài cầm khế ước bán thân với bạc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trầm Cẩm chỉ mất không tới một canh giờ đã đuổi tất cả mọi người trong Vĩnh Ninh Bá phủ, chuyện này Sở Tu Minh chưa kịp biết thì đã rơi vào tai Thành đế, khiến mặt hắn đổi màu mấy lần.

Thành đế vốn định gặp Sở Tu Minh xong sẽ thả Thụy vương phi và Trần trắc phi về nhà. Nhưng hiện tại vì chuyện này hắn quyết định hoãn lại, để Hoàng hậu thử Trầm Cẩm rồi tính, xem xem việc này có phải do Sở Tu Minh sai lầm hay không.

Đây là lần đầu tiên Sở Tu Minh lộ diện trước mặt mọi người, hiện giờ mọi người trong ngự thư phòng đều thẫn thờ, như thế này mà gọi là khuôn mặt dữ tợn? Thế thì khuôn mặt già nua của những người này biết vứt đi đâu?

Thành đế thấy sắc mặt vài vị lão thần dịu đi rất nhiều, hận ý trong lòng càng đậm, lại phải cố tình cười nói, “Vĩnh Ninh Bá trấn thủ biên thành lâu nay hẳn rất vất vả, thừa dịp thọ thân của Thụy vương ở lại kinh thành lâu lâu nghỉ ngơi đường sức đi.”

“Vâng.” Sở Tu Minh vẻ mặt nghiêm túc, không cười không nói nhiều, mặc quan phục cang bạc thụ lâm phong.

Cho dù là Thành đế hay nhạc phụ Trần thừa tướng cũng phải thẫn thờ, lần này thấy Sở Tu Minh không biết có bao nhiêu đại thần ảo não, đồn đãi nhảm người mất rồi, giật mình nhớ ra những chuyện này đều do bản thân dưới sự điều khiển của Thành đế phát tán ra ngoài, ngay cả Trần thừa tướng cũng hơi chột dạ.

Dù Thành đế hận không thể lập tức giết chết Sở Tu Minh, nhưng lại sợ khi Sở Tu Minh chết, biên quan xảy ra chuyện, còn phải làm ra vẻ đối xử tử tế với công thần. Cho nên phủ Vĩnh Ninh Bá trong kinh diện tích rất lớn, sau khi Trầm Cẩm đuổi người thì người trong phủ không đủ dùng, “Chùa nghiêm viện và một khách viện còn lại khóa cửa hết.”

Hai mắt Triệu ma ma sáng lên, hiểu ý Trầm Cẩm, nói, “Lão nô đi làm ngay.”

Trầm Cẩm gật đầu, “Phiền ma ma, để bọn họ vất vả, sớm đuổi hết những người đó đi.”

“Vâng.” Triệu ma ma cung kính đồng ý.

An Bình đi giúp Triệu ma ma theo dõi, An Ninh ở lại với Trầm Cẩm. Tiểu Bất Điểm ngồi bên chân Trầm Cẩm thoải mái phe phẩy đuôi, Trầm Cẩm cầm bàn chải đặc chế chải lông cho nó, ngẫu nhiên dùng không đúng lực sẽ làm nó đau cũng không giẫy giụa, chải sau lưng xong liền nằm nghiêng sang bên kia cho nàng chải bên hông, vô cùng hưởng thụ.

“Phu nhân, sao cô lại nghĩ tới chuyện đuổi người đi?” An Ninh ở bên cạnh hỏi.

Trầm Cẩm nói thẳng, “Bởi vì ta không biết ai có thể tin, đơn giản nhất là đuổi hết đi.”

An Ninh gật đầu không nói thêm.

Thành đế giữ Sở Tu Minh lại ăn trưa, đến khi Sở Tu Minh về Trầm Cẩm đang ngủ trưa. Sở Tu Minh vừa vào Vĩnh Ninh Bá phủ đã cảm giác có gì đó không đúng, lúc hắn đi diện thánh chỉ dẫn theo một tiểu tư, mọi người dẫn theo từ biên thành đều để lại cho Trầm Cẩm, những thị vệ này tuyệt không biết thương hương tiếc ngọc, năng lực chấp hành mệnh lệnh rất mạnh.

Mấy người đó chia nhau làm việc, tay đưa khế ước bán thân tay đưa bạc, sau đó ném người ra ngoài. Chuyện còn lại thì sao? Xin lỗi, phu nhân chưa nói.

Thấy Sở Tu Minh, Triệu ma ma liền kể lại mọi chuyện, Sở Tu Minh nói, “Cũng tốt, cứ dựa theo lời phu nhân nói mà làm, mấy ngày tới điều tra toàn bộ phủ nhiều lần cho ta.”

“Dạ.” Triệu ma ma cười nói, “Không ngờ lại phu nhân lo lắng chu toàn thế, đến hôm nay mới phát tác, hôm qua những người đó vì muốn biểu hiện nên cả đêm thu dọn lễ vật xong hết cả.”

Sở Tu Minh dừng bước chân nhìn Triệu ma ma, chỉ thấy Triệu ma ma còn đang khích lệ Trầm Cẩm, gì mà tuy bình thường trông mơ hồ nhưng chuyện lớn vẫn rất lợi hại blad...blad...khiến hắn há miệng thờ đốc, rốt cuộc không nói gì, sợ rằng Trầm Cẩm căn bản không nghĩ nhiều thế đâu, hôm qua lúc vào phủ nàng đang ngủ nên mới để tới hôm nay đuổi người thôi.

“Lão nô không nghĩ tới phương pháp đơn giản này.” Triệu ma ma thờ dãi, “Dọc đường lúc nào cũng suy nghĩ làm thế nào để tra ra gian tế sau đó lặng lẽ không dấu vết đuổi bọn họ đi.”

Sở Tu Minh đổi thường phục cười cười mới hỏi, “Bữa trưa phu nhân ăn món gì?”

“Vi buổi sáng loạn lên nên phu nhân sai người tới từ lâu mua đồ ăn.” Triệu ma ma nói, “Phu nhân ăn thêm mấy đĩa cá đường đảm chua.”

Sở Tu Minh gật đầu không nói thêm, Triệu ma ma cũng không lại mở miệng, hẩn đi xem Trầm Cẩm đang ngủ say trước, sau đi ra bên cạnh thư phòng, thuận tiện đem Triệu quân sự kêu lại đây, hỏi, “Thế nào?”

Triệu quân sự vốn là quân sư của Sở Tu Minh, nghe vậy nói, “Tướng quân hỏi thế nào là thế nào?”

“Phu nhân.” Sở Tu Minh cười nhìn Triệu quân sự.

Triệu quân sự suy nghĩ một hồi mới nói, “Ngoài dự đoán của mọi người.”

Sở Tu Minh gật đầu không tiếp tục đề tài mà chuyển sang kể lại chuyện trong cung, Triệu quân sự nhũ mày nói, “Sợ là ngày mai Thành đế sẽ để Hoàng hậu triệu phu nhân tiến cung.”

“Ừ.” Sở Tu Minh sau khi biết chuyện Trầm Cẩm làm cũng nghĩ tới điểm này, híp mắt nói, “Không ngại.”

Triệu quân sự không nhắc lại chỉ nói, “Tướng quân vẫn nên lên gặp Thụy vương phi một lần.”

Sở Tu Minh chậm rãi thở ra một hơi, “Chờ mấy ngày nữa rồi sẽ liên hệ với những người trong kinh.”

Triệu quân sự hiểu đầu tiên không kể những người đó còn lại bao nhiêu, trong đó có ai phản bội không, bọn họ mới tới kinh thành tất nhiên sẽ khiến người khác chú ý, có một số việc không tiện hành động, “Nếu phu nhân có thể tin thì chuyện kia nên nhờ phu nhân làm sẽ tốt hơn.”

Sở Tu Minh híp mắt, chậm rãi lắc đầu nói, “Nguy hiểm lắm, cứ chờ đã.”

“Vâng.” Triệu quân sự đáp.

Sở Tu Minh nhìn Triệu quân sự nói, “Ông cứ xem hết sổ sách trong phủ đi, yên tâm, ta có chừng mực.”

Triệu quân sự đồng ý, thấy Sở Tu Minh không còn dặn dò gì khác nên cáo từ.

“Tiến cung?” Trầm Cẩm kinh ngạc nhìn Sở Tu Minh, “Không phải bảo ngày mai đi thăm Mẫu phi à?”

“Thụy vương phi còn ở trong cung.” Sở Tu Minh nói.

Trầm Cẩm nghi hoặc nhìn Sở Tu Minh, Sở Tu Minh giải thích, “Chắc Thành đế sẽ bảo Hoàng hậu hỏi nàng chuyện hôm nay, sau đó mới để Thụy vương phi xuất cung với nàng.”

“Phiền phức quá đi mất.” Trầm Cẩm bực mình nói, “Sao lại... còn muốn nhúng tay vào chuyện hậu trạch cơ chứ.”

Sở Tu Minh vuốt ve mặt Trầm Cẩm nói, “Ồ trong cung cũng đừng sợ, ta sẽ tới đón nàng.”

“Ừ.” Trầm Cẩm đáp ứng, “Không sao đâu có Mẫu phi mà.”

Sở Tu Minh đột nhiên hỏi, “Chuyện quản gia đều do Thụy vương phi dạy nàng hả?”

“Ừ.” Trầm Cẩm nói, “Sau khi Đại tỷ xuất giá Mẫu phi liền dẫn ta theo.”

“Thế tình huống hôm nay thì sao?” Sở Tu Minh muốn biết rốt cuộc Thụy vương phi là dạng người gì, tuy hẩn có thể hỏi thẳng Trầm Cẩm nhưng có một số việc cần hẩn tự mình phán đoán.

Trầm Cẩm gật đầu, “Mẫu phi từng nói nếu có chuyện gì ta không thể đoán ra thì không cần đoán, giải quyết gọn gàng dứt khoát là xong, không cần tốn nhiều tâm sức vào chuyện nhỏ nhặt.”

“Đã xảy ra chuyện gì à?” Sở Tu Minh hỏi.

Trầm Cẩm kinh ngạc nhìn Sở Tu Minh, trên mặt viết sao chàng biết!

Sở Tu Minh véo lỗ tai nàng, Trầm Cẩm do dự một hồi mới nói, “Khi đó Phụ vương... với một tức phụ của hạ nhân trong phủ... sau đó liền để người kia làm quân sự, tên quân sự kia rất bừa bãi, bàn tay rất dài chộc Mẫu phi, Mẫu phi liền kêu người trói cả nhà bọn họ lại tưới dầu nóng rồi đưa tới quan phủ, chỉ nói bọn họ ăn cắp đồ trong phủ.”

“Vi Đại tỷ đã xuất giá nên lúc xử lý những chuyện này Mẫu phi đều dẫn ta với Nhị tỷ theo, ta còn có hai muội muội.” Trầm Cẩm do dự, không phải không muốn nói cho Sở Tu Minh biết mà là việc này không được hay cho lắm, “Mẫu phi từng nói đã là đương gia chủ mẫu nếu ngay cả chính viện cũng không quản được thì đừng xen vào chuyện gì khác.”

“Lâu lắm rồi chẳng không tới Vĩnh Ninh Bá phủ, sợ là những hạ nhân này ai cũng có tâm tư riêng, đơn giản cứ đuổi đi hết là xong.” Trầm Cẩm nói đúng lý hợp tình, “Ta không biết ai dùng được ai không dùng được thế thì cứ không dùng ai hết, dù sao cũng chỉ có hai người chúng ta, những người dẫn theo từ biên thành đã đủ dùng.”

Sở Tu Minh thấy Thụy vương phi gả cho Thụy vương đúng là quá đáng tiếc, Thụy vương phi là người thấu đáo, xử lý mọi chuyện sạch sẽ lưu loát, bà không phải người hẹp hòi, chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt thì sẽ không quan tâm tới người nhưng nếu người đi quá giới hạn. .

“Có gặp ác mộng không?” Sở Tu Minh hỏi.

Trầm Cẩm lắc lắc đầu, “Mẫu phi không cho xem nhưng vẫn bảo nha hoàn nấu canh an thần.”

Sở Tu Minh gật đầu, Trầm Cẩm cười nói, “Lúc trước Mẫu phi có dặn ta, luận tâm cơ sợ ta không bằng người khác cho nên gặp người có thân phận thấp hơn ta thì không cần nhìn, thân phận cao hơn ta. . .lúc không biết làm sao thì cứ cười.” Nói xong còn cười một cái, ánh mắt hơi cong lên, khóe miệng nâng cao hiện ra hai lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu, cho dù là người muốn làm khó dễ nhìn thấy nụ cười này chắc cũng mềm lòng.

“Ngày mai tiến cung cứ như thế nhé.” Sở Tu Minh hoàn toàn yên tâm, có Thụy vương phi ở đó sẽ không để Trầm Cẩm chịu thiệt, không nói việc Trầm Cẩm xuất thân Thụy vương phủ, mà tâm tư của Thụy vương phi. .

Trầm Cẩm ngoan ngoãn đồng ý, hai người chưa nói xong thì có người trong cung tới truyền lời, nói ngày mai Hoàng hậu triệu kiến Trầm Cẩm, còn mời cả Thụy vương phi và Trần trắc phi tới nói việc nhà.

Nghe xong Trầm Cẩm thờ phào nhẹ nhõm, tuy cần trang phục gọn gàng nhưng không phải mặc chính trang Bá phủ nhân. Có điều câu bàn việc nhà ảo diệu thật, Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh, hơi híp mắt, không đến mức đó chứ? Thành đế đang ly gián tình cảm vợ chồng bọn họ à? Thế này quá. .hạ lưu rồi.

Quan hệ của Sở Tu Minh và Thành đế vốn không hòa hợp, Thành đế và Hoàng hậu hẳn đã rõ ràng mới phải, nhưng nay lại cố tình nói hai chữ việc nhà để chỉ thân phận của Trầm Cẩm, Trầm Cẩm cong cong ngón tay chẳng biết nói thế nào.

Triệu ma ma phản ứng nhanh nhạy hơn Trầm Cẩm, trong lòng cười lạnh trên mặt lại không lộ chỉ nói, “Ngày mai tiến cung phu nhân muốn mặc bộ nào?”

Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma nói, “Ma ma cứ chọn đi.”

“Vâng.” Triệu ma ma cung kính đồng ý rồi lui ra ngoài.

Sở Tu Minh vỗ tay Trầm Cẩm nói, “Đừng nghĩ nhiều.”

Trầm Cẩm đáp, “Ta nhớ Mẫu phi và mẫu thân.”

Sở Tu Minh nắm tay Trầm Cẩm đi về, “Ngày mai sẽ gặp, nếu thích đến lúc đó chúng ta ở lại Thụy vương phủ mấy ngày.”

Trầm Cẩm gật đầu.

Thật ra Trầm Cẩm không lo chuyện vào hoàng cung, dù sao ngày lễ ngày tết nàng đều phải đi một lần, chẳng qua lần này cảm giác không giống bình thường do có Sở Tu Minh đưa Trầm Cẩm đến cửa cung, khi tiến cung nàng chỉ dẫn theo một nha hoàn là An Ninh, Triệu ma ma không theo tới, Trầm Cẩm cũng không hỏi, ngoảnh đầu nhìn Sở Tu Minh còn đứng bên ngoài, Trầm Cẩm lại nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Khi Trầm Cẩm đến cung của Hoàng hậu, Thụy vương phi và Trần trắc phi đã ở bên trong. Trầm Cẩm hành lễ xong được Hoàng hậu ban ngồi, Hoàng hậu cười nói, “Xem nó kia, xem ra năm vừa rồi cao lớn thêm không ít đâu.”

Ở đây Trần trắc phi không có quyền nói chuyện, có thể được ban ngồi đều nhờ vào thân phận Vĩnh Ninh Bá phủ nhân của Trầm Cẩm, Thụy vương phi nghe thế cười nói, “Đúng là có cao hơn trước.”

Hoàng hậu nhìn Trầm Cẩm hỏi: “Cuộc sống hàng ngày ở biên thành của con ra sao?”

Trầm Cẩm đứng dậy nói, “Bẩm Hoàng hậu. . .”

“Con bé ngọc này, nói chuyện nhà thôi mà.” Hoàng hậu dịu dàng nói, “Không cần đứng dậy đáp lời, với cả sao lại khách sáo thế kia, cứ gọi ta là Hoàng bá mẫu.”

Trầm Cẩm cười cong cong hai mắt, lòng Hoàng hậu mềm đi mấy phần nói, “Kim ti cuốn* trong cung của ta ngon lắm, Ngọc Trúc lấy ra cho Cẩm nha đầu ăn thử.”

* Ảnh minh họa:

1

“Tạ Hoàng bá mẫu.” Trầm Cẩm cười khanh khách, chờ cung nữ đem ra mới ngồi lại trên ghế, cầm một miếng bánh đầu ăn.

Tuy Trần trắc phi rất nhớ con gái nhưng lúc này cũng không dám nói một câu, lúc Trầm Cẩm bước vào bà có lên liếc mấy lần, phát hiện nữ nhi cao hơn trước nhiều.

Thụy vương phi nhìn Hoàng hậu nói, “Hoàng tẩu thấy nha đầu kia đáng yêu lắm đúng không?”

“Ta thấy đã thích.” Hoàng hậu cười nói, “Biên thành thế nào?”

Trầm Cẩm ăn xong Kim ti cuốn liền bưng nước trà uống một ngụm mới nói, “Hàng ngày con đều ở trong viện không hay ra ngoài.”

Hoàng hậu ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Vậy con ở trong phủ thường ăn món gì? Chơi cái gì?”

Trầm Cẩm hơi híp mắt nói, “Đa phần ăn thịt, có một thời gian chỉ ăn thịt ngựa, bình thường thì thù thừa may vá với đọc sách thôi ạ, không có trò chơi gì khác.”

Thụy vương phi đỏ mặt, dùng khăn tay xoa xoa khóe mắt nói, “Vè là tốt rồi, chẳng trách ta thấy hơi gầy, chắc Hoàng tẩu không biết lúc Cẩm nha đầu ở nhà chỉ thích ăn nhẹ, giờ viết thư về chỉ xin đồ ăn, toàn thứ ở nhà không thiếu nhưng ở biên thành...”

Trần trắc phi cúi đầu im lặng lau nước mắt.

Ngược lại Trầm Cẩm cười nói, “Mẫu phi con không tủi thân gì cả, tuy đồ ăn ở biên thành khẩu vị hơi nặng nhưng không khó ăn đâu.”

Rõ ràng đang nói thật nhưng người nghe lại cảm thấy lòng chua xót, Hoàng hậu cũng là nữ nhân nên càng thương xót Trầm Cẩm, hỏi, “Vĩnh Ninh Bá đuổi người hầu về hết, ở biên thành có mấy người hầu hạ, có trung tâm không?”

“Vốn có hai nha hoàn nhưng lúc Man tộc vây thành, một nha hoàn...Sau khi phu quân về an bài một ma ma.” Giọng Trầm Cẩm mềm nhuyễn, “Lần này vào kinh lại an bài thêm một nha hoàn.”

Đừng nói Thụy vương phi và Trần trắc phi, đến cả Hoàng hậu hai mắt cũng bắt đầu đỏ hồng, mặc dù không biết trong đó có bao nhiêu phần là diễn kịch nhưng cũng tràn đầy đau lòng nói, “Khổ cho con.”

“Không sao ạ.” Trầm Cẩm dịu dàng an ủi, “Hoàng bá mẫu, con không thấy khổ.”

Hoàng hậu xoa xoa khóe mắt, chậm rãi thở dài nói, “Đứa bé ngoan, Hoàng bá mẫu biết con còn nhỏ mà đã...hoàng gia nợ con rất nhiều.”

“...” Trầm Cẩm thấy Hoàng hậu nghĩ nhiều quá rồi.

Lại quan tâm Trầm Cẩm một hồi Hoàng hậu mới hỏi, “Sao ta nghe bảo hôm qua con đuổi hết hạ nhân trong phủ vậy? Có gì không ổn à?”

“Không ạ.” Trầm Cẩm nghi hoặc nhìn Hoàng hậu nói.

Hoàng hậu bưng nước trà uống một ngụm, buông chén trà hòa nhã nói, “Thế đuổi hết người đi rồi có đủ người hầu hạ không?”

“Đủ ạ.” Trầm Cẩm cười nói.

Hoàng hậu chậm rãi thở dài lo lắng nói, “Con không biết làm thế sẽ làm xấu thanh danh của con hả?”

Trầm Cẩm mê mải đầy mặt, “Vì sao?”

“Vừa đến đã đuổi hết mọi người, không biết bên ngoài họ sẽ nói thế nào nữa.” Hoàng hậu nói, “Thanh danh tốt vô cùng quan trọng với nữ nhân.”

Trầm Cẩm nghe vậy ngược lại an ủi, “Không sao đâu ạ, dù sao con không thích ra ngoài nhiều, sẽ không nghe đâu.”

Khóe mắt Hoàng hậu giật giật nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi đang bưng chén trà không chú ý tới ánh mắt của bà, nhấp nháy môi dưới lại hỏi, “Thế sao con lại đuổi hết người?”

Trầm Cẩm nhìn Hoàng hậu đáp, “Vi con không thích bọn họ.”

Hoàng hậu nhìn ánh mắt nai tơ của Trầm Cẩm, trong lòng cân nhắc lại hỏi, “Thế thì cũng không thể đuổi hết đi được?”

“Vi sao không thể ạ?” Trầm Cẩm hỏi ngược lại.

Đột nhiên Hoàng hậu không biết trả lời làm sao, không thể bảo trong đó có người do Thành đế an bài, sao có thể đuổi đi hết được, Trầm Cẩm phồng hai má nói đương nhiên, “Đây là kinh thành, con là Bá phu nhân, có chỗ dựa là Hoàng bá phụ và Phụ vương nên con thấy không thích thì cứ đuổi, con còn đưa khế ước bán thân cho bọn họ, lại cho bạc nữa.”

“Con bé ngốc này.” Thụy vương phi nói, “Hoàng bá mẫu đang lo lắng con đuổi một lần nhiều người thế sẽ bị người ta nói linh tinh đấy.”

Trầm Cẩm cười ngọt ngào xinh đẹp, nói, “Cám ơn Hoàng bá mẫu nhưng không sao hết, có Hoàng bá mẫu và Mẫu phi, nhiều nhất bọn họ chỉ dám lên nói mấy câu, chẳng ai dám nói trước mặt, con không thêm đề ý.”

Đã lâu rồi Hoàng hậu không bị nói cho ghen hờn thế này, hơn nữa bà thấy Trầm Cẩm đang nói thật, còn cảm ơn vì quan hệ với bà, bưng trà uống một ngụm bình phục xong Hoàng hậu tiếp tục nói, “Vậy con thích dạng gì?”

“Không biết.” Trầm Cẩm ngẫm nghĩ rồi đáp, “Chắc chờ khi nào hợp mắt mình thôi.”

Mấy chữ hợp mắt có nói cũng như không, xinh đẹp cũng đuổi, trung hậu thật thà cũng đuổi, nhỏ bé thân thể đáng thương cũng đuổi, lớn tuổi ôn trọng cũng đuổi, Hoàng hậu miễn cưỡng cười cười nói, “Vĩnh Ninh Bá không trách con sao?”

“Không có.” Trầm Cẩm hơi hất mặt, cười đến lộ cả lúm đồng tiền, “Tính tình phu quân rất tốt.”

Giết người không chớp mắt, chỉ nói tên thôi trẻ con đã sợ chết khiếp, Vĩnh Ninh Bá không bao giờ giữ tù binh tính tình rất tốt ấy hả? Hoàng hậu nhìn kỹ vẻ mặt Trầm Cẩm, lại phát hiện Trầm Cẩm thật sự nghĩ Vĩnh Ninh Bá tính tình tốt, bà không tự chủ nhìn Thụy vương phi.

Có điều nghĩ kỹ tình huống ở Thụy vương phủ, hoài nghi Trầm Cẩm ở Thụy vương phủ sống khổ sở quen nên hiện tại thế này đã thỏa mãn, không phải bảo Thụy vương phi dưỡng à?

Hoàng hậu lại nghĩ hình như bản thân đã phát hiện ra, Trầm Cẩm chỉ là một thứ nữ, Thụy vương phi có con trai con gái, sau khi nữ nhi xuất giá sợ Thụy vương hồ đồ kia muốn Thụy vương phi dưỡng nữ nhi của Hứa trắc phi, dù sao dưỡng dưới danh nghĩa mẹ cả có lợi hơn nhiều.

Mà Trần trắc phi không được sủng, Hứa trắc phi được sủng ái còn có con trai, Thụy vương phi không phải kẻ ngu ngốc nên mới chọn dưỡng Trầm Cẩm để nguy trang, chắc không nhiệt tình với Trầm Cẩm cho lắm.

Ngẫm lại chính bản thân bà cũng thế, nhận nuôi để giữ mặt mũi thôi, làm sao có thể dạy dỗ tử tế, không nuông chiều đến hư đã nhân hậu lắm rồi.

Không chỉ thế Hoàng hậu còn nghe nói Hứa trắc phi rất thích tranh giành sủng ái, hiện tại Trầm Cẩm bị nuôi thành người không hiểu chuyện lại dễ thỏa mãn cũng có thể hiểu, Hoàng hậu vô cùng đau lòng, dịu dàng nói, “Ngày ấy biên thành bị Man tộc vây khốn, bệ hạ ngày đêm lo lắng thậm chí còn đổ bệnh, không phải Hoàng bá phụ con không muốn phái binh cứu giúp mà do phương nam cũng không thái bình.”

“À.” Trầm Cẩm không biết trả lời thế nào, nói không oán hận? Không có khả năng, nhưng cho dù Hoàng hậu có ôn hòa thế nào cũng không thể nói lời này, cho nên nàng điều chỉnh tư thế lại cười ngọt ngào với Hoàng hậu, “Không sao ạ, chỉ có thịt ngựa khó ăn chút thôi, khi đó Hoàng bá phụ phái sứ giả tới, đến phu quân với con còn phải ăn thịt ngựa nên cũng cho bọn họ ăn, không ngờ bọn họ lại quá lãng phí, điều này không tốt chút nào, con nghĩ Hoàng bá mẫu nên nói với Hoàng bá phụ, quan viên phổ trương lãng phí là tội kỵ, không được.”

Hoàng hậu nhớ đến lời hoàng thượng nói hôm ấy, khóe mắt rút gân, Thụy vương phi nghe thế nói, “Không được nói lung tung, đừng khiến Hoàng bá mẫu con khó xử, bọn họ không muốn ăn con cũng không thể buộc bọn họ ăn, sao lại không hiểu chuyện thế.”

Trầm Cẩm ngoan ngoãn đồng ý, xin khoan dung, “Lần sau không dám nữa ạ.”

Nói xong liền nâng quai hàm cáo trạng, “Con chỉ nghĩ bọn họ đại diện cho Hoàng bá phụ đến, là Hoàng bá phụ nhớ thương bọn con cho nên mới lấy đồ ăn ngon nhất trong phủ đãi bọn họ, hơn nữa Hoàng bá phụ vì thiên tai loạn lạc, triều đình khốn khó, ngay cả Hoàng bá phụ và Hoàng bá mẫu ở trong cung đều phải cắt giảm chi phí, sao bọn họ có thể lãng phí chứ.”

Hoàng hậu không biết nói gì để chống đỡ, chẳng lẽ nói chỉ lấy có vì không muốn đưa lương thảo, quân nhu chứ thật ra triều đình không khốn khó sao?

Trầm Cẩm còn chưa thỏa mãn nói tiếp, “Con với phu quân chỉ dùng một món ăn một món canh, cho bọn họ bốn món ăn một món canh kia.”

Hoàng hậu nhìn ánh mắt Trầm Cẩm lát sau mới nói, “Là bọn họ hồ đồ, Cẩm nha đầu làm đúng rồi.”

Trầm Cẩm cười ánh mắt cong cong, đáng yêu vô cùng, “Hoàng bá mẫu khích lệ con rồi, toàn chuyện con phải làm cả.”

Thụy vương phi cười thực bình tĩnh, Trần trắc phi cúi đầu lâu lâu dùng khăn tay lau khóe mắt, Hoàng hậu muốn nói gì đó bỗng cung nhân thông truyền, Chiêu Dương công chúa và Thần Dương công chúa đến, Hoàng hậu cười nói, “Mau dẫn hai đứa nhỏ kia vào để cùng Cẩm nha đầu thân hơn.”

Trầm Cẩm hơi híp mắt, Chiêu Dương công chúa do Hoàng hậu sinh, nhỏ hơn Trầm Cẩm hai ba tháng, Thần Dương công chúa lúc sinh mất mẹ được Hoàng hậu nuôi dưỡng, nghe bảo rất được sủng ái, lớn tuổi hơn Trầm Cẩm.

Hai cô công chúa này tuổi tác phù hợp gả cho Sở Tu Minh nhưng do Thành đế không muốn nữ nhi của mình chịu khổ, lại muốn gả tôn thất qua mượn sức Sở Tu Minh nên mới chọn nữ nhi của Thụy vương.

Lúc hai cô công chúa ấy vào, không chỉ Trầm Cẩm, Thụy vương phi và Trần trắc phi đều đứng lên, giọng Chiêu Dương công chúa dịu dàng, mỉm cười nhợt nhạt nói, “Thăm thăm mau mời ngồi.”

Thần Dương công chúa liếc Trầm Cẩm rồi ngồi bên cạnh Hoàng hậu, mọi người lần nữa ngồi xuống, Hoàng hậu cười sai người lấy điểm tâm cho hai nữ nhi, sau đó nói với các nàng, “Vị này là người nhà hoàng thúc các con.”

“A?” Thần Dương công chúa nhường mảy nhìn Trầm Cẩm, “Chính là người gả cho Vĩnh Ninh Bá đó hả? Tính tuổi chắc là đường muội của ta.”

Trầm Cẩm đứng dậy hành lễ, “Đường tỷ.”

Thần Dương công chúa ừ một tiếng, Chiêu Dương công chúa cười nói, “Cẩm đường tỷ.”

“Đường muội.” Trầm Cẩm cười lại.

Chiêu Dương công chúa tuổi không lớn nhưng khi cười tươi có vài phần đoan trang, “Đường tỷ mau mời ngồi, người nhà cả không cần khách sáo.”

Lúc này Trầm Cẩm mới ngồi xuống nói, “Vâng.”

Thần Dương công chúa đột nhiên hỏi, “Trước đây ta nghe bên ngoài đồn khuôn mặt Vĩnh Ninh Bá dữ tợn khủng bố, tính tình bạo ngược, nhưng hôm qua Vĩnh Ninh Bá tiến cung lại có người bảo Vĩnh Ninh Bá mặt như quan ngọc, rốt cuộc ai nói thật? Nếu Vĩnh Ninh Bá như thế thật thì bọn dì tộc sao lại sợ hắn? Không phải bảo chiến công hiển hách lắm à?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Cái miệng nhỏ bé của Trầm Cẩm khẽ nhếch, ánh mắt tròn tròn vì kinh ngạc, như thấy chuyện gì không thể lý giải không thể tin được vậy, sau đó nhìn Thần Dương công chúa đang nói chuyện lại nhìn Hoàng hậu, nhìn Chiêu Dương công chúa cuối cùng ánh mắt dừng trên người Thần Dương công chúa, sau đó cúi đầu, “À.”

Trả lời kiểu gì thế? Không chỉ Thần Dương công chúa, ngay cả Chiêu Dương công chúa cũng hơi nhú mảy nhìn Trầm Cẩm, nếu không muốn trả lời thì lựa ý nói qua, chỉ à một tiếng có lẽ thế này hả.

Thụy vương phi âm thầm buồn cười, về mặt Hoàng hậu cũng không tốt chút nào, nhất thời không phản ứng kịp ý của Trầm Cẩm.

Thần Dương công chúa ở trong cung kiêu ngạo thành tính, nói thẳng, “Ngươi trả lời cái kiểu gì thế? Không phải ta đang hỏi ngươi sao?”

Trầm Cẩm hơi khó xử, nhấp nháy môi, ánh mắt khó xử và luống cuống, bộ dáng hoảng loạn chọc người thương tiếc, như động vật nhỏ đang bị người khác ăn hiếp, há miệng thở dốc cuối cùng vẫn nói, “À.”

Thần Dương công chúa giận đến mức suýt chút nữa ném chén trà đang cầm, do còn nhớ thân phận của Trầm Cẩm nên nhịn, nếu là người trong cung nàng thì đã bị kéo xuống và miện rồi.

“Ngươi không hiểu lời ta nói à?” Thần Dương công chúa cắn răng hỏi, “Cần ta lặp lại lần nữa không?”

Vì thấy bị người ta coi thường nên sắc mặt Thần Dương công chúa tối tăm, ngữ khí nói chuyện bức người, Trầm Cẩm lại đỏ hai mắt, nước mắt lưng tròng, trông hết sức điềm đạm đáng yêu.

Tuy Chiêu Dương công chúa biết việc này không thể hoàn toàn trách Thần Dương nhưng rốt cuộc mềm lòng nói, “Không bằng đường tỷ kể phong cảnh trên đường cho mọi người nghe?”

“Nghĩ hay lắm.” Thần Dương công chúa cười lạnh, nàng ghét nhất người như Trầm Cẩm, giả vô tội, “Hình dáng Vĩnh Ninh Bá ra sao Vĩnh Ninh Bá phu nhân không biết à?” Giọng tràn đầy trào phúng.

Hoàng hậu nhú mảy, tuy bà thấy vừa rồi Trầm Cẩm thất lễ nhưng biểu hiện của Thần Dương cũng khiến bà không vừa lòng, cho nên buông chén trà định mở miệng, chợt nghe Trầm Cẩm nói, giọng nàng có vẻ tức giận, không chút khí thế nhưng nói xong lại khiến Hoàng hậu chấn động, Thần Dương công

chứa sắc mặt đại biến, tái nhợt không huyết sắc, ngay cả Chiêu Dương công chúa sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Trầm Cẩm cắn môi dưới, hơi ngẩng đầu nhìn Thần Dương công chúa, “Quân công của phu quân do Hoàng bá phụ định ra, công chúa đang nghi ngờ...” Giật giật khóe môi nói tiếp, “Hậu cung không được bàn chính sự.” Ánh mắt hướng về phía Hoàng hậu, mới rồi bị Thần Dương công chúa ép hỏi nàng không trả lời, hiện tại nói cho người ta sắc mặt biến trắng, Trầm Cẩm cố tình mở máy hát, “Phu quân dùng mạng sống bảo vệ quốc thổ, lời công chúa rét lạnh lòng bao nhiêu người, nếu đề binh lính biết được... Công chúa là người hoàng thất, ngôn hành cử chỉ đại diện hoàng thất, lỡ như bị hiểu lầm...”

Có chỗ Trầm Cẩm không nói rõ ngược lại càng khiến người khác liên tưởng sâu sắc hơn.

Thần Dương há miệng thở dốc muốn nói lại không biết nói như thế nào để phản bác, nhưng không đợi nàng nghĩ xong Trầm Cẩm liền nói tiếp, “Hơn nữa tuy phu quân là đường muội phu của công chúa nhưng rốt cuộc vẫn là ngoại nam, công chúa hỏi thăm ngoại nam thì không tốt chút nào, trông mặt mà bắt hình dong như thế không tốt đâu.” Ngự khí của nàng thực chân thành, trong đó còn mang theo lo lắng, “Nhưng mà Hoàng bá mẫu nhất định sẽ giải thích với Hoàng bá phụ giúp tỷ, dù sao tỷ cũng là con gái của Hoàng bá phụ, chắc Hoàng bá phụ sẽ hiểu, chớ bao giờ để người ngoài biết nhé.”

Nói xong Trầm Cẩm nhìn Hoàng hậu, tiếp tục nói, “Có phải không Hoàng bá mẫu?”

Hoàng hậu nhìn mặt Trầm Cẩm thâm hận trong lòng, bà lại nhìn nhăm sai lang thành tỏ trắng, cố bình tĩnh nói, “Cẩm nha đầu nói phải, Thần Dương luôn nhanh nhẹn nhanh miệng nên ta không chú ý, lần này... còn không xin lỗi đường muội con?”

Thân phận Trầm Cẩm quá miễn cưỡng, tuy đều là người hoàng thất nhưng nay nàng là thê tử của Sở gia Vĩnh Ninh Bá, địa vị của Sở gia trong lòng vô tướng rất cao, lỡ như những lời này truyền ra ngoài, Hoàng hậu thâm hận, không phải Trầm Cẩm đặt bẫy đấy chứ? Đắn đo trước sau, còn câu hậu cung không được bàn chính sự... lại thâm hận Thần Dương được việc không đủ bại sự có thừa.

Chiêu Dương công chúa cũng sốt ruột, Trầm Cẩm luôn miệng nói công chúa lại không nói rõ công chúa nào, nay trong cung đủ tuổi chỉ có hai người các nàng, lỡ như hồng thanh danh mình thì không tốt, “Đường tỷ, tỷ tỷ không có ý đồ đâu.”

Thần Dương công chúa trừng Trầm Cẩm, hận không thể bước tới tát mấy bạt tai nhưng vẫn phải đứng dậy nhún người hành lễ với Trầm Cẩm, nói, “Đường muội, vừa rồi ta quá thẳng thắn.”

Trầm Cẩm nói, “Không sao, sau này công chúa nên chú ý nhiều hơn.”

Thụy vương phi bấy giờ mới nói, “Việc này sau này chớ nhắc lại.”

“Vâng.” Trầm Cẩm ngoan ngoãn đồng ý sau đó dặn dò, “Sau này công chúa chớ để người ta nói sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh.”

Thần Dương công chúa ghen khuất, thờ không ra hơi muốn ngất tới nơi, Trầm Cẩm xuyên tạc lời mình còn cố ý làm ra vẻ vì mình, giả vờ vô tội, quả thực hận đến nỗi không thể hận hơn.

Hoàng hậu hít một hơi, “Mọi người không được nhắc, ta cũng coi như không biết, Thần Dương con chép một trăm lần kinh, tể tướng lãnh và binh lính bỏ mình vì bảo vệ quốc gia lãnh thổ, không xong thì không được ra ngoài.”

Chiêu Dương công chúa cũng nói, “Ta sẽ chép kinh với tỷ tỷ.”

Hoàng hậu nói xong liền nhìn Trầm Cẩm, ánh mắt tỏ vẻ dò hỏi, như thế Trầm Cẩm vừa lòng chứ.

Trầm Cẩm mê mang đối diện với Hoàng hậu sau đó linh quang chợt lóe như đã hiểu ý Hoàng hậu, nói, “Hoàng bá mẫu yên tâm, khi nào công chúa chép kinh thư xong đưa cho con, con sẽ cho người đưa tới biên thành tế trước phần mộ các tướng sĩ.”

Nếu không nhờ bản thân tu dưỡng nhiều năm Hoàng hậu đã sớm trở mặt, sao lại có người bám riết không chịu buông tha thế chứ, Chiêu Dương công chúa thâm hận, biết thế hỏi này không nói, vốn định kiểm thanh danh tốt, bảo viết đề tế nhưng thật ra nàng chỉ cần viết một hai phần, còn lại giao cho bọn cung nữ thái giám nhưng hiện tại... không chỉ tay chép mà còn phải nắn nót từng chữ để chuyển tới biên thành? Như thế sao có thể chiếm được thanh danh? Đúng là ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo.

Thần Dương công chúa không nghĩ nhiều đến thế, chỉ nghĩ Trầm Cẩm không tin mình nên mới vậy, có điều bây giờ đang ở thế hạ phong không thể nói gì.

Hoàng hậu không có tâm trạng nói chuyện với Trầm Cẩm, hàn huyên vài câu liền bùng trà tiễn khách ai ngờ Trầm Cẩm cố tình không chịu hiểu, trực tiếp hỏi, “Hoàng bá mẫu, con tới đón Mẫu phi và mẫu thân, Mẫu phi mọi người đã chuẩn bị đồ hết chưa ạ?”

“Ta chưa có thu dọn.” Thụy vương phi thực bình tĩnh trả lời.

Hoàng hậu vốn không chuẩn bị hôm nay thả người liền cười nói, “Đã thế thì ngày khác hãy về.”

“Không sao ạ.” Trầm Cẩm không chút để ý nói, “Mẫu phi với mẫu thân nhanh đi dọn đồ đi, con với Hoàng bá mẫu nói chuyện, lâu rồi không tán gẫu với Hoàng bá mẫu lòng con lo lắng lắm, ai ngờ Hoàng bá mẫu lại thân thiết thế này, đường tỷ và đường muội đều thân thiện, con thấy tiếc ghê.”

Lâu lắm rồi Hoàng hậu không nếm trải cảm giác uất nghẹn này, “Ta vốn định giữ đệ muội ở chơi mấy ngày, không báo cho vương phủ sợ sẽ không đủ xe về.”

“Phu quân tới đón bọn con.” Trầm Cẩm lúc nào cũng vô tội, ánh mắt cười cong cong, “Không sợ, vốn hôm nay phu quân với con định đến vương phủ bái kiến Phụ vương và Mẫu phi. Nhưng Mẫu phi với mẫu thân còn ở trong cung, Hoàng bá mẫu lại cho người đến gọi, con phải vào đây trước, thuận tiện đón Mẫu phi với mẫu thân để phu quân chào hỏi. Đến vương phủ sẽ chào Phụ vương sau, Phụ vương bảo rất nhớ bọn con mà? Sắp tới sinh nhật Phụ vương nữa. . .Đúng rồi Mẫu phi có mời đầu bếp ở Vọng Giang lâu không? Con nhớ Phụ vương thích ăn món ăn ở đó lắm. . .”

Hoàng hậu vẫn còn tức, nghe Trầm Cẩm nói linh tinh đủ thứ chuyện nhà, từ chuyện ăn đến việc trang trí, rồi tới chuyện cũ lúc còn sống ở kinh thành, cho dù hận đến mức muốn sai người bịt miệng Trầm Cẩm mặt vẫn phải cười không tắt.

Trầm Cẩm ngồi nói một lúc lâu bụng trà uống một ngụm sau đó về mặt nghi hoặc nhìn Thụy vương phi như đang hỏi sao Mẫu phi còn ngồi đây, không đi dọn đồ đi?

Thụy vương phi nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu há miệng thở dốc định nói chột nghe Trầm Cẩm nói tiếp, “Mẫu phi đừng sợ xe không đủ chỗ ngồi, có phu quân lo, hẳn nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo.”

Hoàng hậu nhìn Trầm Cẩm, không phải nó đang lấy Vĩnh Ninh Bá ra ép người đấy chứ? Đã nói đến mức này rồi chỉ phải nói, “Đệ muội mau mau đi dọn đồ đi, chào hỏi mẫu hậu nữa.”

“Dạ.” Thụy vương phi lúc này mới đứng dậy, nói, “Cầm nha đầu, con cứ nói chuyện với Hoàng hậu nhưng không được bước bình đầu đấy.”

Trầm Cẩm đứng lên, nhu thuận nói, “Vâng.”

Thụy vương phi liền dẫn Trần trắc phi ra ngoài.

Chiêu Dương công chúa cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói, “Đường tỷ hay ta với tỷ tới ngự hoa viên chơi nhé?”

Thần Dương công chúa ngồi bên cạnh không hé răng, Hoàng hậu thở dài nhẹ nhõm, chờ Trầm Cẩm đi bà phải kêu người tới tìm bệ hạ hỏi nên làm sao mới được.

“Không được, phu quân bảo ta tiến cung không được đi lung tung lại gây phiền hà cho Hoàng bá mẫu.” Trầm Cẩm nghe lời như trẻ con, “Hơn nữa phu quân còn nói Hoàng bá mẫu nhất định rất nhớ ta, muốn nói chuyện với ta, bảo ta phải kể chuyện cho Hoàng bá mẫu vui.”

Ai muốn nói chuyện với người! Ai muốn nghe người kể chuyện? Rõ ràng nói cho người ta ghen hờn còn ra vẻ tỏ trắng đáng yêu nghe lời, may không phải là phi tử trong cung chứ không sẽ khiến bà tức chết mất.

Đến Hoàng hậu luôn tính kế mọi người cũng không phân biệt được Trầm Cẩm vô tội nhu thuận thật hay giả vờ.

Trầm Cẩm không có đôi mắt phượng truyền thống của nhà họ Trầm, mắt Trần trắc phi cũng là mắt hạnh nhưng chỉ khiến người khác thấy yếu đuối, đôi mắt hạnh của Trầm Cẩm hợp với hai má lúm đồng tiền, đôi môi không cần son cũng đỏ kia trông thực vô tội khiến người yêu mến, nếu như Trần trắc phi có bốn năm phần như nàng chắc đã được Thụy vương sủng ái rồi.

Về ngoài của Trầm Cẩm không chỉ khiến nam nhân thương tiếc ngay cả nữ nhân nhìn đã muốn yêu thương, quả thực nam nữ đều thích, không khiến người khác thấy uy hiếp, đến lúc bị hại còn nghĩ có phải bản thân hiểu nhầm nàng hay không.

Chờ tiền Trầm Cẩm đi bất chấp hai công chúa còn ở đây Hoàng hậu nhanh chóng bảo người thuận khí cho bà, thiếu chút nữa tức chết còn phải ban thưởng đủ thứ cho Trầm Cẩm, cho hai công chúa ra về, Hoàng hậu mới hỏi, “Ngọc Trúc, người thấy Trầm Cẩm kia có ý hay. . .”

Khóe mắt Ngọc Trúc giật giật nói, “Nô tỳ cũng không biết nhưng lại cảm thấy Vĩnh Ninh Bá phu nhân này không đơn giản.”

“Do ta nhất thời bị che mắt.” Hoàng hậu lạnh giọng nói, “Nếu đơn giản thì đã không sống đến giờ.”

Dẫn Mẫu phi và mẫu thân xuất cung tâm trạng Trầm Cẩm khá tốt, Trần trắc phi có vẻ lo lắng nói, “Sao con có thể nói chuyện như thế với Hoàng hậu?”

“Hoàng hậu bảo con gọi bà là Hoàng bá mẫu chỉ nói chuyện nhà mà.” Trầm Cẩm thực vô tội nhìn Trần trắc phi, “Hoàng bá mẫu là người tốt lại thân thiết hiền lành, nếu không phải phu quân chờ ngoài này con còn muốn tán gẫu thêm với Hoàng bá mẫu ấy.”

Thụy vương phi cười đoan trang có lẽ nói, “Cầm nha đầu không làm gì sai cả, Hoàng bá mẫu thích nói chuyện với con lắm, nếu có cơ hội con hãy trò chuyện nhiều hơn, bà ấy chắc chắn vui về.”

Trần trắc phi khóe mắt rút gân rất muốn hỏi một câu Vương phi bà như thế có được không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Trầm Cẩm không nói dối, Sở Tu Minh quả thật đã dẫn người chờ ở cửa cung, không chỉ chuẩn bị một chiếc xe ngựa, dừng trước mặt là xe cho ba người bọn họ ngồi, xe phía sau cho nha hoàn ma ma, đủ rộng để chở hành lý của hai người Thụy vương phi, còn có thể mang đồ vừa được ban thưởng về luôn.

Sở Tu Minh giục ngựa đi cạnh xe ngựa, Trầm Cẩm chỉ cần mở cửa xe là có thể thấy hắn, tặng cho hắn một nụ cười ngọt ngào mới đóng cửa nói chuyện với Thụy vương phi.

Thụy vương phi không hỏi cuộc sống hàng ngày ở biên thành của Trầm Cẩm, nhìn cách Sở Tu Minh hành xử đã có thể đoán được nàng sống rất tốt, hơn nữa mặt mày hồng nhuận không giấu được hôn nhân vừa ý.

Tuy Sở Tu Minh chưa nói gì nhưng Thụy vương phi chú ý thấy bọn họ vừa ra khỏi cửa cung, ánh mắt Sở Tu Minh đặt trên người Trầm Cẩm trước, xác nhận Trầm Cẩm không có chuyện gì mới nhìn hai người. Với lại dựa vào vị thế của Vinh Ninh Bá, ở cửa cung đợi lâu như thế, còn an bài mọi chuyện thỏa đáng, nếu trong lòng không có Trầm Cẩm thì tất sẽ không có những chuyện này.

“Mẫu phi hai người ở trong cung lâu thế có chuyện gì không ạ?” Trầm Cẩm lo lắng hỏi.

Thụy vương phi mỉm cười, “Bình thường ta với mẫu thân con đều ở trong cung Thái hậu, ngày nào Thái hậu cũng ăn chay niệm Phật không hay ra ngoài, trừ việc không thể tùy ý đi lại thì không có chuyện gì khác.”

Trầm Cẩm cảm thấy Hoàng thái hậu thật chẳng biết hưởng thụ, là Thái hậu mà mỗi ngày chỉ biết ăn chay niệm Phật, “Thế Mẫu phi với mẫu thân thì sao?”

“Tất nhiên bọn ta ở chung với Thái hậu.” Thụy vương phi lại không quan tâm chuyện này, “Với lại Vương gia cũng thường xuyên tiến cung chăm sóc.”

“À.” Trầm Cẩm âm ừ theo.

Thụy vương phi nhìn Trần trắc phi nói, “Khó khăn lắm mới gặp được Cẩm nha đầu sao người không nói gì?”

Trầm Cẩm cũng hỏi, “Mẫu thân, sao người không nói gì thế?”

Trần trắc phi nắm tay Trầm Cẩm cười nói, “Trông cao thêm nhiều lắm.”

Trầm Cẩm cười cợt vào lòng Trần trắc phi nũng nịu nói, “Đúng thế ạ.”

Trần trắc phi chỉ có một nữ nhi Trầm Cẩm, bây giờ ôm nữ nhi trái tim mềm hẫng đi, Trầm Cẩm lộn xộn một lát rồi thôi, Trần trắc phi bất chấp Thụy vương phi bên cạnh hỏi tất cả chuyện ăn ở của Trầm Cẩm.

Thụy vương phi ngồi bên cạnh nghe không nói chen vào chỉ cười suốt, vừa lên xe Trầm Cẩm đã rót ba chén trà, vừa nói chuyện với Trần trắc phi vừa sớt chén trà, sau đó rót cho Thụy vương phi một chén, lại rót cho Trần trắc phi một chén rồi mới bưng chén trà của mình uống.

Trần trắc phi thấy khát nước uống hơn nửa chén mới buông, giật mình phát hiện bản thân thất thố, Thụy vương phi lại không thèm để ý chỉ cười nói, “Hôm nay sợ không kịp, ngày mai con với Vinh Ninh Bá cùng đến, cũng mời hai tỷ tỷ và tỷ phu đến phủ, cả nhà đoàn tụ nhé.”

“Vâng.” Trầm Cẩm cười đồng ý.

Không chú ý đã đến Thụy vương phủ lúc nào không biết, Sở Tu Minh đã cho người đến thông báo, do Thụy vương còn ở trong cung nên hai con trai của Thụy vương phi là Trầm Hiên và Trầm Hi ở cửa chờ, sau khi cảm ơn liền đón Thụy vương phi và Trần trắc phi vào nhà, Sở Tu Minh và Trầm Cẩm không vào mà về Vinh Ninh Bá phủ luôn.

Lúc Sở Tu Minh với Trầm Cẩm hỏi phủ hạ nhân đã chuẩn bị nước ấm sẵn sàng, An Bình hầu hạ Trầm Cẩm rửa mặt chải đầu thay thường phục, An Ninh đã kể đại khái chuyện trong cung xong, thật ra nàng biết cũng không nhiều vì lúc Hoàng hậu và Trầm Cẩm nói chuyện An Ninh không được phép theo vào. Nhưng An Ninh lại lưu ý thời gian hai vị công chúa đến và lúc nhóm người Thụy vương phi đi ra.

Triệu ma ma nghe vậy nói, “Lúc được tin bệ hạ chỉ hôn cho tướng quân lão nô lớn mật suy đoán người được chọn hẳn sẽ là một trong hai nữ nhi này của bệ hạ, Chiêu Dương công chúa do Hoàng hậu sinh nhỏ tuổi hơn Thần Dương công chúa, lão nô tưởng sẽ chọn Thần Dương công chúa không ngờ cuối cùng lại là nữ nhi của Thụy vương.”

Không chỉ mình Triệu ma ma mà tất cả các quân sư trong tướng quân phủ đều đoán thế, Thành đế chỉ hôn để thi ân cho Sở gia, tăng liên hệ của Sở gia và hoàng thất cho nên gả công chúa là lựa chọn tốt nhất.

Không phải Sở Tu Minh tự đề cao bản thân mà vị trí Vinh Ninh Bá phu nhân vô cùng có giá trị, dựa vào quân công của Sở gia và địa vị trong quân, ngay cả đích nữ của Hoàng hậu đều cưới được.

Chỉ cần là người bình thường đều biết nên lấy cái nào bỏ cái nào nhưng bọn họ lại gặp phải một Thành đế hồ đồ, khi làm chuyện lớn khôn khéo so đo ở việc nhỏ, không chỉ luyến tiếc đích nữ Hoàng hậu sinh mà ngay cả nữ nhi do tần phi sinh cũng không chịu, lại gả thứ nữ của Thụy vương.

Nếu lúc ấy Hoàng thượng không có nữ nhi hợp tuổi thì thôi đăng này có mà lại không muốn.

Do đau lòng nữ nhi mà Thành đế làm chuyện hồ đồ đó thì không ai nói nhưng với tính cách của hắn thì không phải như thế.

Vì sao Thụy vương phi lại đưa bạc cho Sở Tu Minh, có một số chuyện từ mấy chục năm trước bà đã biết nhưng vẫn không làm gì cho đến khi biến thành được giải vây mới hành động.

Hắn là do đã thất vọng với Thành đế, nếu người phòng bị Sở gia sao còn dùng Sở gia, không chịu bỏ Sở gia, thế thì cứ mượn sức thi ân, khi nào Sở gia thật sự phạm tội đại nghĩa thiên hạ sẽ đứng về phía Thành đế.

Nhưng Thành đế thì sao? Muốn mượn sức Sở gia lại không nuốt được con giận còn phòng bị Sở gia, đã phòng bị rõ ràng như ban ngày ấy thế mà đại sự thì đắn đo tới lui, việc nhỏ lại ghê tởm Sở gia.

Ví dụ như đồn đại ở kinh thành, đồng lứa bọn họ có ai chưa từng thấy phụ mẫu Sở Tu Minh, trừ phi Sở Tu Minh là con nuôi nếu không sao hắn lại có thể trưởng thành như thiên hạ đồn, bọn họ hiểu trong lòng lại không nói ra, chuyện đồn đại này chỉ có thể dọa lừa Trầm Cẩm mà thôi.

Chuyện chi hôn cho Sở Tu Minh Thụy vương phi đã từng đoán, tưởng sẽ chọn Chiêu Dương hay Thần Dương công chúa ai ngờ lại rơi vào Thụy vương phủ, lúc biết tin Thụy vương phi không biết nói gì cho phải, cho dù Thụy vương không nói Thụy vương phi cũng sẽ không để Trầm Từ gả đi, không phải kết thân mà là kết thù.

Đến khi biết biến thành bị vây mà Thành đế không phái binh cứu viện, thậm chí cuối cùng giải vây được rồi lương thảo, quân nhu cũng không muốn đưa, Thụy vương phi đã hoàn toàn thất vọng.

Ít ra Thành đế xuất hôn chiêu đãi lại một đường lui cho Thụy vương phủ, nhớ tới lời dặn của phụ thân trước khi xuất giá, lúc đó có những chuyện phải tạm ngưng, phụ thân chọn Thụy vương chi vì thân phận Thụy vương và sự hồ đồ của hắn mà thôi.

Lần này Thành đế gọi Sở Tu Minh về kinh nếu hắn chịu đập nồi chìm thuyền cho người giết Sở Tu Minh thì Thụy vương phi sẽ đánh giá cao hắn, nay...

Thụy vương phi nhìn hai con trai, hòa nhã nói, “Hiên nhi Tam muội phụ con khó có cơ hội về kinh, con nhớ dẫn hắn đi dạo làm quen mọi người.”

Trong vương phủ người Trầm Hiên tin phục nhất là mẫu thân Thụy vương phi này, nghe vậy nói, “Con biết.”

Thụy vương phi hài lòng gật đầu, con trai bà vốn văn võ toàn tài, nếu không phải... Thụy vương phi híp mắt che giấu cảm xúc, “Hi nhi, con không còn nhỏ nữa, phải thỉnh giáo Tam tỷ phụ con nhiều biết không?”

Trầm Hi nhỏ tuổi hơn cười đáp, “Con biết.”

Thụy vương phi nói, “Tốt lắm, đi đọc sách đi.”

“Tôi sẽ đến chỗ mẫu thân dùng cơm.” Trầm Hi nói.

Thụy vương phi gật đầu đáp ứng, chờ Trầm Hi ra ngoài trong phòng chỉ còn hai mẹ con Thụy vương phi và Trầm Hiên, Thúy Hi dẫn nha hoàn lui ra hết, còn tự mình giữ cửa.

Trầm Hiên thấy mẫu thân muốn nói chuyện liền bước tới mở cửa sổ, lại rót cho Thụy vương phi chén trà tía nóng, Thụy vương phi thờ dãi, “Hiên nhi, khi nào Vĩnh Ninh Bá rời đi ta sẽ để Hi nhi đi theo hắn.”

“Biên thành là nơi khí hậu khô cằn, bên ngoài còn có Man tộc như hổ rình mồi, có nguy hiểm quá không ạ?” Quan hệ của Trầm Hiên và Trầm Hi vốn rất tốt, nghe vậy nói, “Sợ Nhị đệ sẽ chịu không nổi.”

“Một cô nương như Cẩm nha đầu còn chịu được sao nó lại không chịu nổi?” Thụy vương phi trầm giọng nói, “Con có biết vì sao ta luôn không cho con vào triều làm quan không?”

Từ nhỏ Trầm Hiên đã được Thụy vương phi dạy dỗ, khác hẳn với Thụy vương hồ đồ hắn giống Thụy vương phi hơn, đặc biệt sau lần suýt chết đó con người hắn trầm ổn hơn nhiều, nói, “Con hiểu.”

Thụy vương phi gật đầu, “Từ ngày Hoàng bá phụ con chi hôn cho phủ ta thì địa vị của Thụy vương phủ đã xấu hổ rồi.”

Trầm Hiên giận dữ, hắn nhớ ngày mẫu thân bị đón vào cung, nói rằng Thái hậu nhớ nên vào cung chăm bệnh nhưng sự thật ra sao lòng hắn biết rõ, còn phụ thân Thụy vương kia hắn chẳng thể trông cậy, nói, “Con hiểu, đã thế thì không bằng xin Tam muội phụ an bài chức vị cho Nhị đệ, làm lính hầu cũng được.”

“Còn không đến nước này.” Sắc mặt Thụy vương phi dịu đi, “Hon nữa Cẩm nha đầu là đứa nhỏ hiền lành, nó sẽ không hồ đồ.” Không phải quan hệ của Trầm Cẩm và Trầm Hi tốt cho nên sẽ chăm sóc lẫn nhau mà Trầm Cẩm là người hiểu chuyện, người hiểu chuyện sẽ không làm chuyện hồ đồ, nếu lần này là Trầm Từ gả qua đó thì Thụy vương phi sẽ không an bài như thế.

Trong Vĩnh Ninh Bá phủ Trầm Cẩm chậm rãi ăn kẹo tía tô kể lại chuyện trong cung, “Hoàng hậu ôn hòa lắm.” Chỉ hơi giả vờ thôi, động vật nhỏ đều có trực giác nhạy bén, tốt thật hay giả sẽ biết ngay.

Triệu ma ma thâm đồng tình với Hoàng hậu, chắc hôm nay bà ta sẽ bị Trầm Cẩm chọc cho ghen đến ăn không được cơm mất.

Sở Tu Minh gật đầu nói, “Hiền lành thì tốt.” Hiền lành chẳng khác nào công phu giả vờ, nói thế thì không chỉ không dám khó xử Trầm Cẩm, còn phải thu dọn cục diện rồi rấm cho Trầm Cẩm nữa, ai bảo Thành đế lo âu không ít tin đồn về Trầm Cẩm, Hoàng hậu không thể nói ngược hoàng đế, hoàng đế quả thực đã quét một lớp vàng trên người cho Trầm Cẩm.

“Thần Dương công chúa khá ngây thơ.” Còn hơi ngốc, chắc bị Hoàng hậu dạy hư rồi, “Ta thấy con người Mẫu phi không tồi chút nào.” Thụy vương phi là mẹ cả đối xử với Trầm Cẩm không tốt bằng Trầm Kỳ nhưng chuyện nên dạy vẫn dạy, không hạ độc thủ với thứ xuất, quá lắm chỉ mặc kệ mà thôi.

Sở Tu Minh cười nói, “Bởi vì Thụy vương phi là người hiểu chuyện.”

Trầm Cẩm gật đầu nói tiếp, “Chiêu Dương công chúa không hổ do Hoàng hậu sinh.” Giống y đúc Hoàng hậu.

Sở Tu Minh không đáp nhưng Trầm Cẩm nhỏ giọng nói, “Mẫu phi nói Hoàng thái hậu luôn ăn chay niệm phật, thật đúng là...” Có phúc mà không biết hưởng.

“Hừ.” Triệu ma ma hừ lạnh một tiếng, “Làm nhiều chuyện đuối lý nên hàng ngày ăn chay niệm phật là phải.”

Trầm Cẩm mê mang nhìn Triệu ma ma, đôi mắt hạnh vô tội chớp chớp, lòng Triệu ma ma mềm nhũn, nói, “Chắc phu nhân ở trong cung không ăn được cái gì nóng, để lão nô bảo phòng bếp làm nướng mật cho uống.”

“Ồ chỗ Hoàng hậu có ăn Kim ti cuốn, ăn thơm mà ngon lắm.” Trầm Cẩm nhanh chóng nói thêm, “Ngon thiệt đó.”

Ánh mắt Triệu ma ma hơi tối đi mới cười nói, “Món đó lão nô cũng biết làm, hơi khó làm chút nhưng nếu phu nhân muốn ăn lão nô sẽ làm cho.”

“Được.” Trầm Cẩm kéo tay Triệu ma ma, “Ta nhớ ma ma lắm, tuy trong cung nhiều đồ ăn nhưng không thấy vui nên ta chỉ ăn có một cái thôi.”

Triệu ma ma càng thêm đau lòng nói, “Phu nhân ăn tạm cái gì đã để lão nô đi làm ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Sáng sớm hôm sau, không cần Triệu ma ma thúc giục Trầm Cẩm đã tự thức dậy. Lễ vật cho Thụy vương phi đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, dùng điểm tâm xong Trầm Cẩm dẫn theo An Bình và An Ninh đi cùng Sở Tu Minh tới Thụy vương phủ.

Hôm nay Sở Tu Minh không cưỡi ngựa mà ngồi xe ngựa với Trầm Cẩm, thấy Trầm Cẩm nhìn phong cảnh bên ngoài vô cùng hứng thú liền nói, “Mấy ngày nữa chúng ta đi dạo kinh thành nhé.”

“Có thể à?” Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh hết sức chờ mong, nữ tử kinh thành cho dù đã xuất giá hay chưa xuất giá đều rất ít ra ngoài đường đi lại.

Sở Tu Minh hé miệng cười, “Chuyện đó có đáng gì.”

Trầm Cẩm thỏa mãn chơi đùa ngón tay Sở Tu Minh, “Nói cũng phải, trước sau gì chúng ta cũng về biên thành mà.” Cho nên chẳng cần để ý vấn đề có thanh danh hay không.

Sở Tu Minh không nói tiếp, lúc Man tộc vây thành Trầm Cẩm giặt giũ với dân chúng trong thành khiến ngón tay sưng phù thô ráp, sau này Triệu ma ma chăm sóc đỡ hơn nhiều nhưng vẫn không thể mềm mịn như ở kinh thành.

Trầm Cẩm bỗng nhiên nhớ ra mình chưa giới thiệu hai tỷ phu với Sở Tu Minh nên nhanh chóng nói, “Đại tỷ ta gả cho Vĩnh Nhạc hầu thế tử, Nhị tỷ ta gả cho Trịnh gia Đại công tử.”

Sở Tu Minh liếc Trầm Cẩm một cái, chờ Trầm Cẩm nhớ tới chắc hẳn cũng mỏi cả mắt rồi, nhìn ánh mắt Sở Tu Minh Trầm Cẩm cảm thấy hết sức áy náy, lo lắng nói, “Ta quên mất mà!”

“Thế mà lại nhớ chân giò hun khói, thịt khô này nọ của phủ bọn họ, còn đòi không ít.” Sở Tu Minh thản nhiên đáp.

Trầm Cẩm đỏ mặt, lấy trong hộc một bao giấy dầu đựng điểm tâm lớn nhỏ đủ kiểu, cầm một miếng nhét vào miệng Sở Tu Minh, “Triệu ma ma làm riêng cho ta đấy, ngon hơn trong cung nữa.”

Sở Tu Minh véo tai Trầm Cẩm không nhắc chuyện vừa rồi chỉ nói, “Chuyện đó là đương nhiên.”

Trầm Cẩm thấy giọng Sở Tu Minh quá hiền nhiên, khoe miệng giật giật nuốt Kim ti cuốn trong miệng, lại cảm một miếng nữa ăn, dường như hẳn không ngạc nhiên chuyện Triệu ma ma sẽ biết làm ngư điểm trong cung, thậm chí khẳng định Triệu ma ma sẽ làm ngon hơn, hay là... không phải chứ.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không rõ nên chẳng thèm nghĩ nữa, lại lấy điểm tâm ăn, chợt nhận ra không còn cái nào, cúi đầu nhìn đúng là hết thật, kinh ngạc nhìn Sở Tu Minh lại cúi đầu nhìn giấy dầu, không phải vừa rồi nàng lơ mơ ăn hết điểm tâm rồi đây chứ?

Sở Tu Minh bụng nước trà uống một ngụm ép vị ngọt trong miệng, hỏi, “Phu nhân có việc gì khó xử à?”

Trầm Cẩm hoài nghi nhìn Sở Tu Minh, lại cúi đầu nhìn giấy dầu rồi mới dẹp bao giấy dầu đáp, “Không có, phu quân chẳng nghĩ Triệu ma ma có chịu làm điểm tâm này nữa không?”

“Vậy phu nhân phải hỏi ma ma mới biết được.” Sở Tu Minh cười đến là tao nhã.

Trầm Cẩm muốn ăn nữa lại biết điểm tâm này làm rất vất vả, cần kéo rồi cuộn lại vị mới ngon, nói, “Cứ chờ ít hôm nữa đã.” Rốt cuộc không muốn để Triệu ma ma vất vả, vì một cái Kim ti cuốn khiến Triệu ma ma mệt mỏi không tốt, dù sao còn bích ngọc cao, hồ điệp tô.

Do còn mang theo nhiều lễ vật nên đi đường hơi chậm, lúc đến Thụy vương phủ thì Vĩnh Nhạc hầu thế tử và thế tử phu nhân đã tới trước, Trầm Cẩm vui vẻ ra mặt đi cùng Sở Tu Minh vào trong.

Thụy vương và Thụy vương phi đang nói chuyện với nữ nhi và nữ tế, nghe hạ nhân thông báo liền cười nói, “Đúng là nhắc tới đã thấy ngay.”

Hôm nay Trầm Kỳ mặc áo màu đỏ tươi quần lụa mỏng, đứng lên nói, “Con đi đón Cẩm nha đầu, lâu rồi không gặp, không biết muội ấy béo hay gầy.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử cũng không hề đỏ, cười nói, “Ta đi với phu nhân.”

“Đều ngồi đi.” Thụy vương phi nói, “Đề Hiền nhi với Hi nhi đi.”

Trầm Hiền và Trầm Hi nghe thế đứng lên nói, “Đúng thế, mẫu thân có lẽ lâu không gặp Đại tỷ với Đại tỷ phu, hai người cứ nói chuyện với mẫu thân đi.”

Trầm Kỳ ánh mắt lóe lóe không nói gì thêm, “Mau đi đi.”

Trầm Hiền và Trầm Hi hành lễ với Thụy vương rồi đi ra cửa đón phu thê Vĩnh Ninh Bá.

Thụy vương phi nhìn Vĩnh Nhạc hầu thế tử bỗng nhiên nói, “Ta nghe Kỳ Nhi nói một thiệp thất của thế tử có thai, Kỳ Nhi đúng là không hiểu chuyện đây là đưa con đầu tiên của thế tử sao mẹ đẻ có thể là thiệp thất?”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử căng thẳng, lời này mới nghe thì không thấy gì, nhưng là thiệp thất mà lại sinh con trưởng thì sẽ khiến Thụy vương phủ bất mãn, nếu không phải ngày đó... thì Trầm Kỳ đã sinh trưởng tử của Vĩnh Nhạc hầu thế tử.

“Ta đang muốn thương lượng với Thế tử phi, chờ đứa nhỏ sinh ra cho dù là nam hay nữ đều sẽ ôm đến cho Thế tử phi nuôi.” Vĩnh Nhạc hầu thế tử hòa nhã nói, “Thế tử phi hiền lương, đứa nhỏ được thế tử phi nuôi dưỡng tự nhiên sẽ tốt.”

Tay Trầm Kỳ cứng đờ, mắt hướng về phía mẫu thân, nếu nàng đã sinh trưởng tử thì không ngại nuôi thêm một đứa nhỏ thứ xuất, nam hay nữ gì cũng được, con trai thì sẽ bồi dưỡng tình cảm huynh đệ để sau này trợ giúp con mình, còn con gái thì chỉ cần tốn bộ đồ cưới thôi, quan hệ thông gia cũng có tác dụng, nhưng hiện tại nàng lại chưa có con.

Ánh mắt Thụy vương phi sâu thẳm nhìn Vĩnh Nhạc hầu thế tử, chưa kịp nói chợt nghe tiếng cười nói, Trầm Hiền, Trầm Hi đã đón Sở Tu Minh và Trầm Cẩm vào.

Sở Tu Minh và Trầm Cẩm hành lễ với Thụy vương, Thụy vương phi, Trầm Kỳ kéo Trầm Cẩm ngồi bên cạnh Thụy vương phi, Sở Tu Minh ngồi bên tay phải Thụy vương, Vĩnh Nhạc hầu thế tử ngồi cạnh.

“Đại tỷ, muội nhớ tỷ lắm.” Trầm Cẩm nhỏ giọng nói.

Trầm Kỳ nhìn muội muội trong lòng an ủi không thôi, tuy nhận thư biết nàng bình an nhưng lại không thấy người, trong vài tỷ muội Trầm Kỳ thân với Trầm Cẩm nhất, nghe vậy nói, “Thế thì ngày mai tới nhà của ta đi, ta mới có mấy con cá nuôi trong ao ấy.”

“Được ạ.” Trầm Cẩm vốn tính tới chỗ Trầm Kỳ một chuyến nghe thế cười nói, “Vẫn là Đại tỷ tỷ thương muội.”

Thụy vương phi thấy hai tỷ muội các nàng nói chuyện không nhắc lại, liếc nhìn Trầm Hiền, Trầm Hiền đột nhiên hỏi, “Vừa rồi Phụ vương với mẫu thân cùng Đại tỷ, Đại tỷ phu nói gì thế? Chúng ta quấy rầy à?”

Thụy vương thấy Sở Tu Minh bộ dạng tuần tú lịch sự lại chiến công hiển hách, còn cung kính với hắn rất nhiều nên càng đặc ý, vừa rồi bọn họ nói chuyện với Sở Tu Minh nghe con hỏi không chút đề ý nói, “Thiệp thất của Đại tỷ phu người có thai muốn đưa đứa nhỏ cho Đại tỷ người nuôi.”

Lời này vừa ra khiến người ít tuổi nhất là Trầm Hi cũng thấy không ổn, nhất thời ai cũng nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi lại không nói gì còn Trầm

Cầm hơi do dự nói, “Mẹ đẻ đứa trẻ sức khỏe không ổn à?”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử biến sắc, người thiếp mang thai là biểu muội của Vĩnh Nhạc hầu thế tử, người hấn nâng niu trong tim nên trầm giọng hỏi, “Lời của Tam muội muội có ý gì?”

“Chẳng lẽ không phải?” Người nói là Trầm Hi, nhìn Vĩnh Nhạc hầu thế tử hỏi, “Hay tỳ phu chuẩn bị bỏ mẹ giữ con?”

Trầm Cầm bị dọa, hoảng sợ nhìn Vĩnh Nhạc hầu thế tử, “Sinh đứa nhỏ là chuyện vui, thế này... không tốt lắm đâu.” Sau lại nhớ đây là chuyện nhà người khác nên khó tránh khỏi nhỏ giọng dần.

Trầm Hi thấy lòng thông khoái, “Đệ thấy Tam tỳ nói đúng, cho dù thiếp thất kia không làm Đại tỳ phu thích thì rốt cuộc cũng sinh nhi dục nữ cho huynh...” Nói xong lắc đầu.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử sợ ngây người, sao hấn lại không thích người thiếp kia chứ, nếu không thích sao có thể suy nghĩ cho nàng, đứa trẻ do chính thất dưỡng đến lúc làm mai sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Thụy vương cau mày nói, “Tam nha đầu chó nói lung tung” Chèn ép Vĩnh Nhạc hầu thế tử là Trầm Cầm và Trầm Hi, nhưng Thụy vương không tiện nói con trai thành ra lấy nữ nhi hứng đòn.

Sở Tu Minh nghe vậy nhìn Thụy vương, ánh mắt bình tĩnh của hấn không biết vì sao lại khiến lòng Thụy vương phát lạnh, Thụy vương phi cuối cùng cũng mở miệng, “Vương gia nói sai rồi, Cầm nha đầu một lòng suy nghĩ cho vương phủ cho Vĩnh Nhạc hầu phủ sao thành nói lung tung được?”

Thụy vương xấu hổ, hấn còn chưa hiểu chuyện gì hết, Thụy vương phi lại nhìn Vĩnh Nhạc hầu thế tử nói, “Việc hôm nay chắc thế tử chưa hỏi Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, không bằng hỏi phủ rồi hỏi thử, nếu Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cũng có ý đồ thì vì con nối dòng trong phủ nữ nhi của ta đeo ách danh ta cũng chịu.”

Ngay khi Trầm Cầm nói Trầm Kỳ đã hiểu, khi chính thất không có con mới dưỡng thứ xuất, khi đó chỉ có ba loại, đơn giản nhất là chính thất không thể sinh hoặc thứ xuất từ nữ mới ra sinh mẹ đẻ đã không còn, cuối cùng là loại trượng phu xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tình huống của Trầm Kỳ không giống loại nào cả, chỉ do Vĩnh Nhạc hầu thế tử đau lòng thiếp thất, thiếp thất lại rắp tâm bắt lương mưu đồ gây rối, nếu sinh con gái thì không sao nhưng nếu con trai thì sao? Nếu nuôi ở bên chính thất lâu ngày đến khi Vĩnh Nhạc hầu thế tử thừa tước, thế tử vị sẽ cho ai? Trầm Kỳ không có con thì không nói gì nhưng nếu có con thì với kiểu bất công của Vĩnh Nhạc hầu thế tử sợ rằng sẽ có khúc chiết.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử có thể ngồi trên vị trí này trong đó có phần lớn công do Thụy vương phủ ra tay trợ giúp. Lần trước Trầm Kỳ sảy thai không minh bạch, Thụy vương phi không truy cứu thôi, dù sao đứa nhỏ đã không còn, tiếp tục sẽ mất nhiều hơn được, dĩ nhiên Vĩnh Nhạc hầu phủ nợ Thụy vương phủ, quả nhiên sau khi Trầm Kỳ dưỡng khỏe Vĩnh Nhạc hầu phu nhân đã giao chuyện quản gia cho nàng.

Câu nói của Trầm Cầm đã điểm trúng chỗ, vì sao chính thất chưa có con đã muốn chính thất dưỡng thứ xuất? Vấn đề không ở chỗ Trầm Kỳ cũng không có ai chết vậy sẽ là mẹ đẻ đứa nhỏ không xong.

Sở Tu Minh vẫn không nói chuyện bỗng nhiên nói, “Quần tử tu thân dưỡng tính, gia hòa vạn sự hưng, thế tử đã cưới vợ, chuyện hậu trạch nên giao cho thế tử mới phải.”

Ngụ ý người đường đường là thế tử mà lại đi quản chuyện hậu trạch, “Nhạc phụ chó nên buồn bực, chắc thế tử nhất thời hồ đồ, phu nhân với Đại tỳ lại thân thiết nên khó tránh khỏi nói nhiều, về nhà ta sẽ dặn dò nàng.”

Trầm Cầm hiện tại là tức phụ Sở gia ta, cho dù nói sai cũng còn trượng phu là ta đây, người tuy là nhạc phụ cũng chỉ có thể câm miệng.

Sở Tu Minh nói vẫn nhả như đang trách cứ Trầm Cầm nhưng ý trong câu lại đơn giản sáng tỏ.

Mất Thụy vương phi hiện mấy phần ý cười, “Được rồi, ta dẫn hai nha đầu này vào trong nói chuyện riêng, mấy nam nhân các người cứ từ từ tâm sự.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Hôm nay thời tiết đẹp nên Thụy vương phi dẫn Trầm Kỳ và Trầm Cầm từ chính viện tới hoa viên nhỏ, tiểu viện này do chính tay Thụy vương phi bài trí, thanh nhã xảo trí.

Nha hoàn dọn dẹp bài trí lương đình, Thụy vương phi ngồi xong Trầm Kỳ và Trầm Cầm an vị bên cạnh bà, nha hoàn bưng nước trà hoa quả điểm tâm

lên rồi đứng ở bên ngoài, sẽ không hầu hạ chậm cũng sẽ không quấy rầy mọi người nói chuyện.

Lúc này Thụy vương phi mới nói, “Kỳ Nhi, con biết con sai ở đâu không?”

Trầm Kỳ sững sốt hỏi lại, “Mẫu thân?”

Thụy vương phi nhìn Trầm Kỳ một lúc lâu mới thờ dãi nói, “Đến giờ mà con vẫn chưa biết?”

Trầm Cẩm thấy Thụy vương phi nói chuyện với Đại tỷ nên ngoan ngoãn lui sang bên cạnh không hé răng, hai tay bụng mân côi hoa lộ uống, đã hơn một năm không tới đây, viện này có chỗ đã thay đổi.

Trầm Cẩm nhìn Thụy vương phi, nhấp mím môi nói, “Mẫu thân nói cho con biết đi.”

Thụy vương phi nhìn mắt nữ nhi, “Con cứ nói với Cẩm nha đầu.”

Trầm Kỳ sững sốt, Trầm Cẩm nghe nhắc tới mình cũng ngạc nhiên, Thụy vương phi tựa vào lan can gỗ không nói, Trầm Kỳ vô cùng tin phục Thụy vương phi nên kể lại chuyện lần nữa, có chỗ nói sơ không kể rõ.

Nói xong Thụy vương phi hỏi Trầm Cẩm, “Nếu là con thì con sẽ làm thế nào?”

Trầm Cẩm trừng mắt, lông mi run run nói, “Không cho nàng vào cửa.”

Trầm Kỳ ngây ngẩn cả người, Thụy vương phi cười khê rồi nói tiếp, “Nói rõ cho Đại tỷ tỷ con đi, Đại tỷ tỷ con là người hồ đồ.”

Trầm Cẩm nói, “Mẫu phi, Đại tỷ tỷ đã làm tốt lắm rồi.”

Trầm Kỳ hỏi, “Muội muội, muội phải nói rõ cho ta, nếu là muội thì muội sẽ xử lý thế nào?”

Trầm Cẩm thấy vậy ngẫm nghĩ rồi nói, “Nếu là thân thích thì không thể không quản, cho ít bạc rồi đuổi ra ngoài, nếu Vĩnh Nhạc hầu phu nhân không vui thì lại cho thêm bạc để biểu muội thuê nhà mua vài hạ nhân hầu hạ.”

Trầm Kỳ đã hiểu vì sao mẫu thân thất vọng, ngay từ đầu nàng đã sai, vì tài đức và lấy lòng bà bà nên chiều ý để cả nhà biểu muội vào phủ mới cho nàng ta cơ hội dụ dỗ phu quân.

“Đại tỷ, biểu muội tuy đáng thương trông như nhược nhưng có thể cả đường bình an tìm đến kinh thành cho thấy rất lợi hại.” Trầm Cẩm cảm thán, “Phu quân dẫn muội về gặp rất nhiều chuyện.”

“Đúng thế.” Trầm Kỳ cảm thán, “Ta chỉ nghĩ thân thế nàng đáng thương lại quên rằng nàng có thể tìm đến thì đã có chủ ý.” Nàng lại bị vẻ ngoài dễ thương đáng yêu của biểu muội kia lừa gạt.

Trầm Cẩm gật đầu, vẻ mặt đồng ý nhìn Trầm Kỳ, Trầm Kỳ chịu không nổi nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má Trầm Cẩm nói, “Ta thấy muội béo phải không?”

“Không có mà.” Trầm Cẩm tròn tròn mắt nhìn Trầm Kỳ, “Đại tỷ tỷ, muội cao lớn thôi!”

“Ha ha được rồi.” Trầm Kỳ bị chọc cười, tâm trạng nặng nề tiêu tán không ít nói, “Sau đó thì sao?”

“A?” Trầm Cẩm hơi mê mang nhìn Trầm Kỳ, “À, đúng rồi, sau khi vào ở nếu nguyện ý làm thiếp thì để nàng làm thiếp, vì sao đã làm thiếp còn muốn hưởng thụ đãi ngộ của thân thích?”

Trầm Kỳ bị hỏi ngây ngẩn cả người, quay đầu nhìn Thụy vương phi, tuy Thụy vương phi không nói nhưng vẻ mặt đồng ý.

“Không nên thế.” Trầm Cẩm nghiêm trang nói, “Lễ pháp không dung.”

Trầm Kỳ vẫn luôn nghĩ tình tình Trầm Cẩm mềm yếu cho dù bị ăn hiếp cũng chỉ ngồi yên, thích ăn lại vô tội đáng yêu nhưng lần đầu tiên phát hiện có một số việc muội muội này còn hiểu rõ hơn nàng.

Khả năng do địa vị xấu hổ của Trầm Cẩm trong phủ mới có thể dưỡng thành tính tình này, còn nàng thì sao? Tranh cường háo thắng, mọi chuyện đều muốn đứng trên nhưng đâu có chuyện tốt hoàn toàn.

Vĩnh Nhạc hầu phu hiện tại do Trầm Kỳ quản gia lại không muốn người ta nói nhà bọn họ bạc đãi thân thích nên với biểu muội kia có nhiều dung túng, mắt không thấy tâm không phiền nhưng ngược lại nuôi lớn lòng của nàng ta.

Thụy vương phi nói, “Đại tỷ tỷ con lúc trước uống một chén thuốc Đại tỷ phu con bụng tới thì đứa nhỏ không còn.”

“A?” Trầm Cẩm kinh hô thành tiếng sau đó hai tay bịt miệng nhìn Trầm Kỳ.

Trầm Kỳ nhớ đến đứa nhỏ kia ánh mắt đỏ lên ngoảnh đầu đi không nói gì.

Trầm Cẩm nắm tay Trầm Kỳ an ủi, “Đại tỷ, chắc chắn không phải tỷ phụ.”

“Ta cũng biết, tỷ phụ muội mặc dù hơi... nhưng đây dù sao cũng là trưởng tử của hân.” Tình cảm của nam nhân dành cho đứa con đầu tiên luôn khác thường, nhớ đến biểu tình lúc đó của trượng phu Trầm Kỳ mím môi nói, “Là ai lòng ta tự biết.” Có thể nào cũng không ngoài những người đó.

“Thế Đại tỷ tỷ có xử lý chuyện này không?” Trầm Cẩm hỏi ngược lại.

Trầm Kỳ không biết nói gì cho phải, bà bà che chở trượng phu nàng biết làm sao? Lắc lắc đầu không nói.

Trầm Cẩm nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi nói, “Người sống cả đời chú trọng nhất là thanh danh, bản thân khó tránh khỏi sống không được thoải mái.”

“Mẫu thân.” Trầm Kỳ dùng khăn tay bịt mắt, nhỏ giọng khóc, “Ta hận không thể đánh chết tiểu tiện nhân kia nhưng mà ta không có chứng cứ.”

Nhìn Trầm Kỳ như thế Trầm Cẩm không biết an ủi sao mới tốt, Thụy vương phi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nữ nhi, “Thế sao lúc đó không nhân cơ hội buộc bọn họ để thiếp thất này ký giấy bán mình?”

Trầm Kỳ vẫn lắc đầu, khóc nói không ra lời.

Trầm Cẩm ngẫm nghĩ rồi dùng khăn tay cầm một miếng Phù Dung cao trước khi xuất giá Trầm Kỳ thích ăn nhất nói, “Cho Đại tỷ tỷ này, đừng khóc.”

Trầm Kỳ nghe vậy nhìn Trầm Cẩm, chỉ thấy trên tay nàng nâng miếng điểm tâm kia, Trầm Cẩm nói, “Ăn ngon lắm, muội vừa mới thử rồi.”

Có khổ sở thì lúc này cũng khóc không được, Trầm Kỳ nhận miếng Phù Dung cao từ từ ăn, Trầm Cẩm hòa nhã nói, “Đại tỷ tỷ đừng khóc cũng đừng khổ sở, thành thể này rồi tỷ có khổ nữa cũng vô dụng.”

Miếng điểm tâm trong miệng Trầm Kỳ nuốt xuống không được mà không nuốt cũng không xong, nhìn Trầm Cẩm thì thấy vẻ mặt chân thành đang khuyên nàng, Thụy vương phi cười khẽ thành tiếng, “Đúng thế thật, việc đã đến nước này khổ sở hối hận thì có lợi gì? Người ta đã chỉ điểm thì nên học.”

Trầm Cẩm gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Trầm Kỳ ăn xong nói, “Ta biết rồi.”

Thụy vương phi kêu Thúy Hỉ tới dẫn Trầm Kỳ vào tịnh thất rửa mặt, sau đó nhìn Trầm Cẩm hỏi, “Vĩnh Ninh Bá có biểu muội như thế không?”

Không giống Trầm Kỳ, Thụy vương phi nghĩ Trầm Cẩm chắc phải suy nghĩ cẩn thận trước sau mới có tính toán hôm nay, Trầm Cẩm nhìn Thụy vương phi hết sức ngạc nhiên tỏ ý sao Mẫu phi biết, lợi hại quá đi mất con còn chưa nói gì mà.

Thụy vương phi mím môi cười nhợt nhạt cảm thán, “Đúng là đứa nhỏ có phúc.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử do Thụy vương phi ngàn chọn vạn tuyển cho nữ nhi, mọi phương diện đều vô cùng tốt, tính tình có hơi yếu đuối Thụy vương phi cũng biết nhưng nữ nhi nhà mình tranh cường háo thắng nên thể càng hay, ai ngờ thành ra như bây giờ.

Còn Trầm Cẩm thì sao? Từ cử chỉ lời nói của Vĩnh Ninh Bá có thể thấy hân thật sự quan tâm tới nàng, có điều nghĩ tới tình huống ở biên thành, thôi thì coi như khổ tận cam lai.

Cũng do đứa nhỏ này tính tình tốt, nhìn thấu lại không thích so đo, tính toán của bản thân sẽ không gặp trở ngại, việc nhỏ mặc dù có chút hồ đồ nhưng việc lớn luôn hiểu rõ.

Trầm Cẩm cười hai mắt cong cong, Thụy vương phi nói, “Ngày mai Đại tỷ mời con tới phủ làm khách chắc thiếp thất kia sẽ chủ động nhảy ra.”

Nếu người nói không phải là Thụy vương phi thì Trầm Cẩm đã nói ba chữ không có đâu rồi, tỷ muội các nàng nói chuyện người nọ nhảy ra làm cái gì, không thấy hôm nay Trần trắc phi với Hứa trắc phi đều không ra mặt sao?

Thụy vương phi nói một câu rồi không thêm lời nào, đúng lúc nha hoàn đến bẩm Trầm Từ và phu quân tới, phu quân của Trầm Từ là Trịnh gia đại công tử, Trịnh Gia Cù tuy chưa có công danh nhưng văn hay chữ tốt được mọi người công nhận, hơn nữa về ngoài hào hoa phong nhã.

Lúc Trầm Từ tới thấy Thụy vương phi đang uống trà nói chuyện với Trầm Cẩm, chờ Trầm Từ thỉnh an Thụy vương phi xong liền cười nói, “Nhị tỷ tỷ.”

“Tam muội muội thành Bá phu nhân rồi thì không còn như xưa.” Trầm Từ ngồi đối diện Trầm Cẩm, dĩ vãng ở trong phủ khi thấy nàng tới Trầm Cẩm sẽ đứng lên nhưng hôm nay vẫn ngồi yên ổn, “Trông này khí hậu biên thành nuôi dưỡng con người khéo thật, hình như Tam muội muội béo hơn ngày trước, cũng ổn trọng hơn.”

Trầm Kỳ nói Trầm Cẩm béo lên do cảm giác khi nhéo mặt mang lại còn Trầm Từ rõ ràng đang chăm chọc người khác, ai chẳng biết biên thành là nơi khi ho cò gáy còn có Man tộc như hổ rình mồi.

“Vâng.” Trầm Cẩm gật đầu nói, “Nếu Nhị tỷ tỷ thích thì cứ cùng tỷ phụ tới, ta sẽ mời các người ăn dê nướng.”

Trầm Từ biến sắc, “Ai sẽ thích.” Địa phương đó bình thường chỉ ai bị lưu đày mới đi, nàng nghĩ Trầm Cẩm đang châm chọc nàng.

Trầm Cẩm nhìn Trầm Từ ánh mắt mê mẩn sau đó... “À.”

Trầm Kỳ đã trang điểm xong về, Thụy vương phi nhìn thoáng qua cười nói, “Được rồi, tỷ muội các con nói chuyện đi, ta bảo người gọi Tứ nha đầu với Ngũ nha đầu tới luôn, ta sẽ không ở đây vướng bận.”

“Mẫu phi.” Trầm Cẩm cùng Trầm Từ đều đứng lên.

Trầm Kỳ cười tiễn Thụy vương phi ra ngoài, không nhận ra vừa rồi nàng đã khóc chút nào.

Thụy vương phi đi rồi Trầm Cẩm chờ Trầm Kỳ trở về liền cùng nhau ngồi xuống, Trầm Từ không còn cố kỵ nên cười lạnh, “Tam muội muội tới biên thành một thời gian về lại quên mất quy củ đã học ở kinh thành.”

“Hả?” Trầm Cẩm hơi nghiêng đầu nhìn Trầm Từ.

Trầm Kỳ phản ứng kịp, nhìn Trầm Từ đứng trong đình còn chưa ngồi cười nói, “Nhị muội muội thanh thế lớn thật.”

Trầm Từ không dám ăn hiếp Trầm Kỳ nói, “Ba tỷ muội chúng ta được Phụ vương và Mẫu phi dạy rằng lớn nhỏ có thứ tự, ta làm tỷ tỷ còn chưa ngồi mà Tam muội muội đã ngồi rồi.”

“Nhưng mà ta là Bá phu nhân.” Trầm Cẩm hiểu, mờ mịt lại đương nhiên nói, “Nhị tỷ phu... không có chức quan tước vị mà.”

“Trí nhớ Tam muội muội tốt thật.” Trầm Kỳ cười nhìn Trầm Từ cảm thấy nàng ta càng ngày càng vững về, còn tưởng bây giờ vẫn như trước đây à? “Bây giờ đang ở nhà chứ nếu ở ngoài Nhị muội muội phải hành lễ với Tam muội muội đây.”

Trầm Cẩm hai tay bụng mân côi hoa lộ uống tiếp, giọng nói kiêu ngạo, “Người nhà cả Nhị tỷ không cần để ý nhanh ngồi đi.”

Trầm Từ biến sắc ngồi không được đứng cũng không xong, lời Trầm Cẩm như nói vì nàng thân phận thấp nên mới không ngồi vậy.

“Ừa? Nhị tỷ tỷ?” Thấy Trầm Từ cứ đứng mãi không chịu ngồi, Trầm Cẩm uống hết nửa chén thanh lộ liền nhìn qua, như đã hiểu Trầm Từ, Trầm Cẩm cười nói, “Không cần khách sáo thế đâu, tuy Nhị tỷ tỷ coi trọng quy củ nhưng toàn người nhà cả mà, ở ngoài hãy chú ý.”

Trầm Từ nhìn khuôn mặt tươi cười của Trầm Cẩm vừa ghen vừa phiền, nhớ đến cái gì lại cười vắn vẹo, ngồi xuống, “Còn chưa hỏi Tam muội muội sau khi thành thân sống ra sao? Nghe nói Vĩnh Ninh Bá thích giết người, Tam muội muội không sao chứ? Tam muội muội đáng thương thật, nhìn xem gầy đi rồi này, chắc thấy Vĩnh Ninh Bá sợ lắm hả? Mở mắt ra đã thấy khuôn mặt dữ tợn... Tam muội muội đáng thương thật, tiêu tụy đi nhiều quá.”

“...” Trầm Cẩm nhìn Trầm Từ, Nhị tỷ nói gì thế? Sao nghe không hiểu gì hết, “Vừa rồi Nhị tỷ tỷ còn bảo muội béo mà.”

Khóe miệng Trầm Từ giật giật, sao lại chú ý cái gì thế này.

Trầm Kỳ hơi đồng tình nhìn Trầm Từ đang đắc ý dào dạt nói, “Muội tới thẳng hậu viện luôn hả?” Nếu đã thấy Vĩnh Ninh Bá thì đâu có thể nói thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Trầm Từ bụng mân côi hoa lộ uống một ngụm rồi dùng khăn tay xoa khóe môi mới nói, “Đúng vậy, tuy nói đều là thân thích nhưng vẫn phải tránh, Trịnh gia thư hương dòng dõi, đứng đầu thanh quý, ở phương diện quy củ chú ý rất nhiều.”

Trầm Kỳ cười cười không tiếp lời nhưng Trầm Từ lại nhìn Trầm Cẩm nói, “Tam muội muội kể cho các tỷ tỷ nghe có thật Vĩnh Ninh Bá trông dọa người lắm không, dù sao cũng là thân thích cỡ như tí nữa gặp... thất thố thì không hay, ta thì không sao nhưng nghe nói tính tình Vĩnh Nhạc hầu táo bạo...” Trầm Từ đột nhiên tỏ ra hoảng sợ nhìn Trầm Cẩm, “Tam muội muội hẳn có đánh muội không?”

Trầm Cẩm nhìn Trầm Từ khuyên nhủ, “Nhị tỷ tỷ ít nghe người ta đồn thôi.”

Trầm Từ nghĩ đã chọc trúng chỗ đau của Trầm Cẩm cười càng thêm sáng lạn, nàng vốn là người có bề ngoài tốt nhất trong số các tỷ muội, nụ cười này có vài phần điểm áp quần phượng, “Tam muội muội hiện tại cũng đã về kinh thành tự nhiên có Phụ vương làm chủ cho muội... nhưng mà dù sao cũng đã gả đi nên đừng thấy tủi thân, phải sống cho tốt mới được.”

Trầm Cẩm nói, “Ừ, ta sẽ sống tốt, thật ra con người phu quân rất tốt.”

Trầm Tử cười nhạo một tiếng

Trầm Kỳ cũng nói, “Nếu không có Nhị muội muội nhường thì Tam muội muội đã không nhận được nhân duyên tốt này, Tam muội muội còn phải cảm ơn Nhị muội muội đấy.”

“À.” Trầm Cẩm nhìn Trầm Kỳ, dĩ vãng nàng luôn nghe lời Đại tỷ nên nàng đứng lên hành lễ thật, “Cảm ơn Nhị tỷ.”

Ánh mắt Trầm Tử có chút hoài nghi nhìn Trầm Kỳ, Trầm Kỳ kéo tay Trầm Cẩm để nàng ngồi lại bên cạnh, liếc Trầm Tử một cái cười nói, “Chỉ mong sau này Nhị muội muội không hối hận.”

Trầm Cẩm nhìn Trầm Tử lại nhìn Trầm Kỳ quyết đoán tựa vào người Trầm Kỳ nhỏ giọng nói, “Vì sao Nhị tỷ tỷ sẽ hối hận?”

“Cũng không chắc mà.” Trầm Kỳ nắm bàn tay Trầm Cẩm hơi chau mày tuy nhận ra tay Trầm Cẩm không mềm mại như lúc trước ở kinh thành nhưng không nói, “Tỉ nữa muội muội sẽ biết.”

Trầm Cẩm đáp lại rồi không hỏi nữa, Trầm Tử nhìn hai người các nàng mắt híp lại phiền chán đôi tư thế, hay các nàng biết chuyện của Trịnh gia? Không! Gả vào Trịnh gia là lựa chọn của nàng, Trịnh gia dòng dõi thanh quý không thể thua kẻ gả đến biên thành được, hơn nữa sao Vĩnh Ninh Bá có thể mạnh hơn Trịnh Gia Cù được.

“Đại tỷ tỷ, ta mới có một ít tổ yến tốt, bổ dưỡng quá cũng không được, ngày mai ta sẽ cho người đưa sang.” Nói xong ánh mắt hướng tới bụng Trầm Kỳ, “Đại tỷ còn trẻ không thể cứ bỏ thể được.”

Trầm Kỳ vỗ về mặt bình thường cười đáp, “Tổ yến thì trong phủ còn nhiều, ta cũng không thích ăn cái này, nhưng mà Nhị muội muội đã có lòng không bằng đưa mấy bản thi tập của nhị muội phu? Ta nghe nói đến Thái tử còn đặc biệt cho người đến mua nữa.”

“Thi tập gì thế ạ?” Trầm Cẩm quả thật không biết nghe xong khó tránh khỏi tò mò, “Chuyện Thái tử cho người mua vì sao mọi người ai cũng biết thế?”

Trầm Kỳ cười khê một tiếng liếc nhìn sắc mặt khó coi của Trầm Tử, “Thi tập kia gọi là ‘Vịnh hoa khúc’, phân ra thành các phần gập hoa, ngắm hoa, tích hoa, liên hoa, yêu hoa, oán hoa, thán hoa, nghe bảo từ ngữ trau chuốt hoa mỹ, ý văn dạt dào.”

“Sao muội chưa từng nghe?” Trầm Cẩm nghi ngờ nói một câu, “Mà muội mới hồi kinh chắc không biết, thế Nhị tỷ cũng đưa muội một quyển đi.”

Nếu không phải còn chút lý trí Trầm Tử đã hất đồ đặc trên bàn xuống, lúc Trầm Tĩnh với Trầm Dung tới thấy Nhị tỷ ruột của các nàng đang ngồi xanh mặt còn Trầm Kỳ kéo Trầm Cẩm hơi han ân cần, hai người liếc nhau, hành lễ rồi ngồi bên cạnh Trầm Tử.

Trầm Tử thấy hai muội muội, hít sâu một hơi thở ra mới bình tĩnh lại, ánh mắt đảo quanh hỏi, “Các người có gặp ba tỷ phu không?”

“Không có.” Người trả lời là Trầm Dung, nàng nhỏ giọng đáp, “Mẫu phi phái người đưa ta với tứ tỷ tỷ tới đây nói chuyện với ba tỷ tỷ.”

Trầm Tử nuốt không trôi chuyện vừa rồi nhưng nàng biết về quyền thế Trịnh gia không thể so với Vĩnh Nhạc hầu phủ và Vĩnh Ninh Bá phủ, có thể sử dụng an ủi bản thân chỉ có mấy lời đồn về Vĩnh Ninh Bá cho nên cố ý nói, “Chờ lát nữa gặp ba tỷ phu các người chớ ngạc nhiên đánh mất thể diện vương phủ.”

Trầm Dung thầm rùng mình nhưng về mặt mang theo vài phần mê hoặc nói, “Nhị tỷ tỷ chớ lo lắng, Đại tỷ phu và Nhị tỷ phu chúng ta đã sớm gặp, Tam tỷ phu...” Nói xong liền nhìn sang phía Trầm Cẩm, nói cạnh nói khoe.

Đáng tiếc Trầm Cẩm không chú ý tới ánh mắt Trầm Dung lại không có chút ấn ý nào, nàng đang nhỏ giọng kể chuyện Kiều lão đầu bán bánh nướng ở biên thành cho Trầm Kỳ nghe khiến Trầm Kỳ giật gấu huấn nàng mãi, “Ta đã nói với muội bao nhiêu lần, không được ăn đồ ở ngoài, lỡ không sạch sẽ thì sao? Nếu muốn ăn thì bảo hạ nhân trong phủ đi học hoặc mời người ta tới phủ làm, thế mà muội còn bảo người ta bỏ tương ớt ngọt vào bánh?”

Vừa rồi Trầm Kỳ hỏi nàng ở biên thành ăn thế nào mới nhất thời lỡ miệng, lúc này bị Trầm Kỳ mắng khóc, “Tỷ tỷ, muội không dám, muội cũng chưa ăn nhiều...”

Trầm Dung ghen một hơi nhìn Trầm Tử thấy vẻ mặt nàng ta càng thêm khó coi, bỗng nhiên Trầm Tĩnh nói, “Tam tỷ tỷ, gần đây lại có không ít đồn đại về Tam tỷ phu, rốt cuộc cái nào là thật cái nào là giả? Nếu có gì khó xử cứ nói với bọn tỷ muội, dù sao chúng ta đều là người một nhà, nơi này lại là nhà ma ma đẻ của Tam tỷ tỷ.”

Trầm Kỳ nghe thế tạm dừng việc dạy dỗ Trầm Cẩm nhìn Trầm Tĩnh, Trầm Cẩm cũng theo đó nhìn qua sau đó quay đầu nhìn Trầm Kỳ hỏi, “Đại tỷ tỷ, mấy ma ma giáo đường trước đây Mẫu phi mời tới giờ còn ở đây không?”

“Lúc trước mẫu thân mời đã bảo cho mấy ma ma đường lão cho nên đều ở trong phủ.” Trầm Kỳ cười nhìn Trầm Tĩnh nói.

Trầm Cẩm gật đầu như chỉ tùy ý hỏi sau đó không nói gì thêm tiếp tục nói chuyện với Trầm Kỳ, “Trừ bánh nướng của Kiều lão đầu thì Triệu ma ma làm điểm tâm ngon lắm.”

“Thế hôm khác ta tới Vĩnh Ninh Bá phủ nhất định phải nếm thử.” Trầm Kỳ rút cuộc không thèm liếc mắt nhìn các nàng tiếp tục kéo tay Trầm Cẩm nói, “Quý phủ của muội đủ người dùng không? Ta biết mấy bà buồn nha hoàn được lắm.”

“Đù dưng.” Trầm Cẩm đáp, lại nhiệt tình nói chuyện phiếm.

Trầm Kỳ cũng kể cho Trầm Cẩm nghe không ít chuyện ở kinh thành.

Trầm Tử, Trầm Tĩnh và Trầm Dung sâu sắc cảm nhận sự dư thừa của mình ở đây.

Lúc Thúy Hi tới thấy Trầm Cẩm còn như lúc chưa xuất giá tựa vào người Trầm Kỳ, mắt hiện ý cười, sau đó cung kính nói, “Các cô nương, Vương phi mời mọi người qua.”

“Được.” Trầm Kỳ cười nói, “Đi thôi.” Nói xong liền đứng dậy đợi Trầm Cẩm đứng lên hai người cùng ra ngoài.

Ba người Trầm Tử theo phía sau không dám nói, có Thúy Hi là hồng nhân bên cạnh Thụy vương phi các nàng nào dám nói gì.

Mọi người đến nơi thấy Thụy vương phi đang ngồi chính tể ở đấy, hành lễ xong Thụy vương phi liền cười nói, “Đều ngồi hết đi.”

“Dạ.” Trầm Kỳ kéo Trầm Cẩm ngồi cạnh Thụy vương phi, ba người còn lại theo thứ tự ngồi phía dưới.

Thụy vương phi nhìn thoáng qua rồi cười nói, “Vương gia dẫn hai nhi tử với ba cô gia đi tỷ thí, gọi các người đến để coi có muốn xem cho vui không?”

Sắc mặt Trầm Tử trắng nhợt nói, “Sao được, phu quân không thiện võ nghệ, Tam muội phu...nhờ lúc động thủ không đúng mực thì sao?”

“Không đâu.” Trầm Cẩm an ủi, “Nhị tỷ yên tâm đi, phu quân sẽ có chừng mực, với cả trừ phi sức lực ngang nhau nếu không phu quân sẽ không xuất toàn lực.”

Đang an ủi đấy hả? Trầm Kỳ lại thấy không sao hết, cho dù Vinh Nhạc hầu thế tử bị giáo huấn cũng tốt, chỉ hỏi, “Sao Phụ vương lại muốn tỷ thí vậy? Ai đề nghị ạ?”

Thụy vương phi cười liếc nhìn Thúy Hi, Thúy Hi đáp, “Nô tỳ nghe nha hoàn truyền lời là nhị cô gia đề nghị, nói cái gì quân tử lục nghệ mọi thứ phải tinh thông.”

Khỏe mặt Trầm Tử giật giật, Trầm Tĩnh nói, “Nhị tỷ phu cũng thật là, đã biết Tam tỷ phu hàng năm trấn thủ biên quan sao còn nhắc tới quân tử lục nghệ.”

Trầm Cẩm gật đầu vô cùng đồng ý, “Đúng thế, Nhị tỷ phu thật là...” Nói xong còn lắc lắc đầu, “Phu quân luyện võ nghệ giết người mà.” Sau đó nhìn Trầm Tử đang trắng bệch, cam đoan với Trầm Kỳ, “Yên tâm đi, phu quân có chừng mực.” Tuy Trầm Cẩm chưa hiểu hết con người Sở Tu Minh lại biết Sở Tu Minh làm việc sẽ không để lại nhược điểm, lần đầu tiên đến Thụy vương phủ liền đã thương Thụy vương với hai tỷ phu? Đây không phải là phong cách của Sở Tu Minh.

Trầm Kỳ cười nói, “Ta tự nhiên yên tâm.”

Trầm Cẩm thấy liền cười nói, “Ừ, phu quân không dùng toàn lực nên có thể thu phóng tự nhiên.” Sau đó nhìn Thụy vương phi, “Mẫu phi, ta đã xuất giá thì không nên hỏi chuyện trong phủ chẳng qua...bên cạnh Tứ muội muội và Ngũ muội muội có ma ma dạy dỗ chưa ạ?”

Thụy vương phi nhướn mày nhìn Trầm Cẩm, lại liếc Trầm Tĩnh và Trầm Dung một lượt mới nói, “Con xuất giá không bao lâu thì Hứa trác phi đã cầu Vương gia, mấy ma ma giáo dưỡng tuy ở lại trong phủ nhưng chưa từng dạy Tứ nha đầu với Ngũ nha đầu.”

Trầm Cẩm hơi khó xử rồi cuộc vẫn không nói, còn Trầm Kỳ lại không có kỵ, “Mẫu phi, vẫn để ma ma dạy dỗ hai muội muội đi, hơn nữa người hầu hạ hai muội muội cũng phải thu thập, sao có thể kể cho các nàng nghe mấy chuyện linh ta linh ta bên ngoài được chứ? Hai muội muội cũng không còn bé.”

Trầm Tĩnh và Trầm Dung biết vì sao Trầm Cẩm sẽ hỏi thế, mặt mày trắng nhợt nhìn Trầm Tử, Trầm Tử nhớ đến đám người nẫu thân an bài bên cạnh hai muội muội, trong lòng sốt ruột lại không biết nói gì cho phải.

Thụy vương phi không hỏi nhiều chỉ gật đầu nói, “Được rồi, toàn người trong nhà cả tí nữa ăn cơm chung.”

“Dạ.” Mọi người đều đồng ý.

Tuy bảo tỷ thí nhưng như Trầm Cẩm nói Sở Tu Minh vẫn nương tay, ít nhất trên người những người này đều không có ngoại thương, trừ việc quần áo hơi chật vật ra thì không có chuyện gì lớn, người như bọn họ ra ngoài luôn chuẩn bị quần áo thay tránh khó xử khi có việc.

Sở Tu Minh cũng thay đổi cảm bào, tóc dùng ngọc quan cố định khiến không ai có thể sờ hấn có liên quan với Vinh Ninh Bá giết người không chớp mắt.

Chờ tiệc rượu dọn xong Thụy vương phi dẫn năm nữ nhi đi vào phòng ăn, Trầm Tử nhìn Trầm Cẩm đi bên cạnh Thụy vương phi cười lạnh trong lòng, vốn đã có tính toán nhất định phải khiến Vinh Ninh Bá kia mất mặt, Vinh Ninh Bá tính tình bạo ngược, nếu ở đây bị giận khi về sẽ cho Trầm Cẩm đẹp mặt.

Trầm Tử liếc hai muội muội, Trầm Tĩnh hơi híp mắt, Trầm Dung cắn môi nhẹ nhàng gật đầu.

Trong phòng ăn Thụy vương mặt mày vui vẻ nói chuyện với Sở Tu Minh, Trầm Hi lại sùng bái, Trầm Hiền đứng bên cạnh chiêu đãi Vĩnh Nhạc hầu thế tử với Trịnh gia đại công tử.

Chờ nghe nha hoàn thông báo Thụy vương liền cười nói, “Tu Minh đến đây lần đầu tiên lát nữa nhất định phải uống thêm mấy chén đây.”

“Nhạc phụ nói phải.” Sở Tu Minh hào hoa phong nhã ôn nhuận như ngọc, mặt mày như họa mang cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng quý khí, “Đã sớm nghe phu nhân nói, tỷ muội trong phủ tình cảm vô cùng tốt, nhạc phụ và nhạc mẫu lại dốc lòng dạy dỗ, khó được...”

“A...Quý gia...”

Sở Tu Minh còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng nữ tử thét chói tai từ cửa chính, còn có người nũng nịu khóc, “Dọa người quá đi mất...”

Thụy vương phi đi phía trước cũng hoảng sợ miễn bàn Trầm Cẩm và Trầm Kỳ, hai người sững sốt quay đầu nhìn, Trầm Dung đang núp trong lòng Trầm Tĩnh, Trầm Từ một tay ôm tim về mặt hoảng sợ như đang nhìn thấy chuyện gì đó hết sức đáng sợ, còn rất tỷ muội tình thâm ôm hai muội muội vào lòng, cúi đầu không dám liếc mắt vào trong sảnh, Trầm Tĩnh lại tròn to mắt nhìn người trong sảnh, trên mặt không còn chút máu.

Trầm Cẩm mê mải nhìn mọi người trong phòng lại nhìn ba tỷ muội Trầm Từ, lại nhìn mặt trời trên đầu, trong đôi mắt hạnh đầy sự khó hiểu, cho dù có quỷ cũng không thể xuất hiện vào ban ngày đúng không?

Thụy vương phi hiểu, ánh mắt trào phúng, Trầm Kỳ cười lạnh lại không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Trò cười vừa rồi bị Thụy vương đập vỡ chén trà ngăn trở, Thụy vương nhìn bộ dạng của ba nữ nhi không biết do giận hay xấu hổ mà mặt mày đỏ bừng bừng, mới vừa rồi Sở Tu Minh còn khen phủ đệ giáo dưỡng nhưng hiện tại...

Thụy vương giận run, “Còn ra thể thống gì, các người...” Tức đến mức không nói ra lời.

Ngược lại Thụy vương phi sắc mặt không đổi, xoay người nhìn ba tỷ muội Trầm Từ nói, “Người đâu đưa ba vị cô nương về tỉnh rượu.”

Trầm Từ không dám tin nhìn Thụy vương nhưng ánh mắt dừng trên người nam nhân mặc cẩm y đứng bên cạnh Thụy vương rốt cuộc vẫn không nhận ra, ai vậy? Sao lại có người ngoài ở đây? Chẳng lẽ là hoàng tử trong cung? Đồ mặt lấy khăn tay che mặt, mới rồi trước mặt người ngoài lại mất hết mặt mũi.

Trầm Dung cũng không dám kêu nhìn bộ dáng Trầm Từ cũng nhìn theo vào phòng, nàng thực dễ dàng thấy cảm y nam tử kia bởi vì ánh mắt của hai tỷ tỷ đều tập trung trên người hắn.

Trầm Tĩnh lại đỏ mặt, hơi hối hận đã đứng chung với Trầm Từ, Trầm Dung, không biết hành vi mất mặt vừa rồi của các nàng có ảnh hưởng tới mình không nữa, hơi cúi đầu lại vụng trộm liếc nhìn vài lần, trong lòng vừa thẹn vừa mắc cỡ đỏ ánh mắt.

Thụy vương phi dứt lời thì Thúy Hi dẫn theo vài nha hoàn mời ba người Trầm Từ ra ngoài.

Trầm Tĩnh không nhận được vừa ra ngoài đã ngoảnh đầu lại nhìn, cảm y nam tử kia đang nói gì đó với Thụy vương khiến sắc mặt Thụy vương đỏ hơn, cần môi ra khỏi sân Trầm Tĩnh lại hỏi, “Thúy Hi, người đứng bên cạnh Phụ vương là ai?”

Thúy Hi còn chưa trả lời Trầm Dung đã nói, “Đúng thế, sao có người ngoài tới lại không báo cho chúng ra biết.” Lời này chứa mấy phần trách cứ và oán hận.

Trầm Từ hỏi trực tiếp, “Là đường huynh hả?”

Thúy Hi kính cẩn nghe rồi đáp, “Hôm nay trong phủ không có người ngoài nào hết.”

Thụy vương phi dẫn Trầm Kỳ và Trầm Cẩm vào trong nhà, hối lỗi giải thích, “Lâu rồi ta không gặp Cẩm nha đầu nên mới vui quá kêu nha hoàn lấy một bình rượu hoa đào ra, Nhị nha đầu, Tứ nha và Ngũ nha đầu đều uống mấy chén, mới rồi khiến mọi người cười chê, đều do ta lo lắng không chu toàn.”

Uống rượu? Ở đây ai sẽ tin nhưng mất mặt không phải thê tử của mình, Vĩnh Nhạc hầu thế tử cười nói, “Nhạc mẫu khách khí, đều là người trong nhà.”

Sở Tu Minh cũng cười, “Không ngại.”

Phu quân Trầm Tử Trịnh Gia Cù đôi sắc mặt mấy lần vẫn không nói gì, chỉ có vẻ mặt vô cùng khó coi.

Trầm Hiên và Trầm Hi tuy không thân thiết với con trai con gái của Hứa trắc phi nhưng dù sao cũng là người của Thụy vương phủ, ba người Trầm Tử làm ra chuyện quá xấu hổ, Trầm Hi đỏ mặt ngay tại chỗ, cẩn thận dò xét về mặt Sở Tu Minh.

Thụy vương phi làm như chưa có chuyện gì xảy ra, “Ngồi hết đi để nha hoàn dọn đồ ăn lên, hôm nay ta dọn riêng phòng bếp chuẩn bị đồ ăn các con thích, chỉ không biết Vĩnh Ninh Bá thích ăn gì, lần sau để phòng bếp chuẩn bị.”

Sở Tu Minh cười đến ôn nhả, “Ta không sao, nhạc mẫu gọi ta là Tu Minh được rồi.”

“Ừ.” Thụy vương phi liếc Thụy vương.

Thụy vương mới phản ứng, cố gắng chống đỡ mặt mũi nói, “Đều ngồi xuống hết đi.” Như chưa xảy ra chuyện gì hết.

Do thiếu ba người nên nha hoàn dọn bát chén đĩa xuống, chờ mọi người ngồi xuống xong bắt đầu dọn thức ăn và rượu lên, cực kỳ phong phú, như Thụy vương phi nói món mọi người thích ăn đều chuẩn bị.

Trong Hải Đường viện, Hứa trắc phi nhìn ba nữ nhi mắt hồn mất vía, tiền Thúy Hi đi mới hỏi, “Có chuyện gì thế? Không phải bảo đi ăn cơm với Vương phi hả? Sao lại về đây thế này?”

Trầm Dung nhỏ tuổi nhất nhưng lại khôi phục trước tiên, nhìn Hứa trắc phi hỏi, “Mẫu thân không phải bảo Vĩnh Ninh Bá xấu xí không chịu nổi sao?”

Hứa trắc phi nhú mày nhìn bộ dáng mắt hồn mất vía của Trầm Tử và Trầm Tĩnh không vui vỗ các nàng, “Ta nói mà sai sao? Giết người như ma xấu xí không chịu nổi...”

Không phải Trầm Tử không có cảm giác mà do quá khiếp sợ và bị phản nên im lặng, gờ bắt đầu khóc lóc náo loạn, “Mẫu thân gạt ta!”

“Ôi, làm sao?” Hứa trắc phi không hiểu ra sao, “Đừng khóc, có phải bị ai ăn hiếp không?”

Trầm Tử nhìn mẫu thân khóc càng thương tâm, vốn là nàng gả cho Vĩnh Ninh Bá, vị trí Bá phu nhân vốn phải là của mình, người ngoài kia không ngừng được người ta ca ngợi cũng phải là mình, phu quân kia hẳn cũng là của mình, “Đều tại ngoại... Đó vốn là của ta...”

Trầm Tĩnh cũng khóc không ngừng, ngược với Trầm Tử nàng lại yên lặng rơi lệ, nhớ đến vẻ ngoài của Vĩnh Ninh Bá nàng chỉ cảm thấy trái tim đập loạn như chú nai con, nhưng lại nghĩ đến chuyện hán đã cưới Tam tỷ tỷ lại bị thương muốn chết, sao chuyện tốt nào cũng rơi vào người Tam tỷ tỷ thế.

Tuy Trầm Dung không khóc nhưng cũng biết chuyện vừa rồi khó nuốt, hơn nữa bây giờ nàng cảm thấy không thể tin được, rõ ràng mẫu thân và hai tỷ tỷ luôn nói với nàng rằng Trầm Cẩm gả cho phu quân vừa xấu xí vừa bạo ngược, biến thành lại là vùng khi ho cò gáy, nhưng bây giờ... ánh mắt lóe lóe.

Chờ Hứa trắc phi vắt vả hiểu rõ sự tình chỉ thấy bị khóc đau đầu, “Đừng náo loạn nữa, sợ rằng Phụ vương các con... Thôi, Tĩnh nha đầu với Dung nha đầu chờ Phụ vương các con tới nhớ khóc đau khổ tí, không cần nói nhiều chỉ nói thấy Vĩnh Ninh Bá thì thấy sợ hãi, biết không?”

“Biết ạ.” Trầm Dung ngoan ngoãn đồng ý.

Trầm Tĩnh cúi đầu không cam lòng.

Sau khi khóc Trầm Tử cắn răng nói, “Cho dù bề ngoài đẹp thì sao, không thể bị lừa được, hẳn là kẻ giết người vô số.” Không biết đang thuyết phục bản thân hay thuyết phục người khác, “Hơn nữa bộ dạng hiện tại là giả vờ thôi, chỗ như biên thành có thể dưỡng ra cái loại gì, ngay cả phu tử cũng phải mời tới thì chữ to cũng không biết ấy chứ.”

Trong số mấy đứa con Hứa trắc phi thích đứa con gái lớn giống bà nhất, nghe vậy nói, “Đúng thế, ngày trước Man tộc công thành Trầm Cẩm phải ở chung với một đồng binh dân quả thực mất hết thể diện của quận chúa vương phủ, ngăn lại mấy lá thư viết về điều đòi đồ ăn.”

Trầm Tử hừ một tiếng đi rửa mặt, “Ai biết những người đó có sạch sẽ hay không, ở chung với lũ mọi rợ biên thành không có chút quy củ nào, giờ còn mặt mũi đi lại trong kinh thành?”

Trầm Cẩm bị nói không mặt mũi đi lại trong kinh thành lúc này đang uống canh bồ câu do Trầm Kỳ tự tay nấu, Trịnh Gia Cù do thể từ hành vi xấu mặt nên đến giờ vẫn chưa hồi phục chỉ buồn đầu uống rượu không nói, Vĩnh Nhạc hầu thế từ lại hỏi Sở Tu Minh không ít chuyện ở biên thành, uống vài chén rượu xong cảm thán, “Hắn không thể tự tay đâm bọn Man tộc này.”

Sở Tu Minh cười không đáp, Thụy vương cũng cảm thán, “Đúng là quá nguy hiểm.”

Trầm Hi nhìn Sở Tu Minh sùng bái, “Tam tỷ phu, đệ cũng muốn đi đánh đám Man tộc này với huynh.”

Thụy vương sợ tới mức tay run lên chén rượu sụt chút đổ, nhìn Trầm Hi, Trầm Hiên như không phát hiện Thụy vương thất thố cười nói, “Có muội phu chúng ta chỉ cần ở kinh thành hưởng bình an.”

Sở Tu Minh tiếp tục cười, chỉ có ánh mắt quét về phía bàn tay Trầm Cẩm đang muốn lên rót rượu, Trầm Cẩm cảm giác thấy nguy hiểm cố gắng trấn định giả vờ như không có việc gì rút tay về rồi mới cầm bầu rượu rót cho Thụy vương phi và Trầm Kỳ, sau đó đặt bình rượu lên bàn.

Nhìn một loạt động tác của Trầm Cẩm Sở Tu Minh mới dời ánh mắt trả lời vấn đề của Thụy vương.

Trầm Cẩm lên liếc sang, nghĩ thầm Sở Tu Minh quá sức hung tàn, rõ ràng trước khi rót rượu nàng còn thấy Sở Tu Minh không chú ý tới bên này mà, Thụy vương phi tự nhiên thấy được mọi chuyện, híp mắt nhìn thoáng qua chỗ Trầm Kỳ, âm thầm thở dài đúng là mỗi người tự có tạo hóa.

Dùng cơm xong Trầm Kỳ ngồi cạnh Trầm Cẩm thì thầm, “Muội nói xem Trầm Từ về có hối hận đến cong tim méo phổi không?”

“Vi sao?” Trầm Cẩm không hiểu, sau đó nhìn sang chỗ Trịnh Gia Cù uống hơi nhiều đang uống canh tỉnh rượu, gật đầu nói, “Chắc sẽ, không biết Nhị tỷ phu về có trách tội Nhị tỷ không nữa.”

Ai nói với muội chuyện này? Trầm Kỳ liếc Trầm Cẩm, phát hiện nàng ra vẻ nghiêm trang, tán gẫu chuyện này với người ta mà họ không cùng chủ đề...

“Ai nói chuyện đó.” Trầm Kỳ cười nhạo một tiếng nói, “Trầm Từ kia tính tình không bao giờ chịu thiệt, nếu nháo lên thật thì Trịnh gia đại công tử cũng không phải đối thủ của Trầm Từ.”

“A?” Trầm Cẩm ngoảnh đầu nhìn Trầm Kỳ.

Trầm Kỳ vốn định kể chuyện ngày xưa Trầm Từ khóc nháo không muốn gả cho Vĩnh Ninh Bá, cuối cùng Hứa trắc phi còn đẩy Trầm Cẩm ra, hôm nay các nàng thấy về ngoài của Vĩnh Ninh Bá chắc sẽ hối hận muốn chết nhưng thấy Trầm Cẩm như thế thành ra không muốn nhắc lại chuyện này, “Không có gì.”

Trầm Cẩm gật đầu, híp mắt cười đến là vô tội, sau đó nhìn Trịnh Gia Cù nói, “Nhị tỷ phu, muội nghe Nhị tỷ nói tài hoa văn chương của huynh vô cùng tốt, còn viết một quyển ‘Vịnh hoa khúc’ gì đó đến Thái tử còn cho người mua về cất giấu nữa.”

Nói xong không chỉ Trầm Kỳ ngay cả Vĩnh Nhạc hầu thế tử và hai người con trai trưởng của Trầm gia về mặt đều hết sức kỳ quái, nhìn về phía Trầm Cẩm, sau đó ánh mắt đều dừng trên người Trịnh Gia Cù, tay cầm chén của Trịnh Gia Cù niết đến mức gân xanh nổi lên nhưng thấy về mặt vô tội đơn thuần của Trầm Cẩm thì tức giận dồn hết lên người Trầm Từ, phụ nhân không biết đều dám lấy chuyện như thế ra khoe, không ngại mất mặt hay sao.

Trầm Cẩm vẫn tỏ vẻ vô tội không biết chuyện gì, trì hoãn chưa cảm giác được không khí quái dị trong phòng, cười nói, “Không biết Nhị tỷ phu có thể cho muội mấy bản không?”

Thụy vương phi huých nhẹ cánh tay Thụy vương, Thụy vương ho một tiếng thấy Trầm Cẩm nhìn sang mới giải thích, “Sau này chớ nhắc đến ‘Vịnh hoa khúc’, trong cung hạ lệnh răn dạy Nhị tỷ phu người một lần rồi.”

“A?” Trầm Cẩm mê mẩn, “Vi sao? Không phải bảo muốn truyền bá rộng rãi à?”

“Không phải chỗ đẳng hoàng nên đương nhiên không có ai quản lý.” Thụy vương lơ đãng nói.

Trầm Cẩm lại càng không hiểu, nhìn Thụy vương lại nhìn Trịnh Gia Cù, lát sau mới, “À...”

Trịnh Gia Cù cố nén tức giận muốn đứng dậy cáo từ thì Trầm Cẩm lại mở miệng, “Nhị tỷ phu, tiếc quá đi mất, muội nghe nói từ ngữ trau chuốt hoa mỹ...” Nàng không nói nghe ai kể nhưng kết hợp với những câu trước dễ dàng khiến người ta hướng về phía Trầm Từ, nói xong còn thở dài, “Nhưng sao lại bị răn dạy?”

Sở Tu Minh nhìn Thụy vương dò hỏi, Vĩnh Nhạc hầu thế tử nhỏ giọng nói, “Tam muội phu đừng hỏi nhiều, nhị muội phu vịnh hoa không phải hoa thật, địa phương truyền xướng tự nhiên cũng không phải chỗ đẳng hoàng.”

Trầm Kỳ cũng góp lời, “Tam muội muội mới hỏi kinh nên không biết, mong nhị muội phu đừng trách.”

Trịnh Gia Cù nhìn điệu bộ của Trầm Cẩm đúng là trách không được nàng, chỉ phải cắn răng gật đầu.

Bấy giờ Trầm Cẩm mới thấy không đúng, mặt trắng bạch, sợ hãi nhìn Thụy vương lại nhìn Sở Tu Minh cuối cùng nhìn về phía Trịnh Gia Cù, đứng dậy hành lễ, trong đôi mắt hạnh tràn đầy xin lỗi, “Nhị tỷ phu, muội thật sự không biết, nếu có đắc tội xin đừng trách.”

“Không liên quan tới muội.” Trịnh Gia Cù thấy Trầm Cẩm sợ hãi như chú nai con thì mềm lòng, đến ánh mắt cũng nhu hòa hơn, “Chắc do Tam muội muội thích thi từ, ta còn cất rất nhiều tập thơ hay, sau này đưa đến cho Tam muội muội ngắm thưởng.”

Sở Tu Minh híp mắt cười nói, “Vậy làm phiền Nhị tỷ phu.”

Trầm Cẩm không thèm nhắc lại ngoan ngoãn lui vào lòng Trầm Kỳ, giống như một chú chim non* mới ra khỏi vỏ.

*Am thuần – 鶯鶯 : một giống chim hình như con gà con, đầu nhỏ đuôi cộc, tính nhanh nhẹn, hay nhảy nhót, nuôi quen cho chọi nhau chơi được.

Chương 46

Trầm Tử làm chuyện ngu xuẩn, tuy bị Thụy vương phi lấy cớ đuổi về viện nhưng mọi người đều thâm hiểu chuyện gì xảy ra, thành ra không ở Thụy vương phủ dùng cơm chiều, chỉ nói chuyện một lát với Thụy vương rồi đều cáo từ. Trầm Tử cũng bị Thụy vương phi phái người kêu về, nàng ta đã trang điểm lại, trên nền lụa mỏng đỏ tươi thêu hoa mẫu đơn to càng tô điểm cho dung mạo xuất sắc. Không biết thật lòng lo lắng cho tỷ tỷ Trầm Tử hay có tâm tư khác nữa Trầm Tĩnh và Trầm Dung cũng ra tiễn.

Trầm Tử tự biết buổi trưa hành vi của bản thân đã làm mất mặt Trịnh Gia Cù nên bây giờ vô cùng xấu hổ. Nàng trời sinh mỹ mạo lại vừa thành thân với Trịnh Gia Cù chưa đến một năm nên chỉ cần thế đã khiến con tức của Trịnh Gia Cù giảm một nửa, sắc mặt cũng đỡ hơn.

Ngược lại với ba người con gái của Thụy vương còn tức giận nên thể hiện ra mặt, Thụy vương phi vẫn trước sau như một dịu dàng hiền lành, dặn dò vài câu rồi bảo hạ nhân đưa đồ đã chuẩn bị sẵn cho ba nữ tể, “Hôm nay là lần đầu tiên sau khi Cầm nha đầu xuất giá về nhà nên ta bắt công hơn tí, các con đừng ghen tị nhé..”

Trầm Tử còn đang lấy lòng Trịnh Gia Cù, tuy bất mãn nhưng không dám nói, Trầm Kỳ lại cười đáp, “Mẫu thân nói gì thế, cho Tam muội muội nhiều hơn cũng phải mà.”

Trầm Cẩm vẫn đứng bên cạnh Sở Tu Minh cười nói, “Đại tỷ tỷ đừng ghen tị nha.”

“Nha đầu hư này.” Trầm Kỳ cười sang sảng, đáy mắt không còn vẻ u sầu, Trầm Cẩm gian nan hơn mình rất nhiều lại vẫn vui tươi yêu đời, nàng làm tỷ tỷ không thể so đo với muội muội, “Ngày mai nhớ dẫn muội phu đến quý phủ ta đấy.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử ở chuyện lớn không hề nề hà, nghe thế nói ngay, “Ta ở nhà chuẩn bị rượu ngon chờ muội phu đến thưởng thức cùng.”

Sở Tu Minh nhếch khóe môi, giảm bớt sự lạnh lùng cả ngày hôm nay, càng có vẻ quân tử như ngọc, “Được.” Giọng hắn dễ nghe, hơi trầm mang theo cảm giác dịu dàng, Trầm Tử chỉ cảm thấy có ai đang móc trái tim nàng ra ngoài, không khỏi lên nhìn sang, căn môi trong lòng mất mát khôn tả.

Trầm Tĩnh lại bất chấp ngượng ngùng, ngón tay xoắn khăn thêu, ánh mắt lóe lóe. Không ngờ Vĩnh Ninh Bá không chỉ có bề ngoài tốt mà giọng nói cũng dịu dàng người ta, đúng là hảo nam nhi đỉnh thiên lập địa, vì nước trần thủ biên cương, nghĩ thế trong lòng càng xúc động, so sánh thì Vĩnh Ninh Bá còn khí thế hơn cả Vĩnh Nhạc hầu thế tử, Trịnh gia đại công tử lại thiếu vài phần phong tư.

Trầm Hi chen vào, “Đại tỷ phu, ta cũng đi.”

“Được.” Vĩnh Nhạc hầu thế tử đáp ứng, sau đó nhìn Trầm Hi hỏi, “Thế tử có đi luôn không?”

Trầm Hi cũng đồng ý, mặc dù Vĩnh Nhạc hầu thế tử hơi chướng mắt Trầm Tử nhưng biết địa vị trung đẳng trong giới thanh lưu của Trịnh gia, nhìn Trịnh Gia Cù hỏi, “Còn Nhị muội phu thì sao?”

Mặt mày Trịnh Gia Cù giờ tốt hơn nhiều, “Tỷ phu đã mời sao dám cự tuyệt?”

Mọi người đều cười, Thụy vương thấy thế thoải mái hơn, tuy hôm nay ba đứa con gái làm sai nhưng rốt cuộc vẫn không ảnh hưởng gì, cười nói, “Mấy đứa nhỏ các ngươi nên gần gũi nhau hơn, Vương phi lấy mấy vỏ hạnh hoa tửu với ngọc hồng đưa cho bọn nhỏ mai uống.”

“Phụ vương ghê thật, còn nữ nhi đâu?” Trầm Kỳ nhìn Thụy vương làm nũng, “Không thể chỉ cho ba con rể được.”

Thụy vương thấy con gái lớn do Vương phi dạy dỗ đoan trang đại khí, con gái thứ ba cũng xinh đẹp hiền lành, còn con gái do Hứa trác phi dạy dỗ lại hẹp hòi, nghe thế nói, “Tự nhiên cũng có phần, đưa rượu mật cho Kỳ Nhi nhé.”

“Cám ơn Phụ vương.” Trầm Kỳ cười đáp.

Thụy vương phi cười bảo hạ nhân đem hai vỏ rượu Thụy vương nói ra đưa cho Trầm Kỳ, “Được rồi, để bọn nhỏ về đi, trời tối khó đi.”

“Vương phi nói phải.” Thụy vương cười nói.

Trầm Tĩnh dịu dàng nói, “Phụ vương, Mẫu phi, nữ nhi tiễn tỷ tỷ, tỷ phu.”

Thụy vương thấy Trầm Tĩnh thế tường nàng hối hận về hành vi thất lễ ban trưa, giờ bù lại liền gật đầu, “Đi đi.”

Thụy vương phi ánh mắt lóe lóe, cười càng thêm ôn hòa.

Mọi người hành lễ với Thụy vương và Thụy vương phi xong liền tiến về phía xe ngựa, Trầm Tĩnh với Trầm Dung đi sau mọi người, Trầm Cẩm đang nói chuyện với Trầm Kỳ, không chút khách khí nói ngày mai muốn ăn món này món kia, Trầm Kỳ đều đồng ý, Sở Tu Minh lặng lẽ sờ tay Trầm Cẩm, ngừng

chân nhìn An Ninh nói, “Áo choàng.”

“Dạ.” An Ninh luôn đứng sau hầu hạ nhanh chóng cầm áo choàng hai tay dâng cho Sở Tu Minh, Sở Tu Minh tiếp nhận tự tay choàng cho Trầm Cẩm, khuôn mặt tràn đầy dịu dàng và sùng nịnh.

Trầm Cẩm cười ha ha, mắt hạnh cong cong ngay cả lúm đồng tiền cũng hiện, “Ta không thấy lạnh.”

Sở Tu Minh không nói, ngón tay trắng nõn thon dài cột chặt áo choàng rồi dừng lại chờ mọi người tới như chưa xảy ra chuyện gì nói, “Ta có mấy lò liệt rượu mang từ biên thành tới, ngày mai sẽ mang sang cho Đại tỷ phu và Nhị tỷ phu nếm thử.”

“Tốt.” Vinh Nhạc hầu thế từ không ngờ Sở Tu Minh lại cung chiêu thế từ đến thế, nhưng không nói gì dù sao cũng là chuyện nhà người khác.

Trịnh Gia Cù lại cảm thán, “Tam muội phu và Tam muội muội thật sự là vợ chồng tình thâm.” Có điều nữ tử thuần khiết đáng yêu như thế đáng được người ta nâng niu trong lòng bàn tay.

Trầm Tử xiết chặt khăn tay, ánh mắt hiện vẻ ngoan độc và thù hận, cúi đầu lòng tràn đầy hận ý, Sở Tu Minh càng tới với Trầm Cẩm Trầm Tử lại càng không cam lòng, những thứ này rõ ràng phải là của nàng, đều do Trầm Cẩm dùng kế đoạt đi, nàng không chỉ bị Trầm Cẩm tính kế còn có Thụy vương phi... mấy lời đồn như thế, nâng mất liếc Sở Tu Minh, đúng là đồn đại vớ vẩn...

Ánh mắt Trầm Tĩnh sáng lên, bàn tay nắm tay Trầm Dung dùng sức khiến Trầm Dung thờ nhẹ một tiếng kinh ngạc, nhìn sang, thấy Trầm Tĩnh lén nhìn chằm chằm Sở Tu Minh, có một ý nghĩ lóe lên trong đầu, nhưng thấy hết sức hoang đường, có phải...nàng hơi luống cuống nhìn Trầm Tĩnh, nhẹ giọng kêu, “Tỷ tỷ?”

Một tiếng này khiến Trầm Tĩnh tỉnh lại, mặt nàng đỏ rực, ánh mắt trong suốt hơn vài phần ngưng ngừng nói, “Đại tỷ tỷ, không biết ngày mai ta với Ngũ muội muội có thể tới phủ quý rầy hay không?”

Trầm Kỳ nhìn Trầm Tĩnh cười đáp, “Được mà.”

Trầm Hiền hí hóp mắt mới nói, “Thế ngày mai cùng nhau đi.”

“Cám ơn Đại tỷ tỷ.” Giọng Trầm Tĩnh hết sức mềm mại.

Trầm Kỳ không hề nhìn Trầm Tĩnh và Trầm Dung chỉ nhìn Trầm Cẩm, nói với Sở Tu Minh, “Tam muội phu, sau này đừng cho muội muội ăn đồ ăn ở ngoài.”

Trầm Cẩm tròn tròn mắt không dám tin nhìn Trầm Kỳ, không ngờ Đại tỷ tỷ lại nói thẳng cho Sở Tu Minh biết, thật ra do vừa rồi Trầm Kỳ thấy Sở Tu Minh choàng áo cho Trầm Cẩm mới quyết định nói, nàng phát hiện Sở Tu Minh để ý Trầm Cẩm, lại nhớ việc mẫu thân nói muốn giao hảo với Vinh Ninh Bá nên liền theo lối tắt là Trầm Cẩm. Hai má Trầm Cẩm đỏ bừng, “Đại tỷ tỷ, không được nói.”

Rõ ràng muốn tỏ vẻ phần nộ lại trông như đang hờn dỗi, không có chút uy hiếp nào, Trầm Kỳ vươn tay điểm nhẹ trán nàng không nói gì thêm, đôi khi phải có chừng có mực, tự nhiên về Sở Tu Minh sẽ hỏi Trầm Cẩm, về phần có hỏi ra không? Trầm Kỳ biết Trầm Cẩm không thể thắng Sở Tu Minh.

“Được.” Sở Tu Minh liếc Trầm Cẩm một cái, cười đồng ý.

Trầm Kỳ cười không đáp, mọi người tạm biệt nhau rồi lên xe ngựa, Trầm Tĩnh lại kéo tay Trầm Dung nhìn Sở Tu Minh, hơi ngưng ngừng và khàn khàn nói, “Tam tỷ phu, không biết muội muội có vinh hạnh tới Vinh Ninh Bá phủ làm khách không?”

Trầm Hiền nhướn mày nhìn Trầm Tĩnh, Trầm Dung đã xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được, Sở Tu Minh đang giúp Trầm Cẩm lên xe ngựa nghe thế nói, “Chuyện trong nhà đều do phu nhân làm chủ.”

Trầm Kỳ nghe Trầm Tĩnh hỏi khéo miệng lộ nụ cười lạnh, Trầm Tĩnh cúi đầu lộ ra chiếc cổ trơn bóng nhiễm đỏ, nhỏ giọng nói, “Tam tỷ tỷ, ta còn chưa tới Vinh Ninh Bá phủ, ngày khác có thể tới chơi không?”

“Không tiện.” Trầm Cẩm khó xử, thành thực trả lời, “Hạ nhân trong phủ đều bị ta đuổi đi, nhiều sân bị khóa lại, các người tới không có chỗ chơi.”

Trầm Tĩnh biến sắc, lúc ngẩng đầu đã muốn là chửi khóc, “Ta biết trước khi xuất giá Tam tỷ tỷ bất hòa với mẫu thân ta, ta chỉ muốn thân với Tam tỷ tỷ hơn thôi, Tam tỷ tỷ... dù sao chúng ta đều là con gái của Phụ vương, Phụ vương cũng muốn thấy chúng ta tương thân tương ái.”

Trầm Cẩm mê mẩn, chỉ thấy đầu óc mờ mịt chẳng hiểu ra sao, khéo môi giật giật túi thân nói, “Ta đâu có quen Hứa trắc phi, làm sao lại bất hòa?”

Sở Tu Minh nắm nhẹ tay Trầm Cẩm, giúp nàng xuống dưới miễn tí nữa té, “Cứ từ từ nói, đừng sốt ruột.”

“Vâng.” Trầm Cẩm thấy có Sở Tu Minh ở đây có người để dựa vào, nhìn Trầm Tĩnh nói, “Trước giờ ta do mẫu thân dưỡng, lớn lên lại tới chỗ Mẫu phi, Hứa trắc phi thể nhục không đến viện của Mẫu phi, ta chưa gặp bà ấy lần nào, Tứ muội muội hiểu làm gì hả?”

Trịnh Gia Cù nghe thế nhìn Trầm Cẩm lại cúi đầu thoáng nhìn Trầm Tử, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Trầm Tĩnh, thấy Trầm Tĩnh nói chuyện quá mức ngông cuồng, có điều Hứa trắc phi cũng thế, lại dám hàng ngày viện lý do thể nhục không đi vấn an chính thất, vốn nghe đồn Hứa trắc phi ý Thụy vương sùng ái hết sức kiêu ngạo ương ngạnh, xem ra không phải là tin đồn vô căn cứ.

Trầm Kỳ cũng đẩy cửa kính xe ra nói, “Tứ muội muội, Tam tỷ tỷ người đã nói gì nặng? Khiến người khổ sở như thế?”

Mọi người nghe cũng ngẫm đồng ý, chuyện ở Vĩnh Ninh Bá phủ bọn họ đều biết, tuy khi đó thấy Trầm Cẩm làm quá mức, tính tình chắc kiêu căng tùy hứng nhưng nay thấy lại nhận ra trong đó chắc chắn có hiểu lầm gì đó. Mặc dù về ngoài Trầm Tĩnh cũng được, lại không xinh đẹp bằng Trầm Kỳ, đôi mắt phượng của Trầm gia ngày thường rất được Thụy vương thích, lúc này mắt hạnh của Trầm Cẩm lại được mọi người thích hơn, đôi mắt hạnh của Trầm Cẩm trong sáng linh động, lúc cười lộ lên khiến người khác cũng vui lây, không cười khiến người ta thấy đáng yêu, lúc này mang vẻ tui thân lại càng thêm đậm đáng yêu.

Trầm Cẩm chớp mắt đôi môi đỏ, như khổ sở nói, “Ta mới hồi kinh trong phủ còn chưa dọn dẹp, chờ khi nào dọn dẹp xong sẽ mời tỷ muội tới phủ.” Nói xong liền cúi đầu đứng cạnh Sở Tu Minh.

Trịnh Gia Cù vốn là người thương tiếc những ai nhỏ bé yếu ớt, ngũ quan Trầm Cẩm lúc ở biên cảnh này nở hơn nhiều, mặc dù không điểm lệ bằng Trầm Từ, song cũng xinh đẹp như đóa hoa sen trắng nở trong bồn ngọc, nhu nhược lại cao thượng, “Sao Tứ muội muội lại ép người quá đáng thế?”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử không nói mà nhìn Trầm Kỳ, Trầm Kỳ hơi híp mắt nói, “Chắc Tứ muội muội còn chưa tỉnh rượu.”

Trầm Từ biến sắc, nếu để lời này truyền ra sẽ không tốt cho thanh danh của Trầm Tĩnh, “Tứ muội muội còn nhỏ, lâu ngày không gặp Tam muội muội nên muốn gần gũi hơn thôi, Tam muội muội là tỷ tỷ mà, Tam muội muội nói phải không?”

Nan đề lại giao cho Trầm Cẩm, nếu Trầm Cẩm còn muốn trách tội sẽ thành ra nằng so đo với muội muội, tính tình keo kiệt mang thù, hơn nữa còn đắc tội với những người vừa nói giúp nàng. Không đợi Trầm Cẩm mở miệng Sở Tu Minh đã nói, “Hôm nay tứ muội có thể nói thế chắc vốn có hiềm khích với phu nhân, phu nhân là chị phải nhường thôi.”

Nghe xong Trầm Tĩnh vui vẻ, ánh mắt nhìn Sở Tu Minh càng thêm mấy phần tình nghị không rõ, nằng với Trầm Cẩm mặc dù đều là con gái Thụy vương, song trước mặt Thụy vương luôn được sủng ái hơn, Trầm Cẩm không thể so được, nếu không có Thụy vương phi che chở Trầm Cẩm không biết đã bị Thụy vương quên tới nơi nào rồi, trong đó không thiếu công lao của mẹ con các nàng.

Ánh mắt Trầm Kỳ chợt lóe nhìn Sở Tu Minh, vẻ mặt Sở Tu Minh không thay đổi, Trầm Cẩm luôn tin tưởng phu quân nói, “Tốt.” Không có chút miễn cưỡng nào.

Trịnh Gia Cù thấy lòng nhúc nhích, cô nương hồn nhiên thiện lương thế kia mà, muốn mở miệng thì tay bị Trầm Từ hung hăng véo, lòng ảo não, đến Vĩnh Nhạc hầu thế tử cũng nhận ra Thụy vương phủ lại dưỡng ra một Trầm Cẩm tính tình thiên chân, không biết thế là tốt hay xấu nữa, có điều nhìn Trầm Cẩm hoàn toàn ý lại Sở Tu Minh lại thấy hâm mộ.

“Cám ơn tỷ phu.” Trầm Tĩnh nũng nịu nói.

Sở Tu Minh nói tiếp, “Sau này ở ngoài chỗ nào có tứ muội xin thứ cho ta với phu nhân sẽ không giao thiệp, còn trong phủ nhạc phụ...” Nói xong liền nhìn về phía Trầm Hiền, mang theo vài phần xin lỗi, “Cũng xin tứ muội tránh đi hoặc ta với phu nhân tránh đi, tuyệt đối không ở cùng một chỗ.”

Nói xong Trầm Tĩnh trắng bệch, ngay cả Trầm Kỳ cũng nhìn Sở Tu Minh ngạc nhiên, câu này đánh vào mặt Trầm Tĩnh, nói trắng ra cho mọi người biết hấn chán ghét Trầm Tĩnh. Một bên là vợ chồng Vĩnh Ninh Bá nắm giữ binh quyền, một bên là cô nương chưa lấy chồng do Trắc phi sinh, cố gắng lắm thì chỉ là quận chúa, bên nặng bên nhẹ mọi người đều biết, sau này sợ rằng sẽ không ai mời Trầm Tĩnh tới nhà.

Không chỉ thế đến những người không coi trọng Sở Tu Minh cũng tuyệt đối không mời Trầm Tĩnh, bởi thanh danh của Trầm Cẩm rất tốt... bị Vĩnh Ninh Bá nói thế trước mặt mọi người sao Trầm Tĩnh có thanh danh tốt cho được?

Trầm Cẩm không hề có cảm giác tiếp tục gật đầu nói, “Ta biết rồi, ta nghe phu quân, sau này Tứ muội muội tới nhà nào mong Đại ca và Nhị đệ thông báo cho muội biết.” Sau đó nhìn Trầm Tĩnh thờ dài về mặt tiếc hận, “Chúng ta vốn là tỷ muội, ta cũng không ngờ muội lại ghét ta đến thế, ta là tỷ tỷ nên luôn nhường muội mà.” Nói xong hơi mắt mắt khổ sở, “Phu quân, chúng ta về nhà đi.”

“Ừ.” Sở Tu Minh đỡ tay Trầm Cẩm lên xe, Trầm Cẩm không thêm liếc các nàng một cái, mặt An Ninh và An Bình mặc dù không có biểu tình song ánh mắt hiện rõ vẻ chán ghét, không chỉ Trầm Tĩnh ngay đến Hứa trắc phi chưa gặp mặt kia cũng đáng ghét vô cùng, hóa ra phu nhân ở trong phủ sống thế này đây, càng thêm đau lòng mà.

Trịnh Gia Cù lắc đầu nhìn Trầm Tĩnh, thấy nàng ta quá mức bá đạo, tuy không cùng mẹ nhưng dù sao cũng là chị, chỉ vì một việc nhỏ lại khiến mọi người khó chịu, không biết sau lưng còn lên đối xử thế nào nữa, không thêm cố kỵ Trầm Từ mở miệng khuyên nhủ, “Tứ muội muội, cô nương thì nên trình tình hiền lành, chớ chú trọng võ mồm.” Nếu không nhờ Trầm Tĩnh và Trầm Từ cùng mẹ sinh ra, ngay cả câu này cũng không thêm nói, thấy đã làm hết chức trách của tỷ phu nên dần dần lên xe.

Trầm Từ thấy đầu choáng váng não phình ra, trước sự thúc giục của phu quân đành đi trước, Trầm Kỳ nói, “Đã thế thì ngày mai quý phủ sẽ không hoan nghênh Tứ muội muội, phải phiền hai đệ giải thích cho Phụ vương và Mẫu thân.”

“Tỷ tỷ yên tâm.” Trầm Hiền và Trầm Hi đáp, không thêm nhìn Trầm Tĩnh đã muốn té xỉu.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử đã uống rượu nên không cười ngửa chào xong liền lên xe, thờ dài, “Không ngờ mẹ con Hứa trắc phi lại có thể kiêu ngạo như thế.”

Trầm Kỳ thấy Vĩnh Nhạc hầu thế tử không nhận ra lần này người ăn quả đáng là mẹ con Hứa thị, nghe thế thờ dài, “Các nàng luôn thế, đến cả mẫu thân

ta cũng...” Nói xong lắc đầu.

Ánh mắt Vĩnh Nhạc hầu thế từ trầm trầm hỏi, “Sao ta thấy Nhị muội muội có vẻ hận Tam muội muội thế?” Hắn chú ý tới ánh mắt Trầm Tử.

Trầm Kỳ sững sờ rồi ra vẻ khó hiểu, “Không phải chứ, trong phủ cho dù cái gì nó cũng muốn chen ép Tam muội muội, cả Tứ muội muội với Ngũ muội muội cũng...” sao phu quân lại cảm nhận thế?”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ nhíu mày, Trầm Kỳ tự biết trước đây Hứa trắc phi không muốn để nữ nhi gả cho Vĩnh Ninh Bá, cuối cùng đẩy Trầm Cẩm ra thay, việc này chẳng thể nào được đồng tình, hôm đính thân cũng qua loa, như suy tư một lát mới nói, “Cũng có thể là... nhưng không đúng, rõ ràng là Nhị muội muội không muốn.”

“Hả?” Vĩnh Nhạc hầu thế từ nhìn thế tử.

Trầm Kỳ do dự rồi đáp, “Trước đây Hoàng bá phụ muốn chỉ hôn cho Vĩnh Ninh Bá mới bảo Phụ vương gả một nữ nhi đi, theo tuổi tác thì phải là Nhị muội muội, chẳng qua Nhị muội muội vì... nhiều lý do nên cuối cùng Nhị muội muội gả vào Trịnh gia, Tam muội muội gả đi biên thành, cho nên ta mới thấy phu quân nói kỳ quái, đúng ra người oán hận phải là Tam muội muội chứ.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ cười lạnh, giờ thì đã hiểu, ngày xưa thanh danh Vĩnh Nhạc hầu xấu nên chắc Trầm Tử không muốn gả, mà Hứa trắc phi lại được Thụy vương sủng ái nên giữ lại kinh thành gả cho Trịnh gia đại công tử, mà Trầm Cẩm gả đi biên thành, ai ngờ hôm nay gặp mới biết sai, lòng Trầm Tử khó tránh khỏi oán hận lại không hài lòng, “Thật đúng là...” Nhớ lại năng ta dù sao cũng là muội muội của Trầm Kỳ nên ngừng không nói tiếp, Trầm Cẩm còn nhỏ thế mà đã phải gian nan, sinh lòng thương tiếc, “Tam muội muội quá đáng thương.”

“Ta với Tam muội muội quan hệ trước giờ vẫn rất tốt.” Trầm Kỳ dịu dàng nói, “Nàng coi như âm kém dương sai lần này lấy được phu quân tốt, khổ tận cam lai.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ gật đầu, quên mất chuyện Trầm Cẩm từng chen ép biểu muội nói tiếp, “Phu nhân, biểu muội thân thể đáng thương lại còn nhỏ, năng nhớ chiếu cố nhiều hơn nhé.”

Hận ý của Trầm Kỳ khó tiêu, trên mặt lại mang vẻ tủi thân nói, “Phu quân nói gì thế, trong phủ có thứ gì tốt không phải đều đưa cho biểu muội sao? Đồ mẫu thân ta đưa dưỡng thân cũng đưa hơn nửa cho biểu muội mà.” Nói xong liền nhắm mắt rung rung, có đôi khi mềm mại nhu nhược không phải yếu đuối thật, hôm nay nàng đã hiểu, “Thôi, phu quân thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ thế đó.” Nói xong liền nghiêng mình sang bên kia, bả vai run nhẹ có vẻ cực kỳ đáng thương.

Vĩnh Nhạc hầu thế từ chưa từng thấy phu nhân nhà mình như thế này, lòng mềm nhũn, nhớ tới đứa nhỏ đã mất của bọn họ liền ôm bả vai Trầm Kỳ nói, “Là lỗi của ta.”

“Phu quân đối xử tốt với biểu muội ta tất nhiên sẽ ghen nhưng sao ta lại chậm trễ nàng?” Trầm Kỳ mắt đẹp mang nước mắt thêm mấy phần hờn dỗi, “Con của ta với phu quân... giờ chỉ cần ta nhắm mắt sẽ thấy cả người nó lạnh như băng, ấy thế mà cả ngày phu quân còn đề cập tới bụng biểu muội trước mặt ta... cho dù ta đau khổ thương tâm thì đã bao giờ khó xử biểu muội phần nào không?”

“Ta sai rồi.” Lòng Vĩnh Nhạc hầu thế từ tê rần, kéo thế tử mặt mày tái nhợt vào lòng, “Do trước giờ ta xem nhẹ.”

Mắt Trầm Kỳ lộ vẻ châm chọc, người lại càng mềm mại tựa vào lòng Vĩnh Nhạc hầu thế tử, trước đây nàng móc tim móc phổi lại không nhận được chút thương xót nào, nay vừa giả vờ giả vịt một tí đã nhận được kết quả, Trầm Kỳ hí mắt sáng tỏ sau này nên làm như thế nào, đặt tay lên bụng thăm nhủ nàng nhất định phải khiến những kẻ đó vì con của nàng nợ máu phải trả bằng máu, đáng tiếc nàng tính ra quá muộn nên không còn manh mối gì.

Trong xe ngựa Trịnh gia Trịnh Gia Cù nhìn Trầm Tử trầm giọng nói, “Sau này ít đi lại với mẫu thân và hai muội muội của người đi.”

“Người có ý gì?” Trầm Tử nhớ tới cảnh Vĩnh Ninh Bá luôn bảo vệ Trầm Cẩm, bây giờ còn nghe Trịnh Gia Cù nói vô cùng chói tai, “Vội lại sao lúc này người lại nói muội muội ta thế?”

“Tam muội muội không phải là muội muội của người à?” Trịnh Gia Cù cũng tức giận, lại nhớ tới chuyện tập thơ càng cảm thấy khó thở, “Ta nói có gì sai?”

“Mẫu thân ta là nhạc mẫu của người, muội muội ta cũng là muội muội người, thế mà người lại đi bảo vệ người khác?” Trầm Tử cắn răng căm giận, “Trịnh Gia Cù người hồ đồ hả?”

“Nhạc mẫu của ta chỉ có một chính là Thụy vương phi.” Trịnh Gia Cù lạnh giọng đáp trả.

“Tốt, giờ người ghét bỏ ta do Trắc phi sinh ra?” Trầm Tử chỉ ngón tay sơn màu bóng vào mặt Trịnh Gia Cù.

Trịnh Gia Cù sắc mặt xanh tím, “Quy củ của người đâu?”

Trầm Tử cười lạnh, “Xem phu quân nhà người ta rồi nhìn lại người đi, người còn dám nói quy củ với ta? Ta lấy thân phận quận chúa gả đến Trịnh gia vậy mà người dám đối xử với ta như thế hả?”

“Không ai bắt người gả.” Trịnh Gia Cù giận dữ, “Trước đây vì sao người vội vã gả qua đây tự người hiểu, cưới vợ cưới hiền, nếu sớm biết người thế này ta tình nguyện chung thân không cưới.”

Lòng Trầm Tử vừa vội vừa tức vừa thẹn, từ nhỏ đến lớn nàng chưa bao giờ thua kém Trầm Cẩm, lúc này giận xùng tận não tự tay đánh Trịnh Gia Cù, Trịnh Gia Cù không ngờ Trầm Tử sẽ động thủ nên không kịp tránh, trên mặt vừa nóng vừa đau, bị tay Trầm Tử cào ra máu, hấn nắm chặt tay cắn răng nhìn Trầm Tử, Trầm Tử lại không thuận theo không buông tha tiếp tục nhào tới, Trịnh Gia Cù cường ngạnh đề nàng ta lại, “Nếu người đã khinh thường Trịnh gia ta thế thì cùng cách, Trịnh gia ta không cần kẻ tàn nhẫn như người.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Bấy giờ Trầm Cẩm đang ngồi trong xe ngựa tranh luận vấn đề ăn uống với Sở Tu Minh, chuyện ở Thụy vương phủ Trầm Cẩm nghĩ đã giải quyết xong nên không cần tiếp tục nhớ đến, “Lần đó do sau khi về ta ăn một chén băng lạnh mới bị tiêu chảy thật mà.”

Sở Tu Minh nhướng mày nhìn Trầm Cẩm, Trầm Cẩm tụt sĩ khí lầm rầm hai tiếng, “Không phải ở ngoài ăn đồ không sạch đâu mà.”

“Ừ.” Sở Tu Minh rút chén trà hỏi, “Khát nước không?”

“Khát.” Trầm Cẩm làm nũng.

Sở Tu Minh không đưa chén trà mà bưng cho Trầm Cẩm uống, chờ Trầm Cẩm uống xong còn lại hấn uống hết, Trầm Cẩm cảm tay Sở Tu Minh có vẻ mát mát, “Hôm nay không được gặp mẫu thân.”

“Không sao.” Sở Tu Minh đáp, “Nay ở gần lúc nào cũng có thể gặp nhau.”

Trầm Cẩm gật đầu không nói, bắt đầu suy tư về từng câu nói của ba người Trầm Tử, Trầm Tĩnh và Trầm Dung, Trầm Dung thì không sao chứ Trầm Tử và Trầm Tĩnh có hơi... khác với mọi khi, đặc biệt là Trầm Tĩnh, trước khi nàng xuất giá Trầm Tĩnh còn chưa như bây giờ, trước mặt Thụy vương Trầm Tĩnh luôn ra vẻ tài nữ, hôm nay lại bất thường thế nhỉ? Đúng là đối tốt không đối lại đối xấu, không bằng cảm giác thanh cao của dĩ vãng.

Hơn nữa Trầm Tĩnh hiện rõ địch ý với nàng, Trầm Cẩm nhủ mảy, chẳng lẽ ghen tị? Ghen tị nàng gả tốt, Vĩnh Ninh Bá lại không giống người ta đồn? Nhưng đứng ra vị trí Vĩnh Ninh Bá phu nhân cũng không thể là của Trầm Tĩnh được, phải là Trầm Tử chứ? Nhớ lại lúc Đại tỷ cố ý vô tình lộ chuyện nhà Trịnh đại công tử, Trầm Cẩm nghĩ người nên mất mát khó chịu phải là Trầm Tử mới đúng, ai bảo nàng khóc đòi lấy cơ chứ.

Trầm Cẩm không có chút áy náy nào với Trầm Tử, nàng ở biên thành chịu khổ chịu cực cừu từ nhất sinh mới có hạnh phúc hôm nay, không có tí quan hệ nào với Trầm Tử, cuộc sống do Trầm Cẩm tự tạo nên, nếu đổi thành Trầm Tử chắc mới tới biên thành sẽ khóc nháo đòi hồi kinh hoặc “Chết bệnh” rồi.

Nhưng những chuyện này không liên quan tới Trầm Tĩnh mà, Trầm Cẩm cũng phải thừa nhận Thụy vương phi thấu hiểu lòng đàn ông hơn nhưng khinh thường lắm, Hứa trắc phi lại chớp đúng thời cơ nếu không sao có thể sống yên trong Thụy vương phủ, đương nhiên trong đó có sự dung túng của Thụy vương phi tạo nên.

Ba người con gái của Hứa trắc phi thì Trầm Tử xinh đẹp nhất, có thể đứng đầu trong kinh thành, thành ra tính tình kiêu căng có thể hiểu, với dung mạo kiêu diễm của nàng sẽ khiến nam nhân thấy kiêu ngạo hết sức bình thường, còn Trầm Tĩnh và Trầm Dung lại kém hơn chút cho nên Hứa trắc phi hướng Trầm Tĩnh theo hướng thanh cao tài hoa, Trầm Dung là ngây thơ khả ái nhu thuận, nếu không phải Hứa trắc phi làm quá mức muốn áp cả Trầm Kỳ chọc giận Thụy vương phi phải ra tay sợ rằng Hứa trắc phi đã thành công.

Trầm Tĩnh có tài hoa nhưng lại tự cao, luôn chướng mắt Trầm Cẩm, thậm chí chướng mắt cả Trần trắc phi, ngoài những lần giúp Trầm Tử chèn ép Trầm Cẩm thì nàng ta khinh thường khó xử nàng, không ngờ hôm nay lại thay đổi, ánh mắt Trầm Cẩm lướt tới khuôn mặt Sở Tu Minh, ai bảo hồng nhan họa thủy? Không phải hồng nhan cũng có thể họa thủy được đấy biết không, không biết Hứa trắc phi biết sẽ xử lý thế nào đây.

Sở Tu Minh đương nhiên chú ý tới tầm mắt của thê tử, ánh mắt dò hỏi, Trầm Cẩm cảm ngón tay Sở Tu Minh cắn cắn mấy cái, “Ta thấy cuộc sống có quá nhiều người cũng không tốt.”

“Hà?” Chút lực ấy của Trầm Cẩm đối với Sở Tu Minh mà nói chẳng đau chẳng ngứa nên không để ý, lòng lại thầm chờ mong tiểu nương tử nhà mình có thể nói ra cái gì.

Trầm Cẩm chui vào lòng Sở Tu Minh nhỏ giọng nói, “Chàng xem, hậu viện của Phụ vương ta có nhiều nữ nhân thế nhưng người thật tâm với ông có mấy người?” Thụy vương phi chỉ đặt mình vào vị trí Vương phi mà không phải là thê tử của Thụy vương, Trầm Cẩm không biết lúc Thụy vương phi mới gả cho Thụy vương đã mong cuộc sống ra sao nhưng chắc chắn không giống bây giờ, Thụy vương phi mang theo cảm giác trải qua thất vọng hiểu thấu, cho dù có thông minh tới đâu đi chăng nữa bà cũng cần một người có thể dựa vào mà không phải một mình chống đỡ như bây giờ, “Ta thấy Mẫu phi quá mệt mỏi.”

Sở Tu Minh ôm Trầm Cẩm vào lòng, để nàng ngồi trên đùi, chút cân nặng của Trầm Cẩm không là gì với Sở Tu Minh, “Ừ.”

“Mẫu thân ta...ta thấy bà không thích Phụ vương.” Trầm Cẩm nhỏ giọng nói, “Mẫu thân ta rất đẹp.”

“Ừ.” Thật ra Sở Tu Minh hiểu ý Trầm Cẩm, càng rõ Trầm Cẩm muốn nói gì nhưng hắn muốn nghe Trầm Cẩm nói ra, có lúc Sở Tu Minh thấy mình không hiểu thấu bằng Trầm Cẩm, cuộc sống ra sao nàng cũng có thể ngày ngày vui vẻ, đôi khi Sở Tu Minh nghĩ nếu Trầm Cẩm không gả cho hắn thì sẽ thế nào? Gả cho một người đơn giản có khi nào nàng sẽ vui vẻ hơn không.

Trầm Cẩm nghĩ Sở Tu Minh không tin nên quay đầu nâng mặt mình lên, “Ta giống mẫu thân lắm.”

Sở Tu Minh cười khê, “Nàng đang tự nói mình xinh đẹp đấy hả?”

Trầm Cẩm cười mắt cong cong, “Ừ.”

Sở Tu Minh ánh mắt lóe lóe, cho dù gả cho người đơn giản Trầm Cẩm sẽ vui vẻ hơn thì thế nào? Nàng là thê tử của hắn, cũng chỉ có thể là thê tử của hắn, “Đúng rồi, ta biết nương tử của ta mỹ mạo xuất chúng, ai cũng kém xa.”

Trầm Cẩm không chút ngượng ngừng gật đầu đồng ý, bỗng nhiên nhớ đến chuyện mình muốn nói lại cảm tay Sở Tu Minh cắn một cái, “Tại chàng hết, suýt nữa quên mất chuyện ta muốn nói rồi.”

“Nàng nói đi, ta nghe đây.” Sở Tu Minh không giận nắm ngược tay Trầm Cẩm, tay hắn to lớn có thể bao cả tay Trầm Cẩm vào trong.

“Hứa trắc phi có ý định gì ta không biết, bà ấy có tâm tư riêng.” Trầm Cẩm nói, “Dù sao bà có con trai con gái.”

“Ừ.” Sở Tu Minh nhớ đến ba người Trầm Tử sao có thể mạnh bằng tiểu nương tử nhà mình được, Thụy vương chẳng biết nhìn người gì cả, lại xem cá chết là trân châu, bảo bối chân chính lại không lo, như thế cũng tốt, nếu đổi thành Trầm Tử kia gả lại đây? Không thể nào chịu được.

Trầm Cẩm nói, “Mẫu thân không thích cuộc sống vương phủ, mẫu thân...không muốn sinh con cho Phụ vương.” Việc này Trần trắc phi chính miệng nói, khi xưa Trầm Cẩm hâm mộ Trầm Tử có muội muội, ngày ngày tỷ muội các nàng có thể chơi với nhau, nàng chạy đi hỏi mẫu thân, mẫu thân không giấu giếm nói đời này có một mình Cẩm nương đã đủ, “Mẫu thân nói, sinh con cho người mình yêu là một loại hạnh phúc, sinh con cho chồng là trách nhiệm, còn một kiếp thất như bà có con là phúc khí.”

Sở Tu Minh thấy nhạc mẫu là người thông thấu, người như thế mới có thể nuôi dạy Trầm Cẩm trưởng thành vui vẻ hoạt bát.

Trầm Cẩm không khó chịu, giọng bình tĩnh, tựa vào lòng Sở Tu Minh nâng chân, chú bướm thêu trên giấy như muốn bay lên, “Đến danh phận bà cũng chẳng có, Phụ vương có bao nhiêu nhiệt tình chứ?”

Lời này như đang hỏi Sở Tu Minh cũng như đang tự hỏi mình.

Sở Tu Minh thấy tay Trầm Cẩm hơi lạnh, nắm chặt tay nàng hơn.

Trầm Cẩm cúi đầu nhìn tay hai người nói, “Vì thế không phải nhiều người thì nhiều tình cảm, ngược lại người càng nhiều tình cảm càng nhạt thành ra phu quân, nhà chúng ta chỉ cần chúng ta thôi được không?”

Nói xong như thẹn thùng hoặc không xác định, giọng vừa nhỏ vừa run, rõ ràng đang sợ lại kiên cường không chịu buông tay nhận thua.

“Được.” Lòng Sở Tu Minh mềm nhũn, không trêu đùa Trầm Cẩm nữa, “Chỉ cần hai người chúng ta thôi, không bao giờ có người khác.”

Trầm Cẩm không phản ứng kịp, nàng không ngờ Sở Tu Minh sẽ đồng ý dễ dàng thế, nàng nhào ra khỏi lòng Sở Tu Minh sau đó ngồi trên đùi Sở Tu Minh, hai tay ôm cổ hắn, trán chạm trán, “Ừ, ta muốn sinh con cho phu quân.”

Đáy mắt Sở Tu Minh đầy ý cười, tiểu nương tử hay thẹn thùng nhà hắn đến thổ lộ cũng hàm súc, “Ừ.”

Thật ra sau khi ăn trưa ở Thụy vương phủ xong Trầm Kỳ hỏi Trầm Cẩm, Trầm Tử về có hối hận đến tim cong nát phổi không, Trầm Cẩm biết ý Trầm Kỳ nói gì nhưng nàng giả vờ không hiểu vì chuyện này liên lụy đến Sở Tu Minh, Trầm Tử không muốn gả cho Sở Tu Minh cuối cùng chọn Trịnh Gia Cù không phải là bí mật ở Thụy vương phủ, tuy cuối cùng người chịu thiệt là Trầm Tử song việc này có liên quan tới mặt mũi Sở Tu Minh nên Trầm Cẩm không thể nói.

Trầm Kỳ không có ý xấu, do ở Vinh Nhạc hầu phủ quá áp lực nên khi về nhà có Phụ vương, mẫu thân và hai đệ đệ làm chỗ dựa liền tùy ý chút, nhưng Trầm Cẩm thì không được, trong Thụy vương phủ người thật tâm lo cho nàng chỉ có Trần trắc phi, mà Trần trắc phi lại không có địa vị gì.

Nhớ đến những lúc Trầm Kỳ đối xử tốt với nàng, Trầm Cẩm híp mắt nhỏ giọng nói, “Ta ghét Đại tỷ phu.”

“Hả?” Sở Tu Minh vỗ nhẹ nhẹ lưng Trầm Cẩm, “Biết rồi.”

Trầm Cẩm đã tổ cáo xong, biết Sở Tu Minh sẽ giúp nàng xả giận nên không đề ý.

Về tới Vinh Ninh Bá phủ Trầm Cẩm mới xuống người Sở Tu Minh, Sở Tu Minh xuống xe ngựa trước, không dùng mã đôn ôm Trầm Cẩm xuống, nắm

tay nàng đi vào trong. Trầm Cẩm thỏa mãn tâm nguyện, Sở Tu Minh lại đồng ý xả giận cho Đại tỷ nên lúc này rất vui, “Đúng rồi, sao Phụ vương lại kêu mọi người tỷ thí thế?”

“A.” Sở Tu Minh cười khê có phần trào phúng.

“Ta nghĩ Nhị tỷ phu không ngốc thế đâu, có phải chàng động tay động chân không?” Trầm Cẩm nghe tiếng cười của Sở Tu Minh nên truy vấn.

Sở Tu Minh không thừa nhận cũng không phủ nhận, có một số người tự cho mình thanh cao, nếu không phải xả giận cho nương tử nhà mình hẳn cũng lười quản, cho dù nương tử nhà mình có ngốc cũng không cần người khác khoa tay múa chân, Thụy vương là phụ thân thì sao? Không được phép.

Trầm Cẩm không nhận được câu trả lời cũng không để ý, “Sao bọn họ không bị thương?”

Sở Tu Minh dừng bước nhìn Trầm Cẩm nói, “Đó là phụ thân và tỷ phu của nàng nên không thể bị thương.” Bị nhìn ra thì không hay, lại nói ai bảo dạy dỗ người khác nhất định phải gây ra vết thương nhìn thấy bằng mắt chứ, làm thế không phải để người khác nắm được nhược điểm à.

Trầm Cẩm trừng mắt, vẻ mặt nghi ngờ, Sở Tu Minh nhếch khóe môi, “Không được hỏi nữa.”

“Ta thấy chàng ăn hiếp bọn họ ấy vậy mà họ còn luôn nghĩ chàng tốt.” Trầm Cẩm chun môi, nhỏ giọng than thở.

Sở Tu Minh nghe thấy nghĩ quả nhiên vẫn là nương tử nhà mình thông minh.

Triệu ma ma chờ trong phủ, đưa canh tỉnh rượu cho Sở Tu Minh, An Bình đi dọn dẹp đồ Thụy vương phi đưa, cái nào cần ghi chép cần nhập khó phải phân ra, Triệu ma ma và An Ninh hầu hạ Trầm Cẩm thay thường phục, “Phu nhân ở vương phủ chơi vui không?”

“Vui.” Trầm Cẩm tâm trạng tốt ngồi trước bàn trang điểm để Triệu ma ma tháo đồ trang sức, đổi tóc thành kiểu đơn giản, tự mình cời vòng tay nói, “Mẫu phi dặn phòng bếp chuẩn bị món ta thích, Đại tỷ tỷ lại kể rất nhiều chuyện thú vị cho ta nghe,” Quay đầu cười với Triệu ma ma, “Vui lắm, tiếc là không được gặp mẫu thân nhưng phu quân nói sau này ở gần lúc nào cũng có thể gặp.”

Triệu ma ma thấy trong miệng Trầm Cẩm ai cũng là người tốt, cho dù bị ăn hiếp cũng không biết nên bà liếc An Ninh một cái, tuy bà tin tướng quân sẽ che chở phu nhân nhưng có những chỗ tướng quân không có mặt, nếu không phải vì không tiện thì bà nhất định đi theo, tránh phu nhân ở chỗ tướng quân với bà không nhìn thấy bị người ta ăn hiếp.

Không ngờ bỗng nhiên Trầm Cẩm giận tới mặt, “Nhưng Tứ muội muội đáng ghét lắm.” Nàng chưa từng tranh giành cái gì, trong vương phủ đồ của nàng bọn Trầm Từ đòi nàng sẽ cho nhưng phu quân thì không được, phu quân đã đồng ý đòi này chỉ cần mình nàng thế thì nàng sẽ tuyệt đối không đẩy phu quân ra ngoài, cho dù là muội muội của nàng cũng không thể.

“Hà?” Triệu ma ma bất ngờ khi nghe phu nhân nói ghét ai, chắc Tứ muội muội kia chọc Trầm Cẩm giận ghê lắm khiến Trầm Cẩm không vui, Triệu ma ma đổi sắc mặt, ánh mắt lợi hại trừng An Ninh, nói, “Nàng ta khi nhục phu nhân?” Quả nhiên bà không đi theo là có người ăn hiếp phu nhân ngay, quá đáng.

“Không sao.” Trầm Cẩm nhanh chóng khôi phục tươi cười, giày cũng thay, đứng lên thấy nhẹ nhàng hơn nhiều, “Phu quân nói sau này không gặp nữa, đúng rồi ma ma ngày mai phu quân với ta sẽ tới nhà Đại tỷ tỷ, giúp ta chuẩn bị phần lễ cho Vĩnh Nhạc hầu và phu nhân nhé.”

“Vâng.” Triệu ma ma giấu vẻ tức giận trong mắt cung kính đáp.

Trầm Cẩm cười đi ra ngoài hỏi, “Ma ma có chuẩn bị điểm tâm cho ta không? Ta thấy điểm tâm vương phủ làm không hợp miệng.”

Triệu ma ma theo sau Trầm Cẩm, An Ninh dọn dẹp quần áo Trầm Cẩm thay ra đưa cho tiểu nha hoàn, lại dọn dẹp lại trang sức rồi mới ra khỏi phòng.

“Lão nô tính thời gian nghĩ tướng quân và phu nhân sắp về.” Triệu ma ma cười nói, “Bây giờ vừa vặn chín.”

Trầm Cẩm gật đầu, bước chân không tự chủ được nhanh hơn, lúc tới đại sảnh Sở Tu Minh đã tắm rửa thay quần áo xong đang nói chuyện với thị vệ trong phủ, thấy Trầm Cẩm tới liền gật đầu với thị vệ phân phó vài câu rồi cho lui.

Triệu ma ma tới phòng bếp bưng đồ lên, An Ninh dọn dẹp xong ra hầu hạ, Trầm Cẩm thấy thế nói, “An Ninh, ngươi với An Bình đi nghỉ đi, đứng cả ngày rồi.” Ở Thụy vương phủ An Ninh và An Ninh đứng không rời hai bên trái phải Trầm Cẩm.

An Ninh cười nói, “Không sao đâu Phu nhân.”

“Vậy ngươi với Triệu ma ma ngồi cả đi.” Trầm Cẩm thấy vậy nói.

An Ninh thấy tướng quân không nói gì liền nhún người giúp Triệu ma ma dọn điểm tâm trà bánh lên rồi mới tới bàn nhỏ, chờ Triệu ma ma ngồi rồi mới ngồi.

Triệu ma ma dặn phòng bếp làm điểm tâm đều dựa theo khẩu vị Trầm Cẩm bỏ đường mật vào, có loại bỏ sữa dê và bạc hà, vô cùng ngon miệng, Sở Tu Minh rót cho Trầm Cẩm chén trà lài hỏi, “Ồ vương phủ chưa ăn no hả?”

“Thấy đồ ăn nhà mình ngon hơn thôi.” Trầm Cẩm cười nói.

Sở Tu Minh gật đầu lại hỏi, “Ồ hậu viện có bị khó xử không?”

Trầm Cẩm lắc đầu, bưng trà lại uống, “Chàng với Triệu ma ma thích quan tâm, ta không bị ăn hiếp đâu, Thụy vương phủ dù sao cũng nhà mẹ đẻ không phải dầm rông hang hỏ mà.”

Sở Tu Minh hí hóp, “Nha đầu ngọc, chỉ sợ nàng bị người ta ăn hiếp cũng không biết.”

“Không đâu.” Trầm Cẩm phản bác, “Có Đại tỷ tỷ bảo vệ ta mà.”

Ánh mắt Sở Tu Minh lóe sáng, chắc vẫn bị ăn hiếp chứ không sao lại phải bảo vệ, song thấy Trầm Cẩm không muốn nói hẳn sẽ không hỏi nữa, thấy nàng ăn nấy miếng liền dẹp đĩa sang một bên nói, “Đi chơi với Tiểu Bát Điểm đi.”

“Vâng.” Cả ngày hôm nay Trầm Cẩm chưa gặp Tiểu Bát Điểm nên đứng dậy cười, “Ta cũng nhớ nó.”

Không ngờ nàng chưa ra ngoài Triệu quân gia đã dẫn đồ đệ hẳn vào, Trầm Cẩm cười hỏi, “Triệu quân gia tìm tướng quân hả?”

“Không, tại hạ tới tìm phu nhân.” Triệu quân gia nghiêm túc đáp.

Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh nghi hoặc, lại nhìn Triệu quân gia, ngồi lại trên ghế, “Tìm ta?”

Triệu quân gia bảo đồ đệ đem sổ sách lên, “Hay phu nhân quên trong phủ còn mấy vị quân sự?”

Đúng là quên mất, chuyện nào Trầm Cẩm xử lý xong liền vứt ra khỏi đầu, “À.”

Triệu quân gia không khó xử Trầm Cẩm, hai tay dâng bản nợ nói, “Tại hạ đã xem hết tất cả sổ sách, trong đó có chỗ không hợp lý...”

Trầm Cẩm vừa nghe Triệu quân gia nói vừa lật sổ xem, còn phân tâm nhìn Sở Tu Minh, chờ lúc Triệu quân gia dừng lại nói, “Phu quân đi trước đi, bên chỗ ta chắc phải bận lúc nữa.”

Sở Tu Minh gật đầu, “Ta tới thư phòng.”

Trầm Cẩm đồng ý, lại tiếp tục căn cứ lời Triệu quân gia so sánh sổ sách, Triệu ma ma đứng bên cạnh nghe mày càng ngày càng nhứt chặt, An Ninh không dám ngồi nữa đứng sau lưng Trầm Cẩm, An Bình dọn dẹp đồ xong quay lại thấy tình hình này không dám lên tiếng đứng sang bên.

Tuy Triệu ma ma biết người Vĩnh Ninh Bá phủ ở kinh thành tham ô không ít bạc nhưng lại không ngờ bọn họ lại to gan đến thế.

Trầm Cẩm gật đầu, chờ Triệu quân gia nói xong Triệu ma ma hỏi, “Phu nhân tính xử lý thế nào?”

“Ma ma nghĩ sao?” Trầm Cẩm hỏi.

Triệu ma ma trầm giọng nói, “Để bọn họ trả lại bạc, nếu không trả thì đòi.”

Triệu quân gia nói xong liền đứng sang bên không thềm nói, Triệu ma ma biết những quân sự này đều là mật thám, “Lại mời con trai con gái mấy quân sự kia tới phủ làm khách, báo cho người nhà biết trong vòng ba ngày phải trả lại đủ bạc mới có thể đón người nhà về.”

“Thế không đủ thì sao?” Trầm Cẩm hỏi.

Triệu ma ma nói tiếp, “Xét nhà.”

Trầm Cẩm ngẫm nghĩ rồi nói, “Thế thì hơi phiền, trong phủ có nhiều người thế ta không đủ nhân lực, cứ đưa người với chứng cứ tới quan phủ đi.”

Triệu ma ma sững sốt, Trầm Cẩm thấy chủ ý của mình quá hay, “Nói rõ quân sự nào tham ô bao nhiêu cho quan phủ biết để họ giúp ta cưỡng chế đòi về.” Nhớ đến lời Thụy vương phi từng nói, muốn người khác làm việc cho mình phải cho họ lệ phí, “Đòi về được bao nhiêu ta sẽ cho bọn họ một phần mười coi đó là phí vất vả.”

Hai mắt Triệu quân gia sáng lên liếc nhìn Trầm Cẩm, biện pháp của Trầm Cẩm đơn giản trực tiếp, biện pháp của Triệu ma ma tuy thỏa đáng nhưng khó tránh bị nói lạnh lùng vô cảm, còn Trầm Cẩm lại giao hết mọi chuyện cho người ta, chứng cứ vô cùng xác thực không cần tốn sức để người quan phủ giúp xử lý những người đó.

Những quân sự đó cầm tiền không biết đã tiêu bao nhiêu còn bao nhiêu, nếu đòi hết không lưu tình có khi bọn họ phải tán gia bại sản, chuyện này Vĩnh Ninh Bá phủ có thể làm nhưng người ngoài sẽ thấy thế nào? Bọn họ sẽ không nghĩ những người này tham ô bạc của Vĩnh Ninh Bá phủ bắt bọn họ giao ra là chuyện phải làm, chỉ thấy Vĩnh Ninh Bá phủ ý thế hiếp người, mọi người luôn đồng tình kẻ yếu, Vĩnh Ninh Bá phủ không muốn làm kẻ ác, song tha cho bọn họ thì ghét.

Trầm Cẩm đưa hết mọi chuyện cho quan phủ, cưỡng chế nộp của phi pháp vốn là việc của quan phủ, không sợ quan phủ không ra tay, tiền tài khiến người động tâm, cho dù quan không động tâm thì những binh lính dưới quyền sao không động tâm? Tự nhiên sẽ ra sức giúp đoạt lại, dù sao giao lên càng nhiều thì càng được chia nhiều, cũng không sợ những người này lên cất xén bởi lợi ích chung nên sẽ có người theo dõi lẫn nhau.

“Thủ đoạn của phu nhân quá hay.” Triệu quân gia thiết tình tán thưởng.

Trầm Cẩm nghi hoặc nhìn Triệu quân gia, gật đầu nhận ca ngợi một cách tự nhiên, “Xem ra Triệu quân gia cũng đồng ý với ý kiến này, vậy cứ thế mà làm”

“Vâng.” Triệu quân gia cung kính.

Triệu ma ma cũng nghĩ tới những điều này thâm thở dài... bà hầu hạ lâu thành ra nhiều việc không gọn gàng dứt khoát bằng Trầm Cẩm, do trước đây chỗ nào cũng tràn ngập nguy cơ nên nói một câu cũng phải cân nhắc nhiều lần, mục đích muốn đạt được cũng phải tính đi tính lại.

Triệu quân gia hỏi, “Phu nhân có thể cho tại hạ biết vì sao lại đưa cho quan phủ không?”

Trầm Cẩm nhìn Triệu quân gia chẳng hiểu ra làm sao, “Đầu tiên, phủ ta không đủ người, nếu làm theo cách của Triệu ma ma phải phân ra ít nhất bảy, tám người, thiếu nhiều người một lúc thế sẽ ảnh hưởng đến việc hầu hạ, ảnh hưởng cuộc sống hàng ngày trong phủ, lý do nữa là Mẫu phi ta từng nói chuyện gì khó làm thì cứ giao cho quan phủ, ta là quận chúa nên quan phủ phải theo mệnh bệ chứ.”

Triệu quân gia nghe hồi lâu lại phát hiện Trầm Cẩm nói thật, nàng nghĩ như thế thật! Triệu quân gia không thể chấp nhận nổi, ông suy nghĩ rất nhiều lý do, chỉ cần Trầm Cẩm có thể nói một trong số đó Triệu quân gia đã thấy bình thường nhưng Trầm Cẩm lại vì người hầu không đủ và bởi nàng là quận chúa có thể ý thế hiệp người nên giao mọi chuyện cho quan phủ làm?

Không biết sao Triệu quân gia thâm nghĩ đến một câu, đây có phải là trời thương kẻ ngốc không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Mất nửa ngày nghe Triệu quân gia nói, lại chỉ cần thời gian một chén trà giải quyết vấn đề, xong chuyện Trầm Cẩm đi chơi với Tiểu Bất Điểm. Không biết vì lý do thời tiết hay đồng bọn thô tráng không được mang theo mà Tiểu Bất Điểm không được hoạt bát như lúc ở biên thành, cũng do Vĩnh Ninh Bá phủ ở kinh thành không được thoải mái như tướng quân phủ ở biên thành.

Trầm Cẩm ngồi trên ghế con cầm bàn chải chải lông cho Tiểu Bất Điểm, nó thường nghiêng người để Trầm Cẩm chăm sóc, Trầm Cẩm vuốt lông Tiểu Bất Điểm cảm thán, “Em cũng nhớ nhà phải không?”

Tiểu Bất Điểm dùng đầu cọ cọ chân Trầm Cẩm, le lưỡi thò hồng học, Trầm Cẩm nhéo lỗ tai nó, “Chờ ít bữa nữa chúng ta về, hôm nào ta dẫn em đi gặp mẫu thân, mẫu thân ta biết làm tú cầu nhiều màu đẹp lắm, tới chừng đó làm cho em một cái.”

Triệu ma ma ngồi cạnh nghe Trầm Cẩm nói chuyện với Tiểu Bất Điểm mắt đầy ý cười.

“Ta cũng không thích Tứ muội muội.” Trầm Cẩm vừa chải lông cho Tiểu Bất Điểm vừa nói, “Nàng ta luôn tranh đồ của ta, lần nào Phụ vương cũng nói ta là tỷ tỷ phải nhường muội muội, có điều sau lưng Mẫu phi luôn đối xử tốt với ta, ta không để nàng ta thấy.”

Tiểu Bất Điểm liếm ngón tay Trầm Cẩm, nằm ngửa bụng, Trầm Cẩm xoa nhẹ mấy cái vào bụng nó, “Nhưng mà lần này ta sẽ không cho nàng đâu, lần sau ta mang em tới vương phủ nếu nhìn thấy Tứ muội muội em phải dọa nàng ta nhiệt tình vào đấy.”

Triệu ma ma hí mắt cười nói, “Phu nhân, bình thường lão nô ít xuất môn ngại kể cho ta nghe chuyện ở vương phủ đi.”

Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma cười đáp, “Được.”

“Phu nhân quan hệ khá tốt với Đại quận chúa?” Triệu ma ma không hỏi ngay chuyện mấy nữ nhi của Hứa trắc phi mà hỏi chuyện người thân cận với Trầm Cẩm trước.

Trầm Cẩm gật đầu, tiếp tục chải lông cho Tiểu Bất Điểm sau đó cuộn lông của Tiểu Bất Điểm lại, An Ninh ngồi cạnh bên thu dọn lông, lần trước Trầm Cẩm bảo muốn lấy lông của Tiểu Bất Điểm làm cái đệm giường nhỏ nên mỗi lần chải lông cho Tiểu Bất Điểm đều thu thập lông rơi ra.

An Bình cũng ngồi bên cạnh thêu túi hương cho Trầm Cẩm, bộ váy mới màu tím làm từ Nguyệt Hoa cẩm của Trầm Cẩm còn chưa có đồ trang trí phù hợp.

“Ừ, con người Đại tỷ tỷ rất tốt.” Trầm Cẩm cười kể mấy chuyện ở nhà trước khi xuất giá, Triệu ma ma hiểu sơ sơ tính tình Trầm Kỳ.

Triệu ma ma cười nói, “Đúng thế, Đại quận chúa đối xử với phu nhân vô cùng tốt.” Nếu không thương thật sao lại đi quản chuyện ăn uống của Trầm Cẩm, trước khi tới tháng không được dùng băng lạnh, ngày thường cũng không nên dùng nhiều, đây toàn là những chuyện tốt cho thân mình nữ nhân.

Trầm Cẩm gật đầu, “Nhưng... Đại tỷ phu đối xử không tốt với Đại tỷ.”

Triệu ma ma cũng nghĩ mấy thứ này nhũn mảy nói, “Lão nô nhớ Đại quận chúa từng sảy thai?”

Trầm Cẩm cắn môi, khó chịu trong lòng, đó là tiểu chất của nàng, kể sơ sơ chuyện hôm nay cho Triệu ma ma nghe, “Biểu ca biểu muội thật đáng ghét.”

Triệu ma ma bỗng nhiên nhớ đến biểu muội kia của Sở Tu Minh, chán ghét này không chỉ chi Vinh Nhạc hầu thế tử và biểu muội của hắn đâu...

“Thật ra Đại tỷ tỷ rất lợi hại.” Trầm Cẩm chài đuôi cho Tiểu Bát Điểm sau đó vỗ vỗ đầu nó, Tiểu Bát Điểm liền đứng lên lắc mình khiến lòng toàn thân càng xoã tung.

Với những lời Trầm Cẩm kể, Triệu ma ma biết Đại quận chúa không thiếu thủ đoạn và ý tưởng không ngờ lại lật thuyền trong mương, bị tính kế ở Vinh Nhạc hầu phủ, tóm lại cũng do có quan tâm thôi, vì quan tâm trượng phu nên mới nhường nhịn mọi bề, vì thích trượng phu nên mới cố gắng khiến cha mẹ chồng vui.

Trầm Cẩm ôm Tiểu Bát Điểm cọ cọ, “Bây giờ thì không sao Đại tỷ tỷ đã hết mê muội, bị Mẫu phi nói tình, chỉ tiếc tiểu chất...”

Triệu ma ma hí hóp mắt hiểu ý Trầm Cẩm, nhớ tới Thụy vương phi, bà thấy Vinh Nhạc hầu phủ sau này chắc chắn sẽ vui nhộn lắm đây, ngày vui không thích thì sau này đừng mong xoay người, “Ta nghe nói Nhị quận chúa gả cho Trịnh gia đại công tử, Trịnh gia đại công tử văn chương tài hoa khiến không ít cô nương nảy xuân tâm.”

Trầm Cẩm cũng đang chờ đề tài này, nhìn quanh bốn phía thấy không có người ngoài liền cời giày lộ bàn chân trắng nõn cọ lên người Tiểu Bát Điểm, Tiểu Bát Điểm không giận, đôi tư thế tựa vào dưới chân nàng, Triệu ma ma nhìn qua định nói nhưng thấy vẻ mặt thoải mái lại chờ mong của Trầm Cẩm, rốt cuộc không nói mà bảo bọn An Ninh ngồi gần lại che cho Trầm Cẩm, dù có hạ nhân vào cũng đủ thời gian cho bà quát lớn.

“Ma ma tốt nhất.” Trầm Cẩm le lưỡi làm nũng.

Triệu ma ma thở dài, “Nếu phu nhân thích thì khi nào trời lạnh trải thảm lông trong phòng.”

Trầm Cẩm cười hí hóp, nửa khoe khoang nửa ngượng ngùng, “Phu quân cũng nói thế.”

Triệu ma ma nhìn bộ dạng Trầm Cẩm lộ ý cười, quan hệ của tướng quân và phu nhân càng ngày càng gần gũi.

Trầm Cẩm gật đầu ngón chân, cảm giác lông mềm vây quanh thật quá hạnh phúc, có điều hơi nóng...

“Đừng rồi, nghe nói Nhị tỷ phu viết một tuyển tập vịnh hoa gì đó truyền bá rộng rãi lắm.” Trầm Cẩm vốn không thích đọc sách ngâm thơ, nàng chỉ thích đọc du ký nên quên tên tập thơ đó rồi, “Nghe bảo Thái tử còn sai người đến mua bị trong cung biết răn dạy Nhị tỷ phu.”

“Phu nhân, là ‘Vịnh hoa khúc’.” An Bình ngắt đầu cười nói, “Nô tỳ còn nhớ.”

Trầm Cẩm gật đầu, “Cái đó đó.”

“Sao lão nô nghe như lọt trong sương mù thế?” Triệu ma ma nhìn Trầm Cẩm khó hiểu.

Trầm Cẩm trừng mắt, “Sao?”

“Hay để nô tỳ nói cho ma ma nghe nhé?” An Bình cười hỏi.

Trầm Cẩm gật đầu, “Được á.”

An Bình liền kể lại mọi chuyện, từ lúc Tam quận chúa chưa tới cửa đã cùng với hai muội muội thét chói tai bị Thụy vương đập chén trà đến mặt đỏ tai hồng xấu hổ, cũng nói tới ‘Vịnh hoa khúc’ và diễn xuất lúc về của Trầm Tĩnh, Triệu ma ma mặt không chút thay đổi nghe xong gật đầu nói, “Thật đúng là... Hừ.”

Trầm Cẩm cũng gật đầu, “Tứ muội muội quá đáng ghét đúng không.”

Triệu ma ma cười lạnh, “Phu nhân hôm nay làm vô cùng tốt.”

Trầm Cẩm cũng thấy mình biểu hiện tốt, tâm sự với Đại tỷ tỷ, giúp Đại tỷ tỷ nói chuyện, lấy lòng Thụy vương phi, khích lệ Nhị tỷ phu, sau này Nhị tỷ phu có trở thành nhân sĩ thanh lưu cũng sẽ không biết xấu hổ nói phu quân nhà mình là mẫn phu, Trầm Cẩm trò chuyện với Triệu ma ma vô cùng vui vẻ.

“Không ngờ phu nhân có thể phát hiện vọng tưởng của Tứ cô nương.” Triệu ma ma cười khen, lòng thầm yên tâm, bà nghĩ Trầm Cẩm chắc không hiểu rằng nàng khiến Trầm Tĩnh xấu mặt thì Trịnh Gia Cù kia với Trầm Tĩnh về nhà sẽ náo loạn nhưng chuyện này đâu có quan hệ tới bọn họ.

Trầm Cẩm nhăn mặt, “Đáng ghét!” Một lần nữa cường điệu cảm giác của bản thân, “Đương nhiên ta có thể phát hiện, ta thông minh mà.”

Đồn rằng những loại động vật nhỏ đều có trực giác, thỏ lại càng nhạy bén đặc biệt là ham muốn chiếm giữ lãnh địa, Triệu ma ma liếc Trầm Cẩm, hóa ra không chỉ có Báo về lãnh địa nuôi Thỏ mà Thỏ cũng về lãnh địa nuôi... bị Báo nuôi.

Không biết cố ý hay vô tình mà Trầm Cẩm không nhắc tới chuyện Sở Tu Minh hạ độc thủ với nhóm người Thụy vương, “Phu quân nói sau này không cần gấp Tứ muội muội, ma ma nói xem ta còn có thể dẫn Tiểu Bất Điểm đi dọa nàng không?”

“Cần gì phu nhân ra tay.” Triệu ma ma cười hiền lành, loại chuyện này quả nhiên nên để bà làm, “Cứ giao cho lão nô, lão nô giúp phu nhân xả giận.”

Trầm Cẩm gãi mặt, kéo tay Triệu ma ma làm nũng, “Ma ma tốt nhất.”

Triệu ma ma vỗ vỗ tay Trầm Cẩm, những người đó không biết tự lượng sức mình, hàn quang lóe lên trong mắt, lúc nhìn Trầm Cẩm càng ôn hòa hơn, “Phu nhân chỉ cần tâm tình vui vẻ thôi.”

Trầm Cẩm gật đầu, thấy chuyện đã giải quyết liền chọc đầu Tiểu Bất Điểm, “Xong rồi, giờ em không còn tác dụng nữa, ma ma sẽ giúp ta xả giận.”

Tiểu Bất Điểm ngẩng đầu dùng đôi mắt đen to tròn nhìn Trầm Cẩm, thè lưỡi liếm ngón tay Trầm Cẩm khiến Trầm Cẩm bật cười.

Đến tối Trầm Cẩm tựa vào lòng Sở Tu Minh, hai mắt hồng hồng, nhìn đã biết mới vừa khóc xong, cả người mất hết sức lực, do có Sở Tu Minh cam đoan nên nàng có gan cắn vài cái trên mặt Sở Tu Minh, “Đau...” Giọng có vẻ yếu ớt.

Sở Tu Minh cũng biết vừa rồi hơi quá phận, ai bảo hôm nay Trầm Cẩm lại nhiệt tình thế chứ, tự chủ của hắn luôn vô cùng tốt nhưng khi đối mặt với tiểu nương tử nhà mình thì quân lính tan rã, đôi tay ấn nhẹ trên lưng nàng, “Sợ rằng ngày mai chúng ta không gặp được người nhà Nhị tỷ nàng.”

“Hả?” Trầm Cẩm mơ mơ màng màng, bị ấn thư thái nhắm mắt râm rì.

Giọng Sở Tu Minh mang theo ý cười, còn có cảm giác thỏa mãn, “Hai người họ khi về nhà bắt đầu đánh nhau.”

“A?” Trầm Cẩm có chút tỉnh thần, “Không phải bọn họ ngồi xe hả?”

“Đúng thế.” Sở Tu Minh cũng chẳng thể nào hiểu nổi nhưng không ít người biết chuyện, “Nhị tỷ phu nàng mặt đầy máu lán từ trên xe xuống dưới, may mà xe ngựa chạy chậm nên không bị thương.”

Lăn xuống đất...lăn xuống đất...

“Nhị tỷ thật lợi hại.” Trầm Cẩm cảm thán.

“Sau đó Nhị tỷ nàng đuổi tới.” Sở Tu Minh tiếp tục nói, “Trên mặt không thương tích nhưng có vẻ chật vật lắm, cướp roi của phu xe quát Nhị tỷ phu nàng.”

Đuổi tới...quát roi...

Trầm Cẩm không biết nói gì cho phải, “Đánh nhau trong xe là không đúng, chắc Hứa trắc phi sẽ khóc cho coi.”

Mắt Sở Tu Minh tỏa ra nét cười, hắn hiểu ý Trầm Cẩm, phu thê đánh nhau ở ngoài là không đúng, về nhà đóng cửa tốt hơn, Hứa trắc phi đương nhiên sẽ khóc, bà ta không có bản lĩnh gì, không khóc đi tìm Thụy vương còn có thể làm gì.

“Mẫu phi sẽ tức giận.” Trầm Cẩm nghĩ tới chuyện Thụy vương phi giận cả người liền phát run, may mà nàng đã giả ra ngoài, “Phụ vương sẽ không hay ho.”

Khi Thụy vương phi giận thì không chỉ xử lý Hứa trắc phi còn có thể xử lý Thụy vương, bởi vì bà thấy Thụy vương chính là mầm tai họa, đáng tiếc Thụy vương vẫn không phát hiện.

Tay Sở Tu Minh nhẹ vỗ về trên tấm lưng bóng loáng của Trầm Cẩm, “Ngủ đi.”

“Vâng.” Trầm Cẩm ngáp nhỏ, đây đều là chuyện nhà người khác nghe xong thì thôi nếu ảnh hưởng tới giấc ngủ của mình thì không có lời, Trầm Cẩm tuột xuống người Sở Tu Minh rồi tiến vào lòng hắn, ôm thắt lưng trượng phu bắt đầu nhắm mắt ngủ.

Kế hoạch lại căn không được biến hóa, sáng sớm hôm sau Sở Tu Minh bị người trong cung kêu đi, không biết Thành đế nghĩ gì lại kêu hắn, thành ra Trầm Cẩm chỉ có thể một mình tới Vĩnh Nhạc hầu phu, may mà lần này Triệu ma ma đi theo, Sở Tu Minh không có bà phải đi theo tránh cho phu nhân bị người ta ấn hiếp.

Lúc Trầm Cẩm đến Trầm Kỳ tự mình ra đón, Trầm Kỳ không thấy Sở Tu Minh có hỏi thăm, biết là Thành đế triệu hắn tiến cung thì không hỏi gì thêm, cười kéo tay Trầm Cẩm vào chính viện, tóm lại phải thỉnh an Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, Vĩnh Nhạc hầu đã vào triều không ở trong phủ.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cùng tuổi với Thụy vương phi lại trông lớn tuổi hơn Thụy vương phi, bà không có đích nữ cũng không để trong phủ có thứ nữ.

“Phu nhân.” Trầm Cẩm hành lễ với Vĩnh Nhạc hầu phu nhân.

Tước vị của Sở Tu Minh thấp hơn Vĩnh Nhạc hầu hơn nữa Vĩnh Nhạc hầu phu nhân coi như là trường bối, nhận được lễ của Trầm Cẩm.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân đứng dậy nâng Trầm Cẩm lên sau đó nắm tay nàng đánh giá từ trên xuống dưới ngoảnh đầu cười với Trầm Kỳ, “Trông đã biết là đứa trẻ ngoan khiến người ta thương.”

Trầm Kỳ cũng cười, “Bà bà thấy muội muội rồi không thích con.”

“Ha ha.” Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cười vuốt tay Trầm Cẩm, “Thì thế, ta chỉ hận không thể cướp Cẩm nha đầu cướp về phủ làm nữ nhi của ta ấy chứ.”

Trầm Cẩm đỏ mặt hơi ngượng ngừng cúi đầu.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cười nói, “Ngồi đi, mau bảo phòng bếp bung điểm tâm tới cho mấy đứa ăn.”

Trầm Kỳ dẫn Trầm Cẩm ngồi cạnh mình, “Phòng bếp nhỏ của bà bà làm điểm tâm ngon lắm, tí nữa muội ăn nhiều nhé.”

“Được ạ.” Trầm Cẩm ánh mắt cong cong đáp, “Cảm ơn phu nhân.”

“Gọi phu nhân gì chứ kêu bá mẫu là được.” Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cười nói.

Trầm Cẩm gật đầu, “Bá mẫu.”

“Ừ.” Vĩnh Nhạc hầu phu nhân đáp lại, “Ta có nghe chuyện Man tộc vây thành, con có bị thương không?”

“Không có ạ.” Trầm Cẩm cười thực ngọt ngào, ánh mắt cong cong vô cùng vui vẻ.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân nói, “Thế thì may.”

Vừa rồi Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cho nha hoàn tới phòng bếp lấy điểm tâm ai biết bây giờ có nữ tử đáng vẻ dịu dàng mặc quần lụa mỏng màu hồng nhạt, đầu cắm trâm chim tước, giữa trán treo viên trân châu hồng nhạt, lúc đi nhẹ nhàng đung đưa khiến người ta có cảm giác yếu đuối thương tiếc, hơn nữa bụng của nàng tròn vo trông đã biết là đang mang thai, vẻ mặt tái nhợt chọc người trừu mến.

Ánh mắt Trầm Cẩm chuyển từ bụng nàng ta tới chỗ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân xấu hổ, nói, “Vân Nương sao con lại ra đây?”

Triệu ma ma đứng sau lưng Trầm Cẩm đã biết thân phận của nữ tử này, càng biết nữ tử này hôm nay đến đây chủ yếu để khoe khoang bản thân được sủng ái, chen ép mặt mũi Trầm Kỳ trước mặt người nhà, nếu Thụy vương phi đến nàng ta không dám ra mặt còn Trầm Cẩm cũng chỉ là thứ muội của Trầm Kỳ, nàng ta nghĩ thân phận như thế nên Trầm Cẩm sẽ không thân thiết với Trầm Kỳ, nhìn thấy tình huống này không những cao hứng mà còn tuyệt không ra mặt giúp Trầm Kỳ.

Người như vậy do được sủng quá mức mà ra, dĩ vãng Trầm Kỳ lại nhận từ nương tay nên nàng ta ý mình là thân thích của Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, biểu muội của Vĩnh Nhạc hầu thế tử hoành hành, Triệu ma ma liếc nhìn Trầm Kỳ, vẻ mặt của Trầm Kỳ vẫn như thường, bung chén trà uống, Triệu ma ma không biết nên tiếc hận hay nên cao hứng cho Trầm Kỳ, chắc rằng Trầm Kỳ đã nhìn thấu, như lời phu nhân nói Trầm Kỳ đã thanh tỉnh chỉ là hơi kiêu ngạo.

Giọng nói của Vân Nương mang theo cảm giác mềm mại của vùng Giang Nam, hai tay cầm điểm tâm mỉm cười, “Dì, con thấy thân thích của tỷ tỷ đến nên tự tay làm điểm tâm.” Sau đó nhìn về phía Trầm Cẩm, “Vị này chắc là Vĩnh Ninh Bá phu nhân, ta không có tay nghề cao siêu gì nên chỉ làm ít điểm tâm ở phía nam không biết có khẩu vị của người không?”

“Vậy sao cô còn bung lên?” Trầm Cẩm nhìn nữ tử tỏ vẻ nghi ngờ.

Vân Nương sững sốt, khóe miệng Trầm Kỳ hơi nhếch.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân không biết nói cái gì cho phải, Vân Nương khách sáo vài câu, bình thường người ta sẽ bảo nếm thử hay gì đó nhưng Trầm Cẩm nói gì sai? Không có, người không biết khẩu vị của ta lại còn bung điểm tâm lên làm gì?

Vân Nương cắn môi, mắt đỏ hồng như đang cố nén thương tâm, “Là Vân Nương thất lễ.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân thở dài trong dài, liếc Trầm Kỳ thấy Trầm Kỳ không có ý giải vây, dù sao cũng là thân thích của mình, nói, “Đứa bé Vân Nương này... đem điểm tâm tới chỗ ta đi.”

Vân Nương đáp lời, đem điểm tâm đến chỗ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, nha hoàn cũng bung điểm tâm lên, cúi đầu đem tới chỗ Trầm Kỳ và Trầm Cẩm, Trầm Cẩm vừa thấy liền cười, “Cảm ơn bá mẫu, chắc tỷ tỷ nói cho bá mẫu biết con thích mấy thứ này.”

Trầm Kỳ nói, “Mau ăn thử đi.”

Trầm Cẩm cười đồng ý, cầm một miếng điểm tâm dùng khăn tay che miệng bắt đầu ăn, mùi vị là sở thích của nàng trước khi xuất giá, sau này Triệu ma ma dưỡng nàng yếu ớt hơn.

Vân Nương sờ bụng, hơi híp mắt, “Vĩnh Ninh Bá phu nhân với tỷ tỷ đúng là tỷ muội tình thâm.”

Trầm Cẩm vừa nuốt xong mảnh cuối cùng, bụng trà nhấp miệng rồi đặt chén trà lên bàn, nàng thấy nữ nhân này hơi kỳ quái, “Chúng ta là tỷ muội nên tỷ muội tình thâm là đương nhiên, cô là ai? Sao cứ mở miệng ra gọi tỷ tỷ của ta là tỷ tỷ? Ta không nhớ tỷ tỷ còn có muội muội nào khác.”

Không chờ Vân Nương nói chuyện Trầm Cẩm đã nói tiếp, “Vị hôn phu của cô đâu? Sao cô lớn bụng thế kia rồi mà còn làm việc của nha hoàn? Bá mẫu, không phải cô ấy gọi bá mẫu là di hử?” Tuy không nói rõ nhưng ý của Trầm Cẩm đều viết trên mặt, nếu đã là thân thích vì sao biểu tiểu thư bị bà cho làm việc của nha hoàn trong khi đang có thai, “Như thế...không được tốt cho lắm...” Lời này uyển chuyển thừa không nói còn tốt hơn.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân biến sắc, bà không muốn chịu tiếng xấu ngược đãi cháu gái vừa định giải thích đã nghe Vân Nương nói với vẻ mặt sốt ruột, hai mắt đầm lệ mông lung, “Phu nhân hiểu lầm rồi, không phải di báo ta làm, di đối xử với ta rất tốt...ta...” Rốt cuộc vẫn không nói đứa bé trong bụng nàng ta là của Vĩnh Nhạc hầu thế tử.

Trầm Cẩm lại thấy người kinh thành quá kỳ quái, như Thái hậu không hưởng phúc lại đi ăn chay niệm phật, biểu tiểu thư không làm lại thích làm chuyện của nha hoàn, kinh ngạc nhìn Vân Nương, tính cách cổ quái thế kia... Trầm Cẩm ngoảnh đầu liếc Triệu ma ma một cái sau đó lại nhìn về hướng Vân Nương bỗng nhiên nói, “À, ta hiểu.”

Ngươi hiểu cái gì?

Không chỉ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân và Vân Nương, Trầm Kỳ với Triệu ma ma cũng rất ngạc nhiên.

Trầm Kỳ ánh mắt lóe lóe, cười hỏi, “Muội muội đừng có nói nửa câu, tỷ tỷ còn chưa hiểu.”

Trầm Cẩm cúi đầu nhìn trên bàn lại chọn một miếng điểm tâm làm thành hình hoa mai hỏi, “Đây là mai ả?”

“Ừ.” Trầm Kỳ kiên nhẫn không thúc giục, “Mùa này không còn có hoa mai, mà chỉ là hoa mai đã phơi nắng thôi.”

Trầm Cẩm gạt đầu bắt đầu ăn, Triệu ma ma đã thành thói quen với hành vi của Trầm Cẩm nên chẳng vội, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân từng trải nên nhận được, còn Vân Nương thì thiếu chút nữa chạy tới lay người Trầm Cẩm.

Chờ Trầm Cẩm ăn xong lại uống ngụm nước trà mới nói, “Ừa...” Thấy tất cả mọi người đang nhìn nàng chăm chăm, Trầm Cẩm trừng mắt nhìn rồi ngoảnh đầu liếc Triệu ma ma.

Triệu ma ma kiên cường cười dẻo dai, “Phu nhân, mọi người đang chờ phu nhân giải thích vì sao biểu cô nương lại giành công việc của nha hoàn đấy.”

“À à.” Trầm Cẩm gạt đầu nói, “Đơn giản thôi, có người thích thi từ ca phú, có người thích cầm kỳ thư họa, có người thích múa kiếm pha trà, có người thích...thứ không ngờ tới, đó là sở thích cá nhân, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân dù sao cũng chỉ là di không phải mẹ đẻ sao cần được? Tuy sở thích của biểu cô nương này có hơi...Ừ, ở nhà mình thì thôi không ngại.” Câu cuối cùng nàng nói với Vân Nương, có ý an ủi, dù sao cũng là thân thích của nhà chồng Đại tỷ tỷ, lỡ như người ta giận thì không hay.

Vân Nương biến sắc, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân xấu hổ cùng nan kham, tuy Trầm Cẩm không nói rõ nhưng ý tứ thực dễ hiểu, Vân Nương thích làm việc của nha hoàn, trời sinh mệnh hầu hạ người khác, các nàng không tin Trầm Cẩm không biết thân phận của Vân Nương đều nghĩ nàng tới đây để xả giận cho Trầm Kỳ, có ai ngờ Trầm Kỳ lại có quan hệ tốt với thứ muội cơ chứ, thành ra không chỉ Vân Nương mà Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cũng không để ý, nếu không khi Vân Nương vừa mới vào đã mắng đuổi nàng ta ra ngoài.

Trầm Cẩm vốn không biết suy nghĩ của các nàng, cho dù biết cũng không để ý, đây chẳng phải nhà chồng nàng nghĩ làm gì, Trầm Cẩm vốn định lấy một miếng điểm tâm khác ném thử nhưng bỗng nhiên nhớ tới nguyên nhân Thụy vương phi bảo nàng tới đây, ánh mắt di chuyển một vòng trên các loại điểm tâm rồi dừng trên bụng Vân Nương, vừa rồi thấy ánh mắt Triệu ma ma nàng cũng đoán được thân phận của Vân Nương, nàng quyết định xả giận cho Đại tỷ tỷ, khó xử nàng ta một phen sau đó hung hăng khó xử Vĩnh Nhạc hầu thế tử, ôi chao, nàng chưa từng khó xử ai hết thế mà bây giờ lại thấy hung phẫn! Chẳng lẽ bản tính của nàng vốn bại hoại! Xứng đôi với phu quân thật.

“Vị hôn phu của cô là ai? Sao lại để cô ra ngoài thế này?” Tuy Trầm Cẩm định khó xử Vân Nương một phen nhưng đúng là không có kinh nghiệm gì cả.

Trầm Kỳ dùng khăn tay xoa xoa khóe miệng mới cười trả lời, “Vị này là biểu muội của phu quân cũng là thiếp của phu quân.”

Trầm Cẩm nhìn Vân Nương vài lần, “À.”

Vân Nương đỏ mặt như vô hạn thẹn thùng hành lễ với Trầm Cẩm, “Muội muội, ngươi gọi ta là Vân Nương được rồi.”

“...” Trầm Cẩm mặt đại ra nhìn Vân Nương, nàng khi nào thì thêm một tỷ tỷ thế.

Triệu ma ma biến sắc, nổi giận nói, “Lớn mặt.” Quả nhiên bà theo tới đây là đúng, “Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, bà đang vũ nhục Vĩnh Ninh Bá phu chúng ta đấy hả?”

Về mặt Trầm Kỳ tới thăm, mất hướng tới chỗ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, “Bà bà, con thấy biểu muội bệnh hồ đồ quá nên đưa về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Tuy Thế tử phu nhân là tỷ tỷ của phu nhân chúng ta.” Triệu ma ma ánh mắt lợi hại nhìn về phía Trầm Kỳ, “Nhưng nay đụng đến Vĩnh Ninh Bá phu quyết không thể bỏ qua thế được.”

Trầm Kỳ quyết đoán im lặng, nhìn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân hồi lỗi, thầm vừa lòng, sớm bị tiện nhân này kêu tỷ tỷ kêu phiền lòng.

Trầm Cẩm lo Trầm Kỳ giận, sờ tay Trầm Kỳ, Trầm Kỳ nhẹ nhàng véo ngón tay nàng, đây là ám chỉ nhỏ trước khi xuất giá của các nàng, quả nhiên Trầm Cẩm yên tâm, “Ma ma, dù sao đây cũng là nhà chồng của Đại tỷ tỷ, bỏ đi về nhà ta sẽ nói với phu quân.”

Thế càng khủng bố hơn biết không! Nhớ tới mấy lời đồn về Vĩnh Ninh Bá, cho dù biết đồn đại không nhất định là thật nhưng không có lửa làm sao có khói! Vĩnh Nhạc hầu phu nhân bị dọa trắng mặt, hiện tại bà hận không thể quay lại lúc mới rồi. . .không không phải là quay lại ngày hôm qua lúc biết Trầm Cẩm muốn tới chơi nhất định sẽ cho người nhốt Vân Nương trong viện không cho ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Nhưng trên đời này nào có ai biết trước tương lai.

Nếu biết trước tương lai, Trầm Tử nhất định không khóc không nháo, vô cùng cao hứng gả cho Vĩnh Ninh Bá để không bị gả vội vàng còn bị cắt giảm đồ cưới. Đến hai mươi mười cũng thắm oán hận, nếu không nhờ Hứa trắc phi và Trầm Tử cam đoan sau này sẽ bồi thường cho các nàng thì ba chị em đã có hiềm khích.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân chưa kịp đáp lời đã nghe nha hoàn thông truyền Vĩnh Nhạc hầu thế tử tới, hần vừa vào đã thấy mẫu thân mặt mày ngưng trọng, Vân Nương đứng cạnh mẫu thân hai mắt rung rung tủi hổ, còn thế tử Trầm Kỳ tỏ vẻ bất đắc dĩ, thế muội đang chuẩn bị lấy điểm tâm trên bàn ăn.

“Làm sao thế?” Vĩnh Nhạc hầu thế tử nhìn tất cả mọi người rồi cười hỏi.

“Biểu ca.” Vân Nương rút cuộc nhìn không được nữa bắt đầu rót nước mắt, giọng nói ngập tràn xót xa.

Vừa cất tiếng đã khiến Vĩnh Nhạc hầu thế tử lòng mềm nhũn, nói, “Biểu muội làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Nói xong liền chuẩn bị bước qua.

Trầm Cẩm cũng vô cùng khó hiểu cho nên hỏi, “Đúng thế, sao cô lại khóc?”

Nghe Trầm Cẩm hỏi Vĩnh Nhạc hầu thế tử nhìn về phía thế tử, dừng bước không tiếp tục qua an ủi Vân Nương, dù sao có Trầm Cẩm ở đây, về Thụy vương phủ nói ra sợ không ổn.

“Rõ ràng tự cô nói sai.” Trầm Cẩm cau mày nói, “Cô sai mà không nhận sao còn làm ra vẻ ta đây...”

Triệu ma ma nói, “Phu nhân, chúng ta về đi, chắc Vĩnh Nhạc hầu phủ không hoan nghênh ngài.”

Trầm Cẩm luôn luôn nghe lời Triệu ma ma, nghe vậy gật đầu nói, “Phu nhân, Đại tỷ phu, Đại tỷ ta xin cáo từ.” Nói xong liền đứng dậy đi về.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân nhìn ra Trầm Cẩm không phải đang tỏ vẻ mà nàng chuẩn bị về thật, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Vĩnh Nhạc hầu phủ còn muốn làm người nữa không cơ chứ? Vĩnh Nhạc hầu phủ vì một tiểu thiếp của thế tử mà đuổi Vĩnh Ninh Bá phu nhân về quả thực sẽ biến thành trò cười hàng đầu kinh thành mất.

“Bá phu nhân...” Vĩnh Nhạc hầu phu nhân không thể cậy già lên mặt thành ra nhanh chóng đứng dậy kêu, “Kỳ Nhi nhanh ngăn muội muội con.”

Quả nhiên Trầm Kỳ đứng dậy ngăn Trầm Cẩm, khóc nói, “Muội muội dẫn tỷ tỷ đi luôn đi, tỷ tỷ mời muội muội đến đây lại khiến muội muội chịu nhục...” Nói xong chuẩn bị cùng Trầm Cẩm bỏ đi.

Trầm Cẩm chưa bao giờ thấy Trầm Kỳ như bây giờ, vội kéo tay Trầm Kỳ nói, “Tỷ tỷ chớ nói thế, tỷ đối xử tốt với muội, muội nhớ hết.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?” Vĩnh Nhạc hầu thế tử đầu óc mờ mịt, hết nhìn mẫu thân tới nhìn thế tử, tuy Vân Nương khóc cực kỳ xinh đẹp nhưng tất cả lực chú ý của Vĩnh Nhạc hầu thế tử đều bị Trầm Kỳ hấp dẫn, vốn Trầm Kỳ rất ít khi khóc còn Vân Nương đa sầu đa cảm, mặc dù không đến mức nhìn hoa rơi lệ nhưng cũng không kém bao nhiêu, nếu không phải lúc khóc cũng cực kỳ xinh đẹp thì đã khiến người ta chán ghét từ lâu.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cũng bước tới kéo tay Trầm Kỳ, Trầm Kỳ là con dâu bà còn Trầm Cẩm lại là Vĩnh Ninh Bá phu nhân, Vĩnh Ninh Bá lại là kẻ sát tình, “Ta nhất định sẽ cho Vĩnh Ninh Bá phu nhân một cái công đạo.”

Loại tình huống này Trầm Cẩm không thể lại đi, Trầm Kỳ cũng nói, “Hào muội muội, coi như nể mặt tỷ tỷ ở lại một lúc, nếu như... tỷ tỷ tuyệt không khuyên nữa.”

Trầm Cẩm nhìn Triệu ma ma, Triệu ma ma khẽ gật đầu, Trầm Cẩm mới nói, “Được.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân vội bảo nha hoàn bưng nước rồi liếc Vĩnh Nhạc hầu thế tử, Vĩnh Nhạc hầu thế tử tự tay lấy khăn cho Trầm Kỳ lau mặt sau đó nói, “Có gì ủy khuất phu nhân cứ việc nói với ta.”

Vân Nương đã khóc đến mức mặt trắng bệch nhưng vẫn không khiến người khác thấy chột vật, ngược lại còn mang vẻ điềm đạm đáng yêu, nếu không có nha hoàn đỡ chắc đã xụi lơ rồi, nàng ta đến trước mặt Trầm Cẩm mới buông tay nha hoàn, một tay đỡ bụng một tay đỡ thắt lưng, vô cùng nhu nhược quỳ xuống nói, “Bá phu nhân, đều trách tiểu nữ không biết tự lượng sức mình, đắc tội Bá phu nhân, nếu Bá phu nhân muốn trách tội thì cứ trách mình tiểu nữ, không liên quan gì đến Vĩnh Nhạc hầu phủ.” Sau đó nhìn Trầm Kỳ, “Phu nhân, đều là lỗi của ta, ta thân phận hèn mọn...”

“Sao không gọi tỷ tỷ nữa?” Lúc Vân Nương nói Trầm Cẩm đang uống trà, chờ buông chén trà xuống mới hỏi.

Vân Nương thiếu chút nữa nghẹn một hơi, ngực buồn bực, nàng ta nhìn về phía Trầm Cẩm, không thấy thần sắc đắc ý như nàng ta nghĩ, giống như phát hiện một vấn đề sau đó hỏi, về mặt đương nhiên.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử vốn đang đau lòng vì Vân Nương ai biết bị một câu của Trầm Cẩm cắt ngang, cảm tình vừa nổi lên đã lập tức tiêu tán, cho dù có lại nổi lên cũng không như lúc ban đầu nữa.

Trầm Cẩm nhú mày nhìn bụng Vân Nương nói, “Sao cô lại không thương đứa nhỏ trong bụng thế?” Vừa như đang trách cứ vừa như quan tâm.

Về mặt Vĩnh Nhạc hầu thế tử dịu đi, ít nhất Trầm Cẩm vẫn ôn hòa với con của hắn, tương tự như thái độ của thế tử, nên nói, “Đúng thế Vân Nương nhanh đứng lên, đừng khiến đứa nhỏ bị thương.” Nói xong liền đỡ Vân Nương đứng lên.

Trầm Cẩm nghe Vĩnh Nhạc hầu thế tử nói chuyện mới nhớ tới vấn đề nàng đang thắc mắc này giờ liền chỉ trích, “Tỷ phu, đã là biểu muội của huynh lại còn đang mang thai vì sao trượng phu không ở bên cạnh?”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử kinh ngạc nhìn Trầm Cẩm đang nói chính nghĩa.

Triệu ma ma thì thào vào tai Trầm Cẩm nàng mới bừng tỉnh, “Hóa ra đây là tiểu thiếp của huynh.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân xấu hổ nói, “Bá phu nhân, Vân Nương là thiếp thất của con trai ta.”

“Thế sao còn gọi bà là dì?” Trầm Cẩm nhìn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, lại nhìn Vĩnh Nhạc hầu thế tử, “Kêu tỷ phu là biểu ca?” Cuối cùng ánh mắt dừng trên người Trầm Kỳ, “Kêu Đại tỷ của ta là tỷ tỷ? Sau đó gọi ta là muội muội?”

Nói xong câu cuối Trầm Cẩm mới nhớ đến vừa rồi sao Triệu ma ma giận muốn dẫn nàng về, hỏi, “Vĩnh Ninh Bá phủ ta khi nào thì có thêm một tỷ tỷ như thế?”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử sắc mặt đại biến, nhìn Vân Nương rồi nhìn mẫu thân, thấy mẫu thân khẽ gật đầu hắn mới tin đây là sự thật, bình thường hắn không thấy Vân Nương gọi như thế có gì sai, nhưng nàng lại dám gọi Vĩnh Ninh Bá phu nhân là muội muội? Tính đúng ra địa vị của Vĩnh Ninh Bá có thể cao hơn thế tử vị của hắn, hơn nữa Vĩnh Ninh Bá tay cầm binh quyền, ngay cả Vĩnh Nhạc hầu thấy còn phải nhường vài phần.

Ấy vậy mà hiện tại, thiếp thất của hắn lại dám làm tỷ tỷ của Vĩnh Ninh Bá phu nhân? Chẳng trách mới rồi tình hình như thế, nếu không nhờ Vĩnh Ninh Bá phu nhân tính tình tốt lại nể mặt Trầm Kỳ thì việc này đã không như bây giờ, thậm chí còn tệ hơn, vị trí thế tử của hắn luôn bị mấy đệ đệ rình rập, đệ đệ tốt của hắn ngày đêm canh chừng để đạp hắn xuống giành làm thế tử.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân lớn tiếng trách cứ, “Vân Nương, sau này chớ gọi vậy, con đã là thiếp thất thì phải có bổn phận của thiếp thất.”

“Bá mẫu cũng đừng giận.” Trầm Cẩm ngược lại dịu dàng khuyên nhủ, “Chắc do không được dạy dỗ nên mới thế, trước khi chúng ta xuất giá Mẫu phi đặc biệt mời mấy ma ma trong cung ra dạy quy củ.” Nói xong liền nhìn Trầm Kỳ.

Hai mắt Trầm Kỳ còn hơi ửng đỏ nghe thế thờ dài, “Cứ thế đi, ngày mai ta sẽ về phủ thỉnh hai ma ma trong cung đến hảo hảo dạy dỗ Vân Nương.” Không chờ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cự tuyệt, nói tiếp, “Hôm nay may là muội muội của con, nếu là người khác thì sao?”

Nói đến mức này Vĩnh Nhạc hầu phu nhân không thể phản đối, Vĩnh Nhạc hầu thế tử lại thấy thế tử căn nhắc hoàn hảo, sau đó nhìn Trầm Cẩm nói, “Tam muội muội, lần này chỗ tỷ phu gây chuyện, ngày khác sẽ thiết yến mời Tam muội phu với muội tới uống rượu xin lỗi.”

“Bỏ đi.” Trầm Cẩm thấy Trầm Kỳ có biện pháp giải quyết, lại thấy Triệu ma ma không có hành động gì nên đáp, “Nhưng mà tỷ phu, nếu đã là thiếp thất của huynh thì sau này đừng nên để nàng ta làm việc của nha hoàn nữa, cho dù đó là sở thích của nàng ấy thì cũng phải chờ sinh đứa nhỏ ra rồi hãy tiếp tục.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử lại lâm vào mò mẫm, Trầm Cẩm không hứng thú nói tiếp, Vân Nương biết nếu để Trầm Kỳ mời ma ma đến nàng ta sẽ gặp nguy hiểm, cho nên hơi ngửa đầu nhìn Trầm Kỳ khẩn cầu, “Phu nhân, nó...nó tỷ không dám nữa.” Lúc nói đến hai chữ nó tỷ như đang cố nén khuất nhục và thống khổ khiến Vĩnh Nhạc hầu thế tử thương tiếc không thôi, hơi hít một hơi thở đã lộ ra, “Nó tỷ tháng lớn, không bằng chờ đứa nhỏ sinh ra hãy theo ma ma học quy củ.”

Trầm Kỳ bỗng nhiên nhớ tới điều gì ním môi nhìn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân hết sức khó xử.

Trầm Cẩm hỏi, “Cô sinh con ra lại đi học quy củ thế thì đứa nhỏ biết làm sao? Ai chăm sóc?” Nàng thích trẻ nhỏ, tuy mẹ nó không có chỗ nào để người khác thích nhưng trẻ nhỏ vô tội.

Vĩnh Nhạc hầu thế từ nhìn Trầm Kỳ, Trầm Kỳ vờ như không phát hiện ánh mắt của hắn, Trầm Cẩm nhớ tới lời Vĩnh Nhạc hầu thế từ hôm qua nói, vội hỏi, “Cô định để tỷ tỷ của ta nuôi con cho cô?”

“Đây là đứa con đầu tiên của thế tử, nên để phu nhân nuôi.” Vân Nương còn sót chút thông minh không nói tới trường tử gì đó nhưng ý tứ thì đã rõ.

Trầm Cẩm nhủ mảy nhìn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân nói, “Chắc bá mẫu phải phản đối đúng không?”

Trầm Kỳ dùng khăn tay xoa khóe mắt, che nụ cười lạnh, mở miệng, “Bà bà không phải loại người không biết lễ nghĩa, tự nhiên sẽ không đồng ý, chắc phu quân nhất thời hồ đồ mới nói với mẫu thân, hôm qua về phu quân còn chưa kịp nói cho Vân Nương biết.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân liếc con trai lại nhìn ánh mắt van xin của Vân Nương, âm thầm cân nhắc cuối cùng vẫn thấy thân phận con dâu quá cao, tóm lại phải nghĩ cách đè xuống nếu không sau này trong Vĩnh Nhạc hầu phủ sẽ không có chỗ cho bà lên tiếng cho nên mở miệng, “Kỳ Nhi vốn hiếu thuận, ta nghĩ mới đây nó không chú ý nên sảy thai, khó tránh khỏi cô đơn khi nhớ tới đứa nhỏ, nên mới nghĩ chờ Vân Nương sinh con ra đưa cho Kỳ Nhi nuôi.”

Không chú ý? Trầm Kỳ hận cắn răng, vì đứa con trong bụng ngày nào nàng cũng chú ý đủ bề, nhiều thứ từng thích ăn không dám ăn chỉ vì tốt cho con.

“Có tỷ phu ở với tỷ tỷ mà.” Trầm Cẩm mở miệng, “Nếu tỷ tỷ còn cô đơn ta có nuôi mấy con thỏ trắng, viết thư bảo người đưa đến mấy con, đáng yêu lắm.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân thấy Trầm Cẩm không biết thẹn, con bà phải làm đại sự sao có thể thường xuyên kể cạnh Trầm Kỳ, “Vân Nương là lương thiếp không giống thiếp thất bình thường.”

“Không phải đều là thiếp sao?” Trầm Cẩm hỏi ngược lại, “Ta nhớ chỉ có người có công bên cạnh tước vị mới có thể lập thiếp.” Nói xong chưa chắc lắm thành ra nhìn Triệu ma mà dò hỏi, “Ma ma ta nói có đúng không? Hay kinh thành sửa quy củ mà ta không biết?”

Lương thiếp cái quái gì, cuối cùng cũng đều là thiếp cả, chẳng qua nói ra để nghe để lừa mình dối người thôi, Triệu ma ma trầm giọng đáp, “Phu nhân nói đúng.”

Trầm Cẩm nhìn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân như đang hỏi, đều là thiếp sao trong miệng bà lại khác nhau?

Điều này sao Vĩnh Nhạc hầu phu nhân có thể trả lời? Chẳng lẽ bảo do đó là thân thích nhà bà?

Vân Nương hơi híp mắt, nhẹ nhàng bóp tay nha hoàn, trông mắt nha hoàn kia vòng vo mấy vòng nói, “Cô nương nhà ta là quý thiếp, tự nhiên khác với những thiếp thất khác.”

Trầm Cẩm ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn nha hoàn bên cạnh Vân Nương, Trầm Kỳ nổi giận nói, “Nói mê sảng gì đó!”

“Phu nhân đừng giận đây là chính miệng thế tử gia nói.” Nha hoàn không hề sợ Trầm Kỳ, lập tức phản bác.

“Và miệng.” Trầm Kỳ quát.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng nha hoàn sau lưng Trầm Kỳ đã bước tới túm nha hoàn kia, sau đó một nha hoàn khác hung hăng tát tới tấp, Vân Nương hét lên, Vĩnh Nhạc hầu thế tử còn đang suy nghĩ hắn nên nói gì, thấy tình hình thế vội nói, “Phu nhân, trước mặt mẫu thân mà...”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân ngắt lời con trai, chỉ vào nha hoàn kia nói, “Đánh thật mạnh cho ta, không, kéo ra ngoài đánh chết.”

“Mẫu thân...” Vĩnh Nhạc hầu thế tử kêu lên.

Vân Nương đã mền nhũn tựa vào người Vĩnh Nhạc hầu thế tử, “Dì, đó là người từ nhỏ đi theo ta... là nha hoàn mẫu thân tự tay chọn cho ta... cầu xin đi tha cho nàng ta một mạng.” Sau đó quỳ xuống trước mặt Trầm Kỳ cầu xin, “Đều do nha hoàn này nói lung tung chọc giận phu nhân, quý thiếp gì chứ... thân phận hèn mọn như ta sao dám đương nổi, ta chỉ cần ở cạnh biểu ca thôi, làm nha hoàn cũng được, cầu xin phu nhân...”

“Phu nhân.” Vĩnh Nhạc hầu thế tử cũng kêu.

Trầm Cẩm hoảng sợ, kéo Trầm Kỳ lại gần nói, “Tỷ tỷ, chuyện này... tỷ nhanh theo muội về với Phụ vương.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử từ gần nhìn Trầm Cẩm trừng trừng, Trầm Cẩm không sợ hắn, không khách khí nói, “Thiếp thất này của thế tử phải chăng là tiền triều dư nghiệt!”

Bốn chữ tiền triều dư nghiệt đánh tỉnh Vĩnh Nhạc hầu thế tử, lại nhìn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân hắn mới nhận ra vì sao mẫu thân hắn muốn đánh chết nha hoàn kia, Thiên Khải từ khi khai quốc tới nay không có cái gọi là quý thiếp, lương thiếp thì lại có, đây là thiếp không có kẻ bán thân, được nâng não nhà chứ không phải nha hoàn thấp hèn.

Khai quốc hoàng đế của Thiên Khải từng bị quý thiếp hãm hại, tiền triều có cách gọi quý thiếp, địa vị chỉ thấp hơn chính thất một chút, thậm chí sau khi

chính thất mất có thể thăng kế thất, con trai do quý thiếp sinh ra có thể kế thừa gia sản nếu chính thất không có con trai.

Nay thiếp thất cả đời chỉ có thể làm thiếp không thể làm kế thất.

Trước đây mẹ đẻ của khai quốc hoàng đế Thiên Khải bị quý thiếp phụ thân nạp về giết chết, ngay cả hoàng đế cũng bị hại suýt chết phải nhập ngũ để thoát thân, lúc đó địa vị của binh sĩ cực kỳ thấp, sau tiền triều đại loạn, hoàng đế khởi nghĩa vũ trang, dẫn dắt mọi người tạo phản thành công.

Sau khi Thiên Khải khai quốc, hoàng đế đã hạ lệnh bỏ lệ quý thiếp, tất cả thiếp thất không được phù chính, con của thiếp thất không thể thừa tước trừ khi có thư đồng ý của chính thất cùng phụ thân chính thất.

“Tiền triều dư nghiệt gì chứ!” Vân Nương cũng biết tội danh này nghiêm trọng, bất chấp tất cả nói thẳng, “Vĩnh Ninh Bá phu nhân, người cứ mờ mờ ra là oan uổng ta! Ta biết người xả giận cho phu nhân, các người là tỷ muội nhưng...”

“Câm miệng.” Vĩnh Nhạc hầu thế tử cho nàng ta một cái tát, mắng “Ngu xuẩn.”

Cả người Vĩnh Nhạc hầu phu nhân mềm nhũn, bị nha hoàn sau lưng đỡ, “Ta đã tạo nghiệt gì cơ chứ, quý thiếp gì, nha hoàn kia bịa đặt, kéo ra ngoài đánh chết!”

Trầm Kỳ sợ hãi vô cùng kéo tay Trầm Cẩm khẩn cầu, “Muội muội, không biết tiểu nha hoàn này nghe ai nói, phủ chúng ta tuyệt đối không có quý thiếp gì hết... Muội phải tin tỷ, tỷ phu muội cũng không phải người hồ đồ, coi như tỷ tỷ cầu xin muội được không.”

Lần đầu tiên Trầm Cẩm thấy Trầm Kỳ như bây giờ bị dọa sợ, vội nói, “Tỷ tỷ, muội không nói, muội sẽ coi như chưa từng nghe, tỷ đừng... cầu xin gì đâu, tỷ đừng thế.”

Cả người Trầm Kỳ suy yếu tựa vào người Trầm Cẩm, “Chuyện này tỷ tỷ cảm ơn muội.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân trầm giọng, “Vĩnh Ninh Bá phu nhân nhân nghĩa, ta cũng không thể coi đó là đương nhiên được.”

Lời nói nghiêm nghị xem sự nhượng bộ của Trầm Kỳ trở thành lẽ tất nhiên.

“Người đâu đưa Tiết thị tới thôn trang chờ sinh.” Vĩnh Nhạc hầu phu nhân nói.

Bây giờ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân chẳng thèm gọi Vân Nương gọi thẳng Tiết thị.

Trầm Kỳ hí hóp, dịu dàng khuyên nhủ, “Bà bà, nói sao cũng là thân thích của ngài, đứa trẻ lại là cốt nhục của phu quân, không bằng chờ Tiết thị sinh xong ôm đứa nhỏ về để ngài nuôi, lại cho Tiết thị ít tiền để nàng ta về quê lập gia đình.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân nhìn Trầm Kỳ, bà hiểu ý Trầm Kỳ, đây không phải thương lượng, quận chúa Thụy vương phủ lần đầu tiên sau khi xuất giá vờn móng vuốt, “Ta biết bà bà khó xử, việc này cứ để người của Thụy vương phủ làm.”

Triệu ma ma nâng mắt nhìn Trầm Kỳ, cuối cùng vẫn sợ khó xử hay sợ đứa trẻ sinh ra đón người về càng khó nói hơn, hơn nữa chuyện quý thiếp tiểu nha hoàn kia từ đâu mà biết, thực sự do Vĩnh Nhạc hầu thế tử nói? Hẳn không có gốc tới mức đó, xem ra đại quận chúa không có bắt lặc như phu nhân nói, có một số việc đã sớm sắp đặt, bây giờ mới mượn đuôi đao là phu nhân thôi.

“Tỷ tỷ nhớ cho thêm ít đồ cưới.” Trầm Cẩm cảm thán, cùng là nữ tử thành ra không nên ép buộc nhau, “Dù sao...” Câu kế tiếp không nói thành lời.

Lúc này trong đầu Vĩnh Nhạc hầu thế tử vẫn trống rỗng, mặc dù không bỏ được nhưng nhìn bộ dạng của Vân Nương do dự một hồi, khóe miệng giật giật muốn mở miệng, Trầm Kỳ nói, “Bên cạnh phu quân không có người hầu hạ không hay.”

Lúc Trầm Kỳ nói chuyện có nha hoàn tới bịt miệng Vân Nương, sau đó dùng thái độ cung kính thủ đoạn cường ngạnh mời nàng ta tới thôn trang.

“Thù hạ của Phụ vương ta đi Giang Nam chọn mua vài nữ tử dịu dàng hiền thực.” Trầm Kỳ đoan trang hiền lành nói, “Chờ dạy dỗ quy củ xong sẽ cho người đưa tới.” Đây là kết quả ngày hôm qua Trầm Kỳ lên thảo luận với Thụy vương phi, người đã sớm chọn, Thụy vương phi lựa để chuẩn bị cho Thụy vương nhưng còn chưa đưa tới cho Thụy vương nên có thể đưa vài người cho Trầm Kỳ dùng.

Trầm Cẩm cảm thấy Đại tỷ tỷ thật sự mệt chết mất, còn không tự tại bằng trước khi xuất giá, nhìn người đến người đi lại thấy mắt mắt, ngồi trên ghế cảm điếm tâm bất đầu ăn, điếm tâm này để lâu nên thành ra mùi không còn ngon như lúc mới bung lên, không khó ăn cho lắm dùng để lấp bụng cũng được.

Lúc Trầm Từ đến không khí trong phòng lại hoà thuận vui vẻ, Vân Nương như chưa từng xuất hiện, Vĩnh Nhạc hầu thế tử đã rời đi, Vĩnh Ninh Bá không tới một mình hẳn không tiện ở lại, cũng không thể ra ngoài, còn phải chờ hai thế đệ tới.

Trầm Kỳ với Trầm Cẩm không ngờ Trầm Từ sẽ tới, đến Triệu ma ma cũng thấy kỳ quái, hôm nay Trầm Từ mặc bộ váy dài màu đỏ bằng tơ vàng, bên ngoài là áo dài bằng sa, bên hông đeo đai lưng thêu chỉ vàng, lúc đi đường trầm cái rực rỡ, vừa vào đã nũng nịu, “Vấn an hầu phu nhân.”

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cũng nghe chuyện của Trầm Từ, không ngờ hôm nay Trầm Từ còn tới, đột nhiên không biết nên nói chuyện gì với nàng với lại mới xảy ra chuyện với cháu gái thành ra chỉ cười gắt đầu, sau đó mở miệng, “Mấy tỷ muội các con cứ nói chuyện với nhau, ta sẽ không tham dự.”

Ngụ ý bảo Trầm Kỳ dẫn hai muội muội nàng đi nhanh, một người mặt mày vô tội nói chuyện ghen ghét, một người đã gây chuyện mặt mày còn dám vác

mặt tối, Thụy vương phủ thật đúng là...

Trầm Kỳ nghe lời, cười nói vài câu liền dẫn Trầm Từ với Trầm Cẩm ra ngoài, Trầm Từ trên cổ tay mang theo hồng ngọc vòng tay, nắm khăn tay cười nói, “Phu quân nhà ta hôm nay có công chuyện không thể tới, để ta thay hân xin lỗi Đại tỷ phu và Tam muội phu.”

Trầm Kỳ cười nói, “Không cần, hôm nay Tam muội phu cũng không tới, chỗ phu quân ta sẽ cho nha hoàn cầm báo.”

“A?” Ánh mắt Trầm Từ dừng trên người Trầm Cẩm, nhớ tới chuyện hôm qua lòng lại hận, “Sao Tam muội muội không dẫn muội phu tới đây?”

“Phu quân bị bệ hạ triệu kiến.” Trầm Cẩm đáp, “Đúng rồi vết thương của Nhị tỷ phu ra sao? Chỗ phu quân có nhiều thuốc trị thương lắm, mặt mà để sẹo thì xấu lắm.”

Ánh mắt Triệu ma ma lộ ý cười, bà biết phu nhân nhà mình thật lòng đề nghị nhưng vào tai người khác thì...

“Đừng thế.” Tâm trạng của Trầm Kỳ vô cùng tốt, cười tiếp lời, “Nhị muội muội chớ khách khí, nghe nói muội cào mặt nhị muội phu đầy máu, vậy đi, ta cầm lệnh bài trong phủ vào cung mời Thái y xem cho nhị muội phu, để lại sẹo thì tiếc.”

Trầm Từ hừ một tiếng nở nụ cười, “Đại tỷ tỷ không cần lo lắng, phu quân bắt cần té xuống xe, người ta đồn bầy đồn bạ thôi, bà bà đã mời đại phu rồi.”

Nhìn dáng vẻ đắc ý dào dạt của Trầm Từ ánh mắt Trầm Kỳ lóe lóe nói, “Nhị muội muội có chuyện tốt gì hả? Sao hôm nay vui thế?”

Trầm Từ chỉ cười không nói, Trầm Kỳ không thêm hỏi lại, đến viện nàng ở liền kéo tay Trầm Cẩm nói chuyện, Trầm Từ nhin không được nữa hỏi, “Tam muội muội, ngày thường Tam muội phu ở biên thành thích cái gì nhất?”

Thích cái gì nhất? Đồ ăn hay chuyện thường ngày hay làm, Trầm Cẩm híp mắt, nàng rất ít đề cập tới Sở Tu Minh trước mặt người ngoài, “Không biết.”

“Sao người lại không biết?” Trầm Từ nghĩ Trầm Cẩm không nghĩ muốn nói cho nàng biết, ánh mắt trầm xuống hỏi, “Chắc không muốn nói rồi.”

“Ừ.” Trầm Cẩm không phủ nhận, “Không muốn nói.”

Trầm Từ cười lạnh, “Không ngờ Tam muội muội đi biên thành một chuyến về lá gan lớn thật.”

“Bởi vì ta là Bá phu nhân.” Trầm Cẩm nhắc nhở.

Trầm Cẩm nói hết sức đương nhiên, “Nhị tỷ tỷ, bởi vì ta có phu quân.”

Lúc bấy giờ Trầm Cẩm như một chú thỏ nhỏ đang điều võ đương oai, sửa hình tượng khốn cùng ngày xưa, người ta là cáo mượn oai hùm ‘chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng’, còn Trầm Cẩm dựa vào bạn Báo sau đó vươn móng vuốt thỏ cào người khác!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Trầm Từ nhìn dáng vẻ đương nhiên của Trầm Cẩm chẳng biết nên phản bác thế nào, Trầm Kỳ cười nhưng lòng hơi ghen tị, Trầm Cẩm có thể thoải mái nói ra bởi trọng phu có trách nhiệm lại đối xử tốt với nàng, còn bản thân thì sao?

“Người không biết then.” Trầm Từ cắn răng mắng, “Vĩnh Ninh Bá trấn thủ biên cương vốn đã mệt mỏi, người không thể làm hiền thê lại còn ý lại, không biết xấu hổ hả?”

Trầm Cẩm nhìn Trầm Từ, nàng không biết Nhị tỷ tỷ cũng có lúc lo lắng chuyện chính nghĩa, bắt công trong thiên hạ đó nha, “À.”

Trầm Từ suy nghĩ ghen tị, nàng ta không ngờ Trầm Cẩm vẫn có thể bình tĩnh như vậy, nếu đối người khác, những lời chỉ trích kia đã sớm khiến họ tủi thân hoặc phản nộ rồi, “Người chỉ à một tiếng rồi thôi?”

“Nhị tỷ tỷ, tỷ thật kỳ quái.” Trầm Cẩm nhiu mày, “Tỷ muốn ta phải nói gì nữa?”

Trầm Từ đột nhiên không trả lời được, nàng muốn Trầm Cẩm nói cái gì? Chính nàng cũng không biết, nếu trước đây không bị tiện nhân che mắt thì hiện tại người hạnh phúc phải là nàng, “Chớ không phải Tam muội muội trèo cao xong không chịu nhìn nhận tỷ muội đây chứ?”

“Nhị muội muội.” Trầm Kỳ trầm giọng, “Muội có biết bản thân đang nói gì không? Tam muội muội lấy thân phận quận chúa gả đi, tính đúng ra trèo cao

không chỉ có mình Tam muội muội.”

Trầm Tử cười lạnh, “Tam muội muội biết ta muốn nói gì, vốn tưởng Trần trúc phi với Tam muội muội thành thật, hóa ra lại ản ảc ý, trưng bộ mặt vô tội ra làm chuyện hạ đẳng.”

Trầm Kỳ đứng lên giáng cho Trầm Tử một cái tát, “Còn để ta nghe muội hồ ngôn loạn ngữ thì đừng trách ta nói cho mẫu thân biết.”

Trầm Tử nhảy dựng lên, một tay bịt mắt một tay chỉ vào Trầm Kỳ nói, “Đại tỷ tỷ, tỷ dám đánh ta, ta nói gì sai? Nếu không phải Tam muội muội cướp hôn nhân của ta...”

“Câm miệng.” Trước đây còn ở Thụy vương phủ tuy Trầm Tử thích tranh cường hão thắng mọi chuyện phải đè ép người khác song không giống bây giờ, Trầm Kỳ đen mặt, “Nhị muội muội, có những chuyện không thể đem ra nói đùa.”

Trầm Tử mắt đầy hận thù nhìn Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm không còn cười nhưng thần sắc vẫn hết sức bình tĩnh, đôi khi không thèm để ý còn khiến kẻ địch ghen khuất hơn. Thật ra Trầm Cẩm thấy lời Trầm Tử rất đáng ghét nhưng tức giận thì không đáng, bởi vì nàng không thèm để ý tới Trầm Tử, đây là thói quen từ bé của Trầm Cẩm, nếu không thể thì nàng chưa kịp gả cho Sở Tu Minh đã tức chết ở Thụy vương phủ từ sớm, “Nhị tỷ tỷ nếu có gì thắc mắc có thể hỏi phủ hồi Phụ vương.” Trầm Cẩm nhìn Trầm Tử đang hờn hển nói, “Phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn”, gả cho ai không phải chuyện ta có thể quyết định, việc hôn nhân của bản thân ta không làm chủ được thì sao có thể làm chủ thay Nhị tỷ tỷ, nếu Nhị tỷ tỷ cảm thấy gả đến Trịnh gia tồi tệ thì có thể về nói với Phụ vương.”

*Phụ mẫu chi mệnh, mỗi chúc chi ngôn : ý nói chuyện cưới xin là phải nghe theo lệnh của cha mẹ và sự thu xếp của người làm mai.

Trầm Tử sợ trắng mặt.

Trầm Cẩm nói tiếp, “Hon nữa Nhị tỷ tỷ quan tâm chuyện quý phủ của ta không bằng quan tâm thương thế của Nhị tỷ phu nhiều hơn chút.”

Câu này đáp lại lời đầu tiên của Trầm Tử, so với việc nói thẳng Trầm Tử xen vào việc của người khác còn khiến người ta khó thở hơn.

Móng tay Trầm Tử bấm mạnh vào lòng bàn tay, bộ móng tay được cắt tỉa xinh đẹp bị bẻ gãy, đau đớn giúp nàng duy trì bình tĩnh, nhớ tới kết cục của Tứ muội muội hôm qua ở Thụy vương phủ, miễn cưỡng cười nói, “Tam muội muội chớ giận, tỷ tỷ lo lắng cho muội mới thế, dù sao mình muội ở biên thành, ở đó lại không có người nhà, nếu xảy ra chuyện thì không có ai để làm chỗ dựa.”

“A?” Trầm Kỳ cười lạnh, “Hay Nhị muội muội tìm Phụ vương làm chỗ dựa, hôm nay mới dám ra ngoài?”

“Xem tỷ tỷ nói kìa.” Trầm Tử nhớ lại lời bà nói hôm qua sau khi hỏi phủ lại cảm thấy gả đến Trịnh gia không có gì không tốt, ít nhất toàn bộ Trịnh gia đều phải nghe nàng, cho dù nàng đánh Trịnh Gia Cù cũng không có người dám trách, thậm chí bà bảo Trịnh Gia Cù tới phạt đường, ba ngày chỉ có thể ăn ít cơm rau dưa để bồi tội, “Bà bà của ta thiện tâm” Nói xong ánh mắt quét tới bụng Trầm Kỳ, nàng còn chưa biết chuyện tiểu thiếp của Vĩnh Nhạc hầu thế từ bị đuổi đi, dùng khăn tay xoa xoa khoe miệng, mang về khoe khoang, “Bà giao chuyện quản gia cho ta, ta nói không muốn quản gia nhưng bà bà... bà bà nói dù sao trước sau gì Trịnh gia cũng để cho vợ chồng chúng ta, giao vào tay ta cũng là chuyện sớm hay muộn.”

Ánh mắt Trầm Kỳ lóe lóe, Trầm Cẩm vô cùng kinh ngạc, mặc dù nàng không rõ Trịnh lão phu nhân vì sao lại làm thế nhưng không có mẫu thân nào không thương con mình, lại đi ủng hộ con dâu? Thấy thế nào cũng không hợp lý, hay vấn đề ở chuyện quản gia? Trịnh lão phu nhân chỉ tìm cớ khiến Trầm Tử cam tâm tình nguyện quản gia, còn không nghĩ ngờ?

Nhưng Trịnh gia coi như thế gia có thể có chuyện gì nhỉ?

“Nghe nói Trịnh phủ Tam cô nương đã đính hôn?” Lòng Trầm Kỳ cũng thấy kỳ quái, hỏi.

Trịnh gia Tam cô nương là đồng bào muội muội của Trịnh Gia Cù, đính thân với một người đọc sách, cùng xuất thân dòng dõi thư hương, có điều không phải là nhân sĩ kinh thành, chờ thi đình xong Trịnh gia Tam cô nương sẽ gả đi.

Trầm Tử nghe thế đáp, “Đúng thế, người nọ thời gian tới sẽ thượng kinh, ở tạm Trịnh gia, chuẩn bị thi đình.”

“Thế đồ cưới chuẩn bị ra sao?” Trầm Kỳ hỏi.

Trầm Tử lại nói, “Bà bà chuẩn bị, ta không tiện hỏi.”

Trầm Kỳ gật đầu không nói gì thêm, Trầm Cẩm thấy sự tình kỳ quái nhưng nàng có tốt tính tới đâu cũng không đến mức mới bị ăn hiếp còn đi nhắc nhở Trầm Tử, nghĩ thế nên không nói.

Trầm Dung được nha hoàn trong phủ dẫn đến, về mặt nàng hơi tiểu tụy, lúc thấy Trầm Cẩm có vẻ sợ hãi, hành lễ xong ngồi cạnh Trầm Tử, cúi đầu không nói câu nào.

Trầm Tử nhú mày hỏi, “Tứ muội muội đâu?”

Trầm Dung liếc Trầm Cẩm không trả lời, hôm qua sau khi Trầm Cẩm về, Trầm Hiên sắc mặt âm trầm cho bà từ đưa các nàng đến chính viện, Thụy vương và Thụy vương phi đang nói chuyện, vui vẻ tươi cười, thấy bọn họ tới Thụy vương còn cười chào hỏi, Thụy vương phi ánh mắt lóe lóe hỏi sao lại

thế này, chờ Trầm Hiền với Trầm Hi kể lại mọi chuyện xong chỉ thấy Thụy vương đỏ bừng mặt, sau đó Thụy vương phi đen mặt, đây là lần đầu tiên Thụy vương phi đổi sắc mặt, kêu người nhốt Trầm Tĩnh một mình trong viện, trừ vài ma ma ai cũng không được thăm, nói khi nào Trầm Tĩnh suy nghĩ cẩn thận, khi nào trưởng thành mới được thả ra.

Thụy vương phi luôn đoan trang ôn hòa, khi Hứa trắc phi mới tiến phủ không bao lâu, khoe khoang việc được Thụy vương sủng ái trước mặt Thụy vương phi, bà cũng chỉ cười cười bỏ qua.

Lúc ấy Trầm Dung bị dọa suýt vỡ mặt, Thụy vương ngày thường luôn thiên vị các nàng không nói một câu, thậm chí lúc Thụy vương phi cho người đưa nàng với đệ đệ rời Hải Đường viện, kêu ma ma dùng thước đánh Hứa trắc phi hai mươi cái, bể môn tư quá cũng không ngăn cản, khi đó Trầm Dung phát hiện, thật ra dĩ vãng Thụy vương phi không muốn quan tâm tới bọn họ, nếu thật sự so đo thì cho dù có là Thụy vương cũng không ngăn được.

Trầm Tử cũng thấy ánh mắt Trầm Dung, lòng thâm hận, sau đó nhìn Trầm Cẩm nói, “Tam muội muội, đều là tỷ muội...”

“Bảo ta Vĩnh Ninh Bá phu nhân.” Trầm Cẩm mặt không chút thay đổi nói.

Diện mạo Trầm Cẩm lúc không cười cũng đáng yêu, đặc biệt hiện tại nàng muốn tỏ vẻ nghiêm túc lại không biết càng tỏ vẻ thì ánh mắt nàng càng trong suốt long lanh, sóng mắt mềm mại, lại do vừa uống nước trà nên thêm phần trong suốt, không làm người ta thấy sợ được.

Khỏe mặt Trầm Tử rút gân, cố nén xúc động muốn cào mặt Trầm Cẩm nói tiếp, “Đều là tỷ muội một nhà, hôm qua Tử muội muội không có ý gì khác, chắc Tam muội muội...”

“Bảo ta Vĩnh Ninh Bá phu nhân.” Trầm Cẩm lại lần nữa ngắt lời Trầm Tử.

Trầm Tử cắn răng, khăn tay đang cầm bị xé rách, Trầm Kỳ nhìn thoáng qua thấy buồn cười, lại bảo nha hoàn cầm khăn tay mới cho Trầm Tử nói, “Nhị muội muội, nên đổi cái khăn khác đi.” Nói xong dùng khăn tay che miệng cười.

“Không cần.” Trầm Tử cự tuyệt một cách cứng ngắt, sau đó ném khăn tay tới chỗ nha hoàn phía sau máng, “Có phải mặt cao hơn đầu rồi không muốn hầu hạ nữa thì cắt cho ta.”

Nha hoàn này là nha hoàn hồi môn của Trầm Tử, lúc trước hầu hạ trong viện Hứa trắc phi, không thông minh diện mạo bình thường, bị Trầm Tử nhìn trúng sau đó luôn hầu hạ cho Trầm Tử, lúc này đâu dám nói gì, đưa khăn của mình cho Trầm Tử, “Phu nhân dùng tạm, nô tỳ đi lấy khăn mới.”

Trầm Tử nhìn ghét bỏ, chỉ âm ừ không nói thêm.

Nha hoàn kia nhanh chóng hành lễ lui về sau bước ra ngoài.

Trầm Tử phát tiết uất hận trong lòng ra rồi mới nói tiếp, “Chắc Tam muội muội...”

“Vĩnh Ninh Bá phu nhân.” Trầm Cẩm nhắc lại lần nữa.

Trầm Tử cắn răng, lửa giận hừng hực trong lòng, nếu người gả cho Vĩnh Ninh Bá là nàng...không đúng, lúc trước vốn là nàng gả cho Vĩnh Ninh Bá, “Vĩnh Ninh Bá phu nhân...” Năm chữ này mang theo hận ý và khúat nhục vô cùng.

“Ừ, sau này nhớ cho kỹ.” Trầm Cẩm không muốn bỏ mặc tình cảm tỷ muội, có điều người ta không coi nàng là tỷ muội, huống chi như nàng ta nói, hiện tại Trầm Cẩm có quyền bốc đồng.

Trầm Tử hơi hí hóp nói, “Chắc muội hiểu lầm đó, chẳng qua Tử muội muội tò mò lại quan tâm muội thôi.”

Mất Triệu ma ma lạnh lẽo nhìn An Bình, An Bình bỗng nhiên nói, “Phu nhân, lão gia dặn không cho ngài ăn nhiều điểm tâm.”

“A?” Trầm Cẩm rút bàn tay định cầm điểm tâm, nhìn An Bình nói, “Rõ ràng phu quân bảo ta có thể ăn một ít.”

“Ngài đã ăn một ít rồi.” Triệu ma ma nói, “Nếu dùng hơn, giữa trưa ngài lại không muốn ăn, lão gia sẽ lo lắng.”

“À.” Tuy Trầm Cẩm thích ăn nhưng vẫn biết nặng nhẹ, biết vì tốt cho bản thân nên không ăn nữa.

Trầm Kỳ ở bên cười nói, “Muội phu quan tâm muội muội thật.”

Trầm Cẩm cười với Trầm Kỳ, mặt mày loạn loạn, mang cảm giác hạnh phúc, không phủ nhận.

Trầm Dung thấy mặt Trầm Tử khó coi, mắt tràn ngập lửa giận cùng hận ý, thần sắc vẩn vọ, sợ tới mức cắn môi, cẩn thận huých cánh tay Trầm Tử, nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ, uống chút trà đi.”

“Uống uống uống, uống cái gì mà uống, trong nhà không có trà cho muội uống hả?” Trầm Tử nổi giận quát.

Trầm Dung sợ đến run người, nàng xem như đứa trẻ tính tình tốt nhất trong bốn người con của Hứa trắc phi, do nàng sinh ra không bao lâu thì đệ đệ Trầm Hạo ra đời, lòng Hứa trắc phi đều quan tâm tới con trai, tiếp theo là Trầm Tử tốn nhiều tâm huyết, Trầm Tĩnh do cách vài tuổi cũng bị nuông chiều, cho dù thể cái tốt của Trầm Dung cũng có hạn, ngày hôm qua bị Thụy vương phi dọa, hôm nay bị Trầm Tử rống thành ra giận điên nói, “Không uống thì

không uống, tỷ máng ta làm gì, người ta làm tỷ tức giận sao lại xả giận lên người ta?”

Mặt Trầm Từ càng thêm khó coi, then quá hóa giận tát Trầm Dung, vừa rồi Trầm Kỳ tát mặt Trầm Từ đúng mực, không để lại dấu vết gì, lần này do móng tay Trầm Từ mới bị bẻ gãy lại không biết nặng nhẹ, móng tay hung hăng cào lên mặt Trầm Dung, Trầm Dung đau hô lên.

Lúc Trầm Kỳ và Trầm Cẩm qua xem chỉ thấy một vết máu dài xuất hiện trên khuôn mặt non mịn của Trầm Dung, đừng nói Trầm Dung ngay cả Trầm Kỳ cũng đỏ sặc mặt, “Nhanh đi lấy thẻ bài mời Thái y, lại cho người mời Tiền đại phu.”

Khuôn mặt của nữ tử vô cùng quan trọng, đặc biệt là nữ tử chưa xuất giá, nếu để lại sẹo thì sẽ bị nói cơ thể có vấn đề.

Trầm Cẩm cũng nói, “An Ninh nhanh hồi phủ cầm hộp Tuyệt Liên cao ngự ban tới đây.”

Trầm Từ sợ hãi, móng tay của nàng ta còn dính máu với một ít da, lui về phía sau vài bước thét to, “Ta không có ý...”

Hai mắt Trầm Dung đỏ ngầu, nhìn Trầm Từ không thể tin, đó là thân tỷ tỷ của nàng đấy, Trầm Cẩm bước qua, nhanh chóng nói, “Không được khóc, nước mắt rơi vào sẽ để lại sẹo.”

“Tam tỷ tỷ...” Trầm Dung nức nở.

Trầm Kỳ túm lấy hai tay Trầm Từ sau đó cẩn thận đánh giá miệng vết thương không ngừng đổ máu của Trầm Dung, hiện tại trông hết sức ghê rợn, lại thấy Trầm Dung mặt mày trắng bệch liền an ủi, “Đừng sợ, nhột nhột sơ sơ thôi, ta đã cho người mời Thái y rồi.”

Triệu ma ma nhìn thoáng qua, lại nhìn tay Trầm Từ, trên móng tay dùng hoa bóng nước tô màu, hơn nữa Trầm Từ lại dồn hết sức, thậm chí do mới đánh nhau với Trịnh Gia Cù xong nên móng tay theo bản năng cào lên mặt Trầm Dung, muốn không để lại sẹo sợ khó, chỉ hy vọng đừng sâu quá.

Triệu ma ma biết bây giờ nên xử lý thế nào nhưng biết sẽ lưu sẹo đành ngậm miệng, liếc An Bình, An Bình không dấu vết kéo Trầm Cẩm ra xa, không để Trầm Cẩm dựa vào quá gần, Trầm Kỳ chung nỗi băn khoăn, không dám đụng vào người Trầm Dung, tránh sau này Hứa trắc phi đổ hết lỗi lên đầu nàng, ở Vĩnh Ninh Hầu phủ bị thương, Trầm Kỳ sợ Hứa trắc phi cắn nàng không chịu buông, ánh mắt lóe lóe nhìn Trầm Từ lớn giọng nói, “Ngũ muội muội là thân muội muội của muội, sao muội có thể xuống tay ác độc thế chứ.”

Trầm Kỳ nói xong liền cầm tay Trầm Từ, không ngờ thấy móng tay Trầm Từ đã kinh sợ, ai thấy móng tay thế kia đều cho rằng Trầm Từ cố ý, “Muội...”

Hai chân Trầm Dung mềm nhũn thét to, “Tỷ tỷ, sao tỷ lại...ta đắc tội tỷ khi nào?”

“Không phải, không phải...” Trầm Từ dùng sức lắc đầu muốn rút tay ra, sắp khóc tới nơi, “Ta không cố ý.”

“Móng tay muội mài nhọn thế còn dám nói không cố ý?” Trầm Kỳ biết Trầm Từ thật sự không muốn cào mặt Trầm Dung nhưng bây giờ chỉ có thể chắc chắn thế, “Ngũ muội muội còn nhỏ, cho dù bình thường nói chuyện không chú ý khiến muội giận nhưng muội cũng không thể nhẫn tâm thế được, Ngũ muội muội còn chưa đính thân nữa.”

Trong phủ mời đại phu gọi Thái y không giấu được, Vĩnh Nhạc hầu thế tử biết tin hoảng sợ, nhanh chóng dẫn hai thê đệ chạy tới, do bọn họ ở gần hơn đại phu nên tới trước, ai ngờ chưa vào cửa đã nghe một giọng nữ bén nhọn thét lớn, “Cho dù ta muốn cào cũng phải cào mặt Trầm Cẩm chứ sao lại cào mặt thân muội muội của ta!”

Vừa thét xong Trầm Từ đã biết hồngбет, nàng ta hoảng sợ ngã ngồi trên ghế, mặt mày tái nhợt mồ hôi lạnh đầy trán lắc đầu nói, “Ta nói vậy, không phải thật...”

Trầm Cẩm nhỏ giọng kinh hô, lui về sau mấy bước, An Bình chắn giữa Trầm Cẩm với Trầm Từ, Triệu ma ma ôm chặt Trầm Cẩm vào lòng, lớn giọng nói, “Trịnh thiếu phu nhân! Lời của người ta nhất định sẽ bảo đảm chi tiết cho Vĩnh Ninh Bá.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử nuốt nước miếng, ánh mắt chuyển sang người Trầm Hiên, chuyện này là chuyện riêng của Thụy vương phủ đúng không, không liên quan gì tới Vĩnh Nhạc hầu phủ bọn họ.

“Trầm Từ gan lớn thật.” Trầm Kỳ nghe Trầm Từ thét đương nhiên hiểu Trầm Từ hận Trầm Cẩm, vốn định nhân cơ hội cào mặt Trầm Cẩm, ai ngờ Trầm Dung nói chọc giận nàng, quên mất chuyện móng tay tát một cái, Trầm Kỳ không biết nên trách Trầm Dung không hay ho hay trách Trầm Từ tâm ngoan thủ lạt.

“Không phải...” Trầm Từ bịt chặt hai tai hét lên, “Không phải a a, ta không có...”

Trầm Dung hai mắt dại ra, nàng nắm chặt tay nha hoàn luôn miệng hỏi, “Ta sẽ không bị sẹo đúng không? Thái y sao còn chưa...mặt của ta...”

Nha hoàn không ngừng an ủi nhưng không dám đụng vào mặt Trầm Dung, còn giữ chặt tay nàng.

Trầm Hiên bước vào nắm tay Trầm Từ sau đó tát một bạt tai, sức nam nhân lớn hơn nữ nhân nhiều, một cái tát này khiến Trầm Từ ngậm miệng, khoe miệng chảy máu, Trầm Từ thấy Trầm Hiên như thấy cứu tinh, cầm tay Trầm Hiên, thậm chí không cảm giác được đau đớn trên mặt, “Đại ca, ta không có, thật sự không phải ta, đều là Trầm Cẩm...đúng đều là âm mưu của nàng ta...”

Lại một cái tát lên mặt, Trầm Hiên lạnh giọng nói, “Muội tốt nhất cầm miệng.”

“Đại ca...Đại ca mặt của ta...” Trầm Dung nghe tiếng Trầm Hiên ngẩng đầu gọi.

Trầm Hi cũng vào theo, tuy quan hệ của hắn với Trầm Dung không tốt nhưng lúc này cũng đau lòng, dù sao cũng là người thân trong nhà, nói, “Ngũ muội muội không sao đâu.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử do dự một lát mới bước tới nói, “Cho người đóng sửa sổ để Ngũ muội muội vào nội thất, đừng gặp gió.”

“Đứng.” Trầm Kỳ nói, “Nhanh đỡ Ngũ muội muội vào phòng.” Sau đó nhìn Trầm Tử.

Trầm Hiên đen mặt nói, “Ta sẽ trông nàng, cho người mời mẫu thân tới đây.”

Trầm Kỳ gật đầu không nói.

Nha hoàn đỡ Trầm Dung vào nội thất, Trầm Hi với Trầm Kỳ vào theo, Trầm Cẩm dựa vào người Triệu ma ma nhỏ giọng nói, “Ma ma, ta không sao, có đại ca ở đây rồi.”

Trầm Hiên cũng nói, “Yên tâm, ta sẽ làm chủ cho Tam muội muội.”

Bấy giờ Tiền đại phu đã tới, tuy hắn là đại phu của Vĩnh Ninh Bá phủ nhưng là ngoại nam, chỗ ở hơi xa, Vĩnh Nhạc hầu thế tử thấy hắn vội nói, “Ngươi mau vào xem thử, thôi thôi để ta dẫn ngươi vào.”

Nói xong Vĩnh Ninh Hầu thế tử liền túm cánh tay hắn lôi vào trong, giấu Trầm Hiên nhỏ giọng nói, “Nếu để lại sẹo thì ngươi đừng có chạm vào biết không?”

“Vâng.” Tiền đại phu không ngốc, nghe vậy đáp ngay.

Trầm Cẩm do dự một lát, chui ra khỏi người Triệu ma ma hỏi, “Chúng ta cũng đi xem thử?”

Triệu ma ma đáp, “Cũng tốt.”

An Ninh nhìn Trầm Tử đề phòng, hai gò má Trầm Tử sưng đỏ, khóe miệng còn có máu chảy ra, nàng dùng ánh mắt cừu hận nhìn Trầm Cẩm, nói mơ hồ, “Đều tại ngươi, đồ yêu tinh hại người...”

Trầm Hiên nhướn mày, “Đừng ép ta bịt miệng muội lại.” Dù sao Trầm Tử cũng đã gả ra ngoài, nếu vẫn còn là cô nương của Thụy vương phủ thì Trầm Hiên đã sớm cho người bắt trời.

Trầm Cẩm cắn môi được Triệu ma ma che chở vào trong viện, Triệu ma ma híp mắt, An Bình đi sau Trầm Cẩm, Triệu ma ma đoán Trầm Tử thật sự không cố ý, móng tay bẻ gãy chắc do vô tình, không phải bà tin tưởng Trầm Tử mà do Trầm Tử gan bé, như chó điên cắn người thường không sủa, còn loại người như Trầm Tử chỉ dám sủa bậy thôi.

Có điều đoán được thì sao? Sự thật Trầm Tử đã cào mặt Trầm Dung, còn hô to muốn cào mặt Trầm Cẩm, không ném hòn đá vào đầu cho tỉnh đã là may lắm rồi.

Lúc Trầm Cẩm vào kịp nghe Tiền đại phu nói, “Tại hạ y thuật nông cạn, đợi Thái y đến mới biết được.”

Người Trầm Dung lao đảo hỏi, “Có phải mặt của ta sẽ để lại sẹo không?”

“Tại hạ thật sự không nhận định được.” Tiền đại phu nói xong liền cúi đầu lui ra sau.

Trầm Kỳ chặn tầm mắt của Trầm Dung, “Vẫn nên chờ Thái y tới.”

Toàn thân Trầm Dung mất hết sức lực dựa vào người nha hoàn hơi tuyệt vọng.

Trầm Cẩm không tới gần mà chỉ đứng ở góc sáng, An Bình không vào cùng còn Triệu ma ma đứng cạnh Trầm Cẩm.

Thụy vương phi tới trước Thái y, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân tự mình ra đón, vừa thấy cảnh Thụy vương phi vội vã đi vào bà không biết nên nói gì, “Ta mới đi qua xem sợ sẽ để lại sẹo.”

“Gây phiền toái cho quý phủ quá.” Thụy vương phi hòa nhã nói.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân thở dài, “Nói gì thế, chỉ cần ngươi không trách tội ta không chăm sóc bọn nhỏ là được, đều là thân tỷ muội, nói gì tới mức ấy.”

Thụy vương phi không trả lời, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân ý thức được bản thân nói quá mức đành ngậm miệng không nói nữa, Trầm Tử còn ngồi trong sảnh bị hai bà từ do Trầm Hiên phái tới trông coi, thấy Thụy vương phi cả người Trầm Tử run run, “Mẫu phi...Mẫu phi cứu ta...ta không cố ý.”

“Hiên nhi.” Thụy vương phi không thèm liếc nhìn Trầm Tử một lần chỉ nói, “Cho bà từ đưa người về Trịnh gia.”

“Không!” Trầm Tử bỗng nhiên mặt mày trắng nhợt ôm bụng, “Đau quá...” Không có bà tử nào bên cạnh nên nàng ngã ra đất, cuồn mình kêu thảm thiết, “Bụng ta đau quá...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Thụy vương phi thấy máu chảy ra thấm ướt váy Trầm Tử liền biến sắc, trầm giọng nói, “Có đại phu không?”

“Có.” Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cũng phát hiện, thầm kêu không tốt, vội nói, “Nhanh gọi đại phu tới.”

Tiền đại phu ở ngay trong viện, hần không dám xem vết thương cho Ngũ cô nương Thụy vương phủ, nghe nha hoàn gọi bỏ chạy tới, nói, “Mau nâng nàng vào phòng.”

Thụy vương phi nhìn Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân nói, “Bên này.”

Vài bà tử khỏe mạnh liền nâng Trầm Tử đi theo Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, Thụy vương phi thấy dấu tay trên mặt Trầm Tử ánh mắt lóe lóe nhìn Trầm Hiên, Trầm Hiên hồi hận, hần không biết Trầm Tử có thai, thật ra tình trạng hiện tại của Trầm Tử không liên quan tới Trầm Hiên nhiều nhưng nếu nhờ Trầm Tử cản Trầm Hiên bảo hần khiến nàng lưu sản thì hỏng.

Thụy vương phi đè thấp giọng hỏi, “Lúc ấy có ai?”

Trầm Hiên kể ra những người nhìn thấy hần động thủ, Thụy vương phi gật đầu, nghĩ nên làm như thế nào để giải quyết hậu quả, thì thấy An Ninh cầm thuốc mỡ chạy về, thấy Thụy vương phi và Trầm Hiên liền hành lễ.

Thụy vương phi hòa nhã nói, “Làm gì vội vàng thế?”

“Trong phủ có một hộp Tuyệt Liên cao ngự ban, phu nhân thấy Ngũ cô nương bị thương, bảo nô tỳ chạy về phủ cầm.” An Ninh cung kính đáp.

Thụy vương phi ánh mắt chợt lóe, nói, “Thật đúng là... đưa ta xem thử.”

An Ninh hai tay dâng, Thụy vương phi mở ra nhẹ nhàng quẹt thử ngửi, sau đó đưa lại cho An Ninh nói, “Mau cầm vào đi, nói với phu nhân nhà người, mọi việc chờ Thái y đến nói sau.”

“Dạ.” An Ninh nghe Thụy vương phi nói đã hiểu, bà đang nhắc nhở Trầm Cẩm, được tốt nhưng không chịu nổi bát nước bẩn của người khác.

Chờ An Ninh đi rồi Thúy Hi nói, “Vương phi đi thăm Ngũ cô nương, nô tỳ đi thăm Nhị cô nương.”

Thụy vương phi vỗ vỗ tay Thúy Hi nói, “Đi thôi.”

Thúy Hi lén nắm chặt tay sau đó bước tới chỗ Trầm Tử, do ở phủ người khác nên Thụy vương phi không nói nhiều, có điều nhìn vẻ mặt con trai mới nói, “Không sao, con dẫn người đi đón Trịnh gia lão phu nhân lại đây, kể lại sự tình cho bọn họ biết.”

Trầm Hiên nghe mẫu thân nói thế yên lòng, “Vâng.”

Thụy vương phi trầm giọng nói, “Ồ Thụy vương phủ Trầm Tử kính cẩn nghe lời hiền lương thực đức, sao mới gả đến Trịnh gia bọn họ một thời gian ngắn đã biến thành lòng đầy ghen tị, tâm địa tàn nhẫn. Nhưng dù sao cũng đã gả đến Trịnh gia, Thụy vương phủ sẽ không nhúng tay nữa.”

“Đã biết.” Trầm Hiên mở miệng.

Thụy vương phi phát tay rồi vào trong thăm Trầm Dung, Trầm Dung thấy Thụy vương phi liền hô, “Mẫu phi.”

“Đáng thương.” Thụy vương phi bước nhanh tới nhìn kỹ mặt Trầm Dung, máu trên mặt có vẻ đã ngừng, miệng vết thương còn hơi rỉ máu, chỗ cách xa miệng vết thương đã được lau khô.

An Ninh đã đưa thuốc mỡ cho Triệu ma ma, nên đưa khi nào tự nhiên có Triệu ma ma quyết định.

Phía Trầm Tử nhanh chóng truyền tin đến, nha hoàn vội vã chạy tới nói, đứa bé trong bụng Trầm Tử sợ không bảo đảm, nếu có thể quyết định, Tiền đại phu sẽ khai được đẻ nó ra sạch sẽ.

Mọi người đều nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi nói, “Tuy Nhị nha đầu là quận chúa của Thụy vương phủ nhưng dù sao cũng đã gả tới Trịnh gia, bảo Tiền đại phu tận lực giữ thai, còn lại chờ người nhà Trịnh gia đến quyết định.”

Triệu ma ma nghe thế nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi vô cùng chán ghét Trầm Tử, nếu không lúc này mà lo lắng cho Trầm Tử thì nên để đại phu sớm lấy sạch máu đen trong bụng Trầm Tử ra, tuy đẻ non sẽ bị thương thân nhưng chỉ cần dưỡng một thời gian ngắn thì không đáng ngại. Nay Thụy vương phi cố tình bảo đại phu nghĩ biện pháp bảo trụ chờ người Trịnh gia đến, thời gian chậm trễ... cơ thể Trầm Tử sẽ thương tổn nặng hơn.

Có điều Thụy vương phi làm thế có gì sai? Không có, dù sao Trầm Tử đã gả đến Trịnh gia, trong bụng là con nối dòng của Trịnh gia, bà không nhúng tay bất luận kẻ nào cũng không thể nói một chữ sai, nếu thực sự nhúng tay, cuối cùng còn có thể bị người oán trách.

Tuy Trầm Cẩm đã thành thân song chuyện này chưa trải qua thành ra không rõ ràng, chỉ mím môi nhỏ giọng nói, “Sao Nhị tỷ tỷ lại không biết mình có thai chứ?”

Triệu ma ma cũng nhỏ giọng trả lời, “Lòng của nàng ta dành cho việc khác hết rồi.”

Trầm Cẩm à một tiếng, “Đáng tiếc.” Tuy nàng không thích Trầm Tử nhưng đứa bé kia không làm gì sai, lấy tay sờ bụng, khi nào nàng có con của phu quân đây?

Hiển nhiên Triệu ma ma chú ý thấy liền an ủi, “Chờ phu nhân lớn thêm chút nữa sẽ ổn thỏa hơn.”

“Ừ.” Trầm Cẩm không nói nữa.

Thụy vương phi thờ dãi, “Ta tới chỗ Nhị nha đầu xem thử.”

Trầm Kỳ hỏi, “Mẫu thân, con đi cùng nhé?”

“Không cần.” Thụy vương phi nói, “Các con ở đây với Ngũ nha đầu.” Nói xong dẫn nha hoàn tới chỗ Trầm Tử.

Trầm Tử nằm trên giường, Tiền đại phu đang thi châm cho nàng, mặt mày vô cùng nghiêm túc, trán đầy mồ hôi, vết bàn tay trên mặt đã biến mất, Thúy Hi đứng bên cạnh khẽ gật đầu với Thụy vương phi.

Thái y bị Vĩnh Nhạc hầu và Vĩnh Ninh Bá cùng nhau dẫn về, ngay cả Thụy vương cũng đi theo, ba người bọn họ vốn đang ở ngự thư phòng, do Vĩnh Ninh Hầu phủ cầm thẻ bài tìm Thái y nên bị báo đến chỗ Hoàng hậu, Hoàng hậu phái Thái y đi rồi cho tiểu thái giám truyền lời cho Thành đế, lần này Thành đế không giấu diếm, nói ngay, “Có người cầm thẻ bài của Vĩnh Nhạc hầu phủ đến mời Thái y, nói là có nữ quyến bị thương, Hoàng hậu biết liền phái Thái y đi.”

Vĩnh Nhạc hầu nghe thế kinh ngạc nhìn Thành đế, Thành đế nói, “Ta nhớ đại nữ nhi của Hoàng đế gả cho Vĩnh Nhạc hầu thế tử, nhị nữ nhi gả đến Trịnh gia, tam nữ nhi gả cho Vĩnh Ninh Bá.”

Lúc này ở ngự thư phòng trừ ba người bọn họ còn có không ít đại thần trong triều, mọi người đang thương nghị chuyện hải khẩu vùng duyên hải, giờ thấy Thành đế bỗng nhiên nói chuyện nhà lòng mỗi người đều có sở đoán.

Thụy vương đứng dậy cung kính nói, “Dạ.”

“A?” Thành đế tuy cố che lấp nhưng ánh mắt vẫn lộ vài phần cảm xúc, hần nói, “Đã thế thì các người cùng về với Thái y đi, nói có nữ quyến bị thương đây.”

Thụy vương với Vĩnh Nhạc hầu về mặt biến đổi, Sở Tu Minh đứng dậy tạ ân sau đó xoay người ra ngoài trước, Thụy vương với Vĩnh Nhạc hầu cũng nhanh chóng tạ ơn đi theo hần.

Thành đế thờ dãi nói, “Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.” Lại lắc đầu như đang tiếc hận.

Tất cả mọi người không ai dám nói gì, tuy Thành đế không trực tiếp điểm danh nhưng ý tứ mọi người đều hiểu được, Thụy vương với Vĩnh Nhạc hầu mặc dù có tước vị nhưng không có thực quyền, Trịnh gia lại chỉ có thanh danh, như vậy chỉ còn lại Vĩnh Ninh Bá Sở Tu Minh. Ở đây phần lớn mọi người đều là lão thần, trong lòng ai cũng thấy Thành đế hơi hạ tác, những kẻ được Thành đế đề bạt nghe tiếng biết nghĩa, hiểu thái độ của Thành đế với Vĩnh Ninh Bá, lòng thầm bắt đầu tính toán.

Cho dù Sở Tu Minh không nghe được câu cuối cùng, thì hần cũng đã đoán được ý của Thành đế ngay từ khi Thành đế nhắc đến việc này trước mặt mọi người, hần chẳng thêm đề ý. Tuy biết có Triệu ma ma, An Bình với An Ninh đi theo, khả năng nương tử nhà mình bị thương rất thấp, song không tận mắt thấy không tài nào an tâm.

Ở cửa cung đoàn người gặp người do Thụy vương phủ với Vĩnh Nhạc hầu phủ phái tới, nói đại khái mọi việc, ba người trong lòng tự có tính toán, dẫn theo Thái y cùng nhau tiến về phía Vĩnh Nhạc hầu phủ.

Thụy vương giận điên, Trầm Tử dám cáo bị thương mặt Trầm Dung, đó là thân muội muội của nàng ta mà lại làm thế, bấy giờ Thụy vương còn chưa biết chuyện Trầm Tử đẻ non.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử ra đón, thấy hai Thái y nhẹ nhàng thở ra, “May quá, ai am hiểu trị ngoại thương vậy?”

“Sao thế?” Vĩnh Nhạc hầu hỏi, “Còn người khác bị thương hả?”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ xấu hổ gật đầu nói, “Nhị muội muội...”

“Nghiep chương kia làm sao?” Thụy vương trầm giọng hỏi.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân chạy tới kịp nói, “Vừa đi vừa nói chuyện, Trịnh thiếu phu nhân quá hồ đồ, tháng còn thấp lại... bây giờ sợ không giữ được.”

Thụy vương cắn răng, biểu tình dữ tợn, “Để nó đi chết đi.”

“Vương gia.” Thụy vương phi cũng theo ra đứng lúc nghe thấy câu này, trầm giọng nói, “Tuy Nhị nha đầu là nữ nhi của ngài nhưng hôm nay đã gả vào Trịnh gia, là người của Trịnh gia.” Đang làm sạch quan hệ.

Sở Tu Minh chưa từng dừng bước chân, hỏi, “Phu nhân con có bị thương không?”

“Cầm nha đầu không ngại.” Thụy vương phi nói một câu lại nhìn Thái y, “Làm phiền hai vị Thái y.”

Hai Thái y gật đầu tự theo nha hoàn tách ra đi, Thụy vương phi nói, “Vương gia các vị tạm thời xin hãy ở ngoài.”

“Được.” Thụy vương cùng Vĩnh Nhạc hầu biết bây giờ bọn họ vào không tiện, không dị nghị gì.

Sở Tu Minh nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi nói, “Tu Minh ở ngoài chờ, ta vào kêu Cầm nha đầu ra.”

“Cám ơn nhạc mẫu.” Sở Tu Minh thế này mới nói.

Thụy vương phi gật đầu, xoay người vào trong, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân dặn con theo sau Thụy vương rồi cũng đi vào.

Lát sau Trầm Hi bước ra, chào hỏi mọi người xong mới nói, “Tam tỷ phu, Tam tỷ nói tỷ ấy sẽ ra ngay.”

Sở Tu Minh gật đầu, Thụy vương hỏi, “Rốt cuộc đã xảy chuyện gì? Vốn đang tốt lành sao tới chơi lại bị thương?”

Trầm Hi xấu hổ không biết nói ra sao, Thụy vương trầm giọng nói, “Nói tình hình thực tế.”

“Thật ra con cũng không biết.” Trầm Hi đáp, “Huynh trưởng, con với Ngũ muội muội đến nơi liền ra ngoài, Ngũ muội muội đi tìm nhóm Đại tỷ tỷ nói chuyện, con với huynh trưởng cùng Đại tỷ phu ở thư phòng.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ tiếp lời, “Đúng thế, tiểu tử mấy hôm trước có được một bản bút tích thật mới mời hai vị thê đệ đến thư phòng giám thưởng.”

Vĩnh Nhạc hầu nghe thế nói, “Ta cũng biết chuyện này, sắp tới sinh thần của Vương gia, thời gian này Ngọc Hồng luôn chuẩn bị hạ lễ cho Vương gia, bản chữ kia là thật.”

Trầm Hi gật đầu, “Đại tỷ phu còn hỏi con với huynh trưởng, Phụ vương có thích không nữa.”

Sắc mặt Thụy vương hòa hoãn hơn, nói, “Không cần phiền hà thế, chỉ cần con với Kỳ Nhi sống hạnh phúc vui vẻ là đủ rồi.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ không nhắc chuyện này tiếp, “Ba người bọn con đang nói chuyện bỗng nhiên nghe hạ nhân đến bẩm, phu nhân kêu đại phu trong phủ, còn cho người đi gọi Thái y, nên bọn con vội vã tới đây, ai ngờ chưa vào cửa đã nghe...” Khúc sau Vĩnh Nhạc hầu thế từ không tiện nói.

Trầm Hi không cố kỵ nhiều thế liền tiếp lời, với lại lúc Trầm Tử thét lên rất nhiều người nghe thấy không giấu được, “Nhị tỷ tỷ đang thét, nếu thật sự muốn cào mặt thì cũng đi cào mặt Tam tỷ tỷ, sao lại đi cào mặt thân muội muội của mình.”

Mặt Thụy vương âm trầm lại xấu hổ liếc Vĩnh Ninh Bá, về mặt Sở Tu Minh không thay đổi, chỉ có mắt mị hơn, “Thật không?”

“Là ý đó.” Vĩnh Nhạc hầu thế từ ho khan một tiếng nói.

Mặt Trầm Hi cũng không được tốt, “Bây giờ chúng ta mới biết Nhị tỷ tỷ cố ý mài nhọn móng tay, không biết sao lại tát Ngũ muội muội khiến mặt muội ấy bị cào.”

Vĩnh Ninh Bá hơi híp mắt, may cho Trầm Tử làm bị thương người khác mà không phải Trầm Cầm, nếu không...

Thụy vương tức giận đến mức không nói được câu nào, lúc đoàn người Trịnh gia đến hẳn không cho người ta về mặt hòa nhã, thấy Trịnh phu nhân liền chất vấn, “Trịnh Gia Cù đâu? Thế từ hẳn gặp chuyện không may mà hẳn cũng không lộ diện sao?”

Trịnh phu nhân vội vàng đến nghe vậy không tức giận, ngược lại vẫn an mọi người xong đáp lời, “Thân thể Gia Cù không khoẻ, không thể xuất môn, ngày khác nhất định sẽ để nó đến bồi tội với Vương gia.”

Trong phòng Thái y cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Trầm Dung, nhúu mày nói, “Sợ sẽ... không tốt lắm.”

Trầm Kỳ truy vấn, “Thái y, có khả năng để lại sẹo không?”

Thái y không thèm nhắc lại, thái độ đã biểu lộ hết thảy, Triệu ma ma nhét thuốc mỡ vào tay Trầm Cẩm, nhẹ nhàng đẩy nàng, Trầm Cẩm mới trong góc đi ra, “Thái y, nếu dùng Tuyết Liên cao có thể đỡ hơn không?”

“Nếu có Tuyết Liên Cao thì sẽ mờ nhạt hơn xiu.” Thái y nói đã ngu ý vẫn sẽ để lại sẹo.

Trầm Dung rút cuộc nhìn không được nữa khóc lên, “Ta không sống nổi mất...”

Trầm Kỳ nói, “Mong Thái y làm hết sức.”

Thái y gật đầu, Trầm Cẩm đưa Tuyết Liên cao cho Thái y, Trầm Kỳ dặn nha hoàn cẩn thận chăm sóc sau đó kéo Trầm Cẩm ra khỏi phòng, thấy vài người Thụy vương đang ngồi trong sảnh, không khí có vẻ xấu hổ, Trầm Cẩm thấy Sở Tu Minh mắt sáng rực lên, Sở Tu Minh tận mắt thấy Trầm Cẩm không có gì đáng lo mới khẽ gật đầu, con tức vẫn không giảm.

Thụy vương hỏi, “Miệng vết thương của muội muội con ra sao?”

“Thái y nói sợ rằng không tốt.” Trầm Kỳ nói lại lời Thái y, “Ít nhiều có Tam muội muội cho người chạy về phủ cầm Tuyết Liên cao ngự ban tới đây, nếu không...nhưng mà như thế cũng chỉ mờ nhạt hơn chút thôi chứ vẫn có sẹo.”

Thụy vương vừa tức vừa hận, nhiều nhất là thấy xấu hổ, Trầm Kỳ nháy mắt với trượng phu, Vĩnh Nhạc hầu thế tử nói, “Nhạc phụ, tiểu tể còn có chuyện muốn thỉnh giáo phụ thân.”

“Nhanh đi đi.” Hiện tại Thụy vương cũng không muốn gặp Vĩnh Nhạc hầu, nghe thế nói.

Phụ tử Vĩnh Nhạc hầu ly khai đại sảnh, Trầm Kỳ cho nha hoàn hầu hạ trong phòng ra ngoài, nhất thời chỉ còn lại Thụy vương, Trầm Hiền, Trầm Hi cùng phu thê Vĩnh Ninh Bá, lần này Trầm Kỳ nói chuyện không cần khách khí, nói thẳng, “Phụ vương, việc này hôm nay tuyệt không hay ho.”

Thụy vương nhìn nữ nhi, mặc dù hấn coi trọng con trai hơn nhưng Trầm Kỳ là đứa con đầu tiên của hấn, địa vị khác hẳn, “Kỳ Nhi làm sao thế?”

Trầm Kỳ đỏ hai mắt, cổ nén nước mắt nói, “Phụ vương, lần này mời bọn muội muội, muội phu đến làm khách, vốn định để mọi người tụ tập gia tăng tình cảm nhưng tình huống bây giờ...con không còn mặt mũi gặp người.”

Thụy vương vội nói, “Chuyện đó đâu có quan hệ gì tới con, rõ ràng là tại nó không tốt.”

“Nhưng đây là nhà chồng con.” Trầm Kỳ nhìn Thụy vương, khóc kể.

Thụy vương phi về mặt ưu sầu vào phòng, tuy Trầm Kỳ dặn không cho người nào tới gần, Thụy vương phi lại không phải người khác, Thụy vương phi bước vào liếc Trầm Kỳ một cái nói thẳng, “Kỳ Nhi yên tâm, lát nữa để Phụ vương con tạ lỗi với Vĩnh Nhạc hầu cùng Hầu phu nhân, chờ ta về rồi sẽ cho người đưa lễ tới.”

Thụy vương chờ thế tử ngồi xuống mới nhỏ giọng hỏi, “Cần sao?”

Thụy vương phi liếc Thụy vương một cái, Thụy vương đành phải nói, “Kỳ Nhi đừng sợ, lát nữa Phụ vương sẽ đi tạ lỗi với Vĩnh Nhạc hầu, nhất định sẽ không làm khó con.”

Trầm Kỳ cảm động nhìn Thụy vương, “Phụ vương.”

Thụy vương ghen trong lòng, không phải trách tội Trầm Kỳ mà toàn bộ lửa giận trút hết lên người Trầm Từ, lớn tiếng hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nha hoàn nói chẳng rõ ràng.”

Sở Tu Minh này giờ vẫn luôn im lặng bất chợt nói, “Thật ra ta cũng muốn biết, làm sao tỷ tử của phu nhân ta lại muốn cáo mặt phu nhân ta.”

Thụy vương càng thêm xấu hổ, Trầm Kỳ khó mở miệng, Thụy vương phi nói, “Chuyện đã như thế, có mất mặt nữa cũng chỉ thế thôi.” Sau đó nhìn Trầm Cẩm, “Cầm nha đầu hôm nay bị tù, ta với Phụ vương con đều nhớ kỹ, nhất định sẽ cho con câu trả lời rõ ràng.”

Trầm Cẩm nhìn Thụy vương, lại nhìn Thụy vương phi nói, “Thật ra con không có bị thương.”

Thụy vương phi cảm thán, “Thật sự là nha đầu thành thật, đều là nữ nhi của ta, ta không thể để con chịu thiệt, Vương gia, lát nữa để Thái y tự bấm bảo với ngài, mặt của Ngũ nha đầu nếu không có Tuyết Liên cao của Cầm nha đầu sợ sẽ bị hủy nặng hơn, đến lúc đó đừng để người ta oan uống Cầm nha đầu.”

“Sao có thể.” Thụy vương nói, “Cầm nha đầu, Phụ vương biết hôm nay con chịu tù, yên tâm đi.”

“Không sao ạ.” Trầm Cẩm nhu thuận nói, “Phụ vương, Mẫu phi với Đại tỷ tử đều đối xử với con vô cùng tốt.”

Sở Tu Minh thở dài, “Lúc ở biên thành phu nhân vẫn hay nói thế.”

Không khí trong sảnh cuối cùng cũng dịu đi, mọi người đều ngồi xuống, Trầm Cẩm nói, “Phụ quân đi nói chuyện với Đại tỷ phu đi.” Ngu ý bảo Sở Tu Minh ra ngoài trước.

Sở Tu Minh liếc Trầm Cẩm nói, “Ừ.” Lúc này mới ra ngoài, hẳn không đi nói chuyện với Vĩnh Nhạc hầu thế tử mà đi tìm nhóm Triệu ma ma đang canh giữ ở bên ngoài.

Trầm Hiên nói, “Con với đệ đệ...”

“Ồ lại.” Thụy vương phi nói, “Đây đều là tỷ muội của con, có một số chuyện bọn con biết tốt hơn.”

Chờ trong sảnh không còn người ngoài, Trầm Kỳ liền kể chi tiết mọi chuyện, Thụy vương càng nghe càng giận, trước đây Hứa trắc phi với Trầm Từ khóc nháo không muốn gả cho Vĩnh Ninh Bá, bây giờ lại oán hận, Thụy vương phi cũng tức giận, đỡ trán nói, “Hóa ra Nhị nha đầu vẫn luôn oán hận ta.” Nói xong liền rơi nước mắt, “Nếu nói trong phủ thực sự bất công, người đáng bất bình nhất phải là Cẩm nha đầu mới phải, nay...Nhị nha đầu lại có tâm tư đó, nếu để người ta biết, thể diện của quý phủ chúng ta sẽ mất hết.”

Trầm Cẩm nói, “Mẫu phi đừng khóc, chắc Nhị tỷ tỷ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì mà hiểu lầm.” Trầm Kỳ lạnh giọng phản bác, “Thấy Tam muội muội thiện tâm dễ ăn hiếp thôi, ngấm lại hôm qua nàng dám đánh nhau với Nhị muội phu trên đường về, mất hết thể diện, hôm nay nếu không có âm mưu sao lại xuất môn?”

Trầm Cẩm cúi đầu im lặng, Trầm Kỳ lạnh giọng tiếp tục, “Còn chuyện hôm qua của Tứ muội muội, Phụ vương hôm nay may nhờ Tam muội muội giúp đỡ bao che chứ nhờ Vĩnh Ninh Bá biết Nhị muội muội nói thế sẽ nghĩ ra sao về Thụy vương phủ, Tam muội muội biết làm sao?”

Thụy vương phi lau nước mắt nói, “Chuyện này kết thù mất, tình huống ở biên thành ra sao, Cẩm nha đầu vất vả lắm mới về đây được, nay mới được mấy ngày an lành, tuy ở trong phủ ta dưỡng Cẩm nha đầu bên cạnh nhưng nói đến thiên vị, bọn Nhị nha đầu mọi chuyện đều ép Cẩm nha đầu, việc hôn nhân của Cẩm nha đầu rốt cuộc ra sao Vương gia tự biết, Trịnh gia do Hứa trắc phi với Nhị nha đầu tự chọn, sao bây giờ lại bảo chúng ta hại các nàng?”

“Phụ vương, chuyện của mấy tỷ muội đáng lý con không nên xen mồm, dù sao sớm hay muộn các nàng cũng phải xuất giá, ở nhà tự tại chút cũng không sao.” Trầm Hiên lúc này mới nói, “Nhưng mà...bản thân con cũng gặp mấy lần, đồ mẫu thân cho Tam muội muội cuối cùng xuất hiện ở chỗ Nhị muội muội với Tứ muội muội.”

Trầm Hi cũng góp lời, “Con từng thấy một lần, Tứ muội muội nói rất thích cây trầm điểm thúy của Tam tỷ tỷ nhưng Tam tỷ tỷ cũng thích cây trầm đó, nói là đồ cưới của Trần trắc phi, còn bị Tứ muội muội châm chọc.”

Thụy vương nhíu mày chất vấn, “Sao các con không nói với ta?”

“Là ta không cho nói.” Thụy vương phi nói, “Chuyện của tỷ muội các nàng, ngài tham dự vào làm gì? Còn không phải bảo Cẩm nha đầu tặng hết cho Tứ nha đầu?”

Thụy vương bị nói sững sốt, không biết nên phản bác thế nào.

Trầm Cẩm mở miệng, “Phụ vương, cây trầm điểm thúy đó là cây mẫu thân thích nhất nên con mới không cho Tứ muội muội, còn lại đều không sao cả, với lại sau đó Mẫu phi với Đại tỷ tỷ sẽ vụng trộm cho con cái khác, ngay cả ca ca với đệ đệ cũng có cho con thứ này thứ kia nữa.”

Trầm Hiên không phủ nhận, chỉ nói, “Bình thường nhận được rất nhiều túi hương hay mặt quạt của Tam muội muội.”

Trầm Hi cũng cười, “Nhưng mà lần nào mang ra ngoài cũng bị đồng học cười chê, thứ gì thêu trên đó cũng tròn hết.”

Thụy vương cũng nhớ những thứ lật vật Trầm Cẩm làm cho bản thân, ánh mắt ôn hòa hơn, “Khiến con chịu thiệt, lúc đó ta không chú ý.”

“Phụ vương là người làm đại sự.” Trầm Cẩm cười nói, “Con có Mẫu phi chăm sóc mà.”

Thụy vương nhìn Thụy vương phi nói, “Trước đây ta sai rồi.”

Thụy vương phi giận dữ, “Bây giờ nói những thứ này làm gì, chờ hồi phủ rồi nói sau.” Sau đó nhìn Trầm Kỳ, “Con đi giúp đỡ Ngũ nha đầu, Vương gia đi bồi tội với Vĩnh Nhạc hầu cùng Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, chúng ta hồi phủ đi.”

Trầm Hiên nói, “Con với đệ đệ sẽ đi chung với Phụ vương.”

Thụy vương vội nói, “Ừ.” Liền dẫn hai con trai ra ngoài.

Thụy vương phi nhìn Trầm Cẩm nói, “Cẩm nha đầu, con cũng dẫn con rể về trước đi.”

Trầm Cẩm đồng ý ngay, “Dạ.”

Thụy vương phi nói, “Yên tâm, nhất định sẽ không để người khác vu khống hãm hại con.”

Mặt Trầm Cẩm mê mang nhìn Thụy vương phi, còn thiếu chút hỏi chuyện này có quan hệ gì tới ta, nhưng do nàng đã quen nghe lời Thụy vương phi nên gật đầu nói, “Tốt ạ.”

Thụy vương phi vẫy tay không tính giải thích cái gì, tránh phá hỏng tâm trạng của Trầm Cẩm.

Trầm Kỳ cũng nói, “Mấy ngày nữa ta sẽ tới phủ muội chơi.”

“Vâng.” Trầm Cẩm đồng ý, thấy Thụy vương phi không còn chuyện gì nữa liền cáo từ.

Ra cửa đã thấy Sở Tu Minh toàn thân quan phục chuẩn tước đứng trong viện, nhóm Triệu ma ma đều đứng bên cạnh, Sở Tu Minh thấy Trầm Cẩm liền vươn tay phải cho nàng, Trầm Cẩm nở nụ cười bước tới đặt tay vào lòng bàn tay Sở Tu Minh nói, “Chúng ta về đi.”

“Ừ.” Sở Tu Minh giúp Trầm Cẩm sửa sang lại tóc tai.

Vừa rồi Triệu ma ma đã kể lại toàn bộ mọi chuyện cho hắn nghe, Trầm Cẩm kéo áo Sở Tu Minh qua lại làm nũng, “Đừng giận mà.”

Tuy mặt Sở Tu Minh vẫn hết sức bình tĩnh song Trầm Cẩm cảm giác được tâm trạng Sở Tu Minh không tốt, Sở Tu Minh hí mắt nhìn tiểu nương tử của mình nói, “Nhờ nàng bị thương thì sao?”

Trầm Cẩm liền thấy lòng ngọt ngào, còn ngọt hơn Long Tu tô mà Triệu ma ma làm nữa, vẫy vẫy tay chờ Sở Tu Minh ngoảnh lại mới nhón chân ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, “Thật ra ta thấy Nhị tỷ tỷ có khả năng thật sự không cố ý.”

“Hả?” Hai người đứng rất gần, thậm chí Sở Tu Minh có thể ngửi được mùi hương trên người Trầm Cẩm, liền ôm thắt lưng Trầm Cẩm để nàng không cần vất vả như thế.

Trầm Cẩm nói, “Thật, ta thấy Nhị tỷ tỷ không có lá gan lớn thế đâu, có thể nàng có tâm tư gây thương tích cho ta nhưng tuyệt đối không dám ra tay, lần này Ngũ muội muội... chắc bị ngộ thương, có điều ta không có nói ra.” Nói xong câu cuối còn có vẻ yếu ớt, “Ta không thích Nhị tỷ tỷ cho nên không muốn nói giúp nàng.”

Sở Tu Minh ậm ừ, chờ Trầm Cẩm nói xong ra ngoài cũng không buông tay ra, ôm cả người mềm mềm vào ngực, sau đó bước từ từ ra ngoài, không nói gì.

Trầm Cẩm làm nũng, “Đừng giận mà.”

Sở Tu Minh dừng bước, ôm Trầm Cẩm lên để nàng ngồi trên cánh tay mình, Trầm Cẩm chớp chân lên, lăn vẩy lay động, đôi giày thêu như ẩn như hiện, hạ nhân của Vĩnh Nhạc hầu phủ bị dọa sợ ngây ngẩn cả người, thậm chí có nha hoàn đang bụng chầu nước bị hất đổ.

Trầm Cẩm nhận ra da mặt mình lại dày hơn xưa, bây giờ không chỉ không biết ngượng còn cảm thấy an toàn và vui vẻ.

Sở Tu Minh thấy Trầm Cẩm thích, còn cố ý tung hứng để Trầm Cẩm càng vui, chuyện hôm nay tuy Trầm Cẩm không biểu hiện ra ngoài nhưng Sở Tu Minh nhận thấy lòng Trầm Cẩm có đau khổ, dù sao đây đều là người thân của nàng, cho nên lúc này dỗ nàng, chỉ hy vọng tiểu nương tử nhà mình mỗi ngày đều cười ha ha.

Trầm Cẩm không thấy sợ, nở nụ cười, vòng ngọc trên cổ tay va chạm vào nhau phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Cuối cùng ánh mắt của Triệu ma ma cũng nhu hòa một ít, An Bình và An Ninh cười nhìn tướng quân với phu nhân.

“Không biết xấu hổ.”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ nghiêm khắc chen ngang không khí, Sở Tu Minh ngừng lại xoay người nhìn, Trầm Cẩm liền thấy Trầm Từ mặt mày trắng bệch được áo choàng bao quanh bị hai thô sử bà tử nâng, đứng phía trước nàng là một trung niên nữ nhân mặt mày nghiêm túc, người nói chuyện là bà ta.

“Ta quen các người à?” Trầm Cẩm đánh giá bà ta một lát rồi hỏi.

Trung niên nữ nhân không thấy bản thân có sai, “Trước công chúng các người lại vui đùa ẩm ỉ có biết hai chữ liêm sỉ viết như thế nào không?”

“Bà chuẩn bị dạy dỗ bọn ta?” Cuối cùng Sở Tu Minh mở miệng nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng mang vẻ trào phúng, dừng trên người Trầm Từ, cơ thể Trầm Từ quơ quơ.

Lại một trung niên mỹ phụ đi ra, thấy mọi người tụ tại cửa hỏi, “Sao thế này?” Người hỏi là mẫu thân của Trịnh Gia Cù, bà bà của Trầm Từ, so với phu nhân mặt mày nghiêm túc kia trông ôn hòa hơn rất nhiều.

Trầm Cẩm thấy Trầm Từ nói, “Các người nhanh đưa Nhị tỷ tỷ về đi.”

Trịnh phu nhân đã nghe nha hoàn báo lại sự tình, hút một ngụm khí lạnh, “Nhất ba vị bình, nhất ba hựu khởi”, thoáng nhìn tiểu cô nhà mình chỉ thấy đau đầu cực, vội nói, “Mới rồi chỉ là hiểu lầm.”

* Nhất ba vị bình, nhất ba hựu khởi: Con sóng thứ nhất chưa qua, con sóng tiếp theo lại tới, trong hoàn cảnh này chỉ chuyện của Trầm Tử còn chưa đầu vào đâu đã gặp chuyện Trịnh tiểu cô gây rối =))

“Trịnh phu nhân phải không?” Ánh mắt Sở Tu Minh dừng trên người phụ nhân ra sau cùng, nói, “Lời hôm nay ta nói bà nên ghi tạc trong lòng, nếu sau này Trịnh gia các người bất luận kẻ nào khiến thê tử ta bị thương một chút, ta liền chặt một chi của con bà, bà có thể về đếm lại số con để biết có bao nhiêu cơ hội.”

Trịnh gia tiểu cô đã biết người trước mắt này là ai, nghe Sở Tu Minh ăn nói bừa bãi như thế liền giận dữ, “Dưới chân thiên tử không phải nơi người có thể làm càn.”

“Ha.” Ánh mắt Sở Tu Minh quét một vòng lên toàn bộ người Trịnh gia, không nói thêm gì.

Trịnh phu nhân vội nói, “Vĩnh Ninh Bá, mọi người đều là thông gia với nhau... Bá phu nhân, ta biết chuyện hôm nay khiến người...”

“Trịnh phu nhân đừng sốt ruột.” Giọng Trầm Cẩm dịu dàng, mang vẻ mềm yếu, “Phu quân có chừng mực.”

Có chừng mực đã chặt tay chân con bà thì không đúng mực sẽ ra sao? Trịnh phu nhân muốn ngắt mất thôi.

Hai mắt Trầm Tử tràn đầy cừu hận nhìn Trầm Cẩm, vẻ mặt vụn vỡ, “Trầm Cẩm ngươi đừng đắc ý...”

“Nếu ta nghe thấy người Trịnh gia các người nói phu nhân ta một câu không tốt hoặc chọc phu nhân ta giận.” Sở Tu Minh lần nữa mở miệng nói, mặt hân vô cùng bình tĩnh nhưng giọng nói lạnh lẽo, thậm chí khiến người khác cảm giác thấy sát ý, “Thì cũng sẽ làm như thế.”

Không đợi Trầm Tử lại mở miệng nói chuyện Trịnh phu nhân rút cuộc không thể bảo trì hình tượng được nữa lớn giọng thét, “Bịt miệng nàng lại cho ta.”

Trầm Cẩm còn ngồi trên vai Sở Tu Minh nói, “Phu quân ta đói bụng, muốn đi về.”

“Ừ.” Sở Tu Minh lên tiếng, khí lạnh và sát ý toàn thân vừa rồi hoàn toàn biến mất.

Trầm Cẩm ngoảnh đầu liếc Trầm Tử một cái, thờ dài hất chân, thường thường đá lên người Sở Tu Minh, “Phu quân, ta muốn ăn thịt nướng chàng làm cho ta.”

“Được.” Sở Tu Minh đồng ý ngay.

Triệu ma ma nhìn đoàn người Trịnh gia cười lạnh, “Tốt nhất các người nên nhớ kỹ lời thiếu gia nhà ta nói, trừ phu nhân ra thì hẳn nói một không nói hai.” Nói xong mới bỏ đi.

Thụy vương phi cũng đi ra, theo phía sau bà là một nữ tử duy mạo được nha hoàn bà tử vây quanh, vừa rồi hai người cũng nghe Sở Tu Minh nói, Trầm Kỳ lại không chút lưu tình nói thẳng, “Có vài người tự cho rằng bản thân luôn đúng, chuyện nhà người khác cũng muốn nhúng tay vào, nay móng vuốt quá dài bị người khác cắt đi.”

Nghe thế mặt Trịnh gia tiểu cô biến từ màu này sang màu khác, Trịnh phu nhân có kinh nghiệm nhanh chóng cho bà tử đắc lực bên cạnh kéo nàng ta không cho mở miệng.

Lúc này Trịnh gia phu nhân không quan tâm chuyện thân thể Trầm Tử, vội nói, “Thân gia, chắc Vĩnh Ninh Bá hiểu nhầm chúng ta, xin...”

“Sau này chuyện của Trịnh gia không liên quan tới Thụy vương phủ.” Thụy vương phi bình tĩnh đáp lời, “Chuyện của Trầm Tử ta cũng sẽ không xen vào nữa, nếu các người thực sự có yêu cầu gì thì hãy đi tìm mẹ đẻ Trầm Tử.” Nói xong dẫn người bỏ đi.

Cho đến lúc lên xe ngựa Sở Tu Minh mới cho Trầm Cẩm xuống, Vĩnh Nhạc hầu thê tử tự mình đi tiễn, do chuyện Sở Tu Minh ‘bê’ Trầm Cẩm đi không phải chuyện bí mật, để tránh xấu hổ hẳn cố ý đi phía sau, hai người hàn huyên vài câu rồi Sở Tu Minh chống đỡ một tay nhảy lên xe ngựa.

Chờ nhóm Triệu ma ma ngồi lên xe ngựa phía sau, xe ngựa bắt đầu nhanh chóng rời Vĩnh Nhạc hầu phủ về Vĩnh Ninh Bá phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Từ lúc ở Vĩnh Nhạc hầu phủ về, Trầm Cẩm tinh thần luôn không tỉnh táo, đến thịt nướng Sở Tu Minh tự tay nướng cho nàng cũng không ăn bao nhiêu,

mới đầu Sở Tu Minh và Triệu ma ma đều nghĩ do trong lòng Trầm Cẩm không thoải mái, nhưng hai ngày sau Trầm Cẩm vẫn thế, Triệu ma ma hơi suy đoán, lên nói với Sở Tu Minh, Sở Tu Minh liền mời đại phu.

Trầm Cẩm biết Sở Tu Minh lo lắng cho mình, hơn nữa nàng cũng tự thấy mấy ngày gần đây không giống bình thường, bản thân chẳng hiểu ra sao, chẳng nhẽ nàng thực sự quan tâm Trầm Từ và Trầm Dung đến mức đó?

Nhưng đâu có đúng đâu, nàng với Trầm Dung chẳng quen thân, ấn tượng với nàng ta chỉ là cái bóng đi theo Trầm Từ và Trầm Tĩnh. Còn Trầm Từ? Nói hai người tỷ muội tình thâm, đến Trầm Cẩm cũng không tin, càng nghĩ Trầm Cẩm càng bức, nàng thấy bản thân không nên. . . đa sầu đa cảm, nếu không thì lúc ở Thụy vương phủ đã hàng ngày lệ rơi không ngừng rồi!

“Chắc là ta không quen khí hậu đó.” Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh, nhỏ giọng nói, “Ta thấy thịt dê ở kinh thành không ngon, không tươi, cũng chẳng thơm như ở biên thành.”

Sở Tu Minh nắm tay Trầm Cẩm, “Gọi đại phu xem thử, ta cũng an tâm.” Vốn hấn có vẻ ngoài như họa, lúc này biểu hiện lạnh lùng càng toát ra vẻ đường đường chính chính.

Trầm Cẩm vẫn không tình nguyện lắm, nàng sợ uống thuốc chết đi được, Triệu ma ma bưng một chén đậu phộng tảo đỏ cho Trầm Cẩm, khuyên, “Phu nhân, nếu lão nô nhớ không lầm thì ngài sống ở kinh thành mười mấy năm, mới ở biên thành có hơn một năm chứ mấy.”

“Nhưng ta đã hơn một năm không ở đây nên không quen khí hậu.” Trầm Cẩm trả lời vô cùng tự nhiên.

Sở Tu Minh lẳng lặng nhìn Trầm Cẩm, đôi môi hồng hồng của Trầm Cẩm chếp chếp, cuối cùng chán nản nói, “Ta biết rồi, chờ đại phu tới ta bảo đại phu xem thử.” Sau đó rút tay về cúi đầu ăn đậu phộng tảo đỏ.

Triệu ma ma nhìn Sở Tu Minh âm thầm đắc ý, xem ra phu nhân càng ngày càng thích tay nghề của bà mà không phải sắc đẹp của tướng quân, càng nghĩ càng thấy phu nhân tri kỷ, dịu dàng nói, “Phu nhân còn muốn ăn gì không, nói để lão nô đi làm.”

Hai mắt Trầm Cẩm rực sáng hiện lên nhìn Triệu ma ma, vội nuốt đồ ăn trong miệng, “Không bằng làm cá viên*?” Thấy Triệu ma ma tỏ vẻ không đồng ý, khí thế yếu ớt hẳn vẫn cố biện giải, “Là Đại tỷ tỷ thích ăn, lát nữa tỷ ấy sẽ đến chơi mà.”

*Món cá viên này có hèm rượu nên Triệu ma ma không đồng ý cho Trầm Cẩm ăn trong giai đoạn suy đoán á mà

Triệu ma ma thờ dài, “Chờ hỏi đại phu, nếu cơ thể phu nhân không có gì đáng ngại thì lão nô sẽ làm canh gà với tôm nõn cho phu nhân được không?”

“Được.” Trầm Cẩm đồng ý ngay, cười một cái với Triệu ma ma sau đó tiếp tục thỏa mãn ăn hết bát đậu phộng tảo đỏ.

Triệu ma ma đắc ý liếc Sở Tu Minh, trong đầu Sở Tu Minh chợt nảy lên ý niệm, phải chăng do Triệu ma ma ở chung với tiểu nương tử nhà mình lâu nên cũng biến thành như thế... được rồi, cứ coi như Triệu ma ma càng sống càng trẻ vậy.

Đại phu với Trầm Kỳ chân trước chân sau đến, An Ninh với An Bình nghênh đón phu thê Trầm Kỳ, An Bình cung kính giải thích, “Phu nhân nhà nô tỳ từ mấy ngày trước bắt đầu không khỏe, điểm tâm hôm nay cũng không ăn bao nhiêu, thiếu gia sai người mời đại phu, lúc này đang ở trong đó bắt mạch cho phu nhân thành ra phu nhân mới không thể tự mình ra đón thể tử phu nhân.”

Trầm Kỳ vốn không để ý chuyện này, nghe giải thích lại nói, “Phu nhân nhà ngươi sao thế? Không phải mấy hôm trước bị dọa đấy chứ?”

“Nô tỳ không biết.” An Bình lo lắng trả lời.

Trầm Kỳ gật đầu nói, “Ta biết rồi, mau dẫn ta đi xem thử.”

Vĩnh Nhạc hầu thê tử cũng nói, “Người nhà cả không cần khách sáo.”

Chờ phu thê Trầm Kỳ vào, lão đại phu đã bắt mạch xong, đang hỏi chuyện, “Mấy ngày nay phu nhân ăn những gì?”

Triệu ma ma liệt kê những món Trầm Cẩm ăn, sau đó nói, “Mấy hôm nay phu nhân luôn không có khẩu vị, sáng hôm nay mới chỉ ăn một chén cháo với hai cái bánh bao thôi.”

Một chén cháo với hai cái bánh bao còn không nhiều hả? Trầm Kỳ khựng lại, nếu không nhờ người hầu khắp phòng đều bình tĩnh, ánh mắt Vĩnh Ninh Bá toát vẻ lo lắng thì Trầm Kỳ đã nghĩ Trầm Cẩm đang nói giỡn, ngay cả Vĩnh Nhạc hầu thê tử cũng tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Trầm Kỳ theo bản năng, Trầm Kỳ với Trầm Cẩm là tỷ muội, quan hệ rất tốt, nhưng mỗi sáng Trầm Kỳ chỉ ăn hơn nửa bát cháo với mấy miếng điểm tâm, còn Trầm Cẩm lúc không muốn ăn đã ăn hết một chén cháo và hai cái bánh bao thể thì lúc bình thường sẽ ăn bao nhiêu?

Sở Tu Minh đứng lên, gật đầu xem như chào hỏi, sau đó nhìn đại phu, chờ đại phu nói chuyện.

Lão đại phu không ngạc nhiên như nhóm Trầm Kỳ, phu nhân ăn nhiều không phải lần đầu thấy, “Thế bình thường buổi sáng ăn bao nhiêu?”

Triệu ma ma đáp, “Bình thường phu nhân đều ăn một chén cháo, ba bốn cái bánh bao, mấy miếng điểm tâm. . .”

Sao lại nhiều thế? Hôm nay Triệu ma ma không nói thì Trầm Cẩm vẫn không ý thức được điểm ấy.

Trầm Cẩm khiếp sợ nhìn Triệu ma ma, lại nhìn Trầm Kỳ, thấy biểu tình của Trầm Kỳ nàng ngượng ngùng đỏ mặt, vội nói, “Bánh bao là bánh bột mì, bánh bao đều rất nhỏ.”

Triệu ma ma gật đầu nói, “Đúng thế, lão nô luôn trông chừng không cho phu nhân ăn nhiều tránh chướng bụng, sau khi ăn điểm tâm khoảng một hai canh giờ, phu nhân còn có thể ăn một mâm điểm tâm với mấy miếng mút hoa quả, nhưng hiện tại...”

Trầm Kỳ đã khôi phục bình tĩnh bước đến ngồi cạnh Trầm Cẩm, yếu thế giải thích, “Bình thường ta hoạt động nhiều mới có thể ăn nhiều hơn tí.”

Sở Tu Minh vuốt tóc tiểu nương tử nói, “Không nhiều lắm.”

Trầm Cẩm nghe vậy liền cười, cũng nói, “Ừ!” Dù sao có ăn nhiều thế nào đi chăng nữa phu quân cũng nuôi được mà!

Triệu ma ma đã trao đổi với lão đại phu xong, lão đại phu trầm ngâm một chốc rồi nói, “Không có gì đáng ngại, không cần uống thuốc, với lại thân thể phu nhân vốn khỏe mạnh, nếu phu nhân muốn nghỉ ngơi thì để nàng nghỉ, muốn ăn gì thì để nàng ăn, ăn bao nhiêu cứ để nàng tự định, nên khuyên nàng ăn nhiều hoa quả, chờ thời gian tới sẽ ổn.”

“Tốt, cảm ơn đại phu.” Triệu ma ma hơi thất vọng, “Ta tiễn đại phu.”

Lão đại phu gật gù đầu cáo từ, Triệu ma ma không chỉ chuẩn bị chân kim, còn tặng hồng bao, “Sau này quý phủ có chuyện xin làm phiền đại phu.”

“Tất nhiên.” Lão đại phu bảo được đồng nhận đồ, “Có một số việc không thể vội, quý phủ phu nhân thân thể khỏe mạnh, đây là chuyện sớm hay muộn.”

“Đại phu nói phải.” Triệu ma ma cười nói, “Do mấy hôm nay phu nhân hay mệt mỏi nên chúng ta mới lo lắng.”

“Thật ra...” Lão đại phu thấy thái độ của người Vĩnh Ninh Bá phủ vô cùng tốt, do dự nói, “Cũng có thể do thời gian còn thấp nên mạch không có dấu hiệu.”

Triệu ma ma cũng nghĩ đến điểm ấy, hỏi, “Thế đại phu thấy khi nào có thể đến bắt mạch lại?”

“Ngày mười lăm tới.” Đại phu suy tư một chốc rồi trả lời.

Triệu ma ma cười đồng ý, tự mình tiễn người đến cửa.

So sánh với việc Triệu ma ma thất vọng thì Sở Tu Minh lại thở dài nhẹ nhõm, Trầm Cẩm còn bé, chuyện có con hử không vội, hưởng chi tình huống bây giờ không thích hợp có con, nhưng nếu mà có thì tất nhiên hẳn sẽ vui mừng, cũng có thể toàn lực che chở mẹ con Trầm Cẩm an toàn, nếu không có...do duyên phận với đứa nhỏ chưa tới thời.

Trầm Cẩm nghe đại phu nói hơi đắc ý, chờ Triệu ma ma đưa người về rồi, liền cười nhìn Triệu ma ma, “Ma ma, trưa nay chúng ta ăn cá viên, còn có canh gà với tôm nõn nữa nha.” Triệu ma ma chưa kịp nói gì thì đã bị cướp lời, “Đại phu nói ta muốn ăn thì cứ ăn cái đấy.”

Đại phu nói thế cũng lợi dụng thành lý do chính đáng được hả? Triệu ma ma nhìn Sở Tu Minh, Sở Tu Minh gật đầu, nương tử của mình vui vẻ là được.

“Dạ.” Triệu ma ma đồng ý, đi xuống chuẩn bị.

Trầm Kỳ thấy thế liền cười, “Sao thành thân xong lại càng bướng bỉnh thế hả?”

Tâm trạng Trầm Cẩm rất tốt, nàng quyết định sau này bản thân khó chịu sẽ tìm lão đại phu này khám bệnh, ông ấy không giống những đại phu khác bảo nàng uống thuốc, nói, “Ma ma nấu ăn ngon lắm nhưng lại không hay nấu, hôm nay do có tỷ tỷ đến ma ma mới chịu tự mình làm đấy.”

Trầm Kỳ nghe vậy lòng ấm áp hẳn, “Không phải muội bảo có nuôi một con cún hả? Cho chúng ta xem thử?”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử cũng là một người thích nuôi chó, còn xây dựng một nơi chuyên nuôi chó săn, nghe thế nói, “Mấy hôm trước phu nhân nói với ta khiến ta tò mò vô cùng. Tam muội phu dẫn ta đi xem với.”

Sở Tu Minh gật đầu nói, “Để ta cho người thả nó ra, chúng ta ra ngoài viện chờ sẽ thấy.”

Trầm Cẩm đã kéo tay Trầm Kỳ dẫn ra ngoài, “Tiểu Bát Điểm rất ngoan, lúc chạy cực kỳ giống cục bông.”

Trầm Kỳ hỏi, “Nó màu gì?”

“Màu trắng, lông vừa nhiều vừa mềm.” Trầm Cẩm khoe khoang.

Trầm Kỳ gật đầu, lòng cũng có chút mong đợi, Tiểu Bát Điểm... nhất định nó là một nhúm nho nhỏ, lông cả người mềm mềm, chắc ôm vào ngực thích lắm đây, nàng cười theo, “Thế tí nữa cho tỷ ôm nhé.”

“Được ạ.” Trầm Cẩm đồng ý ngay, “Ôm nó thích lắm.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ lại âm thầm thất vọng, hẳn thích đại cầu chứ không phải kiểu cún con này, nhưng mà lỡ nói rồi không thể bảo Sở Tu Minh dẫn hắn về được.

An Bình theo phía sau Trầm Cẩm vô cùng mong chờ cảnh mọi người nhìn thấy Tiểu Bất Điểm.

Sở Tu Minh sao lại không nhận ra cảm xúc của Vĩnh Nhạc hầu thế tử, chỉ nói, “Hy vọng Đại tỷ phu thấy đừng thèm.”

“Không đâu.” Vĩnh Nhạc hầu thế tử phát hiện Sở Tu Minh tỏ vẻ tự tin với chó nhà mình liền cười đáp, “Nếu Tam muội muội thích cún thì ta có một con cún con giống sư tử được người tặng, vốn định huấn luyện xong sẽ đưa phu nhân giải sầu, đến lúc đó cũng đưa mấy con cho Tam muội muội.”

Sở Tu Minh nghe thế không trả lời, nói, “Tới kia.”

“Cái gì tới?” Vĩnh Nhạc hầu thế tử sững sốt, chưa kịp phản ứng, hắn vừa nói xong đã thấy một con sói trắng chạy tới.

Trầm Kỳ cũng thấy, sợ đến suýt hét lên, lại nghe tiếng Trầm Cẩm hoan hi, “Tiểu Bất Điểm!”

Tiểu Bất Điểm?!

Trầm Kỳ và Vĩnh Nhạc hầu thế tử bốn mắt nhìn nhau, tỏ vẻ chẳng thể nào tin được.

Trầm Cẩm đã chạy vài bước ngồi xổm xuống mở rộng hai tay, Tiểu Bất Điểm cách Trầm Cẩm một khoảng đã giảm tốc độ nhưng do béo quá nên không dừng lại ngay mà trượt thêm một đoạn, cuối cùng dừng ngay trước người Trầm Cẩm, sau đó đứng lên, hai cái móng béo khoát lên vai, cọ cọ trên mặt Trầm Cẩm, do nó bị Sở Tu Minh dạy dỗ rồi nên lần này không dám liếm mặt Trầm Cẩm.

Tiểu Bất Điểm còn chưa trưởng thành hết, hiện tại tai nó một dựng thẳng một còn cụp xuống, “Hú hú.”

Trầm Cẩm buông Tiểu Bất Điểm ra sau đó đứng lên vỗ vỗ đầu nó nói, “Đây là tỷ tỷ với tỷ phu của ta.”

Tiểu Bất Điểm ngồi dưới đất, ánh mắt đen bóng nhìn hai người xa lạ, không thèm quan tâm chỉ nhìn Sở Tu Minh, “Gâu gâu.”

Trầm Cẩm háo hức nhìn Trầm Kỳ, “Tỷ tỷ xem Tiểu Bất Điểm này.”

“Tiểu Bất Điểm...” Trầm Kỳ bắt lực trước cái tên, cún con đáng yêu lông ngắn mềm mềm có thể ôm vào ngực đâu?

Trầm Cẩm cười nói, “Không phải tỷ tỷ muốn ôm nó hả? Nó ngoan lắm, chẳng cắn người bao giờ.”

Tiểu Bất Điểm há miệng thè lưỡi thờ hồng hộc.

Trầm Kỳ không phải người nhất gan, lại có Trầm Cẩm đứng bên cạnh thành ra không sợ chó sẽ làm người bị thương, bước tới chỗ nàng hỏi, “Tỷ có thể sờ hả?”

“Có thể.” Trầm Cẩm kéo tay Trầm Kỳ đặt trên đầu Tiểu Bất Điểm, nó cọ cọ tay Trầm Kỳ.

Hai mắt Trầm Kỳ toát lên vẻ kinh hi, vừa rồi còn hơi lo giờ biến mất hẳn, “Ngaoan quá.”

“Ừ.” Trầm Cẩm nhỏ giọng nói, “Tiểu Bất Điểm thành thật lắm, lát nữa mình dắt nó về phòng, hai người chúng ta bỏ giày ra dẫm trên người nó, thoải mái cực kỳ.”

“Được hả?” Trầm Kỳ nhìn Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm dùng sức gạt đầu, đắc ý trả lời, “Muội biết tỷ sẽ thích mà, Tiểu Bất Điểm còn biết bắt tay nữa.” Nói xong liền giơ tay ra trước mặt Tiểu Bất Điểm, “Bắt tay.”

Tiểu Bất Điểm nâng móng heo lên bỏ vào tay Trầm Cẩm, Trầm Cẩm lật lên lật xuống một lát mới buông ra.

“Tỷ cũng muốn!” Trầm Kỳ cũng vươn tay nói, “Bắt tay.”

Tiểu Bất Điểm nghiêng đầu nhìn nàng nhưng không động đậy, Trầm Cẩm vỗ vỗ đầu nó, “Bắt tay với tỷ tỷ nào.”

“Gâu gâu.” Tiểu Bất Điểm sủa vài tiếng rồi mới vươn móng heo bắt tay với Trầm Kỳ.

Trầm Kỳ rất thích động vật nhưng hồi ở Thụy vương phủ Thụy vương phi không cho các nàng nuôi, sợ mấy con này cào khiến các nàng bị thương, còn Vĩnh Nhạc hầu thế tử nuôi toàn chó săn, cả một đám hung hãn, hắn coi như bảo bối, Trầm Kỳ chẳng thèm chơi, hôm nay may gặp đúng ý.

Không giống Trầm Kỳ, Vĩnh Nhạc hầu thế tử vừa nhìn đã nhận ra Tiểu Bất Điểm được huấn luyện vô cùng tốt, như vừa rồi nếu không có lệnh của Trầm Cẩm nó sẽ không nghe lời Trầm Kỳ, bây giờ mới nói, “Tam muội phu, con chó này tuần thật!”

Sở Tu Minh nói, “Giống chó này có máu sói, mua ở chợ phiên.”

“Ta nghe nói chó với sói ở bên đó rất hung hãn.” Vĩnh Nhạc hầu thế từ nhìn chăm chăm Tiểu Bất Điểm, hận không thể chạy tới ôm đi, chẳng trách vừa rồi hắn bảo muốn tặng cún con giống sư tử Sở Tu Minh không nói gì, có con này ai còn thèm để ý chứ!

Sở Tu Minh lại nói, “Nếu Đại tỷ phu thích, chờ chợ phiên mở ta bảo người đi tìm, thấy con nào tốt sẽ mua tặng...”

“Tốt quá.” Sở Tu Minh chưa nói xong Vĩnh Nhạc hầu thế từ đã kích động chen ngang, “Tiểu Bất Điểm nhà đệ nếu sinh chó con cho ta một con nhé!”

“Tiểu Bất Điểm còn nhỏ.” Sở Tu Minh bị ngắt lời cũng không giận, chỉ nói, “Nhưng mà không dễ tìm, ta ở biên thành lâu thế cũng chỉ có mình Tiểu Bất Điểm nuôi ở nhà thôi, bên kia giống chó nào cũng hung ác thích đánh nhau, hơn nữa... giống như Tiểu Bất Điểm không nhất định có thể tìm được.”

“Ta hiểu!” Vĩnh Nhạc hầu thế từ thích chó, đặc biệt loại chó to như này, “Muội phu hỗ trợ tìm đã tốt lắm rồi, chuyện này cần duyên phận.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ cảm thấy Sở Tu Minh đúng là tri âm của hắn, nhìn Tiểu Bất Điểm bị Trầm Kỳ và Trầm Cẩm ra sức ôm mà không động được tí, Vĩnh Nhạc hầu thế từ cũng muốn tới sờ, “Muội phu, con chó này ai huấn luyện thế? Nó chưa trưởng thành hẳn đúng không?”

“Ừ.” Sở Tu Minh không tính nói cho Vĩnh Nhạc hầu thế từ biết Tiểu Bất Điểm do hắn tự tay dạy dỗ cho nường từ, huấn luyện chó cho nường từ là hường thụ, hắn không tính giúp Vĩnh Nhạc hầu thế từ huấn cầu.

Vĩnh Nhạc hầu thế từ nói, “Muội phu, cho ta xem kỹ Tiểu Bất Điểm đi.”

Sở Tu Minh biết Vĩnh Nhạc hầu thế từ bảo xem kỹ là ý gì, nói, “Được.”

Tiểu Bất Điểm đã nằm ưỡn bụng lên trời để Trầm Cẩm với Trầm Kỳ vuốt cái bụng nóng hằm hạp của nó, thấy Sở Tu Minh và Vĩnh Nhạc hầu thế từ bước tới cũng chẳng thèm động, Vĩnh Nhạc hầu thế từ nói, “Hào phu nhân, muội muội, để ta xem Tiểu Bất Điểm với.”

Trầm Kỳ vốn đã biết sở thích của Vĩnh Nhạc hầu thế từ nên nghe thế nhường mảy liếc sang, Vĩnh Nhạc hầu thế từ nói, “Coi như vi phu cầu xin phu nhân.”

“Ha ha ha, tỷ phu huynh...” Trầm Cẩm bật cười.

Trầm Kỳ cũng bị chọc cười, “Tính tình thật là.” Mặc dù nói như vậy nhưng vẫn đứng lên tránh ra với Trầm Cẩm.

Sau khi các nàng bỏ đi Tiểu Bất Điểm bật dậy, lắc lắc thân mình, ánh mắt tối như mực nhìn chăm chăm Vĩnh Nhạc hầu thế từ.

“Chó tốt.” Vĩnh Nhạc hầu thế từ tán thưởng.

Sở Tu Minh nói, “Ngồi xuống.”

Tiểu Bất Điểm lại ngồi xuống, Vĩnh Nhạc hầu thế từ không bước tới ngay mà chờ Sở Tu Minh bước qua vuốt đầu Tiểu Bất Điểm hắn mới ngồi xổm bên cạnh Tiểu Bất Điểm, chẳng để ý đến bộ cảm bào đang mặc, “Được không?”

“Được.” Tay Sở Tu Minh vẫn không rời đầu Tiểu Bất Điểm.

Bấy giờ Vĩnh Nhạc hầu thế từ mới nhìn kỹ Tiểu Bất Điểm, Sở Tu Minh vỗ nhẹ đầu Tiểu Bất Điểm, Tiểu Bất Điểm vươn móng vuốt đặt lên tay Vĩnh Nhạc hầu thế từ, không giống Trầm Kỳ, Vĩnh Nhạc hầu thế từ không bắt tay với Tiểu Bất Điểm mà cẩn thận sờ soạng móng vuốt với độ thô của chân nó, sợ hãi than, “Con chó này trưởng thành đứng lên có thể cao hơn người đấy!”

“Ừ.” Sở Tu Minh phát hiện Vĩnh Nhạc hầu thế từ hiểu khá rõ về chó, hắn sờ toàn thân Tiểu Bất Điểm trong ánh mắt buồn bực của nó, thậm chí ngay cả đuôi cũng không tha, nếu không có Sở Tu Minh nhìn thì Tiểu Bất Điểm đã sớm cắn người rồi.

“Giỏi quá...” Vĩnh Nhạc hầu thế từ lưu luyến mãi mới chịu buông Tiểu Bất Điểm, “Muội phu, con chó tốt như thế sao có thể đặt tên thế được.”

“Tỷ phu, muội đặt đấy.” Trầm Cẩm đang nói chuyện với Trầm Kỳ, Trầm Kỳ hỏi nàng lai lịch của Tiểu Bất Điểm, sau đó chuyển sang nói về tình huống ở chợ phiên, đúng lúc nghe Vĩnh Nhạc hầu thế từ hỏi liền trả lời.

“Sao lại đặt tên đó.” Vĩnh Nhạc hầu thế từ tiếc hận, “Phải đặt một cái tên thật oách vào chứ.”

Trầm Cẩm cười nói, “Phu quân cũng bảo tên hay mà.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ nhìn Sở Tu Minh, hắn lạnh nhạt gật đầu, lúc Vĩnh Nhạc hầu thế từ sắp khùng lên mới nói tiếp, “Phu nhân đặt tên rất hay.”

Trầm Kỳ bật cười ngay, “Muội muội nuôi, muội muội thấy hay là được rồi, đâu phải chó phu quân nuôi, hơn nữa mấy con chó săn chàng nuôi tên cũng đâu có hay gì.”

“Gọi là gì?” Trầm Cẩm tò mò.

Trầm Kỳ cười nói, “Một con kêu Uy Mãnh Đại tướng quân, một con kêu Dũng Mãnh Phi Thường Đại tướng quân, một con tên Cuồng Ngạo Đại tướng

quân...”

“Ha ha ha tên tục quá đi mất.” Trầm Cẩm chẳng khách khí cười khanh khách.

Vĩnh Nhạc hầu thế từ buồn rầu, “Buồn cười chỗ nào, nghe đã thấy uy phong lẫm lẫm mà.” Vốn định tiếp tục chơi với Tiểu Bất Điểm ai ngờ Sở Tu Minh vừa thả tay thì Tiểu Bất Điểm đã bỏ chạy tới chỗ Trầm Cẩm ngồi, thè lưỡi thò hồng học, đuôi lúc la lúc lắc, khắc hẳn dáng vẻ lúc ở với hân cang khiến Vĩnh Nhạc hầu thế từ phiền muộn.

Trầm Kỳ thấy bộ dạng của trưởng phu lòng sáng khoái vô cùng, nhớ đến khoản thời gian trước bị con biểu muội kia ăn hiếp hai mắt híp lại đề nghị, “Muội muội, để nam nhân bọn họ đi nói chuyện, chúng ta cũng nói chuyện của chúng ta, tỳ muốn thử cảm giác Tiểu Bất Điểm ẩm chân.”

Vĩnh Nhạc hầu thế từ nói, “Ta thấy chúng ta có thể ở thêm lúc nữa cùng chơi với Tiểu Bất Điểm”

Tiểu Bất Điểm chỉ nghe lời Sở Tu Minh và Trầm Cẩm, Trầm Cẩm khẳng định sẽ nghe tỳ tỳ, còn Sở Tu Minh lại là kẻ sùng thê tử, cho nên tuy Vĩnh Nhạc hầu thế từ cực lực giữ lại vẫn chỉ có thể trở mặt nhìn Trầm Kỳ và Trầm Cẩm dẫn Tiểu Bất Điểm bỏ đi, sau đó hân cang bị mời tới khách phòng thay quần áo.

Trong phòng Trầm Kỳ và Trầm Cẩm đã rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, hai người ngồi trên ghế mềm cỡi tất nhẹ nhàng dẫm lên người Tiểu Bất Điểm, Tiểu Bất Điểm thì ôm một cục xương tự vui vẻ, đuôi không ngừng lắc lư.

Trầm Kỳ cảm thán, “Không ngờ phu quân cũng có hôm nay.”

“Tỳ phu thích chó thật.” Trầm Cẩm cũng cảm thán.

Trầm Kỳ híp mắt nhìn Tiểu Bất Điểm chỉ cảm thấy chằm chọc, người cũng không bằng chó, không biết Vĩnh Nhạc hầu thế từ bạc tình hay trọng tình tốt hơn, “Cứ một thời gian hân sẽ tới thôn trang ở mấy ngày, thôn trang đó ngày thường không cho ai ra vào, ở đó đều tâm phúc của hân lo liệu, có một lần dẫn tỳ đi xem, tỳ vốn tưởng ở đó đường... Ai biết chỉ nuôi một ít chó.”

“Tiểu Bất Điểm thực đáng yêu.” Trầm Cẩm liếc Trầm Kỳ nói.

Tiểu Bất Điểm nghe thấy có người gọi tên mình liền ngâm xương quay đầu nhìn Trầm Cẩm, “Gâu gâu?” Ai ngờ vừa kêu thì xương đã rơi mất, nó vội cúi đầu gặm rồi mới nhìn Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm nói, “Ăn đi.”

Tiểu Bất Điểm lại nằm úp sấp, hai móng vuốt ấn xương đuôi tiếp tục cắn.

Trầm Kỳ gạt đầu, “Đúng thế, thích chó tốt hơn thích thứ khác nhiều.”

Trầm Cẩm mê mòng nhìn Trầm Kỳ, Trầm Kỳ lại bật cười, “Quả nhiên người ngốc có ngốc phúc.”

“Muội thông minh mà!” Những lời này Trầm Cẩm nghe hiểu, phản bác, “Thật đấy.”

Trầm Kỳ chẳng biết nên nói gì thành ra bỏ qua đề tài này, “Sợ rằng mặt của Ngũ muội muội không lành như trước được, sau khi hồi phủ luôn nhốt mình trong phòng, không biết Trầm Tĩnh nghe tin ở đâu nói cho Hứa trắc phi, bà ta lại khóc nháo đòi ra ngoài, cuối cùng mẫu phi thiện tâm thả ra để bà ta thăm Trầm Dung, thấy mặt Trầm Dung Hứa trắc phi khóc om sòm luôn mồm kêu Vương gia làm chủ cho nữ nhi, lại biết tin Trầm Từ đề non, cả người điên điên khùng khùng đòi lấy kéo đám cổ, muốn chết muốn sống.”

Thụy vương phi với Trần trắc phi qua khuyên không được, cuối cùng phải kêu Thụy vương đến.

“Chẳng phải Nhị tỳ tỳ cào bị thương mặt Ngũ muội muội hả?” Trầm Cẩm cau mũi, đôi chân trắng nõn trên người Tiểu Bất Điểm giật giật, “Chuyện này bảo Phụ vương phải làm chủ thế nào?”

Trầm Kỳ cười lạnh, “Đề Sương Xảo nói cho muội nghe.”

Sương Xảo là nha hoàn thiếp thân của Trầm Kỳ, từ nhỏ đã bên cạnh nàng ta, lúc này nghe Trầm Kỳ nói liền phúc thân đáp lời, “Ngày ấy đúng lúc phu nhân bảo nô tỳ đưa vài thứ cho Vương phi nên mới biết việc này.”

Trầm Cẩm biết Sương Xảo, cười nói, “Sương Xảo, chuối hạt lạc người đưa cho ta lỡ hư mất, bọn An Bình sửa mãi mà chẳng được.”

“Phu nhân nếu thích nô tỳ lại làm cái khác cho phu nhân.” Sương Xảo nghe thế cười, nàng vốn xinh xắn lại cùng học chữ vẽ tranh với Trầm Kỳ nên xuất sắc hơn hân cô nương nhà bình thường.

Trầm Kỳ cũng cười, “Tỳ tưởng chuyện gì chứ, nếu muội muội thích Sương Xảo thế thì mấy ngày tới người dành thời gian đánh nhiều túi lưới cho muội ấy.”

“Vâng.” Sương Xảo cười vâng lời.

Trầm Cẩm chẳng khách khí, “Tốt quá.”

Trầm Kỳ rất thích ở chung với Trầm Cẩm, dường như chuyện gì trong mắt Trầm Cẩm cũng đều không phải đại sự.

Sương Xảo thấy chủ tử không phân phó gì khác mới bắt đầu kể lại, nàng có trí nhớ tốt thành ra không quên chữ nào lại còn bắt chước giọng của Hứa trắc phi, có đều giọng nói quá bình tĩnh thành ra có vẻ quái dị.

“Vương gia, đại quận chúa là nữ nhi của ngài chẳng lẽ Tử nhi với Dung nhi của ta không phải?”

“Thế tử gia uy phong lẫm liệt, nay Vương gia còn tại thế mà mấy bạt tai của thế tử gia liền đánh rớt đứa nhỏ trong bụng Tử nhi, chớ không phải do đại quận chúa không sinh được nên không cho người khác sinh?”

“Dung nhi chỉ nói có mấy câu đã bị đại quận chúa cho người đánh mặt, nếu Vương gia thật sự chán ghét mẹ con chúng ta như thế thì cứ nói, ta dẫn mấy đứa nhỏ treo cổ chết quách cho rồi sẽ không ngại mất người khác.”

“Vĩnh Ninh Bá quyền thế tận trời, tam quận chúa nay làm Vĩnh Ninh Bá phu nhân liền không thèm nhìn chúng ta, ngay cả thế tử với đại quận chúa cũng phải nịnh bợ, không phải chỉ nói mấy câu hả? Chẳng nhẽ tỷ muội với nhau không được cãi vã? Đúng là lòng dạ ngoan độc, ta biết tam quận chúa luôn hận ta, ta là người ti tiện, cho dù bọn nhỏ không phải thì bọn nó cũng là con của Vương gia, là người thân của tam quận chúa... Trần trắc phi, coi như ta cầu người, dĩ vãng ta đắc tội người, có oán cừu gì với nữ nhi của người thì cứ nói với ta chứ!”

Trầm Cẩm nghe tròn mắt há hốc mồm, “Bọn họ không hay ho thì liên quan gì đến muội? Mẫu thân muội không sao chứ?”

Sương Xảo vội nói, “Phu nhân đừng lo, Trần trắc phi không sao.”

Trầm Cẩm nhìn chằm chằm Sương Xảo, Sương Xảo thấy thế lòng mềm nhũn, so với đại quận chúa Trầm Kỳ thì Trầm Cẩm trông nhu thuận lại đáng yêu.

Trần trắc phi biến sắc, giận sôi, “Hứa tỷ tỷ đừng có thất tâm điên, hồ ngôn loạn ngữ!”

Vì mầu tặc cường, ngày thường luôn trầm mặc ít lời, cho dù bị ăn hiếp bị cắt xén cũng không nói gì, nữ nhân yếu đuối trong mắt mọi người lần đầu tiên vùng lên, “Nếu Cẩm nhi không phải là nữ nhi của Vương gia sao có thể gả cho Vĩnh Ninh Bá, lúc trước sao cuộc hôn nhân này có thể rơi vào người Cẩm nhi lòng mọi người đều rõ, tình cảnh ở biên thành của Cẩm nhi ra sao chẳng nhẽ người không biết? Không, người biết, chẳng qua hiện tại Cẩm nhi an lành cho nên các người đồ mắt, chỗ nào cũng muốn khiến Cẩm nhi khổ sở, những thứ này đều do nữ nhi của ta dùng mạng đổi lấy!”

“Sống trong vương phủ, Cẩm nhi lúc nào cũng phải chịu tỷ tỷ như Nhị nha đầu treo lên đầu, còn phải chiều ý hai muội Tứ nha đầu, Ngũ nha đầu, cho dù thành thân thành Vĩnh Ninh Bá phu nhân thì nó đã bao giờ bắt kính với ai trong phủ? Biên thành lạnh khủng khiếp, Cẩm nhi vất vả có ít da ấy thế mà còn gửi về chia sẻ cho mấy tỷ muội, các người chẳng lẽ không có? Lấy miếng thịt cho chó ăn nó còn biết lắc đuôi, nhiều thứ như thế mà các người chẳng có được một lời hay.” Trần trắc phi cổ nén nước mắt nổi giận nói.

Sau đó nhìn Thụy vương đang khiếp sợ, quỳ xuống đất, vron hai ngón tay phải lên trời nói, “Vương gia, ta dám thề, nếu trong lòng Cẩm nha đầu có chút bất kính với Vương gia thì ta sẽ bị thiên lôi đánh không được chết từ tế.”

“Muội muội nói gì thế.” Thụy vương phi quát lớn, vội túm lấy Trần trắc phi.

Trần trắc phi khóc ngã vào lòng Thụy vương phi, “Vương phi, bà luôn đối xử tốt với mẹ con ta, nếu không có Vương phi chắc ta với Cẩm nhi đã bị người ta giết chết lâu rồi, cho dù Cẩm nhi gả đến biên thành, tâm tâm niệm niệm lúc nào cũng là Thụy vương phủ, đều là Phụ vương với Mẫu phi nó, nếu không có vương phủ, không có phụ thân là Vương gia duy trì với Vương phi chiếu cố thì sao Cẩm nhi có thể sống yên ở biên thành, sao có thể sống yên ở Vĩnh Ninh Bá phủ, nay Hứa trắc phi nói Cẩm nhi như thế sẽ găm một cây kim vào lòng Vương gia, nếu Cẩm nhi thật sự có khoảng cách với Phụ vương nó thì nó biết làm sao... Thế tử là ca ca của Cẩm nhi, đại quận chúa là tỷ tỷ của Cẩm nhi, Cẩm nhi chỉ có kính yêu sao có thể...”

Còn lại rốt cuộc nói không nên lời, bà không khóc thét như Hứa trắc phi mà chỉ cả người tuyệt vọng.

Thụy vương phi cũng đỏ hồng mặt, đơn giản ngồi dưới đất ôm Trần trắc phi cả người phát run, ngoảnh đầu nhìn Thụy vương, “Vương gia, ta gả cho Vương gia hơn hai mươi năm, tự hỏi bản thân chưa bao giờ bạc đãi bất cứ ai, do Hứa trắc phi sinh cho Vương gia tam nữ nhất tử, lại tử tế, mặc dù ta không đối xử bình đẳng tất cả từ nữ nhưng chỉ cần Kỳ Nhi, Hiền nhi có, đứa nhỏ khác ai cũng có, các nàng cùng một lão sư dạy, mà ma dạy quy củ cùng từ trong cung thỉnh ra, nhưng nay... Trầm Tử cao mặt Trầm Dung lại tự đề non, sao từ miệng Hứa trắc phi ra lại thành do chộc Cẩm nha đầu bị Kỳ Nhi cho người đánh mặt, bị Hiền nhi đánh đến sanh non!”

“Vương gia, nếu lời của Hứa trắc phi truyền ra ngoài bảo Kỳ Nhi, Hiền nhi, Hi nhi với Cẩm nha làm người thế nào!” Thụy vương phi lớn tiếng chất vấn.

Trầm Cẩm đỏ mặt, cúi đầu, đầu ngón chân thụt vù vù giật giật, nghĩ đến mẫu thân nàng liền đau lòng.

Trầm Kỳ nắm tay Trầm Cẩm nói, “Nghe tiếp đã.”

“Ừ.” Trầm Cẩm hơi buồn bã.

Sương Xảo nói tiếp.

Thụy vương cũng ý thức tính nghiêm trọng, biến sắc chỉ Hứa trắc phi mắng, “Tiện phụ nhà người, người đầu kéo bà ta ra ngoài đánh chết.”

“Vương gia...” Hứa trắc phi nhìn Thụy vương không thể tin được.

Đột nhiên con của Hứa trắc phi Trần Hạo không biết sao lại khóc chạy vào, “Phụ vương, mẫu thân...”

Hứa trắc phi kéo Trần Hạo khóc lớn, “Hạo nhi, vương phủ không có chỗ cho mẹ con chúng ta sống nữa, đây là muốn giết chết chúng ta...”

Trần Hạo đang tuổi thiên chân khả ái, ngày thường Thụy vương rất thích, thấy Trần Hạo về mặt còn tới tám song không bao đánh chết Hứa trắc phi linh tinh gì đó nữa, chỉ chất vấn, “Ai cho thả tam thiếu gia ra!”

Trần trắc phi cắn môi, biết lần này đã xé mặt với Hứa trắc phi, nhẹ nhéo tay Thụy vương phi, liền nhào ra khỏi lòng Thụy vương phi, “Hứa trắc phi, đúng là kẻ ngoan độc, Vương gia, nếu đại thiếu gia với nhị thiếu gia bị đồn đãi hủy đi thì chẳng phải Vương gia chỉ còn lại tam thiếu gia thôi sao!”

Thụy vương nghe xong chấn động, nhìn Trần Hạo với Hứa trắc phi mẫu tử tình thâm, lao đảo lùi về phía sau, giận dữ hét, “Dẫn Hạo nhi về cho ta! Nếu để nó chạy ra ngoài lần nữa thì ta sẽ đánh gãy chân các người.”

Hạ nhân hầu hạ Trần Hạo bị dọa mặt trắng bệch vội tiến lên, bắt chắp Hứa trắc phi, đoạt Trần Hạo ra khỏi lòng Hứa trắc phi, thậm chí quên hành lễ với Thụy vương, ôm Trần Hạo chạy ra ngoài, Hứa trắc phi kêu thảm thiết nhào qua, ai biết bị Thụy vương đá một cước vào ngực, “Độc phụ, hóa ra nhà người ôm tư tư đó.”

Thụy vương phi khiếp sợ, cả người lại bình tĩnh, kéo Trần trắc phi đứng lên, “Hứa thị, dĩ vãng ta nhiều lần tha thứ cho dù người bất kính với Vương phi, nhờ chuyện người hầu hạ Vương gia có thể khiến Vương gia vui vẻ và không khó xử người lân nào, nhưng người... Vương gia, ta chỉ có hai đứa con là Hiên nhi và Hi nhi, ta tuyệt đối không cho phép ai làm hại bọn nó!”

“Vương phi, bọn Hiên nhi cũng là con ta.” Thụy vương lại càng áy náy với Thụy vương phi, “Lần này nhất định không thể lưu độc phụ này nữa.”

Trần Tĩnh trốn bên cạnh sợ suýt vỡ mặt, nàng không ngờ sẽ nháo thành thế này, nàng hận Trần Cẩm, tình cờ nghe nha hoàn của Trần Dung nói chuyện với một bà tử nên mới thu mua bà tử trông coi Hứa trắc phi, đem chuyện nghe lén được nói với bà, rõ ràng là Trần Cẩm hại Nhị tỷ tỷ đẻ non, hại Ngũ muội muội hủy dung nhưng sao bây giờ lại thành thế này?

Vừa rồi Trần Tĩnh bảo nha hoàn dẫn đệ đệ vào, bây giờ cần chặt răng xoay người chạy vào nội thất, Trần Dung ở bên trong song đến bây giờ vẫn không ra mặt, Phụ vương nhất định đã bị che mắt, chỉ cần Trần Dung nói ra chân tướng thì mẫu thân sẽ không sao, người gặp họa sẽ là tiện nhân Trần Cẩm kia.

Trần Dung thấy người xông vào là Trần Tĩnh theo bản năng ôm vết thương trên mặt, đến giờ nàng vẫn không ra mặt nguyên nhân một phần do có nha hoàn ngăn cản, một phần do khuôn mặt nên nàng không muốn gặp người khác, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Trần Dung vợ đại thứ gì đó trong tầm tay ném về phía Trần Tĩnh, “Đi ra ngoài.”

Trần Tĩnh thét lên né tránh, chột dạ, sợ hãi cộng với rất nhiều cảm xúc bỗng nhiên bộc phát, giận điên người, “Trần Dung cái đồ bạch nhãn lang*, mẫu thân đều vì người, người muốn hại chết chúng ta hả...”

*bạch nhãn lang (白眼狼): người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa. (xem thêm tại đây)

“Muội không đi.” Trần Dung tránh phía sau nha hoàn kêu lên, “Muội không đi!”

Trần Tĩnh chỉ vào Trần Dung nói, “Đó là mẫu thân của chúng ta, nếu mẫu thân không còn làm sao chúng ta sống tốt được?”

Trần Dung nhếch môi không nói, lòng hơi luống cuống, liếc nhìn nha hoàn bên người, nha hoàn kia nói hết sức hòa nhã, “Cô nương, tứ cô nương nói đúng, dù sao thì Hứa trắc phi cũng là mẫu thân ngài, hơn nữa hiện tại trong phủ không có người ngoài.”

Trần Tĩnh cũng biết bây giờ không thể ép Trần Dung quá, vì thế hạ thấp giọng, “Muội muội, mẫu thân luôn thương muội.”

Trần Dung gạt đầu, đứng dậy nói, “Được.” Vẫn lấy khăn tay che mặt, “Muội ra ngoài với tỷ.”

Trần Tĩnh thở dài nhẹ nhõm dẫn Trần Dung ra ngoài, “Vết thương trên mặt muội...”

“Là Nhị tỷ tỷ.” Trần Dung cúi đầu đáp, mới rồi mẫu thân đến thăm khiến nàng vui vẻ, ai ngờ chưa nói được hai câu mẫu thân biết tin Đại tỷ tỷ đẻ non liền

xông ra ngoài náo loạn, nàng tránh trong phòng không dám ra, cũng không muốn ra.

Trầm Tĩnh khiếp sợ, chỉ cảm thấy lòng hoảng hốt mờ mịt, “Không, không phải Đại tỷ tử cho người đánh hả?”

“Không phải.” Trầm Dung nghe loáng thoáng tiếng tranh cãi bên ngoài nhưng nàng biết mẫu thân làm như thế chỉ vì Đại tỷ tử.

“Không, là Đại tỷ tử.” Trầm Tĩnh dừng lại nhìn chằm chằm Trầm Dung, ánh mắt ma dại, “Nhớ kỹ lát nữa phải nói với Phụ vương, là muội nói với mẫu thân, bảo Đại tỷ tử cho người đánh mặt muội.”

Trầm Dung bị vẻ mặt của Trầm Tĩnh dọa, nghe nàng ta nói lại không thể tin được, “Là Nhị tỷ.”

“Nếu muội không nói thế thì mẫu thân sẽ xong đời.” Trầm Tĩnh nắm chặt tay Trầm Dung mạnh đến mức làm Trầm Dung đau, “Biết chưa, nếu muội không nói thế thì chính muội hại chết mẫu thân.”

“Tứ cô nương.” Nha hoàn của Trầm Dung vội tiến lên tách tay Trầm Tĩnh ra nói, “Sao cô có thể dạy cô nương nói dối, chuyện đó rất nhiều người thấy, cô...cô làm thế sẽ đẩy hết tội lên đầu cô nương chúng ta.”

“Mẫu thân sinh muội chẳng lẽ muội không nên báo ân?” Lòng Trầm Tĩnh vừa vội vừa hoảng, lớn tiếng hỏi.

Nha hoàn cắn răng véo mạnh tay Trầm Tĩnh làm nàng ta đau buốt lòng tay, nha hoàn vội che Trầm Dung sau người sau đó phản bác, “Tứ cô nương, ai đó nói cho Hứa trắc phi những chuyện này chứ không phải cô nương chúng ta nói, cô đồ hết tất cả trách nhiệm lên đầu cô nương chúng ta là sao, rõ ràng là cô...”

“Không phải ta.” Mặt Trầm Tĩnh trắng nhợt, lui về phía sau vài bước, “Không phải ta, rõ ràng là nha hoàn của muội nói, nha hoàn của muội nói với một bà tử như thế, bảo muội đả tặc tội Trầm Cẩm, sau đó bị Trầm Kỳ đánh tai, đánh mặt, Trầm Hiền lại...”

“Cho nên Tứ tỷ tử phạm sai lầm hại chết mẫu thân, bây giờ bảo ta đi gánh tội thay?” Trầm Dung không ngốc nên đã hiểu ra, “Không bao giờ có chuyện đó.”

“Muội là nữ nhi của Phụ vương, Phụ vương sẽ không phạt nặng muội.” Trầm Tĩnh muốn đẩy trách nhiệm cho người khác nên cố gắng thuyết phục Trầm Dung.

Trầm Dung tức giận, “Tỷ cũng là nữ nhi của Phụ vương.”

“Nhưng ta lớn hơn muội, ta sắp làm mai rồi.” Trầm Tĩnh rút cục nhìn không được nữa bắt đầu khóc, “Dù sao mặt muội cũng bị hủy, không gả đi được.”

Mặt Trầm Dung trắng bệch, bàng hoàng nhìn Trầm Tĩnh, đó là tỷ tử của nàng, cùng một mẹ đẻ ra thân tỷ tử.

Hai mắt Trầm Tĩnh tràn đầy cầu xin nhìn Trầm Dung, “Coi như tỷ tử cầu xin muội được không? Sau này tỷ tử nhất định sẽ bồi thường cho muội.”

“Nhưng muội biết làm sao?” Trầm Dung ngờ ngác nhìn Trầm Tĩnh, tỷ tử luôn luôn thanh cao hôm nay phải ăn nói khép nép cầu xin nàng vì mẫu thân của các nàng.

Nha hoàn thấy giọng Trầm Dung bắt đầu yếu dần liền nói, “Cho dù cô nương không gả được thì cả đời này cũng phải sống ở vương phủ, đả tặc Vương gia, Vương phi với Trần trắc phi làm sao có thể sống yên, Tứ cô nương cô ích kỷ quá, cô gả đi rồi tự nhiên sẽ không có chuyện gì nhưng cô nương chúng ta thì sao?”

Trầm Tĩnh nói, “Ta thề, chỉ cần ta gả đi thì nhất định sẽ nghĩ cách đón muội muội ra ngoài được không?”

Trầm Dung không trả lời chỉ nói, “Chúng ta ra ngoài xem mẫu thân thế nào...”

“Hào muội muội, tỷ biết muội là người trọng nghĩa mà.” Trầm Tĩnh nghĩ Trầm Dung đã đồng ý liền thở phào nhẹ nhõm, nếu mẫu thân bị xử lý thì việc hôn nhân của nàng sẽ bị cản trở, còn muội muội...cùng lắm thì sau này bản thân bồi thường thêm chút là xong. lại nói ở lại trong phủ ai có thể khi nhục nó được chứ.

Trầm Dung cúi đầu không nói chuyện, thậm chí ngay cả việc lấy khăn tay che vết thương cũng quên, dường như chỉ qua một đêm tất cả mọi người đều thay đổi, ngay cả thân nhân cũng trở nên xa lạ.

Nha hoàn nóng vội nhỏ giọng nói, “Cô nương, cô không nên hồ đồ.”

“Câm miệng, tỷ muội chúng ta đang nói chuyện nhà người xen mồm vào làm gì.” Trầm Tĩnh quát lớn, “Muội muội yên tâm, còn có Tam đệ, Phụ vương chỉ có ba con trai, tỷ với mẫu thân nhất định sẽ nói chân tướng cho Tam đệ biết, đến lúc đó Tam đệ cũng sẽ chiều cố muội muội nhiều hơn.”

Trầm Dung đột nhiên hỏi, “Tứ tỷ, vì sao tỷ lại tin, vì sao lại vội vã đến mức không bàn với muội đã đi nói cho mẫu thân biết, khiến mọi việc biến thành thế này?”

Trầm Tĩnh hoảng hốt, cố gắng trấn định nói, “Bởi vì tỷ phần nọ khi Nhị tỷ tử với muội bị thương.”

Trầm Dung ngẩng đầu nhìn Trầm Tĩnh, bản thân Trầm Tĩnh trả lời mà không lo lắng gì, nàng không đáp lời, chỉ đến khi sắp tới đại sảnh bỗng nhiên nói, “Bởi vì tỷ ghen tị, tỷ vốn tưởng Tam tỷ tỷ gả cho Vĩnh Ninh Bá sẽ chịu khổ chịu tội lại không ngờ Tam tỷ tỷ lại hạnh phúc.” Nói xong không thèm nhìn Trầm Tĩnh bước vào đại sảnh.

Trong đại sảnh, Hứa trắc phi đang bị hai thô sử bà tử đè nặng, Thụy vương, Thụy vương phi với Trần trắc phi ngồi ghế trên, thấy Trầm Tĩnh với Trầm Dung, Thụy vương phi cau mày, giọng lo lắng, “Ngũ nha đầu, Thái y dặn mặt con không được hóng gió sao lại ra đây?”

Trầm Tĩnh chạy vội tới đánh hai thô sử bà tử, “Thả mẩu thân ra.”

Thụy vương giận giọng, “Trầm Tĩnh, lễ nghi của người đâu?”

“Phụ vương.” Trầm Tĩnh nhìn Thụy vương có vẻ e ngại.

Thụy vương phi nói, “Vương gia, đừng dọa bọn nhỏ, cứ buông Hứa trắc phi ra trước đã.”

Hai thô sử bà tử buông tay, đứng bất động bên cạnh, Trầm Tĩnh ôm Hứa trắc phi nói, “Phụ vương, do mẩu thân hiểu lầm mới làm như thế, tại Ngũ muội muội nói sai mà ra.”

Thụy vương phi ánh mắt lóe lóe nhìn Trầm Dung mặt trắng đờ, hơi hít một hơi, “Nói sai cái gì?”

Trầm Tĩnh lén nheo Hứa trắc phi đang sừng sốt nói, “Ngũ muội muội luồn quẩn trong lòng kẻ cho mẩu thân biết nên mẩu thân mới kích động thế.”

Ban đầu chột dạ đến bây giờ Trầm Tĩnh càng nói càng chắc chắn, “Là Ngũ muội muội sai nha hoàn thu mua người trông coi mẩu thân, lại sai nha hoàn bà tử nói rằng nói chuyện đắc tội Tam tỷ tỷ nên Đại tỷ tỷ cho người đánh mặt, Nhị tỷ tỷ ngăn cản lại bị đại ca ca đánh đề non.”

“Từ nha đầu, Hứa trắc phi cũng là mẹ đẻ của Ngũ nha đầu, nó làm thế để được cái gì?” Ánh mắt Thụy vương phi nhìn Trầm Tĩnh vô cùng lạnh lùng.

Trầm Tĩnh cảm thấy hiện tại bản thân vô cùng bình tĩnh, nàng lại nói, “Bởi vì Ngũ muội muội muốn nhân cơ hội này gả cho Vĩnh Ninh Bá, chỉ cần tất cả mọi người tin Tam tỷ tỷ hại nó bị hủy dung không gả được thì nó có thể gả cho Vĩnh Ninh Bá, dù sao nó hủy dung không có người trong sạch nguyện ý thú nó nữa.”

Trầm Dung vốn tưởng rằng bản thân có chuẩn bị nên có thể thừa nhận nhưng chẳng ngờ nghe Trầm Tĩnh nói xong cơ thể vẫn không tự chủ được loạng choạng, bị nha hoàn phía sau đỡ.

Mặt Thụy vương hết sức bình tĩnh, không nhìn ra cảm xúc, “Phải vậy không?”

“Là như thế.” Trầm Tĩnh hung hăng nắm tay Hứa trắc phi, “Mẩu thân, có phải không?”

Bây giờ Hứa trắc phi cũng hiểu, nhìn Trầm Tĩnh lại nhìn Trầm Dung đứng bên cạnh im lặng không nói, rất nhiều ý niệm hiện lên trong đầu, có vết thương trên mặt Trầm Dung, lại có Trầm Tĩnh... còn có nỗi sợ hãi tuyệt vọng vừa rồi, bà không thể bị nhốt ở thôn trang, bà còn có Hạo nhi, con trai của bà còn chưa lớn, “Đúng thế, là Dung nhi nói cho ta biết nên ta mới đòi gặp Dung nhi, lại tự hỏi nó mới biết chuyện Từ nhi bị thể từ đánh đề non.”

“Trắc phi nương nương, cô nương cũng là nữ nhi của ngài mà.” Nha hoàn khóc nói, “Cầu Vương phi làm chủ, chuyện vốn không phải vậy...”

Giọng Trầm Tĩnh bén nhọn, nổi giận mắng, “Tiện tì, chỗ này không phải nơi người có thể nói chuyện.” Nói xong còn vén tay áo, “Phụ vương, vừa rồi tiện tì này còn cáo con bị thương, đánh chết nó đi.”

Trầm Dung nắm tay nha hoàn kia không chặt, nha hoàn rút tay ra quỳ xuống, dùng sức đập đầu nói, “Vương gia sự thật không phải như thế, là Từ cô nương mới đi tìm cô nương chúng ta...”

Còn chưa nói xong đã bị Trầm Tĩnh điên lên xông đến nắm tóc hung hăng tát mấy bạt tai, “Câm miệng.”

“Buông tay.” Trầm Dung cũng chạy lại ngăn cản.

“Còn ra thể thống gì.” Thụy vương nổi giận mắng.

Đầu Thụy vương phi trường đau, “Mau mau ngăn lại, đừng để các cô nương bị thương.”

Nha hoàn trong phòng vội chạy tới tách người ta, nha hoàn kia của Trầm Dung vết thương đầy mặt, máu chảy khắp nơi, Trầm Tĩnh đánh nàng, nàng không dám ngăn lại còn phải che chở Trầm Dung nên thương hết sức nghiêm trọng.

“Này... nhanh đi gọi đại phu.” Thụy vương phi day day trán nói.

Trầm Tĩnh nhìn chăm chăm Trầm Dung, “Muội muội, muội nhanh nói với Phụ vương những gì tỷ nói vừa rồi đều là sự thật, nhanh nói với Phụ vương.”

Hứa trắc phi ngây ngẩn, bà nhìn nhị nữ nhi, lại nhìn tam nữ nhi, dù thế nào cũng phải bảo vệ bản thân trước, Dung nha đầu là thân sinh nữ nhi của Vương gia nên sẽ không sao, huống chi mặt của Dung nha đầu bị hủy không còn ai có thể giúp đỡ Hạo ca nhi, “Dung nhi, mẩu thân cầu xin con, con nói thật đi, con là con gái Vương gia, Vương gia sẽ không trách tội con.”

Trầm Dung nhớ đến quá khứ mẫu thân đối xử tốt với mình, tuy rằng so với hai tỷ tỷ và đệ đệ không bằng, nàng thường xuyên bị bỏ qua nhưng dù sao cũng chưa từng bị bạc đãi, chậm rãi quỳ xuống đất, dập đầu nói, “Đều là lỗi của nữ nhi.” Không nói thêm một từ nào khác.

Mọi chuyện cứ như một giấc mộng, Trầm Dung hoảng hốt, rõ ràng nàng chỉ tới nhà tỷ tỷ làm khách sao lại biến thành thế này? Ngay cả nàng cũng thay đổi...

Trầm Tĩnh nghe Trầm Dung nói sức lực toàn thân mất hết, “Phụ vương, Ngũ muội muội trẻ người non dạ...”

“Câm miệng.” Về mặt Thụy vương càng lúc càng đen tối, “Các người tưởng bốn vương là kẻ ngốc hả?”

Thụy vương đứng dậy bước đến trước mặt Hứa trắc phi, đá bà ta một cước ngã nhào sau đó nhìn Trầm Tĩnh và Trầm Dung, “Đúng là con gái ngoan của bốn vương, lần đầu tiên bốn vương biết các người có tâm cơ thế này đây, dám lợi dụng tấm lòng yêu thương nữ nhi của bốn vương, thật sự là... tốt, rất tốt.”

“Người đâu, đem các nàng...”

“Vương gia.” Thụy vương phi ngắt lời Thụy vương, “Thiếp thấy Ngũ nha đầu không làm gì sai.”

Thụy vương phi chậm rãi bước tới gần kéo Trầm Dung về mặt mờ mịt tuyệt vọng lên, ôm vào ngực nhẹ nhàng vỗ sau lưng, “Một người là mẫu thân một người là tỷ tỷ, ngài bảo nó phải làm sao?”

Thụy vương hận nhất kẻ khác lừa gạt, bây giờ nhìn Trầm Dung không nói gì song cũng không phản bác lời Thụy vương phi, Thụy vương phi thở dài, “Trần muội muội dẫn Ngũ nha đầu ra ngoài trước đi.”

Trần trắc phi đứng dậy hành lễ nói, “Dạ.” Bà tin Thụy vương phi sẽ không để Hứa trắc phi có cơ hội vùng lên, bước tới ôm Trầm Dung, dùng khăn tay xoa xoa vết thương của nàng, “Ra ngoài với ta trước, ta thoa dược khác cho con.” Sau đó nhìn nha hoàn vẫn quỳ trên mặt đất.

Thụy vương phi cũng chú ý tới gậy đầu, Trần trắc phi mới nói, “Người một lòng suy nghĩ cho cô nương mình, theo ta vào nội thất, mặt thế kia...”

Nha hoàn dập đầu với Trần trắc phi rồi mới cùng đỡ Trầm Dung đi vào nội thất, Trầm Tĩnh nhìn thấy vội hô, “Phụ vương...”

Hứa trắc phi nhìn về mặt Thụy vương biết đã không còn cơ hội, về mặt tuyệt vọng cũng không cam lòng, “Vi sao... không phải thế...”

Ánh mắt Thụy vương phi nhìn Hứa trắc phi hết sức lạnh lùng, “Thúy Hi, nói lại mọi chuyện cho Hứa trắc phi biết, lại bảo Lý bà tử nói mấy chuyện Tứ nha đầu đã làm.”

Mới rồi lúc Trầm Tĩnh vào tìm Trầm Dung, Thụy vương phi đã sai người đi điều tra, ngay cả những lời Trầm Tĩnh nói với Trầm Dung cũng bị người của Thụy vương phi nghe rõ ràng, tâm trạng Trầm Tĩnh đang bối rối nên không chú ý có người bên ngoài.

Trong Thụy vương phủ vốn có đại phu, đã cho người đi gọi, nha hoàn bưng nước cho Trầm Dung rửa mặt, Trầm Dung ngo ngắc ngồi trên ghế, hai mắt vô thần, Trần trắc phi thoáng nhìn lại không khuyên, chỉ nhìn nha hoàn vết thương đầy mặt dịu dàng hỏi, “Người tên Tú Châu phải không?”

Nhiều vết thương trên mặt Tú Châu bắt đầu sưng lên nghe hỏi phúc thân đáp, “Vâng.”

“Ngồi xuống đi.” Trần trắc phi bảo Tú Châu ngồi, cẩn thận giữ mặt nàng nhìn, “Đừng sợ, lát nữa để đại phu xem cho người.”

“Dạ.” Tú châu cung kính nói.

Trần trắc phi không nói nữa, ngồi một bên, chờ đại phu đến để đại phu xem cho Trầm Dung, nha hoàn tìm Tuyết Liên cao thoa cho nàng, Trần trắc phi hỏi, “Có bị sao không?”

Đại phu lắc đầu nói, “Không nên tiếp tục dính nước.”

“Được.” Trần trắc phi lại nói, “Làm phiền đại phu xem cho nha đầu này nữa.”

Đại phu gật đầu, trong phủ vốn cũng có đại phu xem bệnh cho hạ nhân, y thuật không tốt bằng đại phu này, có điều đã đến rồi nhân tiện xem cho Tú Châu, “Lát nữa ta sẽ cho người đưa một ít thuốc mỡ, mấy ngày tới không được ăn đồ ăn màu mỡ.” Cũng không cần dặn gì nhiều, dù sao cũng chỉ là một nha hoàn, hơn nữa xem tình trạng này chắc có chuyện gì ẩn dấu.

Trần trắc phi nói, “Cảm ơn đại phu.”

Sau khi đại phu cáo từ Trần trắc phi nói, “Tú Châu lui xuống nghỉ ngơi đi, thời gian tới chú ý dưỡng thương không cần làm việc, ta sẽ cho người nói với phòng bếp làm riêng đồ ăn cho người.”

“Nô tỳ tạ Trần trắc phi.” Tú Châu cung kính đáp.

Trầm Dung bỗng nhiên nói, “Ta muốn Tú Châu, đừng để nàng đi.”

Trần trắc phi híp mắt nói, “Ngũ cô nương, Tú Châu bị thương tạm thời không thể hầu hạ.”

“Không được.” Trần Dung đẩy nha hoàn đang thoa thuốc cho nàng, “Ta muốn Tú Châu.”

Trần trắc phi hơi khó xử, “Thế để Tú Châu đi thoa thuốc rồi về được không?”

“Không.” Trần Dung cự tuyệt.

Tú Châu cung kính nói, “Vậy để nô tỳ hầu hạ cô nương.”

Trần trắc phi không nói nữa, khề thờ dài, Trần Dung lại khôi phục bộ dạng trầm lặng, nắm chặt tay Tú Châu, ngồi lại ghế, Tú Châu khom lưng đứng bên cạnh, Trần trắc phi bảo người lấy cho Tú Châu một cái viên đôn, Tú Châu cảm tạ rồi mới ngồi một nửa ghế.

“Trần trắc phi, mẫu thân ta sẽ thế nào?” Trần Dung đột nhiên hỏi.

Trần trắc phi híp mắt, “Ta không biết.”

Thế nào? Chắc sẽ bị đưa tới thôn trang, một thời gian sau sẽ chết bệnh.

Hứa thị vốn không nghĩ rằng bản thân sẽ có ngày hôm nay, nhớ đến những việc Hứa thị làm với Cẩm nha đầu trước kia, Trần trắc phi chậm rãi thở ra một hơi, Hứa thị hẳn đã sớm quên vì sao bà lại đầu nhập vào Thụy vương phi, bà nhìn nhiều năm như thế rốt cục cũng báo được thù, lúc đó Cẩm nha đầu còn chưa nhớ chuyện, bà cũng không tính nói chuyện dơ bẩn này cho nữ nhi biết, chỉ cần nữ nhi cả đời vui vẻ là được.

“Vậy Tứ tỷ tỷ của ta thì sao?” Trần Dung do dự hồi lâu hỏi.

Trần trắc phi không để chuyện của đại nhân liên lụy tới bọn nhỏ nhưng cũng không thiện tâm đến mức xem nữ nhi của cừu nhân thành nữ nhi của bản thân mà yêu thương an ủi, “Không biết.”

Trần Dung cắn môi dưới, “Trần trắc phi, bà đi van cầu Tam tỷ tỷ được không, để tỷ ấy giúp mẫu thân ta...” Tú Châu vội kéo tay Trần Dung.

Trần trắc phi ngẩng đầu nhìn Trần Dung hỏi, “Vì sao?”

Thấy Trần Dung nói không ra lời, Trần trắc phi nói, “Ngũ cô nương nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong đứng dậy ra ngoài nhưng không bỏ đi, chỉ đứng trong tiểu sảnh bên ngoài phòng ngủ, may mà nữ nhi đã gả ra ngoài, nhớ tới nữ nhi ánh mắt Trần trắc phi trở nên nhu hòa.

“Cuối cùng thế nào?” Trần Cẩm nghĩ chắc Sương Xảo phải hỏi thăm rất nhiều người mới biết rõ ràng mọi chuyện thế.

Trần Kỳ nói, “Hứa trắc phi bị đưa tới thôn trang dưỡng bệnh, Tứ muội muội lo lắng bệnh tình của Hứa trắc phi quyết định vào miếu cầu phúc cho mẹ đẻ.”

“May mà Đại tỷ tỷ với ca ca không sao.” Trần Cẩm nói, “Nhị tỷ tỷ ở Trịnh gia chắc không dễ chịu gì.”

Trần Kỳ cười lạnh, “Tỷ cho người hỏi thăm chuyện của Trịnh gia, chẳng trách hôm ấy Nhị muội muội cào mặt Trịnh gia đại công tử mà Trịnh phu nhân không xử phạt nàng.”

“Hả?” Trần Cẩm nhìn Trần Kỳ.

Trần Kỳ nói, “Trịnh gia là dòng dõi thư hương, thanh quý thế gia, có điều quá thanh quý, tranh chữ giấy bút mực, cái nào không cần tiền? Đã sớm nhập không bằng xuất, để Trần Tứ quân gia còn không phải muốn đựng tới đồ cưới hả, sắp tới tiểu cô của nàng xuất giá, đồ cưới đến nay còn chưa đặt mua kia.”

Trần Cẩm gật đầu lại không quá kinh ngạc, Trần Kỳ hỏi, “Muội đã sớm biết?”

“Không phải.” Trần Cẩm nói, “Ngày ấy Nhị tỷ tỷ nói muội đã thấy kỳ quái, nay nghe tỷ tỷ nói đã hiểu.”

“Kỳ quái?” Trần Kỳ hỏi.

Trần Cẩm gật đầu, “Có mẫu thân nào không thương con mình?”

Đạo lý quá đơn giản, Trần Kỳ nhìn Trần Cẩm âm thầm thờ dài, đúng thế, có người mẹ nào không thương con mình, Trần Tứ nhìn khôn khéo lại là người hồ đồ, nay Hứa trắc phi không có, nàng lại bị Phụ vương yếm khí, chỉ có thể dựa vào thân phận quận chúa, ngày sau ở Trịnh gia... Trịnh phu nhân có vẻ là người khôn khéo, dù sao chuyện này không liên quan gì đến nàng.

Phu thê Trần Kỳ ở lại dùng cơm trưa, buổi chiều mới về.

Sở Tu Minh nhìn Trần Cẩm gật gù liền ôm nàng vào phòng nói, “Mệt thì đi ngủ đi.”

“Ta muốn nói chuyện với chàng mà.” Ánh mắt Trầm Cẩm mê mẩn, khẽ ngáp, nằm trong lòng Sở Tu Minh cọ cọ, vờn bàn tay bé nhỏ gãi gãi ngực hắn.

“Ta ngủ với nàng.” Sở Tu Minh nói.

Trầm Cẩm gật đầu, chờ Sở Tu Minh thả nàng xuống liền thay đồ ngủ, lại ngáp một cái trèo lên giường, trông mong nhìn Sở Tu Minh, Sở Tu Minh cũng thay áo ngủ rồi mới lên giường, Trầm Cẩm thuận thực lăn vào lòng hắn, Triệu ma ma thả mạn giường xuống rồi ra ngoài.

Sở Tu Minh nhẹ nhàng vỗ về lưng Trầm Cẩm, Trầm Cẩm thoải mái dựa vào lòng Sở Tu Minh, cọ cọ chỗ này chỗ kia, nhỏ giọng kể lại mọi chuyện.

“A.” Sở Tu Minh nheo cái cổ mềm mại của nàng nói, “Ngủ muội muội nhà nàng là người thông minh đấy.”

Trầm Cẩm ậm ừ, đôi chân thật vù vù cọ đùi hắn, thật ra nàng cũng đã nghĩ tới, Hứa trắc phi là mẫu thân Trầm Dung, Trầm Tử với Trầm Tĩnh là tỷ tỷ của nàng, nếu muốn thoát thân thì phải dùng một vài thủ đoạn.

Chẳng lẽ Trầm Dung không biết chuyện bên ngoài? Không thể nào, dù sao cũng ở trong viện của nàng nên không tiện ra mặt thôi, cho đến khi Trầm Tĩnh đến tìm nàng. . . khi đó nhận tội đối với Trầm Dung mới có lợi, không chỉ bảo vệ bản thân còn được Thụy vương thương tiếc, cảm thấy nàng là người thuần hiếu, cho dù mặt có sọc thì sao? Chỉ cần nàng là nữ nhi của Thụy vương thì sẽ không sâu chuyện gả cưới.

Chuyện này cho dù nói ra cũng không ai cảm thấy Trầm Dung không đúng.

Có điều tốt quá hoá cùi bắp, biểu hiện quá mức, Thụy vương phi đã sớm nhìn ra, chỉ trưng kẻ tự kể.

Trầm Cẩm lại cọ Sở Tu Minh vài cái, nhắm mắt lại nói, “Mấy ngày nữa là sinh thân của Phụ vương rồi, khi nào chúng ta tới phương nam?”

Sở Tu Minh âm thầm tính thử lại không trả lời trực tiếp, chỉ hỏi, “Không thích kinh thành?”

“Dạ.” Nếu chưa từng nhìn thấy phong cảnh bên ngoài chắc cả đời Trầm Cẩm sẽ đắm chìm trong phồn hoa chốn kinh thành, nhưng nay Trầm Cẩm lại cảm thấy kinh thành. . . không phải là nơi khiến người ta thấy thư thái, “Chàng nói xem phương nam thế nào nhỉ?”

Không đợi Sở Tu Minh trả lời nàng đã nở nụ cười, “Mặc kệ, dù sao cũng thư thái hơn ở kinh thành.”

“Nàng sẽ thích.” Sở Tu Minh nói, giọng hắn hơi trầm thấp, “Ở đó có rất nhiều tôm cá tươi, đến lúc đó ta dẫn nàng đi Phúc Châu, có hải sản. . . còn có các loại hoa quả nàng thích ăn.”

Trầm Cẩm nhắm mắt lại nghe Sở Tu Minh nói, cảm thấy an tâm lại thoải mái, lẩm bẩm, “Cho dù không có những thứ đó ta cũng nguyện ý theo chàng, mọi người đều ở cùng nhau.” Giọng nàng mềm nhẹ lại bắt đầu mơ hồ nhưng Sở Tu Minh lại nghe rõ ràng, cảm thấy lòng ấm áp, tiểu nương tử nhà hắn đôi khi rất thông thấu đôi khi lại ngốc ngốc đáng yêu, nói câu nào cũng chọc lòng hắn khiến hắn vừa hận vừa yêu.

“Có Triệu ma ma mà.” Trầm Cẩm nhắm mắt, mông mông lung lung trượt khỏi người Sở Tu Minh sau đó lăn vào lòng hắn, còn tìm một vị trí thoải mái, “Cái gì Triệu ma ma cũng biết làm.”

Sở Tu Minh bỗng nhiên cảm thấy tới phương nam đường xá xa xôi, Triệu ma ma lớn tuổi không tiện bốn ba, có nên phái người đưa bà về biên thành không nhỉ.

Cúi đầu nhìn người không lương tâm nào đó đã ngủ say, thật sự khiến người ta vừa yêu vừa hận, véo cái mũi nhỏ của Trầm Cẩm, thấy nàng không động chỉ hơi mở miệng bắt đầu hô hấp, còn khó chịu râm rì hai tiếng, lại lười động.

Sở Tu Minh thờ dãi một hồi, điều chỉnh vị trí để Trầm Cẩm có thể ngủ thoải mái hơn rồi mới nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn không ngủ, bắt đầu suy tư về tính hướng của kinh thành, còn có chính sự lần trước chưa thảo luận xong, hải khẩu quyết không thể tiếp tục nuông chiều nếu không chịu khổ sẽ là dân chúng ven bờ, hải khẩu vốn không có tính người nhưng Thành đế lại không muốn để hắn đi, sợ hắn lại gia tăng uy vọng với binh quyền, Thành đế trọng văn khinh võ, chèn ép và phòng bị võ tướng, ngay cả việc binh khẩu. . . ôm kiêu thế trong lòng, cũng không lạ vì sao Thành đế lại làm thế, ngôi vị hoàng đế ngồi danh bất chính ngôn bất thuận, cả ngày lo lắng hãi hùng, chẳng có ý nghĩa gì.

Nay những lão thần đó nguyện ý phụ tá Thành đế do không có người thay thế chính ngôn, Thụy vương? Nhất mẫu đồng bào với Thành đế, làm việc lại không thanh minh bằng Thành đế cho nên rất nhiều người cho dù biết Thành đế không phải minh quân cũng chỉ có thể cắn răng nhận.

Hơn nữa có đồ vật vô cùng quan trọng đến nay Thành đế còn chưa tìm được.

Lúc Trầm Cẩm tỉnh lại trên giường chỉ còn mình nàng, nghe động tĩnh Triệu ma ma xốc mạn giường lên cười hỏi, “Phu nhân tỉnh, đã đói bụng?”

“Ừ.” Trầm Cẩm ngồi trên giường, còn hơi mơ hồ, xoa xoa ánh mắt mới nói, “Phu quân đâu?”

“Tướng quân ra ngoài có việc.” Triệu ma ma cầm áo khoác lên cho Trầm Cẩm, “Phu nhân đã dậy chưa?”

“Rồi.” Trầm Cẩm thấy đã thấp nển vội xuống giường tự mang giày bước tới cửa sổ, đẩy cửa ra thấy bên ngoài trời đã tối hỏi, “Sao ma ma không đánh thức ta?”

“Tướng quân dặn không cần quấy rầy phu nhân.” An Bình với An Ninh bung nước vào hầu hạ Trầm Cẩm rửa mặt chải đầu, Triệu ma ma cười nói, “Phu nhân muốn dùng gì không?”

“Có cái gì?” Trầm Cẩm ngừng hỏi vì sao trời tối mà Sở Tu Minh còn chưa về.

Triệu ma ma nói, “Mọi thứ đều chuẩn bị, phu nhân muốn ăn gì để lão nô đi làm.”

Trầm Cẩm ngẫm nghĩ rồi nói, “Không cần phiền toái làm bát mỳ ăn thôi, cho một ít hạt tiêu.”

“Được.” Triệu ma ma ứng, đi phòng bếp chuẩn bị.

Do buổi tối nên Trầm Cẩm chỉ thay thường phục, tóc búi sơ, tuy vừa tỉnh ngủ song vẫn cảm thấy lười biếng không muốn nhúc nhích, Triệu ma ma rất nhanh đã bung mỳ lên, còn có trứng vịt luộc với cải muối chua.

“Mỳ hạt tiêu.” Trầm Cẩm vui vẻ nói, “Ma ma làm khi nào thế?” Lúc ở biên thành nàng thường xuyên ăn, sau khi rời biên thành đến giờ không được ăn nữa.

Triệu ma ma đặt khay xuống, chờ An Bình và An Ninh dọn ra bàn rồi mới cười đáp, “Buổi chiều không có việc gì làm thấy phòng bếp hầm xương, vốn định nấu xong ngày mai hầm nóng cho phu nhân dùng.”

Mỳ hạt tiêu càng nóng ăn càng ngon, sau khi hầm ba lần là ngon nhất, vừa thơm vừa ngon, Triệu ma ma vốn chuẩn bị nấu xong để đồ mai nấu lần nữa, giữa trưa ăn nước đầu rồi không ngờ đêm nay Trầm Cẩm lại muốn ăn mỳ nên nấu trước.

Triệu ma ma bóc vỏ trứng bỏ vào chén cho Trầm Cẩm, Trầm Cẩm cúi đầu ăn, ngay cả bát cải muối chua cũng ăn hai bát, cuối cùng Triệu ma ma sợ không tiêu hoá hết mới khuyên Trầm Cẩm không được ăn nữa, “An Ninh đỡ phu nhân đi lại trong viện một lát đi.”

“Vâng.” An Ninh đi lấy đèn lồng, Triệu ma ma lại khoác áo cho Trầm Cẩm, hai người chuẩn bị ra ngoài, mới đẩy cửa đã thấy Sở Tu Minh mặc đoàn da màu nâu bước tới.

Trầm Cẩm sững sốt, “Ta chưa thấy phu quân mặc như thế bao giờ.”

Sở Tu Minh nhìn thoáng qua nói, “Ta đổi quần áo rồi đi với nàng.”

“Vâng.” Trầm Cẩm cười ngồi chờ, “Phu quân nhanh lên.”

Sở Tu Minh liền vào nội thất thay quần áo đi ra, Trầm Cẩm đứng ở cửa, tay cầm đèn lồng, “Phu quân.”

Trầm Cẩm mặc bộ váy mới màu thiên thanh, trên người không có bất kỳ trang sức nào, đứng ở cửa cười cầm đèn lồng lại khiến lệ khí quanh người Sở Tu Minh biến mất hoàn toàn, hần từ từ bước tới nhận đèn lồng, tay còn lại nắm tay Trầm Cẩm ra ngoài.

“Phu quân, hôm nay ta đã...” Giọng Trầm Cẩm nhẹ nhàng ngọt ngào, rút bàn tay trong tay Sở Tu Minh ra sau đó hai tay ôm cánh tay hắn, bị Sở Tu Minh nửa kéo đi.

Triệu ma ma thờ dài nhẹ nhõm, không cần An Bình hay An Ninh ra tay, tự bà cầm lấy quần áo Sở Tu Minh thay ra, tuy trên quần áo không có vết máu nhưng vẫn không dấu được mùi máu tươi, Triệu ma ma nghĩ chắc phu nhân đã ngửi thấy nhưng không có nói ra.

Thờ dài một hơi, Triệu ma ma biết đêm nay Sở Tu Minh ra ngoài làm gì nhưng xem ra... Triệu ma ma thu dọn quần áo, lại cầm kéo vào phòng bếp, An Bình và An Ninh thấy giải quyết xong không hỏi một câu, cúi đầu thu dọn phòng.

Đến phòng bếp Triệu ma ma ném bộ quần áo bị cắt vụn vào bếp lửa chưa tắt, nhìn chăm chăm cho đến khi toàn bộ bị thiêu thành tro mới đi rửa tay, xa xa nhìn chiếc đèn lồng lay động theo hai người, không biết tướng quân cúi đầu nói gì đó với phu nhân, loáng thoáng truyền đến tiếng cười của phu nhân, sau đó phu nhân buông tay đang ôm cánh tay tướng quân, tướng quân ngồi xổm xuống đưa lưng cho phu nhân, phu nhân dựa vào lưng tướng quân, còn đưa đèn lồng trong tay cho phu nhân rồi mới đứng lên... Cồng trên lưng!

Triệu ma ma quên cả thân phận chủ tớ hô lên, “Không được cồng đi.” Vội vã chạy tới chỗ hai người, tuy đại phu nói hiện tại xem không ra nhưng lỡ như thời gian còn thấp thì sao.

Rõ ràng Sở Tu Minh nghe thấy tiếng Triệu ma ma nhưng vẫn tung bước chạy ra xa trong tiếng kinh hô của Trầm Cẩm.

“Ha ha ha.” Hai tay Trầm Cẩm ôm cổ Sở Tu Minh, ghé vào lưng hắn, “Phu quân, nhanh lên nhanh lên!”

Sở Tu Minh ánh mắt mang ý cười, “Không sợ Triệu ma ma hả?”

“Là phu quân cồng ta.” Trầm Cẩm nói xấu, “Ma ma muốn nói cũng phải nói phu quân.”

Sở Tu Minh cười khẽ, dừng cước, “Thế bỏ đi.”

“Không được.” Trầm Cẩm làm nũng, “Muốn chơi nữa.” Ngóảnh đầu nhìn Triệu ma ma, ngón tay chọc chọc cổ Sở Tu Minh, “Nói với ma ma một tiếng

rồi chúng ta chơi tiếp.” Rốt cuộc vẫn không đành lòng.

Sở Tu Minh lên tiếng, cõng Trầm Cẩm quay lại phía Triệu ma ma đang chạy tới, Triệu ma ma trừng mắt nhìn hai người, Trầm Cẩm tuốt khỏi người Sở Tu Minh, đưa đèn lồng cho hắn, hai tay ôm quyền để trước ngực nói, “Ma ma.”

Triệu ma ma nhìn vẻ mặt vui vẻ của Sở Tu Minh, lại nhìn vẻ mặt chờ đợi của Trầm Cẩm, cuối cùng mềm lòng, “Đừng chạy nhanh thế, để tướng quân công phu nhân đi từ từ.”

“Được.” Trầm Cẩm bật cười, lập tức nhảy lên lưng Sở Tu Minh dưới ánh mắt kinh hoàng của Triệu ma ma.

Sở Tu Minh một tay đỡ sau đó đưa đèn lồng cho Trầm Cẩm cầm rồi mới nâng Trầm Cẩm bằng hai tay, bỗng nhiên nói, “Triệu ma ma đã mềm lòng hơn lúc trước rất nhiều.”

“Tướng quân cũng hồ nháo hơn.” Triệu ma ma nói không chút khách khí.

Sở Tu Minh không phủ nhận, Trầm Cẩm vẫy vẫy tay, “Ma ma, trễ chút ta sẽ về với phu quân.”

“Phải cẩn thận thân thể.” Triệu ma ma lại dặn dò.

“Biết mà, có phu quân rồi.” Trầm Cẩm không để trong lòng, cười ha ha nói, “Đi thôi.”

Sở Tu Minh cõng Trầm Cẩm đi xung quanh viện, Trầm Cẩm không ngừng thì thầm to nhỏ vào tai Sở Tu Minh, Sở Tu Minh chỉ cười cười, ngẫu nhiên tiếp một hai câu, Trầm Cẩm nói càng sung sướng.

Thị vệ gác đêm trong Vĩnh Ninh Bá phủ chỉ cảm thấy khóe mắt của bản thân giật không ngừng, tuy ai cũng biết tướng quân sủng phu nhân, nhưng mà...

“Tướng quân cũng có mặt hoạt bát này nhì.”

“Sao lại nói thế, tướng quân đang dỗ phu nhân chơi thôi.”

“Sao ta lại thấy dường như phu nhân đang chơi với tướng quân, các người không thấy lúc tướng quân vừa về như thể chuẩn bị ra ngoài đại khai sát giới hả? Hiện tại...”

Bọn thị vệ bốn mắt nhìn nhau, không phải bọn họ đã phát hiện chuyện gì rồi đấy chứ, tướng quân không đem bọn họ diệt khẩu phải không.

“Tối nay ánh trăng không sai.”

“Đúng thế.”

“Đúng đúng, chẳng có sao gì hết.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Vì Thành đế lợi dụng khánh sinh của Thụy vương để triệu Sở Tu Minh hồi kinh nên trước sinh thần Thụy vương một ngày Thụy vương phủ nhận được rất nhiều ban thưởng, tâm trạng Thụy vương bị chuyện của Hứa trắc phi và ba nữ nhi ảnh hưởng, lúc nhận ban thưởng mặt không vui mừng gì, Thụy vương phi lại cùng với người trong phủ bận việc lu bù.

Đến Trầm Kỳ cũng phải trở về hỗ trợ, bái thiếp đã đưa, vị trí đã chuẩn bị, gánh hát cũng đã mời. Trầm Hạo vẫn đòi gặp mẫu thân nên bị Thụy vương phi giao cho Trầm Dung, không biết Trầm Dung đồ thể nào mà Trầm Hạo chịu dụ đi.

Sau khi nhận ban thưởng Thụy vương phi cho người ghi vào sổ sách, lại bỏ một vài đồ cũ trong phủ thay bằng đồ ngự ban, chờ chuẩn bị xong thì dẫn Trần trắc phi kiểm tra lần cuối cùng, Thụy vương ngồi bên cạnh bỗng nhiên nói, “Ta nhớ Cẩm nha đầu thích ăn đậu phộng chưng đường.”

“Không nhớ Vương gia nhắc thiếu chút nữa ta đã quên.” Thụy vương phi nghe thế cười nói, “Trần muội muội cũng không nhắc một tiếng.”

Trần trắc phi cũng cười, “Sinh thần Vương gia các nàng là tiểu bối, cho dù chỉ ăn một bát mỳ suông cũng đã thỏa mãn, nên chuẩn bị nhiều món Vương gia thích mới phải.”

Thụy vương nghe vậy tỉnh thần nâng lên được chút, bước đến ngồi cạnh Thụy vương phi, Trần trắc phi vừa muốn đứng dậy đã nghe Thụy vương nói, “Ngồi xuống đi, không cần câu nệ.”

Trần trắc phi liếc Thụy vương phi, thấy bà gật nhẹ mới tiếp tục ngồi, thật ra Thụy vương phi đã chuẩn bị đậu phộng chung đường từ sớm, giờ đỡ Thụy vương mới nói thế, Thụy vương phi nói, “Rốt cuộc vẫn là Vương gia thương bọn nhỏ.”

Thụy vương cười đắc ý, “Ta còn nhớ Kỳ Nhi thích canh gà hạt sen.”

Thụy vương phi cười cầm giấy viết lại những món Thụy vương nói, mọi người tiếp tục thảo luận cho đến khi Thụy vương nhắc đến món giò hấp đường phèn Thụy vương phi giật liếc hẩn một cái, “Món này chẳng phải món Vương gia thích hả? Sao bây giờ lại thành món Hi nhi thích, Thái y nói Vương gia không được ăn nhiều.”

“Lâu lâu ăn một ít không sao mà.” Thụy vương cười nói.

Bấy giờ Thụy vương phi mới chịu viết, “Mấy món này chờ bữa tối mọi người cùng ăn, nếu bọn nhỏ biết Vương gia tự mình lên thực đơn chắc chắn sẽ chán động.”

“À đúng rồi sinh thần bốn vương, Vương phi với Trắc phi có chuẩn bị lễ vật không?” Thụy vương tựa vào gối mềm cười hỏi.

Thụy vương phi nói, “Đâu có ai như Vương gia, ngày mai mới đưa chứ, phải bắt ngờ.”

Thụy vương nói, “Vậy được.”

Trần trắc phi ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe, được hỏi mới trả lời một hai câu, Thụy vương cũng đã quen với tính tình Trần trắc phi, trước kia hẩn thích Hứa trắc phi, nay lại thấy Vương phi với Trần trắc phi thế này càng khiến con người thư thái.

Nha hoàn hầu hạ trong phòng yên lặng không phát ra tiếng, tránh nhiều hưng trí của chủ nhân, ba người đang thưởng lượng mấy món canh thì Thụy Hi tiến vào bẩm Trầm Dung dẫn Trầm Hạo tới vấn an bọn họ.

Thụy vương phi cười bảo, “Mau dẫn tỷ đệ bọn họ vào, Thụy Hi đến phòng bếp xem có điểm tâm nào không bung lên đây, trái cây bệ hạ mới thưởng nữa.”

“Vâng.” Thụy Hi cung kính đáp lời rồi ra ngoài chuẩn bị.

Vết thương trên mặt Trầm Dung chưa lành nhưng giờ không che dấu nữa, người tiểu tụy cũng gầy đi rất nhiều, sau khi vào dẫn Trầm Hạo hành lễ, Trầm Hạo ngoan ngoãn theo phía sau Trầm Dung, cúi đầu không nói gì.

Thụy vương phi bảo Trầm Dung ngồi rồi mới nói, “Phụ vương các con đang cùng ta thưởng lượng thực đơn cho ngày mai, các con có muốn ăn gì không?”

“Đều thích ạ.” Trầm Dung nhu thuận đáp lời.

Dù sao cũng là con mình, ánh mắt Thụy vương nhìn bọn họ nhu hòa hơn, “Tuyệt Liên cao còn không?”

“Còn ạ.” Trầm Dung nhìn Thụy vương tràn đầy ý lại.

Thụy vương gật đầu, Thụy Hi bung đồ lên, Trầm Dung nói cảm ơn, lấy trái cây cho Trầm Hạo trước rồi mới tự ăn.

Do có bọn nhỏ ở đây nên Thụy vương không vui đùa như vừa rồi, nhanh chóng định ra thực đơn, Thụy vương nói, “Ngũ nha đầu, chờ ít hôm nữa ta sẽ thỉnh tấu phong quận chúa cho con.” Chuyện này do Thụy vương phi nhắc hẩn, bình thường cô nương trong vương phủ đều trước khi xuất giá mới thỉnh tấu nhưng do tình huống đặc biệt của Trầm Dung nên phải định trước.

“Cám ơn Phụ vương.” Trầm Dung kính lễ.

Thụy vương nói, “Mẫu phi con nhắc ta đấy.”

“Cám ơn Mẫu phi.” Trầm Dung cảm động nhìn Thụy vương phi.

Thụy vương phi cười nói, “Đều là con của ta sao phải nói cảm ơn.”

Bỗng nhiên Trầm Dung kéo Trầm Hạo quỳ trước mặt Thụy vương với Thụy vương phi, Thụy vương phi ánh mắt chợt lóe, Trần trắc phi yên lặng đứng bên cạnh, cúi đầu không nói, Thụy vương nhíu mày, “Làm cái gì thế?”

“Phụ vương, Mẫu phi.” Trầm Dung dập đầu nói, “Nữ nhi biết mẫu thân làm sai, cũng đã nói cho đệ đệ biết, đệ đệ còn nhỏ mà bên người không có ai chăm nom, nữ nhi muốn mời Trần trắc phi chăm sóc đệ đệ.”

Mặt Trần trắc phi vẫn không đổi, Thụy vương phi bảo nha hoàn đỡ Trầm Dung với Trầm Hạo nhưng bọn họ không chịu đứng dậy, nha hoàn lại không dám dùng sức, Trầm Dung thấy Thụy vương không nói gì vội kéo Trầm Hạo dập đầu với Trần trắc phi, “Trần trắc phi, đệ đệ cũng là con của Phụ vương,

chờ đệ đệ lớn...”

“Không được.” Trần trắc phi tránh hai người hành lễ nói.

Trầm Dung cắn chặt răng ngẩng đầu hai mắt đầm lệ nhìn Thụy vương nói, “Phụ vương, đệ đệ còn nhỏ không thể không có mẫu thân chăm nom, Mẫu phi hàng ngày vất vả bận việc vương phủ, còn phải chăm sóc nhị ca ca, nữ nhi mới nghĩ để Trần trắc phi chăm nom đệ đệ, sau khi Tam tỷ tử xuất giá, Trần trắc phi không có ai bầu bạn chắc sẽ cô đơn.”

Trầm Hạo nói, “Trần trắc phi, con nhất định sẽ không gây phiền hà cho ngài.”

Thụy vương nghe thế lòng dao động, không phải vì cái gì chỉ là Trần trắc phi dạy dỗ tam nữ nhi vô cùng tốt, hiếu thuận nghe lời, nếu cũng giao Dung nha đầu với Hạo nhi cho Trần trắc phi không phải là không thể, có nam hài dưỡng dưới gối người trong phủ sẽ không dám chảy ỉ.

Trần trắc phi lại không muốn chút nào, Trầm Hạo đã tám tuổi nhớ rõ mọi chuyện, đứa bé như thế này dường như không quen, huống chi nếu không phải bà có nữ nhi là Vĩnh Ninh Bá phu nhân thì sao Trầm Dung lại đề nghị thế này, hơn nữa mở miệng ra là đệ đệ chung quy cũng chỉ là tính toán cho bản thân, nếu bị nàng ta thuyết phục thì Vương gia sẽ ghi tạc cả hai người dưới danh nghĩa của bà, còn nhỏ mà đã tâm sâu kế nặng, sau này sợ rằng sẽ gây phiền toái cho Cẩm nha đầu. Tuy Trần trắc phi biết Trầm Dung làm thế cũng là bất đắc dĩ, chỉ vì tương lai sau này của bản thân và Trầm Hạo nhưng mà ai mà chẳng có lòng riêng, tại sao lại vì người khác mà gây phiền hà cho con mình? Trần trắc phi không làm được.

Khó khăn lắm Trầm Cẩm mới được như hiện giờ, nhớ đến tình cảnh ở biên thành Trần trắc phi liền đau như đao cắt, khi xưa chẳng ai giúp đỡ nữ nhi của bà, Trần trắc phi quyết định cho dù có chống đối Thụy vương cũng không nuôi hai hài tử này, cho nên bà cúi đầu không nói câu nào.

Ánh mắt Thụy vương phi lóe lóe, tự có tính toán khác, “Mau mau đứng lên, các con làm thế bảo Trần trắc phi phải làm sao? Cho dù bà ấy đồng ý thì việc này không phải chuyện bà có thể quyết định.”

Vốn Thụy vương hơi bất mãn vì Trần trắc phi không nói gì, nghe Thụy vương phi nói xong hiểu ra chuyện trong phủ Trần trắc phi không thể làm chủ được, hẳn với Vương phi còn sống thì một Trắc phi làm sao dám thảo luận chuyện con nôi dòng, “Đứng lên.”

Trầm Dung cắn môi kéo Trầm Hạo đứng lên, giọng run run giải thích, “Phụ vương, do con... Hôm qua con đi thăm đệ đệ thấy trà nước trên bàn đệ đệ đều đã lạnh...” Nàng không nói thẳng Trầm Hạo bị hạ nhân ăn hiếp nhưng ân ý dễ hiểu.

Thụy vương phi đen mặt nói, “Nhốt tất cả hạ nhân hầu hạ tam thiếu gia lại cho ta, ngày mai là sinh thần Vương gia không tốt thấy máu, chờ qua sinh thần Vương gia mỗi người đánh hai mươi đại bản.”

Thụy vương gạt đầu nói, “Vương phi xử trí thỏa đáng.” Có điều vẫn nhìn Trần trắc phi, “Không có mẫu thân chăm sóc thì cũng...”

“Cũng do ta không nói cho Vương gia biết.” Thụy vương phi nói, “Vốn định mai mới nói cho Vương gia bất ngờ, thôi thì hôm nay đành nói trước, mấy hôm trước phát hiện Lý thị có thai, ta mời đại phu xem đã được ba tháng rồi, đại phu nói mạch có vẻ là nam thai.”

“Thật?” Thụy vương kinh hi không phải vì hắn thích Lý thị mà ở tuổi của hắn còn có thể làm cho thiếp thất mang thai là chuyện vô cùng vui sướng và thỏa mãn.

Thụy vương phi giận liếc Thụy vương, “Sao ta có thể lấy chuyện này ra đùa, ngày ấy ta với Trần muội muội đi thăm Lý thị, ta nghĩ chờ sinh xong cho dù nam hài hay nữ nhi cũng đều là hỷ sự nhưng mà Lý thị xuất thân quá thấp nên tính cho Trần trắc phi nuôi nấng.” Nói xong thì thâm vào tai Thụy vương, “Đến khi đó Vĩnh Ninh Bá sẽ chiếu cố đúng không?”

Thụy vương động lòng, Vương phi đang mưu tính tiền đồ cho con mình, vô hạn cảm thán, quả nhiên chỉ có Vương phi toàn tâm toàn ý lo lắng cho bản thân.

Thấy Thụy vương hiểu, Thụy vương phi mới ngồi thẳng lưng nói, “Trần muội muội còn tặng được liệu thuốc bỏ Cẩm nha đầu mang về cho Lý thị nữa kia.”

“Tốt quá.” Thụy vương cười nói.

Ánh mắt Thụy vương phi quét lên người Trầm Dung, nói tiếp, “Là ta với Trần muội muội thương lượng không nói cho Vương gia, ngày mai mới nói để Vương gia kinh hi, ai ngờ Trần muội muội lại thành thật đến mức mới rồi cũng không nói, tiểu hài tử mới sinh đều yếu ớt nên chắc Trần muội muội không dư thừa tinh thần làm chuyện khác.”

Thụy vương nói, “Phải.”

Nói đến đây thì nha hoàn vào bẩm Vĩnh Ninh Bá và Vĩnh Ninh Bá phu nhân đến, mắt Trần trắc phi toát lên vẻ vui sướng, Trầm Dung siết nắm tay nhưng do vừa rồi Thụy vương phi liếc nàng ta một cái nên Trầm Dung không dám nói tiếp, dường như tất cả suy nghĩ của nàng đều bị xuyên thấu.

Thụy vương cười hỏi, “Sao hôm nay bọn nó lại tới đây.”

“Bọn nhỏ tới ngài còn ngại.” Thụy vương phi cười nhìn Thụy vương, “Mà cũng có thể là bọn nó tới thăm ta với Trần muội muội mà.”

Thụy vương nói, “Bổn vương nói sai.”

Thụy vương phi không quan tâm Thụy vương, nhìn Trần trắc phi nói, “Trần muội muội còn chưa gặp Vĩnh Ninh Bá phải không, hôm nay có thể trông thấy để yên tâm, nghe người khác nói không bằng tự mình gặp.”

Trần trắc phi mỉm cười trả lời, “Vương gia với Vương phi đều nói tốt sao ta lại không yên tâm chứ.”

Lúc Sở Tu Minh cùng Trầm Cẩm vào nghe tới câu này, hai người hành lễ với Thụy vương và Thụy vương phi, Trầm Dung lại dẫn Trầm Hạo chào phu thê Sở Tu Minh rồi mới ngồi, Trầm Cẩm nghi vấn, “Yên tâm lo lắng gì thế ạ?”

Trần trắc phi nhìn Sở Tu Minh với Trầm Cẩm, thấy mặt mày nữ nhi hồng hào, lúc bước vào Sở Tu Minh còn đi chậm nhìn nữ nhi bước qua bậc cửa, lòng yên ổn, thâm nghĩ nữ nhi đứng với hiền tể trông như một đôi bích nhân.

Thụy vương phi cười nói, “Đang nói mẫu thân con.”

Trầm Cẩm nhìn Thụy vương phi lại nhìn Trần trắc phi, “A.”

Thụy vương phi bật cười, “Con hiểu hả?”

“Không hiểu ạ.” Trầm Cẩm thành thật trả lời.

Đến Thụy vương cũng bị chọc cười, Trầm Cẩm hơi nhún mày nhìn Sở Tu Minh, Sở Tu Minh vỗ nhẹ tay nàng, chờ mọi người cười đủ mới nói, “Ngày mai là sinh thần nhạc phụ, ta với phu nhân có chuẩn bị một ít lễ, có mấy thứ không tiện đưa công khai.”

“Hả?” Thụy vương nhìn Sở Tu Minh.

An Bình giao hòm đang cầm trong tay cho Trầm Cẩm, Trầm Cẩm tiếp nhận hai tay đứng dậy bước tới bên cạnh Thụy vương nói, “Phụ vương, ta làm cho ngài một cái áo khoác.”

Thụy vương vui sướng nhận lấy mở ra, “Không ngờ sau khi thành thân Cẩm nha đầu đã biết làm quần áo cho ta rồi đấy.”

Thụy vương phi nói, “Mau lấy ra xem thử, không bằng ngày mai Vương gia mặc cái này đi.”

Thụy vương cười ha ha, đặt hòm lên bàn, tự tay lấy quần áo ra, bộ đồ làm từ Nguyệt Hoa cẩm, màu xanh đen, thêu đồ án tường vân, do nhái tay nghề của Trầm Cẩm nên cổ ý thêu mọi thứ béo hơn song Trần trắc phi liếc mắt một cái đã nhận ra cái này không phải do nữ nhi bà làm.

Chắc Thụy vương phi cũng nhận ra lại tán thưởng, “Cẩm nha đầu bắt công quá, ta với mẫu thân con không có nhà.”

Trầm Cẩm đỏ mặt, cái này do Triệu ma ma sai người may gấp, vốn không phải nàng làm, túi hương, mặt quạt nàng hứa làm cho phu quân đến giờ còn chưa làm xong đây này.

“Không được nói con gái ngoan của ta.” Thụy vương rất vừa lòng, đưa quần áo cho nha hoàn cẩn thận thu dọn nói.

Bấy giờ Sở Tu Minh mới lấy hộp gấm từ tay An Ninh, giao hai tay cho Thụy vương, “Đây là lễ tiểu tể kính nhạc phụ, cảm ơn nhạc phụ nuôi dưỡng nữ nhi tốt như phu nhân.”

Thụy vương nghe vậy cảm thán trong lòng, nhận lấy mở ra, trong hộp đựng hai cái ly trông hết sức bình thường nhưng thấy Sở Tu Minh trịnh trọng thế nên Thụy vương híp mắt.

Sở Tu Minh không giải thích nhiều chỉ cười nói, “Nhạc phụ đổ chút nước trà thử xem.”

Mắt Thụy vương toát niềm vui, đột nhiên đoán, “Đây là... nhanh đi lấy thanh rượu, liệt rượu, nước trong, nước trà đến đây.”

Thụy vương phi biết là thứ gì nên thấy cặp ly liền cảm thán, “Các con có tâm.” Thứ đồ trân quý này bọn họ không đặt trong danh mục quà tặng là đúng.

Trầm Cẩm cười hi hi, “Phu quân cướp được đó, con thấy liền giữ lại.”

Nha hoàn nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ đồ, Thụy vương liền đuổi mọi người ra ngoài sau đó đóng cửa sổ, không cần người khác ra tay tự ông cẩn thận cầm ly, trước tiên rót liệt rượu vào thì thấy cái ly bình thường vừa rồi dần dần biến thành màu hồng, trên mặt rượu xuất hiện quang sáng, một bên là bình minh một bên là chiều tà.

“Hay.” Thụy vương nói ngay.

Trầm Dung với Trầm Hạo cũng thấy, Trầm Hạo nói, “Phụ vương con cũng muốn nhìn.”

“Lại đây.” Thụy vương ngoắc Trầm Hạo, “Cẩn thận nghen.”

“Biết ạ.” Trầm Hạo ngạc nhiên nhìn chiếc ly.

Thụy vương thường thức một lúc rồi đổ rượu ra dùng nước trong tráng ly, màu sắc trạng thái vừa rồi biến mất, Thụy vương rót thanh rượu vào, chợt thấy trên mặt rượu bắt đầu xuất hiện đàn bướm bay lượn, mỗi con một màu, chúng đập cánh bay lên xuống theo mặt rượu như muốn bay ra khỏi ly vậy.

“Khá quá.” Trầm Hạo thích thú, “Phụ vương cho con đi.”

“Không được.” Thụy vương cự tuyệt một cách không do dự, lại thử dùng nước trà, nước trong với nước ấm rồi mới cẩn thận dùng khăn tay lau sạch, bỏ lại vào hộp, Trầm Hạo đưa tay muốn lấy, Thụy vương vội ôm hộp gắm, “Đã bảo con không được nhúc nhích.”

“Vương gia.” Thụy vương phi có vẻ không đồng ý hồ, Thụy vương mới im lặng ôm hộp gắm nhìn Sở Tu Minh nói, “Hiện tế, lễ này rất tốt.”

“Nhạc phụ thích thì tốt quá.” Sở Tu Minh không chú trọng vật ngoài thân nên nghe vậy chỉ cười.

Thụy vương gật đầu, “Có thể so sánh với món đồ trân quý của hoàng huynh đấy.”

Thụy vương phi nói, “Vương gia tự thưởng thức ở nhà một mình thôi đừng đem ra ngoài nhờ gây phiền toái cho con rể.”

“Yên tâm, ta biết.” Thụy vương cam đoan, “Mọi người ai cũng không được nói ra đâu đấy.” Nhỡ bị Thành đế biết thì phải dâng lên.

Sở Tu Minh với Trầm Cẩm lại ngồi xuống, Thụy vương nhìn Trầm Dung nói, “Con dẫn Hạo nhi về đi.”

Trầm Dung cúi đầu, ánh mắt lóe lóe, nói, “Dạ.” Rồi mới bước tới nắm tay Trầm Hạo dắt ra ngoài.

Tuy Trầm Hạo còn muốn xem hai chiếc ly lạ song cậu vẫn nghe lời Trầm Dung, cũng có thể do cậu biết Trầm Dung là thân nhân duy nhất còn sót lại, hành lễ xong liền cáo từ.

Lúc này Thụy vương phi mới kể chuyện đùa nhỏ, Trầm Cẩm vui sướng nói, “Chúc mừng Phụ vương.”

Thụy vương cười ha ha, vô cùng đắc ý gật đầu nói, “Đến lúc đó để mẫu thân con dưỡng cho có người bầu bạn mẫu thân con.”

Trầm Cẩm cười mắt cong cong khiến người bên cạnh cũng vui vẻ theo, Thụy vương nói, “Tối Tu Minh uống vài chén với ta để chúc mừng.”

“Hôm khác đi ạ.” Sở Tu Minh cười nói, “Hôm nay nhạc phụ nên nghỉ sớm, ngày mai nhạc phụ không muốn uống cũng không được.”

Thụy vương mới giật mình nhận ra, biết Sở Tu Minh lo lắng thân thể hẳn liền gật đầu cười, “Con lo lắng chu đáo.”

“Vương gia, mấy hôm trước ngài mới có một bộ đồ chơi từ tiền triều, không bằng dẫn con rể đi xem thử?” Thụy vương phi dịu dàng đề nghị.

Thụy vương gật đầu, “Đúng.” Thụy vương tự cầm hộp gắm, “Tu Minh cùng ta đi thư phòng xem thử.”

Sở Tu Minh cười đồng ý, theo Thụy vương ra ngoài, Thụy vương phi nhìn Trần trắc phi và Trầm Cẩm nói, “Ta còn phải xem xét dụng cụ cho ngày mai, mẹ con hai người tùy ý đi.”

Trần trắc phi nói, “Tạ Vương phi.”

Trầm Cẩm cười nói, “Mẫu phi, thế con về phòng xem thử mẫu thân có thay đổi gì không.”

Thụy vương phi cười nói, “Chỉ biết ba hoa.” Trần trắc phi với Trầm Cẩm tiễn Thụy vương phi ra ngoài rồi Trầm Cẩm mới nắm tay Trần trắc phi về Mặc Văn viện.

Trần trắc phi sờ tay nữ nhi bỗng nhiên nói, “Tay con làm sao thế?”

Trầm Cẩm xòe tay, nhìn thì vẫn trắng nõn xinh đẹp nhưng Trần trắc phi sờ kỹ phát hiện nó không nhẵn nhụi như lúc ở kinh thành, “Là...”

“Lúc Man tộc vây thành con là Vĩnh Ninh Bá phu nhân không thể không làm gì.” Trầm Cẩm vốn không để ý chuyện này, tiếp tục kéo tay Trần trắc phi, vừa đi vừa nói chuyện, “Con giúp giặt đồ.”

Trần trắc phi đau lòng, mùa đông biên thành lại rét lạnh, nghĩ thế nhưng ngoài miệng lại nói, “Con làm đúng.”

“Con biết mà.” Trầm Cẩm cười nói, “Mẫu thân cứ yên tâm.”

An Bình và An Ninh biết Trầm Cẩm có chuyện muốn nói với Trần trắc phi nên hai người với nha hoàn của Trần trắc phi đều cách hơi xa, vừa không quấy rầy hai người nói chuyện lúc có chuyện cũng có thể tới kịp thời.

Trần trắc phi lại nói, “Ta không biết tình huống bên đó ra sao nhưng...con người đều lấy lòng thành đối xử với nhau, nếu con không thật lòng với họ thì sao họ có thể đối xử thiệt tình với con?”

“Con biết.” Trầm Cẩm làm nũng.

Trần trắc phi gật đầu, “Chỉ mình con không cần cố kỵ nhiều thế, càng không cần cố kỵ ta.”

“Mẫu thân.” Trầm Cẩm đôi sắc mặt dừng bước nhìn Trần trắc phi.

Trần trắc phi chỉ cười, sờ mặt Trầm Cẩm như trước đây, phát hiện da mặt Trầm Cẩm mềm mịn hơn xưa mới yên tâm, “Lần này con với con rể không nên về.”

“Là phu quân muốn về.” Trầm Cẩm nhỏ giọng nói, “Không phải con nói.”

Trần trắc phi nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục cùng Trầm Cẩm tới sân, “Gặp chuyện không được xúc động, nên nghe lời người bên cạnh, cũng phải nghe lời phu quân con biết chưa?”

“Biết ạ.” Lòng Trầm Cẩm chua xót, hai mắt đỏ lên, mỗi câu Trần trắc phi nói đều lo lắng cho nàng nhưng lại không nói ra, nếu lần này nàng với Sở Tu Minh không về thì Trần trắc phi sẽ ra sao.

Trần trắc phi thấy nữ nhi sống tốt liền thỏa mãn, “Hôm nay con đến đột ngột quá, chờ mai ta sẽ làm mấy món điểm tâm con thích ăn.”

“Vâng.” Trầm Cẩm cười đồng ý, nước mắt lại rơi, không phải nàng không hay khóc mà là bản thân vẫn không khóc mà thôi, nay về với mẫu thân rồi cuộc nhin không được nữa, lúc mới đến biên thành thấp thỏm lo âu, lúc Man tộc vây thành đau khổ tuyệt vọng, sau này hạnh phúc, nàng biết dù là Sở Tu Minh hay Triệu ma ma ai cũng thấy ban đầu bạc đãi nàng nên hiện tại càng thêm yêu thương chiều chuộng, thành ra nàng chưa bao giờ nói với người khác bản thân thấy tủi, cũng không nói trước kia sống khổ sở, nhưng khi ở cạnh mẫu thân nàng không cần che giấu những thứ này.

Trần trắc phi biết nữ nhi khóc lại làm như không biết dẫn nàng vào phòng, nha hoàn không theo vào còn tri kỷ đóng cửa, Trần trắc phi mới cầm khăn tỉ mỉ lau mặt nữ nhi, “Lớn rồi mà còn khóc nhè.”

“Mẫu thân.” Trầm Cẩm nhào vào lòng Trần trắc phi, đây là lời mẫu thân hay nói khi nàng lên khóc sau khi bị ăn hiếp, “Phu quân đối xử với con tốt lắm, thật.”

Trầm Cẩm không biết nên nói gì để Trần trắc phi yên tâm, lại biết tâm nguyện của mẫu thân chỉ muốn nàng hạnh phúc, “Chờ thời gian nữa con sẽ đón ngài, chúng ta đến biên thành sống.”

“Hài tử ngọc.” Trần trắc phi hít sâu một hơi, mặt cười nhưng lại chảy nước mắt, “Ta nếu đã vào vương phủ thì sẽ không tính ra ngoài.”

Mặc dù bà bị phong Trắc phi nhưng dù sao cũng chỉ là thiếp, cả đời kém hơn người ta một bậc, sao lại còn làm phiền nữ nhi, lúc nào cũng nhắc nhở người khác phu nhân của Vĩnh Ninh Bá chỉ là nữ nhi do thiếp sinh chứ?

“Hiện tại ta sống rất tốt.” Trần trắc phi không nói cho Trầm Cẩm nghe những chuyện này chỉ cười nói, “Vương phi chiếu cố ta nhiều lắm, hạ nhân trong phủ vì thân phận con rể cũng ân cần hơn, hơn nữa Lý thị có thai, chờ đứa bé sinh ra ta sẽ nuôi nên không cần lo lắng cho ta.”

Trầm Cẩm cắn môi im lặng, quyết tâm lúc nào có cơ hội sẽ đón mẫu thân đi, cuộc sống ở vương phủ sao có thể tự tại như mẫu thân nói, Vương phi còn có thể xuất môn xã giao chứ Trần trắc phi không được bước ra khỏi cửa sân, thậm chí không thể vào tiền viện, phong cảnh hậu viện cho dù có đẹp thì ngấm mười mấy năm cũng chán ốm.

Trần trắc phi không nói chuyện mình, ôm Trầm Cẩm ngồi trên nhuyễn tháp hỏi chuyện ở biên thành, Trầm Cẩm trả lời từng câu một, khác với việc đáp cho có lệ với những người như Trầm Từ, nàng kể chỗ nào ở biên thành phong cảnh đẹp, chợ phiên náo nhiệt ra sao còn rất nhiều rất nhiều chuyện khác, muốn miêu tả tất cả phong cảnh cho mẫu thân nghe, “Con còn nuôi một con cún, tên Tiểu Bát Điểm, phu quân nói lúc trưởng thành đứng lên còn cao hơn con ấy.”

“Chỉ biết bướng bỉnh.” Trần trắc phi cười nói, bà biết Trầm Cẩm thích những thứ lông lông đáng yêu từ bé nhưng do trong phủ nhiều đứa nhỏ, Trần trắc phi không dám cho Trầm Cẩm nuôi mèo hay chó, còn da lông hàng năm chỉ theo phân lệ, Trầm Cẩm lại lớn nhanh thành ra không có bao nhiêu, “Sau này con không cần đưa cho ta nhiều thế đâu, phân lệ của ta đủ dùng rồi.”

“Biên thành có nhiều lắm.” Trầm Cẩm hơi đắc ý, “Phu quân nói chờ khi nào trời lạnh sẽ trải đầy trong phòng cho con, thoải mái lại ấm áp.”

Không có chuyện gì khiến Trần trắc phi vui bằng chuyện con rể chịu yêu thương nữ nhi, “Chẳng trách ta thấy sau khi thành thân càng ngày con càng ngu ngốc.”

“Con thông minh lắm nha!” Cho dù nẫu thân cũng không được nói thế, Trầm Cẩm phản bác theo bản năng, “Thật đó.”

Trần trắc phi không đáp, chỉ cảm thấy như thế này là tốt rồi, có người yêu thương chiều chuộng mới có thể bị nuôi thành ngu đần, sống vui vẻ mới có thể càng hồn nhiên, nữ nhi sống mười mấy năm khổ sở ở vương phủ, thế này mới tốt.

Trầm Cẩm liếc nhìn Trần trắc phi, “Thật mà.”

“Ừ, thật.” Trần trắc phi sờ mặt nữ nhi, nhìn cách ăn mặc của nữ nhi không phải của hoi môn đem theo từ Thụy vương phủ, không ngờ mọi thứ đều tinh tế.

Trầm Cẩm lại nói, “Phu quân chuẩn bị cho mẫu thân hai thất Nguyệt Hoa cầm, một màu trắng một màu đỏ tía.”

“Ta làm sao xài được nhiều thế, đưa cho Vương phi một thất, còn lại con cứ giữ đi.” Trần trắc phi nói.

Trầm Cẩm dựa vào lòng Trần trắc phi thì thào vào tai bà, “Nguyệt Hoa cảm làm quần lót mặc êm lắm, mẩu thân mặc ở trong ấy, con cũng đưa cho Mẫu phi.”

“Mảnh màu đỏ tía kia là đủ rồi.” Trần trắc phi nghe vậy chỉ nói, “Dùng không nhiều thế đâu.”

Trầm Cẩm mỉm môi đồng ý, “Vậy được rồi.”

Trần trắc phi dẫn Trầm Cẩm vào nội thất, mở hộp trang sức, lấy một miếng ngọc bội ra từ góc khuất, bà cẩn thận sờ rồi mới đeo lên cổ cho Trầm Cẩm, nói, “Vật này trước khi chết bệnh ngoại tổ phụ con lên cho ta, nói khi nào ta xuất giá có thể làm đồ cưới, bảo ta đưa đứa nhỏ hay phu quân đều được, lúc ta bị nâng vào Thụy vương phủ đã lên đem theo, hôm nay giao cho con, đồ cưới của con đều do vương phủ chuẩn bị, những thứ ta cho con đều là đồ trong phủ, chỉ có miếng ngọc bội này là của riêng.”

Trầm Cẩm cúi đầu nhìn khối ngọc bội, chỉ là miếng ngọc bình an đơn giản, do thường xuyên bị người thương thức thành ra bóng loáng xinh đẹp, “Con sẽ đeo.” Nói xong liền nhét vào trong áo, lại phát hiện nó không lạnh mà lại ấm áp, “Cái này...”

“Ừ, là ấm ngọc.” Trần trắc phi không nói vì chờ Trầm Cẩm phát hiện, “Ngoại tổ phụ con biết nếu khắc tinh tế quá sẽ dễ bị người khác phát hiện nên mới biến thành hình dáng đơn giản thô ráp như hiện giờ, cho dù bị người khác thấy, không nhìn kỹ cũng không biết.”

Trầm Cẩm nói, “Ngoại tổ phụ đúng là đa mưu túc trí.”

Trần trắc phi thở ra một hơi, “Ừ, nếu không thế sao có thể bảo vệ gia nghiệp, có điều...thôi, không nói chuyện này nữa, ngọc bội này con cất hay đưa cho con rể đều được.” Bắt đầu đổi đề tài khác.

Mẹ con hai người cười nói một hồi, bất chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, Trần trắc phi nói, “Chắc con rể tới đón con.”

Trầm Cẩm không muốn về, Trần trắc phi cười nắm tay nữ nhi ra ngoài, đến trong viện thì thấy Sở Tu Minh đã đứng đó tự bao giờ, sao Trần trắc phi có thể bỏ được nữ nhi, lại biết nữ nhi ở bên cạnh Sở Tu Minh càng vui vẻ hơn.

Hai người tới bên cạnh Sở Tu Minh, hần nói, “Nhạc mẫu.”

Nghe được hai chữ này Trần trắc phi đỏ mặt, lên tiếng, “Sau này chớ gọi thế nữa.”

Nhạc mẫu của Sở Tu Minh là Thụy vương phi, cũng chỉ có thể là Thụy vương phi, chỉ một câu Sở Tu Minh có thể cảm giác được lòng yêu thương Trầm Cẩm của Trần trắc phi, cung kính hành lễ văn bái với Trần trắc phi, mặc dù không nói nhưng ý tứ dễ hiểu, Trầm Cẩm nước mắt lưng tròng, hít hít mũi nghĩ hôm nay khóc còn nhiều hơn một năm trước đây.

Trần trắc phi hoàn toàn yên tâm, nhìn Sở Tu Minh, “Hai người các con sau này sống cho tốt.” Nói xong đặt tay Trầm Cẩm vào tay Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh về mặt trầm ổn nói, “Con sẽ đối xử tốt với nàng, cả đời.” Đây là lời hứa với một người mẹ yêu nữ nhi.

Trần trắc phi cười đồng ý, bản thân tiễn hai người ra cửa viện, Trầm Cẩm hay ngoảnh đầu nhìn Trần trắc phi cho đến tận lúc lên xe ngựa ngồi vào lòng Sở Tu Minh, nhỏ giọng nức nở, “Ta còn chưa từ biệt Phụ vương Mẫu phi mà.”

“Vương phi nói chúng ta cứ về không cần câu nệ.” Sở Tu Minh ấn nhẹ đầu tiểu nương từ nhà mình vào lòng, “Ngày mai tới sớm là được.”

“Ừ.” Trầm Cẩm đáp.

Sở Tu Minh hòa nhã, “Đến lúc đó chúng ta ở lại vương phủ mấy ngày, chắc Vương gia và Vương phi không để ý đâu.”

“Vừa rồi chàng còn nhạc phụ dài nhạc phụ ngắn mà.” Trầm Cẩm cười rạn rở, có phu quân nguyên ý dỗ dành sao nàng có thể nhăn mặt nhíu mày với hần được, chẳng trách Sở Tu Minh lại hào phóng tặng thứ Thụy vương vẫn cầu mà không thể có, nói đến nói đi cũng chỉ vì nàng.

Sở Tu Minh thấy Trầm Cẩm cười, quả nhiên nương từ nhà mình cười khanh khách đẹp nhất, “Đến vương phủ lại gọi.”

Trầm Cẩm cười chụp ngón tay Sở Tu Minh khẽ cắn, làm nũng, “Hôm nay mẩu thân nói ta ngốc, còn bảo ta phải nghe lời chàng...”

Sở Tu Minh nghe Trầm Cẩm nói chuyện, đều là những chuyện rầu rĩ, có khi đang nói lại nhảy sang chuyện khác, còn đánh giá điểm tâm Trần trắc phi làm, toàn chuyện lông gà vỏ tỏi song Sở Tu Minh lại không thấy phiền chán, ngược lại cảm thấy ấm áp.

Chẳng qua chuyện đời khó nói, cho dù là Sở Tu Minh cũng không có khả năng làm việc không lộ tí sơ hở nào, buổi tối Trầm Cẩm đang ngủ ngon bỗng nhiên bị một trận tiếng chó sủa đánh thức, Sở Tu Minh đã ngồi dậy, sau đó nói, “Ta đi xem thử.”

Trầm Cẩm mặt đỏ hây hây, gật đầu nói, “Có phải Tiểu Bất Điểm đói bụng không?”

Sở Tu Minh lắc đầu, khoát thêm áo đi ra ngoài, Triệu ma ma cũng bị bừng tỉnh, vội chạy tới hầu hạ Trầm Cẩm mặc quần áo, Trầm Cẩm lo cho Tiểu Bất

Điểm nói, “Có chuyện gì thế không biết?”

Tiểu Bát Điểm vốn luôn nghe lời giờ chẳng biết tại sao đã chạy tới cửa phòng bọn họ sửa ầm ĩ, hơn nữa lông toàn thân dựng đứng lên trông vô cùng hung ác, nhìn thấy Sở Tu Minh nó ngoảnh đầu về hướng tây tiếp tục sửa to, không giống ngày bình thường làm nũng mà gào rú không ngừng.

Sở Tu Minh nhú mào nhìn phương tây, tái mặt bước vội vào phòng, la lớn với thủ vệ, “Gọi tất cả mọi người ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Trầm Cẩm đã mặc quần áo, Sở Tu Minh vào phòng lấy áo choàng rồi kéo Trầm Cẩm ra ngoài, “Ra ngoài hết.”

Thấy Sở Tu Minh như thế, Triệu ma ma hoảng sợ vội chạy theo ra ngoài, cả Vĩnh Ninh Bá phủ không bao nhiêu người nên mọi người ra ngoài rất nhanh, đứng cả trong vườn ở chính viện, Tiểu Bát Điểm thấy Trầm Cẩm liền chạy vòng vòng quanh người nàng, cảm giác vô cùng bất an.

“Có chuyện gì thế?” Trầm Cẩm mê mẩn nhìn Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh khoác áo choàng cho Trầm Cẩm rồi ôm nàng vào lòng, “Ta không biết.” Tuy nói thế nhưng cả người vẫn toát vẻ đề phòng, đến thị vệ cũng như thế, tay đặt trên đao bên hông, vây quanh Sở Tu Minh với Trầm Cẩm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trời tờ mờ sáng nhưng không có chút động tĩnh nào, dù thế vẫn không có ai thả lỏng đề phòng, ngược lại càng cảnh giác.

Trầm Cẩm đứng bên cạnh Sở Tu Minh, đứng lâu nên chân tay tê cứng phải bước tới bước lui, An Ninh bảo vệ phía bên kia của Trầm Cẩm, mặt mày Triệu ma ma lộ vẻ mỗi mết, Sở Tu Minh nắm tay Trầm Cẩm an ủi.

Tiểu Bát Điểm đang nằm im lặng bên cạnh Trầm Cẩm bỗng bật dậy, lông cả người dựng ngược lên lại không sửa, mọi người bỗng nhiên cảm giác xung quanh rung động, Sở Tu Minh ôm lấy Trầm Cẩm, ấn đầu nàng vào lòng.

Mặt Trầm Cẩm trắng bệch, cắn môi im lặng, cảm thấy người đứng không vững, hai tay ôm chặt thắt lưng Sở Tu Minh, may mà bọn họ ở trong vườn, xung động mau chóng ngừng lại, Trầm Cẩm lại cảm giác như dưới chân trống rỗng, ngực như bị cái gì đè nặng vô cùng khó chịu.

Chấn động chỉ xảy ra trong nháy mắt song lại khiến mọi người cảm tưởng như rất lâu, chờ địa chấn ngừng Triệu ma ma với An Bình ngồi bịch xuống đất, “Địa chấn...”

Hai mắt Sở Tu Minh đen tối, địa chấn không phải ở kinh thành nhưng cảm giác rung rộng mãnh liệt không kém, phía tây...thở dài một hơi, “Đừng về phòng vội, nghỉ ngơi tại chỗ.”

“Vâng.”

Trầm Cẩm bỏ tay mình vào lòng bàn tay Sở Tu Minh để hân nắm mới hỏi, “Chuyện này là sao?”

“Không rõ lắm.” Sở Tu Minh nhỏ giọng trả lời, “Đừng lo lắng.”

“Ừ.” Trầm Cẩm mím môi, tuy nói thế nhưng lòng vẫn nặng trĩu, “Biên thành sẽ có chuyện à?”

“Không.” Sở Tu Minh khẳng định, “Liên lụy đến bên kia.”

Trầm Cẩm lo lắng cho Trần trắc phi nhưng không biết có còn địa chấn hay không nên không thể nói Sở Tu Minh phải người tới Thụy vương phủ xem thử được, bỗng nhiên Sở Tu Minh nói, “An Ninh với Nhạc Văn đi Thụy vương phủ xem thử.”

“Phu quân...” Trầm Cẩm ngẩng đầu nhìn Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh sờ sờ đầu nàng, Nhạc Văn là một trong những thị vệ bọn họ mang đến, vốn linh hoạt, mà An Ninh lại là nha hoàn biết công phu nên có thể vào hậu viện tận mắt nhìn Trần trắc phi, Sở Tu Minh lo chu toàn mọi bề.

Nhạc Văn và An Ninh đáp lời, An Ninh an ủi, “Phu nhân yên tâm đi.”

Trầm Cẩm cắn môi nói, “Không cần, bây giờ đang loạn, chờ tối nay...”

Chưa nói xong đã bị Sở Tu Minh ngăn, Sở Tu Minh nhìn Nhạc Văn và An Ninh nói, “Đi chính giữa đường, lúc về báo cáo tình hình cho ta, đừng đi dưới mái hiên.”

“Phu quân!” Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh nói, “Kinh thành chỉ bị lan đến, cho dù còn dư chấn cũng không lớn, yên tâm đi.”

Nhạc Văn cũng nói, “Phu nhân yên tâm, chúng ta đi rồi về.”

Trầm Cẩm nghe Sở Tu Minh giải thích mới gạt đầu, “Đừng đi mau, an toàn là trên hết.”

“Phu nhân, yên tâm đi.” An Ninh cười rồi cùng Nhạc Văn ra ngoài.

Sở Tu Minh lại nói, “Sợ là lát nữa bệ hạ sẽ phái người triệu ta tiến cung.”

Trầm Cẩm nhìn Sở Tu Minh, “Cẩn thận.”

Triệu ma ma nói, “Vậy tướng quân cần thay quần áo không?”

Sở Tu Minh gạt đầu, “Chờ lát nữa.”

Quả nhiên như Sở Tu Minh nói, kế tiếp lại có vài lần địa chấn nhưng không rõ ràng như lần đầu, trong cung phái người đến tuyên Sở Tu Minh tiến cung, Sở Tu Minh tiếp chỉ xong muốn về phòng thay quần áo lại không cho Trầm Cẩm vào cùng, “Chờ hai canh giờ nữa xác định không có việc gì thì hãy vào.”

Trầm Cẩm nắm tay Sở Tu Minh, “Phu quân, ta giúp chàng thay quần áo.” Còn chủ động kéo Sở Tu Minh vào phòng.

Triệu ma ma cũng nói, “Lão nô giúp phu nhân.”

“Tự ta làm được rồi.” Trầm Cẩm lắc đầu cự tuyệt Triệu ma ma, nàng biết Sở Tu Minh không cho bọn họ vào phòng vì sợ lại có địa chấn xuất hiện nguy hiểm, cho dù địa chấn không phát sinh ở kinh thành nhưng không ai có thể cam đoan không có lỗi như.

Sở Tu Minh nhìn Trầm Cẩm, cuối cùng nói, “Ma ma ở ngoài đi.” Sau đó theo Trầm Cẩm vào phòng, nương tử nhà mình ngu ngốc thế này cách hấn thì biết làm sao bây giờ.

“Sợ không?” Sở Tu Minh hỏi.

“Không sợ.” Trầm Cẩm trả lời, “Không phải phu quân nói không có chuyện gì sao?”

Sở Tu Minh nhìn Trầm Cẩm, xoay người hôn giữa trán nàng, “Ừ.” Vội lấy quần áo rồi tay kia nắm tay Trầm Cẩm ra ngoài.

Ra ngoài thì thấy Triệu ma ma với nhóm An Bình đều đứng cách đó không xa, thấy Sở Tu Minh và Trầm Cẩm đi ra mới thở dài nhẹ nhõm, An Bình bước đến nhận quần áo trong tay Sở Tu Minh, mọi người trở lại chỗ trống trải hầu hạ Sở Tu Minh thay quan phục, Sở Tu Minh xoay người thăm thì mấy câu với Trầm Cẩm rồi mới đi theo người trong cung đến.

Triệu ma ma nói, “Phu nhân ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Trầm Cẩm nói, “Mọi người cũng nghỉ ngơi đi.”

Mọi người chờ Trầm Cẩm ngồi xuống ghé đá rồi mới ngồi phân tán bốn phía xung quanh, Tiểu Bất Điểm nhân nhả nằm bên chân Trầm Cẩm, Trầm Cẩm nói, “Tối nay nấu thêm xương cho Tiểu Bất Điểm.”

“Dạ.” Triệu ma ma nói, “Phu nhân không cần lo lắng quá.”

Trầm Cẩm đáp lại, nhìn Tiểu Bất Điểm, “Chắc không có chuyện gì nữa đâu, Tiểu Bất Điểm không nào loạn nữa.”

Triệu ma ma nói, “Tiểu Bất Điểm đúng là chó khôn.”

Nhạc Văn với An Ninh chưa về, Sở Tu Minh lại ra ngoài khiến lòng Trầm Cẩm vẫn luôn nặng trĩu, bôn chồn lại bực mình, hít sâu lại thở ra vài lần mới đỡ hơn.

Triệu ma ma vô cùng lo lắng, hơi híp mắt nói, “Phu nhân, để lão nô vào mấy viện khác xem thử.”

“Đừng đi.” Trầm Cẩm nắm lấy tay Triệu ma ma, “Mọi người ở trong này, chỗ khác đều là vật chết, không ngại.”

Một thị vệ nói, “Phu nhân, ta đến phòng bếp lấy chút đồ ăn.”

Trầm Cẩm nghe thế bật cười hỏi, “Đói bụng à?”

Thị vệ muốn lấy cho phu nhân lại sợ phu nhân không cho bọn họ đi mạo hiểm nên nói, “Dạ phải.”

Người khác cũng nói, “Đúng á, phu nhân lâu thế rồi còn chưa ăn gì, chúng ta đi lấy chút gì đó ăn.”

Trầm Cẩm cười nói, “Đói rồi đúng không.”

Thị vệ tròn mắt há hốc mồm nhìn Trầm Cẩm, sao lại không giống tưởng tượng của bọn họ nhỉ?

Triệu ma ma ngược lại cười, xôn xao một trận khiến không khí dịu đi rất nhiều, không còn áp lực khấn trương như vừa rồi, Trầm Cẩm lấy một cái hà bao ra đưa cho thị vệ đòi đi lấy đồ ăn, “Ăn đi.”

Thị vệ đỏ mặt nói, “Phu nhân...ta không đói bụng...”

“A, mọi người chia nhau ăn đi.” Lúc Trầm Cẩm đi lấy quần áo với Sở Tu Minh đã thuận tay lấy, bên trong có một ít đường với thịt khô, do Triệu ma ma chuẩn bị, để hôm nay đến Thụy vương phủ Trầm Cẩm ăn chơi.

Lúc Nhạc Văn và An Ninh gấp trở về nhóm Trầm Cẩm đang chuẩn bị về phòng, thấy hai người ngoài việc quần áo dính chút bụi đất ra thì không có chuyện gì Trầm Cẩm mới thờ dãi nhẹ nhõm, “Đứng lúc cùng nhau vào nhà đi.”

Đồ đạc trong phòng ngã trái ngã phải, mọi người dọn dẹp đồ đạc rơi trên đất trước rồi Trầm Cẩm bảo bọn họ về thu dọn phòng mình, còn lại chờ An Ninh với An Bình có thể từ từ thu dọn, An Ninh nói, “Phu nhân, Thụy vương phủ hết thấy mạnh khỏe, chỉ có một gã sai vặt lúc bói rồi bị gãy chân, đã để đại phu kiểm tra, Trần trắc phi với Thụy vương phi ở cạnh nhau, Thụy vương đã tiến cung, nô tỳ thấy Trần trắc phi vẫn khỏe, mọi người đều ở trong viện nghỉ ngơi, lúc nô tỳ đến bọn họ còn chưa về phòng. Vương phi dặn nô tỳ báo với phu nhân, nói ngài vừa hồi kinh, sợ là sẽ có nhiều bất tiện, nếu trong phủ có thiếu gì cứ nói Thụy vương phủ sẽ đưa sang.”

“Thế tốt rồi.” Trầm Cẩm nhẹ nhàng thờ ra nói, “Còn dân chúng trong kinh thì sao?”

An Ninh kể đại khái tình hình, “Tình hình không có loạn, quan phủ đã phái người ra duy trì trật tự, nô tỳ thấy có người bị thương nhẹ trên đường, không nghiêm trọng lắm.”

Địa chấn xảy ra lúc trời gần sáng, đa phần dân chúng đều đã thức dậy xem như vạn hạnh trong bất hạnh.

Trầm Cẩm gạt đầu, Triệu ma ma rót nước cho Trầm Cẩm, nói, “Phu nhân uống từ từ thôi, nước hơi lạnh.”

“Ta biết.” Trầm Cẩm cầm chén uống từng ngụm nhỏ, “Mọi người đều ngồi nghỉ đi, không cần làm gì cả, chờ nghỉ khỏe rồi hãy làm.”

“Vâng.”

Trầm Cẩm nói, “Tự rót nước uống nhé.”

An Bình nói, “Để nô tỳ đến phòng bếp xem thử.”

“Nói với phòng bếp không cần nấu riêng cơm cho mình ta, cứ làm cơm tập thể, mọi người cùng nhau ăn.” Trầm Cẩm phân phó.

Triệu ma ma thấy mặt Trầm Cẩm tái nhợt hỏi, “Phu nhân có chỗ nào không khỏe sao?”

Khỏe môi Trầm Cẩm giật giật, “Có hơi hốt hoảng.”

Triệu ma ma nói, “Trong phòng còn mứt hoa quả để lâu nô lấy cho phu nhân.”

Trầm Cẩm gạt đầu, tựa vào gối mềm, Triệu ma ma tìm thấy chúng nó rất nhanh, Trầm Cẩm chọn mứt mơ cho vào miệng, “Mọi người cũng ăn đi.”

Triệu ma ma lo lắng nhìn Trầm Cẩm, “Phu nhân cứ thả lỏng, chắc chắn không có việc gì.”

Trầm Cẩm ậm ừ, An Ninh đắp cho Trầm Cẩm một cái mền nhỏ, “Phu nhân muốn ngủ một lát không?”

“Không được.” Trầm Cẩm dập mắt trả lời, “Ăn cơm xong rồi tính.”

“Dạ.”

Trong ngực thư phòng Thành đế đập bễ chén trà, “Ngoài trừ việc cãi nhau thì các ngươi còn có thể làm gì! Tiếp tục cãi nhau đi!”

Tất cả mọi người quỳ xuống, cung kính nói, “Bệ hạ bớt giận.”

“Trẫm cũng muốn bớt giận, khâm thiên giám làm cái gì...” Thành đế cắn răng gặm giận.

Trần thừa tướng nói, “Bệ hạ, hiện tại chuyện cần làm là phái người tới hiện trường giải quyết hậu quả.”

Thành đế trầm giọng nói, “Trẫm gọi các người đến để giải quyết chuyện này, các người đã làm gì?”

Có Ngự Sử nói, “Ngoài việc chặn tai bệ hạ nên sớm hạ Tội Kỳ chiếu.”

Thành đế biến sắc, im lặng ngồi trên long ý, lúc lâu sau mới hỏi, “Trẫm có tội gì? Đây là thiên tai!”

“Đây là trời cao cảnh báo.” Có một lão thần nói.

Mất Trần thừa tướng đảo loạn, liếc Thụy vương, lòng thầm cân nhắc, Thành đế vô cùng không muốn, bản thân hẳn lòng có quỷ nên càng muốn chứng minh bản thân thánh minh, Tội Kỳ chiếu được sử sách ghi chép lại, hậu nhân nhìn. . .

“Đứng lên đi.” Thành đế bưng chén trà mới thái giám đưa tới uống một ngụm.

Mọi người đứng dậy dạt sang hai bên để lộ Trần thừa tướng vẫn quỳ không đứng dậy, Thành đế thấy Trần thừa tướng hỏi, “Ái khanh có lời muốn nói?”

“Bệ hạ, thần tổ Thụy vương xa xỉ vô độ. . . địa chấn lần này nhất định do trời cao cảnh cáo Thụy vương, nếu không sao lại xảy ra vào sinh thần của Thụy vương.” Trần thừa tướng đọc một lô tội trạng cho Thụy vương, cuối cùng đổ nguyên nhân gây địa chấn lên người Thụy vương.

Mặt Thụy vương không còn chút máu, lập tức bước ra quỳ xuống, “Bệ hạ, thần đệ tuyệt. . .”

“Đứng.” Thụy vương còn chưa nói xong thì Thành đế đã đột nhiên cắt ngang, “Trần thừa tướng nói đúng, trẫm cũng có sai, Thụy vương với trẫm cùng máu vì thế trẫm nhiều lần khoan dung. . . lại không ngờ Thụy vương không biết hoàng ân, nay trời cao mới trừng phạt, Thụy vương người biết tội chưa?”

Vì sao địa chấn lại xảy ra thần tử ở đây ai cũng hiểu, do thiên tai thôi, hoàng đế hạ Tội Kỳ chiếu là để trấn an dân chúng, có tác dụng ngưng tụ dân tâm, lại không chống lại được bóng ma trong lòng Thành đế thành ra đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu Thụy vương.

Tuy Thụy vương hồ đồ nhưng chưa từng phạm sai lầm gì lớn, vào miệng Trần thừa tướng lại thành tội không thể tha.

Hiểu ý Thành đế lại có vài thần tử bước ra tố cáo Thụy vương, những người còn lại liếc nhìn nhau, chỉ biết âm thầm thờ dài.

“Thần tổ Thụy vương vì tư lợi bản thân lại bỏ mặc biên cương có ý gọi Vĩnh Ninh Bá về kinh, nếu bây giờ man di xâm nhập, dân chúng biên cương biết làm thế nào? Đây là đại ác.”

“Thần tổ Thụy vương sa đọa mỹ nữ, cái gọi là trên làm dưới theo. . .”

“Thần tổ Thụy vương ở trong phủ xây dựng rầm rộ, cướp đoạt lê dân. . .”

“Thần tổ Thụy vương. . .”

Đây đúng là dậu đổ bìm leo, từng tội từng tội trút lên đầu Thụy vương, ngay cả hấn đi sớm về muộn cũng thành không để ý đến sinh tử của lê dân, vốn trên tay Thụy vương không có thực quyền cho dù hẳn không đi cũng không ảnh hưởng gì vậy mà bị tố cáo.

Thành đế dần an tâm, Thụy vương quỳ trên mặt đất quần áo ước sũng vì mồ hôi lạnh, mặt không còn chút máu. . .

“Tài ăn nói tốt thật.” Sở Tu Minh bỗng nhiên lạnh lùng nói, “Các vị đúng là có thể biến người chết thành người sống.”

“Vĩnh Ninh Bá có ý gì.” Một quan viên trẻ tuổi nháy ra chỉ vào Sở Tu Minh nói, “Hay Vĩnh Ninh Bá chẳng biết phân biệt công tư, Thụy vương tội ác tày trời. . .”

“A? Tội của Thụy vương nên xử thế nào?” Sở Tu Minh hỏi ngược lại.

“Nhất định phải nghiêm trị mới khiến dân chúng trong thiên hạ chấp nhận.” Người nọ kêu ngạo nói, “Không phải Vĩnh Ninh Bá tính bao che cho Thụy vương đây chứ?”

Sở Tu Minh bình tĩnh nói, “Nếu tội không thể tha vậy tru di cửu tộc được không? Chưa hết giận thì tru di thập tộc.”

Người nọ muốn nói gì đó bỗng nhiên nhớ tới thân phận Thụy vương, thoáng nhìn thì thấy mặt mày Thành đế xanh mét, thái độ của Sở Tu Minh lại vô cùng bình thản, giống như đang nói một chuyện rêu rĩa vậy, “Bệ hạ thấy sao?”

“Gan của Vĩnh Ninh Bá lớn thật.” Trần thừa tướng nổi giận, “Trước mặt bệ hạ lại dám hồ ngôn loạn ngữ, trong mắt còn có bệ hạ hay không.”

Vĩnh Ninh Bá chẳng thèm để ý Trần thừa tướng, nói thẳng, “Nay dân chúng Thực trung đang chịu khổ, còn chưa biết tình hình thiên tai ra sao, việc cứu viện an bài thế nào? Chấn tai với lương thảo đâu? Các người cảm bổng lộc của triều đình lại không biết phân ưu cho bệ hạ, ngược lại chỉ biết trốn tránh trách nhiệm, buồn cười.”

Binh bộ Thượng Thư đứng dậy nói, “Thần cảm thấy Vĩnh Ninh Bá nói đúng.”

Công bộ Thượng Thư cũng đứng ra, “Thần tán thành.”

Thụy vương cảm động, Vinh Nhạc hầu cũng ở đây lại thường xuyên ăn chơi uống rượu với hắn lại không dám nói một câu, còn Sở Tu Minh lại một mình đứng ra.

Thành đế giận sôi, chỉ thấy Sở Tu Minh từ bé đã đối nghịch với hắn, quát to, “Sở Tu Minh, ngươi tưởng trăm không dám giết ngươi hả?”

Thụy vương nghe lòng kinh hãi, “Bệ hạ!”

Thành đế vừa nói xong không chỉ Thụy vương mà các thần tử khác cũng không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, quan viên trẻ tuổi bị Sở Tu Minh chất vấn mừng rỡ quỳ xuống nói, “Bệ hạ, thỉnh trị tội Vinh Ninh Bá, hắn...”

“Câm miệng.” Lễ bộ Thượng Thư đá một cước vào lưng người kia khiến hắn nằm úp sấp, sau đó quỳ xuống nói, “Bệ hạ chớ nghe tiểu nhân nói bậy, Vinh Ninh Bá tâm ưu dân chúng Thục trung.”

Lễ bộ Thượng Thư là nguyên lão hai triều đã vài lần cáo lão song Thành đế chưa cho phép vẫn giữ lại để tỏ vẻ bản thân tôn trọng tiên đế, để bài trí, lòng lão tự biết nên rất ít mở miệng, không ngờ càng già lại càng dẻo dai đi đứng nhanh nhẹn, một cước này lực không nhẹ chút nào.

Một lão thần cũng chất vấn, “Sở gia cùng tồn tại với quốc gia, đời đời đóng ở biên cương, binh sĩ Sở gia ít có người chết già, bao nhiêu thi cốt đều lưu lạc sa trường không thể tìm về, từng ngôi mộ chỉ chôn quần áo và di vật...sao bệ hạ có thể nói lời ấy, muốn rét lạnh trái tim người trong thiên hạ sao?”

Thụy vương là thân đệ đệ của Thành đế song lại không có thực quyền nên lúc bị chỉ trích không có ai nói hộ, huống chi bọn họ đều biết Thành đế sẽ không lấy mạng Thụy vương, chờ Sở Tu Minh đứng ra bọn họ mới nhớ Sở Tu Minh là con rể Thụy vương, nếu không đứng ra chắc sẽ bị rất nhiều người khinh thường.

Sở Tu Minh quỳ xuống nói, “Thần không dám.”

Thụy vương ngẩng đầu nhìn Thành đế, không năng lực không bản sự là lý do ông sống sót, nay lại thành lý do bị buộc tội, cái gì Thụy vương cũng hiểu, Thành đế không muốn hạ Tội Kỷ chiếu nên phải tìm người gánh trách nhiệm, đúng lúc sinh thần ông cùng ngày xảy ra địa chấn, cho dù ông không nhận thì sau này...không thể liên lụy Thụy vương phủ được, càng không thể liên lụy Sở Tu Minh, chỉ cần Sở Tu Minh vẫn là con rể Thụy vương phủ thì người khác vẫn không dám chạm trề gia quyến ở nhà, với lại Thành đế sẽ không lấy cái mạng đệ đệ hắn, còn phải giữ lại sau này xài nữa chứ, Thụy vương cắn răng cúi đầu nói, “Bệ hạ, thần có tội.”

Bây giờ nhận tội xem như cho Thành đế một bậc thang, Thành đế thở phào song lại càng thêm đề phòng Sở Tu Minh, hắn không ngờ lại có nhiều người đứng ra nói đỡ cho Sở Tu Minh đến thế, càng thêm không hài lòng khi không ít thần tử do hắn đề bạt không hoàn toàn nghe hắn. Không ít người âm thầm đồng tình với Thụy vương, đang yên lành chuẩn bị đón sinh thần nay lại thành ra thế này, còn phải...

Dù sao đây cũng là chuyện của hoàng gia, vừa rồi nói đỡ cho Sở Tu Minh đã đắc tội Thành đế nên lúc này không nói nữa, Sở Tu Minh cũng im lặng.

“Mới rồi trăm nóng lòng sợ dân chúng chịu khổ nên nói chuyện hơi nghiêm trọng, Vinh Ninh Bá xin đừng trách.” Thành đế lòng đầy hận ý và nhục nhã, về mặt vắn vẹo nói.

Thành đế vốn tưởng rằng câu này có thể khiến bọn thần tử cảm thấy hắn rộng lượng lại không biết trong lòng họ đã có một cây kim đâm vào, nếu Thành đế không để ý mọi người ngăn cản giết Sở Tu Minh thì có khả năng bọn họ còn coi trọng Thành đế, ai cũng biết Thành đế kiêng kỵ Sở Tu Minh, có thể nhân cơ hội giết người rồi vu khống Sở Tu Minh sẽ được coi là quyết đoán ngoan tuyệt, nhưng mà...

“Thần không dám.” Sở Tu Minh vẫn trầm lặng như cũ.

Thành đế mới ừ một tiếng, “Đều đứng lên đi, Thụy vương đã nhận tội, kéo tới cửa cung trọng đánh ba mươi đại bản, nhốt vào tông nhân phủ, tất cả tội danh chiếu cáo thiên hạ.”

Thụy vương cúi đầu nói, “Thần tuân chỉ.”

Thị vệ trong cung nhanh chóng tiến vào, Thụy vương không cần người kéo, chủ động đứng lên, nhìn Sở Tu Minh khẽ lắc đầu, ý bảo hắn không cần nói nữa rồi mới ra ngoài.

Thành đế nói tiếp, “Chọn...” Một đám chức quan bị niệm lên, đều là những người vừa rồi đứng ra chỉ trích Thụy vương, thậm chí không cần đoán cũng biết đều là thân tín của Thành đế, “Trần thừa tướng tổng lĩnh công việc chấn tai.”

“Thần tuân chỉ.” Mọi người quỳ xuống đất lĩnh chỉ.

Chuyện Thụy vương bị đánh nhanh chóng truyền khắp trong cung, thậm chí dưới sự sai khiến của Thành đế trong kinh đã bắt đầu lan truyền các loại tin tức, chuyện địa chấn do Thụy vương gây ra, thanh danh của Thụy vương phủ nhất thời chìm đáy cốc, thậm chí người của Thụy vương phủ đang trực cũng bị dân chúng phẫn nộ hành hung.

Trong phật đường trong cung, Hoàng thái hậu nghe cung nữ bẩm báo xong chỉ nói, “Ra ngoài đi.” Về mặt bà vẫn bình tĩnh, không nói gì thêm.

Cung nữ lui xuống, ma cạnh Hoàng thái hậu nói, “Thái hậu...”

Chuỗi phật châu trong tay Hoàng thái hậu bị đứt, “Đều là tội của ta... đây là báo ứng! Báo ứng!”

Ma ma vội nói, “Thái hậu, Thụy vương là thân đệ đệ của bệ hạ, không có việc gì.”

Hoàng thái hậu không tiếp lời, nhắm mắt lại, “Dọn dẹp đi, thưởng cho Thụy vương phi...”

“Dạ.” Ma ma nhờ kỹ từng món.

Trong Thụy vương phủ, Thụy vương phi nghe tin tức xong phát tay nói, “Ta biết rồi.”

Thụy Hi lo lắng nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi không có biểu tình gì nói, “Thụy Hi truyền xuống nếu để ta nghe có người ở trong phủ nói năng lung tung đánh năm mươi đại bản ném tới thôn trang, sinh tử không quan tâm, để xảy ra sai lầm nghiêm trọng không tha.”

“Dạ.” Thụy Hi cung kính nghe.

Thụy vương phi nhìn Trần trắc phi nói, “Trần muội muội đi xem Lý thị, ta đi thu dọn ít đồ lát nữa Hiền nhi đem vào cho Vương gia, ta cho người chuẩn bị ít đồ ăn Hi nhi dẫn thị vệ trong phủ tới nhà Tam tỷ tỷ con, bảo nó chớ nóng vội cũng đừng lo cho mọi người, chờ Tam tỷ phu con về hãy về nhà, dẫn tỷ đệ Trầm Dung vào phòng ta để nha hoàn bà tử chăm nom, chớ để bọn họ tùy ý đi lại bị thương.”

Mọi chuyện trong phủ được Thụy vương phi an trí gọn gàng khiến lòng người ổn định.

Ở Vĩnh Nhạc hầu phủ Trầm Kỳ nghe tin suy sụp, đứng bật dậy nhìn Vĩnh Nhạc hầu thế tử, “Không thể nào.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử không biết làm sao để an ủi, hắn biết tin liền trở về nói cho thế tử, “Ta đã cho người đến nơi dán bố cáo, nếu tin tức đúng... nàng không cần quá lo lắng, không bằng ta với nàng hỏi phủ thăm nhạc mẫu?”

Trầm Kỳ nói, “Được.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử nói, “Thế thì ta...”

“Thế tử, phu nhân gọi ngài qua có việc.” Đại nha hoàn trong viện Vĩnh Nhạc hầu phu nhân chạy vội tới nói.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử nói, “Ta biết rồi.”

Trầm Kỳ mím môi, tay cầm khăn tay vận xoắn, Vĩnh Nhạc hầu thế tử nhìn Trầm Kỳ nói, “Ta tới chỗ mẫu thân trước, nàng thu dọn đi rồi ta về ngay.”

“Vâng.” Trầm Kỳ đồng ý, mặt không nhìn ra cảm xúc.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử chạy vội theo nha hoàn đến chính viện, Trầm Kỳ nói, “Sương Xảo, dọn đồ đi chúng ta về.”

“Dạ.” Sương Xảo ứng.

“Thu dọn nhiều đồ vào ta muốn ở vương phủ một thời gian.” Trầm Kỳ cắn răng nói.

Tay Sương Xảo dừng lại nói, “Thế còn thế tử...”

“Không cần dọn đồ cho thế tử.” Bây giờ Trầm Kỳ đang lo lắng chuyện của Phụ vương, lại có cảm giác nản lòng thoái chí, “Lấy hết đồ cưới ngân phiếu, phòng khế địa khế của ta theo.”

“Dạ.” Sương Xảo thấy Trầm Kỳ đã quyết định nên không dám hỏi, dẫn tiểu nha hoàn bắt đầu thu dọn, các loại tiền tài từng loại từng loại không để tiểu nha hoàn đựng vào.

Trầm Kỳ ngồi trên ghế, mắt nhìn cửa, thời gian chậm rãi trôi, trời dần dần tối nhưng không thấy bóng dáng Vĩnh Nhạc hầu thế tử, lòng Trầm Kỳ lạnh ngắt, Sương Xảo đã thu dọn xong, để nha hoàn nâng thùng lên xe, sau đó bản thân ôm hộp gỗ nhỏ, do dự nói, “Thiếu phu nhân, chờ chút nữa nhé?”

“Đi thôi.” Trầm Kỳ đứng lên, lấy áo choàng bên cạnh tự mặc vào, dẫn Sương Xảo ra ngoài.

Ra tới cửa viện thì thấy nha hoàn đã gọi Vĩnh Nhạc hầu thế tử vội vã chạy tới, “Thiếu phu nhân, phu nhân không khỏe để thế tử gia lại hầu hạ, phu nhân biết thiếu phu nhân phải về nhà mẹ đẻ bảo nô tỳ tặng một ít ngân lượng.” Nói xong liền hai tay cầm hai tấm ngân phiếu.

Sương Xảo nhìn Trầm Kỳ, mặt Trầm Kỳ không chút thay đổi nói, “Nhận đi.”

“Dạ.” Sương Xảo bước tới nhận, ánh mắt quét một chút gặp là một trăm lượng ngân phiếu, trong lòng vừa hận vừa tức, mặt đỏ lên, lúc đưa cho Trầm Kỳ thậm chí không dám ngẩng đầu.

Trầm Kỳ nhận, nhìn thoáng qua rồi cười, “Thay ta cảm tạ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân.” Sau đó đưa luôn hai tấm ngân phiếu trên tay, “Thưởng cho người.” Câu này nói cho đại nha hoàn của Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, sau đó không ngoảnh đầu bước lên xe ngựa.

Ngồi trên xe ngựa, rốt cuộc Trầm Kỳ không nhịn được nữa bắt đầu khóc, Sương Xảo ngồi bên cạnh không biết nên an ủi thế nào, Trầm Kỳ dùng khăn tay bịt mắt nước mắt, “Cả đời ta mọi thứ đều mạnh hơn bọn tỷ muội, chỉ có một việc...”

Nàng không nói hết câu nhưng ý rõ ràng, đời này nam nhân nàng gả cho không bằng người Trầm Cẩm gả.

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, Sương Xảo mở cửa xe chuẩn bị hỏi thì thấy Vĩnh Nhạc hầu thế tử đang chuẩn bị lên xe, vui vẻ kêu, “Thế tử, thế tử gia đến.”

Trầm Kỳ ngừng khóc, buông khăn tay bất ngờ ngẩng đầu nhìn trừ Ngọc Hồng, lập tức nhào vào lòng hắn khóc nói, “Sao bây giờ chàng mới đến.”

Sương Xảo yên lặng xuống xe ngựa, sau đó dặn xa phu tiếp tục đi, bản thân ngồi xe ngựa phía sau, âm thầm vui sướng.

Trong Vĩnh Ninh Bá phủ, nhóm Triệu ma ma cũng đã nhận được tin, nhưng thấy Trầm Cẩm ngủ không an ổn lại do dự, Triệu ma ma nói, “Bây giờ nói cho phu nhân cũng vô dụng, để phu nhân nghỉ ngơi.”

Trong Thụy vương phủ Thụy vương phi nhíu mày nhìn nữ nhi con rể nói, “Hồ nào?”

Trầm Kỳ mới khóc nên mắt còn sưng đỏ, “Mẫu thân, Phụ vương có chuyện gì vậy?”

Thụy vương phi gọi người lấy nước cho Trầm Kỳ rửa mặt, “Không có chuyện gì, không cần lo lắng.”

Trầm Kỳ còn muốn nói đã bị Vĩnh Nhạc hầu thế tử ngăn, hắn nói, “Nhạc mẫu có cần tiểu tể làm gì cứ việc nói.”

Thụy vương phi thở dài, “Mới xảy ra địa chấn nên chắc quý phủ cũng không an ổn, do Kỳ Nhi gây chuyện cả.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử nói, “Nhạc mẫu không cần thế, ở nhà còn đệ đệ, con...”

“Ngốc ạ.” Thụy vương phi ngắt lời Vĩnh Nhạc hầu thế tử, “Con là thế tử, bây giờ Hầu gia không có nhà thì con nên tọa trấn trong phủ.”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử sùng sốt rồi mới hiểu lời Thụy vương phi, biết bà lo cho mình mới nói thế, hắn làm thế tử mới không bao lâu, vị trí cũng không ổn định, bây giờ không ở trong phủ chủ trì đại cục gia tăng uy vọng là sai lầm, nếu để mấy đệ đệ...nhưng nhìn thế tử lòng hắn lại do dự.

Thụy vương phi nói, “Ta chuẩn bị hai xe quà tặng, tuy biết quý phủ không thiếu những thứ này nhưng dù sao cũng là tấm lòng thành, ta dẫn Kỳ Nhi rửa mặt chải đầu rồi các con về nhà đi, Kỳ Nhi được nuông chiều từ bé nên không đủ ôn trọng, lỗi do người làm mẹ là ta, nếu làm sai con rể cứ nói thẳng, nếu nó không nghe thì cứ nói với ta, ta sẽ giáo huấn.” Nói xong còn phúc thân với Vĩnh Nhạc hầu thế tử.

Vĩnh Nhạc hầu thế tử hoảng sợ, vội tránh đi, “Nhạc mẫu đừng thế, phu nhân chăm sóc con rất tốt.”

Thụy vương phi cười không nói nữa, thấy Thụy vương phi làm thế lòng Vĩnh Nhạc hầu thế tử kiên định, nghĩ chắc nhạc phụ không có chuyện gì lớn, chỉ làm ra vẻ cho lễ dân bách tính xem.

Trầm Kỳ cũng biết bản thân liều lĩnh nhưng lúc biết chuyện Thụy vương nàng liền rối loạn tinh thần, sau khi theo Thụy vương phi vào nội thất, Thúy Hi liền vắt khăn cho nàng lau mặt, Thụy vương phi hỏi, “Con tranh chấp với bà bà?”

“Mẫu thân...” Bây giờ Trầm Kỳ mới ý thức được vì sao vừa rồi mẫu thân lại nói như vậy, thậm chí còn lấy Vương phi tôn sư hành lễ với Vĩnh Nhạc hầu thế tử, tất cả đều vì bản thân, nhờ thế nên cho dù nàng với Vĩnh Nhạc hầu phu nhân nào loạn thì thế tử cũng sẽ vì hành động hôm nay của mẫu thân mà giúp đỡ chút ít.

Trầm Kỳ cúi đầu kể lại mọi chuyện, Thụy vương phi biết tính tình Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, chỉ cần Thụy vương phủ không ngã thì Vĩnh Nhạc hầu phu nhân sẽ có vài phần cổ kị, không ngờ lại đến mức này, “Về rồi con tính làm sao?”

“Sau khi về con sẽ thỉnh tội với bà bà.” Trầm Kỳ nói.

“Hồ đồ.” Thụy vương phi nổi giận, “Nếu đã đắc tội thì còn thỉnh tội cái gì?”

Trầm Kỳ kinh ngạc nhìn Thụy vương phi, Thụy vương phi lại nói, “Nhớ kỹ, con là quận chúa, tuy phụ thân con bị nhốt vào tông nhân phủ nhưng vẫn không bị đoạt tước, bá phụ con là đương kim Thánh Thượng, muội phu con là Vĩnh Ninh Bá nắm giữ binh mã thiên hạ.”

Thấy vẻ mặt nữ nhi Thụy vương phi nói, “Trước khác nay khác.” Lại không giải thích gì nhiều, “Còn nữa nếu Phụ vương con không sao mà có ai nói gì với con thì cứ cho bà tử bặt tai.”

“Con hiểu rồi.” Trầm Kỳ đáp, trước kia Thụy vương an ổn tự nhiên nàng không cần mạnh mẽ quá mức, nay Thụy vương gặp chuyện không may nàng phải kiên cường cho mọi người xem.

Thụy vương phi thở dài chỉ gật đầu không nói.

Lúc Trầm Hi đến Vĩnh Ninh Bá phủ, Trầm Cẩm mới bị Triệu ma ma đánh thức, rửa mặt chải đầu xong an vị tại phòng khách, sau lưng dựa vào gối mềm

do Triệu ma ma chuẩn bị, không hiểu sao nàng vô cùng mệt mỏi, An Ninh dẫn Trầm Hi vào Trầm Cẩm hỏi, “Đệ đệ ăn cơm chưa?”

“Đã ăn rồi ạ.” Trầm Hi nói.

“Mau ngồi đi.” Trầm Cẩm nói, “Ta không được khoẻ nên không ra đón đệ được.”

“Tam tỷ tỷ không cần khách sáo.” Trầm Hi thấy Trầm Cẩm không xem mình là người ngoài, câu nệ lúc mới tới Vĩnh Ninh Bá phủ liền biến mất, “Mẫu thân bảo đệ đem vài thứ lại đây, biết Tam tỷ phu không ở nhà, sợ có chuyện không tiện nên bảo đệ ở đây với Tam tỷ tỷ.” Xem Tam tỷ tỷ bình tĩnh thế kia không biết đã nhận được tin Phụ vương xảy ra chuyện chưa nhỉ?

Trầm Cẩm cảm động, “Mẫu phi không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì.” Trầm Hi nói, “Đúng rồi mẫu thân còn bảo đệ mang theo an thần dược, sợ Tam tỷ tỷ kinh hoảng.”

Trầm Cẩm lắc lắc đầu, “Chờ phu quân về chúng ta sẽ qua phủ cảm ơn Mẫu phi.”

Trầm Hi liếc nhìn chú cún dựa bên chân Trầm Cẩm, Trầm Cẩm nói, “Đây là Tiểu Bát Diễm, không cần người đâu.” Không dám kể chuyện Tiểu Bát Diễm báo cho mọi người biết lúc xảy ra địa chấn, nhờ bị người ta oán hận vì biết tin lại không nhắc nhở thì chết, khi đó ai cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì, thậm chí Trầm Cẩm còn hoài nghi Thành đế không nhận được nữa phái người đến diệt môn.

Bỗng nhiên An Bình chạy vội từ ngoài vào, như vừa nhận được tin, nói, “Phụ nhân xảy ra chuyện rồi, Vương gia bị đánh.”

“Cái gì?” Trầm Cẩm đứng bật dậy, “Sao lại thế?” Nàng nhìn An Bình lại nhìn Trầm Hi, mặt tràn vẻ luống cuống và lo lắng.

Bấy giờ Trầm Hi mới xác định Trầm Cẩm không biết thật, nghĩ cũng đúng, bọn họ mới đến kinh thành không bao lâu, trong phủ lại không đủ người, Vĩnh Ninh Bá không ở nhà thành ra tin tức không linh thông, “Nghe nói... Bệ hạ bảo địa chấn lần này do Phụ vương gây ra, hạ lệnh đánh bản tử nhốt vào tông nhân phủ.” Hân lo lắng vô cùng nhưng vẫn an ủi Trầm Cẩm, “Tam tỷ tỷ đừng lo quá, mẫu thân đã an bài ổn thỏa cả rồi, đại ca cũng chuẩn bị đưa đồ vào.”

“Sao có thể đẩy trách nhiệm này lên đầu Phụ vương chứ.” Cả người Trầm Cẩm mềm nhũn trên ghế, mắt đỏ lên cổ nén khóc, nàng sốt ruột thật, nếu Thụy vương có chuyện gì thì các nàng không có gì tốt, từ trước đến nay gia tộc đều đồng vinh đồng nhục, nàng có thể đến biên thành có phu quân che chở, nhưng mẫu thân nàng biết làm sao? Mẫu phi biết làm sao? Tỷ muội trong nhà biết làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Trầm Hi thấy Trầm Cẩm bối rối đến mức đó càng thêm thân cận, lại an ủi, “Tam tỷ tỷ, có mẫu thân với huynh trưởng nên chắc chắn không có chuyện gì đâu.”

Triệu ma ma vội bưng nước mặt tới cho Trầm Cẩm, uống xong tinh thần Trầm Cẩm mới bình tĩnh, “Là ta thất thố.”

Trầm Hi nói, “Lúc đệ mới biết chuyện còn không bằng Tam tỷ tỷ ấy.”

Đột nhiên hai người không biết nói gì, cũng không thể bàn luận tâm trạng bây giờ, An Ninh bưng trà bánh cho Trầm Hi rồi đứng sau lưng Trầm Cẩm.

Trầm Cẩm dần dần bình tĩnh, hơi hít một hơi, bảo An Ninh dẫn Tiểu Bát Diễm ra ngoài rồi mới cẩn thận suy nghĩ, nhớ đến biểu hiện vừa rồi của An Bình, nàng không phải là người dễ xúc động, cho dù biết tin gì cũng sẽ không đến mức đó, chắc cố ý làm cho Trầm Hi xem, đồng nghĩa với việc đã có tin của Thụy vương từ sớm, nhưng khi đó bản thân đang ngủ nên không báo.

Triệu ma ma không phải là người không biết nặng nhẹ, chắc cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng, Thành đế không phải người do tiên hoàng chọn... nhớ đến lời nói hàm hồ của Thụy vương phi, chỉ nói đại khái, Trầm Cẩm lại biết có hạn, có điều Thành đế đăng cơ sau khi tiên đế chết không rõ nguyên nhân, còn tiền Thái tử... không phải là Thành đế.

Có vài việc Thụy vương phi không dám nói, chắc là cấm kỵ của hoàng thất.

Bỗng dưng Trầm Cẩm nghĩ đến Sở Tu Minh, hôm nay Sở Tu Minh cũng bị Thành đế triệu hồi, với tính Sở Tu Minh sợ rằng sẽ không trơ mắt nhìn Thụy vương bị định tội, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trầm Cẩm cảm thấy bụng hơi trướng đau, cơ thể bức bối, thân mình mềm nhũn dựa vào gối mềm, cơn đau đứt quãng vẫn nhận được, hiện tại bên ngoài

đang loạn, rất khó mời đại phu do lúc xảy ra địa chấn có không ít người bị thương, tay không tự chủ được xoa xoa bụng, “Ma ma làm cho ta một bát mỳ đi.” Chắc do đói bụng.

Triệu ma ma tưởng Trầm Cẩm đói bụng, cung kính đồng ý, Trầm Cẩm nhìn Trầm Hi, “Đệ đệ cũng ăn thứ gì nhé? Hôm nay nhiều chuyện thế đệ cũng không ăn uống tử tế được.”

Trầm Hi gật đầu, “Vây làm phiền Tam tỷ tỷ.”

“Người nhà cả sao lại khách sáo.” Trầm Cẩm cười, “Chỉ sợ đơn sơ, chờ mọi chuyện sáng tỏ lại mời đệ ăn đồ ngon.”

“Chỉ cần đồ ăn nóng là đủ rồi ạ.” Trầm Hi nói.

Triệu ma ma tự mình xuống bếp làm đồ ăn, vốn hôm nay Thụy vương phủ phải thiết yến nên chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, lại xảy ra chuyện này khiến mọi thứ không dùng được, thành ra Thụy vương phi sai người thu dọn không ít đồ ăn đưa tới, Triệu ma ma chọn vài con gà để nữ đầu bếp đứng bên cạnh nấu nước dùng, nhanh chóng nấu xong hai bát mỳ nóng hổi mang lên.

Mỳ thơm, bỏ tiêu vừa đủ, Trầm Hi không chú ý nhiều, ngồi vui đầu ăn, Trầm Cẩm lại ăn không vô, bắt đầu nhớ Sở Tu Minh, khi đó nàng chỉ hơi không muốn ăn Sở Tu Minh đã mời ngay đại phu đến... bụng lại quặn đau, không biết là bị đau đòn kích thích hay do nguyên nhân khác Trầm Cẩm giật mình thay đổi về mặt, không quan tâm có phiền toái hay không nữa, giọng nức nở lại sợ hãi, “Ma ma, ta đau bụng!”

Triệu ma ma căng thẳng, “An Bình An Ninh mau đỡ phu nhân về phòng.”

Trầm Hi mới ăn mấy miếng nghe thế sững sốt, truy hỏi, “Tam tỷ tỷ làm sao thế?”

Triệu ma ma thống hận bản thân sơ sẩy, “Làm phiền nhị công tử mời đại phu của vương phủ đến đây.”

Trầm Hi lập tức nói, “Ta sẽ đi ngay.” Nói xong buông đũa, dùng ống tay áo lau miệng, khoác ngoại bào ra ngoài, sau đó gọi thị vệ theo hần cưới ngựa hồi phủ.

Triệu ma ma lại bảo Nhạc Văn đi mời lão đại phu lần trước, nếu không có đại phu thì mua nhiều thuốc an thai với được liệu cơ bản về, lại bảo một thị vệ đến cửa cung chờ, chỉ nói phu nhân không khoẻ bảo tướng quân mau hồi phủ, nếu không thể truyền lời vào thì đứng ngay cửa cung chờ.

Sau khi dặn dò xong Triệu ma ma lại bảo phòng bếp nấu canh bổ dưỡng với táo đỏ rồi mới vào phòng trong, Trầm Cẩm mặt tái nhợt nằm trên giường, lo âu thấp thỏm, An Ninh với An Bình cũng lo lắng, Triệu ma ma bước tới nắm tay Trầm Cẩm an ủi, “Phu nhân đừng lo lắng, lão nô đã cho người đi gọi đại phu, không có việc gì ngại cứ yên tâm.”

“Có phải ta có em bé không?” Trầm Cẩm nhớ đến đứa bé không thể sinh ra của Trầm Kỳ còn có Trầm Từ... càng thêm sợ hãi, “Không phải... có phải không...”

Không thể nói nốt câu, lòng Triệu ma ma đau đớn, thấy Trầm Cẩm thế lại nói, “Chắc do phu nhân ở ngoài trúng gió lạnh mới như thế.”

An Bình cũng nói, “Đúng thế, do phu nhân còn chưa ăn cơm đầy, mấy hôm trước mời đại phu cũng bảo phu nhân không sao đấy thôi?”

Trầm Cẩm hơi an tâm, gật đầu im lặng, tay nhẹ nhàng đặt trên bụng, tuy Triệu ma ma với An Bình nói như vậy nhưng nàng vẫn cảm thấy bản thân đã mang thai, lại suýt mất con, lo lắng sợ hãi không biết làm sao, Trầm Cẩm nhớ lại đạo gần đây Triệu ma ma chăm nom mình cẩn thận, lại kích động khi phu quân công nàng chạy, khóc mỗi giật giật lại không nói nên lời.

Mất Triệu ma ma đỡ lên khi thấy Trầm Cẩm có ra vẻ kiên cường, ngồi bên giường dịch chân cho nàng, “Phu nhân, không sao không sao, nếu có thai thật thì là chuyện tốt.”

Trầm Cẩm lắc đầu, Triệu ma ma lại nói, “Nếu phu nhân lo lắng không bằng phu nhân xem thử có ra máu không?”

An Ninh cũng nói, “Phu nhân, ngại nhớ xem ngày ấy Nhị quận chúa đẻ non đã chảy rất nhiều máu, cho nên cho dù phu nhân có thai cũng không sao.”

Trầm Cẩm cắn môi nói, “Thả mạn giường xuống.” Không thấy tận mắt lòng vẫn bất an.

Triệu ma ma nói, “Đề lão nô hầu hạ phu nhân?”

Trầm Cẩm bất chấp ngưng ngừng gật đầu, Triệu ma ma cời giấy lên giường, An Bình với An Ninh đóng kỹ cửa sổ lại, thả mạn giường xuống, xác định Trầm Cẩm thật sự không ra máu mọi người mới an tâm, Trầm Cẩm tỉnh táo lại, mặt đỏ rực, “Do ta hoảng quá.”

“Chuyện như thế này phu nhân không gạt là đúng.” Triệu ma ma nói.

Trầm Cẩm thấy bụng đỡ đau hơn mới nhớ đến Trầm Hi, hỏi, “Đệ đệ...”

“Nhị thiếu gia hồi phủ mời đại phu.” Triệu ma ma nói hòa nhã, “Bên ngoài đang loạn, tuy đã cho thị vệ mời lão đại phu lần trước nhưng sợ lão đại phu không đến được.”

Trầm Cẩm cắn môi, tính nết dễ thẹn thùng nhưng lúc này lại không có cảm giác đó, cho dù đại phu đến nói nàng chỉ trúng gió hoặc nguyên nhân khác mới khó chịu nàng vẫn an tâm. Nàng không muốn sau này bản thân hối hận, Trầm Từ chính là vết xe đổ, nếu nàng ta chú ý hoặc cẩn thận thì sẽ không như thế.

Với lại mọi người đều là người thân cận nên không sợ bị cười nhạo châm chọc, An Ninh bưng bát thuốc nấu táo đỏ nóng hằm hạp vào, An Bình đặt một chiếc gối mềm sau lưng cho Trầm Cẩm để nàng dựa vào, Triệu ma ma tự tay bưng bát chậm rãi đút cho Trầm Cẩm, “Phu nhân nếu đau thì hãy nói với chúng ta, chớ có nhịn biết không?”

“Ừ.” Trầm Cẩm uống xong bát nước mới thư thái hơn chút.

Thụy vương phủ cách Vinh Ninh Bá phủ không xa, Trầm Hi lại không dám ngừng nghỉ, về phủ túm đại phu đi ngay, giao cho thị vệ đi bẩm báo Thụy vương phi, Thụy vương phi nghe thế liền giao Trầm Dung cho ma ma giáo dưỡng trông coi, đưa Lý thị đến bản thân chăm sóc, cho Trần trắc phi đến Vinh Ninh Bá phủ chăm nom Trầm Cẩm.

Trầm Hi dẫn đại phu đến, cả người mệt là thở dốc liên hồi, đại phu đầu đầy mồ hôi, mọi người ở Vinh Ninh Bá phủ thấy đều cảm kích không thôi.

Trầm Cẩm đã mặc áo khoác, được đỡ ngồi trên ghế, thấy bộ dạng Trầm Hi nói, “Mau nghỉ ngơi, đừng để mệt quá.”

“Đệ không sao, Tam tỷ tỷ đỡ hơn chưa?” Trầm Hi uống mấy chén nước, ngồi đối diện Trầm Cẩm hỏi.

Trầm Cẩm gật đầu, “Cũng không có gì đáng ngại.”

Đại phu cũng uống nước, nói, “Tại hạ bắt mạch cho Bá phủ nhân.”

Trầm Cẩm gật đầu, “Làm phiền đại phu.”

Triệu ma ma vén tay áo cho Trầm Cẩm, lại cầm khăn tay đặt lên rồi mới để đại phu ngồi bên cạnh cẩn thận bắt mạch cho Trầm Cẩm, “Phiền phu nhân đổi tay.”

Trầm Cẩm đặt tay kia lên, Triệu ma ma lại đổi khăn, một lúc sau đại phu mới nói, “Chúc mừng phu nhân có hi.”

Mặc dù đã đoán sơ sơ nhưng khi được chứng thực Trầm Cẩm vẫn vừa mừng vừa sợ, Triệu ma ma vui vẻ hỏi, “Phu nhân hơi không khỏe, có thể có vấn đề gì không?”

Đại phu biết là việc vui nên mặt thả lỏng trả lời, “Do ngày còn thấp, bởi việc sáng nay khiến động thai nhưng nhờ phát hiện sớm nên không ngại, nếu muộn thì đã không còn.”

“Cám ơn trời đất.” An Bình và An Ninh đồng thanh.

Trầm Hi cũng vui mừng, “Chúc mừng Tam tỷ tỷ.”

Trầm Cẩm mắt rung rung, may mà nàng không cần mặt mũi không có nhăn nhai, nếu không... Nhìn Trầm Hi nói, “Cám ơn đệ đệ.”

Triệu ma ma hỏi, “Thế thuốc dưỡng thai nào có thể sử dụng vậy?”

“Dùng ba ngày, chuyện ăn uống nên chú ý cẩn thận.” Đại phu dặn dò cẩn thận mọi chuyện.

Vì được đường ở xa nên Nhạc Văn đến giờ mới gấp rút về đến nơi, đại phu lại không mời đến được, ở được đường chỉ còn vài được đồng, tất cả đại phu đều ra ngoài chẩn bệnh, được liệu lại mua về không ít.

Trầm Cẩm đặt nhẹ hai tay lên bụng, cúi đầu cười thỏa mãn hạnh phúc, toàn thân trông càng nhu mì hơn, đôi mắt hạnh lóng lánh long lanh.

Trầm Hi nói, “Là chuyện tốt, đệ sẽ về báo mẫu thân với Trần trắc phi.”

Trầm Cẩm cắn môi dưới, “Vây phiền đệ.”

“Đại phu cứ ở lại phủ Tam tỷ tỷ.” Trầm Hi nói, “Tồn đại phu cần vật dụng hay người hầu hạ gì cứ nói để ta cho người đưa đến đây.”

“Vâng.” Tồn đại phu cung kính trả lời.

Trầm Hi gật đầu, “Ta sẽ truyền lời cho mẫu thân.”

Bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Sở Tu Minh không đợi nha hoàn mở cửa đã tự đẩy ra, mặt hấn vẫn bình tĩnh nhưng trán đầy mồ hôi, chỗ vạt áo quan phục có vài nếp nhăn với tro bụi, bước nhanh tới hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Trầm Cẩm cười ánh mắt cong như trăng rằm, khoe miệng vĩnh lên ẩn hiện lúm đồng tiền, “Phu quân, chúng ta có con.”

Nụ cười nhạt nhẽo nhưng nó đã thật sự xuất hiện trên mặt Sở Tu Minh, mặt mày giãn ra, ánh mắt chuyển lên bụng Trầm Cẩm hỏi, “Người có khỏe

không?”

“Đại phu nói không sao.” Trầm Cẩm nói.

Sở Tu Minh gật đầu, lúc này mới nhìn Trầm Hi, Trầm Hi kêu, “Tam tỷ phu.”

“Ừ.” Sở Tu Minh nói, “An Ninh hầu hạ phu nhân về phòng nghỉ đi.”

“Dạ.”

Sở Tu Minh mới nói với Trầm Hi, “Ta thay quần áo, đệ ngồi đi nhé.”

“Tam tỷ phu không cần quan tâm đệ.” Trầm Hi nói.

Sở Tu Minh gật đầu, vào nội thất với Trầm Cẩm, trên đường Trầm Cẩm kể đại khái mọi chuyện, Trầm Cẩm nhin không được nhét tay mình vào tay Sở Tu Minh, nắm một cái hần phát hiện tay Trầm Cẩm hơi lạnh, bây giờ không phải lúc nói chuyện nên chỉ dặn dò, “Nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ về ngay.”

“Vâng.” Trầm Cẩm thấy Sở Tu Minh liền an tâm, nghe vậy ngón tay vẽ vài vòng trong lòng bàn tay hần rồi mới rút về.

Mắt Sở Tu Minh toát ý cười, không nói gì, thay quần áo xong chờ Triệu ma ma sắp xếp chuyện Tôn đại phu ở lại phủ xong rồi mới đi.

Trầm Hi ngồi ở phòng khách chờ Sở Tu Minh ra rồi theo hần vào thư phòng.

Triệu ma ma vui vẻ nói, “Phu nhân có thể an tâm.”

“Ừ.” Trầm Cẩm nói, “Ma ma đổi cho ta bộ quần áo rộng hơn đi.”

Triệu ma ma đồng ý, An Ninh đến phòng bếp lấy nước ấm lại hầu hạ Trầm Cẩm rửa mặt chải đầu, lại xoa bóp chân một lát mới để nàng thoải mái nằm trên giường, không biết do thấy Sở Tu Minh hay nhờ bát nước táo đỏ nóng mà lại không đau như trước.

Thấy mặt Trầm Cẩm hồng hào hơn Triệu ma ma mới bảo An Bình đến chỗ Tôn đại phu đun thuốc, bản thân lại cùng An Ninh bắt đầu thu dọn, đồ nào có góc cạnh đều phải dẹp hết, Trầm Cẩm buồn ngủ ngồi ôm gối mềm, hỏi, “Ma ma, Phụ vương ta xảy ra chuyện gì thế?”

Triệu ma ma vừa dọn dẹp vừa trả lời, “Tình hình cụ thể không rõ nhưng Thụy vương bị đánh ở cửa cung, lại bị thị vệ trong cung áp giải vào tông nhân phủ, nói vì Thụy vương xa xỉ vô độ các loại tội danh mới khiến trời cao tức giận hạ cảnh cáo.”

“Tin trong cung sao truyền nhanh thế?” Trầm Cẩm không tài nào tin nổi, nàng tưởng chỉ có Thụy vương phủ mới nhận được tin chứ.

Triệu ma ma cười không trả lời, Trầm Cẩm cũng không biết nói gì, liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sở Tu Minh nói đại khái sự tình trong cung cho Trầm Hi nghe, không đề cập chuyện mình có giải vây cho Thụy vương, ngược lại liệt kê tỉ mỉ danh sách chức quan những người gây khó dễ với Thụy vương cho Trầm Hi.

Trầm Hi ghi nhớ, “Nếu Tam tỷ phu không còn dặn dò gì nữa thì đệ về trước.”

Sở Tu Minh nói, “Nếu có thể mong Trần trắc phi tới thăm phu nhân nhà ta.”

Trầm Hi gật đầu, “Đệ sẽ nói với mẫu thân, Tam tỷ phu yên tâm.”

Sở Tu Minh nói tạ, tự mình tiễn Trầm Hi, lại đến chỗ Tôn đại phu nghỉ tạm, hỏi tình hình Trầm Cẩm, xác nhận cơ thể Trầm Cẩm không lo ngại mới thở phào, Tôn đại phu nói, “Thời gian phu nhân có thai còn ngắn, còn chưa an ổn, động thai như thế rất hung hiểm, nếu phát hiện trễ sẽ bất lợi.”

Nương tử nhà mình tốt nhất ở chỗ ấy, tuyệt đối không cậy mạnh, “Thời gian này làm phiền đại phu.” Sở Tu Minh nói.

“Việc phải làm.” Đại phu cung kính nói, âm thầm thở dài nhẹ nhõm, hần nghe đồn Vĩnh Ninh Bá giết người như ma, không ngờ Vĩnh Ninh Bá tuy về mặt trong trẻo, lạnh lùng nhưng thái độ lại vô cùng tốt.

Sở Tu Minh lại hỏi một số điểm cần chú ý rồi mới về chính viện, lúc vào phòng thì thấy tiểu nương tử nhà mình đang nghiêng người nằm trên giường ôm gối mềm không biết đang suy nghĩ cái gì, nhìn có vẻ mơ hồ, thấy Sở Tu Minh mới thanh tỉnh, “Phu quân.”

“Ừ.” Sở Tu Minh bước tới lấy tay sờ mặt Trầm Cẩm hỏi, “Còn khó chịu không?”

“Không khó chịu nữa.” Trầm Cẩm cười trả lời.

Triệu ma ma nói, “Lão nô đi chuẩn bị đồ ăn cho tướng quân với phu nhân, phu nhân ăn cơm rồi mới uống thuốc được.”

Trầm Cẩm nghe thấy hai chữ uống thuốc liền cau mày, cảm giác phiền muộn nhưng vẫn nói, “Được.” Vì con mình cả, thuốc này không thể không uống.

Triệu ma ma cười nói, “Phu nhân yên tâm, Vương phi tặng nhiều mứt hoa quả lắm.”

Trầm Cẩm gật đầu nói, “Tốt quá.”

Triệu ma ma ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa, Sở Tu Minh nói, “Ta rửa mặt đã.”

“Vâng.” Trầm Cẩm không đứng lên, chỉ nằm trên giường nhìn Sở Tu Minh ở bên cạnh dùng thau đồng đổ nước lạnh rửa mặt rửa tay, lại lau khô rồi mới cời giày ngồi trên giường, ôm chặt Trầm Cẩm vào lòng, Trầm Cẩm thoải mái tựa vào người Sở Tu Minh.

Sở Tu Minh cách tấm chắn sờ sờ bụng Trầm Cẩm, cảm đặt trên vai Trầm Cẩm nói, “Phu nhân vất vả.”

“Phu quân, ta vui lắm.” Trầm Cẩm thì thầm, “Ta sợ vì ta sợ sẩy sẽ mất con.”

Sở Tu Minh im lặng nghe, Trầm Cẩm thì thầm to nhỏ cảm giác sợ hãi trước khi đại phu đến, “Ta không biết con đến lúc nào.”

“Phu quân, ta muốn về biên thành.” Trầm Cẩm cảm xúc tụt dốc, não loạn trận này xong thì chuyện nàng có thai sẽ không giấu diếm được, đến Thụy vương là thân huynh đệ mà Thành đế còn ra tay được khiến Trầm Cẩm luôn cảm thấy nguy hiểm.

Sở Tu Minh nhẹ nhàng hôn hai má nàng, “Chờ đại phu đảm bảo an toàn rồi thì chúng ta trở về.”

“Dạ.” Trầm Cẩm nắm tay Sở Tu Minh, “Phụ vương ta không sao chứ?”

Sở Tu Minh kể lại mọi chuyện cho nàng, lần này không giấu diếm gì, Trầm Cẩm nghe đến đoạn tru di cửu tộc thập tộc bật cười, không biết lúc ấy Thành đế nghe xong về mặt thế nào, chờ Sở Tu Minh nói đến đoạn sau nụ cười trên mặt Trầm Cẩm biến mất, chỉ mím môi.

“Đừng sợ.” Sở Tu Minh trấn an, “Không sao rồi.”

“Ừ.” Trầm Cẩm lại cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như Sở Tu Minh nói, Thành đế không dám công khai giết Sở Tu Minh nhưng dùng thủ đoạn nhỏ lại ừ ừ.

Hơn nữa kinh thành sợ là không an ổn, hôm nay Thành đế có thể vì không muốn hạ Tội Kỳ chiếu mà hất bát nước bắn lên người đệ đệ ruột, thậm chí còn tự định tội Thụy vương, không biết những đại thần chứng kiến mọi chuyện sẽ nghĩ sao?

Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, chẳng nhẽ ngày nào đó bản thân sẽ biến thành người chịu tội thay, thậm chí Thành đế xem không vừa mắt thì cho người vu oan hãm hại?

Bọn họ không phải là Thụy vương, thêm câu tru di cửu tộc của Sở Tu Minh cũng chọc trúng tâm tư của bọn đại thần, bọn họ không phải là hoàng thân quốc thích, hoàng đế chẳng cần tra xét, chỉ cần có người đứng ra tố cáo đã định tội. . .thế thì rất có khả năng sẽ bị tru di cửu tộc.

Lỡ như Thành đế làm tay hay làm. . .

Người nhiều đứng ra bảo vệ Sở Tu Minh không phải vì tình bạn cũ mà phần nhiều là vì tự bảo vệ bản thân.

Đại thần sẽ không đứng im để chịu trôi, sợ rằng. . .đang lúc rối loạn, chuyện thiên tai chưa xong thì triều đình đã nội loạn.

Những lời Sở Tu Minh có vẻ như bảo vệ Thụy vương thật ra lại có ý chỉ trích Thành đế, đánh trống cảnh báo các đại thần, vậy mà Thành đế lại không biết, còn chỉ trích Sở Tu Minh, lần này xem như chọc trúng tổ ong vô vể.

Trầm Cẩm không biết Sở Tu Minh muốn làm gì nhưng suy đoán vẫn có, có lẽ lần này mầm móng quân thần bất hòa đã nảy sinh, từ từ chờ tưới nước trưởng thành.

Ôi chao, bỗng nhiên lại nhớ mấy cây ăn quả trong viện ở biên thành, không biết chúng nó nở hoa kết quả chưa, trái cây tươi bao giờ cũng ngọt ngào ngon miệng, làm thành mứt chua chua ngọt ngọt. . .

Nhìn ánh mắt đại ra của thê tử Sở Tu Minh biết chắc nàng đang xuất thần, nghĩ chuyện này lại sang chuyện khác, âm thầm thở dài, lúc Trầm Cẩm không chú ý ánh mắt mới thoát vẻ lo lắng.

Thật ra Sở Tu Minh biết thê tử có thai còn ở lại kinh thành không an toàn nhưng tạm thời lại không đi được, đi bây giờ cơ thể Trầm Cẩm sẽ chịu không nổi.

Chắc tại có thai nên mới thích ăn chua chứ trước đây Trầm Cẩm không thích ăn trái cây vị chua, nàng sắp có con, Trầm Cẩm suy nghĩ vòng vèo một hồi lại trở về, mắt hí lại, hỏi, “Phu quân, hiện tại ta có thai có phải. . .”

Sở Tu Minh bỗng nhiên cười khẽ, ngắt lời Trầm Cẩm, “Nha đầu ngọc, duyên phận đến thì đứa nhỏ tự nhiên sẽ tới.” Hắn biết Trầm Cẩm muốn nói gì cho nên càng đau lòng.

Trầm Cẩm đổi tư thế cả người nhào vào lòng Sở Tu Minh, im lặng không nói.

Sở Tu Minh vỗ nhẹ tóc nàng nói, “Có ta ở đây.”

Trầm Cẩm rất dễ thỏa mãn, chỉ cần một câu của Sở Tu Minh đã làm nàng yên lòng, lo lắng gì cũng vứt hết, dù sao bên ngoài có loạn thì chỉ cần nàng ở yên không ra khỏi phủ, có Sở Tu Minh ở đây chẳng có gì phải sợ.

Triệu ma ma với An Ninh bưng đồ ăn vào, còn chuẩn bị canh gà cho Trầm Cẩm. Thời gian chán ăn trước đây của Trầm Cẩm đã biến mất, thay thế vào đó là cảm giác thèm ăn.

Ăn xong nghỉ ngơi một lát lại uống thuốc, Triệu ma ma liền hầu hạ Trầm Cẩm rửa mặt chải đầu đi ngủ, Sở Tu Minh chờ Trầm Cẩm ngủ say rồi mới đứng dậy tới thư phòng, Triệu quân gia đang chờ.

Triệu quân gia nói, “Tướng quân có tính toán gì không?”

Sở Tu Minh đáp, “Nếu ngay cả thể nhi còn không bảo vệ được thì còn làm đại sự gì?”

Triệu quân gia thở dài, chưa nói cái khác chỉ riêng chuyện phu nhân có thai là việc vui nhưng không đúng lúc, sợ là sợ Thành đế lợi dụng điểm ấy để ra tay, chuyện phu nhân có thai khiến tướng quân bó tay bó chân, đến cả chuyện về phía nam cũng phải kéo dài thời hạn, trừ khi tướng quân để mình phu nhân ở kinh thành, nhưng mà dựa theo tình hình của tướng quân thì sẽ chẳng bao giờ làm thế.

Nhưng cũng vì thế mới đáng giá bọn họ nguyện trung thành với tướng quân chứ, nếu như Thành đế? Triệu quân gia cười lạnh, ánh mắt thiên cận, lòng lại chỉ biết tính kế như phụ nhân, thậm chí còn không bằng phụ nhân.

“Tướng quân có tính toán gì không?” Triệu quân gia vẫn hỏi câu cũ nhưng ý khác hẳn lần đầu.

Sở Tu Minh nheo mắt, “Động không bằng tĩnh, chờ thời cơ thôi.”

Triệu quân gia cười nói, “Tướng quân có tính toán sẵn cả rồi.”

Sở Tu Minh nhìn Triệu quân gia hỏi ngược lại, “Quân sư lại không có?”

Triệu quân gia không phủ nhận, “Tướng quân đoán tiếp theo ai sẽ thành quân còn bị bỏ?”

Sở Tu Minh nhìn Triệu quân gia, Triệu quân gia lại nói, “Chỉ bằng tại hạ viết ra, tướng quân xem xem có phải người đó không?”

Chờ Sở Tu Minh gật đầu Triệu quân gia mới châm nước trà viết một chữ lên bàn, Sở Tu Minh chỉ gật đầu không nói, Triệu quân gia dùng tay áo lau đi.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, Sở Tu Minh mất nhú lại lòng có dự cảm không hay, chợt nghe cửa thư phòng bị gõ ba cái, “Tướng quân có chuyện quan trọng bẩm báo.”

“Vào đi.” Sở Tu Minh nói.

Nhạc Văn lo lắng nói, “Tướng quân, phía Mân Trung truyền tin đến...”

Nhạc Văn càng nói mặt Sở Tu Minh càng bình tĩnh, chỉ có hai nắm tay đặt trên bàn càng lúc càng siết chặt, vẻ mặt Triệu quân gia biến đổi thành giận dữ lại cố kìm nén không phát ra.

Chờ Nhạc Văn bẩm báo xong hai mặt Sở Tu Minh đã lạnh băng, Triệu quân gia giật mạnh chén trà bên cạnh uống cạn vẫn không nhịn được đánh một chưởng lên bàn, hít sâu một hơi lại thở ra mới cắn răng nói, “Tướng quân nhất định không thể vọng động.”

Sở Tu Minh gật đầu, “Ta biết.”

Triệu quân gia hung hăng xoa mặt, “Chúng ta vì lê dân bách tính mà phải nhún nhường, thậm chí chọn con đường khó khăn nhất để đi nhưng...”

Sở Tu Minh lắc đầu không nói, lại biết bản thân sẽ bội ước với tiểu nương tử không thể ở lại trong kinh với nàng, lòng buồn bã.

Trong Thụy vương phủ, Thụy vương phi nghe Trầm Hi nói xong hỏi, “Hiên nhi con nghĩ thế nào?”

Trầm Hi suy tư rồi mới trả lời, “Mẫu thân, chắc Phụ vương phải chịu ít khổ sở.”

Thụy vương phi nheo mắt nói, “Ừ, Vương gia ở tông nhân phủ có khỏe không?”

“Bệ hạ có cho Thái y chăm sóc Phụ vương.” Trầm Hi nói, “Vết thương của Phụ vương đã thoa thuốc, mặt mày vẫn đỡ.”

Trầm Hi hừ lạnh một tiếng không nói, dù sao hấn cũng còn nhỏ thành ra khó tránh khỏi có khí phách thời niên thiếu.

Thụy vương phi nhìn Trầm Hi nói, “Đó là Hoàng thượng.”

“Nhưng mẫu thân, Phụ vương...”

“Nhớ kỹ, ngồi ở vị trí kia là hoàng đế, có thể quyết định chuyện sống chết của mọi người.” Thụy vương phi nói rất chậm nhưng từng chữ đều rất nặng, “Nhớ chưa.”

“Hắn đã đánh Phụ vương, còn...” Trầm Hi không phục.

Trầm Hiên nhìn Trầm Hi nói, “Lôi đình mưa móc đều là hoàng ân.”

Trầm Hi cắn chặt răng nói, “Mẫu thân, con biết rồi.”

“Mẫu thân, nếu vương phủ không làm gì thì khó tránh khỏi khiến người ta coi thường.” Lúc này Trầm Hiên mới nhìn Thụy vương phi nói.

“Tự nhiên phải làm ít chuyện.” Thụy vương phi nghiêm giọng, “Phái người truyền tin cho ngoại tổ tổ cáo Trần thừa tướng...”

Trầm Hi nghe mẫu thân nói chuyện với huynh trưởng, cái hiểu cái không, âm thầm suy tư.

Chờ nói xong Thụy vương phi mới thở dài nói, “Hiên nhi ngày mai con tiếp tục đi thăm Phụ vương, Hi nhi đưa Trần trắc phi đi Vĩnh Ninh Bá phủ.”

“Đúng rồi, Tam tỷ phu còn thỉnh cầu để Trần trắc phi đi thăm Tam tỷ.” Trầm Hi chợt nhớ đến chuyện này.

Thụy vương phi gật đầu, “Để Trần trắc phi ở lại đó ít hôm.”

Trầm Hi gật đầu, Thụy vương phi lại nói, “Hi nhi về nghỉ đi.”

“Dạ.” Trầm Hi cúi đầu ra ngoài.

Nhìn bóng con Thụy vương phi chậm rãi thở ra một hơi, sau đó nhìn Trầm Hiên nói, “Việc hôn nhân của con ta vẫn luôn ngăn cản Phụ vương con không định ra.”

“Con biết khổ tâm của mẫu thân.” Trầm Hiên nói.

Thụy vương phi chậm rãi học ra một hơi nữa, “Có một số chuyện đã đến lúc nói cho con biết, Thúy Hi đi kêu Trần trắc phi đến đây.”

“Dạ.” Thúy Hi cung kính đáp.

Trầm Hiên nghi hoặc nhưng Thụy vương phi lại không có ý giải thích.

“Mẫu thân con nghĩ trực tiếp tố cáo Trần thừa tướng không ổn cho lắm.” Trầm Hiên trầm tư, “Không bằng chọn vài quan viên khác để khai đao.”

Trần thừa tướng là sinh phụ của đương kim Hoàng hậu, lại là thân tín của hoàng đế, cho dù bọn họ có tố cáo cũng không có tác dụng, ngược lại chọc giận Thành đế.

“Hiên nhi, con có thể lo lắng đến chỗ này mẫu thân rất vui.” Thụy vương phi chỉ hy vọng bây giờ bắt đầu dạy con còn chưa muộn, liền giải thích, “Hiện tại... chúng ta chỉ cần dâng lên ngọn lửa, chuyện còn lại sẽ có người khác làm.”

“Há?” Trầm Hiên nhìn Thụy vương phi.

Mặt Thụy vương phi lộ vẻ châm chọc, “Con nên biết việc hôm nay người thật sự bất an không phải Thụy vương phủ của chúng ta mà là các đại thần trong triều.”

Trầm Hiên nhú mày, Thụy vương phi lại nói, “Lung tung hất nước bắn lên người Vương gia để hắn bị đánh hạ tù oan thế những người khác thì sao? Còn không khiến người người bất an?”

“Con hiểu.” Trầm Hiên nói, chờ những người này về nhà tỉnh táo lại suy nghĩ cẩn thận thì lòng tự nhiên sẽ bất an, mặc kệ là vì tự bảo vệ mình hay có âm mưu khác cũng đều sẽ ra tay, đó như phản kích cũng như cảnh báo, dù sao bọn họ ai cũng lo lắng đến phiên bản thân sẽ ra sao.

Mà người đầu tiên mở miệng làm khó dễ Thụy vương là Trần thừa tướng tự nhiên thành cái đinh trong mắt, hơn nữa thân phận của hắn...

“Nhưng Trần thừa tướng là người của bộ hạ chẳng lẽ bộ hạ sẽ...” Trầm Hiên do dự hỏi.

Thụy vương phi neho mắt trả lời, “Con ngẫm lại hành vi của bộ hạ mấy năm nay thử.”

Trầm Hiên trầm mặc.

Trần trắc phi đang dọn dẹp trong Mặc Vân viện, biết tin nữ nhi có thai Trần trắc phi vốn đang vui sướng, Thụy vương phi lại cho bà đến Vĩnh Ninh Bá phủ chăm sóc nữ nhi lại càng thêm vui, cho dù biết không hợp quy củ cũng kệ.

Thúy Hi đến gọi, Trần trắc phi nghĩ chắc Vương phi có việc dặn dò nên thu xếp vội theo Thúy Hi đến chính viện, vào phòng thấy thể tử đang ở, ánh mắt

nghe hoặc, Thụy vương phi bảo Thủy Hi mở cửa sổ, ra ngoài canh chừng, sau đó chậm rãi nói, “Vĩnh Gia năm thứ ba mươi bảy...”

Sáng sớm ngày thứ hai Trần trắc phi ngồi xe ngựa đến Vĩnh Ninh Bá phủ, lòng lại nặng trĩu, không còn chỉ biết vui sướng khi biết tin nữ nhi có thai, bà biết không thể để nữ nhi nhìn ra mây may bằng không sẽ thêm phiền não, như Thụy vương phi dặn thì ít nhất phải đợi thai của nữ nhi ổn định đã.

Vĩnh Ninh Bá phủ hết thảy như thường, thậm chí bởi vì Trầm Cẩm có thai nên mặt mọi người trong phủ còn thêm vẻ vui sướng, biết chuyện kia chỉ có ba người, Triệu quân gia cả ngày giấu mặt, đến Triệu ma ma cũng không biết ông thường xuyên vội vàng cái gì, mà Nhạc Văn lại là người ôn trọng không lắm miệng.

Sở Tu Minh cũng không chút khác thường, chỉ càng thêm săn sóc Trầm Cẩm, lúc Trần trắc phi đến Sở Tu Minh tự đi đón, không phải là Trầm Cẩm không muốn đi mà Tôn đại phu dặn thời gian này Trầm Cẩm nên ít hoạt động.

Trần trắc phi được Sở Tu Minh đón vào viện liền thấy Trầm Cẩm ngồi trên ghế nhìn cửa trông mong, lúc thấy bà hai mắt tỏa sáng, “Mẫu thân!”

Tiểu Bất Điểm ngồi bên cạnh Trầm Cẩm cũng nhìn Trần trắc phi.

Đây là lần đầu tiên Trần trắc phi thấy Tiểu Bất Điểm, không ngờ nó lại to lớn nhường này, bước vội tới gần, “Động vật không biết nặng nhẹ, bây giờ cơ thể con nặng nề không nên bừa bãi bị thương.”

Trầm Cẩm xoa xoa đầu Tiểu Bất Điểm nói, “Không sao đâu mẫu thân, là phu quân tự tay dạy dỗ cho con, nhu thuận lắm.”

Trần trắc phi nghe thế âm thầm kinh ngạc, không ngờ con rể lại có thể làm những chuyện này, gật đầu không nói nữa, có một số việc nói nhiều lại không tốt.

Trầm Cẩm muốn đứng dậy đã bị Trần trắc phi trách cứ, “Không được nhúc nhích, cứ ngồi đó.”

“Mẫu thân.” Trầm Cẩm làm nũng, “Đại phu nói con có thể động, không tin người hỏi phu quân xem.”

Sở Tu Minh không lên tiếng, Trầm Cẩm cau mày, dưới ánh mắt của Trần trắc phi ngoan ngoãn ngồi trở lại ghế, Sở Tu Minh mới nói, “Nhạc mẫu, nhà con không có trường bối mới mời ngài ở ít hôm.”

“Con không nói ta cũng chuẩn bị mặt dày ở ít bữa.” Trần trắc phi nói, “Là Vương phi dặn, sợ các con còn nhỏ, tuy có người hầu hạ nhưng kinh thành không giống như ở biên thành.”

Trầm Cẩm có thai chắc nhiều người biết tin sẽ đến tặng lễ, chuyện này hạ nhân không tiện ra mặt.

“Đa tạ nhạc mẫu.” Sở Tu Minh nói, hẳn muốn lúc bản thân còn ở cạnh Trầm Cẩm để nàng vui vẻ, neho mắt lại không dám nghĩ nhiều, có ai ngờ Sở Tu Minh hẳn cũng có lúc không dám cơ chứ.

Trần trắc phi hòa nhã, “Chỉ cần các con không nghĩ ta nhiều chuyện thôi.”

Triệu ma ma thấy Trần trắc phi có thể quản được Trầm Cẩm cũng thở dài nhẹ nhõm, trong phủ có kinh nghiệm chỉ có bà, Trần trắc phi đến cùng chăm nom Trầm Cẩm bà có thể thở ra hơi, với lại bà không đành lòng cự tuyệt ánh mắt chờ đợi của Trầm Cẩm, nhưng mà...

Lúc có thai không thể như ngày thường, không phải ăn càng nhiều càng bổ càng tốt, nếu bổ quá mức đến lúc sinh thai nhi quá lớn sẽ khó khăn.

Trầm Cẩm vẫn còn nhỏ tuổi, lại là thai đầu, Triệu ma ma toàn tâm toàn ý lo cho Trầm Cẩm nếu không cũng sẽ không suy nghĩ nhiều thế.

Có Trần trắc phi ở đây bà sẽ không làm ác nhân, mỗi lần cự tuyệt Trầm Cẩm luôn có cảm giác áy náy.

Triệu ma ma thấy Trầm Cẩm lại duỗi tay lấy điểm tâm, liền cung kính nói, “Phu nhân vừa mới ăn một đĩa Hạch Đào tô, không bằng lão nô lấy chút mứt hoa quả đến tránh miệng phu nhân ngọt ngấy?”

Trần trắc phi nghe thế nhíu mày nhìn Hoa Quế cao Trầm Cẩm đang đưa vào miệng, “Ăn miếng này nữa rồi thôi, sau này mỗi ngày nhiều nhất chỉ có thể ăn sáu miếng điểm tâm.”

Trầm Cẩm tròn mắt không thể tin được nhìn Trần trắc phi, vẻ mặt viết sao ngài có thể tàn nhẫn như thế!

Trần trắc phi không để ý tới, chỉ nhìn Triệu ma ma ôn hòa nói, “Sau này mỗi ngày để phu nhân dùng bốn khối mứt hoa quả, dùng nhiều Hạch Đào...”

Hai mắt Trầm Cẩm đăm lẹ nhìn Triệu ma ma, Triệu ma ma lộ vẻ nô tỳ cũng không thể làm gì được, lòng lại nghĩ quả nhiên mời Trần trắc phi đến đây là đúng rồi.

Nhìn Trần trắc phi với Triệu ma ma, Trầm Cẩm khóc ngất vào lòng Sở Tu Minh, đây là mẹ ruột nàng thật sao?

Chương 57

Trần trắc phi ở lại Vĩnh Ninh Bá phủ đảm nhiệm việc quản chế vấn đề ăn uống của Trầm Cẩm, nhưng cũng thường xuống bếp nấu mấy món cho nàng. Trầm Cẩm biết mẫu thân với Triệu ma ma làm mọi chuyện đều vì bản thân nên rất nghe lời, cho dù có những món không thích ăn cũng đều ăn.

Ban đầu Trần trắc phi còn lo lắng việc Sở Tu Minh vẫn ngủ chung với Trầm Cẩm, sau khi biết hai người vẫn biết đúng mực không chộc phá thai nhi mới im lặng, lại thấy Sở Tu Minh tuy không thích nói chuyện nhưng lại săn sóc nữ nhi chu đáo mọi mặt lòng càng an tâm.

Không chỉ thế, Trần trắc phi còn cẩn thận quan sát mọi người trong phủ, đặc biệt là An Bình với An Ninh, thấy hai người không chỉ chăm nom Trầm Cẩm cẩn thận, dụng tâm lại không có tư tâm thành ra hoàn toàn yên tâm, ở lại Vĩnh Ninh Bá phủ ba ngày bà liền chuẩn bị cáo từ.

Trầm Cẩm một vạn lần không muốn song vẫn biết chừng mực, Trần trắc phi chỉ lặng im ôm nàng vào lòng, để nàng ngồi trước bàn trang điểm, cầm lược tự tay chải đầu vẫn cho nàng một búi tóc xinh đẹp, chọn một cây trâm hồ điệp trong hộp trang sức cắm lên. .

Nhìn nữ nhi càng ngày càng xinh đẹp Trần trắc phi vô cùng vui sướng, biết Trần trắc phi chuẩn bị đi Trầm Cẩm càng tỏ ra yếu ớt, dán vào người Trần trắc phi, lúc Sở Tu Minh tới thấy mẹ con hai người đang thân mật thì thâm to nhỏ, Trần trắc phi đề nghị hỏi phủ, Sở Tu Minh lại nói, “Không bằng nhạc mẫu ở lại thêm hai ngày.”

Trần trắc phi nói, “Trong phủ còn có việc, chỉ có mình Vương phi chống đỡ mọi mặt.”

Sở Tu Minh nói, “Thỉnh nhạc mẫu ở lại thêm hai ngày.”

Trầm Cẩm giật mình nhìn Sở Tu Minh, lòng bất an, Trần trắc phi nhủ mảy, gạt đầu với Sở Tu Minh, “Cũng được, ta quấy rầy thêm mấy ngày.” Nắm nhẹ tay Trầm Cẩm, “Hôm qua Cẩm nha đầu muốn ăn canh gà chua, ta tới phòng bếp xem xem.”

“Làm phiền nhạc mẫu.” Sở Tu Minh nói.

Trần trắc phi cười ra ngoài, Sở Tu Minh nắm tay Trầm Cẩm nói, “Ta với nàng ra ngoài đi dạo một lát nhé?”

Trầm Cẩm gạt đầu, theo lực Sở Tu Minh kéo đứng lên, hai người chậm rãi đi dạo trong vườn, trước mặt Sở Tu Minh Trầm Cẩm không dám được chuyện gì, lúc này có vẻ bất an, Sở Tu Minh nói, “Mấy ngày nữa chắc ta sẽ ra ngoài có việc.”

“Sẽ an toàn trở về chứ?” Trầm Cẩm không hỏi đi đâu, vì sao không ở cạnh nàng, chỉ muốn biết hắn có đi về bình an không.

Sở Tu Minh dịu dàng bế nàng, để nàng ngồi trên cánh tay, nói, “Sẽ.”

Trầm Cẩm nở nụ cười sáng lạn, “Ta chờ chàng về.”

“Ừ.” Sở Tu Minh không giải thích, chỉ nói, “Hai ngày nữa lệnh của triều đình phát ra, ta sẽ đưa nàng về Thụy vương phủ.”

“Vâng.” Mắt Trầm Cẩm bắt đầu đỏ nhưng không rơi nước mắt, làm nũng, “Phải về sớm đón ta biết chưa?”

Sở Tu Minh đồng ý, không ôm Trầm Cẩm về ngay mà cứ thế ôm nàng chậm rãi dạo vườn.

Chờ đến lúc về Trầm Cẩm đã khôi phục dáng vẻ tươi cười, nếu ban đêm Sở Tu Minh không phát hiện trong lúc ngủ Trầm Cẩm lên rơi lệ thì cũng đã bị lừa, Sở Tu Minh im lặng vỗ nhẹ sau lưng Trầm Cẩm, cơ thể nàng cứng đờ một lát rồi xoay người hai mắt hồng hồng nhìn Sở Tu Minh, Sở Tu Minh ngồi dậy tựa vào thành giường, ôm Trầm Cẩm vào lòng, hai tay nàng ôm thắt lưng hắn, hai má dựa vào ngực Sở Tu Minh khóc hu hu.

Trầm Cẩm cứ im lặng khóc, nước mắt rơi không ngừng. Cũng không trách Trầm Cẩm sẽ thế này, do nàng biết lần này Sở Tu Minh đi chắc sẽ có nguy hiểm nếu không sao hắn lại gạt nàng, hơn nữa từ lúc có thai nàng hay suy nghĩ lung tung nên mới khóc đến mức này.

Sở Tu Minh giang hai tay ôm cả người Trầm Cẩm, không ngừng cam đoan bên tai nàng, “Ta chắc chắn sẽ bình an trở về.”

Sau khi nghe tiếng Sở Tu Minh nói, không biết do khóc mệt hay an tâm mà Trầm Cẩm thiếp đi, Sở Tu Minh ngắm dung nhan lúc ngủ của Trầm Cẩm, lòng dâng lên cảm xúc kỳ lạ, không muốn xa nàng còn có cảm giác đau lòng.

Lúc Trầm Cẩm thức dậy thì thấy Trần trắc phi với Triệu ma ma đang ngồi trong phòng, dường như đang tìm gì đó, Trần trắc phi với Triệu ma ma nhìn thấy, nhìn nhau cười, rồi Triệu ma ma đứng dậy đến phòng bếp lấy đồ, Trần trắc phi lại đến bên giường, nhìn bộ dạng của nữ nhi thăm thò dài, “Tình rồi?”

Trầm Cẩm có vẻ tủi thân, mím môi không nói ôm thắt lưng Trần trắc phi.

Trần trắc phi bị Trầm Cẩm chọc cười, “Làm cái gì thế, con rể ở thư phòng mà.”

Trầm Cẩm thờ phào, “Dạ.”

Trần trắc phi không biết tình cảm của nữ nhi và con rể sâu sắc thế này là tốt hay xấu nữa, nhỏ giọng nói, “Ta gọi người vào nhé, đừng làm nũng nữa.”

“Dạ.” Trầm Cẩm hít sâu mấy hơi mới chịu buông Trần trắc phi ra, tuy không cười nhưng vẻ mặt có tốt hơn, nếu không bắt buộc phải đi thì Trầm Cẩm tin Sở Tu Minh sẽ không bỏ mặc nàng.

Trần trắc phi tới mở cửa để bọn An Bình bưng nước vào hầu hạ Trầm Cẩm thay quần áo rửa mặt chải đầu, Triệu ma ma cũng mang bát sữa dê nóng vào, do Trầm Cẩm có thai nên từ bây giờ không thể bỏ thêm hạnh để khử mùi tanh, mùi hơi khó chịu nhưng Trầm Cẩm không bài xích, ngoan ngoãn bưng uống hết.

Sở Tu Minh biết Trầm Cẩm tỉnh, lúc tới nơi Trầm Cẩm vừa trang điểm xong, thấy Sở Tu Minh đến Trầm Cẩm liền nũng nịu oán giận, “Ta tưởng phu quân lên đi mất.”

“Không có đâu.” Sở Tu Minh chào Trần trắc phi, bước tới nắm tay Trầm Cẩm, “Ăn cơm đi.”

“Vâng.” Trầm Cẩm cười nhìn Trần trắc phi, “Mẫu thân, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ta ăn rồi.” Trần trắc phi cười nói, “Ai lại chờ đũa lười như con chứ.”

Trầm Cẩm cau mày, tự cười một mình, cùng Sở Tu Minh tới phòng ăn, đồ ăn đều đã được dọn ra, toàn là món Trầm Cẩm thích, hôm qua sau khi Trầm Cẩm với Sở Tu Minh về phòng tuy không nói nhưng hai người đều nhận ra ánh mắt lưu luyến của Trầm Cẩm cùng với sự dựa dẫm hơn ngày thường, tự có suy đoán nên sáng sớm hôm nay chuẩn bị nhiều món hợp khẩu vị nàng, mong tâm trạng Trầm Cẩm có thể đỡ hơn.

Buổi trưa lúc Sở Tu Minh với Trầm Cẩm đang chuẩn bị ngủ thì có người trong cung đến báo Thành đế tuyên Sở Tu Minh vào cung, Trầm Cẩm không nói gì, đứng dậy gọi người lấy quan phục cho Sở Tu Minh, tự tay mặc cho hắn, sau đó khoác thêm áo choàng tiền Sở Tu Minh tới cửa viện, Sở Tu Minh vuốt ve mặt Trầm Cẩm, “Tĩnh ngủ thì gọi Tiểu Bất Điểm đến chơi với nàng, ta sẽ về nhanh.”

“Vâng.” Khóe miệng Trầm Cẩm nhếch lên cười trả lời.

Sở Tu Minh liếc Triệu ma ma, Triệu ma ma khẽ gật đầu, Sở Tu Minh mới xoay người đi, không quay đầu lại cũng biết Trầm Cẩm còn đứng ở cửa.

Trầm Cẩm trừng mắt nhìn cho đến lúc không nhìn thấy Sở Tu Minh nữa mới nói, “Ma ma, chúng ta về thôi.”

Triệu ma ma nói, “Tướng quân sẽ về ngay, phu nhân đừng lo.”

Trầm Cẩm cười trả lời, “Ta biết, bảo người chuẩn bị đồ cho tướng quân, không biết chàng phải đi đâu... nhớ chuẩn bị nhiều dược liệu...”

Triệu ma ma cười nói, “Phu nhân suy nghĩ chu đáo.”

Trầm Cẩm làm sao không biết Triệu ma ma đang dỗ mình, về tới phòng không chịu ngủ, thay đồ rồi thương lượng chuyện chuẩn bị đồ đặc với Triệu ma ma, Trần trắc phi cũng tới, ba người nhanh chóng lên danh sách, cẩn thận đối chiếu rồi còn thêm thêm bớt bớt.

Triệu ma ma dẫn nha hoàn thu dọn, Trầm Cẩm lấy túi hương làm dờ ra bắt đầu làm, Trần trắc phi ở bên cạnh ngẫu nhiên chỉ dạy vài câu.

Trong cung, lúc Sở Tu Minh đến phát hiện rất nhiều đại thần đã có mặt, Thành đế mặt mày tăm tối, Sở Tu Minh chưa hành lễ xong đã nói, “Ái khanh mau mau bình thân.”

Sở Tu Minh nghe hai chữ ái khanh mặt vẫn không thay đổi, những lão thần tâm tư sâu rộng cũng không lộ cái gì, ánh mắt của một số quan viên trẻ tuổi lại bán đứng họ, có điều cũng thu lại rất nhanh.

Tuy Thành đế nói thế nhưng Sở Tu Minh vẫn tỏ thái độ cung kính hành lễ, Thành đế nói, “Ái khanh, hôm nay ta mới được tin dân chúng Mân Trung lại dám...”

*Chương trước làm biếng nói, Mân Trung là miền trung tỉnh Mân tức Phúc Kiến ngày nay.

Trần thừa tướng im lặng rù rứt, tối hôm qua nhận được tin Thành đế tội triệu lão tiến cung thương nghị cách xử lý, mấy hôm trước bọn họ đang thương nghị chuyện hải khẩu nhưng do Vinh Nhạc hầu phủ xảy ra chuyện gọi Thái y, Thành đế biết liền chăm chọc Sở Tu Minh trước mặt mọi người gia đình không yên, chuyện hải khẩu bị bỏ qua, Thành đế cũng không quan tâm, không nhắc lại, ai ngờ hải khẩu lại cần rồi đến mức này.

Điều khiến Thành đế phẫn nộ là dân chúng ở đó dám cấu kết với hải khấu, trong vòng một đêm cướp sạch cả thị trấn, còn giết cả nhà tri huyện, bấy giờ bọn họ mới báo lên trên, toàn bộ quan viên ở Mân Trung đều là thân tín do Thành đế tự tay chọn lựa.

Nguyên nhân Thành đế gọi Trần thừa tướng không phải chỉ muốn bình khấu mà còn muốn nhân cơ hội trả thù Sở Tu Minh, nói ra thì Thành đế không thêm chấp bọn hải khấu, chỉ nghĩ do quan viên ở đó qua loa, dù sao hai năm trước đã giết rất nhiều hải khấu, năm ngoái Thành đế còn ban thưởng cho

bọn họ nữa.

Lần này đều do dân chúng ở đó, đúng là bọn lòng lang dạ thú không biết hoàng ân, tối hôm qua thương nghị với Trần thừa tướng cả đêm, lập mưu kế, hôm nay mới gọi Sở Tu Minh.

Thành đế nói rõ mọi chuyện sau đó nhìn Sở Tu Minh nói, “Vĩnh Ninh Bá chiến công hiển hách, chỉ có ít hải khẩu chắc sẽ dễ như trở bàn tay.”

Cho dù Sở Tu Minh luôn luôn trầm ổn, lúc này nghe Thành đế nói lòng tràn cũng đầy phẫn nộ, cúi đầu không nói gì.

Thành đế khen Sở Tu Minh xong mới nói, “Vĩnh Ninh Bá có nguyện thay trăm binh khẩu?”

Sở Tu Minh còn chưa kịp mở miệng thì Hộ bộ Thượng Thư đã bước ra khóc kể, “Bệ hạ, quốc khố hư không, thời gian trước sau khi biên thành giải vây, quân nhu đưa đi đã cố gắng hết sức, nay thật sự không thể chuẩn bị nhiều được.”

Hộ bộ Thượng Thư nói xong, Thành đế tỏ vẻ khó xử, lòng lại hưng phấn không thôi, hỏi hết sức lo lắng, “Không có thật à?”

Hộ bộ Thượng Thư quỳ xuống nói, “Năm nay cộng thu...”

Nghe Hộ bộ Thượng Thư trình bày, chúng đại thần tự mỗi người có suy nghĩ riêng, nói chuẩn xác thế này chắc chắn đã chuẩn bị từ trước, cho dù bọn họ có nghi ngờ cũng không có tác dụng, Thành đế lại khó xử, “Thế có thể chi bao nhiêu?”

“Chỉ có thể đưa đi Thực trung chẩn tai thôi, không còn nữa.” Hộ bộ Thượng Thư báo một con số.

Mặt Sở Tu Minh vẫn không thay đổi, không ít người mặt bắt đầu khó coi, Binh bộ Thượng Thư bước ra chỉ trích, “Chẳng nhẽ để tất cả binh sĩ đói bụng đi đánh giặc?”

Tam quân chưa động thì lương thảo đã đi trước, đồ quân nhu vô cùng quan trọng, một dân phu cần sáu đấu thóc, mỗi binh lính có thể mang năm ngày lương khô, một lần có thể duy trì mười tám ngày, cho dù mỗi ngày đi bốn mươi dặm, từ kinh thành đến Mân Trung đâu chỉ ngàn dặm, cho dù ven đường có thể đi đường thủy nhưng theo lời Hộ bộ Thượng Thư vẫn không đủ cho một vạn binh sĩ từ kinh thành đến Mân Trung, ven đường có thể chinh lương nhưng như thế sẽ ảnh hưởng thanh danh Sở Tu Minh.

Một thần tử khác nói, “Chỉ là mấy tên hải khấu, Mân Trung còn có Tri Phủ, Tổng binh, vì thần cảm thấy không cần phái Vĩnh Ninh Bá đi.”

“Đúng thế.” Cũng có người đứng dậy, cung kính nói, “Nếu phái người từ kinh thành đến binh khẩu thì có vẻ triều đình quá coi trọng bọn hải khấu, trong khi đó quốc khố lại hư không.”

Trần thừa tướng nói, “Lão thần lại nghĩ bệ hạ phái Vĩnh Ninh Bá đi không cần mang theo nhiều binh sĩ, có thể nhanh chóng đến nơi, bệ hạ có thể để Vĩnh Ninh Bá dẫn dắt binh sĩ Mân Trung nghênh địch đánh hải khấu.”

Thành đế nhìn Sở Tu Minh vẫn lù lù bất động, “Ái khanh nghĩ thế nào?”

Sở Tu Minh lại hỏi, “Bệ hạ thấy nên xử lý dân chúng Mân Trung như thế nào?”

“Giết không tha.” Thành đế nói không chút do dự, “Trầm đối xử tử tế với dân chúng, bọn họ lại cấu kết với hải khấu, mưu hại mệnh quan triều đình thì cũng giống như khấu phi.”

Sở Tu Minh hỏi lại, “Nếu như có quan viên cấu kết hải khấu thì phải làm sao?”

“Không đời nào có chuyện đó.” Thành đế tức giận, hẳn nghĩ Sở Tu Minh hỏi cái này để làm khó hắn, vì quan viên ở Mân Trung đều do hắn sắp xếp, có thể nói đều là người của hắn, Sở Tu Minh nói thế chẳng khác nào đánh thể diện của Thành đế.

Sở Tu Minh bình tĩnh nói, “Thần tất nhiên sẽ phân ưu vì bệ hạ, đến binh khẩu, thỉnh bệ hạ lệnh cho thần ở Mân Trung có thể tùy cơ ứng biến, cho dù quan viên hay dân chúng chỉ cần cấu kết với hải khấu đều giết không tha.”

Thành đế nghe thế liền vui vẻ, ra vẻ khó xử hỏi, “Thế Vĩnh Ninh Bá cần bao nhiêu lương thảo với binh sĩ?”

Sở Tu Minh hỏi ngược lại, “Bệ hạ thấy bao nhiêu là thích hợp?”

Nghe thế Thành đế lại càng khó xử, “Chỉ bằng Vĩnh Ninh Bá mang trăm người đi?”

“Thần tuân chỉ.” Sở Tu Minh không dị nghị.

Thành đế cười nói, “Vay để trăm hạ chi, chuyện Vĩnh Ninh Bá nói trăm cũng đáp ứng.” Lại bổ sung, “Giết chết quan viên cần phải có chứng cứ rõ ràng, Vĩnh Ninh Bá chớ giết người lung tung.”

Sở Tu Minh im lặng, Thành đế cho người viết chiếu chỉ, liếc Trần thừa tướng, ý bảo lão lên truyền tin cho thân tín ở Mân Trung, phải để Vĩnh Ninh Bá chết trong tay hải khấu.

Thành đế lên đắc ý, tối còn còn có ý nghĩ ở cung Hoàng hậu, ai ngờ đắc ý chưa được bao lâu thì sáng hôm sau lâm triều đã tắt ngóm.

Lúc lâm triều Thành đế vừa công bố chuyện Vĩnh Ninh Bá bình khấu, bỗng nhiên có Ngự Sử buộc tội Trần thừa tướng. Thành đế còn chưa kịp phản ứng thì tấu chương buộc tội Trần thừa tướng đã có hơn mười điều, còn trình lên đơn kiện viết bằng máu, tố cáo thuộc hạ của Trần thừa tướng...

Lúc này Sở Tu Minh đang đưa Trầm Cẩm và Trần trắc phi về Thụy vương phủ, đã sai người truyền tin nên Thụy vương phi cho người chuẩn bị sẵn sàng, bà biết chuyện Thành đế phái Vĩnh Ninh Bá đi Mân Trung, không dận dò gì nhiều, chỉ sau khi ăn xong Trầm Hiên nói cho Sở Tu Minh biết vài cái tên và thân phận, “Là mẫu thân bảo ta nói với đệ, đây đều là người có thể tin.”

Sở Tu Minh không phải là người không biết tốt xấu, thật ra sau khi biết chuyện ở Mân Trung hẳn cũng đã chuẩn bị, không ngờ Thụy vương phi lại nói cho hẳn chuyện này, Trầm Hiên nói, “Đây đều do ngoại tổ phụ an bài, đến Phụ vương còn không biết, bản thân ta cũng chỉ biết sớm hơn đệ một ngày.”

“Ta biết rồi.” Sở Tu Minh không nói cảm tạ, “Chắc hẳn Vương gia cũng sắp hồi phủ, huynh không cần lo lắng quá.”

Trầm Hiên gật đầu, mặc dù không biết mẫu thân tính làm gì, song vẫn nói, “Chỗ Tam muội muội đệ yên tâm, là muội muội của ta thì sẽ không để người khác ăn hiếp.”

Sở Tu Minh gật đầu cười, “Được.”

Hai người nói hai câu liền xong, Trầm Hiên đi gặp Thụy vương phi, cẩn thận miêu tả thái độ và lời nói của Sở Tu Minh, Thụy vương phi gật đầu nói, “Ta biết rồi, chờ Phụ vương con về, ta sẽ thương lượng với hắn định việc hôn nhân cho con.”

“Mẫu thân?” Trầm Hiên bất ngờ nhìn Thụy vương phi.

Thụy vương phi cười cười không nói, đã có vài người đề chọn, hay là gặp mặt thử rồi tính.

Trầm Cẩm là Vĩnh Ninh Bá phu nhân, lại có Vĩnh Ninh Bá ở nên không thích hợp ở Mặc Vân thành ra Thụy vương phi cho người thu dọn một cái sân không lớn nhưng sát đường, ra vào dễ dàng, chờ Vĩnh Ninh Bá đi thì Trầm Cẩm ưng ở đó hay về Mặc Vân viện gì cũng được.

Không chỉ thế còn đưa cây nhân sâm cao quý kia cho Sở Tu Minh. (có ai còn nhớ cái cây nhân sâm này không? Dùng nó cứu Trầm Hiên một lần rồi)

Thành đế chỉ cho Sở Tu Minh ba ngày, vốn không có ai nguyện ý quấy rầy tiểu phu thê bọn họ.

Trên triều đình Thành đế mặt mày xanh mét nhìn một đám người đứng ra yêu cầu nghiêm tra Trần thừa tướng, không phải Thành đế không bảo vệ được Trần thừa tướng mà Thành đế chỉ quan tâm tới bản thân nên cuối cùng vẫn tước chức quan của Trần thừa tướng, không hạ ngục mà còn giao chuyện điều tra cho người tự tay hắn đề bạt.

Trần thừa tướng bất an lại không biết nên làm gì, lão có thể leo tới chức Thừa tướng chủ yếu dựa vào long công với thân phận Hoàng hậu của nữ nhi.

Đêm trước khi Sở Tu Minh đi Trầm Cẩm lấy miếng ám ngọc trên cổ với chiếc túi hương làm xong cho Sở Tu Minh, hai người đều im lặng, ôm nhau ngủ như mọi khi, buổi sáng hai người còn cùng ăn sáng rồi Trầm Cẩm tiễn Sở Tu Minh đi.

Thụy vương phi không lộ diện, chỉ có Trầm Hiên và Trầm Hi đi tiễn, người mang theo từ biên thành Sở Tu Minh chỉ dẫn theo hai người, còn lại đều để lại cho Trầm Cẩm, Trầm Cẩm chỉ dẫn theo nhóm Triệu ma ma đến đây, phần lớn thị vệ ở Vĩnh Ninh Bá phủ.

Trầm Cẩm cười nhìn Sở Tu Minh lên ngựa, “Chàng đã đồng ý với ta.”

“Ừ.” Sở Tu Minh nói, lại im lặng, Trầm Cẩm cũng không nói.

Trầm Hiên mới nói, “Bảo trọng.”

Sở Tu Minh gật đầu, lại nhìn Trầm Cẩm rồi mới giục ngựa rời đi, hai thị vệ theo sau, binh sĩ do Thành đế phái tới đều ở ngoài thành chờ.

Trầm Cẩm cắn môi dưới cười nói, “Chúng ta về đi.”

Trầm Hiên nói, “Hai ngày nữa Đại tỷ tỷ sẽ về nhà ít hôm.”

Trầm Hi cũng nói, “Tam tỷ tỷ cần gì cứ nói với đệ, đệ sẽ mua cho Tam tỷ tỷ.”

Trầm Cẩm cười rồi nói, “Ừ.”

Trầm Hiên và Trầm Hi thấy Trầm Cẩm không khóc nháo liền thở phào, lại cùng nàng vào trong nhưng do hai người đều lớn tuổi nên không vào hậu viện, Triệu ma ma và Trầm Cẩm chậm rãi về sân đang ở, An Bình với An Ninh theo sau, lại không biết nên nói gì đỡ phu nhân vui về.

Triệu ma ma nói, “Phu nhân, khi nào thì đón Tiểu Bất Điểm đến đây?”

“Đề ta hỏi Mẫu phi.” Trầm Cẩm nói, Thụy vương phủ không thể so Vĩnh Ninh Bá phủ, người ở đây nhiều lỗi như Tiểu Bất Điểm dọa người khác thì chết, muốn đón Tiểu Bất Điểm tới ít nhất phải chuẩn bị chỗ ở cho nó trong sân mới được.

Triệu ma ma ứng, “Chắc Tiểu Bất Điểm nhớ phu nhân lắm.”

Trầm Cẩm gật đầu nói, “Ta cũng nhớ nó.”

Trở lại trong viện liền thấy Trần trắc phi đang chờ nàng, thấy mẫu thân Trầm Cẩm cười làm nũng, “Mẫu thân, đêm nay con muốn ngủ chung.”

Trần trắc phi gõ nhẹ trán Trầm Cẩm, “Sắp làm mẹ rồi sao còn yếu ớt thế hả.”

Trầm Cẩm mỉm môi cười, Trần trắc phi chỉ nói thế thôi chứ không có ý chỉ trích nữ nhi, nhìn Triệu ma ma nói, “Phiền ma ma thu dọn đồ, ta dẫn Cẩm nha đầu về Mặc Vân viện trước.”

Trần trắc phi để đại nha hoàn của mình ở lại giúp Triệu ma ma rồi mới dẫn Trầm Cẩm đi, An Bình ở lại giúp đỡ, An Ninh đi theo Trầm Cẩm, vì Trầm Cẩm có thai nên Trần trắc phi nắm tay nữ nhi đi chậm chậm.

Mặc Vân viện thay đổi so với trước, nhiều đồ góc cạnh bị dẹp đi, thêm rất nhiều gối mềm, sau khi vào sân nụ cười của Trầm Cẩm biến mất, ôm lưng Trần trắc phi, cầm đặt trên vai bà, theo Trần trắc phi đi tới đi lui.

“Được rồi.” Trần trắc phi dịu dàng nói, “Ta không công nổi con.”

“Con tự đi mà.” Trầm Cẩm nói nhỏ.

Trần trắc phi vỗ nhẹ tay Trầm Cẩm nàng mới không tình nguyện buông Trần trắc phi, ngồi xuống ghế quý phi mới thêm vào phòng, An Ninh ngồi xổm xuống cời giày cho Trầm Cẩm, “Phu nhân có muốn nghỉ ngơi lát không?”

“Ừ.” Trầm Cẩm nghiêng người nằm xuống, Trần trắc phi lấy chân đắp cho Trầm Cẩm, sau đó ngồi bên cạnh nàng.

Trầm Cẩm nắm tay bà, Trần trắc phi thở dài trong lòng, nói hòa nhã, “Ngủ một lát đi.”

“Dạ.” Trầm Cẩm nhắm mắt lại nói, “Lát nữa con phải tới chỗ Mẫu phi.”

Trần trắc phi đồng ý, khẽ hát bài ca dao ngày bé thường ru Trầm Cẩm ngủ, nhìn nữ nhi Trần trắc phi thấy mất mát, buồn bã, dù biết nữ nhi có thai bà vẫn cứ cảm giác nữ nhi là cô bé con, một cô bé sớm tuệ, nhưng nay thấy Trầm Cẩm vì Sở Tu Minh ra ngoài mà ưu thương, không thể không thừa nhận nữ nhi đã trưởng thành, biến thành một nữ nhân biết yêu.

Cảm giác đó sợ rằng cả đời này bà cũng chẳng thể nào hiểu được, phải chăng năm xưa bà không vào vương phủ thì cũng sẽ vì trượng phu ra ngoài mà đau khổ, hối hận không? Ánh mắt Trần trắc phi lóe lóe cúi đầu nhìn khuôn mặt nữ nhi, chậm rãi nở nụ cười, dứt khoát không, có nữ nhi như Cẩm nha đầu cả đời bà cũng không hối hận.

Khóe mắt Trầm Cẩm trào nước mắt nhưng không mở mắt, lòng lại nhớ nhung khi mới chia lìa.

Vì Trầm Cẩm vừa dọn đến Thụy vương phủ nên nhiều thứ vẫn chưa được soạn ra, vì thể tiện thu dọn, bọn họ nhanh chóng dọn vào Mặc Vân viện, chờ an trí xong thì Trầm Cẩm tỉnh, thay bộ quần áo màu tím nhạt, liền đến chính viện với Trần trắc phi.

Thụy vương phi đang ở trong viện cầm kéo nhỏ tu bổ một chậu hoa, Trần trắc phi và Trầm Cẩm vào, Thụy vương phi sai Thúy Hi bưng chậu hoa ra ngoài, lại bưng nước rửa tay, rồi mới vẩy tay với Trầm Cẩm, cười nói “Sao không nghỉ ngơi thêm lát nữa?”

Trầm Cẩm ngồi xuống bên cạnh Thụy vương phi, cười nồng nhiệt với bà, “Con đến chỗ Mẫu phi ăn ké cơm, lâu lắm rồi chưa ăn cơm do tiểu trù phòng của Mẫu phi nấu.”

Thụy vương phi cười nói, “Nha đầu ngốc.”

Trầm Cẩm lên thì thắm tố cáo, “Mỗi ngày mẫu thân chỉ cho phép con ăn mấy miếng điểm tâm, còn bảo đầu bếp làm điểm tâm bé như móng tay ấy.”

Thụy vương phi nghe vậy cười đáp, “Sao vẫn cứ giống con nít thế.”

“Trước mặt Mẫu phi con vẫn là trẻ nhỏ mà.” Trầm Cẩm cười nói.

Thúy Hi bưng trà vào, cho Trần trắc phi là trà bà hay dùng, còn Trầm Cẩm trà táo đỏ, nhìn là đã biết cố ý chuẩn bị cho Trầm Cẩm, không chỉ thế còn có một đĩa hạch đào đã bóc vỏ với trái cây tươi, lại không có điểm tâm.

Thụy vương phi nói, “Ta nghe Hi nhi nói con có nuôi một con chó hả?”

“Dạ.” Trầm Cẩm vốn chuẩn bị nhắc tới Tiểu Bất Điểm không ngờ Thụy vương phi đã nói trước.

Thụy vương phi nói, “Sao không đón nó tới đây? Hi nhi khen nó nghe lời dễ thương, ta cũng muốn gặp nó.”

“Đang muốn nói với Mẫu phi đây ạ.” Trầm Cẩm cười nói, “Tới chừng đó nuôi trong viện của con, con sẽ canh không cho nó dọa người khác.”

Thụy vương phi gật đầu, “Đừng dọa Lý thị là được.” Hiện tại Lý thị có thai không sợ hãi được, những người khác lại không sao.

Trầm Cẩm ghi nhớ, “Mẫu phi yên tâm.”

“Hi nhi còn cầu ta nói với con, muốn mang con chó của con đi săn thú với phu quân của Kỳ Nhi.” Thụy vương phi nói, “Nó ngượng không dám nói trực tiếp với con.”

Trầm Cẩm cười nói, “Đệ đệ thích, cứ đệ đệ dẫn Tiểu Bát Điểm đi, cũng cho nó chạy nhảy chơi đùa, con sẽ cho thị vệ đi theo, nhất định không để Tiểu Bát Điểm làm đệ đệ bị thương.”

Thụy vương phi lại không thêm đề ý chuyện này, “Vậy con tự nói với Hi nhi đi.” Bà vốn định cho Trầm Hi đi theo Vinh Ninh Bá, thành ra sẽ tìm cơ hội khiến Trầm Cẩm với Trầm Hi thân thiết hơn.

Trầm Cẩm đồng ý, Thụy vương phi lại hỏi một số chuyện thường ngày của Trầm Cẩm, “Từ đầu Tôn đại phu đã bắt mạch cho con thì đệ ông ấy cách một ngày bắt mạch cho con luôn, nếu có gì khó chịu cũng đừng có chịu đựng, thời gian này cũng đừng xuất môn, chờ sau ba tháng ta sẽ dẫn con ra ngoài chơi.”

“Dạ.” Trầm Cẩm gật đầu đồng ý tất, đây đều là những chuyện tốt cho nàng.

Thụy vương phi còn nói vài câu rồi hàn huyên với Trần trắc phi, “Có ai ngờ con bé mới ngày nào còn bé bằng nắm tay nay đã sắp làm mẫu thân, nháy mắt đã biết đòi ôm biết chạy biết nhảy, lại nháy mắt đã thành thân chuẩn bị làm mẫu thân.”

Trần trắc phi cũng nói, “Chỉ có tính tình vẫn cứ như con nít.”

“Thế cũng tốt.” Thụy vương phi cười nói, “Ta vui nhất khi Cẩm nha đầu thông thấu.”

“Nếu không có Vương phi với Đại quận chúa thì Cẩm nha đầu đâu có dưỡng được tính tình đó.” Trần trắc phi cảm kích.

Trầm Cẩm hỏi, “Đúng rồi Mẫu phi, chỗ Đại tỷ tỷ có gì khó xử không ạ?”

Thụy vương bị nhốt vào tông nhân phủ, với tính của Vinh Nhạc hầu phu nhân sao lại không làm gì, lúc Thụy vương không có chuyện gì đã đưa tới thân thích nhà mẹ đẻ kia.

Thụy vương phi không cười nhưng cũng không phẫn nộ, bình tĩnh nói, “Vinh Nhạc hầu phu nhân không khoẻ, đang ở trong phòng tĩnh dưỡng.”

Mất hạnh của Trầm Cẩm tràn đầy kinh ngạc, nghi ngờ rồi gật đầu nói, “Con sẽ báo nha hoàn đưa ít dược liệu qua.”

“Ừ.” Thụy vương phi không muốn nói nhiều, cười nói, “Chờ mai Kỳ Nhi đến, hai tỷ muội các con nói sau.”

“Dạ.” Trầm Cẩm cười nói, “Con cũng nhớ Đại tỷ tỷ.”

Thụy vương phi gật đầu nói, “Con thích gì cứ nói với ca ca, đệ đệ mua cho nhé.”

Trầm Cẩm đồng ý không chút khách khí, nàng biết Thụy vương phi muốn thấy quan hệ của bọn họ thân thiết hơn, nếu khách sáo quá thì không hay.

Dường như Thụy vương phi sớm biết hôm nay Trầm Cẩm sẽ đến đây ăn cơm, đã dặn phòng bếp chuẩn bị đồ ăn thích hợp cho nàng, ăn xong Thụy vương phi không giữ lại nữa.

Sáng sớm hôm sau Trầm Kỳ tới, Vinh Nhạc hầu thế tử tự mình đưa tới có điều hấn không ở lại lâu, chỉ gặp mặt Thụy vương phi rồi cáo từ, không phải hấn không muốn nán lại mà nay trên người có công sự không dám chậm trễ.

“Mẫu thân, muội muội đâu?” Vinh Nhạc hầu thế tử đi rồi Trầm Kỳ mới hỏi.

Thụy vương phi cười nói, “Chắc chưa có tình, Cẩm nha đầu nay có thai ngủ nhiều hơn bình thường.”

Trầm Kỳ nghe thế gật đầu, Thụy vương phi rũ mắt nói, “Ít hôm nữa Phụ thân con sẽ được ra, cả nhà chúng ta sẽ ăn bữa cơm đoàn viên.”

“Thật ạ?” Trầm Kỳ kinh hi nhìn Thụy vương phi.

Thụy vương phi không chút để ý ừ một tiếng, tựa vào gối mềm phía sau không giải thích gì, “Tới chừng đó con phải người nói với Trịnh gia một tiếng.”

Ý muốn kêu Trầm Từ, Trầm Kỳ không tình nguyện gật đầu nói, “Con biết.”

Thụy vương phi nói, “Được rồi, con đã đến thì đi thăm Ngũ nha đầu lát đi.”

“Mẫu thân, con cảm thấy Ngũ muội muội...” Trầm Kỳ do dự nói, nàng càng nghĩ càng thấy không đúng.

Thụy vương phi liếc Trầm Kỳ cười nói, “Không có ai là kẻ ngốc, có tâm tư cẩn thận thì không sao, chỉ cần đừng tự cho rằng mình thông minh.”

Trầm Kỳ mở miệng nói, “Con biết rồi.”

Thụy vương phi không nói nữa, Trầm Kỳ thấy thế nói, “Con đi thăm Ngũ muội muội.”

“Ừ.” Thụy vương phi gật đầu, bỗng nhiên nhớ đến, “Hứa trắc phi với Tứ muội muội vì chuyện của Phụ vương ưu tư quá độ, đại phu nói sợ không tốt.”

Trầm Kỳ mím môi dưới, nàng không để ý sống chết của Hứa trắc phi nhưng Tứ muội muội dù sao cũng là muội muội của nàng, lòng khó tránh khỏi phiền muộn, Thụy vương phi nói, “Con gặp Ngũ nha đầu thì nói với nó một tiếng, dù sao cũng là mẹ đẻ với đồng bào tỷ tỷ.” Lúc trước Trầm Dung muốn tính kế bà với Trần trắc phi Thụy vương phi còn chưa có quên, để Trầm Kỳ nói cho nàng biết chuyện này, ý đồ nàng bảo nàng phải thành thật, như Thụy vương phi vừa mới nói, không sợ người có tâm tư cẩn thận chỉ sợ có người tự cho mình thông minh nghĩ người khác đều là kẻ ngốc.

“Con biết.” Trầm Kỳ đồng ý, ra khỏi phòng thờ ra một hơi dài.

Thụy Hi rót cho Thụy vương phi một ly trà, “Tứ cô nương dù sao cũng là muội muội của Đại quận chúa, Đại quận chúa nhất thời nghĩ không thông cũng phải.”

Thụy vương phi cười cười không nói, bà có thể không cho Trầm Kỳ biết chuyện này nhưng thế có được không? Tiếp theo phải làm gì Thụy vương phi không biết, bà có thể bảo vệ bọn nhỏ được bao lâu nữa đâu.

“Thế gian này chúng ta không thể hiểu hai chữ hai duyên phận được.” Thụy vương phi nói chậm rãi, không ngờ trong số bọn nhỏ người hiểu rõ nhất lại là đứa luôn im lặng trầm tĩnh, nếu không có tin Trầm Cẩm tin phục được biến thành truyền về chắc Thụy vương phi đã xem nhẹ nàng.

Thụy Hi ngậm miệng, Thụy vương phi bùng trà nhấp một ngụm nói, “Bên Lý thị thế nào?”

“Lý phu nhân vì chuyện của Vương gia bị kinh hách, đại phu khai được đã dùng rồi.” Thụy Hi nói, “Mấy ngày nay đã đỡ.”

Thụy vương phi gật đầu, Thụy Hi hỏi, “Bên Vương gia có còn cần...?”

“Không cần.” Thụy vương phi híp mắt nói, “Vị trí của Hiên nhi đã ổn.”

“Vâng.” Thụy Hi im lặng.

Trầm Kỳ đến thăm Trầm Dung liền thấy Trầm Dung đang quở trách một nha hoàn, thấy Trầm Kỳ mới đuổi nha hoàn kia xuống, sau đó kêu, “Đại tỷ tỷ.”

“Ừ.” Thái độ Trầm Kỳ ôn hòa, “Bên muội có thiếu gì không?”

“Không thiếu gì, Mẫu phi chiếu có muội lắm.” Vết sẹo trên mặt Trầm Dung nhạt đi rất nhiều nhưng vẫn có thể thấy, “Muội lo cho Phụ vương nên có hơi luống cuống, để Đại tỷ tỷ chế giễu.” Giải thích hành vi vừa rồi.

Trầm Kỳ cười không để ý, “Nếu thiếu gì thì cứ nói với ta.”

Trầm Dung cảm động nói, “Cảm ơn Đại tỷ tỷ.”

Trầm Kỳ lại hỏi Trầm Dung vài câu rồi mới ngừng cười thờ dài nói, “Thật ra có chuyện muốn nói cho muội biết.”

“Phụ vương...” Trầm Dung hoảng sợ hỏi.

Trầm Kỳ lắc đầu nói, “Phụ vương không có gì đáng ngại, có Thái y chăm sóc, nghe đại đệ đệ nói hoàn cảnh ở đó cũng được không ai dám chậm trễ.”

Trầm Dung lấy tay vỗ ngực vài cái, “Thế thì tốt.”

Trầm Kỳ nói, “Nhưng mà Hứa trắc phi với Tứ muội muội vì chuyện của Phụ vương ưu tư quá nặng, sợ không tốt.”

Mặt Trầm Dung trắng bệch, hai mắt sợ hãi.

Trầm Kỳ thấy Trầm Dung thế đã chứng thực suy đoán của bản thân, “Ngũ muội muội có muốn đi thăm không? Nếu...”

“Không!” Trầm Dung cự tuyệt hết sức bén nhọn, như tự mình dọa mình, “Đại tỷ tỷ, muội không khoẻ lắm...”

“Thế ta cáo từ, nếu có gì thì gọi đại phu đến xem thử.” Trầm Kỳ nói hòa nhã.

Trầm Dung gật đầu, cơ thể phát run.

Chương 58

Trầm Kỳ thăm Trầm Dung xong không đi gặp Trầm Cẩm ngay mà vào lương đình trong hoa viên ngồi, nha hoàn mang đồ ăn cho cá ra, Trầm Kỳ nắm rài vào trong ao, những con cá trong ao thấy thế tụ tập lại tranh nhau ăn, Trầm Kỳ dựa nửa người vào lan can nhìn bầy cá đang ăn, hồi tưởng lúc các tỷ muội chưa ai xuất giá cũng đứng trong đình này...

Lúc Trầm Cẩm với An Ninh tới thì Trầm Kỳ đang pha trà, thấy Trầm Cẩm liền cười nói, “Mau tới đây.”

“Tỷ tỷ.” Trầm Cẩm kêu một tiếng rồi mới chậm rãi bước qua.

Sương Xảo đặt gối mềm lên ghế đá, Trầm Cẩm cười ngồi cạnh Trầm Kỳ, Trầm Kỳ cười bảo, “Hôm nay muội không có lộc ăn rồi, ta dùng thanh lộ pha trà đây.”

“Nhất định là tỷ tỷ cố ý.” Trầm Cẩm cười đáp lời.

Trầm Kỳ không phủ nhận, nhìn Sương Xảo nói, “Ngươi đến phòng bếp lấy đồ chuẩn bị cho muội muội đến đây.”

Sương Xảo nhún người hành lễ, “Nô tỳ đi ngay.”

Trầm Cẩm ngồi im lặng, chờ Trầm Kỳ pha trà xong mới lo lắng hỏi, “Tâm trạng của tỷ tỷ không tốt?”

Trầm Kỳ chỉ thích pha trà chứ không thích uống trà nên pha xong thường đợi hương vị toát ra rồi để bên cạnh, “Các ngươi chia nhau đi.”

Nha hoàn hầu hạ đều biết tính Trầm Kỳ, tay chân lanh lẹ thu dọn sau đó chia nhau uống bình trà vừa pha, Trầm Cẩm nhìn An Ninh cười nói, “Ngươi có lộc ăn rồi, tỷ tỷ ít khi pha trà lắm.”

“Trà này bị nô tỳ đập hư rồi, chỉ thấy ngon lại không biết ngon thế nào.” An Ninh cười nói.

Trầm Kỳ lại chẳng để ý, “Đâu có chú ý nhiều thế đâu.”

Trầm Cẩm nói, “Nhờ có ai yêu trà biết sẽ tiếc chết mất.” Nói xong tự bản thân bật cười, “Dù sao với muội uống trà quan trọng là mùi thơm, chỉ cần uống ngon là được.”

Trầm Kỳ thích điểm này của Trầm Cẩm, bất kể chuyện tốt hay xấu thì trong mắt nàng đều không phân chia quý tiện, chỉ có xài tốt hay không, thích hợp hay không thích hợp, Sương Xảo nhanh chóng mang thực hộp về, có trái cây tươi còn có một chén trà táo đỏ với sữa dê chuẩn bị riêng cho Trầm Cẩm, Trầm Kỳ lại không thể chịu được mùi sữa dê, cho dù có bỏ thêm hạnh nhân nàng cũng không uống được.

“Cám ơn tỷ tỷ.” Trầm Cẩm nói cảm tạ sau mới uống từng ngụm từng ngụm sữa.

Ánh mắt Trầm Kỳ dừng trên vòng bụng còn chưa hiện rõ của Trầm Cẩm không khỏi nhớ đến đứa con vô duyên với mình, ánh mắt ưu thương song nhanh chóng thu liễm, chờ Trầm Cẩm uống xong tự tay cầm khăn lau khóe miệng cho nàng, “Mấy thứ như sữa bò, sữa dê này chẳng hiểu sao muội cũng uống được.”

Trầm Cẩm thích uống mấy thứ này? Nếu bỏ thêm hạnh nhân khử mùi tanh, đun nóng còn bỏ thêm mật đường thì nàng thích uống chứ bây giờ không thể dùng hạnh nhân, đến mật đường cũng không thể ăn nhiều vì thế chỉ có thể uống sữa dê tự nhiên, tất nhiên không dễ uống nhưng vì con nàng phải uống, có điều không thể nói cái này với Trầm Kỳ được, thế có vẻ như đang khoe khoang nên chỉ cười nói, “Nếu có cơ hội, tỷ phu và tỷ tỷ có thể đến biên thành chơi, muội mời hai người ăn dê nướng, thịt dê ở biên thành không có mùi nồng, vừa thơm vừa ngon, nhất định tỷ tỷ có thể ăn nhiều.”

“Nếu có cơ hội nhất định phải đến biên thành xem thử.” Trầm Kỳ cười đáp lời.

Trầm Cẩm gạt đầu lấy ít hạch đào bỏ vào trà táo đỏ, dùng thìa khuấy đều rồi mới bung uống, lúc nào cũng thấy táo không ngọt bằng ở biên thành.

Trầm Kỳ nhìn cách Trầm Cẩm ăn ánh mắt nhu hòa rất nhiều, lúc Trầm Cẩm ăn luôn khiến người khác có cảm giác hưởng thụ, khiến bản thân cũng muốn ăn, Trầm Kỳ lấy ít hạnh đào ăn, “Ta vừa mới đi thăm Ngũ muội muội.”

“A.” Trầm Cẩm nuốt đồ ăn trong miệng, ánh mắt nghi hoặc nhìn Trầm Kỳ.

Trầm Kỳ không nói chuyện Hứa trắc phi và Trầm Tĩnh vì Trầm Cẩm đang có thai, “Không ngờ bình thường Ngũ muội muội lẳng lẽ hóa ra lại ngoan tuyệt đến thế.”

Trầm Cẩm nghiêng nghiêng đầu, “Tỷ tỷ có chuyện gì nghĩ không ra à?”

“Ta chỉ cảm thấy dù sao Hứa trắc phi cũng là mẹ đẻ nàng, Trầm Tĩnh là thân tỷ tỷ của nàng.” Trầm Kỳ chậm rãi thở ra một hơi, nếu Trầm Dung thiết kế Trầm Cẩm hay bản thân thì nàng còn có thể chấp nhận dễ dàng hơn.

Hai mắt Trầm Cẩm có vẻ mê mang, Trầm Kỳ nghĩ Trầm Cẩm không hiểu lại nghe Trầm Cẩm hỏi, “Có gì khác nhau sao?”

Có gì khác nhau à? Bây giờ người khó hiểu lại là Trầm Kỳ, trà táo đỏ không nhiều, chỉ có một chén nhỏ, Trầm Cẩm uống xong đặt bát xuống bàn, dùng khăn tay lau miệng, trong lòng đã có vài suy đoán, chắc tình hình Hứa trắc phi với Trầm Tĩnh không được tốt cho lắm, có điều nghĩ cũng phải, đúng lúc Thụy vương xảy ra chuyện nên sẽ có lý do đáng hoàng, hơn nữa tránh việc Thụy vương về lại mềm lòng, dù sao mọi chuyện cũng thành chuyện đã rồi.

“Muội muội có thể giải thích cho tỷ tỷ được không?” Trầm Kỳ dịu dàng hỏi.

Trầm Cẩm trả lời hết sức tự nhiên, “Ngũ muội muội cũng là thân muội muội của Tứ muội muội nhưng khi đó Tứ muội muội cũng định hy sinh Ngũ muội muội đấy thôi?”

Có những người đến cả người thân cũng không quan trọng bằng bản thân họ, giữa Trầm Tĩnh và Trầm Dung thì Trầm Dung nắm chuẩn tâm tư của Thụy vương phi hơn mà thôi.

“Là ta chui rúc vào sừng trâu.” Trầm Kỳ nghe xong thở phào, “Chỉ do ta thấy hiện giờ Ngũ muội muội không sao mà...” Cho nên con người hay phạm sai lầm với việc đồng tình kẻ yếu nhưng chẳng ngờ kẻ yếu lại không yếu.

Trầm Cẩm không truy vấn, Trầm Kỳ cũng không nói tiếp, “Mẫu phi nói Phụ vương sắp về.”

“Tốt quá.” Trầm Cẩm sung sướng, “Không biết Phụ vương có gầy không nữa.”

Trầm Kỳ nói, “Chờ Phụ vương về sẽ biết, mẫu thân định mở tiệc mời Nhị muội muội tới nữa.”

Trầm Cẩm nhìn Trầm Kỳ tỏ vẻ không biết vì sao nàng đặc biệt nói chuyện này, Trầm Kỳ nói, “Tình tình Nhị muội muội vốn không bình thường, tới chừng đó muội không được đi đâu một mình, nay muội có thai không được va chạm.”

“Muội biết.” Trầm Cẩm ngoan ngoãn nghe lời, “Muội sẽ trốn Nhị tỷ tỷ, mà không biết thời gian này Nhị tỷ tỷ ở Trịnh gia ra sao nữa.”

“Ta nghĩ sẽ vẫn thoải mái trước khi đồ cưới bị xài.” Trầm Kỳ nói có ý châm chọc, sau khi Thụy vương xảy ra chuyện ngày nào Trầm Cẩm cũng cho người về hỏi thăm, vị hôn phu của Trầm Cẩm lại công khai chống đối Thành đế để bảo vệ Phụ vương, còn Trầm Tử thì sao? Trước đây được Phụ vương yêu thương nhất thế mà phải một người hỏi thăm cũng không, đúng là lòng dạ sắt đá.

Trầm Cẩm gật đầu, nói, “Vâng.”

Trầm Kỳ cũng là người đứng mực, thấy Trầm Cẩm ngồi tâm sự với nàng đã lâu liền bảo, “Cũng không còn chuyện gì nữa hay muội tới phòng tỷ ngồi chơi đi? Sương Xảo đã chuẩn bị cho muội một hộp túi lưới lớn đấy.”

“Tốt quá.” Trầm Cẩm cười nói, “Sương Xảo, nếu không phải tỷ tỷ không thể rời người thì ta đã xin người tới rồi.”

Trầm Kỳ không kéo Trầm Cẩm đi như mọi khi mà để nha hoàn An Ninh đỡ Trầm Cẩm đi, nghe vậy nói, “Tỷ đang không biết tìm cho Sương Xảo phu quân như thế nào đây, tỷ thấy ai cũng không xứng với nàng thành ra muốn nhờ muội muội giúp tỷ nghĩ xem có ai thích hợp không.”

Trầm Cẩm thật sự suy tư một chút, “Nhưng muội cũng không quen biết nhiều.”

“Tỷ muốn cho Sương Xảo xa gả.” Trầm Kỳ cuối cùng thổ lộ ra.

Sương Xảo lại nói, “Nô tỳ sẽ không rời thiếu phu nhân.”

“Nói ngốc.” Trầm Kỳ ngừng bước chân, chọc trán Sương Xảo, “Người tương ta bỏ được người thật sao? Có điều ở kinh thành này cho dù ta trả bán mình khế cho người thì trong mắt người khác người dù sao cũng xuất thân nha hoàn, khó tránh khỏi bị khinh thị, người muốn cưới không thể xứng đôi với người được.”

Sương Xảo nói, “Thiếu phu nhân...”

“Không được nói nữa.” Trầm Kỳ ngắt lời Sương Xảo, nàng đối xử thật lòng với Sương Xảo, Sương Xảo cùng lớn lên với nàng, cùng nhau tập văn học chữ, sao nàng có thể để Sương Xảo phí hoài cuộc đời, chỉ do chưa tìm được người thích hợp. Vĩnh Nhạc hầu phủ nhiều người nhưng họ cứ nghĩ Trầm Kỳ để dành Sương Xảo cho Vĩnh Nhạc hầu thế tử nên đối với Sương Xảo khó tránh khỏi ảnh hưởng, không thể cứ tiếp tục như vậy.

Trầm Kỳ cũng không muốn để Sương Xảo làm thiếp cho Vĩnh Nhạc hầu thế tử, không phải không tin tưởng Sương Xảo mà là...nếu Sương Xảo có con Trầm Kỳ không biết bản thân có thể tin nhiệm Sương Xảo như hiện tại không nữa.

Thế nhưng muốn gả đại Sương Xảo cho ai đó Trầm Kỳ lại luyến tiếc, những người cầu thủ Sương Xảo chủ yếu muốn dựa vào hầu phủ với vương phủ, còn đám con cháu quan sự lại có suy nghĩ kỳ cục, nghĩ rằng Sương Xảo gả cho bọn họ thì bọn họ có thể dẫn đo nàng, con cháu Sương Xảo sau này sẽ mãi là gia nô.

Hơn nữa những người đó làm sao xứng đôi với Surong Xảo biết văn biết chữ, đôi lúc Trầm Kỳ nghĩ việc cho Surong Xảo cùng học tập có phải là sai lầm hay không, bởi vì hiện giờ việc hôn nhân của Surong Xảo đã trở thành tâm bệnh của Trầm Kỳ.

Trầm Cẩm nghe thế cũng cảm thán, nếu dẫn Surong Xảo theo về biên thành thì có thể gả cho người trong quân nhưng Surong Xảo có nguyện ý không chứ?

“Thiếu phu nhân, đời này nô tỳ không gả.” Surong Xảo đã sớm nghĩ thông, “Cả đời ở cùng thiếu phu nhân, sau này hầu hạ tiểu thiếu gia với tiểu cô nương.”

Hai mắt Trầm Kỳ đỏ lên nói, “Không được!”

Surong Xảo thấy thế không nói nữa, Trầm Kỳ hít sâu mấy hơi để dịu cảm xúc rồi mới nhìn Trầm Cẩm nói, “Đề muối muối chê cười, nha đầu kia bướng bỉnh thế đấy.”

Trầm Cẩm nói, “Tỷ tỷ đang cố ý khoe đấy hả?”

Trầm Kỳ nghe thế không nhắc lại chuyện hôn nhân của Surong Xảo nữa chỉ cười nói, “Đúng vậy.”

Hai người trở về Mặc Vân viện, Trần trắc phi đang ngồi trong viện thừa dịp trời tốt làm một ít đồ, nhìn là biết làm cho đứa nhỏ trong bụng Trầm Cẩm, Trần trắc phi đứng dậy còn chưa mở miệng đã nghe Trầm Kỳ cười nói, “Trần trắc phi đừng trách ta quấy rầy.”

Trần trắc phi chỉ cười, Trầm Cẩm kéo Trầm Kỳ vào phòng mình, nói với Trần trắc phi, “Mẫu thân, con với tỷ tỷ đi vào nói chuyện.”

“Ừ.” Trần trắc phi gạt đầu, dặn nha hoàn đi chuẩn hoa quả điểm tâm cho hai tỷ muội, bản thân không đi theo, tiếp tục thương lượng với Triệu ma ma các hoa văn thêu cho đứa nhỏ, trẻ con da mềm, đầu sợi nhất định phải giấu kỹ.

Phòng Trầm Cẩm rất đơn giản nhưng lịch sự tạo cảm giác thoải mái cho người khác, Trầm Kỳ nhìn gối mềm ở khắp nơi liền cười, “Chỗ muối thoải mái thật.”

“Nếu tỷ tỷ thích thì cũng làm vài cái đi.” Trầm Cẩm cười đáp lời.

Trầm Kỳ cười đồng ý, cầm một cái ôm vào ngực, lại cười hết sức thoải mái, “Surong Xảo nhanh học rồi về làm cho ta mấy cái.”

“Vâng.” Surong Xảo ứng, thấy Trầm Kỳ không dặn dò gì nữa liền cười nói, “Nô tỳ đi lấy lễ vật thiếu phu nhân chuẩn bị cho Bá phu nhân.”

“Đi đi.” Trầm Kỳ cười phát tay.

An Bình bưng hoa quả điểm tâm nước trà vào, Trầm Cẩm nhìn thoáng qua nói, “Tỷ tỷ ném thử trà hoa quả Triệu ma ma làm đi.”

Trầm Kỳ bưng nhấp thử một ngụm, nước trà mang theo cảm giác chua ngọt đặt trung của trái cây, “Ngon thật.”

Trầm Cẩm uống một ly lại bảo An Bình rót thêm cho nàng với Trầm Kỳ rồi mới để An Bình ra ngoài, sau đó đá rơi giày, cả người tựa vào gối mềm, lại cầm chân nhỏ che chân.

Trầm Kỳ nhìn thấy cười nói, “Nha đầu lười.” Mặc dù nói thế nhưng cũng thả lỏng không ít, cả người dựa vào gối mềm vô cùng thoải mái.

“Tỷ tỷ ở lại được mấy ngày?” Trầm Cẩm ôm gối mềm cọ cọ, ngáp nho nhỏ.

“Nếu mệt thì nghỉ lát đi.” Trầm Kỳ nhìn Trầm Cẩm nói.

Thật ra Trầm Cẩm mới thức dậy không bao lâu nghe vậy nói, “Không được, chờ ăn trưa xong mới được ngủ.”

Trầm Kỳ không khuyên nữa, cầm điểm tâm ăn, “Sẽ ở được lâu ít ngày, đúng rồi còn chưa cảm ơn muội đưa được cho bà bà tỷ.”

“Là Mẫu phi chuẩn bị đó.” Trầm Cẩm ngượng ngùng nói, “Phu quân xuất môn nên muội lấy phần lớn được liệu trong phủ cho phu quân, nên...”

Trầm Kỳ nghe Trầm Cẩm trả lời liền bật cười, cảm giác đè nén mấy ngày nay hoàn toàn biến mất, lại biết Phụ vương sắp về cả người đều khoan khoái, “Không ngại, dù sao cũng không dùng tới.”

“A?” Trầm Cẩm hỏi theo bản năng, “Không phải nói bị bệnh hả?”

Trầm Kỳ gạt đầu nói, “Tâm bệnh.”

“À.” Trầm Cẩm cảm thán, “Chả trách, tâm bệnh phải dùng tâm được ấy.”

Trầm Kỳ âm ừ, nàng muốn tìm người nói chuyện liền kể chuyện trong phủ, hôm Thụy vương gặp chuyện vốn Vĩnh Nhạc hầu thế tử định đi cùng nàng đến Thụy vương phủ lại bị Vĩnh Nhạc hầu phu nhân gọi đi, cuối cùng còn sai người tặng hai trăm lượng ngân phiếu, Trầm Kỳ không lưu tình ném ngân phiếu,

tự mình dẫn nha hoàn bỏ đi.

Không ngờ Vĩnh Nhạc hầu thế tử lại đuổi theo cùng Trầm Kỳ đến vương phủ, ấy thế mà lại bị Thụy vương phi mắng một trận phải chạy về.

Trầm Kỳ nghe lời mắng thân, trên đường ấy nấy kể chuyện ngân phiếu, còn nói lát về sẽ nhận sai với Vĩnh Nhạc hầu phu nhân khiến Vĩnh Nhạc hầu thế tử vốn đang cảm động Thụy vương phi thật tâm lo lắng cho bản thân, chính mình có thể ngồi ổn vị trí thế tử cũng do Thụy vương phủ xuất nhiều lực, nay càng thêm cảm kích.

Hơn nữa còn có muội phu là Vĩnh Ninh Bá, tuy Vĩnh Nhạc hầu phu nhân là mẹ đẻ hấn nhưng bà không chỉ có một đứa con là hấn, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân thương yêu tiểu nhi tử nhiều hơn, đặc biệt khi biết chuyện hai trăm lượng ngân phiếu Vĩnh Nhạc hầu thế tử vô cùng xấu hổ, so với việc cho dù trong nhà gặp chuyện không may Thụy vương phi vẫn dụng tâm chuẩn bị lễ thì chuyện này không phải hạ mặt mũi Trầm Kỳ mà là đánh Thụy vương phủ thể diện.

“Do ta hơi nóng nảy.” Trầm Kỳ cố nén đau thương, nói, “Nhân ta là con đầu, từ nhỏ Phụ vương lại thương ta... Vốn là Phụ vương thọ yếu, đến Tam muội muội với Tam muội phu cũng từ biên thành về chúc thọ cho Phụ vương...”

Vĩnh Nhạc hầu thế tử ôm thê tử vào lòng, chờ hồi phủ lại đi cùng Trầm Kỳ tới nhận sai với Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, còn đưa danh mục quà tặng Thụy vương phi chuẩn bị lên, chẳng ngờ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân vô cùng tức giận không chịu gặp bọn họ, thậm chí không chịu nhận danh mục quà tặng.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân còn cho người nói sau này không dám quản thế tử với thê tử phu nhân nữa, mấy đệ đệ và đệ muội của Vĩnh Nhạc hầu thế tử lại chỉ trích hai người khiến Vĩnh Nhạc hầu phu nhân tức bệnh, thậm chí càng nói càng quá phận, tiểu đệ muội trước giờ được Vĩnh Nhạc hầu phu nhân cưng chiều khó tránh khỏi có chút đắc ý vênh vao, còn nói muốn đưa Trầm Kỳ tới miếu cầu phúc cho Vĩnh Nhạc hầu phu nhân!

Kết quả ra sao? Sau khi Vĩnh Nhạc hầu về nhà thì thấy Vĩnh Nhạc hầu thế tử và Trầm Kỳ đang quỳ trước cửa phòng Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, sau khi biết chuyện Vĩnh Nhạc hầu cho Vĩnh Nhạc hầu phu nhân một cái tát không chút lưu tình, còn nói mọi chuyện trong Vĩnh Nhạc hầu phủ sau này giao hết cho Trầm Kỳ.

Vĩnh Nhạc hầu phu nhân vốn tưởng rằng Trầm Kỳ sẽ cự tuyệt hoặc khách khí chối từ một phen, bà sẽ có biện pháp cảm lại, chẳng ngờ Trầm Kỳ lại đồng ý ngay, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân chỉ có thể bất đắc dĩ giao quyền quản gia, nhưng lại cố ý để lại tay chân, chỉ chờ đến lúc Trầm Kỳ làm loạn Vĩnh Nhạc hầu phủ bản thân sẽ nhân cơ hội lấy lại quyền quản gia.

Lại càng không ngờ Trầm Kỳ sau khi gả lại đây tuy chưa bao giờ biểu hiện ý muốn quản gia nhưng không phải không hề chuẩn bị, thân tín của Vĩnh Nhạc hầu phu nhân không chịu hợp tác Trầm Kỳ liền đổi hết thành người của mình, chỉ trong vòng hai ngày đã nắm giữ Vĩnh Nhạc hầu phủ trong tay.

Sau đó đưa tiểu đệ muội kia tới miếu cầu phúc cho Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, còn lại không ra tay với ai, những người đó thấy thế liền biết điều thành thật.

Vĩnh Nhạc hầu thấy không khỏi cảm thán, không hổ là vương phủ đích nữ, lúc trước không muốn so đo thôi, thật sự so đo đứng lên Vĩnh Nhạc hầu phu nhân căn bản không phải đối thủ, chuyện của Vân Nương Vĩnh Nhạc hầu phu nhân vẫn chưa hiểu ra đó chẳng qua là một cái bẫy.

Dù sao cũng thành thân lâu rồi, lão phu lão thê, Vĩnh Nhạc hầu phu nhân lại sinh con dưỡng cái cho ông nên không thể để thê tử thật sự phạm sai lầm nghiêm trọng được, Vĩnh Nhạc hầu ngoan tâm nhốt bà trong viện, không cho bà nhúng tay vào việc gì khác.

Quan trọng nhất là Vĩnh Nhạc hầu cảm giác không khí kinh thành gần đây không an bình, không biết kế tiếp sẽ đến phiên ai, Thụy vương bị phạt nặng nhất chỉ có thể là trừ tước nhưng còn có Vĩnh Ninh Bá, người mà đến Thành đế còn phải kiêng kị, Vĩnh Nhạc hầu không thể không lo lắng cho mọi người trong phủ.

Nói cho Trầm Cẩm nghe xong, Trầm Kỳ nói, “Chắc mỗi ngày Vĩnh Nhạc hầu phu nhân ở trong phòng mắng tý đấy.”

Tình trạng hiện giờ Trầm Kỳ cũng không muốn, sự nhường nhịn của nàng không khiến Vĩnh Nhạc hầu phu nhân an tâm mà lại càng nhắm vào nàng, Vĩnh Nhạc hầu trước vị sớm hay muộn sẽ là của Chư Ngọc Hồng, cũng chỉ có thể là Chư Ngọc Hồng, cho nên Trầm Kỳ không vội quản gia, dù sao cho dù không quản cũng không có người dám chậm trễ nàng.

Trầm Cẩm an ủi, “Không sao, dù sao tỷ tỷ cũng không nghe được.”

Trầm Kỳ cười nói, “Đúng thế.”

Tỷ muội hai người to nhỏ xong thì đến chính viện dùng cơm, Trần trắc phi đi chung, Thụy vương phi cũng cho người gọi Trầm Dung nhưng nàng ta bảo không khỏe từ chối.

Sau khi Sở Tu Minh đi ba ngày Thụy vương được về, Thành đế phạt Thụy vương ở nhà đóng cửa diện bích, Thụy vương bị nâng trở về, đã bị đánh thì cho dù có Thái y chăm lo cũng không thể khôi phục ngay được, cả người nhìn tiêu tụy đi nhiều.

Trầm Hiên và Trầm Hi đi đón Thụy vương, Trầm Kỳ với Trầm Cẩm ở trong phủ chờ, lúc thấy Thụy vương Trầm Kỳ khóc xông đến, cầm tay Thụy vương kêu lên, “Phụ vương.”

Trầm Cẩm cũng đỏ hai mắt lại không ngờ Trầm Kỳ thất nghi thế, Thụy vương nói, “Không có chuyện gì.”

“Vương gia về là tốt rồi.” Mắt Thụy vương phi hơi đỏ, lại hòa nhã nói, “Kỳ Nhi, để người ta nâng Phụ vương con vào phòng đã.”

“Vâng.” Trầm Kỳ buông tay Thụy vương nói.

Thụy vương cũng thấy Trầm Cẩm, gật đầu với nàng.

Trầm Cẩm đến bên cạnh Trầm Kỳ an hỏi, “Tỷ tỷ, Phụ vương về là tốt rồi.”

“Ừ.” Trầm Kỳ nắm tay Trầm Cẩm nói.

Trong cung phái hai Thái y theo, ở lại vương phủ, trong đó có một thái y đang chăm sóc Thụy vương, một người khác là phụ khoa thánh thủ.

Trầm Cẩm mím môi, Thụy vương phi ánh mắt lóe lóe, nói, “Sắp xếp để hai vị Thái y ở khách viện, phái người hầu hạ chu đáo.”

“Dạ.” Thúy Hi ứng.

Thái y nói, “Bệ hạ đã dặn thần phải cẩn trọng cho Vương gia.”

Thụy vương phi nói, “Vương gia phải rửa mặt chải đầu một lúc, lát sau sẽ gọi các người.”

“Vâng.” Hai người cung kính lui ra.

Thụy vương phi nhìn Trần trắc phi nói, “Bà dẫn Cẩm nha đầu về viện đi, chỗ Vương gia ta sẽ nói.”

“Dạ.” Trần trắc phi ứng, dẫn Trầm Cẩm ra khỏi phòng.

Nhìn bóng Trần trắc phi và Trầm Cẩm lòng Trầm Kỳ bất an, Thụy vương phi vỗ nhẹ tay nàng, nói, “Con tới phòng bếp xem thử, không phải con với Cẩm nha đầu nấu món gì cho Vương gia hả?”

“Dạ.” Trầm Kỳ ứng rồi dẫn Sương Xảo tới phòng bếp.

Lúc này Thụy vương phi mới vào nhà chăm lo cho Thụy vương, trên người Thụy vương có thương nên không thể chạm nước, chỉ có thể dùng nước lau rồi thoa dược, đang dựa trên thảm trên giường, thấy mặt Thụy vương phi sầu lo bèn hỏi, “Xảy ra chuyện gì à?”

“Vương gia chịu khổ.” Thụy vương phi xác nhận trán Thụy vương không nóng mới cho hạ nhân lui ra ngoài, “Bệ hạ phái hai Thái y tới chăm sóc Vương gia.”

Thụy vương ậm ừ không nói, Thụy vương phi tiếp, “Trong đó có một Thái y đang chăm lo cho Vương gia.”

“Người còn lại thì sao?” Thụy vương hỏi.

Thụy vương phi mím môi nói, “Là Vương thái y.”

Thụy vương không phản ứng kịp, Thụy vương phi nói, “Là phụ khoa thánh thủ.”

“Có phải sai nhầm người đi không?” Thụy vương còn chưa biết chuyện Trầm Cẩm có thai, tuy Trầm Hiền đi thăm nhưng lại không có tâm tình đàm luận chuyện muối dưa có thai ở tông nhân phủ, thành ra Thụy vương mới có thể nghĩ đã sai nhầm người đi, “Hay là có ai trong phủ không khỏe?” Nhưng mà không đúng, phái tới chăm sóc ông sao lại cần phụ khoa thánh thủ làm gì, “Chẳng lẽ mẫu hậu biết chuyện Lý thị có thai?”

“Vương gia, Cẩm nha đầu có thai.” Thụy vương phi nói.

Trong phòng bếp nhỏ ở chính viện của Vương phi, Trầm Kỳ càng ngồi càng thấy không ổn, nói Trầm Kỳ với Trầm Cẩm tự hàm canh cho Thụy vương nhưng không phải bảo các nàng vào bếp thật.

“Sương Xảo, vì sao bệ hạ phái Vương thái y tới lại nói là xem bệnh cho Phụ vương nhỉ?” Trầm Kỳ có đoán nhưng không muốn tin tưởng, nhìn Sương Xảo nhỏ giọng hỏi.

Loại chuyện này Sương Xảo sao dám nói thẳng, “Chắc có khi Thái hậu biết thiếp thất của Vương gia có thai mới vui mừng ra lệnh.”

Trầm Kỳ nhắm mắt rồi mới cười nói, “Là ta nghĩ nhiều quá, Hoàng tử mẫu luôn cung phụ thân, biết thiếp thất của phụ thân có thai chắc cũng vui mừng.”

Tuy nói thế nhưng các nàng đều tự hiểu đó chỉ là cảnh thái bình giả tạo thôi.

Trong Mặc Vân viện, Trầm Cẩm để An Ninh nói lại cho Triệu ma ma nghe, Triệu ma ma nhủ mầy nói, “Bệ hạ có ý gì, nếu biết phu nhân có thai thì cứ thoải mái phái Thái y đến, cứ cố tình nói xem vết thương cho Vương gia, lại không nói một chữ nào đến chuyện phu nhân có thai.”

Trầm Cẩm cúi đầu im lặng không nói gì, lòng âm thầm nghiền ngẫm, “Mẫu thân, nếu chuyện này do... Hứa trắc phi gây nên, vậy ý của Hứa trắc phi là gì?”

Trần trắc phi nghe thế giật mình kinh ngạc nhìn Trầm Cẩm, hai mắt Trầm Cẩm vô tội đối diện với bà, thật ra Trầm Cẩm cảm thấy hành động của Thành đế khá giống với Hứa trắc phi nên bây giờ mới nói ra, nếu trước lúc Thụy vương phi thổ lộ bí sự với bà thì Trần trắc phi nghe Trầm Cẩm nói thế sẽ trách nàng, nhưng nay chỉ thờ dài, không có trả lời vấn đề của Trầm Cẩm, chỉ nói, “Hứa trắc phi là người không dẫu được chuyện gì, nếu lòng đang đắc ý lại không thể nói thẳng thì sẽ thích làm những chuyện. . . không biết nên gọi là gì, con với Nhị quận chúa tuổi gần nhau, lại nhân lúc ấy thân phận của ta là thiếp thất, tình cảnh gian nan, lúc Vương gia biết Hứa trắc phi có thai vô cùng cao hứng, còn gọi Thái y trong cung tới bắt mạch cho Hứa trắc phi, lúc Hứa trắc phi mang thai gần tám tháng, ta phát hiện nguyệt sự không tới mới cho người bẩm Vương phi, Vương phi phái người mời đại phu vào phủ.”

Việc này Trầm Cẩm không biết, bây giờ nghe nẫu thân nói liền nghiêm túc ngồi nghe, Trần trắc phi chậm rãi nói tiếp, “Cho dù là Vương phi hay ta cũng không muốn gạt ai, có điều khi đó thân phận ta thấp nên không quá khoa trương, Hứa trắc phi lại không biết từ chỗ nào nghe được việc này, trước khi đại phu do Vương phi mời tới đã sai Thái y chuyển chăm bà ta tới bắt mạch cho ta.”

Triệu ma ma híp mắt, Trầm Cẩm cũng đoán được tâm tư của Hứa trắc phi khi đó, bà ta muốn cảnh cáo Trần trắc phi, còn có ý gở bà, giống như nói, ta biết người có thai, đừng nghĩ gạt ta. . . có điều người có thai thì sao nào? Cũng chỉ là một thiếp thất thôi.

Trầm Cẩm tròn mắt, không biết nên nói gì cho phải, thủ đoạn của Hứa trắc phi chỉ để tranh giành tình cảm ở hậu viện nhưng còn Thành đế phái Thái y tới có ý gì?

“Đúng là. . .” Tuy Triệu ma ma chứng mắt Thành đế nhưng lúc này cũng vô cùng kinh ngạc, không phải thế chứ?

Trần trắc phi an ủi, “Khi đó do Hứa trắc phi mới vào phủ không lâu, lại đang được sủng ái mới như vậy, cho nên muốn nói đến. . .” Bệ hạ không thể nào giống Hứa trắc phi tôn nhân bất lợi kỷ* thế chứ?

*Tôn nhân bất lợi kỷ: hại người mà chẳng có lợi gì cho mình.

Trầm Cẩm nói, “Thôi quên đi, dù sao cũng nói là để xem bệnh cho Phụ vương, không biết tâm trạng của Phụ vương ra sao!”

Trần trắc phi nghĩ thế liền bật cười, trong cung phái Thái y không giấu được, phái người nào đi điều tra chút sẽ biết, những đại thần đó nếu biết Thành đế phái phụ khoa thánh thủ đến xem bệnh cho Thụy vương không biết sẽ nghĩ gì.

Thụy vương nghe Thụy vương phi nói xong vui vẻ nói, “Đây là chuyện tốt.”

Thụy vương phi híp híp mắt nói, “Vĩnh Ninh Bá nhân cười Cẩm nha đầu nên lúc Vương gia gặp nạn đã dám chống đối bệ hạ, còn bệ hạ chỉ vì tư lợi liền ám chỉ Trần thừa tướng đẩy Vương gia ra gánh tội thay, không biết lần sau nếu lại xảy ra thiên tai còn có ai nói giúp Vương gia nữa không?”

Thụy vương nghe thế biến sắc, vừa định răn dạy Thụy vương phi lại đột nhiên hiểu ý bà, “Không thể nào, lúc trước bệ hạ tự mình hạ lệnh. . .”

“Vương gia.” Thụy vương phi ngồi cạnh giường, nắm chặt tay Thụy vương, “Ngài có biết ngài vừa xảy ra chuyện trong phủ tựa như không có người chống đỡ, Kỳ Nhi bởi lo lắng ngài muốn về nhà thăm hỏi cũng bị. . . thôi bỏ đi, nói chuyện đó để làm gì, xin Vương gia hãy ngắm tới mẹ con bọn ta, Thụy vương phủ vì Vương gia mà tồn tại, nếu Vương gia có chuyện gì thì mọi người không sống được mất.”

“Không đâu.” Nếu nói chuyện này trước khi xảy ra địa chấn thì Thụy vương còn có thể lo lắng chút chứ nay chỉ có chột dạ, vội truy vấn, “Kỳ Nhi làm sao thế?”

Thụy vương phi rù mắt, nước mắt rơi trên mu bàn tay Thụy vương, “Vĩnh Nhạc hầu phu nhân không muốn hiền tể với Kỳ Nhi về liền cho người gọi hiền tể đi, còn bảo nha hoàn thiếp thân tặng cho Kỳ Nhi hai trăm lượng ngân phiếu.”

“Sao tiện phụ kia dám!” Thụy vương nổi giận.

Giọng Thụy vương phi tràn đầy chua xót, “Vĩnh Nhạc hầu phu vốn quan hệ với vương phủ rất tốt nhưng cũng có thể làm chuyện bỏ đá xuống giếng, cuối cùng còn may hiền tể đuổi theo Kỳ Nhi, cùng Kỳ Nhi tới đây.”

“Chư Ngọc Hồng còn được.” Thụy vương cắn răng nói.

Thụy vương phi nói tiếp, “Sau khi bọn nó tới ta lập tức bảo hiền tể với Kỳ Nhi về bồi tội với Vĩnh Nhạc hầu phu nhân.”

Thụy vương vô cùng tức giận lại chưa xót, Thụy vương phi tiếp tục, “Không ngờ Vĩnh Nhạc hầu phu nhân không chịu gặp bọn nó chứ đừng nói gì tới thu lễ, còn lệnh bọn nó quỳ ngoài cửa. . .” Nói tới đây đã khóc không thành tiếng.

“Tiện phụ! Ta muốn giết tiện phụ này!” Nắm đấm của Thụy vương nện trên giường, nổi giận mắng.

Thụy vương phi khóc nói, “Nếu Vĩnh Nhạc hầu không có kỳ Vĩnh Ninh Bá, về nhà răn dạy Vĩnh Nhạc hầu phu nhân, Kỳ Nhi đáng thương của ta không biết sẽ ra sao nữa.”

Thụy vương chưa bao giờ thấy thê tử khóc thảm thiết như hôm nay vội khuyên nhủ, “Ta đã về, yên tâm đi chắc chắn ta sẽ lấy lại công đạo cho nữ nhi.”

“Vương gia, Cẩm nha đầu cũng là nữ nhi của chúng ta, phu thê nó vì sao phải từ biên thành về đây, lại vì sao chộc giận bệ hạ, khiến Vĩnh Ninh Bá đang lúc Cẩm nha đầu mang thai mà phải đi bình khấu.” Thụy vương phi nhìn Thụy vương nói, “Ngài có biết Cẩm nha đầu phát hiện có thai đúng hôm xảy ra

chuyện, biết ngài bị trách phạt động thai khí, suýt nữa mất đứa nhỏ.”

Thụy vương khiếp sợ, lúc này nói ông còn chưa hiểu thì là nói dối, hôm địa chấn cũng là sinh nhật ông, vô tình Cẩm nha đầu ngày ấy phát hiện có thai chắc đứa bé đó có duyên với mình, mà Sở Tu Minh... lúc tuyệt vọng không người giúp ông nói một câu, chỉ có Sở Tu Minh dám đứng ra chống đối Thành đế, lại đắc tội Trần thừa tướng... không chỉ thế, bọn họ lần này về kinh để chúc thọ mình.

Nghĩ thế Thụy vương tràn đầy áy náy, “Phu nhân yên tâm, Cẩm nha đầu cũng là nữ nhi của ta, hài tử trong bụng nó là ngoại tôn của ta, ta có thể che chở bọn họ, cũng có thể che chở các người.”

Thụy vương phi khóc rầm rức, “Vương gia, ta sợ, chúng ta chưa ai gạt chuyện Cẩm nha đầu có thai, chỉ cần nghe ngóng sẽ biết, nhưng bệ hạ...” Cố tình dùng danh nghĩa che đậy phái Thái y đến đây, “Lúc trước là bệ hạ bảo Vương gia chọn nữ nhi gả cho Vĩnh Ninh Bá, nhưng nay...”

Bởi vì khóc quá bi thương nên Thụy vương phi nói đứt quãng, như thế càng tạo cảm giác khiến người khác bất an, Thụy vương cắn răng, hay Thành đế hoài nghi ông cấu kết với Vĩnh Ninh Bá mưu đồ gây rối? Nên mới mượn địa chấn gây khó dễ? Hủy thanh danh của ông trước?

Càng nghĩ Thụy vương càng khẳng định suy đoán của bản thân, ông cảm thấy nhất định là như thế! Nếu Thụy vương phi biết chắc sẽ hận không thể hung hăng gở Thụy vương một phen, ông có thanh danh gì chứ, bấy giờ Thụy vương phi đang chôn một hạt mầm trong lòng Thụy vương.

Thụy vương phi khóc một lúc lại thấy thất thố, kêu Thúy Hi tiến vào chuẩn bị nước rửa mặt chải đầu, Thụy vương tựa vào giường nhìn Thụy vương phi nói, “Ta chắc chắn che chở các người.”

“Vâng.” Thụy vương phi mỉm cười, “Ta tin Vương gia, thật ra...” Như có chút ngượng ngùng giải thích, “Thời gian qua do Vương gia gặp chuyện khiến ta luôn bị đè nén nên mới nghĩ lung tung, chắc bệ hạ chỉ quan tâm Cẩm nha đầu với Lý thị thôi, những lời vừa rồi Vương gia hãy quên hết đi.”

Thụy vương nghe thế lại thấy Thụy vương phi toàn tâm toàn ý vì bản thân, “Phu nhân không cần lo lắng, ta tự biết đúng mực.”

Thụy vương phi im lặng không nói nữa.

Do vị trí bị thương của Thụy vương hết sức xấu hổ nên mọi người không cùng ăn cơm, Trầm Kỳ thấp thòm trong lòng nên tự ăn trong phòng thành ra Trầm Cẩm cũng không ra ngoài, ăn cơm với Trần trắc phi tự tại hơn nhiều, Tiểu Bát Điểm được đón tới, tới ngủ trong phòng Trầm Cẩm, sau vài lần quần quít ngủ chung với Trần trắc phi thì Trầm Cẩm dọn về phòng mình, An Bình và An Ninh thay phiên nằm nhuyển tháp trong phòng gác đêm.

Tiểu Bát Điểm ngủ ngay cạnh giường Trầm Cẩm vì thế gác chân đều được cất đi, trải đệm mềm để Tiểu Bát Điểm nằm cho thoải mái, không biết sao hôm nay Trầm Cẩm trần trọc khó ngủ, không khỏi nhớ đến chuyện Thái y, lại nghĩ tới đánh giá về Hứa trắc phi của Trần trắc phi.

Lúc đắc ý lại không thể nói thẳng ra sẽ làm vài chuyện không được đúng mực cho lắm...

Thành đế... Hứa trắc phi...

Sao Hứa trắc phi lại đi khoe khoang, cảnh cáo...

Thế Thành đế thì sao? Hắn có cái gì để khoe khoang? Hoặc cảnh cáo? Hắn nghĩ bản thân đang có con của Sở Tu Minh làm con tin?

Sở Tu Minh... Trầm Cẩm giật nảy mình, Tiểu Bát Điểm cũng ngồi bật dậy, hôm nay An Ninh gác đêm vội đốt đèn, thấy mặt Trầm Cẩm khó coi vội hỏi, “Phu nhân có sao không?”

“Mời Triệu ma ma đến đây!” Trầm Cẩm phát run, “Nhanh lên.”

“Dạ.” An Ninh không dám hỏi, khoác áo chạy vội đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Nhà Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.